CLARKE
RĂZBOI
PE RAMA

Arthur C. Clarke & Gentry Lee

Razboi pe Rama

Prolog

Pe unul din brațele întinse în spirală ale galaxiei numită Calea Lactee, o stea solitară, galbenă și modestă se rotește încet în jurul centrului galactic aflat la trei mii de ani lumină depărtare. Acelei stele stabile, Soarele, îi trebuie 225 milioane de ani ca să încheie o rotație pe orbita sa galactică. Ultima dată când Soarele a fost în poziția sa prezentă, niște reptile uriașe de o putere înspăimântătoare tocmai începuseră să-și instaureze dominația asupra Pământului, o mică planetă albastră care este unul dintre sateliții Soarelui.

Dintre planetele și celelalte corpuri cerești din familia Soarelui, acest Pământ este singurul pe care s-a dezvoltat o viață complexă, de durată. Numai pe această planetă aparte substanțele chimice au evoluat, ajungând până la complexitatea ființelor înzestrate cu conștiință care apoi s-au întrebat, pe măsură ce au început să înțeleagă minunile și dimensiunile universului, dacă miracole similare celor care le dăduseră naștere lor se întâmplaseră și în altă parte.

În definitiv, argumentau acești pământeni înzestrați cu conștiință, doar în galaxia noastră există o sută de miliarde de stele. Suntem destul de siguri că cel puțin douăzeci la sută din aceste stele au planete care se rotesc în jurul lor și că un număr mic, dar semnificativ, din aceste planete au avut, la un moment din istoria lor, condiții atmosferice și termice care să conducă la formarea de aminoacizi și alte substanțe chimice organice care sunt condiția *sine qua non* a oricărei biologii pe care, în mod rezonabil, am putea-o avansa ca ipoteză. Cel puțin o dată în istorie, aici pe Pământ, acești aminoacizi au descoperit autoreproducerea, și miracolul evolutiv care în cele din urmă a dat naștere ființelor umane a fost pus în mișcare. Cum putem noi presupune că această succesiune a avut loc numai acea singură dată în toată istoria? Atomii cu masă mai mare necesari creării noastre au fost făuriți în cataclismele stelare care explodează de miliarde de ani prin acest univers. După cât se pare, numai aici, în acest unic loc, acești atomi s-au înlănțuit în molecule speciale și au evoluat într-o ființă inteligentă, capabilă să pună întrebarea „Suntem singuri?”

Oamenii de pe Pământ au început să caute tovarăși cosmici mai întâi construind telescoape cu care au putut să vadă planetele vecine din imediata

apropiere. Mai târziu, când tehnologia lor a atins un nivel de dezvoltare mai ridicat, au trimis spre aceste alte planete nave spațiale robot sofisticate pentru a le cerceta și a constata dacă există sau nu semne de viață organică. Aceste explorări au dovedit că pe nici unul din corpurile cerești din sistemul nostru solar nu a existat vreodată viață inteligentă. Dacă există cineva undeva prin univers, au concluzionat oamenii de știință, vreo specie similară cu care am putea comunica la un moment dat, aceasta trebuie găsită dincolo de vidul care desparte sistemul nostru solar de toate celelalte stele.

La sfârșitul secolului XX, conform sistemului de măsurare a timpului folosit de oameni, marile antene ale Pământului au început să cerceteze cerul în căutare de semnale coerente, pentru a stabili dacă există posibilitatea ca vreo altă ființă inteligentă să ne trimită un mesaj radio. Cercetarea a continuat timp de peste o sută de ani, intensificându-se în zilele de glorie ale științei internaționale de la începutul secolului XXI și slăbind mai târziu, în ultimele decenii ale aceluiași secol, după ce al patrulea set separat de tehnici de ascultare sistematică nu a reușit nici el să localizeze vreun semnal extraterestru.

Până în anul 2130, când a fost prima dată identificat ciudatul obiect cilindric care se apropia repede de sistemul nostru solar, din întinderile spațiului interstelar, majoritatea oamenilor prudenți hotărâseră că în univers nu prea există viață și că ființele inteligente, dacă într-adevăr există și în altă parte în afară de Pământ, sunt extrem de rare. „Cum altfel am putea explica lipsa de rezultate pozitive a tuturor eforturilor noastre de cercetare extraterestră atentă din ultimul secol?” argumentau oamenii de știință.

De aceea, Pământul a rămas uluit când, la o examinare mai atentă, obiectul care intra în sistemul nostru solar în 2130 a fost identificat fără nici un dubiu drept un artefact de origine extraterestră. Iată dovada de netăgăduit că există inteligență avansată, sau cel puțin că *existase* în vreo epocă anterioară, în altă parte a universului. Când o misiune aflată în spațiu a fost abătută din drum pentru a se întâlni cu obiectul cilindric lipsit de strălucire, care s-a dovedit a avea dimensiuni mai mari decât cele mai mari orașe de pe Pământ, cosmonauții misiunii s-au confruntat cu mister după mister. Însă ei nu au putut răspunde la unele dintre întrebările fundamentale legate de enigmatica navă extraterestră. Intrusul venit din stele nu a furnizat nici un indiciu clar privitor la originea sau scopul său.

Acel prim grup de exploratori umani nu numai că au catalogat minunile Ramei (nume ales pentru uriașul obiect cilindric înainte de a se ști că era un artefact extraterestru), dar i-au explorat și interiorul, întocmind o hartă a lui. După ce echipa de explorare a părăsit Rama și nava extraterestră a dispărut ocolind Soarele, îndepărtându-se de sistemul solar pe o traiectorie hiperbolică, oamenii de știință au analizat amănunțit toate datele care fuseseră adunate în timpul misiunii. Toată lumea a confirmat faptul că vizitatorii umani ai Ramei nu i-au întâlnit pe adevărații creatori ai misterioasei nave spațiale. Totuși, analiza atentă de după zbor a dezvăluit un principiu imposibil de ignorat al tehnicii ramane bazate pe redundanță. Fiecare sistem și subsistem vital al vehiculului avea câte două modalități alternative, de rezervă. Ramanii proiectaseră totul în triplu. Oamenii de știință au considerat că există probabilitatea ca în scurt timp să apară alte două nave similare.

În anii imediat următori vizitei din 2130 a Ramei I, pământenii erau plini de așteptări. Savanții și politicienii deopotrivă afirmau că a început o nouă epocă în istoria omenirii. Agenția Spațială Internațională (ASI), împreună cu Consiliul Guvernelor (COG), au elaborat proceduri minuțioase de abordare a viitoarei vizite a ramanilor. Toate telescoapele au fost ațintite spre cer, concurând între ele pentru onoarea de a fi primul care localizează următoarea navă spațială Rama. Dar n-au mai fost semnalate astfel de apariții.

În a doua jumătate a deceniului 2131–2140, explozia economică alimentată parțial, în ultimele ei stadii, de reacțiile din toată lumea față de Rama, s-a întrerupt brusc. Omenirea s-a cufundat în cea mai adâncă depresiune din istoria sa, cunoscută ca Marele Haos, însoțită de anarhie și sărăcie pe scară largă. Întreaga activitate de cercetare științifică a fost abandonată în timpul acestei epoci triste și, după mai multe decenii în care s-a acordat atenție problemelor terestre, oamenii de pe Pământ aproape că au uitat de inexplicabilul oaspete venit din stele.

În anul 2200, în sistemul solar a sosit un al doilea intrus cilindric. Cetățenii Pământului au scos de la naftalină vechile proceduri puse la punct după plecarea primei nave Rama și s-au pregătit în vederea unui rendez-vous cu Rama II. Pentru misiune a fost pregătit un echipaj de douăsprezece persoane. Curând după rendez-vous, cei doisprezece au declarat că cea de-a două navă spațială Rama era aproape similară cu predecesoarea ei. Oamenii

s-au confruntat cu noi mistere și minuni, inclusiv câteva ființe extraterestre, dar tot n-au putut răspunde la întrebările legate de originea și scopul Ramei.

Trei decese ciudate în sânul echipajului au creat o mare îngrijorare pe Pământ, unde toate aspectele misiunii istorice erau urmărite la televizor. Când uriașul cilindru a efectuat o manevră neașteptată care l-a plasat pe o traiectorie de coliziune cu Pământul, îngrijorarea s-a preschimbat în panică și teamă. Conducătorii lumii au concluzionat cu reținere că, în absența altor informații, nu au de ales: trebuie să presupună că Rama II e ostilă. Nu puteau permite ca nava extraterestră să lovească Pământul sau să vină suficient de aproape pentru a-și pune în acțiune eventualele arme. Trebuia luată decizia de distrugere a Ramei II cât timp se mai afla la o distanță sigură.

Echipa de explorare a primit ordin să se întoarcă acasă, dar trei dintre membrii ei, doi bărbați și o femeie, se mai aflau încă la bordul Ramei II când nava extraterestră a evitat atacul nuclear lansat de pe Pământ. Rama a făcut o manevră de distanțare de ostilul Pământ și s-a îndepărtat cu viteză mare de sistemul solar, ducând cu ea atât propriile secrete intacte cât și pe cei trei pasageri umani.

Rama II a avut nevoie de treisprezece ani de călătorie cu viteze apropiate de cea a luminii pentru a ajunge din vecinătatea Pământului la destinația sa, un uriaș complex tehnic numit Baza de Tranzit, localizat pe o orbită îndepărtată a stelei Sirius. Celor trei oameni de la bordul cilindrului uriaș li s-au adăugat cinci copii, devenind astfel o familie. În timp ce investiga minunățiile din căminul ei spațial, familia a reîntâlnit speciile extraterestre pe care le cunoscuse anterior. Totuși, la vremea când au ajuns la Baza de Tranzit, oamenii aveau deja convingerea că acești extratereștri erau, ca și ei, doar pasageri pe Rama.

Familia de oameni a stat la Baza de Tranzit ceva mai mult de un an. În acest timp, nava spațială Rama a fost renovată și utilată pentru a treia și ultima sa călătorie spre sistemul solar. Familia a aflat de la Vultur, o creație nonbiologică a Inteligenței de la Baza de Tranzit, că scopul seriei de nave spațiale Rama era să obțină și să catalogheze cât mai multe informații cu putință despre călătorii spațiali din galaxie. Vulturul, care avea cap, cioc și ochi de vultur, plus corp de om, i-a mai informat că ultima navă spațială din serie, Rama III, avea să conțină un habitat terestru proiectat cu migală, care putea să găzduiască două mii de oameni.

De la Baza de Tranzit a fost transmis pe Pământ un mesaj video prin care era anunțată iminenta întoarcere a celei de a treia nave spațiale Rama. În acest mesaj se explica faptul că o specie extraterestră avansată dorește să observe și să studieze activitatea umană de-a lungul unei perioade de timp extinse și se solicita ca două mii de oameni reprezentativi să fie trimiși pentru a se întâlni cu Rama III pe orbita planetei Marte.

Rama III a parcurs drumul de la Sirius la sistemul solar cu o viteză mai mare decât jumătate din viteza luminii. În interiorul navei dormeau, în capsule speciale, aproape toți membrii familiei de oameni care se aflase la Baza de Tranzit. Pe orbita lui Marte, această familie i-a întâmpinat pe ceilalți oameni veniți de pe Pământ și habitatul virgin din interiorul Ramei a fost repede colonizat. Colonia rezultată, numită Noul Eden, era complet împrejmuită și separată prin ziduri groase de restul navei extraterestre.

Aproape imediat, Rama III a accelerat din nou până la viteze apropiate de cea a luminii, țâșnind din sistemul solar în direcția stelei galbene Tau Ceti. Au trecut trei ani fără vreo intervenție exterioară în treburile oamenilor. Cetățenii Noului Eden s-au implicat atât de mult în noua lor viață de zi cu zi încât abia dacă dădeau atenție universului exterior coloniei lor.

Când o serie de crize au șubrezit democrația din paradisul creat pentru oameni de către ramani, un magnat oportunist a pus mâna pe putere în colonie și a început să suprime fără milă pe oricine i s-a opus. La această vreme, unul din exploratorii inițiali ai Ramei II a fugit din Noul Eden, luând contact, în cele din urmă, cu două specii extraterestre simbiotice care trăiau în habitatul alăturat împrejmuit. Soția lui a rămas în colonie și a încercat, fără succes, să joace rolul de conștiință a comunității. După câteva luni a fost închisă, condamnată pentru trădare și, în cele din urmă, programată pentru execuție.

În timp ce condițiile de trai și cele ambientale din interiorul Ramei continuau să se deterioreze, trupe de oameni au invadat zona locuită adiacentă din Semicilindrul Nordic al Ramei și s-au angajat într-un război de anihilare a celor două specii simbiotice. Între timp, misterioșii ramani, cunoscuți doar prin creațiile lor tehnice, și-au continuat observarea amănunțită de la distanță, conștienți că era numai o problemă de timp ca oamenii să intre în contact cu specia avansată care popula regiunea de la sudul Mării Cilindrice…

Evadarea

1

— Nicole.

La început, glasul moale, metalic părea să facă parte din visul ei. Dar când își auzi numele repetat, ceva mai tare, Nicole se trezi tresărind.

O străbătu un val de teamă intensă. *Au venit după mine*, își spuse ea imediat. *E dimineață. Am să mor în câteva ore*.

Inspiră încet, profund, și încercă să-și domolească panica tot mai intensă. Câteva secunde mai târziu, deschise ochii. În celula ei era beznă totală. Nedumerită, Nicole se uită în jur după persoana care o strigase.

— Suntem aici, pe patul tău, lângă urechea ta dreaptă, spuse glasul foarte încet. Ne-a trimis Richard să te ajutăm să evadezi… dar trebuie să ne mișcăm repede.

Preț de o clipă, Nicole se gândi că probabil mai visa încă. Apoi auzi un al doilea glas, foarte asemănător cu primul, dar totuși distinct.

— Întoarce-te pe partea dreaptă și ne vom lumina. Nicole se întoarse. Pe pat, lângă capul ei stăteau două siluete micuțe, nu mai înalte de opt-zece centimetri, fiecare în formă de femeie. Străluceau momentan de la o sursă de lumină internă. Una avea părul scurt și era îmbrăcată în armură de cavaler european din secolul al XV-lea. A doua siluetă purta pe cap o coroană și avea rochia amplă și plisată a unei regine medievale.

— Eu sunt Ioana d'Arc, spuse prima siluetă.

— Iar eu sunt Eleanor de Aquitania.

Nicole râse nervos și se uită uluită la cele două figurine. Câteva secunde mai târziu, când luminile interne ale roboților se stinseră, Nicole își revenise suficient ca să vorbească.

— Așadar, Richard v-a trimis să mă ajutați să evadez? întrebă ea în șoaptă. Și cum propuneți să fac?

— Am sabotat deja sistemul de monitorizare, spuse cu mândrie micuța Ioana. Și am reprogramat un biot Garcia… Ar trebui să fie aici în câteva minute ca să-ți dea drumul afară.

— Avem un plan de evadare de bază și mai multe planuri pentru situații neprevăzute, adăugă Eleanor. Richard a lucrat luni întregi la ele — chiar de când ne-a terminat pe noi.

Nicole râse din nou. Era încă înmărmurită.

— Serios? Și pot să întreb unde e în clipa de față soțul meu cel genial?

— Richard este în vechiul vostru adăpost de sub New York, răspunse Ioana. Ne-a spus să-ți spunem că acolo nu s-a schimbat nimic. Ne urmărește mișcările cu o baliză de navigație… În treacăt fie spus, Richard îți trimite iubirea lui. Nu a uitat…

— Stai liniștită o clipă, te rog, o întrerupse Eleanor când Nicole se scarpină automat la senzația de gâdilătură din spatele urechii drepte. Îți fixez chiar acum baliza ta personală și pentru mine e foarte grea.

Câteva momente mai târziu, Nicole atinse micuțul instrument amplasat lângă urechea ei și clătină din cap.

— El ne și *aude*? întrebă ea.

— Richard a hotărât să nu riscăm transmisii vocale, răspunse Eleanor. Nakamura le-ar putea intercepta cu mare ușurință… Totuși, ne va monitoriza locația fizică.

— Acum poți să te ridici și să te îmbraci, spuse Ioana. Vrem să fii gata când sosește Garcia.

Minunile nu vor înceta niciodată? se gândi Nicole în timp ce se spăla pe față în ligheanul primitiv, pe întuneric. Preț de câteva secunde își imagină că s-ar fi putut ca roboții cei doi să facă parte din vreun complot inteligent al lui Nakamura și că ea urmează să fie ucisă în timp ce încerca să evadeze. *Imposibil*, își spuse ea câteva clipe mai târziu. *Chiar dacă unul din acoliții lui Nakamura ar putea crea roboți ca aceștia,numai Richard știe despre mine destul ca să facă o Ioana d'Arc și o Eleanor de Aquitania… și, oricum,ce contează dacă sunt omorâtă în timp ce evadez? Electrocutarea mea este programată pentru ora opt, în dimineața asta*.

În afara celulei se auzi zgomotul făcut de un robot care se apropia. Nicole se încordă, încă neconvinsă în totalitate că cei doi prieteni micuți ai ei chiar îi spun adevărul.

— Așază-te la loc pe pat, ca Eleanor și cu mine să putem intra în buzunarele tale, spuse Ioana lângă ea.

Nicole simți cum cei doi roboți se cățără pe partea din față a fustei ei. Zâmbi. *Ești uimitor, Richard*, se gândi ea. *Iar eu sunt teribil de fericită că ești încă în viață*.

Biotul Garcia ducea o lanternă. Păși în celula lui Nicole cu un aer autoritar.

— Veniți cu mine, doamnă Wakefield, spuse el cu glas tare. Am ordin să vă mut în sala de pregătire.

Nicole se înspăimântă din nou. În mod sigur biotul nu se purta prietenește. *Ce-ar fi dacă*… dar nu avu timp să se gândească. Garcia o conduse pe coridorul din afara celulei ei într-un ritm rapid. Douăzeci de minute mai târziu trecură amândoi pe lângă setul obișnuit de bioți de pază și un ofițer om care comanda, un tânăr pe care Nicole nu-l mai văzuse.

— Stai! țipă bărbatul din spatele lor tocmai când Nicole și Garcia erau pe cale să urce scările. Nicole îngheță. Ai uitat să semnezi hârtiile de transfer, spuse el, întinzându-i un document biotului Garcia.

— Desigur, spuse biotul, trecându-și numărul de identificare pe hârtii.

După mai puțin de un minut, Nicole se afla în afara casei mari în care stătuse închisă luni întregi. Inspiră adânc aerul proaspăt și porni după Garcia către Orașul Central.

— Nu! o auzi Nicole pe Eleanor strigând. Noi nu mergem cu biotul. Ia-o spre vest. Spre moara aceea de vânt cu lumina în vârf. Trebuie să fugi. E imperativ să ajungem la Max Puckett acasă înainte să se crape de ziuă.

Închisoarea era aproape la cinci kilometri depărtare de ferma lui Max. Nicole alerga pe drumul îngust într-un ritm constant, îndemnată periodic de unul din cei doi roboți micuți, care urmăreau cu grijă scurgerea timpului. Nu mai era mult până la ivirea zorilor. Spre deosebire de Pământ, unde trecerea de la noapte la zi era treptată, în Noul Eden zorile erau un eveniment brusc, discontinuu. Într-o clipă era întuneric, în clipa următoare soarele artificial se aprindea și își începea mini-arcul pe tavanul habitatului coloniei.

— Mai sunt douăsprezece minute până se luminează, spuse Ioana când Nicole ajunse la cărarea pentru biciclete care parcurgea ultimii două sute de metri până la ferma Puckett.

Nicole era aproape sfârșită, dar continuă să alerge. De două ori, în timp ce alerga pe domeniul fermei, simțise o durere surdă în piept. *E clar, nu mai sunt informă*, își zise ea, învinuindu-se că nu făcuse mișcare cu regularitate în celula ei. *Unde mai pui că am aproximativ șaizeci de ani*.

Casa fermei era întunecată. Nicole se opri în verandă, trăgându-și sufletul și câteva secunde mai târziu ușa se deschise.

— Te așteptam, spuse Max, cu expresia lui serioasă, minimalizând gravitatea situației. O îmbrățișă repede pe Nicole. Urmează-mă, spuse el, pornind repede în direcția hambarului. Încă nu sunt mașini de poliție pe

drum, adăugă el când ajunseră în hambar. Probabil că n-au descoperit încă dispariția ta. Dar acum e doar o problemă de minute.

Puii erau toți ținuți în capătul îndepărtat al hambarului. Găinile aveau un țarc separat, despărțite de cocoși și de restul clădirii. Când Max și Nicole intrară în țarcul găinilor, se produse o mare agitație. Păsările o luară la fugă în toate direcțiile, cloncănind, cotcodăcind și bătând din aripi. Duhoarea aproape că o copleși pe Nicole.

Max zâmbi.

— Cred că am uitat ce rău le miroase celorlalți găinațul, spuse el. Eu unul m-am obișnuit cu el. O bătu ușurel pe Nicole pe spate. Oricum, pentru tine e o măsură de protecție în plus și nu cred că vei simți mirosul de găinați din ascunzătoare.

Max se duse într-un colț al țarcului, dădu la o parte din drum câteva găini și se lăsă în genunchi.

— Când au apărut prima dată roboțeii ăia ciudați ai lui Richard, spuse el dând la o parte fânul și hrana păsărilor, nu mă puteam hotărî unde să-ți fac ascunzătoarea. Apoi m-am gândit la locul ăsta. Sper din toată inima că am avut dreptate.

Max trase câteva scânduri, dând la iveală o gaură dreptunghiulară din podeaua hambarului, îi făcu semn lui Nicole să-l urmeze și apoi intră târâș în gaură. Înaintară amândoi de-a bușilea pe pământul bătătorit. Coridorul, care mergea câțiva metri paralel cu podeaua hambarului și apoi o lua în jos într-un unghi abrupt, era extrem de îngust. Nicole se tot lovea de Max, aflat în fața ei și de tavanul și pereții de pământ. Singura lumină provenea de la mica lanternă pe care o ducea Max în mâna dreaptă. După cincisprezece metri, micul tunel dădu într-un spațiu întunecat. Max lăsă cu grijă în jos scara de frânghie, apoi se întoarse ca s-o ajute pe Nicole să coboare.

Câteva secunde mai târziu erau amândoi în mijlocul încăperii; Max se întinse și aprinse o lumină electrică solitară.

— Nu-i un palat, spuse el în timp ce Nicole se uita în jur, dar presupun că e o priveliște mai bună decât închisoarea aia a ta.

În cameră era un pat, un fotoliu, două rafturi pline cu mâncare, alt raft cu discuri-cărți electronice, câteva haine atârnate într-un dulap deschis, articole elementare de toaletă, un bidon mare cu apă care trebuie că abia încăpuse prin tunel, iar în colțul îndepărtat o latrină adâncă, pătrată.

— Toate astea le-ai făcut singur? întrebă Nicole.

— Da, răspunse Max. Noaptea… timp de mai multe săptămâni. N-am îndrăznit să chem pe nimeni să mă ajute.

Nicole era înduioșată.

— Cum am să pot vreodată să-ți mulțumesc? spuse ea.

— Nu te lăsa prinsă, rânji Max. Nici eu nu vreau să mor… Oh, apropo, adăugă el, întinzându-i lui Nicole un cititor electronic în care putea introduce discurile-cărți, sper că materialul de citit e în regulă. Manualele despre creșterea porcilor și păsărilor nu sunt totuna cu romanele tatălui tău, dar n-am vrut să atrag prea mult atenția ducându-mă la librărie.

Nicole traversă camera și îl sărută pe obraz.

— Max, ești un prieten minunat. Nu-mi imaginez cum ai…

— Afară s-a luminat de-acum, interveni Ioana d'Arc din buzunarul lui Nicole. Conform programului stabilit, suntem în întârziere. Domnule Puckett, trebuie să inspectăm ruta de ieșire înainte să ne părăsiți.

— Rahat! exclamă Max. Uite că iar primesc ordine de la un robot nu mai mare decât o țigară. Le scoase pe Ioana și pe Eleanor din buzunarele lui Nicole și le puse pe raftul de sus, în spatele unei conserve de mazăre. Vedeți ușița aia? În partea cealaltă este o țeavă… Iese chiar dincolo de troaca porcilor… Ce-ar fi să verificați?

În cele câteva minute cât roboții erau plecați, Max îi explică lui Nicole situația.

— Poliția te va căuta peste tot, spuse el. Mai ales aici, pentru că se știe că sunt un prieten de-al familiei. Așa că am să sigilez intrarea în ascunzătoarea ta. Ai aici tot ce-ți trebuie pentru cel puțin câteva săptămâni. Roboții pot intra și ieși fără probleme, dacă nu cumva îi mănâncă porcii, continuă Max râzând. Ei vor fi singurul tău contact cu lumea de afară. Îți vor da de știre când e timpul să treci la faza a doua a planului nostru de evadare.

— Deci n-am să te mai văd? întrebă Nicole.

— Nu, cel puțin câteva săptămâni. E prea periculos… Și încă ceva, dacă poliția e pe aici, am să-ți întrerup lumina. Ăsta va fi semnalul ca să stai deosebit de liniștită.

Eleanor de Aquitania se întorsese și stătea pe raft lângă conserva de mazăre.

— Ruta noastră de ieșire este excelentă, anunță ea. Ioana a plecat pentru câteva zile. Intenționează să părăsească habitatul și să comunice cu Richard.

— Acum trebuie să plec și eu, îi spuse Max lui Nicole. Dar nu înainte să-ți mai spun ceva, prietenă… După cum probabil știi, toată viața mea am fost un afurisit de cinic. Nu m-au impresionat mulți oameni. Însă *tu* m-ai convins că poate unii dintre noi le suntem superiori găinilor și porcilor. Max zâmbi. Nu mulți dintre noi, adăugă repede, dar cel puțin unii.

— Îți mulțumesc, Max, spuse Nicole.

Max se duse la scară. Înainte să înceapă să urce, se întoarse și-i făcu cu mâna.

Nicole se așeză pe fotoliu și inspiră adânc. După zgomotele venite din direcția tunelului, presupuse corect că Max astupa intrarea în ascunzătoarea ei punând direct peste gaură sacii mari cu hrană pentru păsări.

Bun, acum ce se întâmplat se întrebă Nicole. Își dădu seama că, în cele cinci zile de la încheierea procesului, se gândise la foarte puține lucruri în afară de apropiata ei moarte. Fără teama execuției iminente care să-i structureze gândurile, putea să-și lase mintea să zboare liber.

Se gândi mai întâi la Richard, soțul și partenerul ei de care era despărțită de aproape doi ani. Își aminti cu intensitate ultima lor noapte împreună, o oribilă noapte a vrăjitoarelor marcată de crimă și distrugere, care începuse într-o notă optimistă cu căsătoria fiicei ei Ellie cu doctorul Robert Turner. *Richard era convins că și noi suntem luați în vizor și sortiți morții*, își aminti ea. *Și probabil avea dreptate… pentru că el a evadat, ei l-au declarat dușman și un timp m-au lăsat în pace*.

Așezată pe singurul fotoliu din camera subterană, simți că o doare inima de dorul tovărășiei soțului ei. Nicole zâmbi printre cele câteva lacrimi care însoțiră montajul amintirilor ce-i defilau prin minte. Se revăzu în adăpostul avianilor din Rama II, ani și ani în urmă, captiva temporară a creaturilor cu înfățișare de pasăre și limbaj alcătuit din sporovăieli și țipete. Richard o găsise acolo. Își riscase viața pentru a se întoarce în New York ca să afle dacă Nicole mai trăiește. Dacă n-ar fi venit Richard, ea ar fi rămas izolată în New York pe vecie.

Richard și Nicole deveniseră amanți în timpul perioadei în care se chinuiau să-și dea seama cum să traverseze Marea Cilindrică pentru a se întoarce la colegii lor cosmonauți de pe nava spațială Newton. Nicole se simți și surprinsă, și amuzată de puternica emoție cauzată de rememorarea primelor lor zile de dragoste. *Am supraviețuit împreună atacului cu*

proiectile nucleare. Am supraviețuit chiar și tentativei mele aiurite de a produce variații genetice la odraslele noastre.

Nicole se înfioră la amintirea propriei naivități de demult. *M-ai iertat, Richard, și poate că nu ți-a fost ușor. Și apoi, la Baza de Tranzit în timpul ședințelor noastre de proiectare cu Vulturul, ne-am apropiat și mai mult*.

Ce era de fapt Vulturul? murmură Nicole, schimbându-și cursul gândurilor. *Și cine l-a creat*?Avea în minte imaginea vie a bizarei creaturi care fusese singurul lor contact cât timp se aflaseră la Baza de Tranzit pe durata reamenajării navei spațiale Rama. Ființa extraterestră cu chip de vultur și corp similar cu al omului îi informase că reprezintă un progres în domeniul inteligenței artificiale, fiind special proiectat pentru rolul de tovarăș pentru oameni. *Avea ochi incredibili, aproape mistici*,își aminti Nicole. *Și o privire la fel de intensă ca a lui Omeh*.

Străbunicul ei Omeh purta roba verde de șaman al tribului senufo când venise s-o vadă pe Nicole în Roma cu două săptămâni înaintea lansării navei spațiale Newton. Nicole îl mai întâlnise de două ori pe Omeh, în satul natal al mamei ei aflat pe Coasta de Fildeș, o dată în timpul ceremoniei Poro când Nicole avea șapte ani și apoi, trei ani mai târziu, la înmormântarea mamei ei. În timpul acestor scurte întâlniri, Omeh începuse să o pregătească pe Nicole pentru ceea ce bătrânul șaman o asigurase că va fi o viață extraordinară. Omeh fusese cel care susținuse cu tărie că Nicole era, într-adevăr, femeia despre care cronicile senufo preziseseră că va împrăștia sămânța tribului lor „chiar până la stele”.

Omeh, Vulturul, chiar și Richard, se gândi Nicole. Ăsta da, grup! Fața lui Henry, prinț de Wales se alătură celor trei și, preț de o clipă, Nicole își aminti intensitatea pasională a scurtei lor povești de dragoste petrecută la scurt timp după ce ea cucerise medalia olimpică de aur. Se cutremură, retrăind durerea respingerii. *Însă fără Henry*, își reaminti sieși, *n-ar fi existat Genevieve*. Retrăind în amintire iubirea pe care o împărtășise cu fiica ei pe Pământ, aruncă o privire întâmplătoare spre raftul cu discuri-cărți electronice. Se ridică brusc, se duse la raft și începu să citească titlurile. Într-adevăr, Max îi lăsase câteva manuale despre creșterea găinilor și porcilor. Dar asta nu era tot. Se părea că-i dăduse întreaga lui bibliotecă particulară.

Nicole zâmbi, scoase o carte de basme și o introduse în cititor. „Răsfoi” paginile și se opri la basmul cu Frumoasa Adormită. Când citi cu glas tare „și au trăit fericiți până la adânci bătrânețI”, Nicole avu încă o amintire

extrem de vie — se văzu la șase sau șapte ani, stând în poala tatălui ei, în casa din suburbia pariziană Chilly-Mazarin.

Când eram mică tânjeam să fiu prințesă și să trăiesc fericită până la adânci bătrâneți, se gândi ea. *Pe atunci n-aveam de unde să știu că viața mea va face chiar și basmele să pară ceva banal*.

Puse la loc pe raft discul-carte și se întoarse pe fotoliu. *Și acum*, își spuse trecând absentă în revistă camera, *când credeam că această viață incredibilă s-a sfârșit, se pare că mi s-au dat cel puțin câteva zile în plus*.

Se gândi din nou la Richard și dorul intens de a-l vedea reveni. *Noi doi am împărțit multe, Richard al meu. Sper să-ți simt atingerea, să-ți aud râsul, să-ți văd chipul. Dar dacă nu, voi încerca să nu mă plâng. Viața mea și-a căpătat deja porția de miracole*.

2

Eleanor Wakefield Turner ajunse la marea sală publică din Orașul Central la șapte treizeci dimineața. Deși execuția era programată să aibă loc abia la opt, pe scaunele din față se adunaseră deja vreo de treizeci de persoane, majoritatea stând tăcute. O echipă de televiziune se învârtea în jurul scaunului electric de pe scenă. Execuția urma să fie transmisă în direct, dar polițiștii din aulă așteptau totuși să se umple sala, deoarece guvernul îi încurajase pe cetățenii Noului Eden să asiste personal la moartea fostului lor guvernator.

În seara precedentă, Ellie avusese o mică ceartă cu soțul ei, Robert Turner.

— Ellie, scutește-te de durerea asta, îi spusese el când îl anunțase că intenționează să asiste la execuție. Faptul de a-ți vedea mama pentru ultima dată nu poate să merite groaza de a o urmări murind.

Însă Ellie știa ceva ce Robert nu știa. În timp ce-și ocupa locul în aulă, Ellie încercă să-și controleze sentimentele puternice. *Pe chipul meu nu trebuie să se vadă nimic*, își spuse ea, *nici în limbajul trupului meu.Nici cel mai mic indiciu. Nimeni nu trebuie să bănuiască faptul că știu ceva despre evadare*. Mai multe perechi de ochi se întoarseră brusc să se uite la ea. Ellie simți că i se strânge inima, apoi își dădu seama că cineva o recunoscuse și că era întru totul firesc să fie privită cu curiozitate.

Ellie se întâlnise prima dată cu roboțeii tatălui ei, Ioana d'Arc și Eleanor de Aquitania, doar cu șase săptămâni în urmă, pe când se afla în afara habitatului principal, în satul Avalon aflat în carantină, ajutându-și soțul, care era medic, să îngrijească pacienții condamnați de retrovirusul RV-41 din corpul lor. Ellie tocmai se întorcea dintr-o vizită plăcută și încurajatoare la prietena și fosta ei profesoară, Eponine. Mergea pe ulița murdară, așteptându-se în orice clipă să-l vadă pe Robert când, dintr-o dată, își auzise numele strigat de două glasuri ciudate. Cercetase zona din jurul ei și, în sfârșit, localizase perechea de figurine micuțe de pe acoperișul unei clădiri din vecinătate.

Traversase ulița ca să-i vadă și să-i audă mai bine pe roboți, iar Ioana și Eleanor o informaseră că tatăl ei, Richard, era încă în viață. După ce-și revenise din șocul inițial, Ellie începuse să le pună întrebări. Se convinsese

repede că Ioana și Eleanor spuneau adevărul; totuși, înainte să afle pentru ce trimisese tatăl ei roboții, îl văzuse pe soțul ei apărând în depărtare. Figurinele de pe acoperiș îi spuseseră atunci, în grabă, că vor reveni curând. De asemenea, o atenționaseră să nu povestească nimănui de existența lor, nici măcar lui Robert, cel puțin deocamdată.

Ellie se bucurase nespus că tatăl ei trăia. Îi fusese aproape imposibil să țină vestea sub tăcere, deși era perfect conștientă de semnificația politică a informației pe care o deținea. Când, peste aproape două săptămâni, fusese din nou abordată de roboței în Avalon, avea pregătit un torent de întrebări. Totuși, pentru acea ocazie Ioana și Eleanor fuseseră programate să discute alt subiect — o posibilă tentativă de a o scoate pe Nicole din închisoare. Cu acest al doilea prilej, roboțeii îi spuseseră lui Ellie că Richard știa foarte bine că o astfel de evadare era o acțiune primejdioasă.

— N-am fi recurs niciodată la asta, dacă execuția mamei tale n-ar fi fost absolut sigură, îi spusese Ioana. Dar dacă nu ne pregătim din timp, s-ar putea să nu existe posibilitatea unei evadări de ultim moment.

— Cum pot fi de ajutor? întrebase Ellie.

Ioana și Eleanor îi înmânaseră o foaie de hârtie pe care se afla o listă de articole incluzând mâncare, apă și îmbrăcăminte. Ellie se înfiorase când recunoscuse scrisul tatălui ei.

— Ascunde lucrurile astea în locul însemnat aici, îi spusese robotul Eleanor, dându-i o hartă. În cel mult zece zile începând de azi.

Peste câteva clipe apăruse în zare un colonist și cei doi roboți dispăruseră.

În hartă găsise un scurt bilet de la tatăl ei.

„Scumpa mea Ellie, îmi cer scuze pentru concizie. Eu sunt în siguranță și sănătos, dar profund îngrijorat în legătură cu mama ta. Te rog fierbinte să aduni aceste articole și să le duci la locul indicat din Platoul Central. Dacă nu poți să îndeplinești singură sarcina, te rog să-ți limitezi sprijinul la o singură persoană. Și asigură-te că cea pe care o alegi îi este la fel de loială și devotată lui Nicole ca noi. Te iubesc.”

Ellie hotărâse pe loc că va avea nevoie de ajutor. Dar pe cine să aleagă drept complice? Soțul ei, Robert, era o alegere proastă din două motive. În primul rând, el afirmase deja cu tărie că spitalul din Noul Eden și pacienții lui au prioritate mai mare decât orice sentimente politice pe care le-ar fi putut nutri. În al doilea rând, oricine era prins ajutând-o pe Nicole să evadeze avea să fie în mod sigur executat. Dacă Ellie l-ar fi implicat pe

Robert în planul de evadare, fiica lor, Nicole ar fi putut rămâne fără ambii părinți.

S-o ia pe Nai Watanabe? Loialitatea ei era mai presus de orice îndoială, dar Nai era o mamă singură cu doi fii gemeni în vârstă de patru ani. Nu era cinstit să-i ceară să-și asume riscul. Singura alegere rezonabilă rămânea Eponine. Iar Eponine îi alungase imediat temerile. „Bineînțeles că am să te ajut", spusese ea pe loc. „Eu n-am nimic de pierdut. După spusele soțului tău, acest RV-41 o să mă omoare oricum într-un an sau doi".

Eponine și Ellie adunaseră pe ascuns articolele necesare, câte unul o dată, într-un interval de o săptămână. Le înveliseră bine într-un cearceaf mic și le ascunseseră în colțul camerei veșnic în dezordine a lui Eponine. La data stabilită, Ellie semnase pentru ieșirea din Noul Eden și pornise spre Avalon, chipurile pentru a „monitoriza cu grijă", pe parcursul a douăsprezece ore pline, datele biometrice ale lui Eponine. De fapt, îi fusese mai greu să-i explice lui Robert de ce vrea să-și petreacă noaptea la Eponine decât să-i convingă pe singurul paznic om și pe biotul Garcia de la ieșirea habitatului de legitimitatea nevoii ei de a rămâne peste noapte afară.

Chiar după miezul nopții, Ellie și Eponine luaseră cearceaful greu și se furișaseră cu precauție pe străzile din Avalon. Având mare grijă să evite bioții mobili pe care poliția lui Nakamura îi folosea drept patrule în micul sat pe timpul nopții, cele două femei se strecuraseră pe la periferia așezării și ajunseseră în Platoul Central. Mai merseseră apoi câțiva kilometri și depozitaseră balotul în locul stabilit. În fața camerei lui Eponine le abordase un biot Tiasso care le întrebase de ce hoinăresc la o așa oră absurdă, chiar înainte de lumina artificială a zilei.

— Femeia asta are RV-41, spusese repede Ellie, sesizând teama care o cuprinsese pe prietena ei. Este una dintre pacientele soțului meu… Avea dureri mari și nu putea să doarmă, așa că ne-am gândit că o plimbare matinală ar putea s-o ajute… Acum, dacă vrei să ne scuzi…

Tiasso le lăsase să treacă. Ellie și Eponine fuseseră atât de înspăimântate încât nici una nu mai scosese un cuvânt timp de zece minute.

Ellie nu-i mai văzuse pe roboți. N-avea idee dacă se încercase sau nu evadarea propriu-zisă. Pe măsură ce se apropia ora execuției mamei ei și locurile din sală începură să se ocupe, simțea că inima începe să-i bată cu furie. *Și dacă nu s-a întâmplat nimic*? se gândi ea. *Și dacă mama chiar o să moară peste douăzeci de minute*?

Ellie se uită la scenă. Un panou înalt de doi metri, cu aparatură electronică, de un cenușiu metalic, stătea alături de scaun. Pe scenă mai exista un singur alt obiect, un ceas digital care în acel moment arăta 0742. Ellie se uită la scaun. De partea superioară a spetezei atârna o glugă care avea să fie trasă pe capul victimei. Ellie se cutremură și se luptă să-și învingă greața. *Ce barbar*! își spuse. *Cum poate o specie care se consideră avansată să tolereze genul ăsta de spectacol înfiorător*?

Mintea ei tocmai alunga imaginile execuției când simți o atingere pe umăr. Ellie se întoarse. Un polițist masiv, încruntat se apleca spre ea.

— Sunteți Eleanor Wakefield Turner? întrebă el. Ellie era atât de speriată încât abia putu să răspundă.

— Da.

— Vreți să veniți cu mine, vă rog? Trebuie să vă pun câteva întrebări.

Ellie își făcu loc pe lângă trei oameni din rândul ei și ieși pe interval cu picioarele tremurând. *Ceva a mers prost*, se gândi ea. *Evadarea a fost împiedicată. Au găsit lucrurile ascunse și știu, cumva, că sunt implicată*.

Polițistul o duse într-o mică sală de conferință aflată pe partea laterală a aulei.

— Doamnă Turner, eu sunt căpitanul Franz Bauer, spuse el. Sarcina mea este să mă ocup de cadavrul mamei dumneavoastră, după execuție. Firește, noi am aranjat cu antreprenorul de pompe funebre obișnuita incinerare. Totuși… în acest punct căpitanul Bauer se opri, de parcă își alegea cu mare grijă cuvintele, având în vedere serviciile pe care mama dumneavoastră le-a adus în trecut coloniei, m-am gândit că poate dumneavoastră sau un alt membru al familiei ați vrea să vă îngrijiți de ultimele demersuri.

— Da, desigur, domnule căpitan, răspunse Ellie, extrem de ușurată. Cu siguranță. Vă mulțumesc foarte mult, adăugă ea repede.

— Asta e tot, doamnă Turner. Vă puteți întoarce în aulă. Ellie se ridică și descoperi că încă mai tremura. Puse o mână pe birou, în fața căpitanului Bauer.

— Domnule?

— Da?

— Ar fi posibil să o văd pe mama mea, între patru ochi, doar o clipă înainte de a…?

Polițistul o studie pe îndelete.

— Nu cred, spuse el, dar am să întreb.

— Vă mulțumesc foarte…

Ellie fu întreruptă de țârâitul telefonului. Întârzie să iasă din sala de conferințe suficient de mult pentru a vedea expresia șocată a feței căpitanului Bauer.

— Ești absolut sigur? îl auzi ea spunând în timp ce ieșea din sală.

Mulțimea devenea tot mai neliniștită. Marele ceas digital de pe scenă afișa 0836.

— Haide, haide! bombăni bărbatul din spatele lui Ellie. Să-i dăm drumul o dată!

Mama a evadat. Sunt sigură, își spuse Ellie cu bucurie. Se strădui să rămână calmă. *De asta totul e atât de confuz aici*.

La opt și cinci minute căpitanul Bauer informase pe toată lumea că „activitățile" vor fi întârziate „câteva minute", dar în ultima jumătate de oră nu se mai făcuseră alte anunțuri. În rândul din fața lui Ellie circula zvonul că extratereștrii au ajutat-o pe Nicole să evadeze din celulă.

Unii dădeau deja să plece când guvernatorul Macmillan urcă pe scenă. Arăta hărțuit și supărat, dar afișă repede zâmbetul larg, oficial când se adresă mulțimii.

— Doamnelor și domnilor, execuția lui Nicole des Jardins Wakefield a fost amânată. Guvernul a descoperit unele mici nereguli în întocmirea documentelor privitoare la cazul ei — nimic cu adevărat important, desigur — dar am considerat că trebuie lămurite mai întâi aceste aspecte, astfel încât să nu se poată pune problema vreunui viciu de formă. Execuția va fi reprogramată în viitorul apropiat. Toți cetățenii Noului Eden vor fi puși la curent cu detaliile.

Ellie rămase pe locul ei până când aula se goli aproape de tot. Când se ridică să plece, mai că se aștepta să fie reținută de poliție, dar nimeni nu o opri. Ajunsă afară se abținu cu greu să nu strige de bucurie. *Mamă, mamă*, se gândi Ellie cu ochii înceţoșați de lacrimi, *mă bucur nespus pentru tine*!

Observă brusc că mai mulți oameni se uită la ea. *Oare mă dau de gol*? se întrebă. Înfruntă privirile celorlalți cu un zâmbet politicos. *Acum vine cea mai mare provocare pentru tine, Ellie.Sub nici o formă nu poţi să te porţi ca și cum n-ai fi surprinsă*.

Ca de obicei, Robert, Ellie și micuța Nicole se opriră în Avalon pentru a face o vizită lui Nai Watanabe și gemenilor după terminarea turului

săptămânal pe la cei șaptezeci și șapte de suferinzi de RV-41 încă rămași în viață. Era chiar înainte de cină. Galileo și Kepler se jucau pe strada murdară, în fața casei dărăpănate. La sosirea familiei Turner, cei doi băieți erau prinși într-o dispută.

— Ba este! spuse cu aprindere Galileo, în vârstă de patru ani.

— Ba nu, răspunse cu mult mai puțină patimă Kepler. Ellie se aplecă asupra gemenilor.

— Băieți, băieți, spuse ea pe un ton prietenos. De ce vă certați?

— O, bună ziua, doamnă Turner, răspunse Kepler cu un zâmbet jenat. Nu ne certăm. Galileo și cu mine…

— Eu spun că doamna guvernator Wakefield a murit deja, îl întrerupse impetuos Galileo. Mi-a spus unul din băieții din centru, care știe. Tatăl lui e polițist.

Preț de o clipă Ellie fu derutată. Apoi își dădu seama că gemenii nu făceau legătura între Nicole și ea.

— Vă aduceți aminte că doamna guvernator Wakefield e mama mea și bunica micuței Nicole? întrebă blând Ellie. Tu și cu Kepler ați întâlnit-o de mai multe ori, înainte să meargă la închisoare.

Galileo își încreți fruntea și apoi clătină din cap.

— Eu o țin minte… așa cred, spuse solemn Kepler. A murit, doamnă Turner? adăugă el după o scurtă pauză.

— Nu știm sigur, dar sperăm că nu, răspunse Ellie.

Cât pe ce să-i scape adevărul. Ar fi fost atât de ușor să le spună acestor copii… Însă ar fi fost o greșeală. Probabil că în apropiere era un biot.

În timp ce îl îmbrățișa pe Kepler, Ellie își aminti întâlnirea întâmplătoare cu Max Puckett la supemarketul electronic, în urmă cu trei zile. În mijlocul conversației obișnuite, Max spusese dintr-o dată:

— O, apropo, Ioana și Eleanor sunt bine și m-au rugat să-ți transmit salutări.

Ellie se emoționase și-i pusese o întrebare de tatonare. Max o ignorase complet. Câteva secunde mai târziu, tocmai când Ellie era pe cale să spună ceva, apăruse brusc lângă ei biotul Garcia care supraveghea magazinul.

— Bună, Ellie. Bună, Robert, spuse din ușă Nai Watanabe. Întinse brațele și o luă pe Nicole de la tatăl ei. Ce mai faci, frumoasa mea? Nu te-am mai văzut de săptămâna trecută, de la petrecerea de ziua ta.

Adulții intrară în casă. După ce Nai verifică pentru a se asigura că nu există prin preajmă bioți spioni, se trase mai aproape de Ellie și Robert.

— Aseară poliția m-a interogat din nou, le șopti ea prietenilor ei. Încep să cred că s-ar putea să fie ceva adevăr în zvonul care circulă.

— *Care* zvon? Întrebă Ellie. Există atâtea!

— Cel pe care-l vehiculează femeile de la fabrica noastră, spuse Nai. Una din ele are un frate care e în serviciul special al lui Nakamura. Într-o noapte, amețit de băutură, el i-a spus că în dimineața execuției, când poliția a pătruns în celula lui Nicole, celula era goală. Un biot Garcia o scosese afară pe semnătură. Ei cred că este aceeași Garcia care a fost distrusă în explozia din afara fabricii de muniții.

Ellie zâmbi, dar ochii ei nu spuneau nimic ca răspuns la privirea intensă, întrebătoare a prietenei sale. *Dintre toți,tocmai ei nu pot să-i spun*.

— Poliția m-a interogat și pe mine, zise Ellie cu un aer degajat. De mai multe ori. După spusele lor, întrebările sunt menite să limpezească așa-zisele „nereguli" din cazul mamei. Până și Katie a avut parte de o vizită a poliției. Săptămâna trecută a trecut pe neașteptate pe la noi și a făcut observația că amânarea execuției mamei a fost cu siguranță ciudată.

După o scurtă tăcere, Nai zise:

— Fratele prietenei mele spune că Nakamura bănuiește că la mijloc a fost o conspirație.

— Asta-i caraghios! răspunse cu dispreț Robert. Nicăieri în colonie nu există o opoziție activă contra guvernului.

Nai se trase și mai aproape de Ellie.

— Tu ce crezi că s-a întâmplat, de fapt? întrebă ea în șoaptă. Crezi că mama ta chiar a evadat? Sau Nakamura s-a răzgândit și o execută pe ascuns ca să nu devină martiră în ochii publicului?

Ellie se uită mai întâi la soțul, apoi la prietena ei. *Spune-le, spune-le*, o îndemnă un glas lăuntric. Însă i se împotrivi.

— Habar n-am, Nai. M-am gândit și eu, desigur, la toate posibilitățile pe care le-ai menționat. Și la alte câteva. Dar n-avem cum să știm… Cu toate că nu sunt ceea ce s-ar numi o persoană religioasă, mă rog în felul meu ca mama să fie în siguranță.

Nicole termină caisele uscate și traversă camera pentru a arunca punga la coș. Era aproape plină. Încerca să comprime gunoiul apăsând cu piciorul, dar nivelul rămase aproape același.

Timpul mi se scurge, se gândi ea, trecând mecanic în revistă mâncarea rămasă pe raft. *S-ar putea s-o mai țin așa încă cinci zile. Apoi trebuie să primesc alte provizii*.

Ioana și Eleanor plecaseră de patruzeci și opt de ore. Pe parcursul primelor două săptămâni ale ședерii lui Nicole în încăperea de sub hambarul lui Max Puckett, unul din cei doi roboți fusese tot timpul cu ea. Conversația cu roboții fusese aproape ca și când ar fi discutat cu soțul ei, Richard, cel puțin la început, înainte ca Nicole să epuizeze toate subiectele stocate în memoria lor.

Acești doi roboți sunt cele mai grozave creații ale lui, își spuse Nicole, așezându-se pe scaun. *Trebuie că a lucrat luni întregi la ei*. Își aminti de roboții shakespeareani ai lui Richard din zilele expediției Newton. *Ioana și Eleanor sunt mult mai sofisticate decât prințul Hal și Falstaff. Se pare că Richard a învățat mult din tehnica bioților umani din Noul Eden*.

Ioana și Eleanor o ținuseră la curent cu evenimentele majore care aveau loc în habitat. Fuseseră programate ca, printre altele, să observe și să-i raporteze prin radio lui Richard, în timpul incursiunilor periodice în Noul Eden, tot ce se întâmpla, așa că-i transmiteau aceleași informații și lui Nicole. Ea știa, de exemplu, că poliția specială a lui Nakamura percheziționase fiecare clădire din așezare, în căutarea cuiva care stocase rezerve vitale. Firește, veniseră și la ferma lui Puckett iar Nicole stătuse nemișcată în întuneric patru ore. Auzise niște zgomote deasupra ei dar cel care condusese percheziția nu stătuse prea mult în hambar.

Mai de curând, Ioana și Eleanor trebuiseră deseori să stea în afara ascunzătorii amândouă în același timp. Îi spuseră că erau ocupate cu coordonarea următoarei faze a evadării. O dată, Nicole îi întrebase pe roboți cum reușeau să treacă atât de ușor prin punctele de verificare de la intrarea în Noul Eden.

— E foarte simplu, răspunse Ioana. Camioanele de marfă intră și ies pe poartă de zeci de ori pe zi, cele mai multe transportând articole necesare soldaților și constructorilor din celălalt habitat, iar unele mergând la Avalon. Noi suntem aproape imposibil de observat într-o încărcătură mare.

Toana și Eleanor o puseseră la curent pe Nicole cu toate evenimentele petrecute în colonie de când fusese ea întemnițată. Nicole știa acum că oamenii invadaseră habitatul avianilor și sesilelor și îi învinseseră în esență pe ocupanți.

Richard nu irosise spațiul de memorie al roboților și nici propriul său timp cu prea multe detalii despre aviani și sesile; totuși, Nicole știa că Richard reușise să fugă în New York cu două ouă de aviani, patru cantalupi conținând embrioni ai bizarei specii a sesilelor și o felie vitală dintr-o sesilă

adultă. Mai știa și că cei doi pui de aviani ieșiseră din ou în urmă cu câteva luni și că Richard era extrem de ocupat cu îngrijirea lor.

Lui Nicole îi venea greu să și-l imagineze pe soțul ei jucând și rol de mamă, și rol de tată pentru o pereche de extratereștri. Ţinea minte că, pe vremea când propriii lor copii erau mici, Richard nu dovedise prea mult interes față de dezvoltarea lor și deseori fusese extrem de insensibil la nevoile afective ale copiilor. A, bineînțeles că se descurcase minunat când începuse să-i învețe diferite discipline științifice, mai ales conceptele abstracte ale matematicii și fizicii. Însă Nicole și Michael O'Toole discutaseră de mai multe ori în timpul îndelungatului voiaj pe Rama II despre faptul că Richard părea incapabil să trateze copiii de la nivelul lor.

Copilăria lui a fost atât de dureroasă! se gândi Nicole, aducându-și aminte de conversația avută cu Richard despre tatăl abuziv al acestuia. *Probabil că a crescut cu incapacitatea de a iubi sau a avea încredere în alți oameni… N-a avut alți prieteni decât fantezii sau roboți creați de el însuși… Însă pe parcursul anilor petrecuți în Noul Eden, s-a schimbat cu certitudine… N-am avut ocazia să-i spun ce mândră sunt de el. De asta am vrut să las scrisoarea aceea…*

Lumina din camera ei se stinse brusc și Nicole rămase pe întuneric. Încremeni pe fotoliu și ascultă cu atenție. Deși știa că poliția se află din nou la fermă, nu auzea nimic. Tot mai înspăimântată, își dădu seama cât de importante deveniseră pentru ea Ioana și Eleanor. În timpul primei vizite a poliției speciale la ferma lui Puckett, ambii roboței fuseseră alături de ea, în cameră, ca s-o liniștească.

Timpul trecea foarte încet. Nicole își auzea bătăile inimii. După ceea ce păru o veșnicie, auzi zgomote deasupra ei. Părea că în hambar se află mulți oameni. Inspiră adânc și încercă să se calmeze. Câteva secunde mai târziu mai să-i sară inima când auzi lângă ea un glas blând recitând un poem.

Invadează-mă acum, prietenă necruțătoare,
Și fă-mă și mai temătoare în întuneric.
Amintește-ți că sunt singură de tot
Și trasează-ți semnul pe fața mea.
Cum se face că pui stăpânire pe mine
Când toate gândurile mele îți neagă forța?
Oare reptila din creierul meu este cea
Care lasă ca groaza ta să-și urmeze cursul?
Neîntemeiata Frică ne distruge pe toți
În ciuda scopurilor mărețe pe care le urmărim.
Suntem pretinși Galahazi ce nu mor,
Frica ne-ngheață tuturor sufletele.
Ea ne face să fim muți când simțim iubirea,
Amintindu-ne ce am putea să pierdem.
Și dacă întâlnim, cumva, succesul,
Frica ne spune ce cale sigură să alegem.

Până la urmă Nicole recunoscu glasul robotului Ioana și faptul că recita faimoasele versuri despre frică ale Benitei Garcia, scrise după ce Benita ajunsese să facă politică din cauza sărăciei și foametei din perioada Marelui Haos. Glasul prietenos al robotului și versurile familiare ale poemului domoliră temporar panica lui Nicole. Ascultă mai calmă, un timp, în ciuda faptului că zgomotele de deasupra ei se intensificau.

Totuși, când auzi zgomotul înlăturării sacilor mari cu hrană de păsări depozitați peste intrarea în ascunzătoarea ei, spaima îi reveni brusc. *Asta e*, își spuse Nicole. *Am să fiu capturată*.

Nicole se întrebă dacă poliția secretă avea s-o omoare de îndată ce avea s-o găsească. Apoi auzi un bubuit metalic la capătul culoarului care ducea în camera ei și nu mai putu să rămână așezată. Se ridică, simțind două junghiuri ascuțite în piept și începu să respire cu greutate. *Ce e cu minei* se întrebă; apoi Ioana rosti cu glas tare:

— După prima percheziție, lui Max i-a fost teamă că n-a camuflat destul de bine intrarea în ascunzătoarea ta. Într-o noapte, în timp ce tu dormeai, a introdus în partea de sus a găurii un sistem complet de scurgere pentru țarcul de păsări, țevile de drenaj trecând pe deasupra ascunzătorii. Zgomotul ăsta pe care îl auzi e făcut de cineva care bate în țevi.

Nicole își ținu respirația în timp ce, deasupra ei, avea loc o conversație înăbușită. După un minut auzi din nou cum sunt trași sacii grei cu hrană

pentru păsări. *Bunul Max*! își spuse Nicole, oarecum relaxată. Durerea din piept o lăsă. După alte câteva minute, zgomotele de deasupra încetară de tot. Nicole scoase un oftat și se așeză pe fotoliu. Dar nu adormi până când luminile se aprinseră iar.

3

Când Nicole se trezi, robotul Eleanor se întorsese. Îi explică lui Nicole că Max va începe în câteva ore să scoată sistemul de scurgere și că Nicole va părăsi în sfârșit ascunzătoarea. Nicole fu uimită când, după ce se târî prin tunel, o găsi pe Eponine stând lângă Max.

Cele două femei se îmbrățișară.

— Ca va bien? Je ne t'ai pas vue depuis si longtemp, îi spuse Eponine lui Nicole.

— Mais, mon amie, pourquoi es-tu ici? J'ai pense que…

— În regulă, le întrerupse Max. O să aveți mai târziu o grămadă de timp să discutați. Acum trebuie să ne grăbim. Deja suntem în întârziere pentru că mi-a luat prea mult să scot afurisita aia de țeavă… Ep, du-o pe Nicole înăuntru și îmbrac-o. Poți să-i explici planul în timp ce vă îmbrăcați… Eu trebuie să fac un duș și să mă bărbieresc.

În timp ce mergeau pe întuneric spre casa lui Max, Eponine o informă pe Nicole că totul era pregătit pentru fuga ei din habitat.

— În ultimele patru ore, Max a ascuns echipamentul de scufundare, piesă cu piesă, pe malul Lacului Shakespeare. A mai pus deoparte într-o magazie din Beauvois un set complet, în caz că cineva îți ia masca sau rezervorul de aer din ascunzători. În timp ce noi două mâncăm la petrecere, Max se va asigura că totul e în regulă.

— Ce petrecere? întrebă derutată Nicole. Intrară în casă; Eponine râse.

— O, firește, spuse ea. Am uitat că n-ai urmărit calendarul. Astăzi e ultima zi dinainte de postul Paștelui. Se dă o petrecere mare în Beauvois și alta în Positano. În seara asta aproape toată lumea va fi acolo. Guvernul i-a încurajat pe oameni să participe, probabil ca să-i facă să uite de celelalte probleme ale coloniei.

Nicole se uită foarte mirată la prietena ei și Eponine râse din nou.

— Nu înțelegi? Pentru noi problema cea mai mare era să găsim o cale să te scoatem atâta drum prin colonie până la lac fără să fii văzută. Chiar și Richard a fost de acord că asta e singura modalitate rezonabilă. Ai să fii costumată și ai să porți mască…

— Deci ai vorbit cu Richard? întrebă Nicole, începând în sfârșit să priceapă planul.

— Nu direct, răspunse Eponine. Dar Max a comunicat cu el prin intermediul roboțeilor. Richard a fost cu ideea sistemului de scurgere care a indus în eroare poliția la ultima vizită la fermă. Se temea că ai să fii descoperită…

Mulțumesc din nou, Richard, se gândi Nicole în timp ce Eponine continuă să vorbească. *Mi-ai salvat viața de cel puțin trei ori până acum*.

Femeile intrară în dormitor unde, pe pat, era întinsă o minunată rochie albă.

— Vei participa la petrecere ca regină a Angliei, spuse Eponine. Am lucrat la rochia ta toată săptămâna, fără oprire. Cu masca asta pe toată fața, cu mănușile lungi și albe și jambiere la fel, n-o să ți se vadă deloc părul sau pielea. Nu va trebui să stăm la petrecere mai mult de o oră, iar tu n-ai să vorbești prea mult cu nimeni dar, dacă cineva te întreabă, spune-i pur și simplu că ești Ellie. În seara asta ea stă acasă cu nepoata ta.

— Ellie știe că am evadat? întrebă Nicole după câteva secunde.

I se făcu dintr-o dată un dor năprasnic de fiica ei și de micuța Nicole pe care nu o văzuse niciodată.

— Probabil, răspunse Eponine. Cel puțin știa că e posibilă o tentativă… Ellie a fost prima care m-a implicat în evadarea ta. Ellie și cu mine ți-am ascuns proviziile afară, pe Platoul Central.

— Așadar n-ai văzut-o de când am ieșit din închisoare?

— A, ba da. Dar nu ne-am spus nimic. În momentul de față Ellie trebuie să fie foarte atentă. Nakamura o urmărește ca un uliu…

— Mai e cineva implicat? întrebă Nicole, ținând rochia lipită de trup ca să vadă cum îi vine.

— Nu, răspunse Eponine. Doar Max, Ellie și cu mine… și, firește, Richard și roboțeii.

Nicole stătea de mai multe secunde în fața oglinzii. *Așadar, iată-mă în sfârșit regina Angliei, măcar pentru o oră sau două*. Era sigură că ideea acestui anume costum venise de la Richard. *Nimeni altcineva n-ar fi făcut o alegere atât de potrivită*. Își potrivi coroana pe cap. *Cu fața asta albă, Henry chiar ar fi putut să mă facă regină*.

Nicole era adâncită în amintiri când Max și Eponine ieșiră din dormitor. Nicole izbucni imediat în râs. Max era îmbrăcat într-un costum strâmt și ducea un trident. Era Neptun, regele mării, iar Eponine era prințesa lui sirenă.

— Arătați grozav amândoi! spuse regina Nicole, făcându-i cu ochiul lui Eponine. Vai, Max, habar n-aveam că ai un trup atât de impunător.

— E caraghios, mormăi Max. Am păr peste tot — pe piept, pe spate, în urechi, chiar și…

— Doar că aici sus e cam rar, spuse Eponine bătându-l ușurel pe cap după ce-i luă coroana.

— La naiba! făcu Max. Acum știu de ce n-am trăit niciodată cu o femeie… Să mergem. Și, apropo, vremea e iar aiurea în seara asta. Luați-vă un șal sau o jachetă pentru drumul cu trăsurica.

— Trăsurica? întrebă Nicole, uitându-se la Eponine.

— Ai să vezi într-un minut, spuse Eponine.

Când guvernul Noului Eden rechiziționase toate trenurile pentru a converti aliajele ușoare extraterestre în avioane de război și alte arme, colonia Noului Eden rămăsese fără un sistem de transport diversificat. Din fericire, cei mai mulți cetățeni își procuraseră biciclete și în primii trei ani de după colonizare fusese pus la punct un set complet de poteci pentru biciclete. Altfel, oamenilor le-ar fi fost foarte greu să se deplaseze prin colonie.

La vremea evadării lui Nicole, șinele fostului tren fuseseră înlăturate toate și pe locul lor se făcuseră drumuri. Aceste drumuri erau folosite de mașini electrice (de care dispuneau numai conducătorii din guvern și personalul militar cheie), camioane de transport (care mergeau tot pe bază de electricitate stocată) și alte diverse mijloace de transport construite în mod individual de cetățenii Noului Eden. Printre ele se număra trăsurica lui Max. Partea din față era bicicletă, însă jumătatea din spate era alcătuită din banchete mari și moi, care se sprijineau pe două roți și pe un ax rezistent, foarte asemănătoare cu trăsuricile trase de cai pe Pământ în urmă cu trei secole.

Regele Neptun se lupta cu pedalele și trioul costumat înainta pe drumul spre Orașul Central.

— La dracu’! exclamă Max chinuindu-se să accelereze. De ce oi fi eu de acord cu planul ăsta absurd?

Pe bancheta din spatele său, Nicole și Eponine râseră.

— Pentru că ești un ora minunat, spuse Eponine, și ai vrut ca amândouă să stăm confortabil… În plus, îți poți imagina o regină mergând pe bicicletă aproape zece kilometri?

Temperatura era într-adevăr coborâtă. Eponine petrecu câteva minute explicându-i lui Nicole că vremea continua să devină din ce în ce mai instabilă.

— De curând s-a declarat la televizor cum că guvernul intenționează să instaleze mulți dintre coloniști în al doilea habitat. Mediul de acolo este încă nealterat… Nimeni nu are încredere că vom rezolva vreodată problemele de aici din Noul Eden.

Pe măsură ce se apropiau de Orașul Central, Nicole era tot mai îngrijorată că Max îngheață de frig. Îi oferi șalul pe care i-l împrumutase Eponine și el îl acceptă în cele din urmă.

— Puteai să-ți alegi un costum mai călduros, îl tachină Nicole.

— Tot Richard a avut ideea ca Max să fie regele Neptun, spuse Eponine. În felul ăsta, dacă va trebui să care astă seară vreunul din echipamentele tale de scufundare, o să arate întru totul firesc.

Nicole se simți surprinzător de emoționată când trăsurica încetini în traficul tot mai aglomerat și își croi drum printre clădirile din Orașul Central. Își aminti de o noapte, cu mulți ani în urmă, când ea fusese singurul om treaz din Noul Eden. În aceeași noapte, după ce își verificase familia pentru ultima dată, Nicole se urcase neliniștită în capsula ei și se pregătise să doarmă timp de mulți ani, pe durata călătoriei până la sistemul solar.

În mine îi apăru o imagine a Vulturului, acea manifestare ciudată a inteligenței extraterestre care fusese ghidul lor la Baza de Tranzit. *Ai putut să prezici toate astea*? se întrebă Nicole, sintetizând rapid întreaga istorie a coloniei de la prima întâlnire cu pasagerii de pe Pământ la bordul navei Pinta. *Și ce crezi acum despre noi*? Nicole clătină din cap cu tristețe, acut rușinată de comportamentul semenilor ei oameni.

— Nu l-am mai înlocuit, spunea Eponine de lângă ea.

— Scuză-mă, zise Nicole. Mă tem că visam cu ochii deschiși.

— Monumentul acela minunat pe care l-a proiectat soțul tău, cel care arăta în orice moment poziția Ramei în galaxie… Ţii minte, a fost distrus în noaptea în care mulțimea furioasă voia să-l linșeze pe Martinez… Oricum, n-a mai fost înlocuit.

Nicole se cufundă iar în amintiri. *Poate așa e când ești bătrân*, se gândi ea. *Prezentul îți evocă mereu prea multe amintiri*. Își aminti mulțimea dezlănțuită și băiatul care urlase: „Omorâți-o pe blestemata de cioară…”

— Ce s-a întâmplat cu Martinez? întrebă moale Nicole, temându-se de răspuns.

— A fost executat pe scaunul electric la scurt timp după ce Nakamura și Macmillan au preluat conducerea. Procesul a dominat știrile timp de mai multe zile.

Trecuseră prin Orașul Central și își continuau drumul spre Beauvois, satul în care trăiseră Nicole și Richard cu familia lor înainte de lovitura de stat a lui Nakamura. *Ar fi putut să fie cu totul altfel*, cugetă ea, uitându-se la Muntele Olimp care se înălța în stânga. *Aici ar fi putut să fie paradisul pentru noi. Măcar de ne-am fi străduit mai mult*…

Era un lucru la care Nicole se gândise de o sută de ori începând cu acea noapte cumplită, aceeași noapte în care Richard plecase în grabă din Noul Eden. În inima ei era de fiecare dată aceeași tristețe profundă, aceleași lacrimi fierbinți în ochii ei.

Își aminti că-i spusese o dată Vulturului la Baza de Tranzit: *Noi, oamenii avem așa un comportament dihotomic! În răstimpuri, când există dragoste și compasiune, părem a fi aproape aidoma îngerilor. Dar cel mai adesea, lăcomia și egoismul ne copleșesc virtuțile și atunci devenim totuna cu creaturile cele mai primitive, din care am evoluat*.

4

Max plecase de la petrecere de aproape două ore. Atât Eponine cât și Nicole începuseră să se alarmeze. Cele două femei încercau să traverseze ringul de dans aglomerat când doi bărbați costumați ca Robin Hood și călugărul Tuck le opriră.

— Ia să dansez și eu cu o sirenă, spuse Robin Hood râzând cu poftă și, întinzând brațele, începu să danseze cu Eponine.

— Se poate bucura un preot umil de un dans cu Maiestatea sa? întrebă celălalt.

Nicole zâmbi în sinea ei. *Ce rău poate să facă un singur dans*? își spuse ea. Alunecă în brațele călugărului Tuck și începură să se miște încet în jurul ringului.

Călugărul Tuck era un tip vorbăreț. După câteva acorduri, îi puse lui Nicole o întrebare. Așa cum fusese stabilit, Nicole îi răspunse printr-o înclinare a capului. Întrebările se repetară, răspunsurile urmară același șablon. Către sfârșitul cântecului, călugărul costumat începu să râdă.

— Încep să cred tot mai mult că dansez cu o mută. Una grațioasă, fără îndoială, totuși mută.

— Sunt foarte răcită, spuse încetișor Nicole, încercând să-și schimbe glasul.

După ce vorbi, Nicole detectă o schimbare clară în atitudinea călugărului. Îngrijorarea ei spori când, după sfârșitul dansului, bărbatul continuă să o țină de mână și să se uite lung la ea.

— Ţi-am mai auzit vocea undeva, spuse el serios. E foarte aparte… Mă întreb dacă ne-am cunoscut. Sunt Wallace Michaelson, senatorul din partea sectorului de vest al Beauvois-ului.

Bineînțeles, se gândi Nicole cuprinsă de panică. *Acum îmi amintesc de tine. Ai fost printre primii americani din Noul Eden care i-au susținut pe Nakamura și Macmillan*.

Nicole nu îndrăzni să mai spună nimic. Din fericire, Eponine și Robin Hood se întoarseră înainte ca tăcerea să se prelungească periculos de mult. Eponine își dădu seama ce se întâmplase și acționă rapid. Luând-o pe Nicole de mână, spuse:

— Regina și cu mine eram în drum spre toaletă când ne-ați acostat voi, haiducii din Pădurea Sherwood. Vă mulțumim pentru dans, iar acum, scuzați-ne, dar ne vom continua drumul spre destinația inițială.

În timp ce femeile se îndepărtau, cei doi bărbați în verde se uitară cu atenție după ele. Ajunse în toaleta doamnelor, Eponine deschise mai întâi toate cabinele pentru a se asigura că sunt singure.

— Ceva s-a întâmplat, șopti Eponine. Probabil că Max a trebuit să se ducă la magazie ca să-ți înlocuiască echipamentul.

— Călugărul Tuck e senator în Beauvois, spuse Nicole. Cât pe ce să-mi recunoască glasul… Nu cred că sunt în siguranță aici.

— Bine, spuse cu nervozitate Eponine după o scurtă ezitare. Vom urma planul alternativ… Vom ieși prin față și vom aștepta sub copacul cel mare.

Ambele femei văzură în același timp camera mică de supraveghere din tavan. Aceasta emise un sunet extrem de slab și-și schimbă orientarea pentru a le urmări prin încăpere. Nicole încercă să-și amintească fiecare cuvânt pe care-l rostiseră ea și Eponine. *Am spus ceva care să sugereze cine suntem*? se întrebă ea. Își făcea griji mai ales pentru Eponine, întrucât prietena ei avea să continue să trăiască în colonie după ce ea fie evada, fie era capturată.

Când Nicole și Eponine se întoarseră în sala de bal, Robin Hood și preotul său preferat le făcură semn să vină la ei. Drept răspuns, Eponine arătă spre ușa din față, își duse degetele la buze indicând că ieșea să fumeze, apoi traversă încăperea împreună cu Nicole. Eponine deschise ușa de afară și se uită peste umăr.

— Bărbații în verde vin după noi, îi șopti ea lui Nicole. La vreo douăzeci de metri de intrarea în sala de bal, care în realitate era sala de gimnastică a Școlii Medii din Beauvois, se afla un ulm înalt, unul dintre copacii maturi transportați pe Rama de pe Pământ. Ajunseră la copac; Eponine căută în poșetă, scoase o țigară și o aprinse repede. Suflă fumul în partea cealaltă.

— Scuză-mă, îi șopti prietenei ei.

— Înțeleg, apucă să spună Nicole, apoi Robin Hood și călugărul Tuck apărură lângă ele.

— Măi, măi, măi, făcu Robin Hood, așadar prințesa noastră sirenă e fumătoare. Nu știi că asta îți scurtează viața?

Eponine fu pe punctul să-i dea replica ei standard, să-i spună că RV-41 o va ucide cu mult înainte s-o facă fumatul, dar se hotărî să nu spună nimic

care i-ar fi încurajat pe bărbați să rămână cu ele. Se mulțumi să zâmbească absentă, inhală fumul și îl suflă în sus în crengile copacilor.

— Atât călugărul cât și eu speram să veniți să bem ceva, spuse Robin Hood, ignorând faptul că nici Eponine, nici Nicole nu răspunseseră la comentariul său anterior.

— Da, adăugă călugărul Tuck, am vrea să știm cine sunteți… Se uită lung la Nicole. Sunt sigur că ne-am mai întâlnit, glasul dumitale îmi este foarte cunoscut.

Nicole simulă o tuse și se uită în jur. Pe o rază de cinci-zeci de metri erau trei polițiști. *Nu aici*, se gândi ea. *Nu acum. Sunt atât de aproape de izbândă*!

— Regina nu se simte bine, spuse Eponine. S-ar putea să plecăm devreme. Dacă nu, vă găsim când ne întoarcem.

— Sunt doctor, o întrerupse Robin Hood venind mai aproape de Nicole. Poate pot să te ajut.

Nicole simți încordarea din inimă. Respira din nou scurt și greoi. Tuși, ferindu-și fața de cei doi bărbați.

— Asta e o tuse cumplită, Maiestatea ta, auzi ea un glas familiar. Ar fi bine să te ducem acasă.

Nicole ridică privirea și văzu un alt bărbat îmbrăcat în verde. Max, alias regele Neptun, îi zâmbea larg. Dincolo de el, Nicole văzu trăsurica parcată la nici zece metri depărtare. Se simți ușurată și plină de bucurie. Îl îmbrățișă lung pe Max și aproape uită de pericolele din jurul ei.

— Max, spuse ea înainte ca acesta să-i pună un deget pe buze și să zică:

— Știu, doamnelor, că sunteți amândouă încântate că regele Neptun și-a terminat treaba pe seara asta și acum poate să vă ducă în castelul său, departe de haiduci și alte elemente dubioase.

Max se uită la cei doi bărbați, care se amuzau copios pe seama rolului pe care-l interpreta, deși le stricase planurile pentru seara aceea.

— Mulțumesc, Robin. Mulțumesc, călugăre Tuck, spuse Max în timp ce le ajuta pe cele două femei să urce în trăsurică. Vă apreciez foarte mult amabilitatea față de prietenele mele.

Călugărul Tuck se apropie de trăsurică pentru a mai pune o întrebare, dar Max începu să pedaleze.

— E o noapte a costumelor și misterelor, spuse el făcându-i călugărului cu mâna. Dar nu putem zăbovi, ne cheamă marea.

— Ai fost fantastic! spuse Eponine, sărutându-l încă o dată pe Max.

Nicole dădu din cap.

— Poate că ți-ai ratat chemarea, spuse ea. Poate că trebuia să fii actor și nu fermier.

— Când eram la liceu, în Arkansas, am jucat rolul lui Marc Antoniu, spuse Max, întinzându-i lui Nicole masca de scufundător pentru o ultimă ajustare. Porcilor le plăcea la nebunie cum recitam… „Prieteni, romani, curteni… împrumutați-mi urechile voastre… Eu vin să-l îngrop pe Cezar, nu să-l laud."

Râseră toți trei. Stăteau într-o poieniță la vreo cinci metri de malul Lacului Shakespeare. Copacii și tufișurile înalte din jur îi ascundeau de privirile oricărui eventual trecător pe drumul sau pe poteca pentru biciclete din apropiere. Max ridică rezervorul de aer și o ajută pe Nicole să și-l prindă pe spate.

— Așadar, totul e gata? întrebă el. Nicole dădu din cap.

— Roboții te așteaptă în ascunzătoare, spuse Max. Mi-au spus să-ți amintesc să nu cobori prea repede… N-ai mai făcut scufundări de mult.

Nicole rămase tăcută câteva clipe.

— Nu știu cum să vă mulțumesc amândurora, spuse ea stânjenită. Nu găsesc cuvintele potrivite.

Eponine se duse la Nicole și o îmbrățișă.

— Important e să fii în siguranță, draga mea prietenă, spuse ea. Te iubim foarte mult.

— Și eu, spuse Max după o clipă cu glasul sugrumat, în timp ce o îmbrățișa.

Amândoi îi făcură cu mâna când Nicole se apropie de lac cu spatele.

Lacrimile șiroiau din ochii lui Nicole și se adunau în partea de jos a măștii. Își flutură mâna pentru ultima dată când apa îi ajunse până la brâu.

Apa era mai rece decât se așteptase Nicole. Știa că variațiile de temperatură erau mai mari de când coloniștii preluaseră controlul asupra condițiilor climatice din Noul Eden, dar nu se gândise că schimbările climei au modificat temperatura lacului.

Nicole ajustă cantitatea de aer din vestă pentru a încetini coborârea. *Nu te grăbi*, se sfătui singură. *Și rămâi relaxată. Ai mult de înotat*.

Ioana și Eleanor o instruiseră în mod repetat privitor la procedura pe care trebuia s-o urmeze pentru a localiza tunelul lung care trecea pe sub

zidul habitatului. Aprinse lanterna și studie ferma acvatică din stânga ei. *Trei sute de metri înspre mijlocul lacului, direct perpendicular pe zidul din spate al zonei de hrănire a somonilor*, își aminti ea. *Rămâi la o adâncime de douăzeci de metri până vezi, sub tine, platforma de beton*.

Nicole înota ușor dar totuși obosea repede. Își aminti o discuție avută cu Richard cu ani în urmă, când se gândeau să traverseze înot Marea Cilindrică pentru a evada din New York. „Dar eu nu sunt o înotătoare atât de bună", spusese Nicole. „S-ar putea să nu reușesc."

La vreme aceea Richard o asigurase că, întrucât era o atletă excepțională, n-o să aibă probleme cu înotul pe distanță mare. *Acum iată-mă înotând ca să-mi salvez viața, urmând aceeași rută de evadare pe care a folosit-o Richard acum doi ani*, se gândi Nicole. *Doar că eu am în jur de șaizeci de ani și nu mai sunt în formă*.

Nicole găsi platforma de beton, coborî alți cincisprezece metri urmărind cu grijă aparatele de măsură și localiză repede una din cele opt mari stații de pompare răspândite pe fundul lacului cu scopul de a face apa să circule continuu. *Intrarea tunelului trebuie să fie ascunsă chiar sub unul din aceste motoare mari*. Nu o găsi ușor. Tot trecea pe lângă ea din cauza noilor alge care crescuseră în jurul complexului de pompare.

Tunelul era o conductă cu diametru de patru metri, plină cu apă. Fusese introdus în proiectul inițial la insistențele lui Richard, ca ieșire de urgență, pentru situații neprevăzute. De la intrarea în Lacul Shakespeare până la ieșirea în Platoul Central, dincolo de zidurile habitatului era de înotat puțin peste un kilometru. Lui Nicole îi luă zece minute mai mult decât era plănuit ca să găsească intrarea. Când se angajă pe ultima porțiune era deja foarte obosită.

În timpul celor doi ani de închisoare, singurele exerciții pe care le practicase Nicole, și acelea la intervale neregulate, fuseseră mersul și flotările. Mușchii ei care îmbătrâneau nu mai suportau solicitarea extremă fără să se contracteze în cârcei dureroși. De trei ori, cât timp înotă prin tunel, o cuprinseră cârceii. De fiecare dată se zbătu, călcând apa, și se forță să se relaxeze până când cârceii dispărură complet. Înainta foarte încet. Către sfârșit începu să se teamă că va rămâne fără aer înainte de a ajunge la ieșirea din tunel.

Pe ultima sută de metri, o durea tot corpul. Brațele ei nu mai voiau să despice apa, picioarele nu mai aveau forță să lovească. Atunci începu și

durerea din piept, o durere surdă care se menținu chiar și după ce indicatorul de adâncime îi arătă faptul că tunelul cotise ușor în sus.

Când, în cele din urmă, ajunse la capăt și se sprijini pe tălpi, nu lipsi mult să se prăbușească. Preț de mai multe minute încercă să-și recapete ritmul firesc al respirației și pulsului. Nu-i mai rămăsese putere nici măcar să ridice capacul de metal care acoperea ieșirea. Îngrijorată că se suprasolicitase, hotărî să rămână în tunel și să doarmă puțin.

Se trezi după două ore când auzi deasupra ei un bizar ciocănit repetat. Stând chiar sub capac, ascultă cu atenție. Auzea glasuri, dar nu înțelegea ce spun. *Ce se petrece*? se întrebă ea, pulsul accelerându-i-se subit. *Dacă m-a descoperit poliția, de ce nu deschide pur și simplu capacul*?

Se deplasă fără zgomot în întuneric spre echipamentul de scufundare care se afla lângă peretele opus al tunelului. Examină aparatele de măsură cu ajutorul lanternei micuțe, ca să vadă cât aer îi rămăsese în rezervor. *Aș putea să mă scufund, dar nu mai mult de câteva minute*, se gândi ea.

Dintr-o dată se auzi un ciocănit puternic în capac.

— Ești acolo, Nicole? întrebă robotul Ioana. Dacă da, răspunde-ne imediat. Avem aici sus niște haine groase pentru tine, dar nu suntem suficient de puternice să dăm la o parte capacul.

— Da, eu sunt! strigă ușurată Nicole. Am să ies de îndată ce am să pot.

În costumul ud, Nicole îngheță rapid în aerul de la suprafață, unde temperatura era doar cu câteva grade peste zero. Parcurse clănțănind din dinți cei optzeci de metri până la ascunzătoarea unde se aflau mâncarea și îmbrăcămintea uscată.

Când ajunseră la provizii, Ioana și Eleanor o sfătuiră să îmbrace uniforma militară pe care i-o lăsaseră Ellie și Eponine. Nicole întrebă de ce, iar roboții îi explicară că pentru a ajunge în New York trebuia să traverseze cel de-al doilea habitat.

După ce se instală în siguranță în buzunarul cămășii lui Nicole, Eleanor spuse:

— În caz că suntem descoperite, o să ne fie mai ușor să ieșim din bucluc dacă porți uniformă de soldat.

Nicole își puse indispensabilii lungi și uniforma. După ce se încălzi își dădu seama că îi e foarte foame. Adună, în timp ce mânca, toate celelalte lucruri care fuseseră înfășurate în cearceaf și le băgă în rucsacul pe care îl purtase sub vesta de scufundător.

Intrarea în cel de-al doilea habitat fu o problemă. În tot Platoul Central Nicole și cei doi roboți nu întâlnise absolut nici un om, însă intrarea în ceea ce fusese odinioară căminul avianilor și sesilelor era păzită de o santinelă. Eleanor plecase înainte să cerceteze locul și anunțase dificultatea. Trioul se opri la vreo patru sute de metri de principala rută de trafic dintre cele două habitate.

— Asta trebuie să fie o măsură nouă de precauție, adoptată după evadarea ta, îi spuse Ioana lui Nicole. N-am mai avut până acum dificultăți în a intra și ieși.

— Nu există nici o altă cale de a ajunge înăuntru? întrebă Nicole.

— Nu, răspunse Eleanor. Locul sondei inițiale era aici. Desigur, a fost considerabil lărgit și peste șanțul cu apă s-a construit un pod pentru ca trupele să se poată deplasa rapid. Dar alte intrări nu există.

— Și trebuie neapărat să trecem prin habitatul ăsta ca să ajungem la Richard, în New York?

— Da, răspunse Ioana. Acea uriașă barieră cenușie de la sud, cea care formează zidul celui de-al doilea habitat pe o distanță de mai mulți kilometri, împiedică deplasările în și din Semicilindrul Nordic al Ramei. Am putea zbura peste ea dacă am avea un avion care să atingă altitudinea de doi kilometri și un pilot foarte isteț, dar nu avem… Pe lângă asta, Richard se așteaptă să venim prin habitat.

Așteptară vreme îndelungată în întuneric și frig. Unul din cei doi roboți se ducea periodic să verifice intrarea, dar mereu era prezentă o santinelă. Nicole obosi.

— Știți, spuse ea la un moment dat, nu putem să rămânem aici o veșnicie. Trebuie să existe și un alt plan.

— Noi nu avem cunoștință de vreun plan alternativ la această situație, spuse Eleanor, amintindu-i lui Nicole pentru prima dată că erau roboți.

În timpul unei scurte ațipeli, Nicole visă că dormea goală pe un cub de gheață foarte mare și foarte plat. Avianii țipau la ea de pe cer și sute de robotei ca Ioana și Eleanor o înconjurau pe gheață. Cântau ceva la unison.

Când se trezi, se simți oarecum mai întremată. Discută cu cei doi roboți și elaborară un plan nou. Hotărâră să nu se miște până când nu apărea o pauză în circulația prin intrarea celui de-al doilea habitat. Atunci, roboții aveau să ademenească santinela în altă parte ca Nicole să poată intra. Ioana și Eleanor o instruiră pe Nicole ca, după aceea, să meargă cu precauție până

în cealaltă parte a podului și apoi să cotească la dreapta pe malul șanțului cu apă.

— Să ne aștepți în micul golf care se află la vreo trei sute de metri depărtare de pod, spuse Eleanor.

Douăzeci de minute mai târziu, Ioana și Eleanor începură să facă o zarvă teribilă lângă zidul îndepărtat, la vreo cinci-zeci de metri de intrare. După ce santinela își părăsi postul pentru a vedea ce era cu zgomotul, Nicole intră nestingherită în habitat. În interior, o scară lungă șerpuia pe o înălțime de câteva sute de metri, de la intrare până la nivelul șanțului lat cu apă care încercuia întregul habitat. Pe scară erau din loc în Joc lumini; și Nicole văzu și altele pe podul din fața ei, dar iluminatul general era foarte sărăcăcios. Nicole văzu doi muncitori constructori urcând scara în direcția ei și se încordă, însă trecură pe lângă ea doar cu un salut din cap. Nicole se bucură că purta uniforma.

În timp ce aștepta lângă șanț, se uită înspre centrul habitatului extraterestru și încercă să distingă fascinantele construcții pe care i le descriseseră Ioana și Eleanor — uriașa structură cilindrică de culoare maro, înaltă de o mie cinci sute de metri, care odinioară găzduise coloniile de aviani și sesile; marea sferă cu glugă care atârna din tavanul habitatului și furniza lumină; inelul de misterioase clădiri albe care încercuia cilindrul de-a lungul șanțului.

Sfera cu glugă nu mai fusese aprinsă de luni întregi, de la prima incursiune a oamenilor pe domeniul avianilor și sesilelor. Singurele lumini pe care Nicole le vedea erau mici și foarte răzlețe, evident plasate în habitat de oamenii invadatori, astfel că nu putea discerne decât silueta vagă a marelui cilindru, o umbră cu conturul foarte difuz. *Trebuie să fi fost impresionant când a intrat Richard aici*, se gândi Nicole, înduioșată la gândul că se afla într-un loc unde, nu cu mult timp în urmă, se aflase căminul unei alte specii înzestrate cu conștiință. *Așadar, ne-am extins și aici hegemonia,călcând în picioare toate formele de viață care nu sunt la fel de puternice ca noi*.

Eleanor și Ioana sosiră mai târziu decât se așteptase Nicole. Începură să înainteze încet toate trei în lungul șanțului. Unul dintre roboți era mereu în frunte, pe post de cercetaș, având grijă ca întâlnirea cu alți oameni să fie evitată. De două ori, în porțiunea habitatului care semăna mult cu o junglă de pe Pământ, Nicole așteptă în liniște cât timp trecu pe drumul din stânga lor câte un grup de soldați și muncitori. În ambele dăți studie fascinată

plantele noi și interesante din jurul ei. Ba chiar găsi și o viețuitoare, ceva între lipitoare și râmă, care încerca să intre în cizma ei dreaptă. O luă și o băgă în buzunar.

Trecuseră aproape șaptezeci și două de ore de când Nicole intrase în Lacul Shakespeare când, împreună cu cei doi roboți, ajunse în sfârșit la locul stabilit pentru întâlnire. Erau în celălalt capăt al habitatului, departe de intrare, unde densitatea oamenilor atingea cota cea mai mică. După câteva minute de la sosirea lor, un submarin ieși la suprafață. Chepengul sasului se deschise și Richard Wakefield, cu un zâmbet uriaș pe fața bărboasă, se repezi spre iubita lui soție. Nicole, tremurând de bucurie, simți cum brațele lui o cuprind strâns.

5

Totul era foarte familiar. În afara dezordinii făcute de Richard în lunile cât stătuse singur și de transformarea camerei copiilor în creșă pentru cei doi pui de aviani, adăpostul subteran din New York arăta exact la fel ca în vremea când Richard, Nicole, Michael O'Toole și copiii lor plecaseră de pe Rama, cu ani în urmă.

Richard ancorase submarinul într-un golf natural din partea de sud a insulei, într-un loc pe care el îl numise Port.

— De unde ai submarinul? îl întrebase Nicole în timp ce mergeau către adăpost.

— A fost un dar, răspunse Richard. Sau cel puțin așa cred. Superiorul avianilor — un el sau o ea — mi-a arătat cum să-l conduc și-apoi a dispărut, lăsând submarinul aici.

Intrarea în New York fusese o experiență stranie pentru Nicole. Chiar și pe întuneric, zgârie-norii îi aminteau cu intensitate de anii în care trăise pe această insulă misterioasă din mijlocul Mării Cilindrice.

Câți ani au trecut de când am plecat? se întreba Nicole cât timp ce ea și Richard, ținându-se de mână, făcuseră popas lângă hambarul în care Francesca Sabatini o lăsase pe Nicole să piară în fundul puțului. Dar Nicole știa că nu există nici o cale de a găsi un răspuns exact la întrebarea ei. Timpul care trecuse nu putea fi măsurat în nici un mod normal, întrucât ei făcuseră două lungi călătorii interstelare cu viteze apropiate de cea a luminii, cea de a doua dormind într-o cușetă specială în timp ce tehnologia extraterestră le întârzia procesul îmbătrânirii prin atenta manipulare a enzimelor și metabolismului lor.

Când se apropiaseră de vechiul lor cămin, Richard spusese:

— Singurele schimbări făcute pe nava spațială Rama la fiecare vizită la Baza de Tranzit sunt cele necesare următoarei misiuni. Așa că în adăpostul nostru nu s-a schimbat nimic. Ecranul negru e tot acolo, în Camera Albă, la fel și vechea noastră tastatură. Procedurile pentru formularea cererilor către ramani, sau cum s-or numi gazdele noastre, sunt și ele neschimbate.

— Dar cum e cu ceilalți locuitori ai adăposturilor? întrebase Nicole în timp ce coborau rampa către nivelul locuinței lor. I-ai vizitat?

— Adăpostul avian e un cavou, răspunsese Richard. L-am străbătut de la un cap la altul de mai multe ori. O dată am intrat cu grijă în adăpostul octopăianjenilor, dar am mers numai până la acea cameră ca o catedrală, cu cele patru tuneluri care dădeau din ea…

Nicole îl întrerupse, râzând:

— Cele pe care le-am botezat Eenie, Meenie, Mynie și Moe…

— Da. Oricum, nu m-am simțit bine acolo. Am avut sentimentul că adăpostul este încă locuit, cu toate că n-am putut să identific ceva anume, și că octozii, sau ce-o fi trăind acolo, îmi urmăresc fiecare pas.

De data asta fu rândul lui să râdă:

— Mă crezi sau nu, îmi făceam griji și pentru ce s-ar fi întâmplat cu Tammy și Timmy dacă, dintr-un anume motiv, nu mă întorceam.

Întâlnirea lui Nicole cu Tammy și Timmy, cei doi pui de aviani pe care Richard îi crescuse de când ieșiseră din ou, fu extraordinară. Richard construise o ușă de dimensiuni reduse pentru camera lor și o închisese bine când plecase în întâmpinarea lui Nicole. Cum creaturile cu aspect de pasăre nu zburau încă, n-aveau cum să părăsească încăperea în timpul absenței lui Richard. Însă, de îndată ce-i auziră glasul în adăpost, începură să țipe strident și să sporovăiască. Nu încetară să cârâie nici când Richard le deschise ușa și-i luă în brațe.

— Îmi spun că nu trebuia să-i las singuri, îi strigă Richard lui Nicole prin zgomotul îngrozitor.

Nicole râdea atât de tare încât îi dădură lacrimile. Ambii pui își întinseseră gâturile lungi spre fața lui Richard. Își întrerupeau sporovăiala și țipetele doar pe perioade scurte, timp în care își frecau ușor partea de dedesubt a ciocului de obrazul bărbos al lui Richard. Avianii erau încă mici, aveau doar șaptezeci de centimetri înălțime stând în picioare, însă aveau gâtul atât de lung încât păreau mult mai mari.

Nicole se uită cu admirație cum soțul ei îngrijește odraslele extraterestre al căror tutore era. Le făcu curățenie, se asigură că aveau mâncare și apă proaspătă și verifică dacă paturile făcute din ceva asemănător cu fânul, din colțul încăperii, sunt destul de moi.

Ai făcut progrese mari, Richard Wakefield,se gândi Nicole, amintindu-și cât de reținut era cu ani în urmă când era vorba de o îndatorire mai banală asociată cu calitatea de părinte. Era profund înduioșată de afecțiunea față de acei pui greoi. *E cu putință ca fiecare din noi să aibă înlăuntrul său genul ăsta de dragoste altruistă*?se pomeni Nicole întrebându-se. *Și ca, înainte s-*

o găsim, să trebuiască să depășim, cumva, toate problemele pe care le-au creat atât ereditatea cât și mediul?

Richard depozitase cei patru cantalupi și felia de sesilă într-un colț din Camera Albă. Îi explică lui Nicole că, de când sosise în New York, nu observase nici o schimbare nici la cantalupi, nici în materialul sesil.

— Poate că, la fel ca semințele, cantalupii pot rămâne mult timp în stare latentă, spuse Nicole după ce Richard o puse la curent cu complexul ciclu de viață al speciei sesile.

— Așa mă gândeam și eu, spuse Richard. Bineînțeles că habar n-am în ce condiții ar putea germina cantalupii… Specia asta e atât de ciudată și de complicată încât nu m-ar mira ca procesul să fie controlat cumva de bucata aia mică de sesilă.

În prima lor seară împreună, Richard reuși cu mare greutate să determine puii să se culce.

— Se tem că am să-i părăsesc din nou, explică Richard când reveni în Camera Albă.

Era pentru a treia oară când cârâitul furios al lui Tammy și Timmy întrerupsese cina lui cu Nicole. În cele din urmă, Richard le programă pe Ioana și Eleanor să le țină de urât avianilor. Numai așa reuși să-și convingă pupilele extraterestre să stea liniștite ca să poată petrece o seară singur cu Nicole.

Înainte de a adormi, făcură dragoste pe îndelete și cu tandrețe. În timp ce se dezbrăca, Richard recunoscuse că nu e sigur cât de bine… însă Nicole îi spusese că performanța lui (sau lipsa acesteia) n-avea nici o importanță. Insistase că va fi o bucurie de nedescris doar să-și lipească trupul de al ei și că, dacă survenea și o stimulare sexuală, aceasta avea să constituie un supliment minunat. Erau compatibili, firește, cum fuseseră de prima dată când se culcaseră împreună. După dragoste au rămas alături, mână în mână, fără să vorbească. În ochii lui Nicole apărură câteva lacrimi care-i alunecară pe tâmple, adunându-i-se în urechi. Ea zâmbi pe întuneric. Era extraordinar de fericită.

Pentru prima dată, în viața lor nu exista nimic imperios. În fiecare noapte discutau firesc, uneori chiar și în timp ce făceau dragoste. Richard îi povesti lui Nicole mult mai multe despre copilăria și adolescența sa decât o făcuse vreodată. Relatările lui includeau cele mai dureroase amintiri despre

abuzurile suferite din partea tatălui, precum și detalii chinuitoare din căsnicia dezastruoasă cu Sarah Tydings.

— Acum îmi dau seama că Sarah și tata aveau ceva în comun, ceva fundamental, spuse Richard într-o seară, târziu. Amândoi erau incapabili să-mi acorde prețuirea pe care o căutam cu atâta disperare… și, cumva, amândoi știau că am să continui să încerc s-o obțin, chiar dacă asta însemna să renunț la toate celelalte lucruri din viața mea.

Nicole îi împărtăși lui Richard pentru prima dată întreaga dramă a legăturii ei amoroase de patruzeci și opt de ore cu prințul de Wales, chiar după ce cucerise medalia olimpică de aur. Ba chiar recunoscu în fața lui Richard că tânjise să se mărite cu Henry și că fusese absolut distrusă când își dăduse seama că prințul o exclusese drept candidată la postura de regină a Angliei în primul rând din cauza culorii pielii ei. Richard se dovedi extrem de interesat, chiar fascinat de povestea lui Nicole. Dar nu arătă nici măcar o clipă că ar fi gelos ori că s-ar fi simțit amenințat.

S-a mai maturizat, se gândea Nicole în una din nopțile următoare, în timp ce Richard își îndeplinea sarcina de a culca puii.

— Iubitule, spuse Nicole când Richard reveni în dormitorul lor din adăpost, vreau să-ți spun ceva… Am așteptat momentul potrivit…

— Uf! Richard luă un aer fals încruntat. Se pare că e ceva serios… Sper să nu dureze mult, pentru că aveam la rândul meu niște planuri pentru noi în seara asta.

Traversă camera și începu s-o sărute.

— Te rog, Richard, nu acum… spuse ea, îndepărtându-l cu blândețe. Lucrul ăsta e foarte important pentru mine.

Richard se dădu doi pași înapoi.

— Când credeam că am să fiu executată, spuse încetișor Nicole, mi-am dat seama că toate treburile mele personale erau în ordine, în afară de două. Mai existau încă lucruri pe care voiam să le spun, atât ție cât și lui Kate. Chiar l-am rugat pe polițistul care-mi explica procedura de execuție să-mi dea un stilou și hârtie ca să pot scrie două ultime scrisori.

Nicole se opri o clipă, de parcă voia să găsească vorbele potrivite, apoi continuă:

— În acele zile cumplite nu-mi aminteam dacă ți-am spus vreodată, explicit, cât de fericită am fost când am devenit soț și soție… și, de asemenea, nu voiam să mor fără…

Se opri a doua oară, se uită scurt în jur, apoi privi iarăși direct în ochii lui Richard.

— Mai era un lucru pe care voiam să-l înfăptuiesc prin acea ultimă scrisoare, spuse ea. La vremea aceea credeam că e necesar să-mi completez viața, astfel încât să plec din lumea asta fără restanțe… Richard, voiam să-mi cer iertare pentru insensibilitatea de care am dat dovadă atunci când tu și cu Michael și cu mine… Am făcut o greșeală atunci culcându-mă cu Michael prea repede pentru că m-am temut…

Nicole inspiră adânc.

— Trebuia să fi avut mai multă credință. Nu că mi-aș dori, fie și o clipă, ca Patrick sau Benjy să nu fi existat, dar acum îmi dau seama că am cedat prea repede în fața singurătății mele. Aș vrea să…

Richard îi atinse buzele cu degetul.

— Nu e nevoie să te scuzi, Nicole, spuse el. Știu că m-ai iubit mult.

Existența lor simplă se desfășura într-un ritm lejer. Dimineața se plimbau prin New York, de obicei la braț, explorând din nou fiecare colț al insulei pe care odinioară o numiseră casa lor. Din cauză că în cea mai mare parte era întuneric, orașul arăta altfel acum. Doar lanternele lor luminau enigmaticii zgârie-nori ale căror detalii le erau clar întipărite în amintire.

Deseori se plimbau pe digul care înconjura orașul, uitându-se la apele Mării Cilindrice. Într-o dimineață petrecură trei ore stând într-un loc, chiar locul în care, cu mulți ani în urmă, își încredințaseră viața celor trei aviani. Își amintiră de teama dar și de emoția pe care le simțiseră în clipa în care marile creaturi-păsări îi ridicaseră de la pământ ca să-i poarte peste mare.

În fiecare zi după masa de prânz, Nicole, care mereu avusese mai multă nevoie de somn decât soțul ei, dormea puțin. Richard folosea tastatura ca să mai comande mâncare sau provizii de la ramani, sau ducea puii la suprafață ca să facă puțină mișcare, sau lucra la unul din multele lui proiecte împrăștiate prin adăpost. Seara, după o cină ușoară, se culcau și, întinși unul lângă altul, discutau ore întregi înainte de a face dragoste sau de a adormi. Discutau despre orice — despre Dumnezeu, despre Vultur, despre ramani, despre politica din Noul Eden, despre cărți de tot felul și, cel mai mult, despre copiii lor.

Deși puteau conversa cu entuziasm despre Ellie, Patrick și Benjy sau chiar despre Simone, pe care nu o mai văzuseră de mulți ani, lui Richard îi venea greu să vorbească despre Katie. Se învinuia în mod constant că nu se

purtase mai sever cu fiica sa preferată cât fusese copil, punea comportamentul ei iresponsabil ca persoană adultă pe seama propriei îngăduințe. Nicole încercă să-l consoleze și să-l liniștească, reamintindu-i că situația lor pe Rama fusese neobișnuită și că, la urma urmei, nimic din trecutul lui nu-l pregătise pentru disciplina corespunzătoare cerută de la un părinte.

într-o după-amiază când se trezi din somn, Nicole îl auzi pe Richard mormăind pe hol. Curioasă, se ridică repede și se duse în camera care fusese odată dormitorul lui Michael O'Toole. Rămase în ușă și se uită cum Richard făcea ultimele retușuri la o machetă care ocupa cea mai mare parte a încăperii.

— Voila! spuse el, întorcându-se pentru a-i da de înțeles că i-a auzit pașii. Nu va câștiga nici un premiu pentru estetică, dar este o reprezentare rezonabilă a părții noastre de univers și, fără îndoială, mi-a dat mult de gândit.

O platformă dreptunghiulară plată acoperea majoritatea podelei. În platformă erau practicate douăzeci de locașuri în care erau introduse vergele verticale subțiri, de înălțimi variate. În capătul fiecărei vergele era cel puțin o sferă colorată, reprezentând o stea.

Vergeaua verticală din mijlocul machetei, care avea în vârf o sferă galbenă, se înălța cam cu un metru și jumătate deasupra platformei.

— Acesta, firește, e Soarele nostru, îi spuse Richard lui Nicole. Iar aici suntem noi — sau mai bine zis Rama — în cuadrantul ăsta, cam la o pătrime a distanței dintre Soare și cea mai apropiată stea asemănătoare, Tau Ceti… Sirius, unde pe aflam când eram la Baza de Tranzit, e acolo, în urmă…

Nicole se plimbă în jurul machetei care reprezenta vecinătatea stelară a Soarelui.

— Pe o rază de doisprezece ani-lumină și jumătate de la planeta noastră există douăzeci de sisteme stelare, între care șase sisteme binare și un grup triplet, cel mai apropiat vecin al nostru, Centaurul, cam pe aici. De notat că stelele din Centaur sunt singurele din interiorul sferei de cinci ani lumină.

Richard arătă cele trei sfere separate reprezentând constelația Centaurul. Fiecare avea altă culoare și mărime. Cele trei stele, legate între ele prin sârme subțiri, se sprijineau pe vârful aceleiași vergele verticale, chiar în interiorul unei sfere deschise, de sârmă, având în centru Soarele și însemnată cu un 5 mare.

— În timpul multelor zile cât am stat singur aici, continuă Richard, m-am pomenit adesea întrebându-mă *de ce* Rama merge în această direcție anume. Avem o destinație precisă? Așa s-ar părea, întrucât traiectoria noastră nu a variat de când a avut loc accelerația inițială… Și dacă mergem spre Tau Ceti, ce vom găsi acolo? Un alt complex asemănător cu Baza de Tranzit? Sau poate că, între timp, s-a mutat acolo *acea* Bază de Tranzit?…

Richard se opri. Nicole se duse la marginea machetei și întinse brațele către o pereche de stele roșii din capătul unei vergele lungi de trei metri.

— Presupun că ai variat lungimea vergelelor pentru a demonstra relația tridimensională dintre toate aceste stele, spuse ea.

— Da… Acel grup binar anume pe care îl atingi tu, se numește Struve 2398, spuse Richard. Are o declinație foarte mare și distanța dintre el și Soare e puțin mai mare de zece ani-lumină.

Văzând ușoara grimasă de pe fața lui Nicole, Richard râse și, traversând camera, o luă de mână.

— Vino cu mine și am să-ți arăt ceva cu adevărat interesant, spuse el.

Se duseră în cealaltă parte a machetei și rămaseră cu fața la Soare, la jumătatea distanței dintre stelele Sirius și Tau Ceti.

— Ar fi fantastic dacă Baza de Tranzit pe care o cunoaștem chiar s-a deplasat, spuse Richard emoționat, și o vom vedea din nou, aici, în cealaltă parte a sistemului nostru solar, nu-i așa?

Nicole râse.

— Bineînțeles, spuse ea, însă nu avem nici o dovadă…

— Dar avem minte și imaginație, o întrerupse Richard. Iar Vulturul chiar ne-a spus că întreaga Bază de Tranzit se poate deplasa. Mie mi se pare că…

Richard se opri la mijlocul frazei, apoi schimbă subiectul.

— N-ai întrebat chiar tu, după ce am plecat de la Baza de Tranzit, pe unde a mers nava noastră Rama în toți anii aceia în care noi am dormit? Să presupunem, de exemplu, că avianii și sesilele au fost culeși de undeva de pe drum, din jurul sistemelor binare Procyon poate, sau poate chiar de aici, din jurul lui Epsilon Eridani — am fi putut foarte bine să fi urmat chiar traiectoria asta. La o fracțiune semnificativă din viteza luminii, Rama putea să facă ușor drumul înapoi până la Soare…

— Stai așa, Richard, spuse Nicole. Pe această temă, ești cu mult înaintea mea. S-o luăm de la început…

Se așeză pe platformă, în interiorul machetei, lângă o sferă roșie aflată în vârful unei vergele foarte scurte, de numai câțiva centimetri și-și încrucișă picioarele.

— Dacă am înțeles bine ipoteza ta, voiajul nostru actual se va sfârși la Tau Ceti?

Richard dădu din cap afirmativ.

— Traiectoria e prea perfectă ca să fie o coincidență. În aproximativ cincisprezece ani vom ajunge la Tau Ceti și cred că experimentul nostru va lua sfârșit.

Nicole mârâi.

— Sunt deja bătrână, spuse ea. La vremea aceea, dacă am să mai fiu în viață, am să fiu scofâlcită ca o prună uscată… Doar așa, din curiozitate, ce crezi că se va întâmpla cu noi după ce „experimentul nostru ia sfârșit", cum spui tu?

— Uite-aici ne trebuie imaginație… Bănuiesc că vom fi dați jos de pe Rama, însă ce se va întâmpla cu noi după aceea n-am cum să știu… Presupun că soarta noastră va depinde într-un fel de ceea ce s-a observat în tot timpul ăsta…

— Așadar, ești întru totul de acord cu mine că Vulturul și amicii lui de la Baza de Tranzit stau cu ochii pe noi?

— Absolut. Au investit enorm în acest proiect… Sunt convins că monitorizează tot ce se întâmplă aici pe Rama… Trebuie să mărturisesc că mă miră că ne-au lăsat complet de capul nostru și nu s-au amestecat niciodată în treburile noastre, dar probabil că asta e metoda lor.

Nicole rămase tăcută câteva secunde. Se juca absentă cu sfera roșie de lângă ea (Richard îi spusese că reprezenta steaua Epsilon Indi).

— Judecătorul din mine se teme de concluzia pe care ar trage-o cu privire la noi un extraterestru înzestrat cu rațiune, pe baza comportamentului nostru din Noul Eden.

Richard ridică din umeri.

— Nu suntem mai răi pe Rama decât am fost timp de secole pe Pământ… În plus, nu pot accepta ideea că niște extratereștri cu adevărat avansați ar emite asemenea judecăți subiective. Dacă acest proces de observare a călătorilor spațiali se desfășoară de zeci de mii de ani, cum a sugerat Vulturul, atunci probabil că ramanii au pus la punct un sistem de măsurători cantitative pentru a evalua toate aspectele civilizațiilor pe care le întâlnesc… Aproape sigur, pe ei îi interesează cel mai mult adevărata

noastră natură, iar asta nu poate însemna, într-un sens mai larg, decât un lucru: suntem răi sau buni?

— Cred că ai dreptate, spuse visătoare Nicole. Dar e deprimant că noi, ca specie, ne comportăm atât de barbar chiar și atunci când suntem destul de siguri că suntem observați.

Se opri și reflectă.

— Așadar, după părerea ta, lunga noastră interacțiune cu ramanii, începută cu acea primă navă spațială de acum peste o sută de ani, se apropie de sfârșit?

— Așa cred. Cândva în viitor, poate când vom ajunge la Tau Ceti, partea noastră din acest experiment se va încheia. Bănuiesc că, după ce toate datele despre creaturile aflate în prezent în Rama intră în Marea Bază de Date Galactică, Rama va fi golită. Cine știe, poate curând după aceea, această mare navă spațială cilindrică va apărea în alt sistem planetar unde trăiește o altă specie capabilă de călătorii spațiale și va începe un alt ciclu.

— Și ajungem la întrebarea mea de mai înainte, la care nu mi-ai răspuns, de fapt… Ce se va întâmpla cu noi atunci?

— Poate noi sau urmașii noștri vom fi trimiși într-o călătorie lentă înapoi spre Pământ… Sau poate vom fi socotiți irecuperabili și vom fi uciși o dată ce s-au adunat aceste date.

— Nici una din variantele astea de sfârșit nu e prea atrăgătoare, spuse Nicole. Și trebuie să spun că, deși sunt de acord cu tine că ne îndreptăm spre Tau Ceti, restul ipotezei tale mi se pare o pură speculație.

Richard rânji.

— Am învățat multe de la tine, Nicole… Restul ipotezei mele se bazează pe intuiție. Ţinând cont de tot ce am învățat de la ramani, așa mi se pare mie corect.

— Dar n-ar fi mai simplu să ne imaginăm că ramanii au halte împrăștiate prin toată galaxia și că cele două aflate cel mai aproape de noi sunt la Sirius și Tau Ceti?

— Ba da, răspunse Richard, însă intuiția îmi spune că e puțin probabil. Baza de Tranzit era o creație tehnică uluitoare. Dacă în galaxie există complexe similare la fiecare douăzeci de ani-lumină sau pe-aproape, în total ar fi *miliarde*… Și nu uita, Vulturul a spus în mod hotărât că Baza de Tranzit se poate deplasa.

Nicole recunoscu în sinea ei că era puțin probabil ca un complex atât de uluitor ca Baza de Tranzit să fi fost multiplicat de miliarde de ori în cine

știe ce mare proces cosmic de asamblare. Ipoteza lui Richard avea, într-adevăr, o logică anume. *Dar ce trist că înregistrarea cu privire la noi din Baza de Date Galactică va conține atât de multe informații negative*, se gândi Nicole.

— Și care e rolul avianilor, al sesilelor și al vechilor noștri prieteni, octopăianjenii, în scenariul tău? întrebă un minut mai târziu Nicole. Și noi, și ei facem parte din același experiment?… Și dacă da, sugerezi că la bord există și o colonie de octozi, doar că nu i-am întâlnit până acum?

Richard dădu din nou din cap.

— Concluzia asta se impune de la sine, spuse el. Dacă faza finală a fiecărui experiment este observarea unui eșantion reprezentativ de călători spațiali în condiții controlate, e logic ca octozii să fie și ei aici… Râse nervos. Poate că, chiar în momentul ăsta, avem cu noi pe navă unii dintre vechii noștri prieteni de pe Rama II.

— Ce plăcut să te gândești la asta înainte de a adormi! spuse zâmbind Nicole. Dacă ai dreptate, noi doi mai avem de petrecut cincisprezece ani pe o navă locuită nu numai de oameni care vor să ne prindă și să ne omoare, ci și de arahnide uriașe, posibil inteligente, a căror natură n-o înțelegem.

— Nu uita că s-ar putea să mă înșel, spuse Richard, cu un rânjet.

Nicole se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Unde te duci? întrebă Richard.

— La culcare, răspunse râzând Nicole. Cred că mai am un pic și mă apucă durerea de cap. Pot contempla infinitul numai o perioadă limitată de timp.

6

Dimineața următoare când deschise ochii, Nicole îl văzu pe Richard stând lângă pat și ținând în mână două rucsacuri pline.

— Mergem să explorăm și să căutăm octopăianjeni dincolo de ecranul negru, spuse el entuziasmat. Le-am lăsat lui Tammy și Timmy mâncare și apă pentru două zile și le-am programat pe Ioana și Eleanor să ne găsească dacă survine vreo urgență.

Nicole se uită cu atenție la soțul ei în timp ce-și lua micul dejun. Ochii lui erau plini de viață și energie. *Ăsta e Richard pe care mi-l amintesc cel mai bine*, își spuse. *Aventura a fost mereu componenta cea mai importantă din viața lui*.

— Am mai fost aici de două ori, spuse Richard de îndată ce trecură aplecați pe sub ecranul ridicat. Dar niciodată n-am ajuns la capătul acestui prim coridor.

Ecranul se închisese în urma lor, lăsându-i în beznă.

— Nu există riscul să fi rămas prinși în capcană de partea asta, nu-i așa? întrebă Nicole în timp ce-și verificau lanternele.

— Câtuși de puțin, răspunse Richard. Ecranul se ridică sau coboară cam o dată pe minut. Dar dacă în zona asta rămâne cineva sau ceva timp de un minut începând de acum, ecranul se va ridica iarăși automat.

Câteva secunde mai târziu, Richard continuă:

— Trebuia să te fi avertizat înainte de a porni la drum că acest culoar e *foarte* lung. Am mai mers pe el cel puțin un kilometru și n-am găsit niciodată nimic. Nici măcar o deviație. Și nu există nici lumină. Așa că prima porțiune va fi foarte plictisitoare — dar culoarul *trebuie* să ducă undeva, căci probabil că bioții care ne aduc proviziile vin pe drumul ăsta. Nicole îl luă de mână.

— Numai să nu uiți, Richard, că nu mai suntem la fel de tineri cum eram odată.

Richard lumină cu lanterna mai întâi părul lui Nicole, care era cărunt, apoi propria barbă căruntă.

— Suntem doi boșorogi, nu-i așa? spuse el vesel.

— Vorbește în numele tău, replică Nicole, strângându-i mâna.

Culoarul era mult mai lung de un kilometru. În timp ce înaintau, Richard îi povesti lui Nicole uluitoarele experiențe pe care le trăise în cel de-al doilea habitat.

— Am fost pur și simplu îngrozit când ușile liftului s-au deschis și am văzut pentru prima oară mirmipisicile, spuse Richard.

Terminase deja de relatat șederea la aviani și ajunsese în punctul în care coborâse în fundul cilindrului.

— Eram paralizat de frică. Ele erau doar la trei sau patru metri de mine. Amândouă mă priveau fix. Lichidul cremos din uriașii lor ochi ovali inferiori se mișca dintr-o parte în alta, iar perechea de ochi de sus, de pe antene se îndoia după mine ca să mă vadă din alt unghi. Richard se cutremură. N-am să uit niciodată acel moment.

— Acum lasă-mă să văd dacă am priceput bine biologia, spuse Nicole câteva minute mai târziu, în timp ce se apropiau de ceva ce părea a fi o ramificație a coridorului. Mirmipisicile se dezvoltă în cantalupi, au viață destul de scurtă dar activă, după care mor în interiorul unei sesile, unde întreaga lor experiență de viață, spui tu, se adaugă cumva la baza de cunoștințe a rețelei neurale. Ciclul de viață se încheie atunci când în interiorul sesilei cresc noi cantalupi. Aceste tinere creaturi sunt apoi recoltate la timpul potrivit de populația mirmipisicească activă. Richard aprobă din cap.

— Poate nu-i chiar așa, dar trebuie să fie pe aproape, spuse el.

— Așadar, singurul lucru care ne lipsește pentru ca pepenii galbeni sau cantalupii să înceapă procesul germinării este setul de condiții adecvate?

— Speram să mă ajuți să rezolv enigma asta, spuse Richard. La urma urmei, doctore, tu ești singura dintre noi care are diplomă de biolog.

Coridorul se bifurca, fiecare din cele două ramuri formând un unghi de patruzeci și cinci de grade cu culoarul lung și drept pe care veniseră de la adăpostul lor.

— Pe care din ele o luăm, doamnă cosmonaut des Jardins? întrebă Richard zâmbind, în timp ce lumina cu lanterna în ambele direcții.

Nici unul din cele două tuneluri nu avea vreo caracteristică distinctivă.

— S-o luăm mai întâi la stânga, spuse Nicole câteva secunde mai târziu, după ce Richard schițase pe computerul său portabil o hartă.

Tunelul din stânga începu să se schimbe după numai câteva sute de metri. Se lărgea într-o rampă descendentă care șerpuia în jurul unui stâlp extrem de gros și cobora pe o distanță de cel puțin o sută de metri în

cochilia Ramei. În timp ce coborau, Richard și Nicole văzură sub ei lumini. La capăt găsiră un canal lung și lat cu maluri largi, plate. În stânga lor văzură o pereche de bioți crabi care fugeau de ei în partea opusă a canalului, iar dincolo de bioți, în depărtare, un pod. În dreapta lor, pe canal se deplasa o barjă, încărcată cu diverse obiecte necunoscute, cenușii, negre și albe.

Richard și Nicole trecură în revistă peisajul din jurul lor, apoi se uitară unul la altul.

— Ne-am întors în Ţara Minunilor, cea a lui Alice, spuse Richard râzând. Să luăm o gustare cât timp introduc în computerul meu de încredere tot acest domeniu.

În timp ce mâncau, un biot centiped se apropie de ei, se opri scurtă vreme ca pentru a-i studia, apoi trecu mai departe. Urcă rampa pe care tocmai o coborâseră Richard și Nicole.

— Ai văzut bioți crabi sau centipezi în al doilea habitat? întrebă Nicole.

— Nu, răspunse Richard.

— Iar noi i-am scos intenționat din planurile pentru Noul Eden, nu-i așa?

Richard râse.

— Ba chiar așa. Ne-ai convins, și pe Vultur și pe mine, că oamenilor obișnuiți nu le-a fi fost ușor să trateze cu ei.

— Așadar, prezența lor aici implică existența unui al treilea habitat? întrebă Nicole.

— Posibil. În definitiv, noi habar n-avem ce se află acum în Semicilindrul Sudic. Nu l-am mai văzut de când Rama a fost renovată. Presupun că bioții crabi, centipezi și alți bioți ramani sunt aferenți teritoriului, dacă înțelegi ce vreau să spun. Poate că ei funcționează în toate părțile Ramei, în toate călătoriile, afară doar de cazul în care sunt exilați la cererea vreunui anumit călător spațial.

În timp ce Richard și Nicole își terminau masa, în stânga lor pe canal apăru altă barjă. Ca și prima, era încărcată cu obiecte gri, negre și albe.

— Astea sunt diferite de primele, remarcă Nicole. Mormanele astea îmi amintesc de piesele de schimb pentru bioții centipezi depozitate în puțul meu.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Richard, ridicându-se. S-o luăm în lungul canalului, să vedem unde ne duce.

Se uită în jur, mai întâi la tavanul boltit care se înălța la zece metri deasupra capetelor lor, apoi la rampa din spatele lor.

— Dacă n-am făcut vreo greșeală de calcul și dacă Marea Cilindrică nu e mult mai adâncă decât cred, canalul ăsta merge de la sud la nord, pe sub mare.

— Deci dacă urmăm barja vom ajunge înapoi la Cilindrul Nordic? întrebă Nicole.

Merseră în lungul canalului mai bine de două ore. În afara a trei bioți păianjeni care se deplasau repede în echipă pe malul opus, Richard și Nicole nu văzură nimic nou. Alte două barje trecură pe lângă ei, cărând, în general, același tip de încărcătură în aval; pe alocuri se întâlniră atât cu bioți crabi, cât și cu bioți centipezi, însă fără să interacționeze. Trecură pe lângă un alt pod peste canal.

Făcură două popasuri pentru a se odihni, a mânca și a bea apă, timp în care stătură de vorbă. La a doua oprire Nicole sugeră să se întoarcă. Richard se uită la ceas.

— Să mai stăm o oră, spuse el. Dacă simțul meu de orientare este corect, ar trebui să fim deja sub Semicilindrul Nordic. Mai devreme sau mai târziu trebuie să găsim unde duc barjele toată marfa asta.

Richard avea dreptate. După încă un kilometru în lungul canalului, Richard și Nicole văzură în depărtare o structură mare, pentagonală. Pe măsură ce se apropiau, putură să vadă că apa canalului curgea direct în centrul pentagonului. Clădirea în sine, care încăleca simetric canalul, avea o înălțime de șase metri. Avea acoperișul plat, nici o fereastră și era albă-crem la exterior. Fiecare din cele cinci secțiuni sau aripi ale ei se întindeau pe o lungime de douăzeci sau treizeci de metri de la centrul structurii.

Pasarela din lungul canalului se termina cu niște trepte care urcau spre o bandă periferică ce înconjura întregul pentagon. Aceeași configurație se găsea și de cealaltă parte a canalului; în acel moment, un biot centiped folosea banda periferică pentru a trece dintr-o parte a canalului în cealaltă, ca pe un pod.

— Unde crezi că se duce? întrebă Nicole în timp ce se dădeau la o parte pentru a-i permite biotului să treacă.

— Poate la New York, răspunse Richard. În lungile mele plimbări de dinaintea masacrării avianilor mi s-a întâmplat uneori să văd câte unul în depărtare.

Se opriră în fața singurei uși a pentagonului, care era pe partea dinspre canal a clădirii.

— Intrăm? întrebă Nicole.

Richard dădu din cap și împinse ușa mică. Nicole se aplecă și intră în clădire. Se pomeniră într-o încăpere mare, bine luminată, cu un volum de aproximativ o mie de metri cubi, cu tavanul aflat la cinci metri deasupra podelei. Pasarela lor se afla la doi-trei metri deasupra podelei, așa că Richard și Nicole puteau să urmărească majoritatea activităților ce se desfășurau sub ei. Muncitori bioți roboți pe care nu-i mai văzuseră, fiecare proiectat pentru o anumită sarcină, descărcau cele două barje din încăpere, sortând încărcătura conform unui plan prestabilit. Multe din piesele individuale din stive erau încărcate pe bioții-camion, care dispăreau pe una din ușile din spate o dată ce erau plini.

După câteva minute de observare, Richard și Nicole își continuară drumul pe pasarelă până în locul în care aceasta se intersecta, chiar deasupra centrului încăperii, cu o altă potecă. Richard se opri și făcu niște însemnări în computer.

— Presupun că planul general e la fel de simplu cum arată la prima vedere, îi spuse el lui Nicole. Putem s-o luăm fie la stânga, fie la dreapta — indiferent pe unde am lua-o, intrăm în altă aripă a pentagonului.

Nicole alese pasarela din dreapta, pentru că bioții-camion despre care credea că duc piese de schimb pentru bioții centipezi plecaseră în direcția aceea. Și nu se înșelase. De îndată ce Richard și Nicole intrară în a doua încăpere, care avea exact aceleași dimensiuni ca prima, își dădură seama că pe podeaua de sub ei se fabricau atât un biot centiped cât și un biot crab. Se opriră și urmăriră procesul timp de câteva minute.

— Absolut fascinant, spuse Richard, terminând diagrama fabricii de bioți pe computer. Mergem?

Când Richard se întoarse spre Nicole, ea îl văzu că face ochii mari.

— Nu te uita acum, spuse el liniștit o secundă mai târziu, dar să știi că avem companie.

Nicole se răsuci și se uită în spate. În cealaltă parte a încăperii, la patruzeci de metri în spatele lor pe pasarelă, o pereche de octopăianjeni se apropia încet. Richard și Nicole nu le auziseră zgomotele distinctive, asemănătoare cu târâirea unor perii metalice, din cauza vacarmului din fabrica de bioți.

Octopăianjenii se opriră când își dădură seama că oamenii i-au observat. Inima lui Nicole bătea cu furie. Își amintea clar ultima ei întâlnire cu un

octopăianjen, când o salvase pe Katie din adăpostul octozilor din Rama II. Și atunci, ca și acum, primul ei impuls fusese să fugă.

Îl apucă pe Richard de mână și amândoi se uitară lung la extratereștri.

— Să fugim, spuse ea în surdină.

— Și eu sunt la fel de înspăimântat ca și tine, dar hai să mai stăm puțin. Ei nu se mișcă. Vreau să văd ce au să facă.

Richard se concentră asupra octopăianjenului din frunte și-și schiță cu atenție în minte imaginea lui. Corpul aproape sferic era cenușiu închis, cu un diametru de circa un metru și cu o fantă verticală lată de douăzeci sau douăzeci și cinci de centimetri, care ducea de sus până jos, unde corpul se desfăcea în opt tentacule negre cu auriu care se răsfirau pe podea, fiecare având doi metri lungime. În interiorul fantei verticale erau multe protuberanțe și încrețituri necunoscute *{Aproape sigur senzori*, se gândi Richard), dintre care cea mai mare era reprezentată de un grup de lentile dreptunghiulare conținând un anume tip de lichid.

Pe când cele două perechi se uitau una la alta, o bandă lată de un purpuriu aprins începu să se miște rapid în jurul „capului" octopăianjenului conducător. Banda asta izvora din una din marginile paralele ale fantei verticale; se mișcă în jurul capului, dispărând în marginea opusă a fantei. Fu urmată la câteva secunde de o a doua bandă complicat colorată, compusă din fâșii roșii, verzi și câteva fără culoare, care făcu și ea aceeași călătorie în jurul capului octopăianjenului.

— Exact asta s-a întâmplat când Katie și cu mine ne-am întâlnit cu octopăianjenul ăla, spuse Nicole cu nervozitate. Katie spunea că ne vorbește.

— Dar n-avem cum să știm ce spune, replică Richard. Faptul că poate să vorbească nu înseamnă că n-o să ne facă rău…

În timp ce octopăianjenul conducător continua să vorbească în culori, Richard își aminti dintr-o dată un episod din anii de dinainte, din perioada odiseei lui pe Rama II. La vremea aceea stătea întins pe o masă, înconjurat de cinci sau șase octozi, toți cu modele colorate pe cap. Richard își aminti cu claritate groaza pe care o simțise în timp ce se uita cum niște creaturi foarte mici, aparent controlate de octopăianjeni, se târau și-i intrau în nas.

Lui Richard începură să-i zvâcnească tâmplele de durere.

— Cu mine n-au fost deloc drăguți, îi spuse el lui Nicole. Când au…

În acel moment, ușa din capătul îndepărtat al încăperii se deschise și intrară alți patru octopăianjeni.

— Ajunge, spuse Richard simțind că Nicole se încordează. Cred că e timpul să o luăm spre ieșire.

Se îndreptară repede spre centrul încăperii, unde pasarela, la fel ca în camera anterioară, se unea cu drumul ce ducea în afara clădirii. Cotiră spre ieșire, dar se opriră după câțiva pași. Și pe ușa asta veneau alți patru octopăianjeni.

Richard și Nicole se răsuciră, se întoarseră pe pasarela principală interioară și o luară la fugă în direcția celei de a treia aripi a pentagonului. De data asta alergară întins, fără să cotească spre ieșire, până ajunseră în interiorul celei de-a patra aripi. În sectorul ăsta era întuneric beznă. Încetiniră și Richard scoase lanterna ca să cerceteze împrejurimile. Pe podeaua de sub ei se găseau instalații cu aspect sofisticat, dar nici un fel de activitate.

— Să încercăm iar să ieșim? întrebă Richard băgând la loc lanterna în buzunarul de la cămașă.

— Da.

Se luară de mână și alergară spre intersecție, unde cotiră la dreapta și se îndreptară spre ieșirea din pentagon.

Câteva minute mai târziu se aflau într-un coridor întunecat, pe un teritoriu complet necunoscut. Amândoi erau epuizați. Nicole respira cu greutate.

— Richard, trebuie să mă odihnesc. Nu pot alerga așa, întruna.

Merseră repede vreo cincizeci de metri pe coridorul întunecat și pustiu. Văzură în stânga lor o ușă. Richard o deschise cu precauție, se uită înăuntru și cercetă încăperea cu lanterna.

— Trebuie să fie un fel de cameră de depozitare, spuse el. Dar acum e goală.

Richard intră în încăpere, se uită pe ușa din spate într-o altă cameră goală, apoi se întoarse după Nicole. Se așezară cu spatele lipit de perete. După câteva secunde, Nicole spuse:

— Iubitule, când ne întoarcem în adăpostul nostru vreau să mă ajuți să-mi fac un consult la inimă. În ultimul timp am niște dureri ciudate.

— Acum te simți mai bine? întrebă Richard îngrijorat.

— Da. Nicole zâmbi în întuneric și își sărută soțul. Pe cât de bine e de așteptat după ce am scăpat ca prin urechile acului de un cârd de octopăianjeni.

7

Nicole dormi agitat, cu spatele lipit de perete și capul pe umărul lui Richard. Avu coșmar după coșmar, trezindu-se de fiecare dată cu o tresărire, apoi ațipind iar. În ultimul coșmar era pe o insulă din ocean, împreună cu copiii. Un val uriaș se îndrepta înspre ei. Nicole era înnebunită, căci copiii erau răspândiți pe toată insula. Cum putea să-i salveze pe toți? Se deșteptă cutremurându-se.

Îl înghionti pe întuneric pe soțul său.

— Richard, trezește-te. Ceva nu e în regulă.

La început Richard nu se mișcă. Când Nicole îl atinse a doua oară, deschise încet ochii.

— Ce s-a întâmplat?

— Am sentimentul că nu suntem în siguranță aici. Cred că ar trebui să plecăm.

Richard aprinse lanterna și plimbă fasciculul de raze prin cameră.

— Nu e nimeni aici, spuse el blând. Și nici nu aud nimic… nu crezi c-ar trebui să ne mai odihnim?

Rămaseră tăcuți o vreme; temerile lui Nicole sporeau.

— Am o presimțire intensă că suntem în pericol, spuse ea. Știu că tu nu crezi în lucrurile astea, dar în ce mă privește au fost aproape întotdeauna corecte.

— Bine, spuse Richard în cele din urmă.

Se ridică și traversă camera, deschise ușa din spate care dădea într-o cameră similară. Se uită înăuntru.

— Nici aici nu e nimic, spuse el după câteva secunde.

Se întoarse și deschise ușa dinspre coridor, pe care intraseră. În clipa în care ușa se deschise, auziră amândoi zgomotul inconfundabil de perii târâite.

Nicole sări în picioare. Richard închise ușa fără zgomot și alergă lângă ea.

— Vino, spuse el în șoaptă. Trebuie să găsim altă cale de a ieși de aici.

Trecură în camera cealaltă, apoi în alta și în alta. Toate erau întunecate și pustii. În timp ce alergau prin teritoriul necunoscut, își pierdură simțul orientării. În cele din urmă ajunseră la o mare ușă dublă din capătul uneia

din multele încăperi identice. Richard îi spuse lui Nicole să stea pe loc în timp ce el împingea cu precauție partea stângă a ușii.

— La naiba! exclamă el de îndată ce se uită în cameră. Ce dracu' e asta?

Nicole veni lângă el și, la lumina lanternei, privi bizarul conținut al camerei. În ea erau îngrămădite niște obiecte mari. Cel mai apropiat semăna cu o amibă mare pe un skateboard, următorul cu o uriașă sferă din împletitură, cu două antene ieșind din mijlocul ei. În cameră nu se auzea nici un sunet și nimic nu se mișca. Richard ridică lanterna mai sus și se uită prin restul camerei aglomerate.

— Mergi înapoi, spuse surescitată Nicole, zărind ceva familiar. În partea aia. La câțiva metri în stânga celeilalte uși.

Câteva secunde mai târziu lanterna lumină patru siluete omenești, îmbrăcate cu costume spațiale și căști, aflate lângă peretele îndepărtat.

— Sunt bioți umani, spuse emoționată Nicole, cei pe care i-am văzut chiar înainte de a ne întâlni cu Michael O'Toole la baza funicularului cu scaune.

— Norton și compania? întrebă neîncrezător Richard simțind pe șira spinării un fior de teamă.

— Pun pariu că ei sunt, răspunse Nicole.

Intrară în cameră și ocoliră în vârful picioarelor obiectele numeroase pentru a se apropia de siluetele în cauză. Îngenunchează amândoi lângă ele.

— Trebuie să fie un loc de aruncat bioții, spuse Nicole după ce își confirmară că chipul din spatele căștii transparente era într-adevăr o copie a comandantului Norton, care condusese prima expediție ramană. < Richard se ridică și clătină din cap.

— De necrezut! spuse el. Ce caută ei aici?

Plimbă lumina lanternei prin cameră. O secundă mai târziu, Nicole țipă. La nici patru metri depărtare de ea se mișca un octopăianjen, sau cel puțin așa părea în lumina aceea ciudată. Richard veni repede lângă ea. Își dădură repede seama că ceea ce vedeau era doar un biot octopăianjen și izbucniră în râs.

— Acum pot să merg acasă, Richard Wakefield? întrebă Nicole după ce reuși să-și stăpânească râsul nervos.

— Cred că da, spuse Richard zâmbind. Numai să găsim drumul.

Pe măsură ce pătrundeau tot mai adânc în labirintul de camere și tuneluri din zona ce înconjura pentagonul, Nicole era tot mai convinsă că nu

vor mai găsi niciodată ieșirea. În cele din urmă Richard încetini pasul și începu să introducă informații în computerul său portabil. După aceea reușiră măcar să nu mai meargă în cerc, dar nu întâlniră nici unul din reperele pe care le văzuseră atunci când fugiseră de octopăianjeni.

Începuse deja să-i cuprindă disperarea când dădură peste un mic biot-camion care căra pe un coridor îngust o adunătură de obiecte mici, fără noimă. Richard se mai destinse. Îi spuse lui Nicole:

— Lucrurile astea parcă ar fi făcute pe comandă, la cererea cuiva, ca obiectele care ne sunt nouă livrate în Camera Albă. Dacă mergem în direcția din care a venit biotul, s-ar putea să descoperim unde sunt fabricate toate obiectele noastre. De acolo ne va fi ușor să găsim drumul spre adăpostul nostru.

Fu un drum lung. Amândoi erau complet epuizați când, după mai multe ore de mers, coridorul lor se lărgi; intrară într-o fabrică uriașă cu un tavan foarte înalt. În mijlocul fabricii erau doisprezece cilindri groși care semănau cu boilerele de modă veche de pe Pământ. Fiecare avea o înălțime de patru sau cinci metri și o lățime de un metru și jumătate la mijloc. Boilerele erau aranjate pe patru rânduri, de câte trei pe fiecare rând.

Din fiecare boiler ieșeau și intrau benzi transportoare (sau echivalentul lor raman), dintre care două funcționau în momentul sosirii lui Richard și Nicole. Richard era fascinat.

— Uită-te acolo, spuse el, arătând spre podeaua unei magazii mari, acoperită cu mormane de obiecte de toate dimensiunile și toate formele. Aceea trebuie să fie materia primă. La computerul central, care se află probabil în baraca aia de după boilere, sosește o cerere care este apoi procesată și repartizată uneia din mașinile astea. Bioții ies, adună articolele corespunzătoare și le pun pe benzile transportoare. În interiorul boilerelor, materiile prime sunt modificate semnificativ, întrucât ceea ce iese este obiectul comandat de cine știe ce specie inteligentă care folosește tastatura sau echivalentul ei ca să comunice cu ramanii.

Richard se duse spre boilerul activ cel mai apropiat.

— Însă adevărata întrebare este: *ce fel* de proces are loc în interiorul acestor boilere? spuse el debordând de surescitare. Chimic? Nuclear, poate, implicând transformarea elementelor? Ori ramanii au vreo altă tehnologie de fabricație care depășește complet înțelegerea noastră?

Bătu de câteva ori foarte tare în peretele boilerului activ.

— Pereții sunt foarte groși, anunță el.

Apoi se aplecă spre locul în care banda transportoare intra în boiler și dădu să bage mâna înăuntru.

— Richard, nu crezi că e un gest prostesc? țipă Nicole.

Richard ridică privirea și dădu din umeri. Când se aplecă iar ca să studieze interfața bandă/boiler, un biot bizar care arăta ca un aparat de fotografiat cu burduf prevăzut cu picioare veni în fugă din fundul sălii. Se băgă repede între Richard și banda transportoare activă și apoi își mări volumul, forțându-l pe Richard să se îndepărteze de procesul activ.

— Frumoasă mișcare! spuse Richard cu admirație. Se întoarse spre Nicole. Sistemul are o protecție excelentă.

— Richard, dacă nu te superi, putem să revenim la obiectivul nostru principal? Sau ai uitat că nu știm pe unde să ne întoarcem în adăpostul nostru?

— Numai puțin, spuse Richard. Vreau să văd ce iese din boilerul activ aflat cel mai aproape de noi. Poate că, văzând rezultatul, după ce am văzut deja ce a intrat, am să pot deduce genul de proces care are loc între timp. Nicole clătină din cap.

— Uitasem cât ești de însetat de cunoștințe. Dintre toți oamenii pe care i-am întâlnit, numai tu te-ai opri să studiezi o plantă nouă sau un animal necunoscut chiar dacă te-ai rătăci de tot în pădure.

În partea opusă a imensei săli, Nicole găsi un alt culoar lung. După o oră îl convinse în sfârșit pe Richard să părăsească fascinanta fabrică extraterestră. N-aveau de unde să știe unde ducea acest nou culoar, dar era singura lor speranță. Merseră și tot merseră. De fiecare dată când Nicole obosea sau devenea deprimată, Richard îi ridica moralul preamărind minunile pe care le văzuseră de când părăsiseră adăpostul lor.

— Locul ăsta e absolut uimitor, nemaipomenit! spuse el la un moment dat, entuziasmat la culme. Mintea mea nu poate să judece ce înseamnă toate astea… nu numai că nu suntem singuri în universul ăsta… dar nici măcar nu ne aflăm în vârful piramidei, privitor la înzestrare…

Richard continuă pe tonul ăsta entuziasmat până când, într-un târziu, când erau amândoi aproape sfârșiți, văzură în fața lor o bifurcație a coridorului. Din cauza unghiurilor, Richard fu sigur că se întorseseră la Y-ul inițial, aflat la doar doi kilometri de adăpostul lor.

— Uraaa! strigă Richard prinzând viață. Uite, aproape am ajuns acasă.

În momentul acela Nicole auzi ceva care o făcu să rămână stană de piatră.

— Richard, stinge lumina! strigă ea.

El se răsuci rapid, mai să cadă, și stinse lanterna. După câteva clipe nu mai avură nici o îndoială. Zgomotul de perii târâite devenea mai puternic.

— Fugi! țipă Nicole, țâșnind cu toată viteza de lângă soțul ei.

Richard ajunse la bifurcație cu doar cincisprezece secunde înaintea primului octopăianjen. Extratereștrii veneau din canal. În timp ce fugea de ei, Richard se răsuci și aprinse lanterna, luminând în spate. În acea clipă văzu cel puțin patru modele colorate mișcându-se în întuneric.

Aduseră în Camera Albă toată mobila pe care o putură găsi și creară o baricadă de-a curmezișul părții de jos a ecranului negru. Timp de mai multe ore stătură la pândă, așteptându-se ca în orice clipă ecranul să se ridice și adăpostul lor să fie invadat de octopăianjeni. Dar nu se întâmplă nimic. În cele din urmă, le lăsară pe Ioana și Eleanor de pază în Camera Albă și-și petrecură noaptea în camera în care erau Tammy și Timmy.

— De ce n-au venit octopăianjenii după noi? întrebă Richard a doua zi, în zori. Sunt aproape sigur că ei știu că ecranul se ridică automat. Dacă ar fi venit până în capătul coridorului…

— Poate că n-au vrut să ne sperie din nou, îl întrerupse cu blândețe Nicole.

Richard se încruntă și-i aruncă o privire cinică.

— Totuși, n-avem nici o dovadă fermă că octopăianjenii sunt ostili, în ciuda faptului că-ți amintești că ai fost prost tratat când ai fost prizonierul lor, în timpul odiseei tale din trecut… Nici lui Katie, nici mie nu ne-au făcut nici un rău, deși puteau ușor s-o facă. Și, până la urmă, mi te-au dat înapoi.

— La vremea aceea eram în comă profundă, replică Richard. Și nu le mai foloseam ca subiect de testat… În plus, cum a fost cu Takagishi? Sau cu atacurile lor asupra prințului Hal și a lui Falstaff?

— Fiecare din incidentele astea are o explicație plauzibilă, fără esență ostilă. Tocmai asta e atât de derutant. Să presupunem că Takagishi a murit de atac de cord. Să mai presupunem că octozii i-au conservat și împăiat corpul ca să-l folosească drept material didactic pentru instruirea altor Octopăianjeni… Poate că și noi am fi făcut la fel…

Nicole se opri, apoi continuă:

— Iar atacul, cum îl numești tu, asupra prințului Hal și a lui Falstaff s-ar putea să fi fost doar o neînțelegere… Dacă roboțeii tăi au hoinărit și au intrat într-un loc foarte important, poate un cuib sau echivalentul unei biserici la octopăianjeni? Era firesc ca octozii să-și apere un sector vital.

— Sunt nedumerit, spuse Richard după un moment de ezitare. Acum îi aperi pe octopăianjeni… dar ieri fugeai de ei chiar mai repede decât mine.

— Da, răspunse gânditoare Nicole. Recunosc că eram îngrozită. Am presupus instinctiv că sunt ostili și am fugit. Astăzi îmi e rușine de mine. Noi, oamenii trebuie să ne folosim rațiunea ca să înăbușim reacțiile instinctive… Mai ales tu și cum mine. După tot ce am văzut în Rama și la Baza de Tranzit, ar trebui să fim imuni la xenofobie.

Richard zâmbi și dădu din cap.

— Așadar, acum sugerezi că s-ar putea ca octopăianjenii să încerce doar să stabilească vreun fel de contact pașnic?

— Poate, răspunse Nicole. Nu știu ce vor. Dar știu că nu i-am văzut niciodată făcând ceva care să fie ostil dincolo de orice îndoială.

Richard se uită pe pereți, distrat, timp de câteva secunde, apoi își frecă fruntea.

— Aș vrea să-mi pot aminti mai multe detalii din perioada cât am stat la ei. Încă mai am dureri de cap năprasnice când încerc să mă concentrez asupra acelui episod din viața mea — numai atunci când mă aflam în interiorul sesilei, durerea nu însoțea amintirile despre octopăianjeni.

— Odiseea ta a avut loc cu mult în urmă, spuse Nicole. Poate că și octopăianjenii sunt capabili de a învăța și acum au adoptat o altă atitudine față de noi.

Richard se ridică.

— În regulă, spuse el. M-ai convins. Data viitoare când vedem un octopăianjen, n-o să mai fugim. Cel puțin nu imediat, adăugă râzând.

Mai trecu o lună. Richard și Nicole nu mai ieșiră dincolo de ecranul negru și nu mai avură alte întâlniri cu octopăianjenii. Își petreceau zilele având grijă de puii de aviarii (care învățau să zboare) și-și țineau de urât unul altuia. Principalele subiecte de discuție erau copiii lor și trecutul.

— Cred că de-acum suntem bătrâni, spuse Nicole într-o dimineață în timp ce se plimbau prin una dintre cele trei piețe centrale ale New York-ului.

— Cum poți să spui una ca asta? întrebă Richard cu un zâmbet strengăresc. Doar pentru că ne petrecem majoritatea timpului discutând

despre ce s-a întâmplat demult și cheltuim pentru funcțiile igienice ale corpului mai multă atenție și energie decât pentru sex, înseamnă că suntem bătrâni?

Nicole râse.

— E chiar atât de rău? întrebă ea.

— Nu chiar, răspunse Richard pe un ton glumeț. Încă te mai iubesc ca un școlar… Dar când și când dragostea asta e pusă pe planul doi de junghiuri și dureri pe care nu le aveam înainte… Apropo, nu trebuia să te ajut să-ți faci un control la inimă?

— Ba da. Dar, de fapt, n-ai cu ce să mă ajuți. Singurele instrumente pe care le-am adus în trusa medicală pe care am luat-o cu mine când am fugit sunt stetoscopul și sfigmomanometrul. Le-am folosit de mai multe ori ca să mă consult… N-am găsit nimic neobișnuit, cu excepția unei valve care dă rateuri din când în când, iar dificultățile de respirație n-au mai recidivat. Probabil că de vină au fost emoția și… vârsta, încheie Nicole zâmbind.

— Dacă ginerele nostru cardiolog era aici, ți-ar fi făcut un consult complet.

Câteva minute merseră în tăcere.

— Ţi-e foarte dor de copii, nu-i așa? întrebă Richard.

— Da, răspunse oftând Nicole. Dar încerc să nu mă gândesc prea mult la ei. Sunt fericită că trăiesc și că sunt aici cu tine — e infinit mai bine decât în acele ultime luni petrecute în închisoare. Și am multe amintiri minunate despre copii…

— Dumnezeu mi-a dat înțelepciunea de a accepta lucrurile pe care nu le pot schimba, cită Richard. Asta e una dintre cele mai mari calități ale tale, Nicole… Întotdeauna am fost puțin invidios pe detașarea ta.

Nicole înaintă agale. *Care detașare*? se întrebă ea, amintindu-și cu claritate cât de obsedată fusese după moartea lui Valeri Borzov, survenită chiar după ce Newton se întâlnise cu Rama. *Nici n-am putut să dorm până nu m-am convins că nu a murit din vina mea*. Se gândi în treacăt la anii care trecuseră de atunci. *Detașarea, dacă există cât de cât, a venit destul de recent… Maternitatea și vârsta îți dau o altă perspectivă asupra lumii și asupra propriei persoane*.

După câteva minute, Richard se opri și se întoarse cu fața la Nicole.

— Te iubesc foarte mult, spuse el dintr-o dată, îmbrățișând-o cu putere.

Brusca lui manifestare o nedumeri pe Nicole.

— Ce-a fost asta? întrebă ea. Richard privea în depărtare.

— În ultima săptămână, mintea mea a plăsmuit un plan nebunesc, spuse el cu emoție. Am știut de la bun început că e periculos dar, asemeni tuturor proiectelor mele, a pus stăpânire pe mine… Ba chiar s-a întâmplat de două ori să mă dau jos din pat ca să mă gândesc la detalii… Am vrut să-ți spun mai înainte despre el, dar trebuia să mă conving că într-adevăr e posibil…

— Habar n-am ce tot spui tu acolo, rosti nerăbdătoare Nicole.

— Este vorba despre copii. Am conceput un plan ca să evadeze și ei și să vină la noi aici, în New York. Chiar am început să le reprogramez pe Ioana și Eleanor.

Nicole se uită lung la soțul ei, între emoțiile și rațiunea ei ducându-se o adevărată luptă. Richard dădu să-i explice planul de evadare.

— Numai o clipă, Richard. Mai întâi trebuie să ne punem o întrebare importantă… Ce te face să crezi că *vor vrea* să evadeze? Ei nu se află în închisoare, nu sunt nici măcar acuzați de ceva. Sigur, Nakamura e un tiran și viața în colonie este grea și deprimantă, dar din câte știu eu, copiii noștri sunt la fel de liberi ca oricare alt cetățean. Iar dacă vor încerca să ni se alăture și vor da greș, viața lor va fi în pericol… În plus, existența noastră aici, deși pentru noi e grozavă, pentru ei cu greu poate fi considerată un paradis.

— Știu… știu… și poate că m-am lăsat dus de val, din dorința de a-i vedea… Dar ce riscăm trimițându-le pe Ioana și Eleanor să stea de vorbă cu ei? Patrick și Ellie sunt adulți și pot hotărî singuri…

— Dar Benjy și Katie? întrebă Nicole. Pe fruntea lui Richard apăru o cută.

— Evident că Benjy n-ar putea veni singur, așa că participarea lui depinde de faptul dacă vreunul din ceilalți se hotărăște să-l ajute. Cât despre Katie, ea e foarte nestatornică și imprevizibilă… e de așteptat chiar să se hotărască să-i spună lui Nakamura… Cred că nu avem altă alegere decât să o lăsăm pe dinafară…

— Un părinte nu încetează niciodată să spere, spuse încetișor Nicole, mai mult pentru sine. Apropo, planul tău îi include și pe Max și Eponine? Ei fac parte, practic din familie.

— Max este alegerea perfectă pentru coordonarea evadării din interiorul coloniei. N-a făcut el o treabă nemaipomenită ascunzându-te și apoi conducându-te până la Lacul Shakespeare fără să fii detectată? Patrick și Ellie vor avea nevoie de cineva matur și chibzuit care să-i călăuzească… Conform planului meu, Ioana și Eleanor îl vor aborda mai întâi pe Max. Nu

numai că el e deja familiarizat cu roboții, dar ne și poate spune sincer dacă planul poate sau nu funcționa. Dacă, prin intermediul roboților, ne va spune că întreaga idee e prostească, vom renunța la ea.

Nicole încercă să-și imagineze bucuria pe care avea s-o simtă îmbrățișându-și iarăși copiii. Îi fu imposibil.

— În regulă, Richard, spuse ea, zâmbind în sfârșit. Recunosc că mă interesează… Să discutăm despre asta… Dar trebuie să ne promitem că nu vom face *nimic* decât dacă suntem absolut siguri că nu ne punem copiii în pericol.

8

Curând după cină, Max Puckett și Ellie Turner se scuzară în fața lui Eponine și a lui Robert și ieșiră din casa fermei lui Max din Noul Eden. De îndată ce nu mai putură să fie auziți din casă, Max începu să-i povestească lui Ellie despre vizita pe care i-o făcuseră de curând roboțeii. Lui Ellie nu-i venea să creadă ce auzea.

— Sigur ai înțeles greșit, îi spuse ea pe un ton coborât. Nu se poate ca ei să ne propună să plecăm pur și simplu…

Max duse un deget la buze; mai aveau doar câțiva metri până la hambar.

— Poți să vorbești personal cu ei, rosti el în șoaptă. Dar, după spusele acestor micuțe personaje, există loc berechet pentru noi toți în adăpostul ăla în care ați trăit primii câțiva ani după nașterea ta.

În hambar era întuneric. Înainte ca Max să aprindă lumina, Ellie zărise deja, pe un pervaz, micuții roboți care străluceau.

— Bună, Ellie, spuse mica Ioana, îmbrăcată tot în armură. Mama ta și tatăl tău sunt sănătoși și îți transmit urările lor de bine.

Robotul Eleanor adăugă:

— Am venit în seara asta la tine pentru că Max a considerat că e necesar să auzi cu urechile tale ce avem noi de spus. Richard și Nicole vă invită, pe tine și pe prietenii tăi, să vă alăturați lor în vechiul vostru adăpost din New York, unde părinții tăi duc o viață spartană dar pașnică.

Ioana interveni:

— În adăpostul vostru totul este la fel cum era pe vremea când erai mică. Mâncarea, îmbrăcămintea și alte obiecte sunt furnizate tot de ramani, pe baza cererilor făcute folosind tastatura din Camera Albă. Apă proaspătă se găsește în cantități nelimitate în cisterna de la baza scării de la intrare.

Ellie asculta, fascinată, în timp ce Ioana îi reamintea condițiile de trai de sub orașul insulă aflat în partea sudică a celui de-al doilea habitat. Încercă să-și reamintească singură adăpostul dar imaginea din mintea ei era surprinzător de vagă. Din acea perioadă a vieții ei își putea aminti cu claritate doar ultimele câteva zile pe Rama, inclusiv spectaculoasele inele de culoare emanând din Marele Corn și îndreptându-se încet spre nordul uriașului cilindru. Însă imaginea interiorului adăpostului era încețoșată. *De ce nu-mi amintesc mai clar măcar camera copiilor*? se întrebă ea. *Din*

cauză că, de atunci, s-au întâmplat prea multe lucruri care s-au întipărit mai adânc în memoria mea?

Îi trecu prin fața ochilor un montaj de imagini izvorâte din primii ani ai copilăriei. Unele erau într-adevăr de pe Rama, dar mult mai multe erau din apartamentul în care stătuse cu familia ei la Baza de Tranzit. Inconfundabilele trăsături ale Vulturului, personaj semănând cu un zeu pentru copilița Ellie, păreau să domine montajul.

Eleanor de Aquitania o întrebase ceva, dar Ellie nu fusese atentă.

— Scuză-mă, Eleanor, te rog să repeți întrebarea. M-am lăsat furată de amintirile din copilărie.

— Mama ta a întrebat de Benjy. E tot în secția din Avalon?

— Da, răspunse Ellie. Și se simte bine, atât cât te poți aștepta. Cea mai bună prietenă a lui din lume este Nai Watanabe. Când s-a sfârșit războiul, ea s-a oferit să lucreze cu cei care au fost trimiși, dintr-un motiv sau altul, în secția din Avalon. Petrece aproape zilnic câtva timp cu Benjy și l-a ajutat enorm. Gemenilor ei, Kepler și Galileo, le place mult să se joace cu el — cu toate că, uneori, Galileo e afurisit și-i lui Nai dă multă bătaie de cap.

— După cum ți-am povestit, spuse Max, întorcând conversația la principalul subiect, Nicole și Richard au lăsat la latitudinea noastră să decidem cine va fi implicat în cazul în care chiar încercăm o evadare în masă. Va urma Benjy instrucțiunile?

— Cred că da, spuse Ellie. Atâta timp cât are încredere în persoana care i le dă. Dar sub nici o formă n-avem cum să-i spunem dinainte despre evadare. Nu ne putem aștepta să nu-i scape vreo vorbă. Lui Benjy nu-i stă în fire să fie secretos și viclean. Se va bucura din cale-afară dar…

— Domnule Puckett, o întrerupse Ioana D'Arc, ce să le spunem lui Richard și Nicole?

— La naiba, Ioana, ai puțintică răbdare… Ba și mai bine, reveniți după o săptămână, astfel încât Ellie, Eponine și cu mine să avem mai mult timp să cântărim lucrurile și să vă putem da un răspuns mai documentat… Și spuneți-i lui Richard că mie toată treaba mi se pare al dracului de tentantă, chiar dacă, fără doar și poate, e o nebunie.

Max îi depuse pe cei doi roboți pe podeaua hambarului și ei își luară tălpășița. Când Max și Ellie ieșiră din nou la aer, Max scoase o țigară din buzunar.

— Sper că nu te deranjez *prea* mult dacă fumez aici afară, zise el, rânjind.

Ellie zâmbi.

După un minut de tăcere, Ellie spuse:

— Nu vrei să-i spui lui Robert, nu-i așa, Max? Max clătină din cap.

— Deocamdată nu. Poate n-am să-i spun decât în ultimul moment.

O cuprinse pe Ellie cu brațul pe după umeri.

— Domniță, îmi place soțul tău doctor, zău că da, însă uneori mă gândesc că atitudinea și prioritățile lui sunt puțin ciudate. Nu pot avea certitudinea că nu va povesti nimănui…

— Te gândești, Max, că poate Robert a jurat în vreun fel, în particular, să nu mai acționeze împotriva autorității? Și că se teme…

— La naiba, Ellie, nu sunt psiholog. Cred că nici unul din noi nu poate să înțeleagă ce schimbări au survenit în inima lui după uciderea cu sânge rece a două persoane. Însă pot să spun că există posibilitatea ca el să nu păstreze secretul — pentru a evita o decizie personală dureroasă, dacă nu pentru altceva.

Max trase cu sete din țigară și se uită la tânăra sa prietenă.

— Nu crezi că va veni, Max, nu-i așa? Nici chiar dacă eu vreau să vină.

Max clătină iarăși din cap.

— Nu știu, Ellie. Asta va depinde de cât de mare nevoie are de tine și de micuța Nicole. Robert v-a făcut loc în viața lui, dar încă își ascunde sentimentele în spatele muncii neîntrerupte.

— Dar tu, Max? întrebă acum Ellie. Ce părere ai, *în realitate*, despre tot acest plan?

— Eponine și cu mine suntem gata să plecăm, să avem mica noastră aventură, spuse Max cu un rânjet. Oricum, e doar o problemă de timp să intru într-un conflict serios cu Nakamura.

— Și Patrick?

— Lui îi va plăcea la nebunie ideea. Însă mă tem că s-ar putea să-i spună ceva lui Katie. Ei au o relație aparte…

Max se opri la mijlocul frazei, văzându-l pe Robert că iese pe veranda din față, cu fiica sa obosită în brațe.

— O, acolo erai, Ellie, spuse Robert. Credeam că v-ați rătăcit în hambar… Nicole e foarte obosită iar eu trebuie să ajung la spital foarte devreme…

— Desigur, iubitule, spuse Ellie. Max și cu mine tocmai ne aminteam de mama și de tata…

Trebuie să pară o zi absolut normală, se gândi Ellie în timp ce arăta cartea de identitate biotului Garcia din holul supermarketului din Beauvois. *Trebuie să fac totul exact ca și cum ar fi o zi de joi obișnuită*.

— Doamnă Turner, spuse biotul câteva secunde mai târziu, înmânându-i o listă scoasă din computerul așezat lângă peretele din spatele lui, poftim rația care vă este alocată pentru săptămâna asta. Nici de data asta nu avem broccoli și roșii, așa că am inclus două măsuri de orez suplimentare… Acum puteți înainta ca să vă luați produsele.

Ellie intră cu mica Nicole în zona principală a supermarketului. De partea cealaltă a unei plase de sârmă, unde în perioada de început a coloniei cetățenii își făceau singuri cumpărăturile, cinci sau șase bioți Tiasso și Lincoln, toți aparținând seriei 300 complet reprogramată de guvernul Nakamura, se mișcau în susul și josul intervalelor dintre rafturi împărțind produsele. Majoritatea rafturilor erau goale. Cu toate că războiul se terminase de câtva timp, vremea instabilă din Noul Eden, precum și revolta majorității fermierilor în fața duritățiі lui Nakamura, făceau ca producția să se mențină la un nivel minim. De aceea, guvernul găsise că trebuie să supravegheze distribuirea hranei. Doar favoriții guvernului aveau mâncare mai multă decât strictul necesar.

În fața lui Ellie și a fiicei ei în vârstă de aproape doi ani erau la coadă șase persoane. În fiecare joi după-amiază Ellie își făcea cumpărăturile împreună cu aceeași oameni. Aproape toți se întoarseră când intrară Ellie și Nicole.

— Iat-o pe scumpetea de fetiță, spuse o femeie plăcută cu părul cărunt. Ce mai faci, Nicole?

Nicole nu răspunse. Se dădu înapoi câțiva pași și se agăță strâns de piciorul mamei ei.

— Nicole e încă timidă, spuse Ellie. Vorbește numai cu cei pe care-i cunoaște.

Un biot Lincoln aduse două cutii mici cu mâncare și le înmână tatălui și fiului adolescent din fruntea cozii.

— Azi nu vom folosi cărucior, îi spuse biotului tatăl. Te rog să notezi asta în fișa noastră… Acum două săptămâni, când iarăși am cărat în mână alimentele, nimeni nu a notat că n-am luat cărucior și-n toiul nopții am fost treziți de o Garcia care ne-a cerut să returnăm magazinului cărucіorul.

Nu trebuie să existe nici o greșeală banală, își spuse Ellie. *Fără cărucioare nereturnate, nimic care să dea de bănuit până dimineață*. În

timp ce aștepta la rând, Ellie revăzu încă o dată detaliile planului de evadare pe care le discutase cu o zi în urmă cu Patrick, Eponine și Max. Fusese aleasă o zi de joi pentru că era ziua în care îi vizita de obicei pe bolnavii de RV-41 din Avalon. Max și Eponine solicitaseră și primiseră aprobarea de a merge la cină la Nai Watanabe. Ei urmau să aibă grijă de Kepler și Galileo, în timp ce Nai se ducea să-l aducă pe Benjy. Totul era în ordine. Rămăsese o singură mare incertitudine.

Ellie repetase de o sută de ori în gând ce-i va spune lui Robert. *Prima lui reacție va fi negativă*, se gândi ea. *Va spune că e prea periculos, că periclitez siguranța lui Nicole. Și va fi furios că nu i-am spus mai devreme*.

În mintea ei îi răspunsese deja la toate obiecțiile și descrisese într-o lumină favorabilă viața pe care aveau să o ducă în New York. Totuși, era extrem de tensionată. Nu fusese în stare să se convingă că Robert va accepta să vină. Și nu știa cum va reacționa el dacă-i va declara că e pregătită să o ia pe Nicole și să plece fără el.

În timp ce cumpărăturile îi erau depozitate în căruciorul pe care avea să-l returneze după ce descărca totul acasă, Ellie o strânse de mână pe fiica sa. *Se apropie momentul*, gândi ea. *Trebuie să am curaj. Trebuie să am încredere*.

— Cum Dumnezeu te așteptai să reacționez? spuse Robert Turner. Vin acasă după o zi extrem de grea la spital, cu gândul la sutele de lucruri pe care trebuie să le fac mâine și, la cină, tu îmi spui că vrei să plecăm din Noul Eden pentru totdeauna. Și că plecăm în *seara asta*… Ellie, draga mea Ellie, toată treaba asta e absurdă. Chiar dacă ar ține, n-aș avea timp să clarific totul… Am proiecte…

— Știu că e neașteptat, Robert, spuse Ellie, temându-se tot mai mult că a subestimat dificultatea sarcinii, dar nu puteam să-ți spun mai devreme. Ar fi fost prea periculos… Dacă te scăpai și-i spuneai ceva lui Ed Stafford sau altcuiva din personalul tău și te-ar fi auzit vreun biot?

— Dar nu pot să plec așa, pur și simplu, fără să spun nimic nimănui… Robert clătină din cap cu putere. Ai idee câți ani de muncă s-ar irosi?

— N-ai putea să scrii ce trebuie făcut la fiecare proiect? sugeră Ellie. Și poate să faci un rezumat la ce s-a realizat deja…

— într-o noapte, nu, răspunse apăsat Robert. Nu, Ellie, problema iese din discuție. Nu putem pleca. Sănătatea coloniei pe termen lung ar putea să depindă de rezultatele cercetărilor mele… În plus, chiar dacă accept că

părinții tăi locuiesc confortabil în acel loc bizar pe care l-ai descris, în mod sigur nu pare a fi un loc bun de crescut un copil. Și nici măcar n-ai pomenit de pericolul care ne paște pe toți. Plecarea noastră va fi văzută ca un act de trădare. Dacă suntem prinși, vom fi amândoi executați. Ce se va întâmpla atunci cu Nicole?…

Ellie mai ascultă un minut obiecțiile lui Robert, apoi își dădu seama că sosise timpul să expună și propriul punctul de vedere. Își adună tot curajul, se duse la masă și luă mâinile soțului ei în ale sale.

— Mă gândesc la asta de aproape trei săptămâni, Robert… Trebuie să înțelegi cât de greu îmi e să iau această decizie… Te iubesc din toată inima, dar dacă trebuie, eu și Nicole vom pleca fără tine… Știu că în plecarea asta există o mulțime de incertitudini, dar viața de aici, din Noul Eden nu este câtuși de puțin sănătoasă pentru nici unul din noi…

— Nu, nu, *nu*! spuse imediat Robert, eliberându-se și începând să se plimbe înnebunit prin cameră. Nu cred *nimic* din toate astea. E un coșmar… Se opri și se uită la Ellie. Nu poți s-o iei pe Nicole cu tine, spuse el cu patimă. Mă auzi? Îți interzic s-o iei pe fiica noastră…

— *Robert*! îl întrerupse Ellie, strigând. Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Uită-te la mine… Sunt soția ta, mama fiicei tale… Te iubesc. Te implor *să asculți* ce am de spus.

Nicole intrase în fugă în cameră și acum plângea lângă mama ei. Ellie se calmă înainte de a continua.

— Nu cred că ești singurul din familia asta care are dreptul să ia decizii. Am și eu dreptul ăsta. Îți respect dorința de a nu merge, dar sunt mama lui Nicole. Dacă e să ne despărțim, atunci cred că ar fi mai bine pentru ea să fie cu mine…

Ellie se opri. Fața lui Robert era schimonosită de mânie. Făcu un pas spre ea și, pentru prima dată în viața ei, Ellie se temu că Robert o va lovi.

Cu mâna dreaptă ridicată și făcută pumn, Robert urlă:

— Pentru *mine*, cel mai bine ar fi să uiți de toată prostia asta!

Ellie se dădu puțin înapoi. Nicole continuă să plângă. Robert se chinuia să se stăpânească. Cu glasul tremurând de emoție, zise:

— Jur că nimeni și nimic nu mă va mai face să sufăr ca atunci…

Îi dădură lacrimile.

— La naiba! articulă el, dând cu pumnul în masă. Apoi, fără să mai spună nimic, se așeză pe scaun și-și îngropă fața în mâini.

Ellie o liniști pe Nicole și o vreme nu spuse nimic.

— Știu ce dureros a fost să-ți pierzi prima familie, spuse ea în cele din urmă. Dar, Robert, asta e cu totul altă situație. Nimeni n-o să ne facă vreun rău, lui Nicole sau mie.

Se duse la el și-l cuprinse în brațe.

— Nu spun că e o decizie ușoară. Dar sunt convinsă că așa e cel mai bine pentru Nicole și pentru mine.

Robert îi răspunse la îmbrățișare, dar fără mult entuziasm.

— N-am să vă opresc să plecați, spuse el resemnat. Dar nu știu ce-am să fac eu. Aș vrea să mă gândesc la asta câteva ore, cât timp suntem în Avalon.

— Bine, dragul meu, dar te rog să nu uiți că Nicole și cu mine avem mai multă nevoie de tine decât pacienții tăi. Tu ești singurul nostru soț și tată.

9

Nicole nu-și putea stăpâni emoția. În timp ce făcea ultimele retușuri la decorarea camerei copiilor, își imagina cum va arăta încăperea atunci când copiii o vor împărți cu cei doi aviani. Timmy, care acum era înalt aproape cât Nicole, se cățără lângă ea ca să inspecteze rezultatul muncii ei. Scoase câteva bolboroseli de apreciere.

— Gândește-te, Timmy, spuse Nicole, știind că avianul nu-i înțelege exact cuvintele dar îi poate interpreta timbrul vocii, când Richard și cu mine ne vom întoarce, îți vom aduce noii colegi de cameră.

— Ești gata, Nicole? strigă Richard. E timpul să plecăm.

— Da, iubitule. Sunt în camera copiilor. Vii să arunci o privire?

Richard băgă capul pe ușă și inspectă superficial noile decorațiuni.

— Grozav, pur și simplu grozav, spuse el. Acum trebuie s-o luăm din loc. Operațiunea asta necesită o sincronizare perfectă.

În timp ce mergeau spre Port, Richard o informă pe Nicole că nu mai sosiseră informații din Semicilindrul Nordic. Lipsa veștilor putea să indice faptul că Ioana și Eleanor erau prea implicate în evadare, spuse el, sau prea aproape de un posibil dușman sau chiar că aplicarea planului de evadare era în pericol. Nicole nu își amintea să-l mai fi văzut pe Richard atât de nervos. Încercă să îl calmeze.

— Încă nu știm dacă vine și Robert? întrebă ea peste câteva minute, în timp ce se apropiau de submarin.

— Nu. Nici despre reacția lui când Ellie i-a spus despre plan. Au apărut în Avalon, așa cum fusese stabilit, dar au fost ocupați cu pacienții lui. Ioana și Eleanor n-au avut ocazia să discute cu Ellie după ce au ajutat-o pe Nai să-l ia pe Benjy din spital.

Cu o zi în urmă, Richard verificase submarinul cel puțin de două ori. Cu toate acestea, scoase un oftat de ușurare când sistemul de operare porni și nava alunecă în apă. În timp ce se afundau în apele Mării Cilindrice, Richard și Nicole rămaseră tăcuți. Fiecare anticipa, în felul lui, emoția reunirii care avea să aibă loc în mai puțin de o oră.

Poate exista o bucurie mai mare decât să-ți reîntâlnești copiii după ce ai crezut că n-ai să-i mai vezi niciodată? gândi Nicole. Imaginea celor șase copii ai ei îi umplu încet mintea. O văzu pe Genevieve, primul ei copil,

născut pe Pământ după scurta aventură cu prințul Henry. Următoarea era senina Simone, pe care Nicole o lăsase la Baza de Tranzit cu un soț mai mare ca ea cu aproape șaizeci de ani. Cele două fete mai mari erau urmate în procesiunea mentală de cei patru copii care trăiau încă pe Rama, năbădăioasa Katie, scumpa ei Ellie și cei doi fii concepuți cu Michael O'Toole, Patrick și Benjy cel cu retard intelectual.

Sunt atât de diferiți între ei! se gândi Nicole. *Fiecare e, în felul lui, un miracol*.

Emoția pe care o simțea Nicole era copleșitoare. În timp ce Richard începu să manevreze submarinul în poziția pentru rendez-vous, prin fața ochilor înlăcrimați ai lui Nicole dansau amintirile recente legate de Ellie, Patrick și Benjy. Întinse mâna și o strânse pe a lui Richard, în timp ce nava ieșea la suprafața apei.

Prin hublou puteau vedea opt siluete care stăteau pe mal în locul stabilit. Când apa se scurse de pe hublou, Nicole îi recunoscu pe Ellie, pe soțul ei, Robert, pe Eponine, pe Nai care-l ținea de mână pe Benjy, și pe cei trei copii mici, dintre care unul era nepoata și tiza ei, pe care nu o văzuse niciodată. Bătu cu pumnii în hublou, știind că era inutil căci nici unul din cei de pe mal nu o puteau auzi sau vedea.

De îndată ce deschiseră ușa, Richard și Nicole auziră focuri de armă. Robert Turner se uită îngrijorat în spate și apoi o luă repede în brațe pe micuța Nicole. Ellie și Eponine luară și ele în brațe câte unul din gemenii Watanabe. Galileo se luptă cu Eponine și primi o palmă de la mama lui care încerca să-l conducă pe Benjy în submarin.

Altă rundă de focuri, mult mai aproape, se auzi chiar când grupul intra în navă.

— Max a spus să plecăm imediat ce suntem toți la bord, le spuse în grabă Ellie părinților ei. El și Patrick țin la distanță plutonul care a fost trimis să ne prindă.

Richard se pregătea să închidă ușa când două siluete înarmate, una ținându-se cu mâna de burtă, năvăliră din tufele din apropiere.

— Fii gata de plecare! urlă Patrick întorcându-se cu spatele și trăgând două focuri. Sunt chiar în urma noastră.

Max se împletici, dar Patrick își târî prietenul rănit ultimii cincizeci de metri până la submarin. Trei soldați din colonie traseră asupra navei în timp ce aceasta se cufunda. Preț de câteva clipe, nimeni nu spuse nimic. Apoi în micul compartiment izbucni hărmălaia. Toată lumea striga și plângea.

Nicole și Robert se aplecară asupra lui Max, care stătea jos cu spatele rezemat de perete.

— Ești rănit grav? întrebă Nicole.

— La dracu', nu, răspunse Max cu patimă. A fost doar un glonț rătăcit care mi s-a înfipt undeva în burtă. E nevoie de artilerie, nu glumă, ca să-i vii de hac unui ticălos ca mine.

Când Nicole își îndreptă spatele și se uită în jur, Benjy era chiar lângă ea.

— Ma-ma, spuse el, cu brațele întinse și tremurând de bucurie.

Cei doi se îmbrățișară îndelung în mijlocul compartimentului. Hohotele de fericire ale lui Benjy reflectau sentimentele tuturor persoanelor aflate în navă.

La bordul submarinului, noii veniți fiind practic suspendați între două lumi străine, majoritatea conversațiilor aveau un caracter personal. Nicole vorbi cu fiecare din copiii ei în parte și-și ținu pentru prima dată în brațe nepoata. Micuța Nicole nu înțelegea cine e femeia cu părul cărunt care voia s-o îmbrățișeze și să o sărute.

— Asta e bunica ta, spuse Ellie, încercând să convingă copila să primească afecțiunea lui Nicole. E mama mea, Nikki, și o cheamă ca pe tine.

Nicole se pricepea destul la copii ca să știe că va mai trece câtva timp până când fata o va accepta. La început se produse o oarecare confuzie din cauza numelui comun și, ori de câte ori cineva rostea „Nicole", se întorceau și bunica și fetița. Dar după ce Ellie și Robert începură să-i spună fetiței „Nikki", restul grupului făcu la fel.

Înainte ca submarinul să ajungă la New York, Benjy îi dovedi mamei sale că făcuse progrese semnificative la citit. Nai fusese o profesoară excelentă. Benjy adusese în rucsacul său două cărți, una fiind o colecție de basme scrise cu trei secole în urmă de Hans Christian Andersen. Basmul preferat al lui Benjy era „Rățușca cea urâtă", pe care îl citi în întregime, spre încântarea mamei și a profesoarei lui. În glasul lui se simți o emoție minunată, autentică atunci când rățușca disprețuită se transformă într-o lebădă frumoasă.

— Sunt foarte mândră de tine, iubitule, spuse Nicole, ștergându-și câteva lacrimi, când Benjy termină de citit. Iar ție, Nai, îți mulțumesc din adâncul inimii.

— Pentru mine a fost o adevărată plăcere să lucrez cu Benjy, răspunse thailandeza. Uitasem ce înseamnă să predai unui elev care dovedește interes și apreciere.

Robert Turner curăță rana lui Max Puckett și extrase glonțul, operație urmărită îndeaproape de gemenii Watanabe, în vârstă de cinci ani, amândoi fascinați de interiorul corpului lui Max. Agresivul Galileo se împingea mereu ca să vadă mai bine; Nai trebui să arbitreze în favoarea lui Kepler două dispute frățești.

Doctorul Turner confirmă că, așa cum declarase Max, rana nu e gravă și prescrise o scurtă perioadă de convalescență.

— Cred că va trebui s-o las mai moale, spuse Max, făcându-i cu ochiul lui Eponine. Oricum, asta aveam de gând să fac. Nu cred că vor fi prea mulți porci sau pui în orașul ăsta extraterestru de zgârie-nori. Iar la *bi-oți* nu mă pricep deloc.

Chiar înainte ca submarinul să ajungă în Port, Nicole avu o scurtă discuție cu Eponine, în care îi mulțumi din suflet fostei profesoare a lui Ellie pentru tot ce făcuseră ea și Max pentru familie. Eponine acceptă cu modestie mulțumirile și-i spuse că Patrick fusese „absolut fantastic” în ajutorul pe care-l dăduse în toate aspectele evadării.

— E un tânăr grozav, spuse Eponine.

— Tu cum mai stai cu sănătatea? o întrebă cu delicatețe Nicole câteva clipe mai târziu.

Franțuzoaica ridică din umeri.

— Bunul doctor spune că virusul RV-41 e tot acolo, la pândă, așteptând un moment prielnic pentru a-mi înfrânge sistemul imunitar. Când s-o întâmpla asta, o să-mi rămână de trăit între șase luni și un an.

Patrick îl informă pe Richard că Ioana și Eleanor încercaseră să atragă în capcană plutonul trimis de Nakamura făcând mult zgomot, așa cum fuseseră programate, și aproape sigur fuseseră capturate și distruse.

— Îmi pare rău de Ioana și Eleanor, îi spuse Nicole lui Richard când rămase pentru scurt timp singură cu el. Știu ce mult însemnau roboțeii pentru tine.

— Și-au îndeplinit misiunea, răspunse Richard și se strădui să zâmbească. La urma urmei, nu tu mi-ai spus odată că ei nu sunt la fel ca oamenii?

Nicole se întinse și-și sărută soțul.

Nici unul din proaspeții evadați nu mai fusese în New York la vârsta adultă. Cei trei copii ai lui Nicole se născuseră toți pe insulă și locuiseră acolo în primii ani ai copilăriei, dar un copil are un cu totul alt simț al locului decât un adult. Ellie, Patrick și Benjy fură uluiți când puseră piciorul pe mal și văzură siluetele înalte și subțiri ale clădirilor care se înălțau în semiîntuneric spre cerul Ramei.

Max Puckett rămase fără glas, lucru neobișnuit la el. Stătea lângă Eponine ținând-o de mână și se holba la spiralele subțiri, impunătoare, care se înălțau la vreo două sute de metri deasupra insulei.

— Asta-i prea mult pentru un băiat de fermier din Arkansas, spuse el în cele din urmă, clătinând din cap.

Max și Eponine încheiau procesiunea care-și croia drum către adăpostul pe care Richard și Nicole îl transformaseră într-un apartament multifamilial.

— Cine a construit toate astea? îl întrebă Robert Turner pe Richard când grupul se opri puțin în fața unui poliedru uriaș.

Robert devenea tot mai neliniștit. De la început avusese rețineri să vină cu Ellie și Nikki, dar acum era pe cale de a se convinge că făcuse o mare greșeală.

— Probabil inginerii de la Baza de Tranzit, răspunse Richard. Cu toate că n-avem cum să știm în mod sigur. Noi, oamenii, am adăugat construcții noi în habitatul nostru. Este posibil ca ființele sau creaturile artificiale care au locuit aici cu mult timp în urmă să fi construit unele din aceste clădiri uimitoare sau chiar pe toate.

— Și acum unde se află? întrebă Robert, înspăimântat de perspectiva de a întâlni ființe cu cunoștințe tehnice necesare creării unor astfel de edificii impresionante.

— N-avem cum să știm. După spusele Vulturului, această navă spațială Rama face, de mii de ani, voiaje de descoperire a speciilor care călătoresc prin spațiu. Undeva în partea noastră de galaxie există o altă specie călătoare prin spațiu care s-ar fi simțit bine într-un mediu ca ăsta. Cine au fost sau sunt creaturile alea și de ce au vrut să trăiască în și printre acești zgârie-nori incredibili e o enigmă pe care, probabil, n-o vom desluși niciodată.

— Cum e cu avianii și octopăianjenii, unchiule Richard? întrebă Patrick. Încă mai trăiesc aici, în New York?

— N-am văzut nici un avian pe insulă de când am venit — excepție făcând, desigur, puii pe care îi creștem. Dar încă mai există niște

octopăianjeni prin preajmă. Mama ta și cu mine am întâlnit o duzină când am plecat să explorăm ce se află în spatele ecranului negru.

În acel moment, un biot centiped se apropie de procesiune dintr-o alee laterală. Richard îndreptă lanterna în direcția lui. Robert Turner îngheță de frică pe moment, dar urmă instrucțiunile și se dădu la o parte din drum când biotul trecu tropăind pe acolo.

— Zgârie-nori construiți de stafii, octopăianjeni, bioți centipezi, bombăni Robert. Ce loc încântător!

— După părerea mea, e cu mult mai bine decât să trăiești sub tiranul ăla de Nakamura, spuse Richard. Cel puțin aici suntem liberi, și putem lua decizii singuri.

— Wakefield! strigă Max Puckett din spate. Ce s-ar întâmpla dacă nu ne-am da la o parte din calea bioților ăștia centipezi?

— Nu știu sigur, Max, răspunse Richard. Dar probabil că te-ar călca sau te-ar ocoli exact ca și cum ai fi un obiect neînsuflețit.

Când ajunseră la adăpost, Nicole preluă rolul de ghid. Arătă fiecărei persoane în parte unde era camera care-i va aparține. Exista o cameră pentru Max și Eponine, alta pentru Ellie și Robert, o cameră împărțită în două de un paravan pentru Patrick și Nai, camera mare a copiilor cu mai multe despărțituri pentru cei trei copii, Benjy și cei doi aviani, și ultima, o încăpere mică pe care ea și Richard hotărâseră să o facă sufragerie comună.

În timp ce adulții despachetau puținele lucruri pe care le luaseră în rucsacuri, copiii trăiră prima întâlnire cu Tammy și Timmy. Avianii nu pricepeau ce-i cu acei omuleți, mai ales cu Galileo, care insista să tragă sau să ciupească tot ce atingea. După ce suportă acest tratament vreo jumătate de oră, Timmy îl zgârie ușor pe Galileo cu o gheară, drept avertizare și băiatul stârni o zarvă incredibilă.

— Pur și simplu nu înțeleg, se scuză Richard în fața lui Nai. Avianii sunt niște creaturi foarte blânde.

— Ba eu înțeleg, răspunse Nai. Galileo a făcut precis vreo năzdrăvănie. Oftă. E uimitor, să știi. Crești doi copii exact în același fel și ei se dovedesc a fi total diferiți. Kepler e atât de bun, aproape un înger — nu prea pot să-l învăț să se apere. Iar Galileo mai că nu dă nici o atenție la tot ce-i spun.

Când toți terminară de despachetat, Nicole continuă turul, arătându-le cele două băi, coridoarele, rezervoarele suspendate în care familia stătuse în acea perioadă a călătoriei între Pământ și Baza de Tranzit când nava

accelerase puternic și, în cele din urmă, Camera Albă, cu ecranul negru și tastatura, care era și camera lui Nicole și a lui Richard. Richard le demonstră cum funcționează ecranul negru: tastă o cerere și, cam după o oră, primi niște jucării noi, simple pentru copii. De asemenea, le dădu lui Max și lui Robert câte o copie a dicționarului prescurtat de comenzi care să le permită să folosească tastatura.

Curând după cină copiii adormiră. Adulții se adunară în Camera Albă. Max puse întrebări legate de octopăianjeni. În timp ce descria aventurile din spatele ecranului negru, Nicole pomeni de problemele cardiace. Robert se arătă îngrijorat și, la scurt timp după aceea, o consultă în dormitorul ei.

Ellie îl ajută pe Robert la consult. Robert aduse atâta echipament medical cât încăpuse în rucsac, incluzând toate instrumentele miniaturale și monitoarele necesare pentru a face o electrocardiogramă completă. Rezultatele nu erau bune, dar nici atât de rele pe cât se temea în taină Nicole. Înainte de culcare, Robert informă restul familiei că anii își puseseră în mod clar amprenta pe inima lui Nicole, dar că nu se impunea o operație în viitorul apropiat. O sfătui pe Nicole să se menajeze, deși știa că soacra lui îi va ignora recomandarea.

După ce toți adormiră, Richard și Nicole mutară mobila ca să facă loc pentru rogojini. Se culcară unul lângă altul, ținându-se de mână.

— Ești fericită? întrebă Richard.

— Da, iubitule, răspunse Nicole, foarte. E într-adevăr minunat să fie toți copiii aici.

Se întinse spre Richard și-l sărută.

— Sunt și frântă de oboseală, bărbate, dar n-am să adorm până nu-ți mulțumesc, mai întâi, pentru faptul că ai pus la cale toate astea.

— Sunt și copiii mei, dacă-ți aduci aminte.

— Da, iubitule, spuse Nicole întinzându-se la loc pe spate. Dar știu că n-ai fi făcut toate astea dacă nu eram eu. Te-ai fi mulțumit să stai aici cu puii, cu aparatele tale și cu misterele extraterestre.

— Poate. Dar sunt și încântat că toată lumea e aici în adăpost… Apropo, ai avut ocazia să vorbești cu Patrick despre Katie?

— Doar pe scurt, răspunse Nicole oftând. Mi-am dat seama din ochii lui că tot mai e foarte îngrijorat din cauza ei.

— Toți suntem, spuse Richard blând. Rămase tăcut câteva minute, apoi se ridică într-un cot. Să știi că o consider pe nepoata noastră absolut adorabilă.

— Și eu la fel, spuse Nicole râzând, dar n-avem nici o șansă să fim considerați nepărtinitori pe tema asta.

— Hei, oare faptul că o avem pe Nikki cu noi înseamnă că nu mai pot să-ți spun Nikki nici chiar în momentele speciale?

Nicole întoarse capul și se uită la Richard. Acesta zâmbea cu toată fața. Mai văzuse de multe ori expresia aceea aparte de pe chipul lui.

— Culcă-te, spuse Nicole râzând. Sunt prea epuizată emoțional ca să mai fac ceva în noaptea asta.

Perioada de început trecu foarte repede. Erau atâtea de făcut, atâta teritoriu fascinant de explorat! Cu toate că în misteriosul oraș de deasupra lor era veșnic întuneric, familia făcea în mod regulat excursii în New York. Fiecare loc de pe insulă avea o istorie aparte pe care Richard și Nicole puteau să o povestească. Într-o seară, Nicole spuse luminând cu lanterna uriașa dantelărie metalică suspendată între doi zgârie-nori ca o pânză de păianjen:

— Aici am salvat avianul care se încurcase între vergele și care apoi m-a invitat în adăpostul lui.

Cu altă ocazie, când se aflau în marele hambar cu puțurile și sferele lui ciudate, spuse:

— Acolo jos am stat multe zile blocată și-am crezut că am să mor.

Familia puse la punct un set de reguli menite să-i ferească pe copii de probleme. Ele nu erau necesare pentru micuța Nikki, care nu se prea depărta de părinții ei grijulii, dar băieții Kepler și Galileo erau greu de ținut în frâu. Gemenii Watanabe păreau să aibă o energie infinită. O dată au fost găsiți legănându-se cu hamacurile din rezervoarele suspendate și sărind pe ele ca pe niște trambuline. Altă dată, Kepler și Galileo au „împrumutat” lanternele familiei și au plecat la suprafață, fără aprobarea adulților, să exploreze New York-ul. Băieții au fost localizați abia după zece ore de neliniște și căutări, în labirintul de străzi și alei din capătul îndepărtat al insulei.

Avianii exersau aproape zilnic zborul. Pe copii îi încânta să-și însoțească prietenii înaripați în piețe, unde Timmy și Tammy aveau mai mult spațiu să-și etaleze talentele în dezvoltare. Richard o ducea mereu pe Nikki să vadă cum zboară avianii. De fapt, își lua nepoata cu el oriunde se ducea. Din când în când Nikki mergea pe jos, dar de cele mai multe ori Richard o ducea în spate într-un suport confortabil pentru copilași inventat de el. Cei doi erau nedespărțiți. Richard deveni și principalul profesor al lui

Nikki. Nu trecu mult și Richard îi anunță pe toți că nepoata lui e un geniu al matematicii.

Seara o punea la curent pe Nicole cu ultimele isprăvi ale fetiței.

— Știi ce a făcut azi? întreba el, de obicei când erau în pat.

— Nu, dragul meu, răspundea invariabil Nicole, știind că nici unul din ei nu va dormi până nu-i povestea.

— Am întrebat-o câte bile negre ar avea dacă are deja trei și eu îi mai dau două. (Pauză teatrală). Și știi ce mi-a răspuns? (Altă pauză). *Cinci*! A spus cinci. Și fetița asta abia a împlinit doi ani săptămâna trecută…

Pe Nicole o emoționa interesul lui Richard față de Nikki. Căci fetița și bărbatul care începea să îmbătrânească erau o pereche perfectă. Ca părinte, Richard nu putuse niciodată să-și depășească problemele afective reprimate și simțul acut al responsabilității, așa că asta era prima dată din viața lui când trăia bucuria iubirii cu adevărat inocente. Pe de altă parte, Robert, tatăl lui Nikki era un doctor grozav, dar nu era o persoană foarte caldă și nu aprecia pe deplin perioadele de timp lipsite de scop pe care părinții trebuie să le petreacă în compania copiilor lor.

Patrick și Nicole avură mai multe discuții lungi despre Katie, în urma cărora Nicole se simți foarte deprimată. Patrick nu-i ascunse mamei faptul că sora lui, Katie, era adânc implicată în toate manevrele lui Nakamura, că bea prea mult și că are o viață sexuală promiscuă. În schimb, nu-i spuse lui Nicole că sora lui dirija afacerea cu prostituate a lui Nakamura, nici nu-i împărtăși bănuiala că devenise dependentă de droguri.

10

Existența lor aproape perfectă în New York rămase neschimbată până într-o dimineață devreme. Richard și Nikki erau la suprafață și se plimbau pe întăriturile de la malul Mării Cilindrice, în partea de nord a insulei. Fetița văzu prima siluetele ambarcațiunilor; arătă spre apa întunecată și spuse:

— Uite, Nikki vede ceva.

Privirea slăbită a lui Richard nu putu detecta nimic în întuneric, iar lumina lanternei nu bătea atât de departe. Scoase binoclul puternic pe care îl purta mereu la el și văzu că, într-adevăr, în mijlocul Mării Cilindrice se află două bărci. O puse pe Nikki în suportul din spinare și porni grăbit spre adăpost.

Ceilalți membri ai familiei tocmai se treziseră și, la început, n-au prea înțeles de ce era Richard atât de alarmat.

— Dar cine altcineva ar putea fi în barcă? spuse el. Mai ales în partea de nord. Trebuie să fie un grup de explorare trimis de Nakamura.

Consiliul de familie se ținu la micul dejun. Toți fură de acord că se confruntă cu o criză de proporții. Patrick mărturisi că în ziua evadării fusese la Katie, îndeosebi pentru că voia să-și ia rămas bun de la sora lui și că făcuse câteva comentarii neobișnuite care o determinaseră pe Katie să înceapă să pună întrebări; Nicole și ceilalți rămaseră tăcuți.

— N-am spus nimic anume, se scuză Patrick, totuși a fost o tâmpenie din partea mea… Katie e foarte deșteaptă.

Probabil că, după ce am dispărut cu toții, a pus lucrurile cap la cap.

— Și-acum ce facem? întrebă Robert Turner, dând glas neliniștii tuturor. Katie cunoaște foarte bine New York-ul, era aproape adolescentă când a plecat de aici și poate să-i conducă pe oamenii lui Nakamura direct la adăpostul ăsta. Aici vom fi pradă sigură pentru ei.

— Există vreun alt loc în care am putea merge? întrebă Max.

— Nu prea, răspunse Richard. Vechiul adăpost al avianilor este gol, dar nu știu cum o să ne obținem hrana acolo. Și adăpostul octopăianjenilor era gol când l-am vizitat acum mai multe luni, dar n-am mai fost în ținutul lor de când a sosit Nicole în New York. Sigur, bazându-ne pe cele întâmplate când Nicole și cu mine am fost în explorare, trebuie să presupunem că prietenii noștri cu tentacule negre și aurii sunt încă prin preajmă. Chiar dacă

nu mai trăiesc în vechiul lor adăpost, dacă ne-am muta acolo am avea aceeași problemă cu obținerea hranei.

— Dar, unchiule Richard cum e cu zona din spatele ecranului? întrebă Patrick. Spuneai că acolo e fabricată mâncarea noastră. Poate am reuși să găsim acolo vreo două încăperi…

— Chiar dacă nu-s prea optimist, spuse Richard după o scurtă pauză, propunerea ta e probabil singura noastră opțiune rezonabilă în momentul de față.

Familia hotărî ca Richard, Max și Patrick să cerceteze regiunea din spatele ecranului negru, atât pentru a afla exact unde era produsă mâncarea oamenilor, cât și pentru a constata dacă există altă zonă locuibilă. Robert, Benjy, femeile și copiii aveau să rămână în adăpost. Sarcina lor era să înceapă să pună la punct procedurile pentru o evacuare rapidă în caz de necesitate.

Înainte de plecare, Richard verifică un nou sistem radio pe care îl proiectase în timpul liber. Era suficient de puternic pentru ca exploratorii și restul familiei să rămână în legătură prin radio cât timp erau despărțiți. Existența acestei legături ușură sarcina lui Richard și Nicole de a-l convinge pe Max să-și lase pușca în adăpost.

Cei trei bărbați urmară fără dificultate harta din computerul lui Richard și ajunseră la camera boilerelor, pe care Richard și Nicole o vizitaseră cu prilejul explorării precedente. Max și Patrick se uitară uluiți la cele douăsprezece boilere uriașe, la zona vastă în care materia primă era ordonat aranjată și la multele soiuri de bioți care se foiau prin preajmă. Fabrica era extrem de activă. De fapt, absolut toate boilerele erau implicate în diverse tipuri de procese de fabricație.

— În regulă, îi spuse Richard lui Nicole prin radio. Am ajuns și suntem pregătiți. Transmite comanda pentru cină și vom vedea ce se întâmplă.

În mai puțin de un minut, unul din boilerele cele mai apropiate de cei trei bărbați încheie acțiunea pe care o desfășura. Între timp, nu departe de magazia din spatele boilerelor, trei bioți care arătau ca niște vagoane de marfă acoperite, cu mâinile vârâte în grămezile de materie primă, aleseră repede mici cantități din mai multe articole diferite. Acești trei bioți se duseră apoi la boilerul inactiv de lângă Richard, Max și Patrick, unde își goliră containerele pe banda transportoare care intra în boiler. Imediat, bărbații auziră boilerul reluându-și activitatea. Un biot lung și subțire,

semănând cu trei greieri legați unul după altul, fiecare având o carapace în formă de castron, se cățără pe banda transportoare când scurtul proces de fabricație ajunse aproape de final. După câteva clipe, boilerul se opri din nou și materia procesată ieși pe banda transportoare. Biotul segmentat scoase din capătul său din spate, puse toată mâncarea oamenilor în carapacele de pe spinarea sa și o luă repede la fugă.

— Fir-aș al naibii! spuse Max, uitându-se după biotul greier care dispăru pe coridorul din spatele magaziei.

Înainte ca vreunul din bărbați să mai apuce să spună ceva, alt set de bioți vagoane-de-marfă prevăzuți cu mâini încărcară benzile transportoare cu vergele lungi și groase și, în mai puțin de un minut, boilerul care le fabricase mâncarea opera în alt scop.

— Ce sistem fantastic! exclamă Richard. Probabil că e prevăzut cu un proces complex de întrerupere a activității, comenzile de hrană având prioritate. Nu-mi vine să cred…

— Stai o clipă și repetă ce-ai spus, ca să înțeleg și eu.

— Acolo, în adăpost dispunem de subsecvențe de traducere automată — le-am proiectat eu cu mulți ani în urmă, pe vremea când am locuit acolo, spuse Richard surescitat. Când Nicole introducea în computerul ei pui, cartofi și spanac, computerul făcea o listă cu substanțele chimice complexe din componența acestor alimente, sub forma unor comenzi de tastatură. După ce eu semnalam că suntem gata, ea tasta șirul de comenzi. Comenzile ajungeau imediat aici și ceea ce vedem noi era răspunsul la ele. La acel moment, toate sistemele de procesare se aflau în activitate; totuși, echivalentul raman al unui computer, aflat aici în fabrică, identifica solicitarea nou sosită ca fiind pentru hrană și-i conferea prioritate maximă.

— Vrei să spui că acel computer de control de aici a întrerupt funcționarea boilerului, astfel încât el să poată să fabrice mâncarea noastră? întrebă Patrick.

— Chiar așa, răspunse Richard.

Max se dusese mai încolo și se uita la celelalte boilere din fabrica uriașă. Richard și Patrick i se alăturară.

— Când eram copil, pe la opt-nouă ani, spuse Max, tata m-a dus în prima mea excursie în munții Ozark, la o depărtare de câteva ore bune de ferma noastră. Am rămas acolo peste noapte. Îmi amintesc că stăteam culcat pe spate în sacul de dormit și mă uitam la toate luminițele alea care licăreau pe cer… În acea noapte am avut un gând mare, mare pentru un băiat de

fermier din Arkansas. M-am întrebat câți copii extratereștri aflați undeva, acolo în univers, se uită la stele exact în același moment și-și dau seama, pentru prima dată, ce micuț e tărâmul lor în marea alcătuire a cosmosului. Max se întoarse și le zâmbi prietenilor săi.

— Ăsta e unul din motivele pentru care am rămas fermier, spuse el râzând. Pentru puii și porcii mei eram întotdeauna important. Eu le aduceam mâncarea. Era un eveniment *major* când taica Max apărea la țarcul lor…

Se opri o clipă. Nici Richard, nici Patrick nu spuseră nimic.

— Cred că în adâncul inimii mele am vrut întotdeauna să fiu astronom, continuă Max. Să văd dacă pot înțelege misterele universului. Dar de câte ori mă gândeam la miliardele de ani și la miile de miliarde de kilometri, mă apuca deprimarea. Nu suportam sentimentul de totală și completă neînsemnătate care mă cuprindea. De parcă un glas din capul meu îmi spunea întruna: „Puckett, ești un rahat. Ești un zero absolut.”

— Dar faptul că ne dăm seama de această neînsemnătate și, mai ales, faptul că suntem capabili să o *măsurăm* ne face pe noi, oamenii, foarte deosebiți, spuse liniștit Richard.

— Acum facem filosofie și nu-s deloc în elementul meu, răspunse Max. Eu mă simt bine cu ferma de animale, cu tequila și chiar cu vijeliile sălbatice din Vestul Mijlociu. Arătă cu mâna în jur. Toate astea mă sperie de moarte. Dacă aș fi știut, atunci când m-am înscris pentru colonia marțiană, că am să întâlnesc mașini mai deștepte ca oamenii…

— Richard, Richard! auziră cu toții prin radio glasul neliniștit al lui Nicole. Avem o situație de urgență. Ellie tocmai s-a întors de pe malul nordic. Patru bărci mari sunt pe cale să tragă la țărm… Ellie spune că e convinsă că unul din oameni avea uniformă de polițist… și mai spune că a văzut la sud un fel de curcubeu mare… Puteți să vă întoarceți în câteva minute?

— Nu, nu putem, răspunse Richard. Suntem încă în sala cu boilerele. Asta înseamnă probabil o distanță de cel puțin trei kilometri și jumătate… A spus Ellie câți oameni ar putea să fie în fiecare barcă?

— Eu aș zice că în jur de doisprezece, tată, răspunse Ellie. N-am stat să-i număr… Dar bărcile n-au fost singurul lucru neobișnuit pe care l-am văzut cât am fost sus. În timp ce alergam spre adăpost, partea de sud a cerului s-a luminat din cauza unor explozii de culoare care s-au transformat treptat într-un uriaș curcubeu… Era aproape de locul unde spuneai tu că trebuie să fie Marele Corn.

Zece secunde mai târziu, Richard strigă în radio:

— Nicole, Ellie, toți ceilalți, ascultați-mă. Evacuați imediat adăpostul. Luați copiii, puii de avian, cantalupii, materialul sesil, cele două pușți, toată mâncarea și atâtea lucruri personale câte puteți căra fără efort. Lăsați lucrurile noastre acolo — avem destule în rucsacuri ca să supraviețuim în caz de urgență. Mergeți direct în adăpostul octopăianjenilor și așteptați-ne în camera aceea mare care, cu ani în urmă, era o galerie de fotografii… Soldații lui Nakamura vor veni mai întâi în adăpostul nostru. Văzând că nu ne găsesc, dacă e și Katie cu ei, s-ar putea să meargă și-n adăpostul octopăianjenilor. Dar nu cred că vor intra în tunelele de acolo…

— Și voi ce faceți?

— Ne întoarcem cât de repede putem. Dacă nu e nimeni… apropo, Nicole, lasă un transmițător cu volumul la maxim în Camera Albă și altul în camera copiilor. Așa vom ști dacă e cineva în adăpostul nostru. În fine, cum spuneam, dacă adăpostul nostru n-a fost invadat, ne vom întâlni imediat. Dacă oamenii lui Nakamura ne-au ocupat locuința, vom încerca să găsim de aici altă intrare în adăpostul octopăianjenilor. Trebuie să existe una…

— Bine, iubitule, îl întrerupse Nicole. Trebuie să începem să strângem lucrurile… Am să las aparatul de emisie-recepție pornit, în caz că veți avea nevoie de noi.

— Așadar, crezi că adăpostul octopăianjenilor ne oferă cea mai mare siguranță? întrebă Max după ce Richard închise transmițătorul.

— Este o alegere, răspunse Richard cu un zâmbet slab. Aici, în spatele ecranului există prea multe necunoscute. Și știm sigur că nu vom fi în siguranță dacă poliția și armata lui Nakamura ne găsesc… S-ar putea ca octopăianjenii să nu mai locuiască în adăpostul lor. În plus, după cum a spus Nicole de multe ori, n-avem nici o dovadă de netăgăduit că octozii sunt ostili.

Bărbații se mișcară cât de repede putură. Când ajunseră la bifurcație, și Richard și Max asudau puternic.

— Trebuie să ne oprim o clipă, îi spuse Max lui Patrick, care era în frunte. Unchiul tău Richard trebuie să-și tragă sufletul.

Patrick scoase din rucsac o sticlă cu apă și o oferi celorlalți. Richard bău cu sete, își șterse fruntea cu o batistă; un minut mai târziu alergau din nou către adăpost.

La vreo cinci sute de metri de mica platformă din spatele ecranului, aparatul de emisie-recepție al lui Richard începu să capteze zgomote nedeslușite din interiorul adăpostului.

— Poate cineva din familie a uitat ceva important, spuse Richard, încetinind ca să asculte, și s-a întors să-l ia.

La scurt timp auziră un glas pe care nu-l putură identifica. Se opriră și așteptară.

— Aici în spate s-ar părea că a trăit un soi de animal, spuse glasul. Veniți să aruncați o privire.

— La naiba! spuse al doilea glas. Se vede clar au fost aici de curând… Mă întreb de cât timp au plecat.

— Căpitane Bauer! strigă cineva. Ce să fac cu tot echipamentul ăsta electronic?

— Lasă-l deocamdată, răspunse al doilea glas. În câteva minute trebuie să coboare și restul soldaților. Vom hotărî atunci ce să facem.

Richard, Max și Patrick rămaseră liniștiți în coridorul întunecat. Timp de aproximativ un minut nu auziră nimic în aparatul de emisie-recepție. După toate aparențele, nici unul din membrii grupului trimis de Nakamura nu se afla pe moment în Camera Albă sau în camera copiilor. Apoi cei trei auziră din nou glasul lui Franz Bauer.

— Ce-i asta, Morgan? Abia te aud… E vreun fel de rachetă… Ce? Focuri de artificii? Culori? Ce naiba tot spui acolo? Bine. Bine. Venim sus imediat.

Timp de cincisprezece secunde emițătorul rămase mut.

— A, Pfeiffer, iată-te, îl auziră apoi clar pe căpitanul Bauer. Adună oamenii și să mergem sus. Morgan spune că în partea de sud a cerului e un spectacol uimitor de focuri de artificii. Mai toți soldații sunt deja speriați de zgârie-nori și întuneric. Am să mă duc sus să-i liniștesc.

— Asta e șansa noastră, șopti Richard ridicându-se în picioare. Vor sta sigur afară din adăpost câteva minute.

O luă la fugă, apoi se opri.

— S-ar putea să fie nevoie să ne despărțim… Mai ții minte cum să ajungeți la adăpostul octopăianjenilor?

Max clătină din cap.

— Eu n-am fost niciodată acolo…

— Poftim, spuse Richard înmânându-i lui Max computerul său portabil. Tastezi un M și un P pentru imaginea generală a New York-ului. Adăpostul

octopăianjenilor e marcat cu un cerc roșu… Dacă tastezi L de două ori la rând va apărea o hartă a interiorului adăpostului… Acum să mergem, cât mai avem ceva timp.

Cei trei nu găsiră nici un soldat în adăpost. La câțiva metri de ieșirea în New York erau totuși postați doi paznici. Din fericire, îi fascina atât de tare focul de artificii desfășurat deasupra capetelor lor pe cerul raman încât nu-i auziră pe cei trei strecurându-se pe scările din spatele lor. Pentru mai multă siguranță, trioul se despărți, fiecare luând-o pe un alt drum spre adăpostul octopăianjenilor.

Richard și Patrick ajunseră la destinație la câteva minute unul după celălalt, dar Max întârzia. Din nefericire, ruta aleasă de el trecea prin una din piețele în care se adunaseră cinci-șase soldați ca să vadă mai bine focurile de artificii. Max o luă la fugă pe o alee și se lipi de o clădire. Scoase computerul și studie harta de pe monitor, încercând să găsească un traseu alternativ spre adăpostul octopăianjenilor.

Între timp, formidabilul spectacol al focurilor de artificii continua. Max ridică privirea și ameți când o minge mare, albastră explodă aruncând în toate direcțiile sute de raze de lumină albastră. Timp de aproape un minut, Max se uită hipnotizat la cer. Spectacolul era mai măreț decât tot ce văzuse el vreodată pe Pământ.

Max ajunse în sfârșit la adăpostul octopăianjenilor, coborî repede rampa și intră în sala-catedrală din care porneau patru tunele ce duceau în alte părți ale adăpostului. Max tastă în computer doi de L și pe micuțul monitor apăru harta domeniului octopăianjenilor. Max era atât de preocupat de studierea hărții încât nu auzi sunetul de perii metalice târâite, însoțit de un scâncet ascuțit dar slab.

Ridică privirea abia când sunetul deveni foarte puternic. Marele octopăianjen stătea la doar cinci metri de el. La vederea creaturii, Max simți fiori de gheață pe șira spinării. Rămase nemișcat, luptându-se cu dorința de a o rupe la fugă. Lichidul cremos din singurul ochi al octopăianjenului se mișca dintr-o parte în alta, dar extraterestrul nu înaintă spre Max.

Dintr-unul din șirurile de zimți paralele aflate de o parte și de alta a ochiului-lentilă apăru o undă de culoare purpurie care se deplasă în jurul capului sferic al octopăianjenului, urmat de benzi de alte culori, toate dispărând în al doilea șir de zimți, care mărginea fanta în care se afla lentila. Benzile colorate reapărură în aceeași succesiune iar Max, a cărui inimă bătea atât de tare încât o simțea în gât, clătină din cap și spuse:

— Nu înțeleg.

Octopăianjenul ezită o clipă, apoi își ridică de la pământ două dintre tentacule, arătând clar în direcția unuia din cele patru tunele. Ca pentru a sublinia ce voia să spună, octodul porni târșâit în acea direcție și repetă gestul.

Max o luă încet spre tunelul indicat, având grijă să nu se apropie prea mult de octopăianjen. Când ajunse la intrarea în tunel, în jurul capului octopăianjenului începu să se rotească altă serie de benzi colorate.

— Îți mulțumesc foarte mult, spuse Max politicos, apoi se întoarse și intră în coridor.

Nici măcar nu se opri să se uite la hartă până nu străbătu trei sau patru sute de metri. În timp ce mergea, în fața lui se aprindeau automat lumini care, după ce trecea, se stingeau. Când în sfârșit examină harta cu grijă, descoperi că nu era departe de încăperea unde trebuia să ajungă.

Câteva minute mai târziu, Max intră în camera unde erau adunați toți ceilalți din familie. Avea pe față un zâmbet cât toate zilele.

— N-o să ghiciți niciodată cu cine m-am întâlnit puțin mai devreme, spuse el înainte ca Eponine să-l întâmpine cu o îmbrățișare.

La scurt timp după ce Max termină de povestit întâlnirea cu octopăianjenul, Richard și Patrick se întoarseră cu precauție în sala-catedrală, oprindu-se în răstimpuri să asculte dacă se aud sunetele care dădeau de gol prezența extratereștrilor. Nu auziră nimic de acest fel. De asemenea, nu văzură și nici nu auziră nimic care să indice că forțele trimise din Noul Eden se află în vecinătate. După vreo oră, Richard și Patrick se întoarseră la restul grupului și începură să discute ce să facă mai departe.

Familia lărgită avea suficientă mâncare pentru cinci zile, poate șase, dacă fiecare porție era rațională cu grijă. Apă aveau de la cisterna din apropierea sălii-catedrală. Toată lumea fu de acord că acest prim grup de căutare trimis din Noul Eden nu va rămâne prea mult în New York. Se ridică întrebarea dacă Katie i-a spus căpitanului Bauer și oamenilor lui unde se află adăpostul octopăianjenilor. Un singur aspect nu stârni controverse: faptul că probabilitatea de a fi descoperiți de ceilalți oameni era cel mai ridicată în următoarele două zile. Ca urmare, timp de treizeci și șase de ore nimeni nu părăsi încăperea cea mare decât pentru satisfacerea necesităților fizice.

La sfârșitul acestei perioade, toți membrii grupului dar mai ales puii de avian și copiii suferea grav de claustrofobie. Richard și Nai îi scoaseră pe coridor pe Tammy și Timmy împreună cu Benjy și copiii, încercând fără succes să-i facă să tacă și-i conduseră prin sala-catedrală spre tunelul vertical care cobora mai adânc în adăpost, înțesat cu un fel de spițe groase, metalice. Richard, care în majoritatea timpului o căra pe Nikki în spinare, îi avertiză de mai multe ori pe Nai și pe gemeni cu privire la pericolele din zona de care se apropiau. Chiar și așa, la foarte scurt timp după ce tunelul se lărgi și ajunseră la coridorul vertical, impetuosul Galileo intră în gaura în formă de butoi înainte să-l poată opri maică-sa. Copilul îngheță de frică pe dată. Richard trebui să-l salveze din poziția precară în care stătea, cocoțat pe două spițe la mică distanță sub nivelul pasarelei care înconjura uriașul abis. Tinerii aviani, încântați să poată zbura din nou, pluteau liberi prin zonă și de două ori plonjară mai mulți metri în hăul întunecos, dar niciodată destul de adânc pentru a declanșa următoarea baterie de lumini aflată mai jos.

Înainte de a se întoarce la restul familiei, Richard îl luă pe Benjy într-o scurtă inspecție a ceea ce el și Nicole numiseră întotdeauna muzeul octopăianjenilor. Această încăpere mare, aflată la câteva sute de metri distanță de tunelul vertical, era tot goală. După câteva ore, la propunerea lui Richard, jumătate din membrii familiei lărgite se mutară în muzeu pentru ca fiecare să aibă mai mult spațiu.

În a treia zi a șederii lor în adăpostul octopăianjenilor, Richard și Max hotărâră să încerce să afle dacă soldații din colonie se mai află în New York. Patrick a fost cel ales drept cercetaș. Max și Richard îi dădură instrucțiuni clare: trebuia să meargă cu precauție până la sala-catedrală iar apoi să urce rampa până în New York. De acolo, folosind cât mai puțin cu putință lanterna și computerul portabil, trebuia să meargă până la țărmul nordic al insulei și să vadă dacă bărcile mai sunt acolo. Indiferent de rezultatul investigației, trebuia să se întoarcă direct în adăpost și să le spună tot ce a văzut.

— Și mai e ceva foarte important, spuse Richard. Dacă se întâmplă să auzi fie un octopăianjen, fie un soldat, te întorci imediat la noi. Dar sub nici o formă nu trebuie ca vreun om să te vadă coborând în adăpostul ăsta. N-ai voie să faci nimic care să pună în pericol restul familiei.

Max insistă ca Patrick să ia una din cele două pușți. Richard și Nicole nu se opuseră. Îi urară cu toții succes, apoi Patrick porni în misiunea de

cercetare. Mersese doar cinci sute de metri în lungul tunelului când auzi în fața lui un zgomot. Se opri să asculte, dar nu-l putu identifica. După alte câteva sute de metri, sunetele începură să se definească. Patrick auzi de mai multe ori, în mod clar, sunetul de perii târâite. Se auzea și un zăngănit ca de obiecte metalice care se ciocnesc între ele sau de un perete. Ascultă timp de mai multe minute, apoi, amintindu-și de instrucțiuni, se întoarse la ceilalți.

După o lungă discuție, Patrick primi aprobarea să-și reia misiunea. I se spuse să se apropie de octopăianjeni atât cât îndrăznea și să-i urmărească în liniște atât cât putea. Pe când se apropia de sala-catedrală, auzi din nou periile târșâite dar când ajunse chiar în marea încăpere de la baza rampei nu era nici un octopăianjen prin preajmă. *Unde or fi plecat*? se întrebă el. Primul impuls îl îndemnă să facă stânga-împrejur și să se întoarcă în direcția din care venise. Totuși, întrucât nu întâlnise, de fapt, nici un octopăianjen, se hotărî să urce rampa, să iasă în New York și să-și îndeplinească restul misiunii.

Cam după un minut, Patrick descoperi șocat că ieșirea din adăpostul octopăianjenilor fusese bine astupată cu un strat gros, alcătuit din vergele metalice și un material semănând cu cimentul. *Octopăianjenii au făcut asta, dar oare de ce ne-au închis aici*?

Înainte de a se întoarce să dea raportul, Patrick inspectă sala-catedrală și descoperi că și ieșirea unuia din cele patru tunele fusese astupată cu ceva ce părea a fi o ușă groasă sau o poartă. *Ăla trebuie să fie tunelul care duce în canal*, se gândi el. Rămase în zonă încă vreo zece minute, ascultând cu atenție, dar nu auzi nimic.

11

— Zi așa, octopăianjenii n-au făcut niciodată nimic ostil! spuse Max furios. Atunci cum dracu' numiți voi treaba asta? Suntem prinși în capcană. Clătină din cap cu tărie. M-am gândit eu din capul locului că-i o prostie să vin aici.

— Te rog, Max, spuse Eponine. Să nu ne certăm. Nu ajută la nimic dacă ne certăm între noi.

Toți adulții, cu excepția lui Nai și Benjy, străbătuseră culoarul de un kilometru până la sala-catedrală ca să examineze ce făcuseră octopăianjenii. Într-adevăr, oamenii erau închiși în adăpost. Două dintre cele trei tunele deschise care dădeau din sală duceau la coridorul vertical, iar al treilea, descoperiră ei repede, ducea la o cameră de depozitare mare și pustie, care nu avea nici o ieșire.

— Ar fi bine să găsim o soluție cât mai repede, spuse Max. Mâncarea ne mai ajunge doar pentru patru zile și n-avem nici o idee de unde să facem rost de alta.

— Îmi pare rău, Max, spuse Nicole, dar tot mai cred că decizia inițială a lui Richard a fost corectă. Dacă rămâneam în adăpostul nostru am fi fost capturați și duși înapoi în Noul Eden, unde aproape sigur am fi fost executați…

— Poate, o întrerupse Max. Sau poate nu… Cel puțin, în cazul ăla, copiii ar fi fost cruțați. Și nu cred că Benjy și doctorul ar fi fost omorâți…

— Toate astea sunt pure speculații și nu rezolvă principala noastră problemă: ce facem acum? interveni Richard..

— În regulă, geniule, zise Max pe un ton mușcător. Până acum, tu ai luat hotărârile. Ce propui?

Eponine interveni din nou.

— Ești nedrept, Max. Nu e vina lui Richard că suntem în situația asta. Și, cum spuneam mai înainte, nu ne ajută…

— Bine, bine, o întrerupse Max și se îndreptă spre culoarul care ducea în camera-depozit. Am să intru în tunelul ăsta să mă calmez și să fumez o țigară. Se uită în urmă la Eponine. Nu vii și tu? Ne mai rămân exact douăzeci și nouă după ce o fumăm pe asta.

Eponine le zâmbi slab lui Nicole și lui Ellie.

— Tot mai e supărat foc pe mine că n-am luat toate țigările când am evacuat adăpostul, spuse ea încet. Nu vă faceți griji… Max se înfurie ușor, dar îi trece repede… Ne întoarcem în câteva minute.

— Care e planul tău, iubitule? îl întrebă Nicole pe Richard după plecarea celor doi.

— Nu prea avem de ales, răspunse Richard sumbru. Unul sau doi adulți trebuie să stea cu Benjy, copiii și avianii, în timp ce noi ceilalți explorăm cât mai repede adăpostul ăsta… Nu mă încântă deloc ideea că octopăianjenii chiar intenționează să ne lase să murim de foame.

— Scuză-mă, Richard.

Robert Turner vorbea pentru prima oară de când Patrick anunțase că ieșirea spre New York e astupată.

— Nu cumva presupui din nou că octopăianjenii sunt prietenoși? Să presupunem că nu sunt sau, mai degrabă, să presupunem că supraviețuirea noastră este nesemnificativă pentru ei într-un fel sau altul și că pur și simplu au sigilat adăpostul ca să se protejeze de toți acei oameni apăruți de curând…

Robert se opri, părând că și-a pierdut șirul gândurilor.

— Voiam să spun, continuă el după câteva secunde, că nepoata ta și de fapt toți copiii sunt în mare pericol, atât psihic cât și fizic și mă voi opune oricărui plan care i-ar lăsa neprotejați și vulnerabili.

— Ai dreptate, Robert, îl întrerupse Richard. Mai mulți adulți, dintre care cel puțin un bărbat, trebuie să rămână cu Benjy și copiii… De ce nu vă întoarceți tu, Patrick și Ellie chiar acum la copii? E și Nai acolo. Nicole și cu mine îi așteptăm pe Max și Eponine și venim și noi repede.

Richard și Nicole rămaseră singuri.

— Ellie spune că Robert e furios mai tot timpul dar nu știe cum să-și exprime mânia în mod constructiv, zise încet Nicole… I-a spus că întreaga acțiune i s-a părut de la bun început o greșeală și petrece ore întregi gândindu-se la asta, încruntat și mohorât… Ellie spune chiar că o îngrijorează obsesia asta al lui.

Richard clătină din cap.

— Poate *a fost* o greșeală, spuse el. Poate că tu și cu mine ar fi trebuit să ne trăim singuri restul vieții. Însă m-am gândit că…

În acel moment Max și Eponine se întoarseră din cameră.

— Vreau să vă cer scuze amândurora, spuse Max întinzând mâna. Cred că m-am lăsat copleșit de teamă și frustrare.

— Mulțumesc, Max, spuse Nicole. Dar nu-i nevoie să-ți ceri scuze. Ar fi caraghios să presupunem că putem trece printr-o experiență ca asta fără să apară și neînțelegeri.

Toată lumea era în muzeu.

— Să revedem încă o dată planul, spuse Richard. Cinci dintre noi vor coborî pe spițe și vor explora zona din jurul peronului de metrou. Vom cerceta în amănunt orice tunel pe care-l găsim. Apoi, dacă nu găsim nici un mijloc de evadare și metroul cel mare ne așteaptă într-adevăr acolo, Max, Eponine, Nicole și cu mine ne vom urca în el, iar Patrick se va întoarce aici în muzeu.

— Nu crezi că e o nesăbuință să vă urcați toți patru în metrou? întrebă Robert. De ce nu urcați doar doi mai întâi?… și dacă metroul pleacă și nu se mai întoarce?

— Robert, din păcate n-avem timpul de partea noastră, răspunse Richard. Dacă n-am sta atât de prost cu mâncarea, am putea urma un plan mai conservator. În acel caz poate numai doi dintre noi ar intra în metrou. Dar dacă traseul metroului are mai multe destinații succesive, în loc de una singură? Întrucât am hotărât deja că vom explora numai câte doi, pentru siguranță, s-ar putea să ne ia mult să găsim o cale de evadare având doar un cuplu care cercetează.

În cameră se lăsă o tăcere prelungită, până când Timmy începu să sporovăiască nedeslușit cu sora lui. Nikki se duse la avian și începu să-i mângâie burta catifelată.

— N-am pretenția de a cunoaște toate răspunsurile, spuse Richard, și nici nu subestimez gravitatea situației. Dar dacă există o cale de ieșire de aici, lucru în care Nicole și cu mine credem, cu cât o găsim mai repede, cu atât mai bine.

Fu rândul lui Patrick să pună o întrebare.

— Presupunând că luați toți patru metroul, noi cât timp trebuie să vă așteptăm aici în muzeu?

— Asta e o întrebare grea, răspunse Richard. Aveți mâncare suficientă pentru încă patru zile, iar apa din cisternă ar trebui să vă țină în viață o oarecare perioadă după aceea… Nu știu, Patrick. Cred că ar trebui să rămâneți aici cel puțin două sau trei zile… După aceea va trebui să hotărâți singuri… Dacă va fi posibil, unul sau mai mulți dintre noi se vor întoarce.

Benjy urmărea conversația cu foarte mare atenție. Era evident că înțelege în linii mari ce să întâmplă, căci începu să plângă încetișor. Nicole se duse la el să-l liniștească.

— Nu-ți face griji, fiule, spuse ea. Totul o să fie bine. Bărbatul-copil își privi mama.

— Așa sper, spuse el, dar mi-e frică.

Galileo Watanabe sări brusc și alergă spre locul în care cele două puști erau rezemate de perete.

— Dacă unul din octopăianjenii ăia intră aici, am să-l împușc, spuse el atingând una din puști înainte ca Max să i-o ia din mână. *Bang! Bang*!

Strigătele lui îi făcură pe aviani să țipe și pe micuța Nikki să plângă. După ce Ellie șterse lacrimile fiicei sale, Max și Patrick puseră puștile pe umăr și cei cinci exploratori își luară la revedere. Ellie intră în tunel cu ei.

— N-am vrut să vorbesc despre asta în fața copiilor, dar ce trebuie să facem dacă vedem un octopăianjen în timp ce voi sunteți plecați? întrebă ea.

— Încercați să nu intrați în panică, răspunse Richard.

— Și să nu faceți nimic agresiv, adăugă Nicole.

— Înșfac-o pe Nikki și fugi de să-ți sfârâie călcâiele, spuse Max, făcându-i cu ochiul.

Câtă vreme coborâră pe spițe nu se întâmplă nimic neobișnuit. La fel ca în urmă cu mulți ani, luminile de la următorul nivel inferior se aprindeau când cineva care cobora se apropia de zona neluminată. Cei cinci exploratori ajunseră pe peronul de metrou în mai puțin de o oră.

— Acum vom afla dacă acele vehicule misterioase mai funcționează, spuse Richard.

În mijlocul peronului circular era o gaură de dimensiuni mai mici, care cobora mai adânc în întuneric, rotundă și prevăzută de asemenea cu spițe metalice care ieșeau din pereți. În unghi drept față de locul în care stăteau cei cinci, de o parte și de alta a peronului, se vedeau două tunele întunecate, tăiate în piatră și metal. Unul dintre tunele era mare, cu o deschidere de cinci-șase metri pe înălțime, în timp ce tunelul opus era exact cu un ordin de mărime mai mic. Când Richard se apropie la douăzeci de grade de tunelul cel mare, acesta se lumină brusc și putu să-i vadă clar interiorul. Tunelul semăna cu un mare canal colector de pe Pământ.

Ceilalți membri ai grupului de explorare veniră repede lângă Richard de îndată ce se auzi venind din tunel primul zgomot șuierat. În mai puțin de un

minut, un vehicul asemănător cu un metrou apăru în viteză de după un colț îndepărtat și se îndreptă rapid înspre ei, oprindu-se cu capătul din față la un metru de locul în care coridorul cu spițe continua să coboare.

Și interiorul metroului era luminat. În vagon nu existau scaune, ci doar niște bare metalice din tavan până în podea împrăștiate aparent la întâmplare. Cinci secunde mai târziu, pe partea opusă a peronului trase un vehicul identic, exact o zecime din mărimea primului.

Cu toate că Max, Patrick și Eponine auziseră de multe ori istorisiri despre două metrouri fantomă, acum când vedeau aievea vehiculele se simțeau cuprinși de neliniște.

— Chiar vorbești serios, prietene? îl întrebă Max pe Richard după ce examinară amândoi rapid exteriorul metroului mai mare. Chiar ai de gând să urci în drăcia asta dacă nu găsim nici o cale de ieșire?

Richard aprobă dând din cap.

— Dar ăsta poate să meargă *oriunde*, spuse Max. N-avem nici cea mai vagă idee ce e, cine l-a construit sau ce dracu' face aici. Și o dată ce ne-am suit în el, suntem complet neajutorați.

— Asta-i drept, spuse Richard zâmbind vag. Max, înțelegi excelent situația în care ne aflăm.

Max clătină din cap.

— În fine, mai bine am găsi naibii ceva în afurisita asta de gaură, pentru că nu știu dacă Eponine și cu mine…

— În regulă, spuse Patrick apropiindu-se de ei. Cred că e timpul pentru următoarea fază a operațiunii… Haide, Max, ești gata să mai cobori niște spițe?

Richard n-avea la dispoziție nici unul din roboții săi isteți ca să-l plaseze în metroul mai mic. Însă avea o cameră de luat vederi miniaturală, prevăzută cu un sistem de mobilitate rudimentar și care spera să fie suficient de grea pentru a pune în mișcare metroul mai mic.

— Metroul cel mic nu ne asigură în nici un caz o posibilă ieșire, le spuse el celorlalți. Vreau doar să determin așa, pentru mine, dacă s-a schimbat ceva în acești ani. În plus, s-ar părea că nu există nici un motiv, cel puțin deocamdată, ca mai mult decât doi dintre noi să coboare mai departe.

În timp ce Patrick și Max coborau încet spițele suplimentare iar Richard era absorbit în verificarea finală a video-camerei mobile, Nicole și Eponine se plimbau pe peron.

— Cum merge, fermierule? îl întrebă Eponine pe Max prin radio.

— Până acum, bine, răspunse el. Dar suntem la numai zece metri sub voi. Spițele astea sunt mai depărtate unele de altele decât cele de deasupra, așa că trebuie să fim mai precauți.

— Relația ta cu Max trebuie să fi înflorit cu adevărat cât am fost eu în închisoare, comentă Nicole câteva clipe mai târziu.

— Într-adevăr, răspunse cu nonșalanță Eponine. Sinceră să fiu, asta m-a mirat. Nu credeam că un bărbat e în stare să aibă o legătură serioasă cu cineva care… știi tu… dar l-am subestimat pe Max. Chiar că e o persoană neobișnuită. Sub masca aceea de mascul necioplit…

Eponine se opri. Nicole zâmbea larg.

— Eu nu cred că Max a reușit să păcălească pe cineva — cel puțin nu pe cei care-l cunosc. Max cel dur și spurcat la gură e un rol pe care și l-a însușit dintr-un anume motiv, autoapărare, probabil, la ferma aceea din Arkansas.

Cele două femei rămaseră tăcute o vreme.

— Însă cred, totuși, că nu l-am apreciat pe Max la adevărata lui valoare, spuse Nicole. Merită toată admirația fiindcă te adoră din tot sufletul, chiar dacă voi doi n-ați putut niciodată să…

— O, Nicole, o întrerupse Eponine, cuprinsă de emoții. Să nu crezi că eu n-am vrut, că n-am visat la asta. Iar doctorul Turner ne-a spus de multe ori că șansele ca Max să contracteze RV-41 sunt foarte mici dacă ne protejăm… Dar pentru mine, „foarte mici” nu ajunge. Dacă, cumva, i-aș transmite lui Max virusul ăsta oribil care mă ucide? Cum mi-aș putea ierta vreodată faptul că-l condamn la moarte pe bărbatul pe care-l iubesc?

Ochii lui Eponine se umplură de lacrimi.

— Suntem intimi, firește, spuse ea. În felul nostru plin de precauții… Iar Max nu s-a plâns nici măcar o dată. Dar îmi dau seama din ochii lui că-i lipsește…

— În regulă, îl auziră pe Max prin radio. Acum vedem fundul. E la cinci metri sub noi și seamănă cu o podea normală. De acolo pornesc două tunele, unul de mărimea tunelului mai mic de la nivelul vostru, iar celălalt micuț de tot. Ne ducem jos să inspectăm mai îndeaproape.

Sosise timpul ca exploratorii să intre în metrou. Videocamera mobilă a lui Richard nu descoperise nici o noutate substanțială și era clar că la singurul nivel de sub ei nu există nici o ieșire pe care oamenii să o poată

folosi. Richard și cu Patrick terminară de discutat între patru ochi ce avea de făcut tânărul când se întorcea la ceilalți. Apoi se întoarseră la Max, Nicole și Eponine și se îndreptară toți cinci încet spre metroul care aștepta.

Eponine avea un gol în stomac. Inspiră adânc și spuse:

— Nu mi-e rușine să recunosc că mi-e frică.

— Rahat, spuse Max, ăsta-i un eufemism. Ascultă, Richard, de unde știm noi că chestia asta n-o să se repeadă peste stânca aia de care ne-ai vorbit, cu noi cu tot?

Richard zâmbi dar nu răspunse. Ajunseră lângă metrou.

— Bun, spuse Richard, întrucât nu știm precis cum se activează chestia asta, va trebui să fim foarte atenți. Vom intra cât de cât simultan. Asta va elimina posibilitatea ca ușile să se închidă și metroul să pornească înainte să fi urcat toți.

Nimeni nu spuse nimic timp de aproape un minut. Stăteau înșirați unul lângă altul, Max și Eponine fiind cel mai aproape de tunel.

— Acum am să număr, spuse Richard. Când spun trei, facem cu toții un pas înainte.

— Pot să închid ochii? întrebă Max rânjind. Așa făceam când eram mic și mă suiam în *montagne russe*.

— Dacă vrei… răspunse Nicole.

Intrară în metrou și fiecare se prinse de o bară verticală. Nu se întâmplă nimic. Patrick se uita de pe peron la ei.

— Poate că-l așteaptă pe Patrick, spuse liniștit Richard.

— Nu știu, bombăni Max, dar dacă nenorocitul ăsta de tren nu se mișcă în câteva secunde, eu am să sar.

La numai câteva clipe după comentariul lui Max, ușa se închise încet. Fiecare apucă să inspire de două ori înainte ca metroul să se pună încet în mișcare, accelerând rapid în tunelul luminat.

Patrick le făcu cu mâna și urmări din ochi metroul până acesta dispăru după primul colț. Apoi își puse pușca pe umăr și începu să urce spițele. *Vă rog să vă întoarceți repede*, le spuse el în gând celor plecați, *înainte ca incertitudinea să ne vină de hac tuturor*.

Ajunse la nivelul celorlalți în mai puțin de cincisprezece minute. După ce bău o gură de apă din sticlă, porni grăbit în josul tunelului spre muzeu. În timp ce mergea, se gândea ce le va spune celorlalți.

Patrick trecu pragul fără să observe că încăperea e cufundată în întuneric. Totuși, când intră și luminile se aprinseră, se simți pe moment

dezorientat. *Nu sunt unde trebuie*, se gândi el la început, *am luat-o prin alt tunel. Ba nu*, se corectă uitându-se repede în jur, *asta trebuie să fie camera. Văd câteva pene în colțul de acolo și unul din scutecele ciudate ale lui Nikki*…

Cu fiecare secundă care trecea, inima îi bătea mai repede. *Unde sunt toți*? se întrebă Patrick, uitându-se înnebunit prin cameră încă o dată. *Ce putea să li se întâmple*? Cu cât se uita mai mult la pereții goi, își dădea seama că sora și prietenii lui n-ar fi plecat din proprie voință. Măcar de-ar fi lăsat un bilet! Patrick își petrecu două minute scotocind fiecare ungher. Nu exista nici un mesaj. *Probabil cineva sau ceva i-a forțat să plece*, își spuse el.

Încercă să gândească logic, dar îi fu imposibil. Mintea îi sărea mereu de la ceea ce trebuia să facă la imaginile cumplite a ceea ce li s-ar fi putut întâmpla celorlalți. În cele din urmă se gândi că probabil se mutaseră înapoi în camera inițială, cea pe care mama lui și Richard o numeau galeria foto, poate din cauză că luminile din muzeu funcționau prost sau poate dintr-un alt motiv la fel de banal. Însuflețit de acest gând, Patrick țâșni în tunel.

Ajunse la galeria foto după trei minute. Și ea era pustie. Patrick se așeză lângă perete. Existau numai două direcții în care ar fi putut s-o ia tovarășii săi. Cum în timp ce urcase nu văzuse pe nimeni, conchise că ceilalți au plecat către sala-catedrală și ieșirea sigilată. În timp ce mergea pe coridorul lung, ținând strâns pușca, Patrick ajunse să creadă că soldații lui Nakamura *nu* părăsiseră insula și că pătrunseseră, cumva, în adăpost și-i capturaseră pe ceilalți.

Chiar înainte de a intra în sala-catedrală, Patrick auzi plânsul lui Nikki.

— Ma-mi, ma-mi, țipă ea, scoase un vaiet jalnic. Patrick dădu buzna în încăperea mare și, nevăzând pe nimeni, se întoarse și o luă la fugă pe rampă în sus, în direcția plânsului nepoatei sale.

Pe palierul aflat dedesubtul ieșirii sigilate era o scenă haotică. Nikki continua să jelească iar Robert Turner umbla năuc cu brațele întinse și cu ochii în sus, repetând întruna: „Nu, Doamne, nu!” Benjy hohotea pe înfundate într-un colț, în timp ce Nai încerca, fără mare succes, să-și liniștească gemenii.

Când Nai îl văzu pe Patrick, sări și alergă spre el.

— O, Patrick, spuse ea cu ochii șiroind de lacrimi, Ellie a fost răpită de octopăianjeni.

12

Patrick reuși abia după mai multe ore să închege o poveste coerentă a ceea ce se întâmplase după ce grupul exploratorilor părăsise camera muzeu. Nai era încă zguduită din cauza experienței trăite, Robert nu putea vorbi mai mult de un minut fără să izbucnească în lacrimi și atât copiii cât și Benjy interveneau în mod frecvent în discuție, adesea fără nici o logică. La început, Patrick se lămuri doar că octopăianjenii veniseră și nu numai că o răpiseră pe Ellie, ci în plus îi luaseră și pe aviani, cantalupii și materialul sesil. Până la urmă, totuși, după întrebări repetate, înțelese majoritatea detaliilor întâmplării.

Se părea că la vreo oră după plecarea celor cinci exploratori, oamenii rămași în camera muzeu auziseră la ușă zgomotul de perii târșâite. Când Ellie ieși să vadă ce se întâmpla, văzu că din ambele direcții se apropiau niște octopăianjeni. Se întoarse cu vestea în cameră și încercă să-i calmeze pe Benjy și pe copii.

Când primul octopăianjen apăru în prag, toți oamenii se traseră înapoi cât putură, făcând loc celor nouă sau zece octopăianjeni care intrară. La început, creaturile au rămas laolaltă în grup, cu capetele strălucind de mesajele colorate, mișcătoare pe care le foloseau pentru a comunica. După câteva minute, unul dintre octopăianjeni înaintă puțin, arătă direct spre Ellie ridicând unul dintre tentaculele lui negre cu auriu, după care emise o lungă succesiune de mesaje colorate care se repetă cu iuțeală. Ellie ghici (așa spunea Nai; Robert, pe de altă parte, susținea că Ellie *știa*, cumva, ce spun octopăianjenii) că extratereștrii cer cantalupii și materia sesilă. Le luă din colț și i le înmână octopăianjenului conducător. Acesta le luă cu trei tentacule („Merita să vezi cum își folosesc chestiile alea ca niște butuci și cilii de dedesubt!” exclamă Robert) și le dădu subalternilor săi.

Ellie și ceilalți crezură că octopăianjenii vor pleca, dar se înșelară amarnic. Octodul râmase cu fața la Ellie și continuă să emită mesaje colorate. O pereche de octopăianjeni începu să se deplaseze încet în direcția lui Tammy și Timmy.

— Nu! spuse Ellie. Nu-i luați!

Dar era prea târziu. În ciuda țipetelor avianilor, cei doi octopăianjeni îi înfășurară strâns cu tentaculele în jurul lor și plecară cu ei. Galileo

Watanabe țâșni și-l atacă pe octopăianjenul care-l ținea pe Timmy cu trei tentacule. Octodul a folosit un al patrulea tentacul pentru a-l ridica pe băiat de la pământ și a-l înmâna unuia dintre colegii săi. Galileo trecu de la unul la altul, apoi fu lăsat jos, nevătămat, în colțul îndepărtat al camerei. Intrușii i-au permis lui Nai să alerge să-și liniștească fiul.

La această vreme, trei sau patru octopăianjeni plus avianii, cantalupii și materia sesilă dispăruseră în hol. În cameră mai erau șase extratereștri. Timp de vreo zece minute, aceștia vorbiră între ei. În tot acest timp, conform spuselor lui Robert („Eu n-am fost prea atentă, eram prea speriată și îngrijorată din pricina copiilor", spunea Nai), Ellie urmărea mesajele colorate pe care le schimbau octopăianjenii între ei. La un moment dat, Ellie o duse pe Nikki la Robert și i-o puse în brațe.

— Cred că înțeleg puțin din ceea ce spun ei (citatul îi aparținea tot lui Robert), rosti Ellie, albă ca varul la față. Vor să mă ia și pe mine.

Octopăianjenul conducător se deplasă din nou către ei și începu să vorbească în culori, părând să se adreseze lui Ellie. Cele întâmplate în următoarele zece minute constituiau un subiect controversat, Nai și Robert având versiuni diferite iar Benjy fiind în linii mari de partea lui Nai. Conform versiunii lui Nai, Ellie a încercat să-i protejeze pe ceilalți din cameră, făcând un fel de târg cu octopăianjenii. Prin vorbe și prin gesturi, Ellie le-a spus octopăianjenilor că va merge cu ei dacă îi garantează că toți ceilalți oameni din cameră vor fi lăsați să părăsească în siguranță adăpostul.

— Ellie a fost explicită, susținu Nai cu insistență. Le-a explicat că suntem prinși în capcană și că nu avem destulă mâncare. Din nefericire, au înhățat-o înainte ca ea să fie sigură că au înțeles târgul.

— Ești naivă, Nai, spuse Robert cu o expresie îndurerată și nedumerită în privire. N-ai înțeles cât de sinistre sunt creaturile astea. Au hipnotizat-o pe Ellie. Serios. În prima parte a vizitei, când se uita atât de atentă la culorile lor. Vă spun că nu mai era ea. Toată aiureala aia cu garantarea plecării în siguranță a tuturor a fost un subterfugiu. Ellie *a vrut* să plece cu ei. I-au modificat personalitatea chiar acolo, pe loc, cu modelele alea nebunești, colorate și nimeni n-a văzut asta, în afară de mine.

Patrick nu credea versiunea lui Robert; o punea pe seama tulburării puternice. Nai, totuși, era de acord cu Robert cu privire la două aspecte: Ellie nu s-a luptat, nici n-a protestat când primul octopăianjen a învăluit-o cu tentacule și, înainte de a dispărea din cameră, le-a înșirat o listă lungă de lucruri legate de îngrijirea lui Nikki.

— Care om întreg la minte, după ce a fost luat pe sus de un extraterestru, s-ar apuca să înșire calm ce păturele strânge în brațe copilul lui când doarme, când a fost ultima dată deranjat la stomac și alte lucruri de felul ăsta? Era evident că-i hipnotizată sau drogată sau mai știu eu ce.

Patrick înțelese relativ repede cum se făcea că sunt toți pe palierul de sub ieșirea sigilată. După ce octopăianjenii plecară cu Ellie, Benjy alergă afară pe coridor, țipând și urlând și atacând în zadar ariergarda octozilor. Robert i se alătură și amândoi îi urmară pe Ellie și contingentul extraterestru până la sala-catedrală. Poarta de la al patrulea tunel era deschisă. Un octopăianjen îi ținu la distanță pe Robert și pe Benjy cu patru tentacule lungi, în timp ce ceilalți se îndepărtară. Apoi ultimul octopăianjen încuie poarta în urma lui.

Pentru Max, călătoria cu metroul era palpitantă. Îi amintea de o excursie pe care o făcuse la un mare parc-muzeu când avea zece ani. Vagonul era suspendat deasupra a ceva ce semăna cu o bandă metalică și nu atingea nimic în goana prin tunel. Richard emise ipoteza că funcționează magnetic.

Metroul se opri după vreo două minute și ușa se deschise repede. Cei patru exploratori se uitară afară la un peron simplu, de culoare alb-crem, dincolo de care era o arcadă înaltă de vreo trei metri. Max spuse:

— Cred că, în conformitate cu planul A, Eponine și cu mine ar trebui să coborâm aici.

— Da, spuse Richard. Firește, dacă metroul nu se pune iar în mișcare, vom coborî și Nicole și cu mine.

Max o luă pe Eponine de mână și păși cu grijă pe peron. Imediat după aceea, ușa metroului se închise și vehiculul porni în viteză.

— Ei bine, nu-i așa că e romantic? o întrebă Max pe Eponine. Iată-ne în sfârșit singuri, numai noi doi.

O luă în brațe și o sărută.

— Vreau să știi atâta doar, franțuzoaico: te iubesc. Habar n-am unde dracu' suntem, dar indiferent ce-o fi aici, mă bucur că mă aflu aici cu tine.

Eponine râse.

— La orfelinat aveam o prietenă care visa să fie singură pe o insulă pustie cu un renumit actor francez, Marcel du Bois, care avea un piept de mamut și brațele ca niște trunchiuri de copaci. Mă întreb cum s-ar fi simțit ea în locul ăsta. Cred că trebuie să trecem pe sub arcadă, adăugă uitându-se în jur.

Max ridică din umeri.

— Doar dacă nu apare cumva un iepure alb pe care să-l urmăm în vreo gaură…

De cealaltă parte a arcadei era o încăpere mare, dreptunghiulară, cu pereți albaștri. Era absolut goală și exista numai o ieșire, o ușă deschisă spre un coridor îngust și luminat care mergea paralel cu tunelul de metrou. Pereții acestui coridor care, atât cât puteau vedea Eponine și Max, se continua în ambele direcții, aveau aceeași culoare albastră ca pereții camerei de dincolo de arcadă.

— Încotro o luăm? întrebă Max.

— Încolo văd două chestii asemănătoare cu niște uși, care dau în sens opus față de metrou, spuse Eponine arătând în dreapta.

— Și-n partea asta sunt două, spuse Max uitându-se în stânga. Să mergem mai întâi la prima intrare, ne uităm ce e acolo și pe urmă hotărâm o strategie.

Merseră braț la braț cincizeci de metri pe culoarul albastru. Ceea ce văzură când ajunseră la următoarea intrare îi sperie. Alt coridor albastru, identic, având din loc în loc niște uși, se întindea în fața lor pe o distanță de mulți metri.

— Rahat! exclamă Max. Suntem pe cale de a intra într-un fel de labirint… Tare n-aș vrea să ne rătăcim!

— Și ce crezi că ar trebui să facem? întrebă Eponine.

— Cred… spuse Max, ezitând, cred că ar trebui să fumăm o țigară și să dezbatem problema.

Eponine râse.

— Nici că se putea să ai o idee mai bună!

Înaintau cu mare grijă. De fiecare dată când coteau într-un alt coridor albastru, Max făcea semne pe perete cu rujul de buze al lui Eponine, indicând întreg drumul de întoarcere în camera de dincolo de arcadă. De asemenea, insistă ca Eponine, care se pricepea mai bine decât el la computer, să înregistreze semnele și pe computerul portabil.

— În caz că apare ceva și șterge semnele mele, spuse Max.

La început, aventura îi amuză și, în două rânduri, se întoarseră la arcadă doar ca să dovedească faptul că o pot face; reușita le trezi un anumit sentiment de împlinire. Dar după aproximativ o oră, când la fiecare cot

dădeau de un peisaj albastru identic, entuziasmul lor începu să se evapore. În cele din urmă se opriră, se așezară pe podea și împărțiră altă țigară.

— Pentru ce ar crea o făptură inteligentă un loc ca ăsta? întrebă Max, făcând inele de fum… Ori suntem supuși vreunui test fără voia noastră…

— Ori există ceva aici care nu trebuie să fie găsit cu ușurință, termină Eponine.

Luă țigara de la Max și trase adânc fumul în piept.

— Dacă-i așa, atunci trebuie să existe vreun cod simplu care definește poziția precisă a obiectului sau locului special, un cod ca la combinațiile alea de pe timpuri pentru încuietori, de două ori dreapta și de patru ori stânga…

— Și tot așa până dimineață, o întrerupse Max zâmbind larg; o sărută scurt și se ridică. Așadar, ar trebui să *presupunem* că suntem în căutarea unui ceva special și să ne organizăm logic căutarea.

Eponine se ridică și ea și se uită nedumerită la Max.

— Ce anume ai vrut să spui cu asta? Max râse.

— Nu-s sigur, dar e al dracului de sigur că *a sunat* inteligent.

Max și Eponine mergeau de aproape patru ore pe coridoarele albastre, așa că hotărâră că e timpul să mănânce. Tocmai își începuseră prânzul format din mâncare ramană când văzură ceva trecând în stânga lor, într-o intersecție de coridoare. Max sări în picioare și alergă în intersecție. La câteva secunde după ce ajunse, un vehicul micuț, înalt de abia zece centimetri, coti la dreapta pe culoarul învecinat. Max țâșni și apucă să vadă cum vehiculul dispare pe sub o arcadă mică, tăiată în peretele altui coridor albastru, la vreo douăzeci de metri depărtare.

— Vino încoace! îi strigă el lui Eponine. Am găsit ceva. Eponine ajunse repede lângă el. Partea de sus a arcadei din perete se afla la numai douăzeci și cinci de centimetri de podea, așa că fură nevoiți să se lase amândoi în genunchi și apoi să se aplece și mai mult pentru a vedea încotro plecase vehiculul. Primul lucru pe care-l văzură îi ului: cincizeci sau șaizeci de creaturi micuțe, cam cât furnicile, coborâră din vehiculul asemănător unui autobuz și apoi se răspândiră în toate direcțiile.

— Ce dracu’ e asta?! exclamă Max.

— Privește, Max! spuse Eponine surescitată. Uită-te cu atenție… Creaturile acelea mici sunt octopăianjeni… Vezi?… Arată exact ca acela pe care mi l-ai descris.

— Fir-aș al naibii! Ai dreptate… Trebuie să fie pui de octopăianjeni.

— Nu cred. Felul în care intră în stupii aceia mici sau case sau ce-or fi… Uite, există și un fel de canal, și o barcă…

— Camera video! strigă Max. Întoarce-te și adu camera… Aici e un întreg oraș în miniatură.

Când se așezaseră să mănânce, Max și Eponine își scoseseră rucsacurile și restul echipamentului. Eponine plecă în fugă după videocameră. Max continuă să se uite fascinat la complexa lume miniaturală din spatele arcadei. Un minut mai târziu auzi un țipăt slab și simți că-l străbate un fior rece de frică.

Tâmpitule! se apostrofă Max în timp ce alerga spre locul unde mâncaseră. *Niciodată să nu laşi puşca din mână,niciodată*.

Dădu ultimul colț și se opri brusc. Între el și locul în care mâncase cu Eponine erau cinci octopăianjeni. Unul o învăluise cu trei tentacule, altul apucase pușca. Al treilea octopăianjen ținea rucsacul lui Eponine.

Expresia de pe fața ei trăda groaza.

— Ajută-mă, Max… Te rog, îl imploră Eponine.

Max făcu un pas înainte, dar doi octopăianjeni îl opriră. Unul dintre ei emise un șuvoi de benzi colorate care i se rotiră în jurul capului.

— Nu înțeleg ce dracu-mi spui! strigă Max plin de frustrare. Dar trebuie să-i dați drumul.

Max țâșni ca un mijlocaș de fotbal pe lângă primii doi octopăianjeni și aproape ajunsese la Eponine când simți tentaculele înfășurându-se în jurul lui, țintuindu-i brațele la piept. În zadar se zbătu. Creatura era incredibil de puternică.

Trei dintre octopăianjeni, printre care și cel care o capturase pe Eponine, porniră pe coridorul albastru, îndepărtându-se de el.

— Max… Max! strigă îngrozită Eponine.

El nu putea face nimic. Octopăianjenul care-l ținea nu se clinti. După un minut nu mai auzi strigătele lui Eponine.

După alte zece minute, Max simți că mușchii puternici care îl țineau încep să se relaxeze.

— Și-acum, ce se întâmplă? întrebă el când se văzu liber. Ce urmează să faceți, ticăloșilor?

Unul dintre octopăianjeni arătă spre rucsacul lui, care rămăsese sprijinit de perete. Max se trânti lângă el și scoase niște mâncare și apă.

Octopăianjenii vorbiră între ei prin culori, în timp ce Max, care înțelegea prea bine că e păzit, luă câteva îmbucături de mâncare.

Coridoarele astea sunt prea înguste, își zise el, gândindu-se cum să scape. *Iar afurisiții ăștia sunt prea mari, ca să nu mai vorbesc de tentaculele lor lungi. Cred că va trebui să aștept să văd ce-o să mai urmeze*.

Cei doi octopăianjeni nu se mișcară din loc ore întregi. În cele din urmă, Max adormi pe podea, între ei.

Când se trezi, Max era singur. Se duse cu precauție până la primul colț și se uită în ambele direcții. Nu văzu nimic. După ce studie semnele de pe perete făcute cu rujul de buze și mai adăugă câteva mâzgălituri prin care descria poziția orașului octopăianjenilor micuți, Max se întoarse în camera din spatele peronului de metrou. Nu știa ce să facă. Petrecu o vreme rătăcind pe coridoarele albastre și strigând-o periodic pe Eponine, dar efortul se dovedi zadarnic. În cele din urmă se hotărî să se așeze pe peron și să aștepte metroul. Trecu mai bine de o oră; aproape că se hotărâse să se întoarcă la orașul miniatural al octopăianjenilor când auzi vâjâitul metroului care se apropia din direcția opusă coridoarelor verticale cu spițe. Când metroul se apropie, îi văzu prin ferestre pe Richard și Nicole.

— Max! strigară ei deodată, chiar înainte ca ușa să se deschidă.

Richard și Nicole erau extrem de emoționați.

— Am găsit! exclamă Richard sărind pe peron. O încăpere uriașă, cu o cupolă de vreo patruzeci de metri înălțime, în culorile curcubeului… E de cealaltă parte a Mării Cilindrice — metroul merge chiar prin mare, într-un tunel transparent…

Se întrerupse, iar metroul porni vâjâind.

— Are băi și paturi și apă curentă, adăugă repede Nicole.

— Și hrană proaspătă, dacă-ți vine să crezi… niște fructe și legume ciudate, dar sunt grozave…

— Unde-i Eponine? întrebă dintr-o dată Nicole, întrerupându-l pe Richard în mijlocul frazei.

— A plecat, răspunse Max posac.

— A plecat? întrebă Richard. Dar cum… unde?

— Au răpit-o prietenii voștri cei pașnici, zise cu ciudă Max.

— Ceeee?! exclamă Richard.

Max le povesti totul pe îndelete, fără să omită nimic. Richard și Nicole îl ascultară cu atenție până termină.

— Au fost mai deștepți ca noi, comentă la sfârșit Richard, clătinând din cap.

— Nu *noi*, spuse Max, frustrat. Au fost mai deștepți ca *mine*. Ne-au făcut să credem, pe Ep și pe mine, că rezolvam nu știu ce puzzle în labirintul ăla de coridoare albastre… La naiba!

— Nu fi prea dur cu tine, spuse încet Nicole, atingându-l pe umăr. N-aveai de unde să știi…

— Dar ce tâmpenie colosală! spuse Max, ridicând glasul. Iau cu mine pușca pentru protecție și unde, mă rog, e pușca aia când apar prietenii noștri cu opt picioare? Rezemată de blestematul de perete…

— La început și noi am fost într-un loc similar, numai că toate coridoarele noastre erau roșii, nu albastre, spuse Richard. Nicole și cu mine am umblat cam o oră, apoi ne-am întors pe peron. Metroul ne-a cules din nou în zece minute și ne-a adus prin Marea Cilindrică.

— Ai căutat-o pe Eponine? întrebă Nicole.

— Am încercat. Am umblat de colo-colo și am strigat-o.

— Poate că ar trebui să mai încercăm o dată, sugeră Nicole.

Cei trei prieteni se întoarseră în lumea coridoarelor albastre. Când ajunseră la prima intersecție, Max le explică lui Richard și Nicole semnele de ruj de pe perete.

— Cred că ar trebui să ne despărțim, spuse Max. Căutarea va fi probabil mai eficientă așa… Eu zic să ne întâlnim peste o jumătate de oră în camera din spatele arcadei.

La al doilea colț, Max, acum singur, nu mai găsi semnele de ruj. Nedumerit, încercă să-și amintească dacă era posibil să fi omis să facă o hartă la fiecare cotitură sau să nu fi trecut pe-aici… Adâncit în gânduri, simți o mână pe umăr și mai să înghețe de spaimă.

— Hei, eu sunt, spuse Richard, văzându-i expresia de pe chip. N-ai auzit când te-am strigat?

— Nu, răspunse Max.

— Eram doar la două coridoare depărtare… Locul ăsta trebuie să aibă o izolație fonică fantastică… Oricum, nici eu, nici Nicole n-am găsit nici o hartă de-a ta când am dat al doilea colț. Așa că nu eram siguri…

— *Rahat*! exclamă Max apăsat. Nemernicii ăia deștepți au șters pereții… Nu pricepeți? Au plănuit de la bun început toată afacerea, iar noi am făcut exact ce se așteptau ei să facem.

— Dar, Max, n-aveau cum să prevadă cu exactitate *tot* ce vom face, spuse Richard. Nici chiar noi nu ne știam în întregime strategia. Deci cum puteau ei…

— Nu pot să explic, spuse Max. Dar o simt. Creaturile alea au așteptat *în mod deliberat* ca Eponine și cu mine să mâncăm și apoi ne-au îngăduit să vedem vehiculul ăla. *Știau* că o să plecăm în urmărirea lui și că vor avea ocazia să o înhațe pe Eponine… Și, cumva, ne-au urmărit tot timpul pe toți…

Până și Max fu de acord că e inutil s-o mai caute pe Eponine în labirintul de coridoare albastre.

— Aproape sigur că nu mai e aici, spuse el cu năduf.

În timp ce așteptau pe peron metroul, Richard și Nicole îi povestiră mai amănunțit despre sala mare cu cupola curcubeu din partea sudică a Mării Cilindrice.

— În regulă, spuse Max când cei doi terminară. O legătură e evidentă chiar și pentru mine, băiatul de fermier din Arkansas. Curcubeul din cupolă e în mod evident conectat cu curcubeul de pe cer, care a abătut atenția soldaților lui Nakamura. Așa că tipii cu curcubeul, cine or mai fi și ăștia, nu vor ca noi să fim capturați. Și nu vor să murim de foame… Probabil ei sunt cei care au construit metroul, cel puțin așa mi se pare mie logic. Dar care e relația dintre cei cu curcubeul și octopăianjeni?

— Înainte de a-mi spune de răpirea lui Eponine, eram practic convins că sunt unii și aceiași, răspunse Richard. Acum nu mai știu. E greu de interpretat experiența voastră altfel decât un act ostil.

Max râse.

— Richard, ai un fel aparte de a folosi cuvintele. De ce-i socotești și acum nevinovați pe nemernicii ăștia urâți? M-aș fi așteptat la una ca asta de la Nicole, dar pe tine octopăianjenii ăștia te-au ținut prizonier luni întregi, ți-au băgat creaturi mititele pe nas și probabil că ți-au umblat chiar și la creier…

— Asta nu știm sigur, spuse liniștit Richard.

— În regulă, spuse Max. Dar cred că tu nesocotești o grămadă de dovezi….

Max auzi vâjâitul cunoscut și se opri. Metroul sosi, îndreptându-se în direcția adăpostului octopăianjenilor.

Chiar înainte de a păși în metrou, Max întrebă cu o undă de sarcasm:

— Cum se face că metroul ăsta merge întotdeauna în direcția cea bună?

Patrick reușise, în cele din urmă, să-i convingă pe Robert și pe Nai să se întoarcă în camera muzeu. Nu fusese ușor. Atacul octopăianjenilor îi traumatizase puternic atât pe adulți, cât și pe copii. Robert nu putea dormi deloc, iar gemenii aveau coșmaruri din care se trezeau țipând. Când apărură Richard, Max și Nicole, mâncare nu mai era aproape deloc, iar Patrick începuse deja să întocmească planuri pentru situații neprevăzute.

Reîntâlnirea fu lipsită de entuziasm. Discutară pe larg ambele răpiri, care i-au deprimat profund pe toți adulții, chiar și pe Nicole. Cupola curcubeu din sud nu produse prea mare entuziasm. Însă nu exista nici un dubiu privitor la ce aveau de făcut. Richard rezumă succint situația.

— Cel puțin, sub cupolă există mâncare, spuse el.

Își strânseră lucrurile în tăcere. Patrick și Max coborâră copiii prin coridorul vertical cu spițe. Metroul apăru la scurt timp după ce toată lumea ajunse pe peron. Nu opri la nici una din cele două stații intermediare, ci își continuă drumul prin tunelul transparent din Marea Cilindrică. Ciudatele și minunatele creaturi subacvatice de pe partea cealaltă a peretelui tunelului, aproape sigur bioți, i-au fascinat pe copii, iar lui Richard i-au amintit de voiajul său la New York, cu ani în urmă, când venise să o caute pe Nicole.

Încăperea de sub cupola de la celălalt capăt al liniei de metrou era cu adevărat uluitoare. Deși la început Benjy și copiii se arătară mai interesați de varietatea de hrană nouă și proaspătă întinsă pe o masă lungă de pe o latură a camerei, adulții umblară uimiți de colo-colo, nu doar uitându-se la culorile strălucitoare ale curcubeului de deasupra capului lor, ci și examinând toate firidele din partea opusă peronului, unde se aflau băile și dormitoarele individuale.

Max măsură cu pasul dimensiunea podelei încăperii principale. În partea cea mai lată avea cincizeci de metri, iar de la marginea peronului până la pereții albi și intrările firidelor, patruzeci de metri. Patrick veni lângă Max, care stătea la marginea peronului, în timp ce ceilalți discutau cum să împartă firidele-dormitor.

— Îmi pare rău de Eponine, spuse Patrick, punând mâna pe umărul prietenului său.

Max ridică din umeri.

— Într-un fel, e mai rău că Ellie a fost luată. Nu știu dacă Robert și Nikki își vor reveni vreodată complet.

Cei doi bărbați rămaseră alături, uitându-se la tunelul întunecat și pustiu.

— Știi, Patrick, spuse Max mohorât, aș vrea să pot convinge fermierul din mine că necazurile noastre au luat sfârșit și că cei cu curcubeul or să aibă grijă de noi.

Kepler veni în fugă cu o legumă lungă care semăna cu un morcov verde.

— Domnule Puckett, spuse el, trebuie să gustați din asta. E cea mai bună.

Max acceptă darul băiețelului și mușcă din legumă.

— Chiar că e bună, Kepler, spuse el, ciufulind părul băiatului. Îți mulțumesc foarte mult.

Kepler se întoarse alergând la ceilalți. Max ronțăi încet leguma.

— Întotdeauna mi-am îngrijit excelent porcii și găinile, îi spuse el lui Patrick. Au avut hrană bună și condiții de trai grozave.

Arătă cu mâna dreaptă spre cupolă și spre masa încărcată cu mâncare.

— De asemenea, renunțam la animale pe rând, când eram gata să le tai sau să le vând la târg.

Conexiunea Curcubeu

1

Nicole stătea culcată pe spate, iarăși trează în toiul nopții. În lumina slabă din dormitorul lor îl vedea pe Richard dormind liniștit lângă ea. În cele din urmă se ridică fără zgomot, traversă încăperea și ieși în camera mare a căminului lor temporar.

Inteligența care deținea controlul asupra iluminatului avusese grijă ca oamenii să poată dormi, reducând întotdeauna drastic lumina care strălucea prin cupola curcubeu timp de aproximativ opt ore din douăzeci și patru. În timpul acestor intervale de „noapte", camera principală de sub cupolă era luminată slab iar dormitoarele individuale tăiate în pereți, care nu aveau iluminat propriu, erau suficient de întunecate pentru un somn odihnitor.

Timp de mai multe nopți la rând, Nicole dormise agitat, trezindu-se din vise neliniștitoare pe care nu și le amintea prea bine. În acea noapte se plimba agale în jurul camerei mari în care familia și prietenul ei își petreceau majoritatea timpului și se chinuia fără succes să reconstituie imaginile care-i tulburaseră odihna. În capătul îndepărtat al încăperii, aproape de peronul pustiu, se opri și se uită în tunelul întunecat care ducea prin Marea Cilindrică.

Ce se petrece în realitate aici? se întrebă Nicole. *Ce ne mai pregătește puterea sau inteligența neștiută*?

Trecuseră patru săptămâni de când micul contingent uman ajunsese în această magnifică peșteră construită dedesubtul Semicilindrului sudic al Romei. Era evident că noul spațiu de locuit fusese proiectat, cu un efort considerabil, anume pentru ei. Dormitoarele și băile din firide erau identice cu cele din Noul Eden. Primul metrou care se întorsese după ce ei ajunseseră la cupolă adusese și mai multă mâncare și apă, plus divane, scaune și mese ca să mobileze „locuințele". Oamenii fuseseră aprovizionați chiar și cu farfurii, pahare și tacâmuri. Cine sau ce cunoștea suficient de multe despre activitatea umană cotidiană pentru a furniza în detaliu astfel de articole de uz casnic?

Evident,cineva care ne-a ținut foarte atent sub observație, își răspunse Nicole. Mintea ei evocă imaginea Vulturului și-și dădu seama că începe să-și facă iluzii. *Dar cine altcineva ar putea fi? Numai ramanii și Inteligența de la Baza de Tranzit dețin suficiente informații*…

Un zgomot venit din spatele ei îi întrerupse gândurile. Se întoarse și-l văzu pe Max Puckett traversând camera înspre ea.

— Nici tu nu poți să dormi? întrebă el. Nicole clătină din cap.

— În ultimele nopți am visat urât.

— Eu îmi fac întruna griji pentru Eponine, spuse Max. Încă mai văd groaza din ochii ei când au luat-o.

Se întoarse în tăcere cu fața la tunelul de metrou.

Dar tu, Ellie? se întrebă Nicole, simțind un val de neliniște. *Ești în siguranță la octopăianjeni sau Max are dreptate în privința lor? Oare Richard și cu mine ne amăgim crezând că octozii nu intenționează să ne facă vreun rău*?

— Eu nu mai pot sta aici, îi spuse liniștit Max lui Nicole. Trebuie să fac ceva s-o ajut pe Eponine… Sau cel puțin să mă conving pe mine însumi că încerc.

— Dar ce poți face, Max? întrebă Nicole după o scurtă pauză.

— Singura noastră legătură cu lumea exterioară e afurisitul ăla de metrou. Data viitoare când vine să ne aducă mâncare și apă, adică fie în noaptea asta, fie mâine, am de gând să urc în el și să rămân acolo. Când pleacă, am să plec și eu cu el și am să cobor unde se oprește. Apoi am să încerc să găsesc un octopăianjen și să mă las și eu capturat.

Nicole văzu disperarea de pe chipul prietenului ei.

— Max, te agăți ca înecatul de pai, spuse ea cu blândețe. Nu vei găsi nici un octopăianjen decât dacă vor ei… În plus, avem nevoie de tine…

— Pe dracu', Nicole, aici nu e nevoie de mine. Max ridicase glasul.

— Aici nu e absolut nimic de făcut, în afară de discuții și de jocuri cu copiii. În adăpostul vostru măcar puteai opta pentru o plimbare prin întunericul din New York… Între timp, s-ar putea ca Ellie și Eponine să fie moarte sau să-și dorească moartea. E timpul să facem ceva…

Văzură amândoi lumini licărind la distanță, în tunelul de metrou.

— Iată-l că vine, spuse Max. Am să te ajut să descarci după ce-mi strâng lucrurile.

O luă la fugă în direcția dormitorului său.

Nicole rămase să se uite la metroul care se apropia. Câteva minute mai târziu, acesta trase în fanta lui, o incizie în podeaua circulară a camerei, și se opri brusc… După ce ușile se deschiseră, Nicole se duse să cerceteze interiorul trenului.

Pe lângă patru mari carafe cu apă, metroul conținea obișnuita gamă de hrană proaspătă, plus un tub mare, ca de pastă de dinți, plin cu o substanță lipicioasă care semăna la gust cu un amestec de miere și portocale. *Dar unde se cultivă toate astea*? se întrebă Nicole pentru a suta oară începând să descarce mâncarea. Ca de fiecare dată, își zise că, probabil, undeva în Semicilindrul sudic există o fermă mare. De aceeași părere erau și ceilalți. Consensul se dizolva când venea vorba despre *cine* îi hrănește. Richard avea convingerea că sunt hrăniți chiar de octopăianjeni, mai ales pentru că toate proviziile treceau prin teritoriul pe care-l considera domeniul octopăianjenilor. Era greu să-i contrazici logica. Max era de acord că octopăianjenii le furnizează alimentele, însă atribuia motive sinistre tuturor acțiunilor acestora. Dacă sunt hrăniți, asta nu se întâmplă în virtutea vreunui scop umanitar, susținea el.

De ce ar fi octopăianjenii binefăcătorii noştri? se întrebă Nicole. *Sunt de acord cu Max că hrănirea noastră intră în contradicție cu răpirea lui Ellie și Eponine… Oare nu s-ar putea să fie implicată vreo altă specie*? În ciuda faptului că Richard o ironiza cu blândețe în intimitatea dormitorului lor, o parte din Nicole se agăța de speranța că există cu adevărat niște „curcubeeni” situați mai sus în ierarhia dezvoltării decât octopăianjenii, care erau interesați de menținerea în viață a oamenilor vulnerabili și le porunceau octopăianjenilor să-i hrănească.

Conținutul metroului includea întotdeauna o surpriză. De data asta, în fundul vagonului se aflau șase mingi de diverse mărimi, fiecare având altă culoare intensă.

— Uită-te, Max, spuse Nicole. Ne-au trimis până și mingi, ca să se joace copiii.

Acesta se întorsese cu rucsacul și o ajuta să descarce.

— Minunat! spuse el sarcastic. Acum să-i vezi pe copii certându-se care minge a cui e.

Când terminară de golit metroul, Max urcă în vagon și se așeză pe podea.

— Cât ai să aștepți? întrebă Nicole.

— Cât trebuie, răspunse posac Max.

— Le-ai spus și celorlalți ce ai de gând să faci?

— La dracu’, nu! răspunse Max cu vehemență. De ce să le spun?… Aici nu facem democrație.

Max se aplecă în față.

— Scuză-mă, Nicole, dar în momentul ăsta sunt întors pe dos. Eponine a dispărut de o lună, eu am rămas fără țigări și îmi sare ușor țandăra. Se sili să zâmbească. Când mă purtam așa, Clyde și Winona îmi spuneau că am o țeapă în fund.

— Nu-i nimic, Max, răspunse Nicole puțin mai târziu și-l îmbrățișă scurt înainte de a pleca. Sper doar să fii în siguranță, oriunde vei merge.

Metroul nu plecă. Max refuză cu încăpățânare să coboare din vagon, chiar și pentru a merge la baie. Prietenii săi îi aduseră apă, mâncare și cele necesare pentru a păstra curățenia în vagon. La sfârșitul celei de a treia zi, provizia de hrană era drastic diminuată.

— Cineva trebuie să discute repede cu Max, le spuse Richard celorlalți adulți după ce copiii se culcară. E limpede că metroul n-o să plece atâta timp cât este el în vagon.

— Aveam de gând să vorbesc cu el despre asta mâine dimineață, spuse Nicole.

— Dar noi am rămas *acum* fără mâncare, protestă Robert. Și nu știm cât durează…

— Putem raționaliza ce ne-a rămas, îl întrerupse Richard. Astfel o să ne ajungă cel puțin două zile… Uite ce e, Robert, toți suntem încordați și obosiți… E mai bine să discutăm cu Max după o noapte de somn bun.

— Și dacă Max n-o să vrea să coboare din metrou? o întrebă Richard pe Nicole când rămaseră singuri. Ce facem?

— Nu știu. Patrick mi-a pus aceeași întrebare azi după-amiază… Îi era frică de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă încercăm să-l coborâm cu forța pe Max din metrou… Patrick spune că Max e obosit și foarte mânios.

Richard dormea dus de multă vreme când Nicole încetă să se mai gândească cum să-l abordeze cel mai bine pe Max. *Trebuie evitată cu orice preț o confruntare*, își zise ea. *Asta înseamnâ că trebuie să vorbesc cu el între patru ochi, fără să fim auziți de ceilalți. Dar ce anume să-i spun? Și ce să fac dacă Max reacționează negativ*?

În cele din urmă, epuizată, Nicole adormi. Iarăși avu coșmaruri. Mai întâi visă că vila de la Beauvois e în flăcări iar *ea* n-o poate găsi pe Genevieve. Apoi visul se schimbă brusc și Nicole se visă la șapte ani, pe Coasta de Fildeș, participând la ceremonia Poro. Înota pe jumătate goală în eleșteul din mijlocul oazei. Pe malul eleșteului, leoaica dădea târcoale, căutând-o pe fata care-i deranjase puiul. Nicole se băgă sub apă, pentru a

evita ochii ageri ai leoaicei. Când ieși la suprafață ca să respire, leoaica dispăruse, însă pe mal patrulau acum trei octopăianjeni.

„Mamă, mamă”, o auzi Nicole pe Ellie. Călcând apa, Nicole se uită în jurul elești. „Noi suntem tefere, mamă”, spuse distinct glasul lui Ellie. „Să nu-ți faci griji pentru noi”.

Dar unde era Ellie? Uitându-se mai bine, Nicole văzu o siluetă umană în pădurea din spatele celor trei octopăianjeni. „Ellie, tu ești?” strigă Nicole în vis.

Silueta întunecată spuse „Da” cu glasul lui Ellie, apoi ieși într-un luminiș unde putea fi văzută în lumina lunii. Nicole recunoscu imediat dinții strălucitor de albi.

„Omeh!” strigă ea, cuprinsă de un val de groază. „Omeh…”

Un zgâlțâit insistent o trezi. Richard stătea pe pat lângă ea.

— Te simți bine, iubito? întrebă el. O strigai pe Ellie… iar apoi pe Omeh.

— Am avut iarăși unul din visele acelea intense, spuse Nicole ridicându-se și îmbrăcându-se. Mi s-a spus că Ellie și Eponine sunt în siguranță, acolo unde se află.

— Unde te duci la ora asta? întrebă Richard.

— Să vorbesc cu Max.

Ieși repede din dormitor în camera principală de sub cupolă. Fără să știe de ce, se uită la tavan chiar când păși în încăpere. Văzu ceva ce nu observase până atunci. La câțiva metri sub cupolă, în perete părea să fie tăiat un palier sau o platformă. *De ce n-am văzut palierul ăla până acum*? se întrebă Nicole în timp ce alerga spre metrou. *Pentru că umbrele sunt cu totul altfel în timpul zilei? Sau pentru că acel palier a fost de curând construit*?

Max dormea făcut ghem într-un colț al vagonului. Nicole intră foarte încet. Cu câteva secunde înainte ca ea să-l atingă, Max murmură de două ori numele lui Eponine. Apoi capul lui zvâcni.

— Da, dragă, rosti el foarte clar.

— Max, șopti Nicole la urechea lui. Trezește-te, Max. Când se trezi, Max arăta de parcă văzuse o stafie.

— Am avut un vis absolut uimitor, spuse Nicole. Acum știu că Eponine și Ellie sunt tefere… Am venit să te rog să cobori din metrou, astfel încât să poată să ni se mai aducă mâncare. Știu cât de mult vrei să faci ceva…

Nicole se opri. Max se ridicase în picioare și se pregătea să coboare din metrou. Expresia complet uluită de pe chipul lui încă nu dispăruse.

— Să mergem, spuse el.

— Așa, pur și simplu? întrebă Nicole, uimită că nu întâmpinase nici o rezistență.

— Da, spuse Max, pășind pe peron.

Numai după ce ieși și Nicole din metrou, ușile acestuia se închiseră și vehiculul porni în viteză. Uitându-se în urma metroului care dispărea, Max spuse:

— Când m-ai trezit, visam că vorbesc cu Eponine. Cu o clipă înainte să-ți aud glasul, ea mi-a spus că ai să-mi aduci un mesaj important.

Max dădu din umeri, apoi râse și porni spre firide.

— Bineînțeles că nu cred în rahatul ăsta cu percepțiile extrasenzoriale, dar coincidența a fost, în mod sigur, fantastică.

Metroul se întoarse înainte de a se întuneca iar. De data asta, trenul avea două vagoane. Vagonul din față era luminat, deschis și plin cu mâncare și apă, ca întotdeauna. Al doilea vagon era complet întunecat. Ușile lui nu se deschiseră, iar ferestrele erau acoperite.

— Măi să fie, spuse Max, încercând fără succes să deschidă vagonul al doilea, ce avem noi aici?

După ce descărcară mâncarea și apa din vagonul din față, metroul nu plecă așa cum făcea de obicei. Oamenii așteptară, dar misteriosul vagon refuză să-și dezvăluie secretele. În cele din urmă, Nicole și prietenii ei hotărâră să cineze. Conversația de la masă fu liniștită și plină de speculații privitoare la intrus.

Când micul Kepler sugeră cu inocență posibilitatea ca în vagonul întunecat să fie Ellie și Eponine, Nicole povesti din nou cum îl găsise pe Richard în comă, după lunga lui ședere la octopăianjeni.

După cină, Max propuse:

— Ar trebui să stăm de pază toată noaptea, ca nu cumva să avem parte de vreun truc diabolic în timp ce dormim. Eu voi fi în primul schimb de patru ore.

Patrick și Richard se oferiră și ei să stea de pază. Înainte de culcare se duseră toți pe peron și se uitară la metrou.

— Ma-ma, ce ar putea fi înăuntru? întrebă Benjy.

— Nu știu, iubitule, răspunse Nicole îmbrățișându-și fiul. Chiar că n-am nici o idee.

În dimineața următoare, cu o oră înainte ca lumina din cupolă să se intensifice, Patrick și Max îi treziră pe Richard și pe Nicole.

— Veniți, trebuie să vedeți! le spuse Max surescitat.

În mijlocul încăperii principale se aflau patru creaturi mari, negre, segmentate, cu simetrie bilaterală, asemănătoare cu furnicile ca formă și structură. La fiecare din cele trei segmente ale corpului lor erau atașate atât o pereche de picioare, cât și o pereche de apendice apucătoare telescopice care, în timp ce oamenii se uitau, stocau de zor materialul în mormane. Creaturile erau o adevărată priveliște. Fiecare din „brațele" lungi, ca niște șerpi, aveau mobilitatea trompei de elefant, cu o capacitate suplimentară (și utilă). Când un anumit braț nu era folosit pentru a ridica ceva ori pentru a contrabalansa o greutate cărată de membrul opus, acel braț se retrăgea în „caseta" lui de pe partea laterală a creaturii, unde rămânea „bobinat" strâns până era din nou nevoie de el. Astfel, când făpturile extraterestre nu executau nici o sarcină, brațele lor nu se vedeau și nici nu le stânjeneau deplasarea.

Oamenii continuară să se uite uluiți la creaturile bizare, lungi de aproape doi metri și înalte de un metru, care goliră repede vagonul de metrou întunecat, trecură repede în revistă mormanele, apoi plecară cu metroul. De îndată ce extratereștrii dispărură, Max, Patrick, Richard și Nicole se duseră să examineze grămezile. În ele erau obiecte de toate formele și mărimile, dominate de o singură piesă lungă și plată ce semăna cu o treaptă.

— Dacă e să ghicesc, spuse Richard luând un obiect mic de forma unui stilou, aș zice că, din punctul de vedere al rezistenței, materialul ăsta se situează undeva între ciment și oțel.

— Dar pentru ce e, unchiule Richard? întrebă Patrick.

— Presupun că au de gând să construiască ceva.

— *Cine* anume? întrebă Max.

Richard ridică din umeri și clătină din cap.

— Creaturile astea care tocmai au plecat mi-au lăsat impresia unor animale domestice avansate, capabile să îndeplinească sarcini secvențiale, complicate, dar care nu gândesc cu adevărat.

— Așadar, nu sunt curcubeenii mamei? întrebă Patrick.

— Categoric nu, răspunse Nicole cu un zâmbet vag.

La micul dejun, ceilalți membri ai familiei, inclusiv copiii, aflară de noile creaturi. Toți adulții căzură de acord că, dacă extratereștrii se întorceau, cum era de așteptat, nu-i vor stânjeni în ceea ce făceau, în afara cazului în care ajungeau la concluzia că activitățile lor constituie o amenințare gravă la adresa oamenilor. Când metroul trase la peron trei ore mai târziu, două dintre noile ființe coborâră din vagonul din față și se duseră în grabă în mijlocul camerei principale. Fiecare ducea un vas mic în care își înmuia în mod frecvent unul din brațe și apoi făcea semne de un roșu aprins pe podea. Până la urmă, aceste linii roșii circumscriau o zonă care conținea peronul de metrou, tot materialul stivuit și cam jumătate din cameră.

Câteva clipe mai târziu, altă duzină de animale uriașe cu apendice ca niște trompe se revărsară din cele două vagoane de metrou, mai multe dintre ele cărând în spate structuri mari și grele, curbilinii. Erau urmate de doi octopăianjeni cu culori neobișnuit de aprinse radiind în jurul capului. Cei doi octopăianjeni se duseră în mijlocul încăperii unde examinară mormanele de material, apoi le ordonară creaturilor asemănătoare cu furnicile să înceapă să construiască ceva.

— Așadar, complotul se îngroașă, îi spuse Max lui Patrick în timp ce priveau de la distanță. Într-adevăr, prietenii noștri octopăianjeni dețin controlul, dar ce naiba fac?

— Cine știe, răspunse Patrick, fascinat de ceea ce vedea.

— Uită-te acolo, Nicole, lângă mormanul ăla mare, spuse Richard câteva minute mai târziu. E evident că ființa-furnică de acolo citește culorile octopăianjenului.

— Și-acum ce facem? întrebă Nicole în șoaptă.

— Cred că ne mulțumim să ne uităm și să așteptăm, răspunse Richard.

Toată activitatea de construcție se desfășura în interiorul liniilor roșii care fuseseră pictate pe podea. Câteva ore mai târziu, după ce metroul aduse încă o încărcătură de componente mari, curbilinii, forma generală a ceea ce se construia deveni clară. Într-o parte a camerei era ridicat un cilindru vertical cu diametrul de patru metri. În cele din urmă, segmentul din vârf fu poziționat la nivelul părții de jos a cupolei. În interiorul cilindrului fură montate trepte care urcau în spirală în jurul centrului structurii.

Lucrul continuă neîntrerupt treizeci și șase de ore. Arhitecții octopăianjeni supravegheau uriașele furnici cu brațe mobile. Singura

întrerupere semnificativă a activității se produse atunci când Kepler și Galileo, care se plictisiseră să urmărească ore în șir construcția, loviră din greșeală una din creaturile-furnici cu o minge. Toată activitatea încetă pe loc și un octopăianjen veni în grabă, atât ca să returneze mingea cât și, pare-se, să-l liniștească pe muncitor; aruncă mingea înapoi copiilor cu o mișcare abilă a două tentacule și lucrul se reluă.

În afară de Max și Nicole, toată lumea dormea când extratereștrii terminară scara, adunară materialele reziduale și plecară cu metroul. Max se duse la cilindru și băgă capul înăuntru.

— Destul de impresionant, spuse el, dar la ce servește?

— Hai, Max, fii serios, răspunse Nicole. Este evident că trebuie să urcăm scara.

— Rahat, Nicole! Asta știu. Dar *de ce? De ce* vor octopăianjenii ăia să urcăm și să ieșim de-aici? Să știi, ne-au manipulat din clipa în care am intrat în adăpostul lor. Le-au răpit pe Eponine și pe Ellie, ne-au mutat în Semicilindrul sudic și au refuzat să mă lase să mă întorc în New York… Ce s-ar întâmpla dacă ne-am hotărî să nu le urmăm planul?

Nicole se uită lung la prietenul ei.

— Max, ai ceva împotrivă să amânăm discuția asta până dimineață, când vom fi toți împreună?… Sunt foarte obosită.

— Sigur că nu, spuse Max. Dar spune-i bărbatului tău că eu cred că ar trebui să facem ceva total imprevizibil, ca de pildă să ne întoarcem pe jos prin tunel, în adăpostul octopăianjenilor. Simt eu că ceva e în neregulă aici.

— Nu cunoaștem toate răspunsurile, Max, spuse Nicole obosită, dar nu mi se pare că am avea de ales. Atâta timp cât octopăianjenii dețin controlul asupra aprovizionării noastre cu apă și mâncare, trebuie să le îndeplinim dorințele… Poate că, în situația asta, trebuie doar să avem puțină încredere.

— Încredere? Asta e sinonim cu a nu gândi. Max se duse iar la cilindru.

— Iar scara asta uimitoare ar putea să ne ducă tot atât de ușor în iad, ca și în rai.

2

Dimineață, metroul se întoarse cu mâncare și apă. După plecarea lui și după ce toată lumea inspectă structura cilindrică închisă, Max declară că a sosit timpul ca oamenii să arate că „s-au săturat să fie tratați ca niște nimicuri” de către octopăianjeni. Propuse ca el, împreună cu oricine ar fi dorit să-l însoțească, să ia singura pușcă rămasă și să plece înapoi prin tunelul de sub Marea Cilindrică.

— Dar ce anume vrei să realizezi cu asta? întrebă Richard.

— Vreau ca ei să mă captureze și să mă ducă acolo unde le țin pe Eponine și pe Ellie. Atunci am să știu sigur că ele sunt tefere. Visele lui Nicole nu sunt de ajuns…

— Dar, Max, planul tău nu e logic, spuse Richard. Ia gândește-te. Chiar presupunând că nu te calcă metroul în timp ce ești în tunel, cum ai să le explici octopăianjenilor ce vrei?

— Speram să mă ajutați voi, Richard. Ţii minte că tu și Nicole ați comunicat cu avianii. Mă gândeam că ți-ai putea folosi computerul ca să-mi faci imaginea grafică a lui Eponine. Atunci eu aș arăta-o octopăianjenilor, folosind monitorul meu…

Nicole sesiză stăruința din glasul lui Max. Îl atinse pe Richard pe umăr.

— De ce nu? spuse ea. Cât timp tu creezi pe computer imaginile lui Eponine și Ellie, cineva ar putea să urce și să vadă unde duce scara asta.

— Eu aș vrea să merg cu Max, spuse dintr-o dată Robert Turner. Dacă există o șansă cât de mică s-o găsesc pe Ellie, vreau să profit de ea… Nikki va fi în siguranță aici, cu bunicii.

Deși cele auzite îi nelinișteau pe Richard și pe Nicole, amândoi preferară să nu-și manifeste îngrijorarea în fața celorlalți. Îl rugară pe Patrick să urce scara cât timp lucra Richard pe computer. Max și Robert se duseră în dormitoarele lor ca să se pregătească de drum. Între timp, Nicole și cu Nai rămaseră cu Benjy și copiii în camera principală.

— Nicole, tu crezi că e o greșeală că Max și Robert se duc înapoi, nu-i așa? întrebă Nai pe obișnuitul ei ton blajin.

— Da, răspunse Nicole. Dar nu sunt convinsă că ceea ce cred eu e relevant în situația asta… Amândoi se simt frustrați și deposedați de ceea ce

le aparține. Pentru ei e important să întreprindă o acțiune menită să le redea partenerele… Chiar dacă acțiunea nu are prea multă logică.

— Ce crezi că se va întâmpla cu ei? întrebă Nai.

— Nu știu. Dar nu cred că Max și Robert le vor găsi pe Ellie și pe Eponine. După părerea mea, fiecare dintre ele a fost răpită dintr-un anumit motiv… Cu toate că habar n-am care sunt acele motive, am convingerea că octopăianjenii nu le vor face rău lui Ellie și lui Eponine și că, până la urmă, ele se vor întoarce la noi.

— Ești foarte încrezătoare, spuse Nai.

— Nu chiar, spuse Nicole. Experiențele mele cu octopăianjenii mă fac să cred că avem de-a face cu o specie cu un simț al moralității foarte dezvoltat… Recunosc că răpirile nu *par* să concorde cu această imagine — și nu-i învinuiesc pe Max și pe Robert că au ajuns la o cu totul altă concluzie privitoare la octopăianjeni — dar aș paria că, în timp, vom înțelege chiar și scopul răpirilor.

— Între timp, ne confruntăm cu o situație dificilă, spuse Nai. Dacă Max și Robert pleacă și nu se mai întorc…

— Știu, dar nu putem face nimic în privința asta. Ei au decis, și-n special Max, că trebuie să ia atitudine. E un gest puțin demodat, de „mascul feroce” chiar, dar de înțeles. Noi ceilalți trebuie să le facem pe plac chiar dacă, după părerea noastră, purtarea lor pare capricioasă.

Patrick se întoarse în mai puțin de o oră. Îi informă că scara se sfârșește pe un palier care se îngustează, dând într-un culoar în spatele cupolei. Culoarul acela ducea la o altă scară, mai mică, ce urcă vreo zece metri și iese într-o colibă în formă de iglu, aflată cam la cincizeci de metri sud de stânca impozantă ce domina Marea Cilindrică.

— Și cum era afară, pe Rama? întrebă Robert.

— La fel ca în nord, răspunse Patrick. Frig, cam cinci grade Celsius aș zice, și întuneric, doar urme de lumină de fundal… Coliba iglu este bine încălzită și bine luminată. Sunt paturi și o singură baie, cu siguranță destinate nouă, dar altfel nu e prea mult spațiu.

— Nu există alte coridoare sau pasaje? întrebă Max.

— Nu, răspunse Patrick, clătinând din cap.

— Unchiul Ri-chard a făcut niște fo-to-gra-fii grozave… sau, mai bine zis, ima-gi-ni-le lui El-lie și Epo-nine, îi spuse Benjy fratelui său. Ar trebui să le vezi.

Max apăsă două taste ale computerului său portabil și pe monitor apăru o reproducere excelentă a chipului lui Eponine.

— Richard nu i-a făcut ochii bine la început, dar l-am corectat eu, spuse Max… I-a fost mai ușor cu imaginea lui Ellie.

— Așadar, sunteți gata de plecare? îl întrebă Patrick pe Max.

— Aproape. O să așteptăm până dimineață, așa încât lumina din camera asta să lumineze o porțiune mai mare de tunel.

— Cât credeți că o să vă ia să ajungeți în partea cealaltă?

— Dacă mergem în ritm susținut, în jur de o oră. Sper ca Robert să facă față.

— Și ce faceți dacă auziți metroul venind? întrebă Patrick.

— În privința asta nu prea avem ce face, răspunse Max, ridicând din umeri. Am cercetat deja tunelul și vizibilitatea e foarte mică. Unchiul Richard al tău spune că trebuie să ne bazăm pe sistemul de protecție al metroului.

La cină se iscă o ceartă din cauza puștii. Richard și Nicole se opuseră cu tărie ca Max să ia pușca, nu pentru că țineau neapărat ca arma să rămână restului familiei, ci pentru că se temeau de vreun „incident” care i-ar fi putut afecta în final pe toți. Richard dovedi cam puțin tact când își formulă remarcile și-l înfurie pe Max.

— Domnule specialist, replică Max la un moment dat, vrei să-mi spui de unde știi tu precis că pușca o să-mi fie „inutilă” în găsirea lui Eponine?

Richard răspunse strident:

— Max, octopăianjenii trebuie să…

— Lasă-mă pe mine, dragă, interveni Nicole, apoi se adresă lui Max pe un ton mai blând: Max, nu-mi pot imagina un scenariu în care pușca să-ți fie un bun valoros în călătoria asta. Dacă vrei să te folosești de ea împotriva octopăianjenilor, asta înseamnă că ei sunt ostili și atât soarta lui Eponine, cât și a lui Ellie ar fi decise… Noi nu vrem…

— Și dacă ne întâlnim cu alte creaturi ostile, care nu sunt octopăianjeni? întrebă cu încăpățânare Max… Sau dacă am nevoie de pușcă pentru a-i transmite semnale lui Robert?… Ar putea fi multe situații…

Grupul nu reuși să rezolve problema. La vremea pregătirilor de culcare, Richard era tot frustrat.

— Oare Max nu înțelege că adevăratul motiv pentru care vrea să aibă o armă este acela de a-și oferi un sentiment de securitate? Și că sentimentul e

fals? Dacă face ceva nechibzuit și octopăianjenii încetează să ne mai livreze apă și mâncare?

— Richard, să nu ne facem griji pentru asta acum, spuse Nicole. În stadiul ăsta nu cred că putem face altceva decât să-l rugăm pe Max să fie atent și să-i reamintim că e reprezentantul nostru. Oricât am vorbi cu el, n-o să se răzgândească.

— Atunci poate că ar trebui să supunem la vot dacă să ia sau nu pușca, spuse Richard. Și să-i arătăm lui Max că toți suntem împotriva a ceea ce face el.

— Instinctul îmi spune că orice gen de vot ar reprezenta o cale total greșită de a trata cu Max. El simte deja ce gândesc toți. O opoziție fățișă și unitară l-ar înstrăina și ar mări probabilitatea producerii unui „incident”… Nu, iubitule, în cazul de față ne rămâne doar speranța că nu se va întâmpla nimic nedorit.

Richard rămase tăcut aproape un minut.

— Cred că ai dreptate, spuse el în cele din urmă. Ca de obicei… Noapte bună, Nicole.

— Noapte bună, Richard.

— Vom aștepta cu toții aici patruzeci și opt de ore, le spuse Richard lui Max și Robert. După aceea, unii dintre noi pot începe să mute lucrurile sus în iglu.

— În regulă, Richard, spuse Max strângând curelele rucsacului și zâmbind larg. Fii fără grijă. N-am să împușc nici un prieten de-al tău octopăianjen decât dacă e absolut necesar.

Se întoarse spre Robert.

— Hei, amigo, ești gata de aventură?

Robert nu părea în largul lui cu rucsacul în spate. Se aplecă greoi și își ridică fiica în brațe.

— Nikki, tati va lipsi numai pentru scurt timp, spuse el. Nonni și Boobah vor rămâne aici, cu tine.

Chiar înainte de plecarea celor doi, Galileo veni în fugă, cu un rucsac mic în spate.

— Merg și eu! strigă el. Vreau să mă bat cu octopăianjenii.

Toată lumea râse, în timp ce Nai îi explică lui Galileo de ce nu poate merge cu Max și cu Robert. Patrick îndulci dezamăgirea băiețelului spunându-i că poate să urce el primul când familia se mută în iglu.

Cei doi bărbați intrară repede în tunel. Primele câteva sute de metri merseră în tăcere, uitându-se la fascinantele creaturi marine aflate de cealaltă parte a peretelui transparent din sticlă sau plastic. Max trebui să încetinească de două ori pentru a-l aștepta pe Robert, care stătea prost cu condiția fizică. După ceva mai mult de o oră, lanternele lor luminară prima stație de pe celălalt țărm al Mării Cilindrice. Când ajunseră la cincizeci de metri de peronul stației, toate luminile se aprinseră și putură să vadă pe unde merg.

— Richard și Nicole au vizitat locul ăsta, spuse Max. Dincolo de arcadă e un fel de atrium, iar apoi un labirint de coridoare roșii.

— Ce-o să facem aici? întrebă Robert.

Nefiind deloc în elementul lui, era foarte mulțumit să se lase condus de Max.

— Încă nu m-am hotărât, răspunse Max. Cred că vom explora un timp, în speranța că dăm de niște octopăianjeni.

Spre marea surpriză a lui Max, dincolo de peronul stației, în mijlocul podelei atriumului, era pictat un cerc mare, albastru din care pornea o linie groasă, tot albastră, care cotea la dreapta la începutul labirintului de coridoare roșii.

— Ăsta-i clar un indicator pentru idioți, spuse Robert, râzând nervos.

Intrară în primul coridor. Linia albastră din mijlocul podelei se continua o sută de metri în fața lor apoi, într-o intersecție, cotea la stânga.

— Crezi că ar trebui să urmăm linia? întrebă Max.

— De ce nu? răspunse Robert, făcând câțiva pași pe coridor.

— E *prea* evident, spuse Max, mai mult pentru sine. Strânse pușca în mână și-l urmă pe Robert.

— Ascultă, spuse el după ce dădură primul cot la stânga, nu crezi că linia asta a fost pusă aici anume pentru noi, nu-i așa?

— Nu, răspunse Robert, oprindu-se o clipă. De unde putea să știe cineva că venim?

— Exact asta mă întrebam și eu, bombăni Max. Merseră mai departe în tăcere, cotind încă de trei ori, așa cum le indica linia albastră, apoi ajunseră la o arcadă cu înălțime de un metru și jumătate de la podea. Se aplecară și intrară într-o cameră mare, cu tavanul și pereții de un roșu închis. Linia albastră se termina într-un cerc mare, albastru, în mijlocul podelei.

La nici o clipă după ce intrară amândoi în cercul albastru, luminile din cameră se stinseră. Pe peretele aflat în fața lui Max și Robert apăru un

tablou mut, în mișcare — un film, de fapt — cam de un metru pătrat. În centrul imaginii erau Eponine și Ellie, amândouă îmbrăcate în vestimentații ciudate, galbene, ca niște salopete. Uneori vorbeau între ele, alteori vorbeau cu o persoană sau un lucru aflat undeva departe, în dreapta, dar firește că Max și Robert nu auzeau ce spun. După câteva clipe, cele două femei se deplasară câțiva metri la dreapta, trecură pe lângă un octopăianjen și apărură lângă un animal gros și ciudat, vag asemănător cu o vacă, cu o burtă plată, albă. Ellie sprijini de suprafața albă un toc ca un șarpe, îl strânse de mai multe ori și scrise următorul mesaj:

Fiți fără grijă. Suntem tefere”. Ambele femei zâmbiră și imaginea dispăru brusc o secundă mai târziu.

În timp ce Max și Robert stăteau ca trăsniți, filmul de nouăzeci de secunde se repetă de două ori în întregime. La a doua prezentare, bărbații reușiră să se adune suficient ca să poată fi atenți la detalii. Când filmul se termină, camera roșie fu inundată iar de lumină.

— Iisuse Hristoase! spuse Max, clătinând din cap. Robert era vesel.

— E în viață! exclamă el. Ellie e încă în viață!

— Dacă putem avea încredere în ceea ce am văzut, spuse Max.

— Ei, Max, zău așa. Ce motiv puteau să aibă octopăianjenii să facă un film ca ăsta ca să ne înșele? N-ar fi fost mult mai simplu pentru ei să nu facă nimic?

— Nu știu, răspunse Max. Dar răspunde-mi la o întrebare. De unde au știut ei că noi doi, venind aici împreună la ora asta, suntem îngrijorați cu privire la Ellie și Eponine? Există doar două posibile explicații. Fie au urmărit tot ce am făcut și am spus de când am intrat în adăpostul lor, *fie* cineva…

— …din grupul nostru le-a furnizat informații octopăianjenilor. Max, doar nu crezi că Richard sau Nicole…

— Nu, firește că nu, îl întrerupse Max. Dar altfel îmi este al dracului de greu să înțeleg cum am putut fi observați cu atâta atenție. N-am văzut nimic care să sugereze dispozitive de ascultare… Doar dacă nu cumva ni s-au plantat *pe* noi sau *în* noi niște transmițătoare sofisticate… Altfel nimic din toate astea nu are dram de logică.

— Dar cum puteau să facă asta fără știrea noastră?

— Habar n-am, răspunse Max aplecându-se să treacă pe sub arcadă. Acum, dacă presupun corect, când ajungem în stație vom găsi metroul

acolo, așteptându-ne să ne întoarcem împăcați la ceilalți. Totul e prea bine aranjat.

Max avea dreptate. Când se întoarseră în atrium, metroul era tras la peron, cu ușile deschise. Max se opri. Aveau în ochi o licărire sălbatică.

— Eu n-am să urc în afurisitul ăsta de tren, spuse el cu glas coborât.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Robert, puțin speriat.

— Am să mă întorc în labirint, răspunse Max.

Apucă strâns pușca, se răsuci pe călcâie și o rupse la fugă înapoi în coridor. Se abătu de la linia albastră și alergă vreo cincizeci de metri înainte ca primul octopăianjen să-i apară în față. Acestuia i se alăturară repede și alți octozi, care se împrăștiară pe coridor dintr-o parte în cealaltă și începură să se îndrepte spre Max.

Acesta se opri, se uită la octopăianjenii care înaintau, apoi privi în urmă. În capătul îndepărtat al coridorului, alt grup de octopăianjeni venea în direcția lui.

— Ia stați dracului un minut! strigă Max. Am ceva de spus. Voi, tipilor, trebuie să înțelegeți măcar o parte din limba noastră, altfel nu v-ați fi dat seama că noi venim încoace… Nu sunt mulțumit. Vreau *dovezi* că Eponine e în viață.

Octopăianjenii, cu benzi colorate rotindu-li-se în jurul capului, aproape ajunseră lângă el. Max simți un val de frică și trase în aer un foc de avertizare. În mai puțin de două secunde simți în ceafă un junghi ascuțit. Se prăbuși imediat pe podea.

Robert, a cărui nehotărâre îl făcuse să rămână în stație, traversă în fugă peronul la auzul focului de armă. Când ajunse în coridorul roșu, văzu cum doi octopăianjeni îl ridică pe Max de la podea. Robert se dădu la o parte în timp ce extratereștrii îl cărară pe Max în metrou și-l depuseră cu blândețe într-un colț al vagonului. Apoi octopăianjenii arătară spre ușa deschisă a metroului și Robert urcă lângă prietenul său. Peste nici zece minute se aflau înapoi în încăperea de sub cupola curcubeu.

3

După zece ore, Max tot nu se trezise. În acest timp, Robert și Nicole îl examinară în amănunt și nu găsiră nici o urmă, nimic nelalocul lui. Între timp, Robert povesti de mai multe ori aventura lor, cu excepția celor întâmplate în minutul critic în care Max a fost singur pe coridorul roșu.

Majoritatea întrebărilor puse de membrii familiei fură legate de ce văzuseră Robert și Max în „film". Exista vreun indiciu de încordare la Ellie și Eponine care să sugereze că au fost forțate să facă filmul? Păreau să fi slăbit? Arătau odihnite?

— Cred că acum știm mult mai multe despre firea gazdelor noastre, spuse Richard aproape de sfârșitul celei de-a doua dezbateri, și cea mai lungă, a poveștii lui Robert. Primul și cel mai important aspect: e clar că octopăianjenii sau specia care deține controlul aici ne țin sub studiu în mod regulat și sunt capabili să ne înțeleagă conversația. Nu există nici o altă posibilă explicație a faptului că filmul arătat lui Robert și Max le reprezenta pe Ellie și Eponine… În al doilea rând, nivelul lor tehnologic, cel puțin în ceea ce privește imaginile în mișcare, ori e cu multe sute de ani în urma nivelului nostru, ori, dacă Robert are dreptate când susține că nu putea să existe vreun dispozitiv de protecție nici în cameră, nici în spatele peretelui, sunt atât de avansați încât tehnologia lor nouă ni se pare o minune. În al treilea rând…

— Numai puțin, unchiule Richard, îl întrerupse Patrick. De ce „filmul" nu avea sonor? Lui Ellie și Eponine nu le-ar fi fost mult mai ușor *să spună*, pur și simplu, că sunt tefere? Nu e mai probabil ca octopăianjenii să fie surzi, decât ca tehnologia lor să nu se fi dezvoltat dincolo de filmele mute?

— Ce idee interesantă, Patrick! spuse Richard. La asta nu ne-am gândit niciodată. Și, firește, ei n-au nevoie să audă pentru a comunica…

— Creaturile care și-au petrecut cea mai mare parte a evoluției în adâncul oceanului sunt adesea surde, interveni Nicole. Nevoile lor senzoriale primare de supraviețuire se leagă de alte lungimi de undă; dispunând doar de un număr limitat de celule atât pentru recepție, cât și pentru procesare, capacitatea auditivă pur și simplu nu se mai dezvoltă.

— În Thailanda am lucrat cu oameni cu handicap auditiv, interveni și Nai, și m-a fascinat faptul că incapacitatea de a auzi nu e un neajuns într-o

cultură avansată. Limbajul semnelor folosit de surzi este extraordinar de vast și foarte complex… Oamenii de pe Pământ nu mai au nevoie să audă ca să vâneze sau să fugă din calea animalelor de pradă… Limbajul în culori al octopăianjenilor este mai mult decât adecvat pentru comunicare…

— Ia stați o clipă, spuse Robert, oare nu trecem cu vederea o dovadă destul de concludentă că octopăianjenii *aud*? Cum puteau ei să știe că Max și cu mine am plecat în căutarea lui Ellie și Eponine, dacă n-au tras cu urechea la conversația noastră?

Timp de mai multe clipe domni tăcerea.

— Poate că le-au pus să traducă ce se vorbește, sugeră Richard.

— Dar asta ar presupune două lucruri puțin probabile, spuse Patrick. Primul, dacă octopăianjenii sunt surzi, de ce ar avea ei echipament miniatural, sofisticat care să înregistreze sunetele? Al doilea, pentru ca octopăianjenii să le pună pe Ellie și Eponine să le traducă spusele noastre e nevoie de un nivel de comunicare interactivă care cu greu s-ar fi putut dezvolta în decurs de o lună… Nu, după părerea mea, octozii au stabilit scopul simplu al călătoriei lui Max și Robert: portretele celor două femei de pe monitoarele computerelor portabile.

— Bravo, exclamă Richard. Ai gândit excelent…

— Oameni buni, văd că aveți de gând să trăncăniți despre rahatul ăsta toată noaptea, spuse Max pășind în mijlocul grupului.

Toți tresăriră.

— Te simți bine? întrebă Nicole.

— Sigur, răspunse Max. Ba chiar mă simt foarte odihnit…

— Povestește-ne ce s-a întâmplat, îl întrerupse Robert. Am auzit focul de armă, dar când am venit după colț, doi octopăianjeni te cărau deja.

— Nici eu nu știu, spuse Max. Chiar înainte să-mi pierd cunoștința am simțit o durere, ceva fierbinte și ascuțit, în ceafă… Atâta tot… Probabil unul dintre octozii din spatele meu m-a lovit cu o săgeată tranchilizantă sau, mă rog, echivalentul ei.

Max își frecă ceafa. Nicole veni să se uite.

— Nu văd nici măcar o găurică. Cred că folosesc săgeți foarte subțiri.

Max se uită la Robert.

— Ai recuperat pușca?

— Îmi pare rău, Max, spuse Robert. Nici măcar nu m-am gândit la ea decât când eram în metrou.

Max își privi prietenii.

— Ei bine, oameni buni, vreau să știți că răzvrătirea mea a luat sfârșit. Sunt convins că nu mă pot lupta cu creaturile astea. Așa că poate ar fi bine să ne conformăm planului lor.

Nicole puse o mână pe umărul prietenului ei.

— Acesta este noul Max Puckett, spuse ea zâmbind.

— Oi fi eu încăpățânat, răspunse Max zâmbind și el, dar nu cred că sunt tâmpit.

— Nu cred că trebuie să ne mutăm toți în igluul lui Patrick, spuse Max în dimineața următoare, după ce un alt metrou le aduse apă și mâncare.

— De ce spui asta? întrebă Richard. Privește dovada. Este clar că igluul a fost proiectat ca locuință pentru oameni. Altfel de ce s-ar fi construit scara?

— Dar chiar n-are logică, răspunse Max. Mai ales în ce-i privește pe copii. Nu e suficient pentru a trăi o perioadă de timp… Eu cred că igluul e un fel de haltă, o cabană în pădure, dacă vrei.

Nicole încercă să-și imagineze cum vor să trăiască toți zece în spațiul înghesuit descris de Patrick.

— Îmi dau seama ce vrei să spui, Max, dar ce propui? întrebă ea.

— Ce-ar fi să urce câțiva dintre noi în iglu și să se uite în jur cu atenție? Poate că, din grabă, lui Patrick i-a scăpat ceva. Oricum, ar trebui să fie evident ce avem de făcut. N-ar fi caracteristic pentru octopăianjeni, sau cine ne călăuzește, să ne lase în incertitudine.

Richard, Max și Patrick fură selectați pentru misiunea de recunoaștere. Însă urcușul fu amânat, totuși, pentru ca Patrick să-și poată ține promisiunea făcută lui Galileo. În fața lui Patrick, băiețelul de cinci ani urcă scara lungă, în spirală, apoi o luă pe hol până la baza celei de-a doua scări. Băiatul era prea istovit ca să mai urce. De fapt, când coborâră din cupolă, pe băiețel îl lăsară picioarele și Patrick trebui să-l care în brațe ultimii doisprezece metri.

— Reziști să urci și a doua oară? îl întrebă Richard pe Patrick.

— Cred că da, răspunse Patrick, potrivindu-și rucsacul.

— Măcar acum n-o să trebuiască să ne aștepte tot timpul pe noi, boșorogii, spuse Max, rânjind.

Cei trei bărbați se opriră să admire priveliștea de pe palierul din vârful scării cilindrice.

Max se uită lung la minunatele culori ale curcubeului din cupola aflată la doar câțiva metri deasupra capului și spuse:

— Uneori am impresia că tot ce mi s-a întâmplat de când am urcat la bordul *Pintei* e un vis… Cum se încadrează în acest tablou porcii, găinile, ba chiar statul Arkansas?… E prea mult.

În timp ce mergeau pe hol, Patrick spuse:

— Trebuie să fie greu să împaci toate astea cu viața normală de pe Pământ. Dar gândește-te la situația mea. M-am născut pe o navă spațială extraterestră care se îndrepta spre o planetă artificială localizată în apropierea stelei Sirius. Mi-am petrecut mai mult de jumătate din viață dormind. Eu n-am nici o idee ce înseamnă normal…

— La naiba, Patrick, spuse Max luându-l pe tânăr după umeri, în locul tău, eu aș fi nebun sadea.

Mai târziu, pe când urcau cea de-a doua scară, Max se opri și se întoarse spre Richard, care venea în urma lui. Spuse pe același ton cald:

— Sper că-ți dai seama, Wakefield, că-s doar un ticălos plin de țâfnă și că n-am avut nimic personal împotriva ta când ne-am certat zilele trecute.

Richard zâmbi.

— Înțeleg, Max. Și mai știu că sunt tot atât de arogant pe cât ești tu de țâfnos… Îți accept scuzele mascate dacă le accepți și tu pe ale mele.

Max mimă indignarea.

— Astea n-au fost scuze, spuse el urcând următoarea treaptă.

Coliba iglu era exact așa cum o descrisese Patrick. Cei trei își puseră jachetele și se pregătiră să iasă afară. Richard, care ieși primul pe ușă, văzu celălalt iglu înainte ca Max și Patrick să fi apucat măcar să inspire o dată aerul tare al Ramei.

— Celălalt iglu nu era acolo, unchiule Richard, insistă Patrick. Am făcut înconjurul întregii zone.

Cel de-al doilea iglu, care avea o zecime din mărimea colibei mari, era cu vreo treizeci de metri mai departe de stânca înaltă ce străjuia Marea Cilindrică. În timp ce bărbații porniră spre igluul mai mic, ușa se deschise și dinăuntru ieșiră două siluete omenești micuțe. Siluetele aveau o înălțime de aproximativ douăzeci de centimetri și erau luminate din interior.

— Ce dracu'…?! exclamă Max.

— Priviți, spuse emoționat Patrick, sunt mama și unchiul Richard!

Cele două siluete cotiră spre sud în întuneric, îndepărtându-se de stâncă și mare. Richard, Max și Patrick merseră de-a bușilea lângă ele, ca să le vadă mai bine. Siluetele erau îmbrăcate la fel cum fuseseră Richard și Nicole cu o zi în urmă. Atenția acordată detaliului era extraordinară. Părul,

fața, culoarea pielii — până și forma și culoarea bărbii lui Richard — se potriveau perfect cu cele ale soților Wakefield. Figurinele purtau și ele rucsacuri.

Max întinse mâna să ridice silueta lui Nicole dar, când o atinse, primi un șoc electric. Silueta se întoarse și clătină din cap apăsat. Bărbații urmăriră perechea încă o sută de metri, apoi se opriră.

— Nu există prea multă îndoială privitor la ceea ce trebuie să facem mai departe.

— Nu, spuse Max. S-ar părea că tu și Nicole sunteți convocați pentru ceva.

În după-amiaza următoare, Richard și Nicole își puseră în rucsacuri apă și mâncare pentru mai multe zile și își luară la revedere de la restul familiei. Nikki, care dormise între ei în noaptea precedentă, plânse mult când bunicii ei plecară.

Urcarea scării fu o ascensiune pe munte.

— Trebuia să fi urcat scara mai încet, spuse Nicole, respirând greu, stând alături de Richard pe palierul de sub cupolă și făcându-le pentru ultima oară cu mâna celorlalți.

Nicole își simțea inima bătând aritmie. Așteptă răbdăoare ca palpitațiile să se domolească. Nici Richard nu mai avea suflu.

— Nu mai suntem tineri, ca acum mulți ani, în New York, spuse el după o scurtă tăcere. Ești gata să ne continuăm aventura? întrebă el.

Nicole dădu din cap. Merseră încet, mână în mână, pe holul lung. Când ajunseră la cea de a doua scară, Nicole se întoarse spre Richard.

— Iubitule, spuse cu o intensitate subită, nu e grozav că suntem iar singuri, doar noi doi, chiar dacă numai pentru câte-a ore?… Îi iubesc pe toți ceilalți, dar e un chin să fii al naibii le responsabilă tot timpul…

Richard râse ușurel.

— Rolul ăsta ți l-ai ales tu, Nicole, nimeni nu te-a forțat. Se aplecă și o sărută pe obraz. Nicole își întoarse fața spre el și-l sărută apăsat pe buze. Rânjind larg, Richard întrebă:

— Sugerezi cu sărutul ăsta că ar trebui să ne petrecem noaptea în iglu și să ne începem mâine călătoria?

— Cred că îmi citești gândurile, domnule Wakefield, spuse Nicole cu un zâmbet cochet. De fapt, mă gândeam ce amuzant ar fi să ne imaginăm la

noapte că suntem iarăși tineri îndrăgostiți… Măcar în imaginația noastră ar trebui să mai meargă, adăugă ea râzând.

Ajunși la trei sute de metri de igluuri, Richard și Nicole nu mai puteau să vadă decât ceea ce luminau lanternele. Deși drumul de pământ bătătorit, presărat ici-colo cu pietricele, era în general neted, din când în când unul dintre ei se împiedica dacă nu era foarte atent.

— S-ar putea să fie un drum lung și obositor pe întuneric, spuse Nicole când se opriră să bea apă.

— Și friguros, spuse Richard luând o înghițitură. Ţi-e destul de cald?

— Atâta timp cât ne mișcăm, răspunse Nicole, întinzând brațele ca să-și potrivească rucsacul.

După aproape o oră văzură pe cer, la sud, o lumină care se îndrepta spre ei, devenind tot mai mare.

— Ce crezi că este? întrebă Nicole.

— O fi Zâna Albastră? Când îți pui o dorință și-o încredințezi unei stele, nu contează cine ești…

Nicole râse.

— Ești imposibil! spuse ea.

— După noaptea trecută, spuse Richard în timp ce lumina continua să se deplaseze în direcția lor, mă simt iar ca un flăcău.

Nicole chicoti și clătină din cap. Se ținură de mână în tăcere. Globul de lumină continuă să crească și, după un minut, se opri la douăzeci sau treizeci de metri în fața lor și cam la douăzeci de metri deasupra capetelor lor. Richard și Nicole stinseră lanternele, căci acum vedeau terenul din jur pe o distanță mai mare de o sută de metri.

Richard făcu mâna streașină și încercă să identifice sursa de lumină, dar lumina era prea puternică. Nu se putea uita direct la ea.

— Indiferent ce-ar fi, se pare că știe unde trebuie să mergem, spuse Nicole după ce porniră din nou.

Două ore mai târziu, Richard și Nicole dădură de o potecă îndreptată spre sud-vest, având de-o parte și de alta lanuri de plante în creștere. Când se opriră să mănânce, intrară în lanuri și descoperiră că unul din alimentele pe care le primeau sub cupolă, o legumă cu gust de fasole verde, dar asemănătoare ca aspect cu un dovlecel galben, constituia principala cultură. Între aceste legume erau intercalate șiruri cu o plantă scundă, de un roșu aprins, pe care nu o mai văzuseră. Richard trase din pământ o plantă roșie,

dar îi dădu drumul numaidecât văzând la capătul tulpinii o sferă verde, ca din piele, care fusese îngropată în pământ și care, o dată scoasă afară, începu să se zvârcolească. În momentul în care atinse pământul, creatura parcurse cei câțiva centimetri până la locul unde stătuse îngropată și se îngropă acolo.

Richard râse.

— Cred că, pe viitor, am să mă gândesc mai bine înainte de a mai face una ca asta.

— Uite-acolo, spuse Nicole un minut mai târziu. Nu-i unul din animalele care au construit scara?

Înaintară pe potecă și apoi intrară iarăși în lan, ca să vadă mai bine. Într-adevăr, spre ei venea una din creaturile mari, semănând cu o furnică, înzestrată cu șase brațe lungi. Ea recolta legumele cu o eficiență uimitoare, ocupându-se concomitent de câte trei rânduri aflate de o parte și de alta a corpului ei. Fiecare braț culegea legumele de pe un rând și le depozita în mormane, între rânduri, la vreo doi metri distanță unul de altul. Cele șase brațe operând simultan și la distanțe diferite față de corp constituiau o priveliște uimitoare.

Când creatura ajunse la potecă, își bobină rapid brațele la loc. Apoi se deplasă șase rânduri mai încolo și intră în lan, pornind în direcția opusă. Recolta se desfășura de la sud la nord, așa că atunci când Richard și Nicole porniră din nou la drum, trecură prin partea de câmp pe care uriașa ființă-furnică o recoltase deja. Acolo văzură cum niște creaturi mici și iuți, semănând la înfățișare cu rozătoarele, dar ceva mai mari, adună mormanele împrăștiate de legume și fug cu ele spre vest.

În timp ce mergeau pe potecă, printre lanuri, Richard și Nicole ajunseră în repetate rânduri la câte o răscruce și de fiecare dată lumina plutitoare le indică traseul pe care trebuie să-l urmeze. Lanurile se întindeau pe mulți kilometri. Culturile din lanuri se schimbaseră de mai multe ori, dar Richard și Nicole, de-acum flămânzi și osteniți, nu se mai apropiară ca să examineze fiecare legumă nouă.

În cele din urmă ajunseră la o zonă plată, deschisă, acoperită cu pământ moale. Lumina de deasupra lor încercui zona de trei ori, apoi pluti către centru.

— Cred că aici trebuie să ne petrecem noaptea, spuse Richard.

— Bucuroasă, spuse Nicole, acceptând ajutorul lui Richard la scoaterea rucsacului. Nu cred să am probleme cu somnul, chiar și pe acest pământ

tare.

Mâncară, apoi găsiră un loc confortabil în care să doarmă. Când se cufundară în starea crepusculară dintre starea de veghe și somn, lumina de deasupra lor începu să scadă puțin în intensitate și apoi coborî.

— Uite, șopti Richard, o să aterizeze.

Nicole deschise ochii și se uită cum lumina continuă să pălească, descrie un arc grațios și aterizează în partea opusă a zonei deschise. Continuă să strălucească ușor chiar și după ce ajunse pe pământ. Cu toate că Richard și Nicole nu vedeau foarte bine creatura, își dădeau seama că e lungă și slabă și avea aripi de două ori mai mari decât corpul.

— E un licurici uriaș! exclamă Richard când nu-i mai putură vedea conturul.

4

— Ființe vii drept surse de lumină, ființe vii drept utilaje agricole și de construcții — n-ai impresia că prietenii noștri octopăianjenii, sau poate creatura care le e superioară în cine știe ce ierarhie simbolică uimitoare, sunt cei mai mari biologi lin galaxie?

— Nu știu ce să zic, Richard… spuse Nicole, terminându-și micul dejun. Însă pot spune cu certitudine că, după toate indiciile, evoluția lor a urmat o cale mult diferită de a noastră.

Se uitară amândoi cu uimire cum licuriciul uriaș, auzind primele lor mișcări, se aprinde și-și reia obișnuita poziție în aer, deasupra lor. După câteva minute, o a doua creatură, identică, se apropie de ei dinspre sud. Împreună, cei doi licurici asigurau un iluminat echivalent cu lumina zilei din Noul Eden.

Richard și Nicole dormiseră bine și se simțeau revigorați. Cele două călăuze îi conduseră pe poteci mai mulți kilometri, prin lanuri, inclusiv prin unul cu iarbă de peste trei metri înălțime. La o sută de metri după ce cotiră brusc la stânga în iarba înaltă, Richard și Nicole se pomeniră la marginea unui sistem vast de rezervoare de apă puțin adânci, care se întindeau în fața lor cât vedeau cu ochii.

Merseră spre stânga mai multe minute, până când ajunseră la ceea ce Richard indică în mod corect a fi colțul de nord-est al sistemului. Acesta consta dintr-o serie de rezervoare dreptunghiulare, lungi și înguste, făcute dintr-un aliaj metalic de culoare cenușie. Fiecare avea o lățime de vreo douăzeci de metri, aliniată pe direcția est-vest și o lungime de mai multe sute de metri. Rezervoarele aveau un metru înălțime și erau trei sferturi pline cu un lichid care părea să fie apă. În cele patru colțuri ale fiecărui dreptunghi se aflau niște cilindri groși, roșii și strălucitori, având cam doi metri înălțime, cu sfere albe în vârf.

Richard și Nicole străbătură cei o sută șaizeci de metri de la est la vest, examinând fiecare rezervor și toți stâlpii groși, cilindrici, grupați câte opt, care marcau laturile comune ale rezervoarelor alăturate. În rezervoare nu văzură nimic în afară de apă.

— O fi un fel de uzină de purificare a apei? întrebă Nicole.

Se opriră în capătul vestic.

— Mă îndoiesc, răspunse Richard. Uită-te la grupul acela de componente mici, detaliate, fixate pe peretele exterior al rezervorului ăstuia, chiar în fața cilindrului… Aș zice că sunt un fel de componente electronice complicate. Într-o simplă stație de purificare a apei n-ar fi nevoie de toate astea.

Nicole se uită întrebătoare la soțul ei.

— Fii serios, Richard! Cum poți să pretinzi că știi la ce folosește o grămadă de chestii tridimensionale bizare din interiorul unui rezervor de apă extraterestru?

— Mi-am dat și eu cu părerea, spuse Richard râzând. Încercam doar să subliniez că sistemul arată prea complex pentru a fi o stație de purificare a apei.

Luminile călăuzitoare de deasupra lor îi îndemnau să o ia spre sud. Al doilea șir de rezervoare înguste conținea de asemenea numai apă; totuși, când ajunseră la al treilea set de rezervoare dreptunghiulare cu stâlpi cilindrici, Richard și Nicole descoperiră că apa e plină de bile micuțe, pufoase, de multe culori. Richard își suflecă mâneca, băgă mâna în apă și scoase câteva sute de asemenea obiecte.

— Astea-s ouă, spuse cu fermitate Nicole. Sunt la fel de sigură de asta cum ești tu de faptul că drăciile alea mici din peretele rezervorului sunt componente electronice.

Richard râse din nou.

— Uite, spuse el punându-i lui Nicole în fața ochilor movilița de obiecte mici, dacă le studiezi cu atenție o să vezi că sunt numai cinci tipuri diferite.

— Cinci tipuri diferite de *cel* întrebă Nicole. Obiectele asemănătoare cu niște ouă umpleau toate rezervoarele din cel de-al treilea șir. Când se apropiară de al patrulea șir de rezervoare și cilindri, aflat câteva sute de metri mai la sud, amândoi se simțeau obosiți.

— Dacă nu vedem aici nimic nou, ce zici să mâncăm? întrebă Nicole.

— S-a făcut, răspunse Richard.

Însă la cincizeci de metri distanță de al patrulea șir de rezervoare reușiră să deslușească ceva. Un vehicul robot, paralelipipedic, înalt de vreo treizeci de centimetri, se mișca iute înainte și înapoi între stâlpii cilindrici.

— *Știam* eu că alea sunt șine pentru vreun tip de vehicul, spuse Nicole, ironizându-l pe Richard.

Richard era prea fascinat ca să răspundă. Pe lângă robotul alergător, care făcea un tur complet prin sistem la fiecare trei minute, mai erau și alte

minuni de observat. Un gard din plasă de sârmă paralel cu zidurile, doar o idee mai înalt decât nivelul apei, împărțea fiecare rezervor în două, pe lungime. De o parte a plasei forfoteau înot o mulțime de creaturi micuțe, de cinci culori diferite. De cealaltă parte, pe toată lungimea rezervorului, erau împrăștiate rotocoale strălucitoare, semănând cu niște bănuți de nisip. Gardul era poziționat astfel încât trei pătrimi din volumul rezervorului era la dispoziția rotocoalelor strălucitoare, dându-le mult mai mult spațiu de manevră decât aveau înotătoarele înghesuite.

Richard și Nicole se aplecară să studieze activitatea. Bănuții de nisip se deplasau în toate direcțiile. Din cauză că apa era înțesată de creaturi și forfotea de activitate, avură nevoie de câteva minute ca să identifice tiparul comun. La intervale neregulate, fiecare bănuț de nisip se propulsa spre gardul de plasă cu ajutorul cililor ca niște bice de pe partea ventrală a corpului său plat și, în timp ce stătea agățat de gard, folosea altă pereche de cili pentru a captura o înotătoare micuță și a o trage printr-o gaură a plasei. Cât timp bănuțul de nisip era lipit de gard, strălucirea lui scădea. Dacă stătea suficient de mult și prindea mai multe înotătoare să le mănânce, lumina îi pălea de tot.

— Privește ce se întâmplă acum când părăsește gardul, îi spuse Richard lui Nicole, arătând un anumit bănuț de nisip aflat chiar sub ei. În timp ce înoată cu tovarășii lui, lumina i se intensifică treptat.

Richard se întoarse în grabă la cel mai apropiat stâlp cilindric, se lăsă în genunchi și începu să sape în sol cu o unealtă din rucsac.

— Sistemul ăsta are mult mai multe sub pământ, spuse el entuziasmat. Pun pariu că toată întinderea asta de rezervoare face parte dintr-un uriaș generator de energie.

Făcu trei pași mari spre sud, își notă cu grijă poziția și se aplecă deasupra rezervorului ca să numere bănuții de nisip din zona cuprinsă între el și stâlpul cilindric. Rotocoalele strălucitoare erau greu de numărat din cauza mișcării constante.

— În jur de trei sute pe trei metri din lungimea rezervorului, ceea ce înseamnă aproximativ douăzeci și cinci de mii per rezervor sau două sute de mii într-un șir, spuse Richard.

— Așadar, presupui că acești stâlpi cilindrici sunt un fel de sistem de stocare? Ca bateriile?

— Probabil, zise Richard. Ce idee fabuloasă! Să găsești o ființă vie care generează electricitate. S-o forțezi să renunțe la sarcina acumulată ca să

mănânce. Ce poate fi mai grozav?

— Și ce rol are acel vehicul robot care se plimbă dus-întors între stâlpi?

— Aș zice că e un fel de mecanism de monitorizare, răspunse Richard.

Richard și Nicole prânziră, apoi terminară de inspectat presupusa uzină electrică. Sistemul avea cu totul opt coloane și opt rânduri, în total șaizeci și patru de rezervoare. Numai douăzeci erau active la acea vreme.

— Capacitate suplimentară din belșug, comentă Richard. E limpede că inginerii lor au noțiunile de extindere și toleranță.

Licuricii uriași se îndreptau acum spre est, în lungul a ceva ce părea a fi un fel de autostradă importantă. În două rânduri, Richard și Nicole întâlniră niște turme de creaturi mari gen furnică mergând în direcția opusă fără să interacționeze între ele.

— Oare creaturile alea sunt suficient de inteligente pentru a lucra fără supraveghere? îl întrebă Nicole pe Richard. Sau nu ne este permis să vedem ființele care dau instrucțiuni?

— Bună întrebare! spuse Richard. Ţii minte ce repede a venit octopăianjenul la „furnica” lovită de minge? Poate că au un anumit grad de inteligență, dar nu se descurcă bine în medii noi sau necunoscute.

— La fel ca unii oameni pe care-i cunoaștem, replică Nicole râzând.

Lungul lor drum spre est se sfârși când cele două lumini călăuze se îndreptară plutind spre un lot mare de pământ aflat chiar lângă drum. Câmpul era pustiu, cu excepția unor obiecte din depărtare: patruzeci de stâlpi asemănători cu cei folosiți la porțile de fotbal, acoperiți cu iederă și dispuși pe cinci rânduri a câte opt.

— Vrei, te rog, să te uiți în ghid? făcu Richard. O să înțelegem mai ușor ce vedem dacă citim mai întâi.

Nicole zâmbi.

— Ni se oferă o adevărată excursie, nu-i așa? De ce crezi că vor gazdele noastre să vedem toate astea?

Richard rămase tăcut o clipă.

— Sunt aproape convins că octopăianjenii stăpânesc întreg acest teritoriu sau cel puțin sunt specia dominantă dintr-o ierarhie complicată, spuse el într-un târziu. Cei care ne-au ales pe noi doi pentru această excursie au crezut probabil că, dacă le cunoaștem capacitățile, viitoarele interacțiuni vor fi mai ușoare.

— Dar dacă e vorba, într-adevăr, de octopăianjeni, de ce nu ne-au răpit pur și simplu pe toți, așa cum au făcut cu Ellie și Eponine?

— Nu știu, răspunse Richard. Poate că au un simț al moralității mult mai complicat decât ne-am imaginat noi.

Ambii licurici uriași dansau în aer deasupra grupului de stâlpi de poartă îmbrăcați în iederă.

— Cred că ghizii noștri devin nerăbdători, spuse Nicole. Dacă n-ar fi fost atât de istoviți după două zile de mers pe jos și dacă n-ar fi văzut deja atâtea priveliști fabuloase în lumea extraterestră din Semicilindrul sudic al Ramei, Richard și Nicole ar fi fost în egală măsură captivați și copleșiți de simbioza complexă pe care aveau s-o descopere în următoarele ore.

Învelișul care îmbrăca în întregime stâlpii de poartă nu era câtuși de puțin iederă. Ceea ce părea de la distanță a fi frunze erau, în realitate, mici cuiburi în formă de con, făcute din mii de creaturi minuscule care semănau cu afidele. Pentru a forma cuibul, creaturile erau lipite între ele printr-o substanță dulce, lipicioasă, ca mierea pe care oamenii o mâncaseră cu plăcere sub cupolă. Afidele extraterestre fabricau acea substanță în cantități mari, ca parte din activitatea lor normală diurnă.

În timp ce Richard și Nicole se uitau, convoaie de gândaci cu cioc care trăia în niște movile înalte de câțiva metri ce înconjurau întreaga enclavă, năvăleau din casele lor din patruzeci în patruzeci de minute și se cățărau pe stâlpi, recoltând excesul de substanță lipicioasă din cuiburi. Creaturile gândac, care aveau o lungime de aproximativ zece centimetri în momentul începerii acțiunii, își măreau de trei-patru ori volumul pe durata ciclului de recoltare încheiat cu regurgitarea conținutului corpurilor lor umflate în butoaiele îngropate la baza stâlpilor.

Richard și Nicole nu prea vorbiră cât timp urmăriră activitatea. Întregul sistem biologic din fața lor era și încâlcit, și minunat — alt exemplu al uimitoarelor progrese făcute de gazdele lor în materie de simbioză.

În timp ce se pregăteau de culcare nu departe de una din movilele gândacilor, Richard spuse:

— Pun pariu că, dacă așteptăm suficient de mult, vor apărea niște animale de povară care să scoată din pământ butoaiele astea cu miere sau ce-or fi și să le transporte în alt loc.

Stând întinși alături pe pământ, văzură cei doi licurici aterizând în depărtare. Apoi se făcu brusc întuneric.

— Eu nu cred că toate astea s-au întâmplat pur și simplu, spuse Nicole. Nici aici, nici pe altă planetă. Nicăieri. Evoluția naturală nu are ca rezultat genul de armonie între specii la care am fost martori în ultimele două zile.

— Ce vrei să spui, iubito? întrebă Richard. Că toate creaturile astea au fost cumva proiectate, ca mașinile, anume pentru a îndeplini anumite funcții?

— Asta e singura explicație pe care o pot accepta, spuse Nicole. Octopăianjenii, sau cine-o fi specia conducătoare, trebuie să fi ajuns la nivelul la care pot manipula genele pentru a obține un animal sau o plantă care face exact ce vor ei. *De ce* depozitează acei gândaci mierea în butoaie? Care e răsplata lor biologică pentru acea acțiune?

— Sunt precis recompensați în vreun fel pe care noi nu l-am descoperit încă, spuse Richard.

— Bineînțeles. Iar în spatele acelei recompense stă un incredibil arhitect sau inginer de sisteme biologice, care armonizează toate relațiile dintre specii, astfel încât fiecare specie să fie fericită și, în plus, arhitecții înșiși să culeagă oarece profit — ca, de pildă, hrană sub formă de miere în exces… Crezi că genul ăsta de optimizare ar putea avea loc fără intervenția unor proceduri sofisticate de inginerie genetică?

Richard rămase o vreme tăcut. În cele din urmă, spuse încet:

— Imaginează-ți un inginer stând în fața computerului și proiectând un organism viu care să întrunească anumite cerințe ale sistemului… E o idee năucitoare.

Gândacii năvăliră încă o dată din movilele lor, mai-mai să calce peste cei doi oameni somnoroși în goana lor spre stâlpii și spre misiunea de recoltatori. Nicole se uită după ei până când dispărură în întuneric. Apoi căscă și se ghemui pe o parte. *Noi, oamenii, am intrat într-o eră nouă*, se gândi ea înainte de a adormi. *Pe viitor, noile repere istorice vor fi: Î. c.*, *„înainte de contact”, și D.c.*, *„după contact”. Din momentul în care am înțeles fără echivoc că, undeva în altă parte în vastitatea universului nostru, substanțele chimice simple au evoluat până la apogeul ființelor înzestrate cu conștiință și inteligență, istoria speciei noastre a devenit o simplă paradigmă izolată, un fragment mic și relativ insignifiant din fresca infinită care înfățișează uimitoarea varietate a vieții conștiente*.

În dimineața următoare, după micul dejun, Richard și Nicole avură o scurtă discuție despre provizia lor de hrană care se diminua, apoi se hotărâră

să ia niște miere dintr-un butoi.

În timp ce umplea un mic container, Nicole se uită în jur și spuse:

— Cred că dacă n-am avea voie să facem asta, ar veni vreun polițist extraterestru și ne-ar opri.

Luminile călăuzitoare se deplasară mai întâi direct spre sud, conducându-i către o pădure deasă cu copaci foarte înalți, care se întindea pe direcția est-vest cât vedeau cu ochii. Licuricii cotiră la dreapta și se deplasară paralel cu marginea pădurii. Richard și Nicole îi urmară. Pădurea din stânga lor era întunecoasă și amenințătoare. Din când în când auzeau dintr-acolo sunete ciudate, puternice.

O dată, Richard se opri și se îndreptă spre locul de unde începea desișul. Între copaci erau multe plante mai scunde, cu frunze mari verzi, roșii sau maro, precum și mai multe soiuri de plante cățărătoare care legau laolaltă ramurile din partea de mijloc și de sus a copacilor. Richard sări înapoi la auzul unui urlet puternic care părea că vine de la doar câțiva metri. Cercetă pădurea cu privirea, dar nu descoperi sursa urletului.

— Pădurea asta are ceva ciudat, spuse el întorcându-se la Nicole. Îți dă senzația că locul ei nu e aici.

Timp de peste o oră, licuricii continuară să plutească spre vest. Pe măsură ce Richard și Nicole înaintau în tăcere, sunetele bizare deveneau mai frecvente. *Richard are dreptate*, își spuse Nicole la un moment dat, ostenită. Se uită la structura și ordinea lanurilor din dreapta ei și le compară cu desișul nedisciplinat din stânga. *Pădurea asta are ceva diferit, neliniștitor*.

Pe la mijlocul dimineții făcură o pauză scurtă să se odihnească. Richard calculă că merseseră mai mult de cinci kilometri de când se treziseră. Nicole ceru niște miere proaspătă, care era în rucsacul lui Richard.

— Mă dor picioarele, spuse ea după ce mâncă și bău o înghițitură de apă. Și azi noapte m-au durut, am avut întruna junghiuri… sper să nu mai avem mult până la destinație.

— Și eu sunt obosit, spuse Richard. Dar nu ne descurcăm prea rău pentru doi oameni trecuți de șaizeci de ani.

— În momentul de față mă simt mai bătrână, spuse Nicole ridicându-se și întinzându-se. Știi, inimile noastre trebuie să aibă aproape nouăzeci de ani. N-or fi muncit ele mult în toți anii ăia cât am stat adormiți, dar totuși au pompat întruna.

În timp ce discutau, un ciudat animăluț sferic cu un singur ochi, cu blană albă, pufoasă și o duzină de picioare fusiforme țâșni din pădure și înhăță containerul cu miere. Într-o clipită, creatura și mierea dispărură.

— Ce-a fost asta? întrebă Nicole, încă uluită.

— Ceva ce râvnește la dulce, răspunse Richard uitându-se în pădure, unde dispăruse animalul. Categoric, acolo e o altă lume.

După o jumătate de oră, perechea de licurici coti la stânga și pluti deasupra unei poteci care ducea în pădure. Poteca, sau mai bine zis drumul, avea o lățime de cinci metri și era străjuit pe ambele părți de copaci deși. Intuiția îi spuse lui Nicole să nu urmeze licuricii, dar nu-i dădu ascultare. Neliniștea ei spori când, după ce făcură câțiva pași în pădure, din copacii din jurul lor izbucni un val zgomote. Se opriră mână-n mână și ascultară.

— S-ar părea că sunt păsări, maimuțe și broaște, spuse Richard.

— Probabil ne semnalează prezența aici. Nicole se întoarse și se uită în spate.

— Ești sigur că facem ceea ce trebuie? Richard arătă spre luminile din fața lor.

— Urmăm insectele alea mari de două zile și jumătate. Nu prea are sens să ne pierdem încrederea în ele tocmai acum.

Porniră din nou la drum, acompaniați de croncănituri, țipete și orăcăieli. Din când în când, tipul copacilor din stânga și din dreapta lor se schimba, dar pădurea rămânea deasă și întunecoasă.

La un moment dat, Richard spuse:

— Cred că există un grup de grădinari extratereștri care se ocupă de zona din jurul potecii ăsteia de mai multe ori pe săptămână. Uite cât de perfect sunt tunse toate tufele și copacii… Nici o crenguță nu pătrunde în spațiul liber de deasupra capetelor noastre.

— Richard, spuse Nicole puțin mai târziu, dacă sunetele pe care le auzim vin de la animale extraterestre, de ce nu vedem nici unul? Nici măcar o creatură n-a ieșit pe potecă. Și nu există nici o dovadă de viață… nici măcar o furnică… adăugă aplecându-se și examinând solul.

— O fi poteca magică, spuse Richard rânjind. S-ar putea să ne ducă la casa de turtă dulce și la vrăjitoarea cea rea… Hai să cântăm, Gretel, poate ne vom simți mai bine.

Poteca, la început absolut dreaptă, începu să șerpuiască după primul kilometru. Sunetele scoase de creaturile pădurii îi înconjurau pe Richard și pe Nicole din toate părțile. Richard cânta melodii populare din vremea

adolescenței sale petrecute în Anglia. Din când în când i se alătura și Nicole, când cunoștea cântecul, dar în cea mai mare parte a timpului își consuma energia încercând să-și înăbușe neliniștea crescândă. Încerca să nu se gândească la posibilele animale extraterestre uriașe pentru care ar fi fost o pradă ușoară, în caz că acestea îi pândeau din pădure.

Richard se opri brusc. Inspiră de două ori adânc.

— Simți mirosul? o întrebă el pe Nicole. Ea adulmecă aerul.

— Da, îl simt… Seamănă puțin cu al gardeniilor.

— Doar că e mult mai plăcut, spuse Richard. E absolut divin.

În fața lor, poteca o lua brusc la dreapta. La cotitură, lângă potecă era o tufă mare, încărcată cu flori uriașe, galbene, primele pe care le vedeau de când intraseră în pădure. Fiecare floare avea mărimea unei mingi de baschet. Când Richard și Nicole veniră mai aproape de tufă, parfumul incitant se intensifică.

Richard nu se putu abține. Înainte ca Nicole să apuce să spună ceva, ieși câțiva metri de pe potecă, își îngropă fața într-o floare uriașă și inspiră cu nesaț. Parfumul era minunat. Între timp, unul dintre cei doi licurici se întoarse în zbor înspre ei și începu să descrie zigzaguri pe cer, deasupra capetelor lor.

— Nu cred că ghizii noștri sunt încântați că am ieșit de pe potecă, spuse Nicole.

— Probabil că nu, răspunse Richard. Dar a meritat.

Pe ambele părți ale potecii începură să apară și alte flori, de toate formele, mărimile și culorile. În același timp, sunetele pe care le auzeau scădeau în intensitate. Puțin mai târziu, când Richard și Nicole ajunseră în mijlocul regiunii cu flori, zgomotele dispăruseră de tot.

Poteca se îngusta până la doi metri lățime, abia lăsându-le destul loc cât să poată merge alături fără să atingă în trecere plantele cu flori. Richard părăsi de mai multe ori drumul ca să cerceteze sau să miroasă uimitoarele flori. Fiecare abatere de la traseu îi făcea pe licurici să se năpustească în direcția lor. În ciuda entuziasmului manifestat de Richard pentru excursiile în pădure, Nicole ținu seama de semnalele licuricilor și rămase pe potecă.

Richard era la vreo opt metri în stânga potecii și încerca să se uite mai bine la o floare gigantică ce semăna cu un covor oriental; pe neașteptate, dispăru.

— Au! îl auzi Nicole țipând, simultan cu bufnitura unei căzături.

— Ești teafăr? întrebă ea imediat.

— Da, răspunse el. M-am împiedicat de niște viță și am căzut într-o tufă de mărăcini… Tufa care mă înconjoară are frunze roșii și niște flori micuțe și ciudate care seamănă cu gloanțele… Da, și miros a scorțișoară.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Nicole.

— Nu… Ies de-aici într-o clipită.

Nicole ridică privirea și observă că unul dintre licurici gonea în depărtare. *Ce-o mai fi asta*? se întrebă ea, când îl auzi din nou pe Richard.

— Totuși, s-ar putea să am nevoie de ajutor. Se pare că am rămas înțepenit.

Nicole făcu un pas precaut în afara potecii. Licuriciul rămas parcă înnebuni: plonjă cu viteză până aproape în fața ei. Preț de o clipă, Nicole nu mai văzu nimic.

— Nu veni încoace, Nicole! spuse Richard brusc câteva secunde mai târziu. Dacă nu mi-am pierdut mințile, cred că planta asta se pregătește să mă mănânce.

— *Poftim*? întrebă Nicole, înspăimântată. Vorbești serios?

Așteptă nerăbdătoare să-i revină vederea, perturbată de pe urma excesului de lumină.

— Da, vorbesc serios, spuse Richard. Întoarce-te pe potecă… Tufa asta bizară mi-a încolăcit brațele și picioarele cu cârcei galbeni… niște insecte târâtoare beau deja sângele din tăieturile făcute de spini… și în tufă e o deschizătură spre care sunt tras încet și care pare a fi verișoară de-a șaptea cu una dintre cele mai neplăcute guri pe care le-am văzut la grădina zoologică… Văd chiar și niște dinți.

Nicole sesiză panica din glasul lui Richard. Făcu încă un pas în direcția lui, dar licuriciul o orbi din nou.

— Nu văd nimic! strigă ea. Richard, mai ești acolo?

— Da, răspunse el. Dar nu știu cât am să mai fiu. Auziră zgomot de animale care înaintau repede prin pădure, însoțit de un vaiet ascuțit; trei siluete întunecate, înzestrate cu niște arme ciudate îl înconjurară pe Richard. Octopăianjenii atacară tufa carnivoră cu jeturile de lichid. În câteva clipe, tufa îi dădu drumul lui Richard și-și ascunse iar gura în spatele numeroaselor crengi.

Richard veni împleticit și o îmbrățișă pe Nicole. „Mulțumim!” strigară amândoi. Cei trei octopăianjeni dispărură în pădure la fel de repede cum

apăruseră. Nici Richard, nici Nicole nu observară că ambii licurici pluteau din nou deasupra capetelor lor.

Nicole îl examină cu grijă pe Richard, dar nu găsi nimic în afară de tăieturi și zgârieturi.

— Cred că de acum o să rămân pe potecă, spuse el zâmbind șters.

— Poate că nu e o idee rea, răspunse Nicole.

Își continuau drumul prin pădure, discutând despre cele întâmplate. Richard încă mai era zguduit.

— Crengile din apropierea umărului meu stâng s-au dat la o parte, spuse el, și am văzut gura aia, la început cam de mărimea unei mingi de baschet. Dar în timp ce eram purtat într-acolo, gaura devenea tot mai mare.

Se cutremură.

— Atunci am văzut dințișorii, pe toată circumferința. Tocmai începeam să mă gândesc cum e să fii mâncat, când au apărut prietenii noștri octopăianjeni.

— Totuși, ce se petrece aici? întrebă Nicole puțin mai târziu.

Părăsiseră regiunea cu flori și erau înconjurați de copaci, desișuri de junglă și zgomote intermitente făcute de animale.

— Să fiu al naibii dacă știu, răspunse Richard.

Pădurea se sfârși brusc, tocmai când lui Richard și lui Nicole li se făcu o foame cumplită. Păși pe un platou pustiu. În fața lor, poate la doi kilometri depărtare, un dom mare și verde umplea priveliștea.

— Ce-o mai fi și…

— E Orașul de Smarald, iubito, o întrerupse Richard. Îl recunoști, de bună seamă, din vechiul film… Iar înăuntru este Vrăjitorul din Oz, gata să ne îndeplinească toate dorințele.

Nicole zâmbi și-și sărută soțul.

— Adu-ți aminte că vrăjitorul era un șarlatan, spuse ea. Nu avea, de fapt, nici o putere.

— Asta rămâne o problemă discutabilă, spuse Richard, zâmbind larg.

În timp ce ei discutau, cei doi licurici care îi călăuziseră se îndreptară în viteză către dom, lăsându-i în semiîntuneric. Își scoaseră lanternele din rucsac.

— Ceva îmi spune că ne apropiem de capătul călătoriei, spuse Richard, luând-o cu pași mari în direcția Orașului de Smarald.

De la mai mult de un kilometru, văzură porțile prin binoclu. Erau foarte emoționați.

— Crezi că ăsta e orașul-cămin al octopăianjenilor? întrebă Nicole.

— Da, într-adevăr, așa cred, răspunse Richard. Trebuie să fie un loc pe cinste. Vârful acelui dom verde e la cel puțin trei sute de metri deasupra solului. Aș zice că suprafața de dedesubt depășește zece kilometri pătrați.

Mai aveau doar șase sute de metri. Nicole întrebă:

— Richard, care e planul nostru? Mergem pur și simplu până acolo și batem la poartă?

— De ce nu? răspunse Richard, grăbind pasul.

Când ajunseră la două sute de metri de oraș, poarta se deschise și ieșiră trei siluete. Nicole auzi un strigăt, iar una dintre siluete porni repede în direcția lor. Richard se opri și duse iar binoclul la ochi.

— Este Ellie! strigă el. Și Eponine… Sunt cu un octopăianjen.

Nicole își aruncase deja rucsacul și alerga pe platou. Își luă în brațe fiica iubită, ridicând-o de la pământ.

— O, Ellie, Ellie! spuse ea cu lacrimile șiroind pe obraji.

5

— El e prietenul nostru, Archie… Ne-a fost de mare ajutor cât am stat aici… Archie, ei sunt părinții mei.

Octopăianjenul răspunse printr-o frază care începu cu stacojiu strălucitor, urmat de verde-lișiță, albastru-levănțică, două nuanțe de galben (galben-șofran și galben-lămâie) și, la urmă, purpuriu. Banda de culori făcu o tură completă în jurul capului sferic al octopăianjenului, apoi dispăru iar în marginea din stânga a șanțului format de două linii zimțate lungi, paralele pe mijlocul feței lui.

— Archie spune că e bucuros să vă cunoască, mai ales după ce a auzit atâtea despre voi, spuse Ellie.

— Știi să-i citești culorile? întrebă Nicole, absolut uluită.

— Ellie e grozavă, spuse Eponine. Le-a prins foarte repede limba.

— Dar tu cum vorbești cu ei? întrebă Nicole.

— Au vederea incredibil de ascuțită și sunt deosebit de inteligenți, spuse Ellie. Archie și alți doisprezece au învățat deja să descifreze mișcarea buzelor noastre… Dar, mamă, despre toate astea putem vorbi mai târziu. Mai întâi povestește-mi despre Nikki și despre Robert. Ce fac? Cum se simt?

— Fiica ta se face pe zi ce trece tot mai drăgălașă și-i este grozav de dor de tine… Însă mă tem că Robert nu și-a revenit complet de pe urma celor întâmplate. Încă se consideră vinovat că nu te-a protejat mai bine…

Octopăianjenul Archie urmări politicos conversația timp de mai multe minute, apoi o atinse pe Ellie pe umăr și-i reaminti că, probabil, părinții ei sunt obosiți și înfrigurați.

— Mulțumesc, Archie, spuse Ellie. În regulă, iată planul. Voi doi intrați în oraș și rămâneți cel puțin noaptea asta și mâine — chiar lângă poartă a fost amenajat un fel de apartament de hotel pentru noi patru — iar poimâine sau când veți fi odihniți pe deplin, ne întoarcem la ceilalți. Merge și Archie cu noi.

— De ce să nu veniți voi trei cu noi, pur și simplu, și să ne întoarcem la ceilalți? întrebă Richard după o scurtă tăcere.

— Și eu am pus aceeași întrebare, tată… dar n-am primit un răspuns pe care să-l consider satisfăcător…

Benzile de culoare din jurul capului lui Archie o întrerupseră pe Ellie.

— Bine, îi spuse ea octopăianjenului înainte de a se întoarce spre părinții ei. Archie spune că octozii țin neapărat ca voi doi să vă faceți o idee clară despre ei — în fine, despre asta putem discuta după ce ne instalăm în apartamentul nostru.

Marile porți ale Orașului de Smarald se deschiseră larg când cei patru oameni și însoțitorul lor octopăianjen ajunseră la vreo zece metri depărtare. Richard și Nicole nu erau deloc pregătiți pentru copleșitoarea varietate de priveliști ciudate care le întâmpină privirea la intrarea în oraș. Chiar în fața lor se deschidea un bulevard larg, având de o parte și de alta un șir neîntrerupt de structuri scunde care duceau la o clădire înaltă în formă de piramidă, colorată în roz și albastru, aflată la o distanță de mai multe sute de metri.

Richard și Nicole erau practic în transă când făcură primii pași în orașul octopăianjenilor. Nici unul dintre ei nu avea să uite vreodată acest prim moment incredibil. Îi înconjura un caleidoscop de culori. Toate elementele orașului — străzile, clădirile, ciudatele decorațiuni care străjuiau bulevardul, plantele din grădină (dacă, într-adevăr, asta erau) și numeroasele specii de animale care păreau să alerge în toate direcțiile — erau împodobite cu culori strălucitoare. Un grup de patru viermi mari sau șerpi, semănând cu niște acadele în formă de baston doar că mult mai intens colorate, stăteau încolăciți pe pământ, chiar lângă poartă, în stânga lui Richard și Nicole. Stăteau cu capetele ridicate, făcând parcă eforturi să-i vadă cât mai bine pe vizitatorii străini. Animale colorate în nuanțe vii de roșu și galben, cu opt picioare și clești ca de homar, cărau vergele groase, verzi într-o intersecție aflată la cincizeci de metri în fața lui Richard și Nicole.

Bineînțeles că erau zeci, poate sute de octopăianjeni veniți în zona porții să-i zărească pe cei doi oameni necunoscuți care le vizitau orașul. Ședeau în grupuri în fața clădirilor, stăteau „în picioare” pe marginea bulevardului, ba chiar mergeau pe acoperișuri. Și toți vorbeau simultan în limba lor alcătuită din benzi de culori strălucitoare, accentuând decorațiunile statice ale scenei străzii prin explozii dinamice de diverse nuanțe.

Nicole se uită în jur, aruncând doar o privire în treacăt fiecăreia dintre bizarele creaturi care o priveau lung. Apoi lăsă capul pe spate și se uită la cupola verde care se înălța departe, deasupra capului ei. Ici și colo se putea

vedea un fel de schelet subțire, flexibil, dar cea mai mare parte a bolții era acoperită cu un strat verde, dens.

— Tot tavanul e alcătuit din viță și din alte plante, de pe care animale care seamănă cu niște insecte recoltează fructele și florile folositoare, o auzi ea pe Ellie. Este un întreg ecosistem viu care are avantajul suplimentar de a constitui un excelent înveliș pentru oraș, izolându-l de frigul și atmosfera de pe Rama. Ai să vezi, după ce se închid porțile, ce temperatură plăcută este în mod normal în oraș.

Sub cupolă, de jur împrejur, erau împrăștiate vreo douăzeci de surse de lumină foarte strălucitoare, considerabil mai mari ca licuricii care-i călăuziseră pe Richard și Nicole pe domeniul octopăianjenilor. Nicole încercă să studieze una dintre lumini, dar renunță repede, din cauză că era prea puternică pentru ochii ei. *Dacă nu mă înșel, tot acest iluminat îl asigură ciorchini de licurici ca aceia care ne-au condus aici*, își spuse ea.

Oare oboseala, emoția sau amândouă la un loc au făcut-o pe Nicole să-și piardă echilibrul? Indiferent de motiv, în timp ce se uita la cupola verde de deasupra ei, Nicole simți că se învârte pământul cu ea. Se clătină și întinse mâna spre Richard. Valul de adrenalină care însoți amețeala și teama subită îi făcură inima să o ia la galop.

— Ce este, mamă? întrebă Ellie, alarmată de paloarea ei.

— Nimic, spuse Nicole, respirând rar. Nimic… Am amețit o clipă, atâta tot.

Nicole se uită în jos, în pământ, ca să-și recapete siguranța pe picioare. Strada era pavată cu plăci pătrate, viu colorate, asemănătoare cu gresia. La nu mai mult de cincizeci de centimetri în fața ei ședeau trei creaturi ciudate pe care nu le mai văzuse. Cam de mărimea unor mingi de baschet, aveau o emisferă superioară de culoare bleumarin, dintr-un material ondulat care semăna în unele privințe atât cu creierul uman, cât și cu o meduză care plutește la suprafața apei. În centrul acestei mase în continuă mișcare se vedea un orificiu rotund, întunecat din care ieșeau două antene subțiri, de vreo douăzeci de centimetri lungime, cu ganglioni sau noduri la distanțe de doi-trei centimetri. Fără să vrea, Nicole făcu un pas înapoi, simțindu-se instinctiv amenințată de aceste animale bizare; antenele acestora se învârtiră și trioul fugi repede către marginea bulevardului.

Nicole se uită repede în jur. După benzile de culori în jurul capetelor tuturor octopăianjenilor pe care-i vedea, Nicole *știu* că ei îi comentează ultima reacție. Se simți dintr-o dată despuiată, pierdută și total copleșită. De

undeva dinlăuntrul ei veni un vechi și puternic semnal de pericol. Nicole se temu că e pe cale să țipe.

— Ellie, spuse ea încet, cred că pentru azi îmi ajunge… Putem merge înăuntru?

Ellie își luă mama de braț și o conduse spre o ușă a celei de-a doua structuri de pe partea dreaptă a bulevardului.

— Octozii au lucrat zi și noapte ca să transforme aceste încăperi… Sper că sunt mulțumitoare.

Nicole rămase cu ochii ațintiți la scena străzii din orașul octopăianjenilor, însă ceea ce vedea nu mai pătrundea prea adânc în partea conștientă a minții ei. *Visez*, își spuse când prin câmpul ei vizual trecu un grup de creaturi verzi și subțiratice care semănau cu niște bile de popice pe picioroange. *În realitate nu poate exista nicăieri un loc ca acesta*.

— Și nervii mei au fost un pic suprasolicitați, spuse Richard. Am tras spaima aia în pădure. Plus că drumul făcut în trei zile a fost lung, mai ales pentru niște oameni bătrâni… Nu-i de mirare că mama ta a ajuns să se simtă dezorientată — scena aceea de afară era tare ciudată.

Ellie spuse:

— Archie nu mai știa cum să se scuze înainte să plece. A încercat să explice că au permis accesul liber în zona porții gândindu-se că tu și cu mama veți fi fascinați… Nu s-au gândit că ar putea fi prea mult…

Nicole se ridică încet pe pat.

— Nu-ți face griji, Ellie, spuse ea. N-am devenit chiar atât de fragilă… Cred doar că nu eram pregătită, mai ales după atâta efort și atâtea emoții.

— Vrei să te mai odihnești, mamă, sau ai prefera să mănânci ceva?

— Mă simt bine, serios, susținu Nicole. Să continuăm cu ce-ați plănuit… Apropo, Eponine, spuse ea, întorcându-se spre franțuzoaică, trebuie să-mi cer scuze pentru lipsa noastră de politețe. Richard și cu mine am fost atât de nerăbdători să vorbim cu Ellie și să vedem tot… Am uitat să-ți spun că Max îți transmite că te iubește. M-a pus să-i promit că, dacă te văd, am să-ți spun că-i este nespus de dor de tine.

— Mulțumesc, Nicole, răspunse Eponine. De când ne-au adus aici octopăianjenii, n-a fost zi să nu mă gândesc la Max și la voi, ceilalți.

— Ai învățat și tu, ca și Ellie, limba octopăianjenilor? întrebă Nicole.

— Nu, răspunse încet Eponine. Eu am făcut ceva total diferit…

Se uită în jur după Ellie, care ieșise momentan, probabil ca să se ocupe de cină.

— De fapt, continuă Eponine, timp de două săptămâni, până am început să facem planuri pentru sosirea voastră, abia dacă am văzut-o pe Ellie.

Timp de mai multe clipe domni o tăcere ciudată.

— Tu și Ellie ați fost prizoniere aici? întrebă apoi Richard, cu glasul coborât. V-ați dat seama de ce ați fost răpite?

— Nu, nu chiar, răspunse Eponine. Se ridică.

— Ellie, unde ești? strigă ea. Tatăl tău vrea răspunsuri la niște întrebări…

— Doar un minut! o auziră cu toții pe Ellie strigând.

Peste câteva secunde, Ellie se întoarse în cameră, urmată de octopăianjenul Archie. Înțelese expresia de pe chipul tatălui ei.

— Archie e de bună credință, spuse ea. Și-am convenit că poate fi prezent când vă povestim tot… Ca să explice, să dea lămuriri și eventual să răspundă la întrebări la care noi nu putem…

Octopăianjenul se așeză printre oameni; se așternu o tăcere temporară.

— De ce am eu senzația că toată scena asta a fost repetată ca la teatru? întrebă în cele din urmă Richard.

Nicole se aplecă îngrijorată și luă mâna fiicei sale.

— Nu sunt vești proaste, nu-i așa, Ellie? Ne-ai spus că ai să te întorci cu noi…

— Nu e vorba de vești proaste, mamă, spuse Ellie. Doar câteva lucruri pe care Eponine și cu mine vrem să vi le spunem… Ep, vrei să începi tu?

În jurul capului lui Archie se revărsau benzi de culoare; octopăianjenul, care era evident că urmărise atent conversația, își schimbă poziția pentru a fi față în față cu Eponine. Ellie se uită atentă la benzi.

— Ce spune? întrebă Nicole, încă uluită de capacitatea fiicei sale de a înțelege limba extratereștrilor.

— Archie vrea să vă informeze că Eponine și cu mine am fost îngrijite foarte bine, că n-am avut de suferit în nici un fel și că am fost răpite de octopăianjeni numai pentru că ei n-au reușit să-și dea seama cum să comunice cu noi într-un mod lipsit de ostilitate…

— Răpirea nu e tocmai modul potrivit de a începe o interacțiune lipsită de ostilitate, remarcă Richard.

— Tată, le-am explicat lui Archie și celorlalți acest lucru, continuă Ellie, și tocmai de aceea vrea ca eu să lămuresc lucrurile acum… S-au purtat

minunat cu noi și n-am văzut nimic care să indice că specia lor ar fi vreodată capabilă de acte ostile…

— În regulă, spuse Richard. Mama ta și cu mine am priceput esența acestui preambul.

Se produse o întârziere scurtă, datorită unor comentarii în culori făcute de Archie. După ce Ellie îi explică octopăianjenului înțelesul cuvintelor „esență” și „preambul”, se uită la părinții ei.

— Archie nu m-a întrebat niciodată de două ori care e înțelesul vreunui cuvânt, spuse Ellie. Inteligența lor este cu adevărat uluitoare.

— Când am sosit aici, reluă Eponine, Ellie tocmai începea să înțeleagă limba octopăianjenilor… La început, totul era teribil de derutant… Dar după câteva zile, Ellie și cu mine am înțeles de ce ne-au răpit octopăianjenii.

— Am discutat despre asta o seară întreagă, interveni Ellie. Amândouă eram năucite… Nu pricepeam deloc cum se putea ca ei să știe…

— *Ce* să știe? întrebă Richard. Scuzați-mă, doamnelor, dar mi-e greu să vă urmăresc…

— Știau că am RV-41, spuse Eponine. Și atât Archie, cât și doctorul Blue — acesta e un octopăianjen medic căruia îi spunem doctorul Blue pentru că, atunci când vorbește, banda lui albastru-cobalt se răspândește mult dincolo de limitele normale…

— Ia stai puțin, interveni de data asta Nicole, clătinând din cap cu tărie. Vreau să înțeleg bine. Ne spui că octopăianjenii știau că ai virusul RV-41. Cum se poate?

Archie „rosti” o frază lungă în culori, pe care Ellie îl rugă să o repete.

— Archie spune că ne-au monitorizat cu mare atenție toate activitățile, chiar de când am părăsit Noul Eden. Mai spune că octozii au dedus din comportamentul nostru că Eponine suferă de o boală incurabilă.

Richard începu să se plimbe cu pași mari prin cameră.

— Asta e una din cele mai uluitoare afirmații pe care le-am auzit vreodată, spuse el cu patimă.

Se întoarse cu fața spre perete, pierdut în gânduri. Archie îi reaminti lui Ellie că nu poate înțelege nimic dacă Richard nu stă cu fața la el. În cele din urmă, Richard se răsuci.

— Cum se poate ca ei… ascultă, Ellie, nu-i așa că octopăianjenii sunt surzi?

Când Ellie dădu din cap afirmativ, Richard și Nicole învățară prima fărâmiță din limba octopăianjenilor. Archie emise o bandă stacojie (indicând că urmează o propoziție declarativă; o bandă lată purpurie precede întotdeauna o propoziție interogativă, explică Ellie), urmată de un magnific albastru-verde. Richard rosti impetuos:

— Ei bine, dacă sunt surzi, cum naiba și-au putut da seama că Eponine are RV-41, afară doar dacă sunt maeștri în a citi gândurile… nu, chiar și așa tot nu se poate.

Se așeză din nou. Urmă o altă perioadă de tăcere.

— Să continuăm? întrebă în cele din urmă Eponine. Richard dădu din cap.

— Cum spuneam, Archie și doctorul Blue ne-au explicat, lui Ellie și mie, că sunt foarte avansați în biologie și medicină… și că, dacă încercăm să cooperăm cu ei, vor căuta să afle dacă dispun de tehnici care să mă poată vindeca… Presupunând, firește, că voi accepta să fiu supusă tuturor procedurilor…

Ellie interveni din nou.

— Când i-am întrebat *de ce* vor să o vindece pe Eponine, doctorul Blue ne-a spus că octopăianjenii încearcă să facă un important gest de prietenie care să deschidă calea spre o interacțiune armonioasă între speciile noastre.

Richard și Nicole erau absolut uluiți de ceea ce auzeau. Se uitară neîncrezători unul la altul, în timp ce Ellie continuă:

— Pentru că eu eram încă începătoare în studiul limbii lor, a fost foarte greu să le comunicăm ce știm despre RV-41. Până la urmă, după multe ședințe de învățare intensivă a limbii, am putut să le spunem octopăianjenilor tot ce știm.

— Și eu, și Ellie am încercat să ne amintim tot ce-am aflat de la Robert despre boala asta. În tot acest timp, Archie, doctorul Blue și alți doi octopăianjeni au stat în preajma noastră. Nu i-am văzut nici o singură dată „luând notițe”. Însă niciodată, dar niciodată, nu ne-au solicitat de două ori aceeași informație.

— De fapt, adăugă Ellie, ori de câte ori se întâmpla să ne repetăm, ei ne aminteau că le mai spusesem *asta*.

— Acum vreo trei săptămâni, continuă Eponine, octopăianjenii ne-au adus la cunoștință că procesul de strângere a informațiilor s-a încheiat și că sunt pregătiți să mă supună la niște teste. Mi-au explicat că e posibil ca, pe

alocuri, testele să fie dureroase; recunosc că au fost ieșite din comun, raportat la standardele umane…

Ellie interveni din nou.

— Majoritatea testelor au implicat inserarea de creaturi vii în corpul ei, unele microscopice și altele pe care Eponine chiar le-a și văzut, fie prin injectare…

— Fie lăsând creaturilor să intre prin, ăă…. cred că termenul cel mai potrivit ar fi „orificiile” mele.

Aici Archie interveni și întrebă înțelesul cuvântului „orificii”. În timp ce Ellie îi explica, Nicole se aplecă spre Richard.

— Îți sună cunoscut? întrebă ea. Richard dădu afirmativ din cap.

— Însă eu n-am avut nici un fel de interacțiuni, cel puțin din câte îmi amintesc… Eu am fost izolat…

— Am trăit destule senzații ciudate în viața mea, spuse Eponine, dar nimic nu se compară cu ziua când cinci sau șase viermi mititei, abia cât un ac, au pătruns în partea de jos a trupului meu.

Se cutremură.

— Mi-am spus că, dacă voi supraviețui zilelor de invadare a interiorului corpului meu, n-am să mă mai plâng niciodată de vreun disconfort fizic.

— Credeai că octopăianjenii sunt capabili să te vindece? întrebă Nicole.

— La început nu, răspunse Eponine. Dar pe măsură ce zilele treceau, am început să cred că e cu putință. Vedeam în mod cert că au capacități medicale total diferite de ale noastre… Și aveam sentimentul că fac progrese… Apoi, într-o zi, după ce testele s-au încheiat, Ellie a apărut în camera mea — în toată această perioadă am fost ținută altundeva în oraș, probabil în ceea ce este la ei spitalul — și mi-a spus că octopăianjenii au izolat virusul RV-41 și acum îi înțeleg influența asupra gazdei sale, adică a mea. Au pus-o pe Ellie să-mi spună că vor să introducă în organismul meu un „agent biologic” care să caute virusul RV-41 și să-l distrugă complet. Agentul nu va reduce răul produs deja de virus, rău care, m-au asigurat ei prin intermediul lui Ellie, nu e chiar atât de grav, dar îmi va curăța complet organismul de RV-41.

Ellie interveni.

— Mi s-a mai spus să-i explic lui Nikki că agentul ar putea să determine unele efecte secundare. Nu știau exact la ce să se aștepte căci, firește, nu mai folosiseră până atunci agentul pe oameni, dar „modelele” lor preziceau grețuri și, posibil, dureri de cap.

— În privința grețurilor n-au greșit, spuse Eponine. Timp de două zile am vomitat din două în două ore. La sfârșitul acelei perioade, doctorul Blue, Archie și ceilalți octopăianjeni au venit la patul meu ca să-mi spună că sunt vindecată.

— Poftim??!! exclamă Richard, sărind în picioare.

— O, Eponine, mă bucur enorm pentru tine, spuse imediat Nicole.

Se ridică și-și îmbrățișă prietena.

— Și tu *crezi* una ca asta? o întrebă Richard pe Nicole. Crezi că doctorii octopăianjeni, care încă n-au cum să înțeleagă foarte bine cum funcționează corpul omenesc, au putut realiza în câteva zile ceea ce strălucitorul tău ginere și echipa lui din spital n-au putut face în patru ani?

— De ce nu, Richard? răspunse Nicole. Dacă treaba asta ar fi făcut-o Vulturul la Baza de Tranzit, ai fi acceptat imediat. De ce n-ar fi octopăianjenii mult mai avansați ca noi în biologie? Uită-te la tot ce am văzut…

— În regulă, spuse Richard.

Clătină din cap de câteva ori, apoi se întoarse spre Eponine.

— Scuză-mă, spuse el, dar mie mi-e greu să… Felicitări. Mă bucur și eu pentru tine.

O îmbrățișă stânjenit.

Cât timp discutaseră, cineva pusese fără zgomot legume proaspete și apă afară, lângă ușă. Când se duse la baie, Nicole văzu ce li se pregătise pentru ospăț.

— Trebuie să fi fost o experiență uluitoare, îi spuse ea lui Eponine când se întoarse.

— Puțin spus, replică Eponine. Zâmbi. Deși simt în adâncul sufletului că sunt vindecată, abia aștept să-mi confirmați acest lucru, tu și doctorul Turner.

După cina îmbelșugată, Nicole și Richard se simțiră extrem de obosiți. Ellie le spuse părinților că sunt și alte subiecte pe care ar vrea să le discute împreună, dar că poate să aștepte ca ei să se odihnească.

— Mi-aș dori să-mi pot aminti mai multe despre perioada cât am stat la octopăianjeni înainte să ajungem la Baza de Tranzit, spuse Richard, întins alături de Nicole în patul mare pus la dispoziție de gazdele lor. Atunci poate aș înțelege mai bine ce simt privitor la povestea spusă de Ellie și Eponine.

— Tot te mai îndoiești că Eponine e vindecată? întrebă Nicole.

— Nu știu, răspunse Richard. Însă trebuie să recunosc că mă cam nedumerește diferența de comportament dintre acești octopăianjeni și cei care m-au testat și m-au examinat pe mine cu ani în urmă… Nu pot să cred că octozii din Rama II m-ar fi salvat de la a fi mâncat de o plantă carnivoră.

— Poate că octopăianjenii au un comportament foarte variat. Lucrul ăsta e valabil, cu certitudine, pentru ființele umane. De fapt, e valabil pentru toate mamiferele de ordin superior de pe Pământ. De ce ne-am aștepta ca toți octopăianjenii să fie la fel?

— Știu că ai să-mi spui că sunt xenofob, dar mi-e greu să-i accept pe acești „noi” octopăianjeni, spuse Richard. Mi se par prea agreabili ca să fie adevărat. Ca biolog, care crezi tu că e răsplata, ca să folosesc un cuvânt ales de tine, pentru faptul că sunt „drăguți cu noi”?

— O întrebare legitimă, iubitule, dar la care nu cunosc răspunsul. Totuși, idealista din mine vrea să creadă că am întâlnit o specie care se comportă, în cea mai mare parte a timpului, într-o manieră morală pentru că se simt răsplătiți prin însuși actul facerii de bine.

Richard râse.

— Trebuia să mă aștept la răspunsul ăsta. Mai ales după discuția noastră despre Sisif, avută în Noul Eden.

6

— Ai să vezi, tată: limba lor e fascinantă, spunea Ellie când Nicole se trezi în sfârșit dintr-un somn de unsprezece ore. Este extrem de matematică. Folosesc în total șaizeci și patru de culori, dar numai cincizeci și una alcătuiesc ceea ce am putea numi alfabet. Celelalte treisprezece sunt clarificatoare — ele trebuie să precizeze timpurile sau chiar să identifice gradele de comparație. E o limbă foarte elegantă.

Richard și Ellie luau deja micul dejun.

— Nu-mi imaginez cum poate fi o limbă elegantă — mama ta este lingvistul familiei, replică Richard. Eu am reușit să citesc în germană, dar vorbeam înfiorător.

— Bună dimineața tuturor, spuse Nicole, întinzându-se în pat. Ce avem la micul dejun?

— Niște legume noi… sau poate sunt fructe, căci n-au echivalent în lumea noastră… Toate alimentele octopăianjenilor noi le-am numi, probabil, plante, căci își trag energia din lumină. Viermii sunt singurul lucru pe care octopăianjenii îl mănâncă în mod regulat și care nu-și obține energia primară din fotoni.

— Așadar, toate plantele din lanurile pe lângă care am trecut sunt energizate printr-un fel de fotosinteză?

— Ceva similar, dacă am înțeles bine ce mi-a spus Archie, răspunse Ellie. În societatea octopăianjenilor nu se face risipă… Creaturile acelea pe care tu și tata le numiți „licurici uriași” plutesc săptămânal sau lunar o anumită perioadă de timp programată cu precizie deasupra fiecărui câmp sau lan. Și apa e administrată cu tot atâta grijă ca fotonii.

— Unde-i Eponine? întrebă Nicole, trecând în revistă mâncarea întinsă pe masa din mijlocul camerei.

— Își strânge lucrurile, spuse Ellie. În plus, s-a gândit că n-ar trebui să participe la această conversație de dimineață.

— O să fim șocați din nou, ca aseară? întrebă cu nonșalanță Nicole.

— Poate, spuse încet Ellie. Chiar nu știu cum o să reacționați… Vreți să terminați de mâncat înainte să începem, sau să-i spun lui Archie că suntem gata?

— Vrei să spui că octopăianjenul o să ia parte la conversație și Eponine nu? întrebă Richard.

— A fost alegerea ei, răspunse Ellie. Pe lângă asta, Archie e mult mai implicat în subiectul discuției decât Eponine, cel puțin datorită rolului de reprezentant al octopăianjenilor.

Richard și Nicole se uitară unul la celălalt.

— Ai vreo idee despre ce este vorba? întrebă Richard. Nicole clătină din cap.

— Dar am putea începe, spuse ea.

După ce Archie luă loc alături de membrii familiei Wakefield, Ellie își informă părinții că, de data asta, Archie va asigura „preambulul”; toată lumea râse. Ellie traducea, pe alocuri ezitant, discursul lui Archie care începuse cu scuze față de Richard pentru felul în care fusese tratat cu ani în urmă de „verii” lui Archie. Archie explică faptul că *acei* octopăianjeni, cei pe care oamenii îi întâlniseră în Rama II înainte de a ajunge la Baza de Tranzit, erau doar rude îndepărtate cu octopăianjenii aflați în prezent la bord. Archie sublinie că abia după ce Rama III intrase în sfera lor de influență octopăianjenii au ajuns la concluzia că marea navă spațială cilindrică e importantă. Câțiva dintre supraviețuitorii *celeilalte* colonii de octopăianjeni, un „grup mult interior”, conform spuselor lui Archie (aici Ellie îl rugă să repete), erau încă pasageri pe Rama III când nava spațială a fost interceptată, în prima parte a traiectoriei sale, de actuala colonie de octopăianjeni, care fusese aleasă anume să le reprezinte specia. Grupul de supraviețuitori a fost înlăturat din vehicul, dar s-au păstrat toate înregistrările făcute de ei. Archie și ceilalți din colonia lui au aflat ce i se întâmplase lui Richard în acea perioadă și acum voiau să îndrepte cumva greșeala comisă prin acel tratament.

— Așadar, tot acest preambul, pe lângă faptul că e fascinant, reprezintă o modalitate elaborată de a-mi cere scuze?

Ellie dădu din cap și Archie emise o bandă lată de culoare stacojie, urmată de un strălucitor albastru-verde.

— Pot să pun o întrebare înainte de a continua? spuse Nicole întorcându-se spre octopăianjen. Din ceea ce ne-ai spus, presupun că tu și colonia ta ați urcat la bordul Ramei III în perioada în care noi toți dormeam. Știați că noi suntem acolo?

Archie răspunse că octopăianjenii au presupus existența oamenilor în habitatul din nordul îndepărtat, dar că n-au știut sigur decât după ce

învelișul extern al habitatului oamenilor a fost spart. La acea vreme, conform spuselor lui Archie, colonia octopăianjenilor se afla deja la fața locului de doisprezece ani omenești.

— Archie spune că a insistat să-ți prezinte chiar el aceste scuze, spuse Ellie, uitându-se la tatăl ei și așteptând ca el să răspundă.

— În regulă, o accept, cred, spuse Richard. Deși habar n-am care ar fi protocolul corespunzător…

Archie îi ceru lui Ellie să definească termenul „protocol”. Nicole râse.

— Uneori, Richard, ești atât de gomos!

— Oricum, spuse Ellie, ca să câștigăm timp, restul am să vi-l povestesc eu. După spusele lui Archie, însemnările rămase de la colonia cealaltă de octopăianjeni arată că aceștia au făcut pe voi un număr de experimente, cele mai multe dintre ele fiind declarate ilegale în acele colonii de octopăianjeni la care Archie se referă ca fiind „foarte avansate”. Un experiment, după cum adesea ai sugerat, tată, a presupus introducerea în creierul tău a unei serii de microbi specializați ca să-ți șteargă amintirile timpului cât ai stat la octopăianjeni. Eu le-am spus lui Archie și celorlalți că experimentul cu memoria a reușit în mare parte, dar nu complet… Experimentul cel mai complex pe care l-au realizat asupra corpului tău a fost o încercare de a-ți modifica sperma. Colonia de octopăianjeni de atunci nu știa încotro merge Rama II. Ei s-au gândit că poate oamenii și octopăianjenii vor coexista secole întregi, poate chiar milenii și au hotărât că e absolut esențial ca aceste două specii să comunice între ele… Așadar, au încercat să modifice cromozomii din sperma ta astfel încât progenitura ta să aibă atât o capacitate extinsă de vorbire, cât și o mai bună percepție vizuală a culorilor descompuse. Pe scurt, au încercat să mă manipuleze genetic încă înainte de a mă naște, astfel încât să pot să comunic cu ei fără dificultate. Pentru asta, au introdus în corpul tău o serie de creaturi speciale…

Ellie se opri. Richard și Nicole se uitau uluiți la ea.

— Așadar, ești un fel de hibrid? întrebă Richard.

— Un pic, se poate, spuse Ellie, râzând ca să împrăștie încordarea. Dacă am înțeles bine, numai câteva mii din cele trei miliarde de kilobaze care definesc genomul meu au fost modificate… Și, fiindcă a venit vorba, Archie și ceilalți octopăianjeni ar vrea să reconfirme, în scopuri de cercetare științifică, faptul că sunt într-adevăr produsul de concepție rezultat dintr-o spermă modificată. Ar dori să preleveze de la amândoi sânge și alte mostre de celule, ca să poată concluziona fără echivoc că n-am rezultat dintr-o

împreunare „normală” a voastră. Ar vrea să știe cu certitudine dacă ușurința cu care le înțeleg limba a fost într-adevăr „fabricată” și nu e doar un noroc incredibil.

— Dar acum ce mai contează? întrebă Richard. După părerea mea, singurul lucru care contează este că puteți comunica…

— Mă uimești, tată — tu care întotdeauna ai fost însetat de cunoaștere… Societatea octopăianjenilor pune informația în vârful scării valorilor. Ei sunt practic siguri deja, în urma testelor la care m-au supus, plus însemnările păstrate de la cealaltă colonie de octopăianjeni, că sunt cu adevărat rezultatul unei sperme modificate. Totuși, analizarea amănunțită a genelor voastre le-ar permite să aibă confirmarea acestui fapt.

— În regulă, spuse Nicole după o scurtă ezitare. Accept. Se duse și o îmbrățișă pe Ellie.

— Indiferent în ce fel ai fost concepută, ești fiica mea și te iubesc din toată inima. Și sunt sigură că va fi și tatăl tău de acord, după ce va fi avut timp să se gândească la asta, adăugă ea uitându-se la Richard.

Nicole îi zâmbi lui Archie. Octopăianjenul emise banda stacojiu lată, urmată de una albastru cobalt mai îngustă și una galben strălucitor. În limba octopăianjenilor, propoziția însemna „Mulțumesc”.

În dimineața următoare, Nicole își dori să fi pus ceva mai multe întrebări înainte de a se oferi să-i ajute pe octopăianjeni în cercetarea lor științifică. Chiar după micul dejun, lui Archie, constantul lor însoțitor extraterestru, i se alăturară alți doi octopăianjeni. Unul dintre noii veniți, prezentat de Ellie ca fiind „doctorul Blue — un distins medic savant”, îi lămuri ce se va petrece. Testele lui Richard aveau să fie simple și directe. În esență, octozii voiau doar suficiente date despre Richard pentru a corobora însemnările diacronice făcute în timpul șederii lui, cu ani în urmă, în colonia celorlalți octopăianjeni.

În ceea ce o privea pe Nicole, întrucât baza de date a octopăianjenilor nu conținea informații fiziologice despre ea, iar octozii învățaseră deja în urma examinării minuțioase a lui Ellie că felul în care se exprimă particularitățile genetice e dominat de contribuția mamei, se impunea o procedură mult mai complicată. Doctorul Blue propuse să realizeze o serie de teste complexe pe Nicole, dintre care cel mai important presupunea strângerea de date, în interiorul corpului ei, de către o duzină de creaturi micuțe, spiralate, lungi de aproximativ doi centimetri și late cât un ac cu

gămălie. Nicole se trase înapoi îngrozită când dădu cu ochii de creaturile subțirele care forfoteau într-un fel de pungă de plastic ținută de doctorul Blue.

— Dar credeam că nu vă trebuie decât codul meu genetic, pe care-l conține fiecare celulă în parte, spuse Nicole. Nu e nevoie să…

Culori aprinse înconjurau capul doctorului Blue când octopăianjenul o întrerupse pe Nicole.

— Deocamdată, tehnicile noastre de extragere a informațiilor conținute de genomul vostru nu sunt foarte avansate, îi spuse doctorul Blue lui Ellie, care traduse. Metodele noastre ar funcționa cel mai bine dacă am avea multe celule, prelevate din mai multe organe și subsisteme biologice diferite.

Apoi doctorul îi mulțumi din nou politicos lui Nicole pentru cooperare, terminând cu propoziția din benzi albastru-cobalt și galben luminos pe care ea învățase deja s-o interpreteze. Partea albastră a lui „mulțumesc” se prelinse pe partea laterală a capului doctorului Blue, producând un frumos efect vizual care o distrase pe moment pe lingvista Nicole. *Așadar, păstrarea riguroasă a acelor benzi de culoare trebuie să fie un comportament învățat*, se gândi ea. *Iar doctorul nostru are un fel de defect de vorbire*.

Nicole redeveni atentă câteva minute mai târziu, când doctorul Blue explică faptul că acele creaturi spiralate îi vor pătrunde în corp prin piele și vor rămâne acolo o jumătate de oră. *Groaznic*, își spuse imediat Nicole cu scârbă, *seamănă cu niște lipitori*!

Una dintre creaturi îi fu așezată pe antebraț. Nicole ridică brațul în fața ochilor și se uită cum animalul micuț i se înșurubează în piele. Nu simți nimic în timp ce creatura o invada, dar după ce aceasta dispăru se cutremură involuntar.

Nicole fu rugată să se întindă pe spate. Apoi doctorul Blue îi arătă două creaturi mici cu opt picioare, una roșie și una albastră, fiecare de mărimea unei musculițe de oțet.

— S-ar putea să simți un oarecare disconfort curând, când spiralele ajung la organele interne, îi spuse doctorul Blue prin intermediul lui Ellie. Aceste vietăți micuțe pot fi folosite pentru anestezie, dacă vrei să mai slăbească durerea.

În mai puțin de un minut, Nicole simți un junghi ascuțit în piept. Primul ei gând fu că-i pătrunde ceva în inimă. Când doctorul Blue îi văzu fața

schimonosită de durere, îi puse pe gât cele două insecte anestezice. În doar câteva clipe, Nicole se pomeni suspendată într-o stare ciudată, între vis și trezie. Auzea încă vocea lui Ellie continuând să explice ce se întâmplă, dar nu simțea nimic din ceea ce se petrecea în corpul ei.

Nicole se pomeni cu privirea ațintită pe partea din față a capului doctorului Blue, care supraveghea întreaga procedură. Spre marea ei uimire, i se păru că începe să recunoască expresii emoționale formate de încrețiturile superficiale subtile de pe fața octopăianjenului. Își aminti că o dată, în copilărie, fusese sigură că l-a văzut pe câinele ei zâmbind. *Simțul văzului are atât de multe fațete*, gândi visătoare, *mult mai multe decât am folosit noi vreodată*!

Se simțea uimitor de liniștită. Închise ochii și, când îi redeschise, redeveni fetița de zece ani care plângea lângă tatăl său, în timp ce flăcările mistuiau catafalcul mamei ei în ceremonia de înmormântare cuvenită reginei senufo. Bătrânul Omeh, străbunicul ei, purtând o mască înspăimântătoare pentru a alunga demonii care ar fi încercat să o însoțească pe mama lui Nicole în lumea de dincolo, veni lângă ea și o luă de mână.

— Profeția cronicilor s-a adeverit, Ronata, spuse el folosind numele senufo al lui Nicole, seminția noastră a ajuns până la stele.

Masca pestriță de șaman dispăru, înlocuită de un alt set de culori, dispuse în benzi care se roteau în jurul capului doctorului Blue. Nicole auzi din nou glasul lui Ellie. *Fiica mea e un hibrid*, își spuse ea fără emoție. *Am dat naștere la ceva ce e mai mult decât un om. A început un nou tip de evoluție*.

Mintea ei se desprinse iarăși de prezent și se văzu în chip de pasăre mare sau avion, zburând la înălțime în întuneric, deasupra savanelor de pe Coasta de Fildeș. Părăsise Pământul, întorsese spatele Soarelui și se îndrepta ca o rachetă spre bezna și vidul de dincolo de sistemul solar. Vedea clar cu ochii minții fața lui Omeh.

— Ronata, strigă el pe cerul nopții din Coasta de Fildeș, nu uita. Tu ești cea aleasă.

Oare chiar să fi știut el, cu atâția ani în urmă, în Africa, pe Pământ? se întrebă Nicole, încă în starea crepusculară dintre veghe și somn. *Și dacă da, cum? Să existe totuși o altă dimensiune pe care noi abia am început s-o înțelegem*?

Richard și Nicole stăteau împreună în semiîntuneric. Erau singuri pentru o vreme. Ellie și Eponine plecaseră cu Archie ca să facă toate aranjamentele pentru plecarea din dimineața următoare.

— Ai fost foarte tăcută toată ziua, spuse Richard.

— Da, așa e, răspunse Nicole. M-am simțit ciudat, aproape drogată, după ultima procedură de azi dimineață… Memoria mea e neobișnuit de activă. Mă gândesc la părinții mei. Și la Omeh. Și la viziunile pe care le-am avut cu ani în urmă.

— Te-au surprins rezultatele testelor? întrebă Richard după o scurtă tăcere.

— Nu chiar. Cred că ni s-au întâmplat atâtea… Și știi, Richard, tot mai țin minte când a fost Ellie concepută. Tu încă nu-ți amintești pe deplin.

— Am stat de vorbă mult cu Ellie și Archie azi după-amiază, în timp ce tu dormeai. Schimbările pe care octopăianjenii i le-au determinat lui Ellie sunt permanente, precum mutațiile. Probabil că Nikki are câteva din aceleași caracteristici — asta depinde de amestecul exact de gene. Firește că, în generația următoare, ale ei vor fi atenuate…

Richard nu-și termină gândul. Căscă, apoi întinse mâna și o luă pe a lui Nicole. Rămaseră tăcuți mai multe minute, apoi Nicole rupse tăcerea.

— Richard, mai ții minte ce ți-am povestit despre cronicile senufo? Despre femeia din acel trib, fiică de rege, despre care s-a prorocit că va purta semnția senufo „până în stele”?

— Vag, răspunse Richard. N-am mai vorbit de mult despre asta.

— Omeh era convins că eu sunt femeia din cronici… „Femeia fără pereche”, o numea el… Crezi că există vreo cale să putem cunoaște viitorul?

Richard râse.

— În natură, toate urmează anumite legi. Acele legi pot fi exprimate ca ecuații diferențiale în timp. Dacă noi cunoaștem precis condițiile inițiale ale sistemului dintr-o perioadă dată și ecuațiile exacte care reprezintă legile naturii, teoretic putem prevedea toate rezultatele. Desigur, nu putem, din cauză că întotdeauna cunoștințele noastre sunt imperfecte iar regulile haosului limitează aplicabilitatea tehnicilor noastre de estimare…

— Să presupunem, spuse Nicole, proptindu-se într-un cot, că există indivizi sau chiar grupuri care nu știu matematică, dar care pot cumva *vedea* sau *simți* atât legile, cât și condițiile pe care le-ai menționat. N-ar putea ei,

în mod intuitiv, să rezolve cel puțin o parte din ecuații și să prezică viitorul folosind intuiția pe care noi nu o putem influența sau cuantifica?

— E posibil, spuse Richard. Dar adu-ți aminte, afirmațiile ieșite din comun cer…

— … dovezi ieșite din comun. Știu, spuse Nicole, apoi făcu o scurtă pauză. Mă întreb ce e atunci destinul. E ceva inventat de oameni după fapte? Sau e real? Și dacă destinul chiar există ca noțiune, cum poate fi el explicat prin legile fizicii?

— Mi-e greu să te urmăresc, iubito, spuse Richard.

— E derutant chiar și pentru mine, spuse Nicole. Sunt persoana care sunt pentru că, așa cum susținea Omeh când eram mică, destinul meu a fost să călătoresc în spațiu? Sau sunt persoana care sunt datorită tuturor alegerilor pe care le-am făcut personal și a însușirilor pe care mi le-am dezvoltat în mod conștient?

Richard râse din nou.

— Acum ești foarte aproape de una din enigmele filosofice fundamentale, controversa dintre omnisciența lui Dumnezeu și liberul arbitru al omului.

— Nu asta am urmărit, spuse gânditoare Nicole. Pur și simplu nu pot scăpa de ideea că tot ce s-a întâmplat în viața mea incredibilă n-ar fi fost o surpriză pentru Omeh.

7

Micul dejun de despărțire fu un ospăț. Octopăianjenii puseră la dispoziție mai mult de o duzină de fructe și legume diferite, precum și un preparat fierbinte și gros care, după cum spuneau Ellie și Archie, era făcut din ierburile foarte înalte care creșteau chiar la nord de uzina electrică. În timp ce mâncau, Richard îl întrebă pe octopăianjen ce se întâmplase cu puii de avian Tammy și Timmy, precum și cu cantalupii și materia sesilă. Răspunsul oarecum vag că celelalte specii o duc bine nu-l mulțumi.

— Ascultă, Archie, spuse Richard, în felul său dintr-o bucată, căci acum se simțea suficient de în largul său în prezența gazdei extraterestre ca să nu mai considere necesar să fie exagerat de politicos. Creaturile alea mă interesează mai mult decât s-ar crede. Eu le-am salvat și le-am crescut singur, de la naștere. Aș vrea să le văd, fie și numai în treacăt… În orice caz, consider că merit un răspuns mai clar la întrebarea mea.

Archie se ridică, ieși pe ușa apartamentului și reveni după câteva minute.

— Am aranjat să vezi avianii cu ochii tăi, mai târziu, în timpul călătoriei de întoarcere la prietenii voștri, spuse el. Cât despre cealaltă specie, două ouă tocmai au încheiat germinarea și sunt în stadiul de mirmipisică pui. Dezvoltarea lor e monitorizată îndeaproape în partea cealaltă a domeniului nostru și n-ai cum să le vizitezi.

Richard se lumină la față.

— Două au germinat! Cum ați reușit asta?

— Ouăle speciei sesile trebuie puse într-un lichid controlat termic timp de o lună înainte ca procesul de dezvoltare embrionară să înceapă, interpretă foarte rar Ellie culorile lui Archie. Temperatura trebuie menținută în limite de variație foarte mici, mai puțin de un grad după măsurătorile voastre, la aceeași valoare care e optimă pentru manifestarea de mirmipisică a speciei. Altfel, procesul de creștere și dezvoltare nu are loc.

Richard sări în picioare.

— Deci ăsta e secretul! spuse el, aproape strigând. La naiba, trebuia să-mi închipui! Am avut o grămadă de indicii, atât din condițiile din interiorul habitatului lor, cât și din picturile alea murale pe care mi le-au arătat…

Începu să se plimbe prin cameră cu pași mari.

— Dar de unde au știut octopăianjenii? întrebă el cu spatele la Archie.

Archie răspunse repede, după ce Ellie traduse.

— Aveam informații de la cealaltă colonie de octopăianjeni. Însemnările lor explicau întreaga metamorfoză a sesilelor.

Lui Richard i se părea prea simplu. Pentru prima dată bănui că poate colegii lor extratereștrii nu-i spuneau tot adevărul. Se pregătea să mai pună niște întrebări când intră în apartament doctorul Blue urmat de trei octopăianjeni, dintre care doi cărau un obiect mare, hexagonal, învelit într-un material ca hârtia.

— Ce e asta? între Richard.

— Ăsta e grupul oficial care vă urează drum bun, traduse Ellie. Împreună cu un cadou de la locuitorii orașului.

Unul dintre octopăianjenii noi o întrebă pe Ellie dacă se poate ca toți oamenii să se adune afară, în bulevard, pentru ceremonia de despărțire. Oamenii își luară lucrurile și ieșiră prin hol în lumina mai vie. Pe Nicole o surprinse ceea ce văzu. Cu excepția octopăianjenilor care ieșeau din apartament după ei, bulevardul era pustiu. Chiar și culorile grădinilor păreau mai estompate, de parcă în urmă cu două zile, când sosiseră Nicole și Richard, activitatea din preajmă le înviorase temporar.

— Unde sunt ceilalți? o întrebă Nicole pe Ellie.

— Intenționat e foarte liniștit totul, răspunse fiica. Octozii n-au vrut să vă copleșească din nou.

Cei cinci octozi se aliniară în mijlocul bulevardului, având direct în spatele lor clădirea în formă de piramidă. Cei doi octopăianjeni din dreapta țineau în echilibru pachetul hexagonal, mai mare decât ei. Cei patru oameni fură aliniați vizavi de octopăianjeni, chiar în fața porților orașului. Octopăianjenul din mijloc, pe care Ellie îl prezentase în cele din urmă ca „Optimizatorul Șef (după mai multe încercări nereușite de a găsi un cuvânt omenesc precis și corect pentru descrierea făcută de Archie îndatoririlor conducătorului octopăianjen) păși în față și începu să vorbească.

Optimizatorul șef își exprimă recunoștința față de Richard, Nicole, Ellie și Eponine, adăugând mulțumiri personale adresate fiecăruia în parte și-și exprimă speranța ca această scurtă interacțiune să fie „prima din multele” care vor conduce la o mai bună înțelegere între cele două specii. Apoi octopăianjenul precizează că Archie va însoți oamenii pe drumul de întoarcere nu doar pentru ca interacțiunea să poate fi continuată și lărgită, ci și pentru a

le demonstra celorlalți oameni că între cele două specii există acum încredere reciprocă.

În timpul unei pauze scurte, Archie înaintă în spațiul dintre cele două linii și Ellie îi ură în mod simbolic bun venit în grupul lor. Cei doi octopăianjeni din dreapta dezveliră atunci cadoul: o pictură minunată, detaliată a priveliștii pe care Nicole și Richard o văzuseră când intraseră în Orașul de Smarald. Pictura era atât de veridică încât Nicole rămase pe moment înmărmurită. Câteva minute mai târziu, toți oamenii veniră mai aproape ca să studieze detaliile. În tablou erau prezentate toate creaturile ciudate, inclusiv cele trei ondulate, de culoare bleumarin, ale căror antene lungi și noduroase ieșeau din masa unui corp în continuă foială; asta-i aminti lui Nicole ce dezorientată fusese în ziua precedentă.

În timp ce examina tabloul și se întreba cum fusese creat, Nicole își aminti semi-leșinul care însoțise privirea scenei reale. *Am avut atunci o premoniție a pericolului*? se întrebă ea. *Sau a fost altceva*? Își luă privirea de la tablou și se uită la octopăianjenii care vorbeau între ei. *Poate a fost o revelație, o răbufnire instantanee de recunoaștere a ceva aflat dincolo de înțelegerea mea.O forță sau o putere neexperimentată până acum de nici o ființă umană*. Un fior rece îi străbătu șira spinării în timp ce porțile Orașului de Smarald începură să se deschidă.

Richard era întotdeauna preocupat să dea nume lucrurilor. După mai puțin de un minut de inspecție a creaturilor pe care urmau să călătorească, le numi „struțozauri”.

— Nu e un nume foarte ingenios, îl ironiză Nicole.

— N-o fi, dar le descrie perfect. Arată exact ca un struț uriaș, cu fața și gâtul unui dinozaur erbivor.

Creaturile aveau patru picioare ca de pasăre, un corp moale, acoperit cu pene, în mijloc cu o scobitură în care puteau sta ușor patru oameni, și un gât lung care se putea întinde trei metri în orice direcție. Întrucât picioarele aveau o lungime de aproximativ doi metri, gâtul ajungea la pământul din jur fără dificultate.

Cei doi struțozauri erau surprinzător de iuți. Archie, Ellie și Eponine călătoreau pe una dintre creaturi, pe care fusese legat, cu un fel de cablu, și tabloul. Nicole și Richard erau singuri pe cealaltă creatură. Nu existau frâie sau alte mijloace evidente de a controla animalele; totuși, înainte ca grupul

să plece din Orașul de Smarald, Archie „discutase” aproape zece minute cu struțozaurii.

— Le explică întregul traseu, lămurise Ellie la momentul respectiv. Și le mai spune și ce să facă în caz de accident.

— Ce fel de accident?! strigase Richard, dar Ellie se mulțumise să dea din umeri.

La început, atât Richard, cât și Nicole se țineră bine de penele din jurul scobiturii în care stăteau dar, după câteva minute, se destinseseră. Călătoria era foarte lină, nu simțeau nici o mișcare pe verticală.

După ce Orașul de Smarald dispăru din câmpul lor vizual, Richard întrebă:

— Oare crezi că animalele astea evoluează în mod natural așa, cu scobitura asta în mijlocul spatelui? Sau inginerii geneticieni octopăianjeni le prăsesc cumva pentru transport?

— În mintea mea nu există nici un dubiu, răspunse Nicole. Sunt convinsă că majoritatea ființelor vii pe care le-am întâlnit, inclusiv ființele acelea de culoare închisă, spiralate, care se foiesc întruna și care mi-au pătruns prin piele în corp, au fost create de octopăianjeni pentru a îndeplini o funcție anume. Cum ar putea fi altfel?

— Dar nu poți să crezi că animalele astea au fost create pornind de la zero, spuse Richard. Asta ar sugera o tehnologie incredibilă, mult peste puterea imaginației noastre.

— Nu știu, iubitule, răspunse Nicole. Poate că octopăianjenii au călătorit în multe sisteme planetare, și au găsit în fiecare loc forme de viață care au putut fi ușor modificate pentru a se încadra în grozavele lor scheme simbiotice… Dar nu pot accepta ideea că această biologie armonioasă s-a născut prin evoluție naturală.

Cei doi struțozauri și cei cinci „pasageri” ai lor erau călăuziți de trei licurici uriași. După câteva ore, grupul se apropie de un lac mare care se întindea la sud și la vest. Ambii struțozauri se ghemuiră la pământ pentru ca Archie și cei patru oameni să poată coborî.

— Aici vom lua prânzul și vom bea apă, le spuse Archie celorlalți.

Îi întinse lui Ellie un container plin cu mâncare, apoi îi duse pe struțozauri la lac. Nicole și Eponine o luară în direcția unor plante albastre care creșteau la marginea lacului.

— Ești expertă în limba lor, spuse Richard, între două îmbucături. Mai mult decât impresionant!

Ellie râse.

— Mă tem că nu sunt atât de bună pe cât crezi. Octozii folosesc în mod intenționat fraze foarte simple, ca să-i pot înțelege… Și vorbesc rar, cu benzi late… Dar fac progrese… Îți dai seama, nu-i așa, că nu folosesc limbajul lor *adevărat* atunci când vorbesc cu noi. Doar o formă derivată.

— Ce vrei să spui? întrebă Richard.

— Mamei i-am explicat când eram în Orașul de smarald. Cred că n-a avut ocazia să-ți spună… Limba lor *adevărată* are șaizeci și patru de culori-simboluri, cum am mai spus, dar unsprezece dintre ele nu ne sunt accesibile. Opt sunt în partea infraroșie a spectrului, iar celelalte trei în cea ultravioletă. Așa că noi putem distinge cu claritate numai cincizeci și trei din simbolurile lor. La început, lucrul ăsta a fost o adevărată problemă… Din fericire, cinci dintre cele unsprezece simboluri din afara spectrului vizibil sunt de clarificare. În orice caz, ca să ne fie mai ușor, au pus la punct ceea ce ar putea fi un nou dialect al limbii lor, folosind doar lungimile de undă pe care le putem vedea… Archie spune că acest dialect nou se predă deja în unele din clasele lor avansate…

— Uimitor! spuse Richard. Vrei să spui că și-au *adaptat limba* în conformitate cu limitele noastre fizice?

— Nu chiar, tată. Continuă să-și folosească limba adevărată atunci când vorbesc între ei. De asta nu înțeleg întotdeauna ce-și spun… Totuși, acest nou dialect a fost creat, iar acum este extins, tocmai pentru a ușura cât mai mult comunicarea cu noi.

Richard termină de mâncat. Se pregătea să-i mai pună lui Ellie o întrebare despre limba octopăianjenilor când o auzi pe Nicole strigând.

— Richard, privește acolo, în aer, spre pădure! Richard întoarse capul și-și făcu mâna streașină. Văzu în depărtare două păsări zburând spre ei. Nu le recunoscu din primul moment, ci abia după ce auzi țipătul familiar. Atunci sări în picioare și o luă la fugă în direcția avianilor. Tammy și Timmy, acum maturi, părăsiră în picaj cerul și aterizară lângă el. Richard fu salutat cu bucurie de „pupilele” lui, care sporovăiau necontenit și-și lipeau de el burțile catifelate.

Arătau perfect sănătoși. Ochii lor imenși și expresivi nu arătau nici o urmă de tristețe. După câteva clipe în care împărtășiră bucuria regăsirii, Timmy se îndepărtă câțiva pași, strigă ascuțit ceva cu un glas puternic și se înălță în aer. Se întoarse în câteva minute cu un tovarăș avian, o femelă cu

corp catifelat de culoare portocalie, cum Richard nu mai văzuse. Fu puțin derutat, dar își dădu seama că Timmy îi prezintă perechea lui.

Restul întâlnirii cu avianii dură doar zece-cincisprezece minute. După ce le explică faptul că lacul întins asigură aproape jumătate din apa dulce de pe domeniul octopăianjenilor, Archie insistă ca grupul să-și continue călătoria. Richard și Nicole erau deja instalați în scobitura de pe spatele struțozaurului lor când cei trei aviani plecară. Tammy mai pluti un pic deasupra lor sporovăind ca să-și ia rămas bun, deranjând evident creatura pe care călătoreau. În cele din urmă, Tammy porni după fratele ei și perechea acestuia, înspre pădure.

Struțozaurii se îndreptară și ei către pădure. Richard era ciudat de tăcut.

— Avianii înseamnă mult pentru tine, nu-i așa? întrebă Nicole.

— Absolut, răspunse soțul ei. Am fost mult timp complet singur, doar cu puii. Supraviețuirea lui Timmy și Tammy depindeau de mine… Faptul că m-am angajat să-i salvez a fost, probabil, primul gest altruist din viața mea. Acest lucru mi-a arătat noi dimensiuni ale neliniștii și fricii.

Nicole întinse mâna și o luă pe a lui Richard.

— Viața ta emoțională a avut o odisee proprie, fiecare fărâmă a ei fiind tot atât de bogată precum călătoria fizică pe care ai întreprins-o, spuse Nicole cu blândețe.

Richard o sărută.

— Tot mai am câțiva demoni care n-au fost exorcizați, spuse el. Poate, cu ajutorul tău, peste încă zece ani am să fiu o ființă umană cumsecade.

— Nu-ți acorzi suficient credit, iubitule, spuse Nicole.

— *Minții* mele îi acord credit din belșug, spuse Richard rânjind și schimbând tonul conversației. Și știi ce o frământă chiar acum? De unde a venit avianul ăla cu burta portocalie?

Nicole păru nedumerită.

— Din al doilea habitat, răspunse ea. Tu însuți ne-ai spus că populația lor număra probabil vreo mie de indivizi înainte ca soldații lui Nakamura să le invadeze habitatul… Precis au salvat și octopăianjenii câțiva.

— Dar am trăit acolo luni întregi, protestă Richard. Și n-am văzut niciodată un avian cu burtă portocalie. Nici unul. Mi-aș fi amintit.

— Și care e ipoteza ta?

— Nici una. Dar încep să mă întreb dacă nu cumva amicii noștri octopăianjeni au unele secrete pe care nu ni le-au împărtășit încă.

După mai multe ore, ajunseră la coliba iglu mai mare de la Marea Cilindrică. Igluul micuț și strălucitor de alături dispăruse. Archie și cei patru oameni „descălecară”. Octopăianjenul și Richard dezlegară tabloul hexagonal și-l rezemară de iglu. Apoi Archie îi luă pe struțozauri deoparte și le dădu instrucțiuni pentru drumul de întoarcere acasă.

— Nu mai pot să rămână puțin? întrebă Nicole. Copiii ar fi absolut încântați să-i vadă.

— Din păcate, nu, răspunse Archie. Avem numai câțiva și cererea e mare.

Deși călătoria îi obosise, Eponine, Ellie, Richard și Nicole abia așteptau întâlnirea cu ceilalți. Înainte de a părăsi coliba iglu, Eponine și Ellie se spălară pe față și se aranjară în oglindă. Apoi Eponine spuse:

— Vă cer tuturor o favoare. Vă rog să nu spuneți nimănui de vindecarea mea până nu am ocazia să discut cu Max în particular. Vreau să fie o surpriză.

— Sper ca Nikki să mă recunoască, spuse Ellie cu nervozitate în timp ce coborau prima scară și intrau în coridorul ce ducea la palier.

Tot grupul avu un moment de panică la gândul că ceilalți ar putea să doarmă, dar Richard făcu un calcul algoritmic și asigură pe toată lumea că sub cupolă era mijlocul dimineții.

Ieșiră toți cinci pe palier și se uitară spre podeaua circulară de sub ei. Gemenii Kepler și Galileo jucau leapșa iar micuța Nikki se uita la ei și râdea. Nai și Max descărcau hrană dintr-un metrou sosit de curând. Eponine nu se mai putu abține.

— Max! strigă ea. Max!

Max reacționă de parcă fusese împușcat. Scăpă mâncarea pe care o ducea, se întoarse spre palier, o văzu pe Eponine făcându-i cu mâna și țâșni ca un pursânge spre scara cilindrică. În mai puțin de două minute ieși pe palier și-o cuprinse pe Eponine în brațe.

— O, franțuzoaico, spuse el ridicând-o jumătate de metru de la podea și îmbrățișând-o furtunos, ce dor mi-a fost de tine!

8

Archie știa să facă tot felul de scamatorii cu mingi colorate. Octopăianjenul putea să prindă două mingi deodată și să le arunce în direcții total diferite. Putea chiar să jongleze cu șase mingi simultan, folosind patru tentacule, căci îi ajungeau celelalte patru ca să-și mențină echilibrul. Copiilor le plăcea la nebunie ca el să-i legene pe toți trei în același timp. Archie părea că nu se mai satură să se joace cu puii de om.

La început, firește, copiilor le fusese frică de oaspetele extraterestru. În ciuda asigurărilor repetate că Archie e prietenos, micuța Nikki se arătă extrem de circumspectă, din cauza amintirii terifiante a răpirii mamei sale. Benjy fu primul care-l acceptă pe Archie ca tovarăș de joacă. Gemenii Watanabe era prea mici pentru jocuri complicate, așa că tânărul descoperi cu mare încântare că Archie e bucuros să i se alăture într-un joc activ cu mingea.

Prezența lui Archie îi deranja și pe Max, și pe Robert. De fapt, la o oră după sosirea celor patru oameni și a octopăianjenului, Max îi luase la întrebări pe Nicole și Richard, în dormitorul acestora. Vorbise mânios:

— Eponine mi-a spus că afurisitul de octopăianjen o să locuiască *aici*, cu noi. V-ați pierdut cu toții mințile?

— Max, consideră-l pe Archie un ambasador, spusese Nicole. Octozii vor să comunice cu noi în mod regulat.

— Dar aceiași octopăianjeni le-au răpit pe fiica ta și pe prietena mea și le-au ținut acolo, împotriva voinței lor, mai mult de o lună… Iar tu îmi spui că trebuie să *ignorăm* cu totul faptele lor?

— Au existat anumite motive pentru răpiri, răspunsese Nicole schimbând o privire cu Richard. Și s-au purtat bine cu ele… De ce nu vorbești cu Eponine despre asta?

— Eponine n-are decât cuvinte de laudă pentru octopăianjeni. Mai să zici că i s-a spălat creierul… Credeam că voi doi o să dovediți mai multă judecată.

Chiar și după ce Eponine îl informase pe Max că octopăianjenii o vindecaseră de RV-41, el rămase sceptic.

— Dacă e adevărat, atunci e cea mai minunată veste pe care am primit-o de când acei roboței au apărut la fermă și mi-au confirmat că Nicole a ajuns

cu bine în New York. Dar mi-e greu să-i consider pe acești monștri cu opt picioare binefăcătorii noștri. Vreau ca doctorul Turner să te consulte cu mare atenție. Dacă el îmi spune că ești vindecată, am să cred.

Încă de la început, Robert Turner fu exagerat de ostil față de Archie. Nimic din ce-i spuseseră Nicole și Ellie nu reuși să neutralizeze mânia pe care încă o simțea legat de răpirea lui Ellie. Mândria sa de profesionist era și ea grav lezată de aparenta ușurință cu care fusese vindecată Eponine.

— Tu te aștepți la prea mult, Ellie, ca întotdeauna, spuse Robert în a doua noapte de când erau iar împreună. Vii aici plină de relatări încântate despre acești extratereștri care te-au smuls de lângă Nikki și de lângă mine și te aștepți ca noi să-i strângem la piept imediat. Nu e corect. Am nevoie de timp să înțeleg și să sintetizez tot ce-mi spui… Nu îți dai seama că răpirea ta ne-a traumatizat și pe Nikki și pe mine? Aceleași creaturi ne-au lăsat cicatrici emoționale adânci; și tu vrei acum ca eu să le consider prietene?… Nu pot să-mi schimb părerea peste noapte.

Pe Robert îl tulbură și informația adusă de Ellie despre modificările genetice făcute în sperma lui Richard, cu toate că acest lucru explica de ce genomul soției sale sfidase orice clasificare cu ocazia testelor făcute de colegul său Ed Stafford în Noul Eden.

— Cum poți să accepți cu atâta calm descoperirea că ești un hibrid? îi spuse el lui Ellie. Nu înțelegi ce înseamnă asta? Când octopăianjenii ți-au modificat ADN-ul ca să le înțelegi mai ușor limba, ei au umblat la un cod genetic robust care a evoluat în mod natural pe parcursul a milioane de ani. Cine știe ce susceptibilități la boală, infirmități sau chiar schimbări negative de fertilitate pot apărea la tine sau la generațiile următoare? Poate că octozii i-au condamnat fără voie pe toți nepoții noștri.

Ellie nu reuși să-și înmoaie soțul. Când Nicole începu să lucreze cu Robert pentru a stabili dacă Eponine era cu adevărat vindecată de RV-41, observă că Robert se zbârlea de fiecare dată când ea spunea ceva favorabil la adresa lui Archie sau a octopăianjenilor.

— Trebuie să-i mai lăsăm timp lui Robert, își sfătui ea fiica la o săptămână după întoarcere. El tot mai consideră că octopăianjenii l-au agresat, nu numai răpindu-te pe tine, ci și contaminând genele fiicei lui.

— Mamă, mai e o problemă… Simt că Robert este *gelos* într-un mod ciudat. I se pare că petrec prea mult timp cu Archie… Nu acceptă faptul că

Archie nu poate să comunice cu nimeni decât dacă sunt eu acolo, ca să traduc.

— Cum spuneam, trebuie să avem răbdare. Până la urmă, Robert va accepta situația.

Dar, în particular, Nicole avea dubii. Robert era hotărât să găsească vreo rămășiță a virusului RV-41 în organismul lui Eponine și, când văzu că nici unul din testele făcute cu echipamentul său portabil relativ nesofisticat n-a dat la iveală nimic, continuă să ceară proceduri suplimentare. Părerea de profesionist a lui Nicole era că nu obțin nimic dacă fac noi testări. Ea era practic sigură că Eponine e vindecată.

Cei doi medici avură o ciocnire la o zi după ce Ellie îi mărturisise mamei sale că Robert e gelos pe Archie. Nicole sugeră să pună capăt testelor și s-o declare pe Eponine sănătoasă, dar își auzi șocată ginerele spunând că propune să-i deschidă cavitatea toracică și să-i ia o mostră din țesuturile din jurul inimii.

— Dar, Robert, ai mai avut vreodată un caz în care rezultatele atâtor teste să fie negative și virusul să rămână totuși activ în regiunea inimii?

— Numai când moartea era iminentă și inima se deteriorase deja, recunoscu el. Dar asta nu exclude posibilitatea ca aceeași situație să se petreacă mai devreme în ciclul bolii.

Nicole era uluită. Nu se certă cu Robert căci își dădu seama, după rigiditatea posturii lui, că s-a hotărât deja asupra pasului următor. *Dar orice operație pe cord deschis e riscantă, chiar dacă Robert e foarte priceput* se gândi ea. *În mediul ăsta, orice accident ar putea provoca moartea. Te rog, Robert, vino-ți în fire. Dacă nu, voi fi nevoită să te împiedic, spre binele lui Eponine*.

Max ceru să discute cu Nicole între patru ochi la foarte scurt timp după ce Robert recomandă operația de inimă.

— Eponine e înspăimântată, mărturisi el, și eu la fel… S-a întors din Orașul de Smarald mai plină de viață decât am văzut-o vreodată. Inițial, Robert mi-a spus că testele se vor încheia în două zile… Dar uite că se târăgănează de aproape două săptămâni și acum el spune că vrea să ia o mostră de țesut din inimă…

— Știu, spuse mohorâtă Nicole. Mi-a spus și mie aseară.

— Te rog să mă ajuți, spuse Max. Vreau să fiu sigur că am înțeles bine. Tu și cu Robert i-ați făcut de mai multe ori analiza sângelui, ca și alte

analize ale diverselor țesuturi din corp, și toate rezultatele au fost neîndoielnic negative?

— Corect, spuse Nicole.

— Și nu e adevărat și că de fiecare dată când Eponine a fost examinată, chiar de când a fost diagnosticată ca RV-41 pozitivă, cu ani în urmă, analiza sângelui a indicat prezența virusului?

— Ba da.

— Atunci de ce vrea Robert să o opereze? Pur și simplu nu vrea să creadă că e vindecată? Sau e doar exagerat de precaut?

— Nu pot să răspund în locul lui, spuse Nicole.

Își privi atentă prietenul ei și știu care va fi următoarea lui întrebare și ce-i va răspunde. *Toți trebuie să luăm decizii grele în viață*, se gândi ea. *Când eram mai tânără,am încercat în mod conștient să evit să mă pun într-o situație în care să fiu nevoită să iau astfel de decizii. Acum înțeleg că,evitându-le, le permit altora să decidă în locul meu. Și uneori ei se înșală*.

— Dacă tu ai fi medicul răspunzător, Nicole, ai opera-o pe Eponine? întrebă Max.

— Nu, n-aș opera-o, răspunse cu grijă Nicole. După părerea mea, e aproape sigur că octopăianjenii au vindecat-o pe Eponine și că riscul operației nu se justifică.

Max zâmbi și-și sărută prietena pe frunte.

— Mulțumesc, spuse el.

Robert era revoltat. Le aminti tuturor că și-a dedicat mai mult de patru ani din viață studierii acestei boli anume încercând, totodată, să găsească un leac și că, în mod sigur, știe mai mult despre RV-41 decât ei toți la un loc. Cum se putea ca ei să aibă mai multă încredere într-o presupusă vindecare realizată de extratereștri decât în talentul lui de chirurg? Cum îndrăznea soacră-sa, ale cărei cunoștințe despre RV-41 se limitau la ceea ce o învățase el însuși, să expună o opinie diferită față de a lui? Nimeni din grup nu reuși să-l înduplece, nici chiar Ellie, pe care, până la urmă, o izgoni din preajma lui după mai multe schimburi de cuvinte neplăcute.

Timp de două zile, Robert refuză să iasă din camera lui. Nici măcar nu răspunse când fiica sa, Nikki, îi ură „somn ușor, tati”, înainte de culcare. Familia și prietenii erau foarte tulburați de chinul lui, nu știau ce să facă pentru a-i alina durerea. Discutară de mai multe ori problema stabilității

mentale a lui Robert. Toată lumea era de acord că Robert păruse „deplasat” chiar de la fuga din Noul Eden și că după răpirea lui Ellie întreg comportamentul lui devenise și mai straniu, și mai imprevizibil.

Ellie îi mărturisi mamei sale că Robert s-a purtat „ciudat” cu ea după recenta lor regăsire.

— Nu s-a apropiat de mine nici măcar o dată, așa cum se apropie un bărbat de o femeie, spuse ea cu tristețe. De parcă l-aș fi putut contamina… Îmi tot spune lucruri ciudate, ca de pildă: „Ellie, *ai vrut* să fii răpită?”

— Mi-e milă de el, răspunse Nicole. Poartă în suflet o mare povară emoțională, încă de atunci, de demult, din Texas. Toate astea au pus pur și simplu capac. Ar trebui…

— Dar ce putem face acum pentru el? o întrerupse Ellie.

— Nu știu, iubito. Pur și simplu, nu știu.

Ellie încercă să depășească perioada dificilă ajutându-l pe Benjy să învețe limba octopăianjenilor. Tot ce era legat de octopăianjeni îl fascina nespus pe fratele ei, inclusiv tabloul hexagonal adus din Orașul de Smarald. Îl privea de mai multe ori pe zi și nu scăpa nici o ocazie să pună întrebări despre uimitoarele creaturi zugrăvite în tablou. Prin intermediul lui Ellie, Archie răspundea întotdeauna răbdător la toate întrebările lui Benjy.

La scurt timp după ce începu să se joace în mod regulat cu Archie, Benjy hotărâse că vrea să învețe să recunoască cel puțin câteva fraze din lexiconul octopăianjenilor. Benjy știa că Archie poate să interpreteze mișcarea buzelor și voia să-i arate octopăianjenului că până și un om „încet la minte” putea prinde suficient din limba octopăianjenilor pentru a purta o conversație simplă, dacă e motivat corespunzător.

Ellie și Archie începură prin a-i preda elementele de bază. Benjy învăță fără dificultate culorile octopăianjenilor pentru „da”, „nu”, „te rog”, „mulțumesc”. Și numerele erau destul de ușoare, întrucât atât numeralele cardinale, cât și cele ordinale erau în esență combinații a două culori de bază, roșu-sânge și verde-malachit, folosite binar și marcate în propoziție de un clarificator roz-portocaliu. Cel mai mult îi dădu de furcă lui Benjy înțelegerea faptului că nici o culoare nu are nici un înțeles luată separat, ci numai când e însoțită de altele. De exemplu, o bandă de culoare Siena ruginiu reprezenta verbul „a înțelege” dacă era urmată de una mov și apoi de un clarificator; totuși, când combinația siena ruginiu/mov era urmată de purpuriu, înțelesul celor trei benzi era „plantă înflorită”.

De asemenea, culorile individuale nu alcătuiau un alfabet în cel mai strict sens al cuvântului. Uneori, lățimea unei benzi de culoare, comparată cu a celorlalte din secvența ce definea un singur cuvânt, schimba complet înțelesul. Combinația de siena ruginiu și mov însemna „a înțelege” numai dacă cele două benzi aveau lățime aproximativ egală. O bandă siena ruginiu îngustă urmat de una mov dublă însemna „capacitate”.

Benjy se lupta cu limba, făcând toate repetițiile necesare cu un zel ieșit din comun. Ardoarea cu care învăța îi încălzea lui Ellie inima într-o perioadă când era foarte frământată, căci nu știa cum se va rezolva criza lui Robert.

La începutul zilei a treia de exil autoimpus al lui Robert în camera sa, metroul trase la peron, cum era de așteptat, aducându-le provizii de hrană și apă pentru o jumătate de săptămână. Numai că de data asta, în tren erau și doi octopăianjeni. Aceștia coborâră și avură o discuție lungă cu Archie. Familia se adună laolaltă, așteptându-se la noi vești neobișnuite.

— Soldații oameni sunt din nou în New York și sparg zidul de etanșare al adăpostului nostru, relată Archie. E doar o problemă de timp până să descopere tunelele de metrou.

— Și ce trebuie să facem? întrebă Nicole.

— Am vrea să veniți cu noi în Orașul de Smarald, răspunse Archie. Colegii mei au anticipat această posibilitate și au terminat deja proiectarea unei secțiuni speciale în oraș, doar pentru voi. Ar putea fi gata în câteva zile.

— Și ce se întâmplă dacă nu vrem să mergem? întrebă Max.

Archie se sfătui cu ceilalți doi octopăianjeni.

— Atunci puteți să rămâneți aici și să așteptați soldații, spuse el. Noi vă vom furniza câtă mâncare putem, dar vom începe să demontăm sistemul de metrou de îndată ce-i evacuăm pe toți asociații noștri la nord de Marea Cilindrică.

Archie continuă să vorbească, dar Ellie se opri din tradus și-i ceru octopăianjenului să repete de mai multe ori următoarele câteva fraze. Apoi se întoarse, puțin cam palidă, spre familie și prieteni.

— Din păcate, traduse ea, noi octopăianjenii trebuie să ne îngrijim de propria noastră soartă. De aceea, cei dintre voi care decid să nu vină cu noi vor avea memoria de scurtă durată blocată și nu-și vor putea aminti în detaliu nici un eveniment petrecut în ultimele săptămâni. Max fluieră.

— Gata cu prietenia și comunicarea, spuse el. Când e la o adică, toate speciile folosesc forța.

Se duse la Eponine, o luă de mână și o duse în fața lui Nicole. Eponine îl privi mirată.

— Vrei, te rog, să ne căsătorești? întrebă el. Nicole se fâstâci.

— Chiar acum? întrebă ea.

— Chiar în minutul ăsta afurisit, răspunse Max. O iubesc pe femeia asta și vreau să avem o lună de miere orgiastică împreună, în coliba aia iglu de sus, înainte să se dezlănțuie iadul.

— Dar eu nu sunt îndrituită să… protestă Nicole.

— Ești cea mai îndrituită dintre cei de față, o întrerupse Max. Haide, încearcă măcar o versiune aproximativă.

Mireasa fără grai zâmbea. Nicole începu ezitant:

— Max Puckett, o iei de soție pe această femeie, Eponine?

— *Da*, și trebuia să o fi făcut cu luni în urmă, răspunse Max.

— Și tu, Eponine, îl iei de soț pe acest bărbat, Max Puckett?

— O, da, Nicole, cu plăcere.

Max o trase pe Eponine spre el și o sărută pătimaș.

— Și acum, *Ar-chi-bald*, spuse el îndreptându-se cu Eponine spre scară, în caz că vrei să știi, franțuzoaica și cu mine intenționăm să mergem cu tine în acel Oraș de Smarald despre care ea vorbește atât de mult. Dar vom fi plecați în următoarele douăzeci și patru de ore, poate mai mult, dacă pe Eponine o țin puterile, și nu vrem să fim deranjați.

Max și Eponine își continuară în pas vioi drumul spre scara cilindrică și-n câteva clipe dispărură. Ellie aproape terminase să-i explice lui Archie ce se petrece cu Max și Eponine când proaspeții căsătoriți ieșiră pe palier și le făcură cu mâna. Toată lumea râse; Max o trase pe Eponine după el pe coridor.

Ellie stătea singură, rezemată de perete, în lumina slabă. *Acum sau niciodată*, se gândi ea. *Trebuie să mai încerc o dată*.

Își aminti scena furtunoasă din urmă cu câteva ore.

— Firește că vrei să te duci cu prietenul tău, octopăianjenul Archie, spusese Robert cu amărăciune. Și speri să o iei și pe Nikki cu tine.

— Toți ceilalți or să accepte invitația, răspunsese Ellie fără să mai încerce să-și ascundă lacrimile. Robert, te rog să vii cu noi. Ei sunt o specie foarte blândă, foarte morală.

— V-au spălat creierul tuturor, spusese Robert. V-au făcut să credeți că sunt mai buni chiar decât propria voastră specie.

Apoi se uitase cu dezgust la Ellie.

— Propria voastră specie, repetase el. Ce ironie! Vai, cred că ești octopăianjen tot atât cât ești și om.

— Nu-i adevărat, iubitule, spusese Ellie. Ţi-am spus de mai multe ori că s-au făcut numai schimbări mărunte… Sunt om, ca și tine…

— De ce? De ce? *De ce*? strigase Robert. De ce m-am lăsat convins de tine să vin în New York? Trebuia să fi rămas acolo unde eram înconjurat de lucruri pe care le înțelegeam…

În ciuda rugăminților ei, Robert rămăsese neînduplecat: nu va merge în Orașul de Smarald. Ba chiar păruse ciudat de încântat că octopăianjenii îi vor bloca memoria de scurtă durată.

— Poate că atunci când o să vă întoarceți, n-o să mai am deloc memorie, spusese el râzând răgușit. N-am să-mi amintesc că soția și fiica mea sunt ființe hibride și că cei mai buni prieteni ai mei nu mă respectă câtuși de puțin ca profesionist… Da, continuase el, voi putea să uit coșmarul acestor ultime săptămâni și să-mi amintesc numai că ai fost furată de lângă mine, la fel ca prima mea soție, pe când eu încă te iubeam cu disperare.

Robert umbla prin cameră mânios. Ellie încercase să îl liniștească.

— Nu, *nu*! strigase el, ferindu-se de atingerea ei. E prea târziu. Prea multă durere. Nu mai pot suporta.

În primele ore ale serii, Ellie ceruse sfatul mamei sale. Nicole nu găsise nimic care s-o mângâie. Fusese de acord că Ellie nu trebuie să cedeze, dar o atenționase că nimic din comportamentul lui Robert nu sugerează că s-ar putea răzgândi.

La sugestia lui Nicole, Ellie îl abordă pe Archie și îl rugă ca, dacă Robert refuză în continuare să meargă cu ei, Archie sau un alt octopăianjen să-l ducă înapoi în adăpost, unde să fie repede găsit de ceilalți oameni. Archie acceptă, cu oarecare reținere.

Te iubesc, Robert, rosti Ellie în gând ridicându-se în sfârșit. *Și Nikki te iubește. Vrem să vii cu noi, pentru că ești soțul meu și tatăl ei*. Trase adânc aer în piept și intră în dormitor.

Până și Richard avea lacrimi în ochi când Robert Turner își îmbrățișă pentru ultima oară soția și fiica și-apoi porni ezitant după Archie spre

metroul aflat la doar douăzeci de metri depărtare. Nikki plângea încetișor, dar nu-și dădea seama pe deplin ce se petrece. Era prea mică.

Robert se întoarse, le făcu, trist, semn cu mâna și urcă în tren. În câteva clipe, metroul dispăru în tunel. În mai puțin de un minut, atmosfera sumbră fu destrămată de strigăte vesele venind de pe palierul de deasupra lor.

— Hei, voi de colo, ar fi bine să vă pregătiți pentru o mare petrecere! strigă Max.

Nicole ridică ochii spre palierul de sub cupolă; chiar și de la distanță, în lumina slabă, putu să vadă zâmbetele radioase ale proaspeților căsătoriți. *Asta e*, se gândi ea, cu inima încă grea din cauza pierderii suferite de propria-i fiică. *Tristețe și bucurie. Bucurie și tristețe. Oriunde există oameni. Pe Pământ. În lumile noi de dincolo de stele. Acum și în vecii vecilor*.

Orașul de Smarald

1

Micul mijloc de transport fără șofer opri într-o piață circulară din care porneau cinci străzi. Singurii pasageri, o femeie brunetă cu păr cărunt și însoțitorul ei octopăianjen, coborâră din mașină. În timp ce ființa umană și octopăianjenul se îndepărtau încet de piață, vehiculul plecă, având acum luminile din interior stinse.

Un uriaș licurici solitar plutea în fața lui Nicole și a doctorului Blue, care-și continuau conversația în semiîntuneric. Nicole avea grijă să accentueze fiecare cuvânt, pentru ca prietenul ei extraterestru să-i poată interpreta fără dificultate mișcarea buzelor. Doctorul Blue răspundea cu benzi de culoare late, folosind propoziții simple pe care știa că Nicole le înțelege.

Când ajunseră la prima dintre cele patru locuințe cu un singur nivel, de culoare alb-crem, de la capătul străzii înfundate, octopăianjenul ridică de la pământ un tentacul și „dădu mâna” cu Nicole.

— Noapte bună, răspunse ea cu un zâmbet stins. A fost o zi extraordinară… Mulțumesc pentru tot.

După ce doctorul Blue intră în casa lui, Nicole se duse la fântâna decorativă care forma o insuliță în mijlocul străzii și bău de la una din cele patru duze care aruncau încontinuu jeturi de apă la nivelul taliei. O parte din apa care atinse fața lui Nicole căzu înapoi în bazinul puțin adânc, producând agitație în interiorul lui. Chiar și în lumina slabă, Nicole văzu creaturile care înotau țâșnind în toate părțile. *Purificatorii se află pretutindeni, mai ales când suntem noi prin preajmă*, se gândi Nicole. *Apa care mi-a atins fața va fi purificată în câteva secunde*. Se întoarse și se apropie de cea mai mare dintre locuințele din fundătură. Când trecu pragul casei, licuriciul de afară zbură repede înapoi spre piață. În hol, Nicole bătu ușor în perete o singură dată și în fața ei apăru imediat un licurici mai mic, abia strălucind. Nicole se opri într-una dintre cele două băi ale familiei, apoi în fața ușii camerei lui Benjy. Acesta sforăia zgomotos. Ascultă un minut, după care își continuă drumul pe hol, spre dormitorul mare pe care-l împărțea cu soțul ei.

Și Richard dormea. Nu răspunse la salutul șoptit al lui Nicole. Ea își scoase pantofii și părăsi dormitorul. Ajunsă în camera cu rol de birou, Nicole bătu ușurel în perete de două ori și lumina se intensifică. În birou

zăceau în dezordine, claie peste grămadă, componentele electronice pe care octopăianjenii le adunaseră, la cererea lui Richard, pe parcursul mai multor luni. Nicole râse în sinea ei în timp ce-și croia drum prin harababură, spre biroul ei. *Întotdeauna are câte un proiect*, se gândi ea. *Măcar translatorul va fi foarte util*.

Nicole se așeză pe scaunul de la biroul ei, trase sertarul din mijloc și scoase computerul portabil, pentru care octopăianjenii furnizaseră în sfârșit subsisteme noi de energie și stocare. După ce-și extrase din meniu jurnalul, Nicole începu să scrie, uitându-se din când în când pe micul monitor, ca să citească.

Ziua 221 -

Am ajuns acasă foarte târziu și, cum era de așteptat, toți dorm. Am fost tentată să mă dezbrac și să mă bag lângă Richard, dar ziua asta a fost atât de ieșită din comun încât am simțit nevoia să-mi consemnez gândurile și sentimentele cât sunt încă proaspete în minte.

Am luat micul dejun, ca întotdeauna, împreună cu întreg clanul nostru, al oamenilor de aici, la o oră după ce s-a luminat de ziuă. Nai ne-a vorbit despre ce vor face copiii la școală înainte de somnul lung de după-amiază, Eponine ne-a spus că atât arsurile la stomac, cât și greața de dimineață au dispărut, iar Richard s-a plâns că „vrăjitorii în biologie” (gazdele noastre, octopăianjenii, firește) sunt ingineri electricieni mediocri. Am încercat să particip la conversație, dar gândul îmi stătea la întâlnirile cu doctorii octopăianjeni din dimineața asta.

Când am ajuns în sala de conferințe din piramidă, imediat după micul dejun, aveam emoții mari. Doctorul Blue și colegii săi au fost punctuali și s-au lansat imediat într-o discuție lungă despre ceea ce aflaseră din testele lui Benjy. Jargonul medical e greu de înțeles chiar și în limba maternă — pe alocuri mi-a fost aproape imposibil să înțeleg ce spuneau ei în culori. Deseori, a trebuit să le cer să repete.

Am înțeles în scurt timp ce răspuns îmi aduc octopăianjenii. Da, au văzut clar, făcând comparații, prin ce diferă genomul lui Benjy de al celorlalți. Da, sunt de acord că șiragul specific de gene de pe cromozomul 14 este aproape sigur cauza sindromului Whittingham. Dar nu, le pare rău, nu vedeau nici un mod de a-l vindeca — nici chiar folosirea unei proceduri pe care eu am interpretat-o ca transplant de gene. Problema e prea

complexă, mi-au spus octopăianjenii, și implică prea multe lanțuri de aminoacizi, iar ei nu au destulă experiență cu privire la oameni…

Când am înțeles ce-mi spun, am izbucnit în plâns. Mă așteptasem la altceva. Crezusem că aceeași pricepere miraculoasă care a eliberat-o pe Eponine de blestemul virusului RV-41 poate reuși să vindece și defectul din naștere al lui Benjy. Mi-am dat seama că, mânată de disperare, chiar sperasem la un miracol, cu toate că mintea mea știa foarte clar care e diferența dintre o boală congenitală și un virus dobândit. Doctorul Blue și-a dat toată silința să mă consoleze. Mi-am lăsat lacrimile de mamă să curgă acolo, în fața octopăianjenilor, știind că trebuie să fiu tare când mă voi întoarce acasă și le voi spune celorlalți.

Nai și Eponine au știut rezultatul de îndată ce mi-au văzut expresia de pe față. Nai îl adoră pe Benjy și nu încetează să-l laude pentru hotărârea lui de a învăța, în ciuda obstacolelor. Benjy e uimitor. Stă ore întregi în camera lui și-și face conștiincios lecțiile, se chinuiește zile la rând să prindă o noțiune pe care un copil de nouă ani înzestrat ar învăța-o în jumătate de oră. Săptămâna trecută, Benjy a venit la mine radiind de mândrie ca să-mi arate că știe să găsească cel mai mic numitor comun pentru a aduna fracțiile 1/4, 1/5 și 1/6.

Nai este principala lui profesoară. Eponine îi e prietenă. Probabil că azi dimineață, Eponine s-a simțit mai prost decât oricine. Pentru că pe ea octopăianjenii au vindecat-o atât de repede, fusese sigură că medicina lor magică va rezolva și problema lui Benjy. N-a fost să fie. Eponine a plâns atât de tare și de mult azi dimineață, încât mi-am făcut griji pentru pruncul ei. După ce s-a liniștit, s-a bătut ușurel pe burtă și, râzând, mi-a spus să stau liniștită, căci reacția ei se datorează, probabil, hormonilor hiperactivi.

Toți cei trei bărbați s-au amărât, dar nu și-au exteriorizat prea mult supărarea. Patrick a ieșit repede din cameră, fără să spună ceva. Max și-a exprimat dezamăgirea printr-o serie de înjurături neobișnuit de colorate. Richard s-a strâmbat doar și a clătinat din cap.

Înainte de începerea examinării, conveniserăm să nu-i spunem lui Benjy nimic despre adevăratul scop al testelor făcute de octopăianjeni. Oare să fi știut? Oare să fi bănuit ce se petrecea? Poate. Dar azi dimineață, când i-am spus că octopăianjenii au ajuns la concluzia că e un tânăr sănătos, n-am văzut în ochii lui nici măcar un indiciu că e conștient de ceea ce se petrecuse. După ce l-am îmbrățișat tare, m-am întors în camera mea și m-am lăsat iarăși copleșită de durerea de a-mi ști fiul handicapat.

Sunt sigură că Richard și doctorul Blue au conspirat să-mi dea de lucru restul zilei. Mă retrăsesem de abia douăzeci de minute în camera mea când am auzit o bătaie ușoară în ușă. Richard mi-a explicat că doctorul Blue se află în atrium și că alți doi medici octopăianjeni mă așteaptă în sala de conferințe. Se întrebau dacă am uitat oare că programaseră, special pentru mine, o prezentare detaliată a sistemului digestiv al octopăianjenilor?

Discuțiile cu octopăianjenii s-au dovedit a fi atât de fascinante încât o vreme chiar am reușit să uit că handicapul fiului meu depășește magia medicinii lor. Colegii doctorului Blue aveau planșe anatomice complexe ale octopăianjenilor, pe care figurau toate organele cu rol important în procesului de digestie. Desenele, făcute pe un fel de pergament, erau întinse pe masa mare. Octopăianjenii mi-au explicat, în minunata lor limbă, tot ce se întâmplă cu hrana în interiorul corpului lor.

Trăsătura cea mai neobișnuită a procesului digestiv al octopăianjenilor sunt cei doi saci mari, sau organe-depozit, de la ambele capete ale sistemului. Tot ce mănâncă ei intră direct în depozitul de asimilare, unde poate rămâne până la treizeci de zile. În funcție de nivelul de activitate al individului, corpul acestuia determină în mod automat ritmul în care hrana din fundul sacului este preluată, descompusă chimic și distribuită celulelor pentru a fi transformată în energie.

La celălalt capăt al sistemului digestiv se află un depozit de dezasimilare sau rezidual, în care este deversată toată materia pe care corpul octopăianjenului nu o poate converti în energie utilă. Am aflat că fiecare octopăianjen sănătos are un animal numit „distrugător” (asta e cea mai bună traducere pe care am găsit-o pentru numele acestor creaturi micuțe, asemenea centipedelor — unul dintre doctori mi-a așezat în palmă două dintre ele când mi-au descris ciclul lor de viață) care trăiește în depozitul său de reziduuri. Acest animal se dezvoltă dintr-un ou minuscul depozitat de predecesorul său în corpul octopăianjenului gazdă. Distrugătorul e în esență omnivor. El consumă nouăzeci și nouă la sută din reziduurile acumulate în depozit într-o lună pământeană, cât îi ia să ajungă la maturitate. Când distrugătorul devine adult, el depune două ouă, dintre care numai unul va ecloza, și apoi părăsește pentru totdeauna octopăianjenul în care a trăit.

Depozitul de asimilare este localizat chiar în spatele gurii, mai jos de ea. Octopăianjenii mănâncă foarte rar, iar atunci când o fac, se îmbuibă. Am purtat o discuție lungă despre obiceiurile lor alimentare. Doctorul Blue mi-a

spus două lucruri absolut surprinzătoare: primul, că un depozit de asimilare gol duce la decesul *imediat*, în mai puțin de un minut, și al doilea, că un octopăianjen pui trebuie *învățat* să monitorizeze situația proviziei sale de hrană. Fantastic! El nu știe instinctiv când îi e foame! Când doctorul Blue a văzut uimirea de pe fața mea, a râs (o răbufnire de culori emise de-a valma), apoi s-a grăbit să mă asigure că moartea din cauza înfometării nu e răspândită printre octopăianjeni.

Încă nu reușesc să traversez lunga zi a octopăianjenilor fără să dorm; din tot grupul nostru, numai Richard e în stare să sară peste somnul de după-amiază în mod regulat. Așadar, după cele trei ore de somn de după-amiază, doctorul Blue m-a informat că, datorită interesului meu viu pentru procesul lor digestiv, octopăianjenii s-au hotărât să-mi arate alte câteva caracteristici neobișnuite ale biologiei lor.

Am urcat într-un vehicul împreună cu cei trei octozi, am ieșit din zona noastră prin una din cele două porți și am traversat Orașul de Smarald. Bănuiesc că și excursia asta a fost planificată pentru a-mi alina dezamăgirea cu privire la Benjy. După ce am ieșit din zona noastră, pe lângă mașină și pe stradă au început să mișune tot felul de creaturi fascinante, inclusiv multe din speciile pe care le-am zărit în treacăt la începutul primei vizite în Orașul de Smarald. Din cauza asta îmi era greu să fiu foarte atentă la tot ce spunea doctorul Blue, care mi-a amintit că octopăianjenii sunt un gen polimorf și că specia de octozi care a colonizat nava spațială Rama pe care ne aflam are șase manifestări distincte la vârsta adultă.

— Unul dintre parametrii posibili de variație este mărimea, mi-a spus el.

N-aveam cum să fiu pregătită pentru ceea ce am văzut vreo douăzeci de minute mai târziu. Am coborât din mașină în fața unui depozit mare. La fiecare capăt al clădirii fără ferestre stăteau doi octopăianjeni mamuți, cu balele curgând, cu capul având un diametru de cel puțin șapte metri, corp asemănător cu un mic dirijabil și tentacule lungi, de culoare cenușie ca gresia, și nu negru cu auriu, ca de obicei. Doctorul Blue m-a informat că acest tip morfologic anume are o singură funcție și numai una: de a servi drept depozit de hrană pentru colonie.

— Fiecare „ghiftuit” (așa am tradus exprimarea în culori a doctorului Blue) poate stoca o cantitate echivalentă cu cea cuprinsă în câteva sute de depozite de asimilare pline cu hrana pentru un octopăianjen adult obișnuit, a spus doctorul Blue. Cum depozitele noastre de asimilare individuale rețin hrană pentru treizeci de zile cu alimentație normală, patruzeci și cinci de

zile în cazul unui regim cu consum redus de energie, îți dai seama ce depozit uriaș reprezintă o duzină de astfel de ghiftuiți.

În timp ce priveam, cinci octopăianjeni s-au apropiat de unul dintre frații lor uriași și au spus ceva în culori. În câteva secunde, creatura s-a aplecat, și-a coborât capul până la pământ și a regurgitat pe gura lărgită, aflată chiar sub lentila lăptoasă, un mâl gros. Cei cinci octozi de dimensiuni normale s-au adunat în jurul movilei de mâl și s-au hrănit cu ajutorul tentaculelor.

— Exersăm acest lucru de mai multe ori pe zi, cu fiecare ghiftuit, mi-a spus Doctorul Blue. Indivizii apaițînând acestui tip morfologic trebuie să exerseze, căci nu sunt prea deștepți. Poate ai observat că nici unul dintre ei nu vorbește în culori. N-au aptitudinea de transmitere a limbii, iar mobilitatea lor este extrem de limitată. Genomul lor a fost proiectat astfel încât ei să poată depozita în mod eficient hrana, s-o conserve pe perioade mari de timp și s-o regurgiteze pentru a hrăni colonia, la cerere.

Încă mă mai gândeam la uriașii ghiftuiți când vehiculul nostru a ajuns la ceea ce mi s-a spus că e o școală a octopăianjenilor. În timp ce traversam terenul școlii, am comentat că marea clădire pare pustie. Unul dintre doctori a spus ceva despre faptul că colonia nu a beneficiat de o „reînnoire recentă” — nu știu dacă am interpretat corect culorile, dar o explicație clară a ceea ce voia să spună prin asta n-am primit.

La un moment dat am intrat într-o clădire mică, lipsită de orice fel de mobilier, situată într-un capăt al terenului. Înăuntru erau doi octopăianjeni adulți și aproximativ douăzeci de octopăianjeni tineri, înalți cam pe jumătate cât însoțitorii lor mai mari. Din activitatea de acolo reieșea clar că desfășoară un fel de exercițiu repetitiv. Totuși, n-am putut înțelege conversația dintre tineri și profesorii lor, atât din cauză că octopăianjenii foloseau alfabetul complet, incluzând ultraviolete și infraroșii, cât și din cauză că „exprimarea” tinerilor nu curgea în benzi îngrijite, regulate, ca să le pot citi.

Doctorul Blue mi-a explicat că asistam la o „oră de măsurare”, unde tinerii sunt instruiți să-și evalueze propria sănătate, inclusiv să estimeze cantitatea de hrană rămasă în depozitele lor de asimilare. După ce doctorul Blue mi-a spus că „măsurarea” face parte integrantă din programa de învățământ primar pentru tinerii lor, l-am întrebat cum se explică neregularitatea benzilor de culoare a tinerilor. Doctorul Blue m-a informat

că acești octozi erau foarte tineri, abia trecuți de „prima culoare” și cu greu capabili să comunice idei clare.

După ce ne-am întors în sala de conferințe, mi s-au pus o serie de întrebări despre sistemul digestiv al omului. Întrebările erau extrem de complexe (de exemplu, am trecut pas cu pas prin ciclul Krebs al acidului citric și am discutat despre elemente ale biochimiei omului pe care abia dacă le mai țineam minte) și m-a uimit iarăși faptul că octopăianjenii știu mult mai multe despre noi decât știm noi despre ei. Ca întotdeauna, n-a fost nevoie să repet nici un răspuns.

Ce zi! A început cu durerea provocată de descoperirea faptului că octopăianjenii nu-l pot ajuta pe Benjy. Apoi mi-a fost dat să-mi amintesc cât de elastic este psihicul omului — curiozitatea de a afla mai multe despre octopăianjeni m-a scos din starea de deznădejde. Continuă să mă uimească amploarea gamei de emoții pe care noi, oamenii, le posedăm… și cât de repede ne putem schimba și adapta.

Aseară am discutat cu Eponine despre viața noastră aici, în Orașul de Smarald și despre felul în care neobișnuitele noastre condiții de trai vor afecta comportamentul copilului pe care-l poartă în pântec. La un moment dat, Ep a clătinat din cap și a zâmbit.

— Știi ce e atât de uimitor? a întrebat ea. Iată-ne aici, un grup izolat de oameni, trăind pe un domeniu extraterestru în interiorul unei uriașe nave spațiale care gonește spre o destinație necunoscută… Și totuși, zilele noastre aici sunt pline de râsete, de elan, de tristețe și dezamăgire, exact cum ar fi dacă ne-am afla tot pe Pământ.

— O fi semănând asta la aspect și la consistență cu o vafă, dar e al dracului de sigur că n-are *gust* de vafă, spuse Max.

— Mai toarnă sirop pe ea, spuse Eponine râzând. Și dă farfuria încoace.

Max îi întinse soției sale vafele, peste masă.

— La naiba, franțuzoaico, spuse el, în ultimele săptămâni ai mâncat tot ce s-a zărit. Dacă nu te-aș cunoaște, aș crede că tu și copilul ăla nenăscut al nostru aveți „depozite de asimilare” din alea de care ne-a povestit Nicole.

— Ar fi comod, totuși, spuse Richard distrat. Ţi-ai putea face plinul la mâncare și n-ai mai fi nevoit să te oprești din treabă doar pentru că stomacul tău strigă.

— Cerealele alea sunt și mai bune, spuse micul Kepler, din celălalt capăt al mesei. Pun pariu că până și lui Hercule i-ar plăcea…

— Că veni vorba, îl întrerupse Max pe un ton mai coborât. Care-i rostul lui? Afurisitul ăsta de octopăianjen apare în fiecare dimineață, la două ore după ivirea zorilor, și arde gazu' pe aici. Dacă Nai face lecții cu copiii, el șade în fundul camerei…

— Se joacă cu noi, unchiule Max! strigă Galileo. Hercule e foarte amuzant. Face tot ce-i cerem noi… Ieri m-a lăsat să îi folosesc partea din spate a capului ca sac de box.

— După spusele lui Archie, Hercule este observatorul oficial, spuse Nicole. Octopăianjenii sunt curioși cu privire la tot. Vor să știe totul despre noi, chiar și cele mai banale amănunte.

— Asta-i grozav, spuse Max, dar avem o mică problemă. Când tu, Ellie și Richard sunteți plecați, nimeni de pe-aici nu înțelege ce spune Hercule. Oh, sigur, Nai știe câteva faze simple, dar nu sunt de nici un folos în majoritatea cazurilor. Ieri, de exemplu, când toată lumea își făcea somnul de după-amiază, afurisitul ăla de Hercule a venit după mine la budă. Nu știu voi cum sunteți, dar mie-mi vine greu să-mi fac nevoile chiar și cu Eponine la o distanță de la care m-ar putea auzi. Cu un extraterestru holbându-se la mine de la câțiva metri, sfincterul meu era absolut paralizat.

— De ce nu i-ai spus lui Hercule să plece? întrebă Patrick râzând.

— I-am spus, răspunse Max. Dar el s-a holbat la mine și-a tot repetat o secvență de culori din care n-am priceput nimic.

— Îți amintești secvența? întrebă Ellie. Poate îți pot spune eu ce zicea Hercule.

— La dracu', nu, nu mai țin minte, răspunse Max. În plus, acum nu mai contează… Acuma nu-mi vine să mă…

Gemenii Watanabe izbucniră în hohote de râs; Eponine se încruntă la soțul ei. Benjy, care vorbise foarte puțin în timpul micului dejun, rugă să fie scuzat.

— Te simți bine, dragă? întrebă Nicole. Bărbatul-copil dădu din cap și ieși din sufragerie, îndreptându-se spre dormitorul său.

— Știe ceva? întrebă încet Nai.

Nicole clătină repede din cap și se întoarse spre nepoata ei.

— Ai terminat de mâncat, Nikki?

— Da, Nonni, răspunse fetița.

Se ridică de la masă și, după câteva clipe, Kepler și Galileo o urmară.

— Cred că Benjy știe mai multe decât avem noi impresia că știe, remarcă Max imediat după plecarea copiilor.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse încetișor Nicole. Dar ieri, când am stat de vorbă cu el, n-am văzut nici un indiciu cum că…

Nicole se opri în mijlocul frazei și se întoarse spre Eponine.

— Apropo, *tu* cum te simți în dimineața asta?

— Grozav, răspunse Eponine. Copilul a fost foarte activ înainte de ivirea zorilor. A dat tare din picioare aproape o oră — am putut chiar să-i urmăresc piciorușele cum se mișcă prin burta mea. Am încercat să-l fac pe Max să pună mâna, să simtă cum dă micuțul din picioare, dar a făcut nazuri.

— Franțuzoaico, nu știu de ce-i zici pruncului „el” când știi foarte bine că eu vreau o fetiță care să semene cu tine…

— Nu te cred nici în ruptul capului, Max Puckett, îl întrerupse Eponine. Spui că vrei fată numai ca să nu fii dezamăgit. Nimic nu ți-ar plăcea mai mult decât un băiat pe care să-l crești ca pe un tovarăș… Pe lângă asta, după cum știi, în limba noastră se folosește în mod obișnuit pronumele „el” atunci când sexul nu e cunoscut sau specificat.

— Ceea ce mă aduce la altă întrebare pentru *specialistele* noastre în octopăianjeni, spuse Max după ce luă o gură de cvasi-cafea. Se uită mai întâi la Ellie, apoi la Nicole. Știe vreuna dintre voi de ce sex ar putea fi prietenii noștri octopăianjeni? Cu siguranță n-am văzut pe corpurile lor goale nimic care să-mi dea vreun indiciu, adăugă el râzând.

Ellie clătină din cap.

— Chiar că nu știu, Max. Archie mi-a spus că Jamie nu e copilul lui și nici al doctorului Blue, cel puțin nu în cel mai strict sens biologic.

— Așa că probabil Jamie e adoptat, spuse Max. Dar oare Archie e bărbatul și doctorul Blue e femeia? Sau vecinii noștri de alături sunt un cuplu de homosexuali care cresc un copil?

— Poate că octopăianjenii nu au ceea ce numim noi sex, spuse Patrick.

— Atunci de unde vin generațiile *noi* de octopăianjeni? întrebă Max. Doar nu se materializează din văzduh.

Richard spuse:

— Octopăianjenii sunt atât de avansați din punct de vedere biologic, încât s-ar putea să aibă un proces de reproducere care nouă ni s-ar părea un miracol.

— L-am întrebat de mai multe ori pe doctorul Blue despre sistemul lor de reproducere, spuse Nicole. El spune că e un subiect complicat, mai ales ținând cont de faptul că octopăianjenii sunt polimorfi, și că mi-l va explica după ce voi înțelege celelalte aspecte ale biologiei lor.

— Dacă aș fi octopăianjen, spuse rânjind Max, aș vrea să fiu un haplea din ăia grași despre care ne-a povestit Nicole. Ce grozav ar fi ca singurul tău rost în viață să fie să mănânci și să tot mănânci, depozitând hrană pentru toți frații tăi… Ce existență! Am cunoscut în Arkansas un fiu de fermier care era un *ghiftuit*. Numai că el păstra toată mâncarea pentru sine. Nu voia s-o împartă nici cu porcii… Cred că avea aproape trei sute de kilograme când a murit, la vârsta de treizeci de ani.

Eponine își termină vafa.

— Glumele cu grăsani în prezența unei femei gravide dovedesc lipsă de sensibilitate, spuse ea, mimând indignarea.

— Oh, la naiba, Eponine! spuse Max. Știi că nu se mai aplică nici una din prostiile astea. Aici în Orașul de Smarald suntem animale de grădină zoologică și trebuie să ne suportăm unii pe alții.

Nai se scuză de la masă.

— Mai am ceva de pus la punct ca să închei lecțiile pentru azi, spuse ea. Nikki va începe să învețe consoanele — deja a trecut ca vântul prin tot alfabetul.

— Așa mamă, așa fiică, spuse Max.

După ce Patrick ieși din sufragerie, iar la masă rămaseră doar cele două cupluri și Ellie, Max se aplecă în față cu un zâmbet poznaș pe față.

— Mă înșală pe mine ochii sau tânărul Patrick petrece mult mai mult timp cu Nai decât petrecea când am venit aici?

— Cred că ai dreptate, Max, spuse Ellie. Și eu am observat același lucru. Mi-a spus că se simte util ajutând-o pe Nai să se descurce cu Benjy și cu copiii. La urma urmei, tu și Eponine sunteți preocupați unul de celălalt și amândoi de copilul care e pe drum, eu sunt foarte ocupată cu Nikki și cu octopăianjenii, mama și tata sunt veșnic angrenați în ceva…

— N-ai înțeles ideea, dragă doamnă, spuse Max. Mă întreb dacă nu cumva în mijlocul nostru se formează un alt cuplu.

— Patrick și Nai? întrebă Richard, de parcă ideea i-ar fi trecut prin minte pentru prima dată.

— Da, dragă, spuse Nicole râzând. Richard aparține acelei categorii de genii cu spirit de observație foarte selectiv. Nici un detaliu, oricât de mic, al vreunui proiect de-al lui nu trece neobservat. Dar schimbările evidente din comportamentul oamenilor îi scapă. Îmi amintesc că o dată, în Noul Eden, când Katie a încetat să mai poarte rochii scurte…

Nicole se opri. Încă-i era greu să vorbească despre Katie fără să se tulbure.

— Kepler și Galileo au observat că Patrick e zilnic prin preajmă, spuse Eponine. Nai spune că Galileo a devenit foarte gelos.

— Și Nai ce spune despre atenția lui Patrick? întrebă Nicole. O bucură?

— O știi pe Nai, răspunse Eponine. Veșnic drăguță, veșnic se gândește la ceilalți. Cred că o îngrijorează gândul că o posibilă relație cu Patrick i-ar putea afecta pe gemeni.

Toți ochii se întoarseră către musafirul care apăru în prag.

— Măi, măi, măi! Bună dimineața, Hercule, spuse Max, ridicându-se de pe scaun. Ce surpriză plăcută!… Cu ce-ți putem fi de folos în dimineața asta?

Octopăianjenul intră în cameră; culorile începură să se reverse în jurul capului său.

— Spune că a venit să-l ajute pe Richard la translatorul automat, spuse Ellie. Mai ales la părțile care sunt în afara spectrului nostru vizibil.

2

Nicole visa. Se făcea că dansează într-un ritm african, în jurul unui foc de tabără dintr-o pădurice de pe Coasta de Fildeș. Omeh conducea dansul. Era îmbrăcat în mantia verde pe care o purtase când venise s-o viziteze la Roma cu câteva zile înainte de lansarea misiunii Newstar. Toți prietenii ei oameni din Orașul de Smarald, plus cei patru octopăianjeni pe care-i cunoșteau mai bine dansau și ei în cerc, în jurul focului de tabără. Kepler și Galileo se băteau. Ellie și Nikki se țineau de mână. Octopăianjenul Hercule era îmbrăcat într-un costum african de un purpuriu aprins. Eponine avea burta foarte mare și era greoaie. Nicole își auzi numele strigat din afara cercului. Era Katie? Se chinui să recunoască glasul, cu inima bătând năvalnic.

— Nicole, spuse Eponine stând lângă patul ei. Am contracții.

Nicole se ridică în șezut și scutură din cap, ca să se trezească de tot.

— Cât de dese? întrebă ea automat.

— Sunt neregulate, răspunse Eponine. Am avut câteva la distanță de cinci minute, apoi nimic timp de o jumătate de oră.

E foarte probabil să fie contracții Braxton-Hicks, se gândi Nicole. *Mai are încă cinci săptămâni până la termen*.

— Vino să te întinzi pe divan, zise ea, punându-și halatul. Și să-mi spui când începe următoarea contracție.

Când Nicole termină să se spele pe mâini îl găsi pe Max așteptând în camera de zi.

— Naște? întrebă el.

— Probabil că nu, spuse Nicole.

Începu să apese ușor burta lui Eponine, încercând să localizeze copilul. Între timp, Max se plimba agitat prin cameră.

— Aș face moarte de om pentru o țigară în clipa de față, bombăni el.

Când Eponine avu altă contracție, Nicole sesiză o presiune ușoară pe colul uterin nedilatat. Era îngrijorată, pentru că nu știa sigur unde se află copilul.

— Îmi pare rău, Eponine, spuse după cinci minute, când prietena ei avu altă contracție. *Cred* că este un travaliu fals, un fel de exercițiu prin care trece corpul tău, dar s-ar putea să mă înșel. Nu m-am mai ocupat de o

sarcină ajunsă în stadiul ăsta fără să am un echipament de monitorizare care să mă ajute…

— Se întâmplă ca unele femei să nască atât de devreme, nu-i așa? întrebă Eponine.

— Da. Dar cazurile sunt rare. Numai unu la sută dintre femeile la prima sarcină nasc cu mai mult de patru săptămâni înainte de termen. Și aproape întotdeauna asta se întâmplă din cauza unei complicații de vreun fel. Sau a eredității… Știi cumva dacă tu sau vreunul dintre frații tăi V-ați născut prematur?

Eponine clătină din cap.

— N-am știut niciodată nimic despre familia mea biologică.

La naiba, își spuse Nicole. *Sunt aproape convinsă că astea sunt contracții Braxton-Hicks… Măcar de-aș fi sigură…*

Nicole îi spuse lui Eponine să se îmbrace și să se întoarcă acasă.

— Cronometrează contracțiile. Deosebit de important este intervalul dintre două contracții succesive. Dacă încep să aibă loc cu regularitate, din patru în patru minute, fără pauze semnificative, să vii din nou la mine.

— S-ar putea să existe vreo problemă? o întrebă în șoaptă Max pe Nicole, în timp ce Eponine se îmbrăca.

— Puțin probabil, dar întotdeauna există posibilitatea asta.

— Ce zici, să le cerem ajutorul prietenilor noștri vrăjitori într-ale biologiei? întrebă Max. Iartă-mă dacă te jignesc, dar…

— Ţi-am luat-o înainte, Max, spuse Nicole. Deja m-am decis să mă consult cu doctorul Blue în dimineața asta.

Max începuse să se agite cu mult înainte ca doctorul Blue să deschidă ceea ce Max numea borcanul cu gândaci.

— Stai așa, doctore, spuse el, punându-și mâinile cu blândețe pe tentaculul care ținea borcanul. Înainte să lași creaturile alea să iasă, vrei să-mi explici ce ai de gând să faci?

Eponine era întinsă pe canapeaua din camera de zi a familiei Puckett. Era dezbrăcată, dar acoperită cu două cearceafuri. Nicole o ținuse de mână pe Eponine aproape tot timpul cât cei trei octopăianjeni instalaseră laboratorul mobil, iar acum se duse lângă Max ca să poată traduce ce spunea doctorul Blue.

— Doctorul Blue nu e specialist în domeniul ăsta, interpretă Nicole. El spune că unul din ceilalți doi octopăianjeni va trebui să explice detaliile

procesului.

După o scurtă discuție dintre cei trei octopăianjeni, doctorul Blue se dădu la o parte și un alt extraterestru veni în fața lui Nicole și a lui Max. Apoi doctorul Blue o informă pe Nicole că acest octod, pe care el îl numea „inginerul de imagine”, a început abia de curând să învețe dialectul mai simplu al limbii octopăianjenilor folosit în comunicarea cu oamenii.

— S-ar putea să fie puțin mai greu de înțeles, îi spuse el. Câteva secunde mai târziu, culorile începură să izvorască în jurul capului inginerului și Nicole traduse:

— Ființele micuțe din borcan se numesc… cuadroizi de imagine — asta cred că ar fi o traducere satisfăcătoare… Oricum, sunt aparate de fotografiat vii care vor pătrunde în Eponine și vor fotografia copilul. Fiecare cuadroid are o capacitate de… mai multe milioane de elemente fotografice, care pot fi alocate unui număr de 512 imagini per nilet octopăienjenesc. Pot crea chiar și filme.

Ezită și se întoarse spre Max.

— Eu simplific toate astea, dacă n-ai nimic împotrivă. Totul este foarte tehnic și exclusiv în matematica lor octală. Inginerul a explicat la sfârșit toate metodele prin care utilizatorul poate alege imaginile — lui Richard i-ar fi plăcut la nebunie.

— Mai spune-mi o dată cât înseamnă un nilet, spuse Max.

— Aproximativ douăzeci și opt de secunde, răspunse Nicole. Opt nileți fac un feng, opt fengi fac un voden, opt vodeni fac un terț și opt terți fac o zi octopăienjenească. Richard a calculat că ziua lor are treizeci și două de ore, paisprezece minute și un pic mai mult de șase secunde.

— Mă bucur că există cineva care înțelege toate astea, spuse Max încet.

Nicole se întoarse cu fața la inginerul de imagini și conversația continuă.

— Fiecare cuadroid de imagine intră în zona țintă specificată, face fotografii, apoi se întoarce la procesorul de imagini — cutia gri de lângă perete — unde „varsă” imaginile, își primește răsplata și se întoarce la coadă.

— Poftim?! exclamă Max. Ce fel de răsplată?

— Mai târziu, Max, spuse Nicole.

Se chinuia să înțeleagă o frază pe care deja îl rugase pe octopăianjen să o repete. Rămase tăcută câteva secunde, apoi clătina din cap și se întoarse spre doctorul Blue.

— Îmi pare rău, dar tot nu înțeleg ultima frază.

Cei doi octopăianjeni avură un schimb rapid de replici în dialectul lor normal, apoi inginerul de imagini se întoarse iar cu fața la Nicole.

— În regulă, spuse ea în cele din urmă, cred că acum am înțeles… Max, cutia gri e un fel de manager de date programabil, care stochează datele în celule vii și pregătește materialul adunat de la cuadroizi pentru a fi proiectat pe perete sau oriunde am vrea să vedem imaginile, în conformitate cu protocolul selectat…

— Am o idee, o întrerupse Max. Toate astea mă depășesc… Dacă tu ești convinsă că șmecheria asta n-o să-i facă rău în nici un fel lui Eponine, dați-i înainte.

Doctorul Blue înțelese ce spusese Max. La un semn al lui Nicole, el și ceilalți octopăianjeni se duseră în fața casei familiei Puckett și scoaseră dintr-o mașină parcată acolo ceva ce arăta ca un sertar acoperit.

— În acest container, îi spuse lui Nicole doctorul Blue, se află douăzeci sau treizeci dintre cei mai mici membri ai speciei noastre, aparținând unui tip morfologic al cărui rol principal este să comunice direct cu cuadroizii și cu celelalte creaturi micuțe care fac ca acest sistem să funcționeze. De fapt, morfii vor dirija procedura.

— Fir-aș al naibii! spuse Max când sertarul se deschise și octopăianjenii mititei, de numai câțiva centimetri înălțime, se repeziră în mijlocul camerei. Pe ăștia i-am văzut împreună cu Eponine în labirintul albastru de pe cealaltă parte a Mării Cilindrice.

— Morfii pitici, explică doctorul Blue, primesc îndrumări de la noi și apoi organizează întregul proces. Ei sunt cei care, de fapt, programează cutia gri… Acum, tot ce ne trebuie ca să începem sunt câteva precizări cu privire la ce fel de imagini doriți și unde vreți să le vedeți.

Marea imagine colorată de pe peretele camerei de zi a familiei Puckett arăta un făt de sex masculin, frumos, perfect format, care umplea aproape tot uterul mamei sale. Max și Eponine sărbătoreau de o oră, de când putură să distingă în mod clar că pruncul nenăscut e într-adevăr băiat. În timp, Nicole învățase cum să precizeze mai bine ce vrea să vadă, iar calitatea imaginilor se îmbunătățise considerabil. Actuala imagine de pe perete, dublă față de mărimea naturală, era de-o claritate uluitoare.

— Pot să-l mai văd o dată cum dă din picioare? întrebă Eponine.

Inginerul de imagini îi spuse ceva morfului conducător și în mai puțin de un nilet apăru o imagine a micuțului Puckett dând din picioare în burta mamei sale.

— Uite ce picioare puternice are! exclamă Max.

Acum era mai relaxat. După ce-și revenise din șocul provocat de imaginile inițiale, Max începuse să fie îngrijorat de toate „instalațiile" care-l înconjurau pe fiul său în uter. Nicole îl liniștise pe tatăl novice identificând cordonul ombilical și placenta și asigurându-l că totul e normal.

— Să-nțeleg că fiul meu n-o să se nască foarte curând? întrebă Eponine după ce mai văzură filmul o dată.

— Nu, răspunse Nicole. Cred că mai ai cinci sau șase săptămâni. Deseori, primul copil se naște puțin mai târziu. S-ar putea să mai ai niște contracții din alea intermitente, dar să nu-ți faci griji din pricina lor.

Nicole îi mulțumi din inimă doctorului Blue, la fel și Max și Eponine. Apoi octopăianjenii își adunară componentele laboratorului portabil, atât cele biologice, cât și cele nonbiologice. După plecarea octopăianjenilor, Nicole traversă camera și o luă pe Eponine de mână.

— Es-tu heureuse? își întrebă ea prietena.

— Absolument, răspunse Eponine. Și ușurată. Credeam că e ceva în neregulă.

— Nu, spuse Nicole. A fost doar o alarmă falsă.

Max veni și-și îmbrățișă soția. Era tot un zâmbet. Nicole se retrase ușor și urmări scena tandră dintre prietenii ei. *Doi soți nu se iubesc niciodată mai mult ca înainte de nașterea primului lor copil*, reflectă ea, dând să plece.

— Stai puțin, spuse Max. Nu vrei să știi ce nume o să-i punem?

— Firește că vreau.

— Marius Clyde Puckett, spuse Max cu mândrie. Eponine explică:

— Marius pentru că așa-l chema pe iubitul visat de pribeaga Eponine din *Les Miserables* — am tânjit după un Marius în nopțile lungi și însingurate de la orfelinat. Și Clyde după fratele lui Max din Arkansas.

— E un nume grozav, spuse Nicole, zâmbind în sinea ei. Un nume grozav, repetă ea și se întoarse să plece.

Richard se întoarse acasă în acea după-amiază entuziasmat la culme.

— Tocmai am petrecut două ore absolut fascinante în sala de conferințe, împreună cu Archie și ceilalți octopăianjeni, îi spuse el lui Nicole cu un glas extrem de zgomotos. Mi-au arătat întreaga aparatură pe care au folosit-o

când au „consultat-o” azi pe Eponine. Uimitor! Ce genii incredibile! Nu, vrăjitori e un termen mai potrivit — am spus-o de la început, afurisiții de octopăianjeni sunt niște vrăjitori ai biologiei! Imaginează-ți… Au niște creaturi vii care joacă rolul de aparat de fotografiat sau cameră de luat vederi, un set de insecte microscopice care citesc imaginile și stochează cu grijă fiecare fotografie în parte, plus o replică deformată a lor înșiși, obținută pe cale genetică, ce controlează procesul, și o mână de elemente electronice care realizează, acolo unde e necesar, sarcinile obișnuite de administrare a datelor… Câte mii de ani le-a luat ca să obțină toate astea? Și cine a fost cel care le-a conceput? Îți stă mintea-n loc, pur și simplu! Nicole îi zâmbi soțului ei.

— L-ai văzut pe Marius? Ce părere ai?

— Am văzut toate fotografiile din după-amiaza asta, continuă Richard să strige. Știi cum comunică morfii pitici cu cuadroizii de imagini? Folosesc o gamă specială de lungimi de unde, din capătul zonei ultraviolete a spectrului. Chiar așa. Archie mi-a spus că, de fapt, insectele acelea mici și octopăianjenii pitici au un limbaj comun. Și asta nu e tot. Unii morfi cunosc limbile a *opt* microspecii diferite. Chiar și Archie poate să comunice cu alte patruzeci de specii, dintre care cincisprezece folosesc culorile de bază ale octopăianjenilor, iar restul, limbaje care folosesc semne, substanțe chimice și alte componente ale spectrului electromagnetic.

O clipă, Richard rămase nemișcat în mijlocul camerei.

— E incredibil, Nicole, pur și simplu incredibil!

Era pe cale să se lanseze într-un alt monolog când Nicole îl întrebă cum comunicau între ei octozii obișnuiți și morfii pitici.

— N-am văzut azi pe capetele morfilor nici o succesiune de culori.

— Toată conversația lor se poartă în ultraviolete, spuse Richard, începând din nou să se plimbe prin cameră cu pași mari.

Brusc, se întoarse spre Nicole, cu degetul ațintit spre mijlocul frunții.

— Nicole, spuse el, chestia aia, lentila din mijlocul fantei sau canelurii lor verticale este un adevărat telescop, capabil să primească informații pe orice lungime de undă… E uluitor! Au organizat, cumva, toate aceste forme de viață într-un impresionant sistem simbiotic de o complexitate ce depășește cu mult tot ce ne-am putea noi imagina vreodată…

Richard se așeză pe divan, lângă Nicole.

— Uite, încă mai am pielea ca de găină, spuse el arătându-i brațele. Creaturile alea mă înfioară. Doamne, bine că nu sunt ostile.

Nicole își privi soțul cu mirare.

— De ce spui asta?

— Ar putea să adune o armată de *miliarde* de soldați, poate chiar de o mie de ori mai mult. Pun pariu că vorbesc chiar și cu *plantele*! Ai văzut ce repede au rezolvat povestea din pădure… Imaginează-ți cum ar fi dacă inamicul tău ar deține controlul asupra tuturor bacteriilor, chiar și asupra *viruşilor*, și le-ar face să le îndeplinească poruncile… Ce idee înspăimântătoare!

Nicole râse.

— Nu crezi că te lași dus de val? Doar pentru că au creat pe cale genetică niște aparate de fotografiat vii nu înseamnă că…

— Știu, o întrerupse Richard sărind de pe divan. Dar nu mă pot abține să nu mă gândesc la extensia logică a ceea ce am văzut azi aici… Nicole, Archie a recunoscut în fața mea că *singurul* rol al morfilor pitici este să se ocupe de lumea ființelor mici. Piticii pot vedea ființe a căror mărime nu depășește un micron, adică o *miime* de milimetru… Acum extinde ideea asta. Imaginează-ți o specie ai cărei morfi dezvoltă patru sau cinci relații similare celei dintre octozii normali și cei pitici. La urma urmelor, s-ar putea ca relația, comunicarea cu bacteriile să nu fie imposibilă.

În acest punct, Nicole interveni:

— Richard, n-ai nimic de spus despre faptul că Max și Eponine urmează să aibă un fiu? Și că băiatul pare perfect sănătos?

Richard rămase tăcut câteva clipe.

— E minunat! spuse el oarecum rușinat. Cred că ar trebui să mă duc alături și să-i felicit.

— Poți aștepta până după cină, spuse Nicole, uitându-se la unul din ceasurile speciale făcute de Richard, ceas care măsura timpul pământesc într-un cadru de referință octopăienjenesc. Patrick, Ellie, Nikki și Benjy sunt de jumătate de oră la Max și Eponine, continuă Nicole, chiar de când doctorul Blue a trecut pe acolo cu niște fotografii pe pergament ale micuțului Marius în uter. Cred că se vor întoarce acasă în aproximativ un feng, cum ai spune tu, precizează ea zâmbind.

3

Nicole se spălă pe dinți, apoi se privi în oglindă. *Galileo avea dreptate*, își spuse ea. *Sunt o babă*.

Începu să-și frece fața cu degetele, masând metodic ridurile care păreau să fie pretutindeni. Îl auzi pe Benjy jucându-se afară cu copiii și pe Nai și Patrick chemându-i la școală. *N-am fost mereu bătrână. A fost o vreme când mergeam și eu la școală*.

Nicole închise ochii, încercând să-și amintească propria imaginea de pe vremea când era copil. Însă prea multe imagini din anii care trecuseră de atunci îi începețoșau și distorsionau amintirea.

În cele din urmă deschise ochii și se uită lung la imaginea ei din oglindă. În minte, șterse pungile de sub ochi și toate zbârciturile de pe față. Schimbă culoarea părului și a sprâncenelor din cenușiu în negru intens. În sfârșit, reuși să se vadă ca la douăzeci și unu de ani, o femeie frumoasă. Preț de o clipă, i se făcu tare dor de anii tinereții. *Căci eram tineri şi convinşi că nu vom muri niciodată*.

Richard băgă capul pe ușă.

— Ellie și cu mine ne apucăm de lucru cu Hercule, în birou, anunță el. Vii și tu?

— În câteva minute, răspunse Nicole.

În timp ce-și aranja părul, Nicole reflectă asupra tiparelor zilnice ale clanului oamenilor din Orașul de Smarald. De regulă, se adunau toți la micul dejun în sufrageria familiei Wakefield. Școala se termina înainte de prânz. Apoi toată lumea, cu excepția lui Richard, își făcea somnul de după-amiază, acomodându-se la ziua mai lungă cu opt ore. În majoritatea după-amiezelor, Nicole, Ellie și Richard erau cu octopăianjenii, învățând mai multe despre gazdele lor sau împărtășind experiențe de pe planeta Pământ. Ceilalți patru adulți își petreceau aproape tot timpul cu Benjy și copiii în enclava de la capătul fundăturii.

Și unde ne vor duce toate astea? se întrebă dintr-o dată Nicole. *Câți ani vom mai fi oaspeții octopăianjenilor? Și ce se va întâmpla dacă, și când, Rama va ajunge la destinația ei*?

Nicole nu avea răspunsuri la nici una din aceste întrebări. Chiar și Richard părea că a încetat să-și mai facă griji cu privire la ceea ce se

petrecea în afara Orașului de Smarald. Era absorbit complet de octopăianjeni și proiectul translatorului. În ultima vreme îi cerea lui Archie doar din două în două luni informații despre navigația prin cosmos. De fiecare dată, Richard îi informa pe ceilalți, fără comentarii, că Rama se îndreaptă tot în direcția generală a stelei Tau Ceti.

La fel ca micul Marius, se gândi Nicole, *suntem mulțumiți aici, în uterul nostru. Atâta timp cât nu suntem obligați să luăm act de lumea din afară, nu punem întrebări copleșitoare*.

Nicole ieși din baie și porni pe hol, înspre birou. Richard ședea pe podea, între Hercule și Ellie.

— Să găsești succesiunea de culori și să stochezi frecvența în procesor e ușor, spunea el. Partea cea mai grea a traducerii este să transformi în mod automat acea succesiune într-o propoziție recognoscibilă.

Richard se întoarse cu fața la Hercule și vorbi foarte rar:

— Pentru că limba voastră este atât de matematică, fiecare culoare având un număr acceptabil de angstromi definit a priori, senzorul nu trebuie decât să identifice fluxul de culori și lățimile benzilor. Atunci întregul conținut de informații a fost captat. Datorită preciziei regulilor, nici măcar nu e greu să codifici un algoritm de protecție simplu împotriva greșelilor, care să fie folosit în conversațiile cu tineri sau cu vorbitori neatenți, în caz că o singură culoare se abate la stânga sau la dreapta în spectru. Totuși, să transpui în limba noastră spusele unui octopăianjen e un proces mult mai complex. Dicționarul pentru traducere e cât se poate de simplu. Fiecare cuvânt și clarificatorii corespunzători pot fi identificați imediat. Dar e aproape imposibil de făcut următorul pas, anume transpunerea în frază, fără intervenția unui om.

— Asta pentru că limba octopăianjenilor diferă fundamental de a noastră, comentă Ellie. Totul este precizat și cuantificat, pentru a reduce posibilitatea interpretării greșite. În limba lor nu există subtilitate și nici nuanțe. Pronumele „noi”, „voi” și „ei-ele” sunt întotdeauna marcate cu clarificatori numerici, ba chiar șiruri de calificatori, când există incertitudini. Un octopăianjen nu spune niciodată „câțiva vodeni” sau „mai mulți mileți” — întotdeauna folosește o cifră sau un interval numeric pentru a preciza mai bine lungimea perioadei de timp.

— Din punctul nostru de vedere, spuse Hercule în culori, limba oamenilor are două aspecte extrem de dificile. Unul este absența formulărilor exacte, fapt care conduce la folosirea unui vocabular vast… Și

acum mi-e greu să-l înțeleg pe Max din cauză că, deseori, ceea ce spune el nu e totuna cu ceea ce vrea să spună.

Nicole i se adresă lui Richard:

— Nu știu cum face asta computerul tău, însă traducerea trebuie să reflecte cumva toate informațiile cantitative conținute în spusele unui octopăianjen. Aproape fiecare verb sau adjectiv folosit de ei are atașat un clarificator numeric. Uite, de exemplu, cum a tradus Ellie „extrem de dificil” și „vocabular vast”. Adjectivul „dificil”, spus de Hercule în limba lui, avea drept clarificator numărul cinci, iar „vocabular mare” avea numărul șase drept clarificator pentru „mare”. Toți clarificatorii pentru modul comparativ au în vedere intensitatea adjectivului. Cum sistemul lor numeric de bază este octal, intervalul de variație al comparativelor este între unu și șapte. Dacă Hercule ar fi folosit cifra șapte pentru a clarifica adjectivul „dificil”, Ellie ar fi tradus expresia prin „imposibil de dificil”. Dacă el ar fi folosit cifra doi drept clarificator în aceeași frază, ea ar fi spus „puțin dificil”.

— Greșelile privind intensitatea adjectivelor, deși importante, duc rareori la interpretări greșite, spuse Richard, jucându-se absent cu un procesor mic. Greșeala de interpretare corectă a clarificatorilor verbelor e cu totul altă problemă… așa cum am învățat de curând din testele mele preliminare. Să luăm simplul verb octopăienjenesc „a merge”, care înseamnă, după cum știți, a se deplasa neajutat, fără un mijloc de transport. Secvența maro-purpuriu — galben lămâie, ambele benzi de culoare având aceeași lățime, acoperă mai multe zeci de verbe în engleză, de la „a merge” până la „a se plimba”, „a țopăi”, „a alerga”, ba chiar „a sprinta”.

— Același aspect voiam să-l scot și eu în evidență, spuse Ellie. Nu există traducere fără interpretarea completă a clarificatorilor… Pentru acest verb anume, octozii folosesc un dublu clarificator care să răspundă întrebării „cât de repede”. Într-un sens, există șaizeci și trei de viteze diferite cu care ei pot să „meargă”… Ca să complice problema și mai mult, pot folosi și un clarificator de traseu, așa că formularea „să mergem” poate avea multe, multe traduceri posibile.

Richard se strâmbă și clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat, tată? întrebă Ellie.

— Sunt dezamăgit, răspunse Richard. Sperasem să am terminată la ora asta o versiune simplificată a translatorului. Am presupus că esența celor spuse poate fi determinată prin urmărirea tuturor clarificatorilor. Includerea

tuturor benzilor înguste de culoare va cere o capacitate mărită de memorare și va încetini semnificativ traducerea. S-ar putea chiar să am probleme la proiectarea unui translator care să lucreze în timp real.

— Și ce? întrebă Hercule. De ce te preocupă atât de tare acest translator? Ellie și Nicole deja înțeleg foarte bine limba noastră.

— Nu chiar, spuse Nicole. Ellie e singura dintre noi care chiar vă înțelege culorile fără nici o dificultate. Eu încă mai învăț zilnic.

— Deși inițial am început acest proiect atât ca o provocare, cât și ca un mijloc de a mă obliga să mă familiarizez cu limba voastră, îi răspunse Richard lui Hercule, discutam cu Nicole, săptămâna trecută, despre cât de important a devenit translatorul. Nicole spune, și sunt de acord cu ea, că grupul sau clanul nostru din Orașul de Smarald se împarte în două. Ellie, Nicole și cu mine ne facem viața mai interesantă interacționând tot mai mult cu specia voastră. Ceilalți, inclusiv copiii, rămân în esență izolați. Până la urmă, dacă nu vor avea un mod de comunicare cu voi, vor deveni nemulțumiți și/sau nefericiți. Un translator automat bun este cheia care le va deschide viața aici.

Harta era încrețită și ruptă în câteva locuri. Patrick o ajută pe Nai s-o deruleze încet și s-o prindă pe peretele sufrageriei ei, care avea rol și de sală de clasă pentru copii.

— Nikki, mai ții minte ce este asta? întrebă Nai.

— Desigur, doamnă Watanabe, răspunse fetița. Este harta Pământului nostru.

— Benjy, poți să ne arăți unde s-au născut părinții și bunicii tăi?

— Iarăși! Nu se poate, bombăni Galileo suficient de tare, adresându-i-se lui Kepler. Niciodată nu nimerește. E prea tâmpit.

— *Galileo Watanabe*! Du-te în camera ta și stai pe pat cincisprezece minute.

— Nu face nimic, Nai, spuse Benjy îndreptându-se spre hartă. M-am obișnuit.

Galileo, în vârstă de aproape șapte ani după numărătoarea oamenilor, se opri la ușă să vadă dacă i se va anula pedeapsa.

— Ce mai aștepți? îl certă maică-sa. Ţi-am spus să te duci în camera ta.

Benjy stătu liniștit în fața hărții în jur de douăzeci de secunde. În cele din urmă spuse:

— Ma-ma mea s-a născut aici, în Franța.

Se dădu puțin în spate și localiză Statele Unite, de cealaltă parte a Oceanului Atlantic.

— Ta-tăl meu s-a născut aici în Boston, în A-me-ri-ca. Benjy dădu să se așeze.

— Dar bunicii tăi? îl îndemnă Nai. Ei unde s-au născut?

— Ma-ma ma-mei, bu-ni-ca mea, s-a născut în Africa spuse Benjy rar; se uită lung la hartă câteva secunde. Dar nu țin min-te unde e asta.

— Știu eu, doamnă Watanabe, spuse imediat micuța Nikki. Pot să-i arăt lui Benjy?

Benjy se întoarse și se uită la fetița frumușică, cu păr negru ca smoala. Zâmbi.

— Poți să-mi spui, Nik-ki.

Fata se ridică de pe scaun, traversă camera și puse degetul pe zona vestică a Africii.

— Mama lui Nonni s-a născut aici, în țara asta verde, spuse ea cu mândrie. Se numește Coasta de Fildeș.

— Foarte bine, Nikki, spuse Nai.

— Îmi pare rău, Nai, zise Benjy. Am lu-crat atât de mult la frac-ții, încât n-am avut timp de ge-o-gra-fie.

Se uită lung după nepoata sa, care se întorcea la locul ei. Când o privi din nou spre Nai, avea obrajii uzi de lacrimi.

— Nai, spuse el, azi n-am chef de școa-lă… Cred că am să mă duc acasă.

— Bine, Benjy, răspunse Nai cu blândețe.

Benjy porni către ușă. Patrick dădu să-l urmeze, dar Nai îi făcu semn să stea pe loc.

Timp de aproape un minut, în clasă domni o liniște stânjenitoare.

— Acum e rândul meu? întrebă în cele din urmă Kepler. Nai dădu din cap și băiatul se duse la hartă.

— Mama mea s-a născut în Thailanda, în orașul Lampun. Tot acolo s-a născut și tatăl ei. Bunica din partea mamei s-a născut tot în Thailanda, dar în alt oraș, numit Chiang Saen. Iată-l aici, lângă granița cu China.

Kepler făcu un pas la est și arătă Japonia.

— Tatăl meu, Kenji Watanabe, și ambii lui părinți s-au născut în orașul japonez Kyoto.

Băiatul se îndepărtă puțin de hartă. Părea că-l frământă ceva.

— Ce este, Kepler? întrebă Nai.

După o tăcere chinuitoare, băiețelul spuse:

— Mamă, tata a fost un om rău?

— Poftim? întrebă Nai, uluită; se aplecă spre fiul ei și-l privi în ochi. Tatăl tău a fost o ființă minunată… Era inteligent, sensibil, iubitor, vesel — un adevărat prinț. El…

Nai se opri. Emoțiile stăteau gata să erupă, s-o copleșească. Se uită o clipă în tavan, apoi își recăpătă stăpânirea de sine.

— Kepler, de ce pui asemenea întrebări? Îți adorai tatăl. Cum poți să…

— Unchiul Max ne-a spus că domnul Nakamura a venit din Japonia. Noi știm că el e un om rău. Galileo spune că, întrucât tata venea din același loc…

— *Galileo*! bubui glasul lui Nai, speriindu-i pe copii. Vino imediat aici!

Băiatul intră în fugă și-și privi mama nedumerit.

— Ce i-ai spus fratelui tău despre tatăl vostru?

— La ce te referi? spuse Galileo, încercând să facă pe nevinovatul.

— Mi-ai spus că se poate ca tata să fi fost un om râu, deoarece venea din Japonia, la fel ca domnul Nakamura…

— Păi, nu-l mai țin minte prea bine pe tata. N-am spus decât că s-ar putea…

Nai trebui să facă apel la întreaga ei stăpânire de sine pentru a nu-i trage o palmă lui Galileo. Îl apucă pe băiat de umeri.

— Tinere, dacă te mai aud o dată spunând o vorbă împotriva tatălui tău…

Nai nu-și putu termina fraza. Nu știa cu ce să-l amenințe, ce să spună în continuare. Se simți dintr-o dată copleșită de întreaga ei viață.

— Vă rog să stați jos și să mă ascultați cu mare atenție, le spuse în cele din urmă fiilor săi gemeni. Harta asta de pe perete arată toate țările de pe planeta Pământ. În fiecare națiune există tot felul de oameni, unii buni, alții răi, cei mai mulți un amestec complex de bunătate și răutate. Nici o țară nu are numai oameni buni sau numai oameni răi. Tatăl vostru a crescut în Japonia. La fel și domnul Nakamura. Sunt de acord cu unchiul Max că domnul Nakamura este un om foarte rău. Dar răutatea lui nu are nici o legătură cu faptul că e japonez. Tatăl vostru, Kenji Watanabe, care era tot japonez, a fost cel mai bun om din câți au trăit vreodată. Îmi pare rău că nu-l mai țineți minte și că n-ați știut cum era el în realitate…

Nai făcu o scurtă pauză.

— Nu-l voi uita niciodată pe tatăl vostru, spuse ea cu glas mai moale, aproape pentru sine. Și-acum îl văd întorcându-se în casa noastră din Noul Eden, după-amiaza târziu. Voi amândoi strigați „Bună, tati!” când intra pe ușă. El mă săruta, vă ridica în brațe și vă ducea la leagănul din curte. Întotdeauna, indiferent cât de obositoare îi fusese ziua, era răbdător și iubitor…

Glasul i se stinse. Lacrimile îi inundară obrajii și simți că începe să tremure. Se întoarse cu spatele.

— Ora s-a terminat, sunteți liberi, spuse ea.

Patrick stătea lângă Nai și se uitau amândoi la gemeni, care se jucau împreună cu Nikki cu o minge mare, albastră, în fundătură.

— Scuză-mă, Patrick, spuse Nai. Nu m-am așteptat să devin…

— N-ai de ce să te scuzi, o întrerupse Patrick.

— Ba da, am, spuse Nai. Cu ani în urmă mi-am promis să nu mă las copleșită de astfel de sentimente în fața lui Kepler și Galileo. Ei n-au cum să înțeleagă.

— Au uitat deja, spuse Patrick după un moment de tăcere. Uită-te la ei. Sunt total captivați de joc.

În acel moment, gemenii se certau. Ca de obicei într-un joc fără reguli stricte, Galileo încerca să obțină un avantaj. Nikki stătea lângă băieți, atentă la fiecare vorbă.

— Băieți, băieți! strigă Nai. Încetați… Dacă nu vă puteți juca fără să vă certați, va trebui să intrați în casă.

Câteva secunde mai târziu, mingea albastră țopăia pe stradă către piață și cei trei copii alergau veseli după ea.

— Vrei ceva de băut? îl întrebă Nai pe Patrick.

— Da, aș vrea… mai ai suc din acela de pepene verde pe care l-a adus Hercule săptămâna trecută? A fost foarte gustos.

— Da, răspunse Nai, aplecându-se către dulăpiorul în care păstrau răcoritoarele. Apropo, unde e Hercule? Nu l-am văzut de câteva zile.

Patrick râse.

— Unchiul Richard l-a recrutat să lucreze cu normă întreagă la translator. Chiar și Ellie și Archie sunt acolo, cu ei, în fiecare după-amiază.

Îi mulțumi lui Nai pentru paharul cu suc. Nai luă o gură din băutura ei și se întoarse în sufragerie.

— Știu că ai vrut să-l liniștești pe Benjy azi dimineață, spuse ea. Te-am oprit doar pentru că-l cunosc foarte bine pe fratele tău… Este foarte mândru. Nu vrea mila nimănui.

— Am înțeles, spuse Patrick.

— Azi dimineață, Benjy și-a dat seama, oarecum, că până și micuța Nikki — pe care el încă o mai vede ca pe un bebeluș — îl va întrece rapid la școală. Descoperirea l-a șocat și i-a reamintit propriile sale limite.

Nai stătea în fața hărții Pământului, rămasă pe perete.

— Bănuiesc că nimic de pe harta asta nu reprezintă ceva semnificativ pentru tine, spuse ea.

— Asta cam așa-i, răspunse Patrick. Am văzut multe fotografii și filme, desigur, și când eram cam de vârsta gemenilor tata îmi povestea despre Boston, despre culoarea frunzelor din New England toamna și despre excursia pe care a făcut-o în Irlanda cu tatăl *lui*… Dar amintirile mele sunt despre alte lucruri… Adăpostul din New York mi-e foarte viu în minte. La fel și uimitorul an pe care l-am petrecut la Baza de Tranzit. Și Vulturul! Ce creatură! Îl țin minte mai bine decât pe tata.

— Așadar, te consideri pământean? întrebă Nai.

— E o întrebare interesantă, răspunse Patrick terminându-și băutura. Știi, de fapt nu m-am gândit niciodată la asta… Cu siguranță mă consider om. Dar pământean?… Cred că nu.

Nai atinse harta cu degetul.

— Dacă ar fi fost mai mare, Lampun, orașul meu natal, ar fi apărut aici, chiar la sud de Chiang Mai. Uneori mi se pare imposibil să fi locuit acolo când eram copil.

Degetele lui Nai urmăriră conturul Thailandei.

— Aseară, în timp ce le făceam baie băieților, Galileo mi-a turnat o cană cu apă în cap și, dintr-o dată, mi-am amintit foarte intens cele trei zile pe care le-am petrecut la Chiang Mai cu verișoarele mele, când aveam paisprezece ani… Era în aprilie, în timpul Festivalului Songkran și toată lumea din oraș sărbătorea Anul Nou thailandez. Erau parade și discursuri — obișnuitele chestii despre felul cum, după vizita primei Rama, toți regii Chakki au pregătit poporul thailandez pentru rolul său important în lume — însă ceea ce-mi amintesc cel mai clar este că mergeam noaptea prin oraș, în partea din spate a unei furgonete electrice, împreună cu verișoara mea Oni și cu prietenele ei. Peste tot pe unde mergeam, aruncam găleți cu apă peste oameni — și eram udate la rândul nostru. O țineam tot într-un râs.

— De ce arunca toată lumea apă? întrebă Patrick.

— Acum am uitat, spuse Nai, ridicând din umeri. Avea nu știu ce legătură cu sărbătoarea… Dar experiența în sine, râsul și cum era să am hainele leoarcă și, dintr-o dată, să mă izbească o altă cascadă de apă — toate astea mi le amintesc în amănunt.

Se lăsă din nou tăcerea. Nai desprinse harta de pe perete.

— Îmi închipui că nici Kepler și nici Galileo nu se vor considera pământeni, îngână ea în timp ce rula harta cu mare atenție. Ba poate că studierea istoriei și geografiei Pământului e o pierdere de timp.

— Nu cred, spuse Patrick. Ce altceva să studieze copii? Și, în plus, avem nevoie cu toții să înțelegem de unde venim.

Trei fețe de copii apărură în ușa sufrageriei.

— E ora mesei? întrebă Galileo.

— Aproape, răspunse Nai. Mergeți mai întâi să vă spălați. *Pe rând*, adăugă ea în timp ce copiii porniră tropăind pe hol.

Nai se întoarse brusc și-l surprinse pe Patrick privind-o într-un fel neobișnuit. Zâmbi.

— Mi-a făcut mare plăcere tovărășia ta în dimineața asta, spuse ea. M-ai ajutat să mă descurc mai ușor.

Întinse brațele și luă mâinile lui Patrick în mâinile ei.

— În aceste ultime două luni mi-ai fost de mare ajutor în privința lui Benjy și a copiilor, spuse ea cu ochii ațintiți în ai lui. Și ar fi o prostie să neg că m-am simțit ceva mai puțin singură de când ai început să-ți petreci timpul cu noi.

Patrick făcu stângaci un pas către Nai, dar mâinile ei îl ținură pe loc.

— Încă nu, spuse ea cu blândețe. E încă prea devreme.

4

La nici un minut după ce marii ciorchini de licurici de pe cupola Orașului de Smarald anunțară începutul unei noi zile, Nikki se înființă în dormitorul bunicilor ei.

— E lumină, Nonni, spuse ea. Acuși vin după noi. Nicole se întoarse pe o parte și-și îmbrățișă nepoata.

— Mai avem încă două ore, Nikki, îi spuse fetiței emoționate. Boobah încă mai doarme… Întoarce-te în camera ta și joacă-te cu jucăriile până facem noi un duș.

Când fetița dezamăgită plecă în sfârșit, Richard se ridică în șezut și se frecă la ochi.

— Toată săptămâna, Nikki n-a vorbit decât despre ziua asta, îi spuse Nicole. Stă toată ziua în camera lui Benjy și se uită la tablou. Ea și gemenii chiar au botezat toate acele animale bizare.

Întinse distrată mâna după peria de păr de lângă pat.

— Oare de ce copiii mici înțeleg atât de greu conceptul de timp? Cu toate că Ellie i-a făcut un calendar, pe care a tăiat zilele una câte una, Nikki tot m-a întrebat în fiecare dimineață dacă „azi e ziua cea mare”.

— Din cauză că-i emoționată, spuse Richard, ridicându-se din pat. Sper să nu fim cu toții dezamăgiți.

— Cum să fim? replică Nicole. Doctorul Blue spune că vom vedea imagini și mai uimitoare decât cele pe care le-am văzut noi când am intrat prima dată în Orașul de Smarald.

— Cred că întreaga menajerie va fi pe străzi. Apropo, ai înțeles ce sărbătoresc octopăianjenii?

— Un fel de… Cred că sărbătoarea cea mai apropiată ca semnificație, din câte știu, ar fi Ziua Recunoștinței la americani. Octopăianjenii o numesc „Ziua Belșugului”. O zi în care sărbătoresc calitatea vieții lor… Cel puțin așa mi-a spus doctorul Blue.

Richard porni către duș, dar se întoarse și băgă capul pe ușă.

— Ce crezi: oare faptul că ne-au invitat și pe noi are vreo legătură cu ce le-ai povestit despre discuția pe care a avut-o familia noastră la micul dejun, acum două săptămâni?

— Te referi la ziua în care Patrick și Max au spus că le-ar plăcea să se întoarcă în Noul Eden?

— Exact, răspunse Richard.

— Da, cred că are. Cred că octopăianjenii avuseseră convingerea că suntem întru totul mulțumiți aici. Invitația de a participa la sărbătoarea lor face parte din încercarea de a ne integra mai mult în societatea lor.

— Aș vrea să fi terminat toți afurisiții ăia de translatori, spuse Richard. Acum n-am decât doi… și nici pe ăia nu i-am verificat complet. Să i-l dau lui Max pe cel de-al doilea?

— Ar fi o idee bună, spuse Nicole, înghesuindu-se în ușă lângă soțul ei.

— Ce faci?

— Vin și eu să fac duș cu tine, răspunse Nicole râzând. Firește, asta doar dacă nu cumva te consideri prea bătrân ca să ai tovărășie sub duș.

Jamie veni din casa alăturată să le spună că mașina e pregătită. Era cel mai tânăr dintre cei trei octopăianjeni vecini cu ei (Hercule locuia singur în cealaltă parte a pieței) și oamenii nu-l întâlniseră prea des. „Tutorii” lui Jamie, Archie și doctorul Blue, le explicaseră că Jamie e foarte ocupat cu studiul și că se apropie de un eveniment major din viața lui.

Deși, la prima vedere, Jamie semăna aproape perfect cu cei trei octopăianjeni adulți pe care clanul îi vedea în mod regulat, el era puțin mai mic decât octozii adulți iar dungile aurii de pe tentacule erau ceva mai strălucitoare.

Inițial, oamenii avuseseră o dilemă în privința hainelor pe care să le poarte la sărbătoarea octopăianjenilor, dar își dăduseră seama repede că ținuta lor n-are nici o importanță. Nici una din speciile extraterestre ce locuiau în Orașul de Smarald nu-și acoperea trupul, fapt pe care octopăianjenii îl comentaseră adesea. Când Richard sugerase o dată, mai în glumă, mai în serios, că și oamenii ar trebui să renunțe la îmbrăcăminte cât timp se află în Orașul de Smarald („Când ești la Roma…”, spusese el), grupul înțelesese rapid cât de importantă era îmbrăcămintea pentru confortul psihic al omului.

— N-aș putea sta goală nici chiar printre voi, prietenii mei cei mai apropiați, fără să-mi fie extrem de jenă, spusese Eponine, rezumând sentimentele tuturor.

Grupul pestriț compus din unsprezece oameni și patru octopăianjeni porni către piață. La coada grupului venea Eponine, mergând încet, cu o

mână pe burta foarte mare. Toate femeile se gătiseră puțin — Nai purta rochia de mătase thailandeză, viu colorată, cu flori albastre și verzi — dar bărbații și copiii, cu excepția lui Max (care-și pusese cămașa hawaiană strident colorată pe care o păstra pentru ocazii speciale) purtau ginși și tricouri, ținuta lor de fiecare zi în Orașul de Smarald.

Măcar aveau hainele curate. La început, găsirea unui mod de a-și spăla rufele reprezentase o problemă acută pentru oameni. Totuși, după ce-i explicaseră lui Archie încurcătura în care se află, nu trecuseră decât câteva zile până când el le făcuse cunoștință cu dromazii, ființe de mărimea insectelor, care le curățau automat hainele.

În piață, grupul urcă în transportor. Chiar înainte de poarta care marca granița zonei lor, mașina se opri ca să urce doi octopăianjeni pe care nu-i mai văzuseră până atunci. Richard își exersă translatorul în timpul conversației dintre doctorul Blue și noii veniți. Ellie se uita pe monitor peste umărul tatălui ei și făcea comentarii despre acuratețea traducerii. În general, fidelitatea traducerii era destul de bună dar viteza, cel puțin în ritmul normal al conversației octopăianjenilor, era prea mică. O propoziție se traducea în timpul în care erau „rostite” trei, ceea ce-l făcea pe Richard să reseteze cu regularitate sistemul. Bineînțeles că nu putu spicui mare lucru din conversație, căci pierdea două fraze din trei.

O dată ajunși de cealaltă parte a porții, priveliștea deveni fascinantă. Nikki, cu ochii larg deschiși, identifica împreună cu Benjy și gemenii majoritatea animalelor din tabloul octopăianjenilor. Străzile largi erau extrem de aglomerate. Pe lângă nenumăratele transportoare care se deplasau în ambele direcții pe șine ca de tramvai, mai erau și pietoni de toate speciile și dimensiunile, creaturi care se deplasau cu vehicule pe roți semănând cu bicicletele și, ocazional, câte un grup mixt de ființe cocoțate pe un struțozaur.

Max, care de la sosire nu ieșise nici măcar o dată din zona oamenilor, își puncta observațiile cu „rahat”, „drăcia dracului” și alte cuvinte pe care Eponine îi ceruse să le elimine din vocabular înainte de nașterea copilului. La prima oprire de după poartă, în mașina lor se cățără un mic grup de creaturi pe care nu le mai văzuseră înainte, ceea ce-l neliniști teribil pe Max, căci patru dintre noii veniți se îndreptară imediat în direcția lui Eponine pentru a examina „scaunul” special pe care octopăianjenii îl instalaseră

datorită sarcinii ei avansate. Max stătea protector lângă ea, ținându-se de una din barele verticale împrăștiate de-a lungul celor zece metri ai mașinii.

Doi dintre noii pasageri făceau parte din specia botezată de copii „crabi dungați", niște creaturi roșu cu galben cam de mărimea lui Nikki, cu opt picioare, corp rotund acoperit cu o carapace tare și clești care inspirau teamă. Amândoi începură imediat să-și frece antenele de picioarele goale ale lui Eponine, pe sub rochie. Erau doar curioși, dar combinația dintre senzația ciudată și aspectul neobișnuit al extratereștrilor o făcură pe Eponine să se retragă speriată. Archie, care stătea de cealaltă parte a lui Eponine, întinse repede un tentacul și-i împinse cu blândețe pe extratereștri. Atunci unul dintre crabii dungați se ridică pe cele patru picioare din spate, își pocni cleștii în fața lui Eponine și păru a spune ceva amenințător cu antenele care vibrau rapid. În clipa următoare, octopăianjenul Archie întinse două tentacule, îl ridică de la podea pe crabul ostil și îl depuse în stradă, afară.

Scena schimbă dramatic starea de spirit a tuturor oamenilor. În timp ce Archie le explica lui Max și Eponine ce se întâmplase (Max era prea zguduit ca să încerce să folosească translatorul, așa că Ellie traduse), gemenii Watanabe se înghe-suiră lângă Nai, iar Nikki îi ceru bunicului ei s-o ia în brațe.

— Specia asta nu e prea inteligentă, le spuse Archie prietenilor săi oameni, și ne-a fost greu să-i eliminăm pe cale genetică tendințele agresive. Creatura pe care am aruncat-o din autobuz a mai provocat neplăceri. Optimizatorul responsabil cu specia asta a marcat-o deja — poate ați observat — cu două puncte mici, verzi, pe carapace… Cu siguranță, această ultimă încălcare a regulilor va avea drept consecință anihilarea.

Când Ellie termină de tradus, oamenii îi inspectară metodic pe ceilalți extratereștri din autobuz, căutând eventualele puncte verzi. Ușurați că toate celelalte creaturi nu constituie un pericol, adulții se relaxară oarecum.

— Ce-a spus „chestia" aia? îl întrebă Richard pe Archie în timp ce mașina se apropia de altă stație.

— A fost o reacție standard de amenințare, spuse Archie, tipică animalelor cu inteligență redusă. Modelul descris de antenele acestei creaturi transmiteau un mesaj grosolan, fără nici un conținut de informații reale.

Mașina își continuă drumul pe bulevard timp de încă opt-zece nileți, oprindu-se de două ori pentru a mai lua pasageri — șase octopăianjeni și vreo douăzeci de alte creaturi din cinci specii diferite. Patru animale bleumarin, dintre cele cu emisfera superioară alcătuită dintr-o materie asemănătoare creierului uman, se așezară chiar în fața lui Richard, care încă o mai ținea în brațe pe Nikki. Vietățile își întinseră antenele noduroase spre picioarele lui Nikki; cele opt antene se împletiră între ele, ca pentru a „comunica”. Când fetița își mută ușor picioarele, antenele fură repede retrase în masa ciudată care forma corpul creaturilor extraterestre.

La această vreme, mijlocul de transport era foarte aglomerat. Un animal pe care oamenii nu-l mai văzuseră și pe care Max l-a descris mai târziu cu acuratețe drept un cârnat polonez cu nas lung și șase picioare scurte, se cățără pe una din barele verticale și înhăță cu cele două labe din față poșeta lui Nai. Jamie interveni înainte ca poșeta sau Nai să aibă de suferit, dar după câteva clipe Galileo lovi puternic cu piciorul cârnatul, care căzu de pe bară. Băiatul spuse că i s-a părut că vietatea se pregătește să înșface din nou poșeta. Creatura se retrase în altă parte a autobuzului, cu singurul său ochi țintuindu-l precaut pe Galileo.

— Ai face bine să fii atent, spuse Max rânjind și ciufulind părul băiatului. Altfel octozii au să-ți pună pe popou două puncte verzi.

Bulevardul era străjuit de clădiri cu unul sau două etaje, aproape toate zugrăvite cu modele geometrice în culori strălucitoare. La uși și pe acoperișuri atârnau ghirlande și jerbe alcătuite din flori și frunze viu colorate. Pe un zid lung (peretele din spate al spitalului principal, după cum îi spuse Hercule lui Nai), o uriașă pictură murală, de patru metri înălțime și douăzeci de metri lungime, îi zugrăvea pe medicii octopăianjeni îngrijind bolnavii din propria specie, precum și multe alte creaturi care trăiau în Orașul de Smarald.

Transportorul încetini puțin și începu să coboare o rampă. Vehiculul traversă un pod lung de câteva sute de metri peste un râu sau un canal lat, pe care văzură bărci, mulți octopăianjeni voioși și alte creaturi marine necunoscute. Archie le spuse că intrau în inima Orașului de Smarald, unde aveau loc toate ceremoniile importante și unde trăiau și lucrau „cei mai marcanți” optimizatori.

— Acolo, spuse el arătând o clădire octogonală înaltă de aproximativ treizeci de metri, se află biblioteca și centrul nostru de informații.

Ca răspuns la întrebarea lui Richard, Archie spuse că șanțul sau canalul cu apă încercuia complet „centrul administrativ”.

— Cu excepția ocaziilor speciale, ca aceasta de azi și a chestiunilor oficiale aprobate de optimizatori, numai octopăianjenii au acces în această zonă, explică Archie.

Transportorul parcă pe un platou mare de lângă o structură ovală care semăna cu un stadion sau poate cu o sală de spectacole în aer liber. După ce coborâră din mașină, Nai îi spuse lui Patrick că-n ultima parte a călătoriei trăise o senzație de claustrofobie mai mare ca oricând.

— Așa ceva n-am mai simțit decât în metroul din Kyoto la oră de vârf, când m-am dus să cunosc familia lui Kenji.

— Cel puțin în Japonia erai înconjurată de ființe umane, spuse Patrick cutremurându-se. Aici a fost atât de straniu… M-am simțit de parcă toate creaturile alea m-ar fi cercetat în amănunt. A trebuit să închid ochii ca să nu înnebunesc.

Oamenii coborâră și porniră în grup spre stadion, înconjurați de cei patru octopăianjeni prieteni și ceilalți doi octozi care urcaseră în mașină înainte ca aceasta să iasă din zona oamenilor. Acești șase octopăianjeni îi protejau pe Nicole și pe ceilalți oameni de hoardele de vietăți care forfoteau în toate direcțiile. Eponine începu să amețească, atât din cauza amestecului de priveliști și mirosuri cât și din cauza mersului, așa că Archie oprea procesiunea din cincizeci în cincizeci de metri. În cele din urmă intrară pe o poartă și octopăianjenii îi conduseră pe oameni spre sectorul destinat lor.

În sectorul rezervat oamenilor nu era decât un singur scaun. De fapt, Eponine avea singurul scaun de pe întregul stadion. Uitându-se cu binoclul lui Richard spre partea superioară a arenei, Max și Patrick văzură multe ființe rezemate sau agățate de stâlpii verticali solizi împrăștiați de la un capăt la altul al teraselor, dar nicăieri nu văzură vreun scaun.

Pe Benjy îl fascinau traistele de pânză alb-gălbuie purtate de Archie și câțiva dintre ceilalți octopăianjeni. Traistele, toate identice, erau cam de mărimea unei genți de damă și atârnau la ceea ce s-ar fi putut numi nivelul șoldului octopăianjenilor, prinse peste cap cu o curea simplă. Oamenii nu mai văzuseră niciodată un octod purtând vreun accesoriu. Benjy observase traistele încă de la plecarea din piață și-l întrebase pe Archie ce-i cu ele, dar nu primise răspuns. La vremea aceea, Benjy presupusese că Archie n-a înțeles întrebarea; până ajunseră la stadion și văzu alte traiste similare, o uitase și el.

Archie explică foarte vag scopul traistei, lucru care nu-i stătea în fire. Nicole trebui să-l roage să repete înainte să-i spună lui Benjy despre ce e vorba.

— Archie spune că e un echipament de care s-ar putea să aibă nevoie ca să ne protejeze în caz de urgență.

— Ce fel de e-chi-pa-ment? întrebă Benjy, dar Archie se îndepărtase deja câțiva metri și discuta cu un octopăianjen dintr-un sector învecinat.

Oamenii erau separați de celelalte specii atât prin două frânghii metalice întinse la capetele stâlpilor verticali de pe perimetrul enclavei lor, cât și prin protectorii (sau paznicii, cum îi numea Max) octopăianjeni care staționau în zona liberă dintre diferitele specii. Alături de oameni, în dreapta, se afla un grup de câteva sute de extratereștri cu șase brațe flexibile, aceleași creaturi care construiseră scara de sub cupola curcubeu. În stânga și mai jos de clanul oamenilor, de cealaltă parte a unei mari zone libere, se aflau cam o mie de animale maro, scunde și îndesate, asemănătoare cu iguanele, cu cozi lungi și conice și dinți ieșiți în afară. Iguanele erau de mărimea pisicilor domestice.

Întreg stadionul era împărțit cu rigiditate pe specii, fapt ce sărea imediat în ochi. Nici o specie nu era amestecată cu alta. Ba mai mult, în afară de „paznici", în partea superioară nu se afla nici un octopăianjen. Toți cei cincisprezece mii de octozi (după estimarea lui Richard) prezenți ca spectatori stăteau în rândurile de jos.

— Există mai multe motive pentru segregare, explică Archie și Ellie traduse. În primul rând, spusele Optimizatorului Șef vor fi difuzate în treizeci-patruzeci de limbi simultan. Dacă vă uitați cu atenție, veți vedea că fiecare sector în parte are un aparat — al vostru de aici, de exemplu, este ceea ce Richard numește difuzor — care traduce în limba speciei respective. Toți octozii, inclusiv diverșii morfi, înțeleg limba noastră standard în culori. De asta stăm toți în partea de jos, unde nu e nici un echipament special pentru traducere… Să vă arăt despre ce vorbesc… Uitați-vă acolo (Archie întinse un tentacul), vedeți grupul acela de crabi dungați? Vedeți cele două sârme lungi, verticale de pe masa aceea din fața sectorului lor? Când Optimizatorul Șef începe să vorbească, sârmele acelea se vor activa și vor traduce în limba antenelor lor.

Mult mai jos de ei, peste ceea ce ar fi fost terenul de joc pe un stadion de pe Pământ, se afla o copertină uriașă cu dungi colorate, suspendată pe niște coloanele de susținere fixate în partea de jos a arenei.

— Poți să citești ce scrie? îl întrebă Ellie pe tatăl său.

— Poftim? spuse Richard, încă uimit de amploarea spectacolului.

— Pe copertină e un mesaj, spuse Ellie arătând în jos. Citește culorile.

— Ai dreptate.

Richard începu să citească rar:

— „Belșug înseamnă hrană, apă, energie, informații, echilibru și…” care e ultimul cuvânt?

— Eu l-aș traduce prin „diversitate”, spuse Ellie.

— Ce înseamnă mesajul? întrebă Eponine.

— Cred că urmează să aflăm.

Câteva secunde mai târziu, după ce Archie le spuse oamenilor că alt motiv pentru segregarea speciilor era confirmarea statisticilor recensământului efectuat de octopăianjeni, două perechi de animale negre, uriașe începură să ruleze copertina de pe teren pe doi pari lungi și groși. Începură din mijlocul arenei și se retraseră spre margini, înfășurând copertina pe pari pentru a dezveli tot terenul.

În același timp, un ciorchine suplimentar de licurici coborî de deasupra stadionului, astfel încât toate speciile putură să vadă cu claritate nu numai abundența de fructe, legume și cereale, ci și cele două grupuri alcătuite din diverse ființe, care se aflau în sectoare distincte pe podeaua arenei, de o parte și de alta a centrului ei. Primul grup de extratereștri mergea în cerc larg pe o suprafață de pământ obișnuit. Extratereștrii erau legați între ei cu un fel de frânghie. Alături de ei se afla un bazin mare cu apă, în care înotau în cerc alte treizeci sau patruzeci de specii, de asemenea legate între ele.

Chiar în centrul terenului era înălțată o platformă, pe care nu se aflau decât niște cutii negre, împrăștiate pe suprafața ei; de pe platformă coborau niște rampe în direcția celor două suprafețe adiacente. Sub privirile tuturor, patru octopăianjeni rupseră cercul din bazinul de înot și urcară rampa spre platformă. Alți patru octopăianjeni se deprinseră din grupul care mergea pe suprafața de pământ și se alăturară colegilor lor. Apoi unul dintre acești opt octopăianjeni se urcă pe o cutie din mijlocul platformei și începu să vorbească în culori.

— Ne-am adunat astăzi…

Vocea care se auzea din difuzor îi făcu pe oameni să tresară. Micuța Nikki începu să plângă. La început le veni extrem de greu să înțeleagă ce auzeau, căci toate silabele erau accentuate exact la fel și sunetele, deși

pronunțate cu grijă, nu erau prea corecte, de parcă le rostea cineva care nu auzise niciodată un om vorbind. Richard, năucit, abandonă imediat încercarea de a-și folosi propriul translator și se aplecă să studieze aparatul din care veneau sunetele.

Ellie împrumută binoclul lui Richard ca să poată urmări mai bine culorile. Cu toate că trebuia să ghicească unele cuvinte, din cauza benzilor din afara spectrului vizibil pentru oameni, îi era mai ușor să citească frazele formulate în culori decât să se concentreze asupra cuvintelor redate de echipamentul audio al octopăianjenilor.

Până la urmă, adulții își acordară oarecum auzul la cadența și pronunția glasului extraterestru și prinseră în mare măsură ce se spunea. Optimizatorul Șef octopăianjen arăta că totul e minunat în țara lor îmbelșugată și că succesul neîntrerupt al societății lor diverse și complexe se reflectă în varietatea hranei aflată pe teren.

— Tot acest belșug n-ar fi putut fi obținut fără strânsa colaborare dintre specii, spuse vorbitorul.

Mai târziu, Optimizatorul Șef înmână diplome de merit pentru performanțe deosebite. Fură scoase în evidență mai multe specii — de exemplu, se părea că producția de substanță asemănătoare mierii fusese remarcabilă, căci o duzină de licurici luminară timp de câteva secunde sectorul gândacilor cu bot. După vreo trei fengi de discurs, oamenii obosiră din cauza efortului făcut pentru a asculta acel glas ciudat și nu mai urmăriră deloc discursul. De aceea, grupul fu surprins când licuricii apărură deasupra capetelor lor și fură prezentați mulțimilor extraterestre. Miile de ochi străini rămaseră ațintiți asupra lor timp de o jumătate de nilet.

În ultima parte a discursului Optimizatorului Șef, Max vorbise cu Eponine.

— Ce-au spus despre noi? o întrebă Max pe Ellie, care continuase să traducă.

— Doar că suntem nou-veniți în țara lor, și că încă ne mai studiază capacitățile. Au mai urmat niște numere care, probabil, ne-au descris. N-am înțeles partea aceea.

După ce prezentă pe scurt alte două specii, Optimizatorul Șef începu să facă rezumatul principalelor puncte ale discursului său.

— *Mami, mami*!

Țipătul îngrozit al lui Nikki acoperi dintr-o dată vocea extraterestră de la difuzor. În timp ce adulții erau absorbiți de discurs și de spectacolul din

jurul lor, Nikki se cățărase cumva peste bariera joasă care înconjura sectorul lor și intrase în spațiul liber care-i separa de creaturile iguană. Se părea că nici octopăianjenul Hercule, care patrula în acea zonă, n-o observase, după cum nu observă nici că una dintre iguane a scos capul printre cele două frânghii metalice din jurul sectorului ei și-a apucat rochia lui Nikki cu dinții ei ascuțiți.

Groaza din glasul copilei îi paralizează preț de o clipă pe toți, în afară de Benjy. El acționă prompt: sări peste barieră, alergă în ajutorul lui Nikki și izbi în cap cu toată puterea creatura iguană. Uimită, creatura dădu drumul rochiei lui Nikki. Se dezlănțui iadul. Nikki fugi înapoi în brațele mamei sale, dar înainte ca Hercule și Archie să poată ajunge la Benjy, extraterestrul înfuriat ieși printre frânghii și sări în spatele lui Benjy. Acesta urlă de durerea intensă provocată de dinții iguanei înfipți în umărul lui și începu să se scuture, încercând să azvârle creatura. Câteva clipe mai târziu, creatura căzu la pământ, complet inconștientă. În locul în care coada creaturii se unea cu restul corpului se puteau vedea clar două buline verzi.

Întregul incident se consumase în mai puțin de un minut. Discursul nu fusese întrerupt. În afară de vietățile ce ocupau sectoarele din imediata vecinătate, nimeni nu observase întâmplarea. Dar Nikki era foarte înspăimântată, Benjy era grav rănit iar Eponine începuse să aibă contracții. Mai jos de ei, iguanele furioase se împingeau în frânghiile metalice, neținând seamă de amenințările celor opt octopăianjeni care veniseră în spațiul dintre cele două specii.

Archie le spuse oamenilor că e timpul să plece. Nimeni nu se opuse. Archie îi escortă în grabă până în afara stadionului. Ellie o ducea în brațe pe Nikki care plângea în hohote, în timp ce Nicole aplica înnebunită un antiseptic din trusa medicală pe rana lui Benjy.

Richard se ridică în coate când Nicole intră în dormitor.

— Se simte bine băiatul? întrebă el.

— Așa cred, spuse Nicole, oftând din greu. Tot mai sunt îngrijorată că s-ar putea ca substanțele chimice din saliva acelei creaturi să-i facă rău… Doctorul Blue mi-a fost de mare ajutor. Mi-a explicat că iguanele nu au venin toxic, dar a fost de acord cu mine că trebuie să urmărim apariția unei eventuale reacții alergice… Vom afla în următoarele câteva zile dacă avem sau nu o problemă.

— Și durerea? L-a mai lăsat?

— Benjy refuză să se plângă… Cred că de fapt e foarte mândru de el — pe bună dreptate — și nu vrea să spună nimic care să-i afecteze aura de erou al familiei.

— Dar Eponine? întrebă Richard după o scurtă tăcere. Tot mai are contracții?

— Nu, deocamdată s-au oprit. Dar dacă Marius se naște într-o zi sau două, nu va fi primul copil a cărui naștere a fost provocată de adrenalină.

Nicole începu să se dezbrace.

— Cel mai greu îi este lui Ellie… Spune că e o mamă denaturată și că n-o să-și ierte niciodată că n-a supravegheat-o mai atent pe Nikki… Acum câteva minute vorbea și ea ca Max și Patrick. Se întreba cu glas tare dacă n-ar fi mai bine să ne întoarcem cu toții în Noul Eden și să mergem la noroc cu Nakamura. „De dragul copilului", a spus ea.

Nicole termină cu dezbrăcatul și se băgă în pat.

— Richard, e o problemă foarte serioasă… crezi că octopăianjenii ne-ar *permite* vreodată să ne întoarcem în Noul Eden?

— Nu, spuse el după un timp. Cel puțin nu toți.

— Sunt de acord cu tine, spuse Nicole. Dar nu vreau să le-o spun celorlalți… Poate ar trebui să mai discut o dată problema cu Archie.

— Va încerca s-o ocolească, așa cum a făcut prima dată. Un timp rămaseră tăcuți, ținându-se de mână.

— La ce te gândești, iubitule? întrebă Nicole când observă că Richard are ochii deschiși.

— La ziua de azi, răspunse el. La tot ce s-a întâmplat azi. Reiau totul în minte, scenă cu scenă. Acum că sunt bătrân și memoria mea nu mai e la fel de bună ca altădată, încerc să folosesc tehnici de împrospătare…

Nicole râse.

— Ești imposibil! spuse ea. Dar te iubesc oricum.

5

Max era agitat.

— Eu unul nu vreau să rămân în locul ăsta un minut mai mult decât e necesar. Nu mai am încredere în ei… Ascultă, Richard, tu știi al naibii de bine că am dreptate. Ai văzut ce repede a scos Archie din traistă chestia aia ca un tub când iguana extraterestră i-a sărit în spate lui Benjy? Și n-a ezitat o nici o clipă s-o folosească. Am auzit doar un fâsâit și, *presto*! șopârla aia a căzut, ori moartă, ori paralizată. I-ar fi făcut același lucru oricăruia dintre noi dacă nu ne-am fi purtat cum trebuie.

— Max, cred că exagerezi, spuse Richard.

— Nu, zău? Să fie tot o exagerare faptul că scena de ieri mi-a dovedit pentru a nu știu câta oară cât de neputincioși suntem…

— Max, îl întrerupse Nicole, nu crezi că ar fi mai bine să discutăm subiectul ăsta altă dată, când nu vom mai fi atât de pătimași?

— Nu, răspunse cu tărie Max. Nu cred. Vreau să-l discutăm acum, în dimineața asta. De asta am rugat-o pe Nai să le dea copiilor micul dejun acasă la ea.

— Doar nu sugerezi că ar trebui să plecăm în clipa asta, când Eponine poate să nască în orice clipă? spuse Nicole.

— Bineînțeles că nu, răspunse Max. Dar cred că ar trebui să ne luăm tălpășița de îndată ce o să poată călători. Doamne, Nicole, cel fel de viață putem avea noi aici? Nikki și gemenii sunt speriați de moarte. Pun pariu că nu vor mai vrea să iasă din zona noastră săptămâni întregi, poate chiar niciodată… Și nu e, oare, momentul să ne întrebăm de ce ne-au adus octopăianjenii aici? Ai văzut ieri toate creaturile alea de pe stadion? N-ai avut impresia că *toate* muncesc pentru octopăianjeni, într-un fel sau altul? Nu e probabil să fim și noi integrați în curând, cine știe cum, în sistemul lor utilitar? Ellie vorbi pentru prima dată de la începutul conversației.

— Eu am avut întotdeauna încredere în octopăianjeni, spuse ea. Nu mi-am pierdut-o. Nu cred să aibă vreun fel de plan diabolic de a ne integra în schema lor generală într-un mod care să fie inacceptabil pentru noi… Însă ieri am învățat ceva, sau ar trebui să spun că am *reînvățat* ceva. Ca mamă, am responsabilitatea să-i asigur fiicei mele un mediu în care să poată înflori

și să aibă șansa de a fi fericită… Nu mai cred că acest lucru este posibil aici, în Orașul de Smarald.

Nicole se uită mirată la Ellie.

— Deci și tu vrei să pleci? întrebă ea.

— Da, mamă.

Nicole se uită în jur. După expresia de pe chipul lui Eponine și al lui Patrick își dădu seama că și ei sunt de acord cu Max și cu Ellie.

— Știe cineva ce părere are Nai despre acest subiect? întrebă ea.

Patrick se înroși ușor când Max și Eponine se uitară la el, de parcă se așteptau să răspundă.

— Am discutat aseară despre asta, spuse el în cele din urmă. De câtva timp, Nai are convingerea că cei mici au o viață prea îngustă, izolați cum suntem aici, în zona noastră. Dar mai ales după cele întâmplate ieri, e și îngrijorată că, dacă ar fi să trăim liber în societatea octopăianjenilor, pe copii i-ar pândi pericole majore.

— Cred că lucrurile sunt clare, spuse Nicole ridicând din umeri. Cu prima ocazie, voi vorbi cu Archie despre plecarea noastră.

Nai era o povestitoare bună. Copiilor le plăceau la nebunie zilele de școală în care ea renunța la activitățile planificate și, în schimb, le spunea povești. De fapt, în ziua când Hercule apăruse să-i supravegheze, ea le spunea copiilor mituri grecești și chinezești. Copiii îl botezaseră pe octopăianjen Hercule după ce el o ajutase pe Nai să mute mobila din cameră într-o altă configurație.

Majoritatea poveștilor spuse de Nai aveau un erou. Cum până și Nikki își mai amintea de bioții oameni din Noul Eden, pe copii îi interesau mai mult povestirile despre Albert Einstein, Abraham Lincoln și Benita Garcia decât personajele istorice sau mitologice cu care nu avuseseră nici o legătură.

În dimineața de după sărbătoarea octopăianjenilor, Nai le povesti copiilor cum își folosise Benita Garcia renumele pentru a ajuta milioane de oameni săraci din Mexic în timpul ultimelor faze ale Marelui Haos. Nikki, care moștenise de la mama și bunica ei compasiunea, fu mișcată de curajul cu care Benita înfruntase oligarhia mexicană și corporațiile americane multinaționale. Fetița declară că Benita Garcia e eroul ei.

— Eroina, o corectă Kepler, mereu preocupat de corectitudine. Dar tu, mamă? întrebă băiatul după câteva clipe. Tu ai avut un erou sau o eroină

când erai mică?

În ciuda faptului că se afla într-un oraș extraterestru, pe o navă spațială extraterestră, la o distanță incredibil de mare de Lampun, orașul ei natal din Thailanda, Nai se văzu iarăși copilă, îmbrăcată într-o rochie simplă de bumbac, intrând cu picioarele goale în templul budist pentru a aduce omagiu reginei Chamatevi. Văzu și călugărițele în mantiile lor de culoarea șofranului și, preț de o clipă, i se păru chiar că simte mirosul bețișoarelor parfumate din urna din fața templului lui Buddha.

— Da, spuse ea, puternic tulburată de intensitatea amintirii, am avut o eroină… Regina Chamatevi din Haripunchai.

— Cine a fost ea, doamnă Watanabe? întrebă Nikki. A fost ca Benita Garcia?

— Nu chiar. Chamatevi a fost o tânără frumoasă care a trăit în regatul Mon din sudul Indochinei acum mai bine de o mie de ani. Familia ei era bogată și strâns înrudită cu regele din Mon. Dar Chamatevi, care era excesiv de instruită pentru o femeie din acea vreme, tânjea să facă ceva diferit și neobișnuit. Mai înainte, când Chamatevi avea nouăsprezece sau douăzeci de ani, un ghicitor…

— Ce e un ghicitor, mamă? întrebă Kepler. Nai zâmbi.

— Cineva care prezice viitorul sau cel puțin încearcă s-o facă, răspunse ea. În tot cazul, acest ghicitor a venit la rege și i-a spus că există o legendă veche care spune că o frumoasă tânără mon, de viță nobilă, va pleca în nord prin toate junglele, până în valea Haripunchai și va uni toate triburile din regiune care se războiau. Această tânără, a continuat ghicitorul, va întemeia un regat a cărui splendoare o va egala pe cea a regatului Mon și va fi cunoscută în multe ținuturi pentru modul ei remarcabil de a conduce țara. Profetul a spus această poveste în timpul unui ospăț de la curte și Chamatevi l-a ascultat. Când povestea s-a terminat, tânăra a venit în fața regelui Mon și i-a spus că e convinsă că *ea* este femeia din legendă… În ciuda opoziției tatălui său, a acceptat banii, proviziile și elefanții oferiți de rege, deși mâncarea abia îi ajungea pentru cele cinci luni de călătorie prin junglă, până în ținutul Haripunchai. Dacă legenda nu era adevărată și numeroasele triburi din vale n-ar fi acceptat-o ca regină, Chamatevi n-ar fi putut să se întoarcă la în regatul Mon și ar fi fost nevoită să se vândă ca sclavă. Dar lui Chamatevi nu i-a fost frică nici un moment… Bineînțeles că legenda s-a adeverit, triburile din vale au proclamat-o regina lor și ea a domnit mulți ani, domnia ei fiind cunoscută în istoria Thailandei ca Epoca

de Aur a regatului Haripunchai… Când a îmbătrânit, Chamatevi a avut grijă să-și împartă regatul în două părți egale, pe care le-a încredințat fiilor ei gemeni. Apoi s-a retras la o mănăstire budistă pentru a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru iubirea și protecția Lui. Și-a păstrat vigoarea trupului și a spiritului până la vârsta de nouăzeci și nouă de ani, când a murit.

Din motive pe care nu le înțelegea bine, Nai se simți tot mai emoționată în timp ce spunea povestea. Când termină, mai vedea încă în minte panourile de pe pereții templului din Lampun, care ilustrau povestea lui Chamatevi. Fusese atât de prinsă de poveste încât nu observase că Patrick, Nicole și Archie intraseră în clasă și ședeau pe podea în spatele copiilor.

— Și noi avem multe povești asemănătoare pe care le spunem tinerilor noștri, spuse Archie după câteva minute; Nicole traduse. Cele mai multe din ele sunt foarte, foarte vechi. Sunt oare adevărate? Pentru un octopăianjen, asta chiar nu contează. Poveștile distrează, instruiesc, inspiră.

— Copiilor noștri le-ar plăcea mult să audă o poveste de-a voastră, sunt sigură, îi spuse Nai lui Archie. De fapt, tuturor ne-ar plăcea.

Timp de aproape un nilet Archie nu spuse nimic. Lichidul din lentila lui era foarte activ, se mișca dintr-o parte în alta, parcă studiindu-i cu atenție pe oamenii care se uitau la el. În cele din urmă, în jurul capului său cenușiu începură să izvorască inele colorate.

— Demult, demult, începu el, într-o lume îndepărtată și binecuvântată cu resurse îmbelșugate și frumuseți de nedescris, toți octopăianjenii trăiau într-un vast ocean. Pe uscat existau multe creaturi, dintre care…

— Scuză-mă, îl întrerupse Nicole, nu știu cum să traduc următorul grup de culori.

Archie folosi mai multe fraze pentru a încerca să definească în alți termeni cuvântul.

— Acei care au plecat înainte… spuse Nicole pentru sine. În fine, nu cred că pentru poveste este esențial ca fiecare cuvânt să fie tradus cu exactitate… Voi traduce prin „precursori”.

— Pe porțiunile de uscat ale acestei frumoase planete, continuă Archie, existau multe creaturi, dintre care de departe cele mai inteligente erau Precursorii. Ei construiseră vehicule care zburau în aer, exploraseră toate stelele și planetele învecinate, ba chiar învățaseră să creeze viață din substanțe chimice simple, acolo unde nu mai existase viață până atunci. Cu cunoștințele lor incredibile, schimbaseră înfățișarea uscatului și a oceanelor.

S-a întâmplat că Precursorii au hotărât că specia octopăianjenilor are un enorm potențial nefolosit, capacități care nu fuseseră exprimate niciodată în lunga lor existență și au început să le arate octopăianjenilor cum să-și dezvolte și să-și folosească talentele latente. De-a lungul anilor, specia octopăianjenilor a devenit, mulțumită Precursorilor, a doua specie foarte inteligentă de pe planetă și a dezvoltat o relație foarte strânsă și complexă cu Precursorii. În tot acest timp, Precursorii i-au ajutat pe octopăianjeni să învețe să trăiască în afara apei, luând oxigen direct din aerul frumoasei planete. Colonii întregi de octozi au început să-și petreacă viața pe uscat. Într-o zi, după o întâlnire importantă dintre optimizatorii șefi ai Precursorilor și octopăianjenilor, s-a anunțat că *toți* octopăianjenii vor deveni vietăți de uscat și vor renunța la coloniile lor din ocean… În ocean, la mare adâncime trăia o colonie de octopăianjeni mică, abia o mie de suflete, administrată de un optimizator local care nu credea că optimizatorii șefi ai celor două specii au luat o decizie corectă. Acest optimizator local s-a opus anunțului și, cu toate că el și colonia lui au fost ostracizați de ceilalți și n-au avut parte de belșugul oferit de Precursori, ei și multe generații următoare au continuat să-și ducă viața izolată, necomplicată pe fundul oceanului… Într-o bună zi s-a întâmplat ca o mare calamitate să lovească planeta, iar uscatul a devenit absolut de nelocuit. Au murit multe milioane de creaturi și numai acei octopăianjeni care puteau trăi confortabil în apă au supraviețuit miilor de ani în care uscatul a rămas pustiu… Când, în cele din urmă, planeta și-a revenit și câțiva dintre octopăianjenii din ocean s-au aventurat pe uscat, n-au mai găsit nici un seamăn de-al lor și nici un Precursor. Acel optimizator care trăise cu mii de ani înainte fusese vizionar. Fără opoziția lui, octopăianjenii ar fi murit până la ultimul… Și de asta, chiar și azi, octopăianjenii deștepți își păstrează capacitatea de a trăi și în apă, și pe uscat.

De pe la începutul poveștii, Nicole își dăduse seama că Archie le împărtășește ceva total diferit de tot ce le spusese până atunci. Să fi fost oare din cauza discuției lor din acea dimineață, când ea îi spusese că vor să se întoarcă în Noul Eden imediat după nașterea copilului lui Max și Eponine? Nu era sigură. Însă știa că legenda povestită de Archie le dezvăluia lucruri legate de octopăianjeni pe care ei, oamenii, nu și le-ar fi putut imagina.

— A fost cu adevărat minunată, spuse Nicole, atingându-l ușor pe Archie. Nu știu dacă și copiilor le-a plăcut…

— Mie mi s-a părut frumoasă, spuse Kepler. Nu știam că voi puteți respira în apă.

— Exact la fel ca un prunc nenăscut, spuse Nai.

În clipa aceea, Max Puckett dădu buzna pe ușă.

— Vino repede, Nicole, spuse el. Intervalul dintre contracții e de numai patru minute.

Nicole se ridică și se întoarse spre Archie.

— Te rog să-i spui doctorul Blue să aducă inginerul de imagini și sistemul cuadroid. Repede!

Era uimitor să urmărești o naștere simultan din interior și din exterior. Nicole le dădea instrucțiuni atât lui Eponine, cât și inginerului de imagini octopăianjen, prin intermediul doctorului Blue.

— *Respiră*! Trebuie să respiri pe parcursul contracțiilor, îi striga ea lui Eponine. Adu-le mai aproape, mai jos în canalul de naștere, cu ceva mai multă lumină, îi spunea inginerului de imagini.

Richard era fascinat. Stătea deoparte, pe o latură a dormitorului, și-și muta cu repeziciune privirea de la imaginile de pe perete la cei doi octopăianjeni și echipamentul lor. Imaginile de pe ecran aveau un decalaj echivalent cu intervalul dintre două contracții față de ceea ce se întâmpla în pat. La capătul fiecărei contracții, Doctorul Blue îi înmâna lui Nicole un petic mic, rotund pe care Nicole îl lipea pe interiorul coapsei lui Eponine, sus. În câteva secunde, micuții cuadroizi care fuseseră în interiorul lui Eponine pe perioada ultimei contracții alergau la petic și alții noi dădeau fuga în canalul de naștere. Cu o întârziere de douăzeci-treizeci de secunde necesară procesării datelor, pe perete apărea alt set de imagini.

Max îi înnebunea pe toți. Când o auzea pe Eponine țipând sau gemând, lucru care se întâmpla în preajma apogeului fiecărei contracții, alerga la ea și o ținea de mână.

— Are dureri cumplite, îi spunea el lui Nicole, trebuie să faci ceva s-o ajuți.

Între contracții, când, la sugestia lui Nicole, Eponine se ridica din pat și rămânea în picioare pentru a lăsa gravitația artificială să ajute procesul nașterii, Max o lua razna și mai tare. Imaginea fiului său nenăscut în canalul de naștere, luptându-se cu disconfortul cauzat de contracția precedentă, îl făcea să izbucnească în câte o tiradă.

— Oh, Dumnezeule, uitați-vă, priviți! Are capul făcut *terci*! Oh, la dracu'! N-are loc destul. N-o să reușească să iasă.

Cu câteva minute înainte ca Marius Clyde Puckett să salute universul, Nicole luă două decizii importante. În primul rând, concluzionă că pruncul nu se va naște fără un oarecare ajutor. De aceea decise să facă o episiotomie pentru a micșora durerea și chinul nașterii propriu-zise. De asemenea, hotărî ca Max să fie scos din dormitor înainte să devină isteric și să facă ceva care să perturbe nașterea.

La cererea lui Nicole, Ellie sterilizâ bisturiul. Max se uită la bisturiu cu o privire înnebunită.

— Cu *ăsta* ce-ai de gând să faci? o întrebă el pe Nicole.

— Max, spuse Nicole în timp ce Eponine simțea apropierea unei alte contracții, îmi ești foarte drag, dar vreau să ieși din cameră. Te rog. Ceea ce urmează să fac îl va ajuta pe Marius să se nască mai ușor, dar nu va fi plăcut la vedere…

Max nu se clinti. Patrick, care stătea în prag, puse o mână pe umărul prietenului său când Eponine începu să geamă. Capul pruncului era înțepenit în deschizătura vaginului. Nicole începu să taie. Eponine urlă de durere.

— Nu! răcni Max înnebunit când văzu sânge. *Nu*!… O, drace… O, drace!

— Ieși *imediat*! strigă cu autoritate Nicole terminând episiotomia.

Ellie absorbea sângele cu tampoane cât putea de repede. Max îl răsuci pe Max, îl îmbrățișă și-l conduse în camera de zi.

Nicole verifică imaginea de pe perete imediat ce apăru. Micul Marius era într-o poziție perfectă. *Ce tehnologie fantastică*! se gândi ea fugitiv. *Ar schimba complet nașterea, ca proces*.

Nu mai avu timp să reflecteze. Începea altă contracție. Luă mâna lui Eponine.

— S-ar putea să fie acum… Vreau să împingi cu toată puterea… Pe toată durata contracției.

Nicole îl anunță pe doctorul Blue că nu mai e nevoie de alte imagini.

— Împinge! strigară concomitent Nicole și Ellie. Creștetul capului pruncului era vizibil. Îi vedeau puful șaten deschis.

— Încă o dată, spuse Nicole. Mai împinge o dată.

— *Nu pot*, se văietă Eponine.

— Ba poți… *împinge*!

Eponine își arcui spatele, inspiră adânc și câteva clipe mai târziu pruncul Marius era expulzat în mâinile lui Nicole. Ellie avea foarfecele pregătit ca să taie cordonul ombilical. Pruncul începu să plângă în mod firesc, fără a fi nevoie să fie incitat. Max dădu buzna în cameră.

— Iată-ți fiul, spuse Nicole.

Termină de îndepărtat excesul de lichid, legă buricul și puse bebelușul în brațele mândrului tată.

— Vai de mine… vai de mine… Acuma ce fac? întrebă Max zăpăcit, dar zâmbind cu toată fața, ținând copilul de parcă ar fi fost fragil ca sticla și prețios ca diamantele.

— Poți să-l săruți, spuse Nicole, zâmbind. Ar fi un bun început.

Max coborî capul și-l sărută pe Marius foarte ușor.

— Și ai putea să-l aduci să facă cunoștință cu mama lui, spuse Eponine.

Pe obrajii proaspetei mame șiroiau lacrimi de bucurie când își privi pruncul de aproape pentru prima dată. Nicole îl ajută pe Max să pună copilul la pieptul lui Eponine.

— O, franțuzoaico, spuse Max strângând mâna lui Eponine, te iubesc… te iubesc nespus de mult!

Marius, care țipase constant din primele momente de după naștere, se liniști în noua poziție, la pieptul mamei sale. Cu mâna liberă, Eponine își mângâie cu tandrețe fiul. Dintr-o dată, Max izbucni în lacrimi.

— Îți mulțumesc, iubito, îi spuse el lui Eponine. Mulțumesc, Nicole. Mulțumesc, Ellie.

Max le mulțumi de mai multe ori tuturor din cameră, inclusiv celor doi octopăianjeni. În următoarele cinci minute, Max se transformă într-o veritabilă mașină de îmbrățișat. Nici măcar octopăianjenii nu scăpară de îmbrățișările lui pline de recunoștință.

6

Nicole bătu ușor la ușă, apoi băgă capul în cameră.

— Scuzați-mă, e cineva treaz?

Eponine și Max se mișcară, dar nici unul nu deschise ochii să o salute pe Nicole. Micul Marius era cuibărit între părinții săi și dormea fericit. În cele din urmă, Max bombăni:

— Cât e ceasul?

— Cincisprezece minute *peste* ora programată pentru examinarea lui Marius, spuse Nicole. Doctorul Blue se întoarce în scurt timp.

Max mârâi și o împinse cu cotul pe Eponine.

— Intră, îi spuse el lui Nicole.

Max arăta groaznic. Avea ochii roșii, umflați și cu cearcăne duble.

— De ce nu dorm copiii mai mult de două ore la rând? întrebă el căscând.

Nicole se opri în prag.

— Unii dorm, Max… Dar fiecare prunc e altfel. Imediat după ce se nasc, urmează același program cu care s-a obișnuit în uter.

— Și de ce te plângi tu? întrebă Eponine chinuindu-se să se ridice. Nu trebuie decât să asculți niște plânsete, să schimbi un scutec din când în când și să te culci la loc… Eu trebuie să rămân trează cât suge… Ai încercat vreodată să adormi când un haplea pitic îți suge sfârcurile?

— Ce-i asta? întrebă Nicole râzând. Oare și-au pierdut proaspeții noștri părinți aura de novici în numai patru zile?

— Nu chiar, spuse Eponine străduindu-se să zâmbească. Dar, Doamne, sunt atât de obosită!

— E normal, spuse Nicole. Corpul tău a trecut printr-o traumă. Ai nevoie de odihnă… După cum v-am spus ție și lui Max a doua zi după nașterea lui Marius, când insistați să facem o petrecere, singura soluție pentru a dormi suficient în primele două săptămâni este să vă adaptați programul la programul lui.

— Eu te cred, spuse Max, apoi ieși împleticit pe ușă cu hainele în brațe și se îndreptă spre baie.

Eponine se uită la peticul pătrat, albastru deschis pe care Nicole tocmai îl scosese din geantă.

— Ăsta e unul din noile scutece? întrebă ea.

— Da, răspunse Nicole. Inginerii octopăianjeni au mai adus unele îmbunătățiri. Și apropo, oferta pe care au făcut-o cu privire la micul animal-descompunător e în continuare valabilă. Pentru urina lui Marius încă n-au găsit nici o soluție, dar au calculat că, beneficiind de serviciile descompunătorului…

— Max se opune cu îndârjire ideii, o întrerupse Eponine. Spune că băiețelul lui n-o să le servească octopăianjenilor drept material experimental.

— N-aș spune că e vorba chiar de un experiment. Specia descompunătorilor speciali pe care au proiectat-o diferă foarte puțin de cea care se ocupă de șase luni de curățarea toaletelor noastre. În plus, gândește-te de câtă bătaie de cap te-ar scuti…

— Nu, replică Eponine cu fermitate. Dar oricum, transmite-le octopăianjenilor mulțumiri.

Când Max reveni în cameră, era îmbrăcat de zi, dar tot nebărbierit. Nicole i se adresă:

— Voiam să-ți spun, Max, înainte ca doctorul Blue să revină, că în sfârșit am avut o lungă discuție cu Archie privitor la plecarea noastră spre Noul Eden… Când i-am explicat lui Archie că *toți* vrem să plecăm și am încercat să-i argumentez și de ce, mi-a spus că nu stă în puterea lui să ne aprobe plecarea.

— Asta ce înseamnă? întrebă Max.

— Archie a spus că e de competența Optimizatorului Șef.

— Aha! Așadar am avut tot timpul dreptate, spuse Max. În realitate suntem prizonieri aici, nu oaspeți.

— Dacă am înțeles bine ce-a spus Archie, lucrurile nu stau chiar așa. El mi-a spus că „se poate aranja, dacă e nevoie”, dar numai Optimizatorul Șef înțelege „toți factorii” suficient de bine pentru a lua o decizie în cunoștință de cauză.

— Alte baliverne afurisite de-ale octopăianjenilor, mârâi Max.

— Nu cred, spuse Nicole. De fapt, am fost încurajată… Dar Archie mi-a spus că nu va putea programa o întâlnire cu Optimizatorul Șef până nu se termină Înmatricularea… Ăsta e procesul care i-a ocupat tot timpul lui Jamie. Se pare că are loc din doi în doi ani, sau așa ceva, și implică întreaga colonie.

— Cât durează treaba asta cu Înmatricularea? întrebă Max.

— Încă o săptămână. Richard, Ellie și cu mine am fost invitați să participăm în seara asta la unele aspecte ale procesului… Sună interesant.

— Oricum, Marius și cu mine nu vom putea pleca decât peste câteva săptămâni, spuse Eponine. Așa că nu e o problemă să așteptăm o săptămână.

În acel moment doctorul Blue bătu la ușă. Octopăianjenul intră în dormitor cu echipamentul special care avea să fie folosit pentru examinarea lui Marius. Max se uită chiorâș la cele două pungi de plastic ce conțineau niște creaturi care se foiau și semănau cu niște spaghete negre.

— Ce sunt blestemățiile alea? întrebă Max, uitându-se urât.

Nicole își întinse instrumentele pe masa de lângă pat. Zâmbind, spuse:

— N-ar fi mai bine ca, pentru următoarele cincisprezece minute, să te duci în camera de alături?

Max se încruntă.

— Ce aveți de gând să-i faceți băiețelului meu? Să-l fierbeți în ulei?

— Nu, spuse Nicole râzând. Dar din când în când, s-ar putea să țipe ca și cum chiar asta am face.

Ellie o ridică pe Nikki și o îmbrățișă. Fetița se opri pe moment din plâns.

— Mami o să plece cu Nonni, Boobah, Archie și doctorul Blue, spuse Ellie. Ne vom întoarce după ce te culci tu… Ai să te simți bine aici, cu doamna Watanabe și Kepler…

— *Nu vreau* să rămân aici! spuse Nikki strident. Vreau să merg cu mami.

O sărută pe Ellie pe obraz. Când Ellie o puse jos pe podea, chipul fetiței se schimonosi și ea începu să urle.

— Nu vreau… țipă fetița în timp ce mama ei ieșea pe ușă.

— Aș vrea să știu ce să fac pentru ea, spuse Ellie îndreptându-se către piață împreună cu ceilalți patru. De când cu incidentul de pe stadion, se agață tot timpul de mine…

— S-ar putea să fie doar o fază normală, spuse Nicole. La vârsta ei, copiii se schimbă foarte repede… În plus, acum că a apărut Marius, Nikki nu mai e în centrul atenției.

— Cred că problema e mai profundă, spuse Ellie după câteva secunde întorcându-se spre Nicole. Îmi pare rău, mamă, dar cred că sentimentul de nesiguranță al lui Nikki are mai mult legătură cu Robert decât cu Marius.

— Dar Robert a plecat de peste un an, spuse Richard.

— Nu cred că asta contează, replică Ellie. Cred că, într-o oarecare măsură, Nikki mai ține minte cum e să ai doi părinți… Probabil i se pare că mai întâi am abandonat-o eu, apoi Robert. Nu e de mirare că simte nesiguranță.

— Dar, Ellie, spuse Nicole cu blândețe, dacă ai dreptate, de ce reacționează tocmai *acum* așa de puternic?

— Nu pot spune cu certitudine, răspunse Ellie. Poate că întâlnirea cu iguana i-a adus aminte cât de vulnerabilă este… Și ce mult îi lipsește protecția tatălui ei…

Auzeau în spate plânsul zgomotos al lui Nikki.

— Indiferent ce o supără, spuse Ellie cu un oftat, sper să-i treacă repede. Când plânge așa, simt că mi se înfige un cuțit în stomac.

În piață nu se afla nici un transportor. Archie și doctorul Blue continuară să meargă, îndreptându-se spre piramida în care octopăianjenii și oamenii țineau de obicei ședințele de lucru comune.

— Asta e o seară specială, explică doctorul Blue, și sunt multe lucruri pe care trebuie să vi le spunem înainte să ieșim din zona voastră.

— Unde e Jamie? întrebă Nicole în timp ce intrau în clădire. Am crezut că o să vină de la început cu noi… Și fiindcă tot veni vorba, ce s-a întâmplat cu Hercule? Nu l-am mai văzut de la Ziua Belșugului.

În timp ce urcau rampa care ducea la etajul al doilea al piramidei, Doctorul Blue îi informă că Jamie era în seara aceea cu colegii lui de înmatriculare și că Hercule fusese „redistribuit”.

— Doamne, Hercule nici măcar nu și-a luat rămas bun! spuse Richard în glumă.

Octopăianjenii, care încă nu învățaseră prea bine să recunoască umorul oamenilor, își cerură scuze pentru lipsa de maniere a lui Hercule. Apoi spuseră că printre oameni nu se va mai afla nici un observator octopăianjen.

— Hercule a fost cumva concediat? întrebă Richard tot în glumă.

Cei doi octopăianjeni ignorară total întrebarea.

Intrară în aceeași sală de conferințe în care Nicole învățase despre procesul digestiv al octopăianjenilor. Într-un colț se aflau mai multe coli de pergament pe care octozii își făceau desenele și diagramele. Doctorul Blue îi invită să ia loc. Apoi Archie spuse:

— Lucrurile pe care le veți vedea mai târziu, în seara asta, nu le-a mai văzut nimeni din afara speciei noastre, de la formarea coloniei noastre aici,

pe Rama. Vă luăm cu noi într-o încercare de a crește calitatea comunicării dintre speciile noastre. Este imperios necesar să înțelegeți, înainte de a pleca din această sală și a ne îndrepta spre Domeniul Alternativ, nu doar ceea ce urmează să vedeți, ci și cum trebuie să vă comportați.

— În nici o împrejurare, continuă doctorul Blue, nu trebuie să perturbați desfășurarea evenimentelor sau să încercați să interacționați cu cineva sau ceva pe drum, nici la dus, nici la întors. Trebuie să urmați tot timpul instrucțiunile noastre. Dacă nu puteți sau nu vreți să acceptați aceste condiții, spuneți-ne și nu vă vom lua cu noi.

Cei trei oameni se uitară alarmați unul la altul.

— Ne cunoașteți bine, spuse în cele din urmă Nicole. Am încredere că nu ni se va cere să facem ceva care să contravină principiilor și valorilor noastre. Noi n-am putea…

— Nu asta ne preocupă, o întrerupse Archie. Nu vă cerem decât să fiți observatori pasivi, indiferent ce vedeți sau trăiți. Dacă vă speriați și deveniți derutați și, din vreun motiv oarecare, nu puteți localiza pe nici unul dintre noi, indiferent unde v-ați afla, rămâneți nemișcați cu mâinile pe lângă corp și așteptați să venim.

Urmă o scurtă pauză, după care Archie continuă:

— N-am cuvinte să vă spun cât de important e comportamentul vostru în seara asta. Majoritatea celorlalți optimizatori au obiectat când am solicitat să vi se permită să participați. Doctorul Blue și cu mine am garantat personal pentru capacitatea voastră de a nu face nimic nedorit.

— Ne este *viața* în pericol? întrebă Richard.

— Probabil că nu, răspunse Archie. Dar *ar putea* să fie… Iar dacă seara asta se va transforma într-un fiasco din cauză că unul dintre voi a făcut ceva ce nu trebuia, nu sunt convins că…

Archie nu termină fraza, lucru foarte neobișnuit pentru un octopăianjen. Nicole întrebă:

— Vreți să spuneți că cererea noastră de a ne întoarce în Noul Eden este legată, cumva, de toate astea?

— Relația noastră a ajuns într-un punct culminant, răspunse Archie. Împărtășind cu voi o parte critică a procesului nostru de Înmatriculare, încercăm să atingem un nivel nou de înțelegere. În sensul ăsta, răspunsul la întrebarea ta este „Da”.

Petrecură în sala de conferințe aproape o jumătate de tert (două ore pământene). Archie începu prin a le explica activitatea de Înmatriculare. Jamie și tovarășii lui, le spuse octopăianjenul, își încheiaseră adolescența și erau pe cale să facă trecerea la viața adultă. Ca adolescenți, viața lor fusese controlată în mare măsură și nu avuseseră voie să ia nici o decizie de mare importanță. La sfârșitul Înmatriculării, Jamie și ceilalți octozi tineri aveau să ia o singură decizie monumentală, una care avea să le modifice în mod fundamental restul vieții. Scopul Înmatriculării și chiar al unei mari părți din ultimul an premergător tranziției era de a le furniza octopăianjenilor adolescenți informațiile care să-i ajute să ia acea decizie importantă.

— Diseară, spuse Archie, tinerii vor fi duși, în grup, pe Domeniul Alternativ ca să vadă…

La început, nici Ellie, nici Nicole nu știură cum să traducă în engleză ce urmau să vadă tinerii octopăianjeni. Până la urmă, după ce se consultară între ele, ajutate și de mai multe fraze de clarificare oferite de Archie și de doctorul Blue, femeile hotărâră că cea mai bună interpretare a celor spuse de Archie în culori era „piesă de teatru moralizatoare”.

În următoarele câteva minute discuția divagă; doctorul Blue și Archie explicară, ca răspuns la întrebările oamenilor, că Domeniul Alternativ era un sector anume al tărâmului octopăianjenilor, care nu se afla sub cupolă.

— La sud de Orașul de Smarald, spuse Archie, există o altă așezare, cu un stil de viață absolut diferit de al nostru. În prezent, pe Domeniul Alternativ trăiesc în jur de două mii de octopăianjeni, împreună cu alte trei sau patru mii de alte creaturi reprezentând o duzină de specii diferite. Octopăianjenii alternativi nu au deasupra capului nici o cupolă care să-i protejeze, nu au sarcini trasate, nu au distracții planificate, nu au acces la informațiile din bibliotecă, iar speranța lor de viață este cam o zecime din cea a unui octopăianjen obișnuit din Orașul de Smarald. Viața lor e haotică și nestructurată.

Ellie se gândi că și Nakamura crease zona Avalon pentru a rezolva problemele *pe* care coloniștii din Noul Eden voiau să le uite și-și spuse că probabil Domeniul Alternativ era o așezare similară.

— De ce atât de mulți semeni de-ai voștri — peste zece la sută, dacă am calculat eu bine — au fost forțați să trăiască în afara cupolei? întrebă ea.

— Nici un octopăianjen n-a fost forțat să trăiască în Domeniul Alternativ, spuse doctorul Blue. Toți se află acolo ca urmare a unei alegeri critice.

Doctorul Blue se duse în colț și aduse câteva diagrame. În timpul discuției care urmă, cei doi octopăianjeni se folosiră mult de diagrame. Mai întâi explicară că, în urmă cu sute de generații, biologii identificaseră în mod corect, în cadrul speciei lor, legătura dintre sexualitate și multe alte caracteristici comportamentale, cele mai importante dintre ele fiind ambiția personală, agresivitatea, simțul proprietății și îmbătrânirea. Această descoperire fusese făcută într-o perioadă a istoriei octopăianjenilor când trecerea la Optimizare abia începuse dar, în ciuda presupusei acceptări generale a ceea ce era, teoretic, o bază superioară pentru structura societății octopăianjenilor, tranziția a fost grav perturbată de războaie, conflicte între triburi și alte nenorociri. La vremea aceea, biologii octozi au emis ipoteza că numai o societate asexuată sau în care numai o mică fracțiune din populație era sexuată va fi capabilă să rămână fidelă principiilor Optimizării, în care dorințele individului se subordonează binelui întregii colonii.

O succesiune de conflicte aparent fără sfârșit i-a convins pe toți octopăianjenii cu vederi înaintate din acea perioadă că Optimizarea va rămâne un vis nebunesc în lipsa unor metode sau tehnici de combatere a individualismului care bloca în mod inevitabil acceptarea noii ordini. Dar ce se putea face? Abia după mai multe generații, o descoperire formidabilă a arătat că produsul numit barrican, asemănător trestiei de zahăr, conține substanțe chimice speciale care încetinesc maturizarea sexuală la octopăianjeni. În mai multe sute de ani, ingineria genetică a octopăianjenilor a reușit să proiecteze și să producă o variantă a acestui barrican care, ingerată în mod regulat, stopa complet instalarea maturității sexuale.

Testele efectuate întâi pe indivizi și mai apoi pe colonii experimentale întregi au depășit până și cele mai îndrăznețe visuri ale biologilor și ale experților progresiști în științe politice. Octozii imaturi sexual erau mult mai sensibili la conceptele de grup ale Optimizării. În plus, la acei octopăianjeni care consumau în mod regulat barrican, pe lângă împiedicarea maturizării sexuale se înregistra și o întârziere substanțială a îmbătrânirii. Savanții octopăianjeni au învățat foarte repede că îmbătrânirea era legată de același mecanism biologic intern ca și pubertatea și că, de fapt, enzimele care determinau celulele să nu se regenereze corespunzător la octopăianjenii în vârstă se activau abia după o anumită perioadă *după* maturizarea sexuală.

După spusele lui Archie și ale doctorului Blue, în urma acestor descoperiri colosale, societatea octopăianjenilor a cunoscut schimbări rapide. Optimizarea a prins rădăcini puternice pretutindeni. Sociologii octopăianjeni au început să întrevadă o societate în care octozii aveau să fie aproape nemuritori, singurele cauze de deces fiind accidentele sau deteriorarea subită a unui organ vital. Octopăianjenii asexuați au populat toate coloniile iar ambiția personală și agresivitatea au devenit ca și inexistente, așa cum prevăzuseră biologii.

— Toată povestea asta s-a petrecut cu multe generații în urmă, spuse Archie. Aceste informații de bază vă vor ajuta să înțelegeți ce este Înmatricularea. Fără să mai intre în istoria complexă a anilor care au trecut de atunci, doctorul Blue va rezuma situația existentă în prezent, în această colonie.

— Toți octopăianjenii pe care i-ați întâlnit până acum, începu doctorul Blue, în afară de morfii pitici și de cei mai uriași care stochează hrana, permanent asexuați și unii și alții, sunt ființe cărora barricanul le-a întârziat maturitatea sexuală. Cu mulți ani în urmă, înainte ca un pezevenghi de biolog să arate cum poate fi realizată pe cale genetică un alt fel de sexualitate la specia noastră, numai o regină octopăianjen putea da naștere la urmași… În rândul populației adulte normale de octopăianjeni existau două sexe, dar cu o singură diferență semnificativă între ele: numai unul avea capacitatea de a fertiliza o regină, dacă ajunsese la maturitate. Adulții se împerecheau de plăcere, dar pentru că din acest contact nu rezultau descendenți, distincțiile dintre sexe erau neclare. De fapt, relațiile de durată din colonie erau mai frecvente printre membrii aceluiași sex, datorită sentimentelor asemănătoare și punctelor de vedere comune… Acum situația e mult mai complicată. În specia noastră, mulțumită geniului de care au dat dovadă predecesorii noștri în ingineria genetică, o femelă adultă e capabilă să dea naștere, ca urmare a unirii sexuale cu un mascul matur, unui singur urmaș, nefertil, cu speranță de viață limitată și capacități oarecum reduse. Încă n-ați văzut nici unul dintre acești morfi pentru că toți trăiesc în Domeniul Alternativ.

Doctorul Blue se opri și continuă Archie.

— Fiecare cetățean tânăr al coloniei noastre decide dacă vrea să devină matur din punct de vedere sexual în perioada imediat următoare Înmatriculării. Dacă răspunsul este negativ, atunci octodul își lasă sexualitatea pe seama Optimizatorilor și a coloniei în ansamblu. Asta am

făcut și eu, și doctorul Blue, care este femelă, cu mult timp în urmă. Conform legii octopăianjenilor, un individ își poate face alegerea sexuală, fără să suporte nici o consecință, numai imediat după Înmatriculare. Optimizatorii nu sunt deloc indulgenți cu acei care hotărăsc să se supună unei metamorfoze sexuale, fără permisiunea explicită a coloniei, după ce carierele lor au fost structurate și plănuite cu grijă.

Doctorul Blue interveni din nou.

— După cum v-am prezentat lucrurile în seara asta, vă poate părea puțin probabil ca un tânăr octopăianjen să decidă în favoarea maturității sexuale timpurii. Totuși, de dragul corectitudinii, trebuie să subliniem că există motive întemeiate, cel puțin în mintea *unora* dintre octopăianjenii tineri, pentru a alege să devină alternativi. Primul și cel mai important este acela că o femelă octod știe că șansele ei de a avea urmași sunt semnificativ reduse dacă alege să rămână inactivă sexual după Înmatriculare. După cum arată istoria noastră, numai în caz de urgență se va apela la un număr mare de asemenea femele ca să dea naștere la o nouă generație de octopăianjeni. În general, capacitatea redusă și infertilitatea acestui gen de urmași îi face mai puțin de dorit, din punctul de vedere al coloniei în ansamblu, bineînțeles, afară de cazul în care este nevoie de mai mulți octozi pentru a susține infrastructura societății… De asemenea, unii dintre octopăianjenii tineri găsesc inacceptabile înregimentarea și predictibilitatea vieții noastre din Orașul de Smarald și doresc o existență în care să poată lua singuri propriile decizii. Alții se tem că Optimizatorii le vor repartiza o carieră nepotrivită. Toți acei care aleg sexualitatea timpurie văd Domeniul Alternativ ca pe un loc liber și interesant, plin de strălucire și aventură. Ei nesocotesc valoarea a ceea ce renunță; în exuberanța de moment, prețuiesc calitatea vieții mai mult decât durata ei…

Pe parcursul conversației, Richard, Nicole și Ellie interveniră ocazional pentru a cere lămuriri cu privire la aspectele cele mai importante. Cu trecerea timpului, toți trei începură să se simtă copleșiți. Erau prea multe informații de digerat într-o singură discuție.

— Așteaptă un minut, spuse Richard brusc atunci când Archie arătă că e timpul să plece. Îmi pare rău… Eu tot n-am înțeles ceva. De ce este permisă, totuși, alegerea? De ce Optimizatorii nu decretează, pur și simplu, că toți octopăianjenii vor mânca mereu barrican și vor rămâne asexuați până când colonia are nevoie de reproducere?

— E o întrebare foarte bună, cu un răspuns complex, spuse Archie. Ca să câștigăm timp, îl voi simplifica foarte mult prin a spune că specia noastră crede în acordarea dreptului la alegere liberă. De asemenea, după cum veți vedea în seara asta, există anumite funcții pentru care numai alternativii sunt potriviți și de pe urma cărora are de câștigat întreaga colonie.

7

După ce ieșiră din zona destinată oamenilor, transportorul o luă pe o rută diferită de cea pe care oamenii ajunseseră la stadion de Ziua Belșugului. De data asta străbătu străzile slab luminate de la periferia orașului. Grupul nu întâlni nici una din scenele aglomerate, pline de culoare pe care le văzuseră în excursia precedentă. După mai mulți fengi, mașina se apropie de o poartă mare, închisă, semănând mult cu cea pe care intraseră la început în Orașul de Smarald.

Doi octopăianjeni veniră și se uitară în mașină. Archie le spuse ceva în culori și unul dintre octopăianjeni se întoarse la ceea ce era probabil echivalentul unui corp de gardă. De la distanță, Richard văzu un perete plat pe care clipeau niște culori.

— Ia legătura cu autoritățile ca să verifice, le spuse Doctorul Blue oamenilor. Am depășit intervalul de timp în care am fost așteptați, așa încât codul nostru de ieșire nu mai este valabil.

În timpul unei așteptări care dură mai mulți nileți, celălalt octopăianjen intră în mașină și o inspectă cu amănunțime. Nici unul dintre oameni nu mai întâlnise măsuri de securitate atât de riguroase, nici chiar la stadion. Disconfortul lui Ellie se accentuă când ofițerul de securitate octopăianjen, fără să-i spună nimic, îi deschise geanta și cercetă conținutul. În cele din urmă inspectorul îi înapoie geanta și coborî. Porțile se deschiseră, mașina ieși de sub cupola verde și apoi, după mai puțin de un minut, parcă în întuneric. În parcare, se mai aflau alte treizeci sau patruzeci de vehicule.

În timp ce coborau din mașină și o pereche de licurici veni în întâmpinarea lor, doctorul Blue explică:

— Zona asta se numește Districtul Artelor. Ea și Grădina Zoologică, aflată nu prea departe de aici, sunt singurele sectoare ale Domeniului Alternativ vizitate cu oarecare regularitate de octopăianjenii care trăiesc în Orașul de Smarald. Optimizatorii nu aprobă multe cereri de vizitare a zonelor de trai alternative aflate mai la sud — de fapt, pentru majoritatea octopăianjenilor, singura priveliște cuprinzătoare a Domeniului Alternativ pe care o au vreodată este cea oferită de turul din ultima săptămână a Înmatriculării.

Aerul era mult mai rece decât în Orașul de Smarald. Doctorul Blue și Archie începură să meargă mai repede decât orice octopăianjen pe care oamenii îl văzuseră până atunci deplasându-se. Archie se întoarse și spuse:

— Trebuie să ne grăbim, altfel vom întârzia. Cei trei oameni încercară să țină pasul cu ei.

În timp ce se apropiau de o zonă luminată aflată la vreo trei sute de metri de mașina lor, Archie și doctorul Blue îi încadrară pe cei trei oameni, astfel încât acum mergeau toți cinci alături.

— Intrăm în Piața Artizanilor, spuse Doctorul Blue. Aici, alternativii își oferă operele artistice pentru transfer.

— Cum adică, „transfer”? întrebă Nicole.

— Artiștii au nevoie de credite pentru hrană și alte lucruri de primă necesitate. Ca atare, își oferă operele de artă acelor rezidenți ai Orașului de Smarald care au surplus de credite.

Oricât ar fi vrut Nicole să continue conversația, atenția îi fu imediat atrasă de uimitoarea etalare de obiecte neobișnuite, dughene provizorii, octopăianjeni și alte animale care-i asaltară privirea în Piața Artizanilor. Piața, un pătrat mare cu latura de șaptezeci sau optzeci de metri, se afla pe o parte a unei străzi late, chiar peste drum de teatrul care era destinația lor.

Îi întâmpinară mai mulți octopăianjeni care le întindeau obiecte pentru transfer. Richard, Nicole și Ellie se convinseră repede de ceea ce le spusese Archie în timpul ședinței, și anume că alternativii nu se conformau normelor limbii oficiale folosită de octopăianjenii din Orașul de Smarald. Benzile colorate din jurul capului acestor octopăianjeni nu erau ordonate și clar delimitate, ci simple succesiuni neglijente de pete colorate cu lățimi extrem de variate. Unul dintre vânzătorii ambulanți care-i acostă era scund, evident un tânăr; Archie îi făcu semn să nu se apropie, dar octopăianjenul o sperie foarte tare pe Ellie înfășurându-și timp de câteva fracțiuni de secunde un tentacul în jurul brațului ei. Archie îl apucă pe contravenient cu trei tentacule și-l azvârli din drum, în direcția unui octopăianjen cu o traistă de pânză pe umăr. Doctorul Blue le explică faptul că traista aceea îl identifica pe octod ca fiind polițist.

Nicole mergea atât de repede și erau atâtea de văzut în jurul ei, încât se pomeni ținându-și respirația. Deși nu avea habar ce reprezintă multe din obiectele oferite pentru transfer, putu să recunoască și să aprecieze picturile și sculpturile ocazionale, precum și niște reprezentări micuțe, în lemn sau într-un material similar, ale tuturor animalelor care trăiau în Orașul de

Smarald. Într-un sector al pieței se aflau expuse pergamente pe care fuseseră aplicate modele colorate; după ce intrară în clădirea teatrului, doctorul Blue o lămuri că reprezentau o formă de artă aparte, o combinație de poezie și caligrafie așa cum înțelegeau oamenii aceste două manifestări artistice.

Chiar înainte de a traversa strada, Nicole zări pe un zid aflat la douăzeci de metri în stânga ei o mare pictură murală de o frumusețe uimitoare. Culorile erau îndrăznețe și atrăgeau ochiul — opera unui artist care înțelegea atât structura cât și atracția optică. Tehnica era și ea extrem de impresionantă, dar ceea ce o fascină pe Nicole erau emoțiile redate de corpurile și fețele octopăianjenilor și ale celorlalte creaturi din frescă.

„Triunghiul Optimizării", îngână pentru sine Nicole întinzându-și gâtul pentru a citi titlul redat în culori în partea superioară a frescei. Într-o parte a picturii era reprezentată o navă spațială pe un fundal înstelat, în alta un ocean înțesat de ființe vii, iar în celelalte colțuri, o junglă și un deșert. Însă imaginea centrală reprezenta un octopăianjen uriaș care avea un toiag și stătea pe un morman de treizeci-patruzeci de animale care se zvârcoleau în țărână, sub tentaculele lui. Lui Nicole mai să-i sară inima din piept când văzu că una din ființele zdrobite sub tentacule era o femeie tânără aparținând speciei umane, cu pielea cafenie, ochi albaștri pătrunzători și păr scurt, buclat.

— Uitați-vă acolo, la fresca aia! le strigă brusc celorlalți.

În acel moment, un animal mic se împletici printre picioarele lor, abătându-le atenția. Cei doi octopăianjeni rezolvară problema cu animalul și-i zoriră iarăși spre teatru. Nicole se uită înapoi ca să se asigure că nu-și imaginase prezența unei tinere femei în pictură. De la distanță, fața femeii și trăsăturile ei erau vagi, dar Nicole avea convingerea că văzuse o ființă umană în frescă. *Dar cum se poate una ca asta*? se întrebă Nicole în timp ce intrau în teatru.

Preocupată de descoperirea ei, Nicole ascultă numai cu o ureche discuția dintre Richard și Archie despre cum intenționa Richard să-și folosească translatorul în timpul piesei. Nici măcar nu se uită când Doctorul Blue arătă cu un tentacul sectorul în care se aflau Jamie și ceilalți octopăianjeni care se înmatriculau. *Am făcut precis o confuzie*, își spuse Nicole. Simți un impuls puternic să alerge înapoi în piață și să verifice ce văzuse, apoi își aminti ce le spusese Archie despre importanța respectării cu strictețe a instrucțiunilor în acea seară. *Sunt sigură că am văzut o femeie în*

pictura aceea, își spuse Nicole în timp ce trei licurici mari coborâră în zbor și plutiră deasupra scenei din mijlocul teatrului. *Dar ce înseamnă asta*?

Piesa dură mai mult de doi vodeni, fără nici o pauză. Acțiunea se derulă continuu, unul sau mai mulți octozi ocupând tot timpul scena luminată. Nu se foloseau decoruri sau costume. La începutul piesei, cele șapte „personaje" principale veniră în față și se prezentară scurt — doi octozi care se înmatriculau (un mascul și o femelă), o pereche de părinți adoptivi pentru fiecare dintre ei și un mascul alternativ ale cărui culori frumoase și strălucitoare i se răspândeau până la capătul tentaculelor când vorbea.

Primele câteva minute ale piesei propriu-zise lămuriră că cei doi tineri care se înmatriculau erau de mulți ani cei mai buni prieteni și că, în ciuda sfatului bun și înțelept al părinților ce le fuseseră desemnați, aleseseră împreună maturitatea sexuală timpurie. În primul său monolog, femela octopăianjen spuse:

— Dorința mea este să dau naștere unui urmaș din împreunarea cu iubitul meu tovarăș.

Sau cel puțin așa traduse Richard spusele ei. Era foarte mulțumit de funcționarea translatorului său mult îmbunătățit și, după ce își aduse aminte că octopăianjenii erau surzi, vorbi din când în când pe parcursul spectacolului.

Cei patru părinți octopăianjeni veniră împreună în mijlocul scenei și-și exprimară îngrijorarea cu privire la cele ce se vor întâmpla când copiii lor adoptivi vor experimenta pentru prima oară „puternicele emoții noi" care însoțeau transformarea sexuală. Totuși, încercară să fie corecți și toți patru recunoscură că, întrucât aleseseră să nu devină maturi sexual după Înmatriculare, nu puteau da sfaturi bazate pe vreo experiență reală.

La mijlocul piesei, cei doi octopăianjeni tineri fură izolați în colțuri opuse ale scenei și auditoriul trase concluzia, din jocul de lumini al licuricilor plus câteva declarații scurte făcute de actorii octopăianjeni, că fiecare dintre ei încetase să mănânce barrican și se afla singur într-un fel de Domeniu de Trecere.

Când, mai târziu, cei doi octopăianjeni transformați străbătură scena și se întâlniră la mijloc, modelele de culoare din conversația lor arătau deja altfel. Efectul era puternic, deși realizat de actori, pentru că emisiile de culoare aveau mai multă strălucire decât înainte de tranziție și, de asemenea, pentru că benzile rigide, aproape perfecte care caracterizaseră conversația anterioară dintre cei doi tineri erau deja marcate de niște modele

individuale diferite, interesante. În acest punct, în jurul lor se mai aflau pe scenă alți șase octopăianjeni, toți alternativi, judecând după limbaj, și două animale tip cârnat polonez, care vânau tot ce găseau. Era clar că perechea se află pe Domeniul Alternativ.

Din întuneric intră în scenă masculul alternativ prezentat la începutul piesei. Cu un joc de culori strălucitoare, făcut pe orizontală și pe verticală în ambele direcții, creând structuri geometrice și chiar explozii de culoare asemănătoare focurilor de artificii, noul venit o fermecă pe tânăra femelă octod și o luă de lângă cel mai bun prieten al ei din copilărie. Nu după mulți mileți, alternativul mai vârstnic cu culori strălucitoare, evident părintele pruncului octod cărat de femelă în punga frontală, o lăsă pe aceasta „plângând” (traducerea lui Richard), singură.

În acest moment al piesei, octopăianjenul mascul, care se înmatriculase în scenele anterioare, năvăli la lumină, își văzu iubita disperată cu pruncul „în brațe” și se repezi în întunericul de la marginea scenei. După câteva momente se întoarse cu alternativul care-i corupsese iubita și cei doi octozi masculi se angajară într-o luptă oribilă, dar fascinantă, în mijlocul scenei. Se bătură timp de un feng întreg. În cele din urmă, octodul mascul mai tânăr câștigă, căci, atunci când acțiunea se termină, alternativul zăcea nemișcat pe scenă. Tristețea exprimată în remarcile de încheiere ale eroului și eroinei avu grijă ca morala piesei să fie foarte clară. Când piesa se termină, Richard le privi pe Nicole și pe Ellie și comentă cu un zâmbet larg, ireverențios:

— Asta-i una din piesele alea deprimante, precum *Othello*, în care toată lumea moare la sfârșit.

Sub supravegherea plasatorilor octopăianjeni, toți cu traiste, tinerii care se înmatriculau părăsiră teatrul primii, urmați de Archie, doctorul Blue și tovarășii lor oameni. După câteva minute, procesiunea ordonată se opri chiar în fața teatrului și formă un cerc în jurul altor trei octopăianjeni care stăteau în mijlocul străzii. În timp ce se deplasau spre un loc din care să vadă ce se petrecea, Richard, Nicole și Ellie simțiră de-a curmezișul spatelui tentaculele puternice ale prietenilor lor. Doi dintre octopăianjenii din mijlocul străzii aveau toiag și traistă, în timp ce al treilea octod, care stătea ghemuit între ei, transmitea un mesaj colorat, în benzi late și nestructurate: „Ajutați-mă, vă rog!”

— Această femelă octopăianjen, spuse unul dintre polițiști în dungi reci, măsurate, a eșuat în mod constant să-și câștige creditele de când a venit în Domeniul Alternativ după Înmatriculare, acum patru cicluri. În ciclul trecut

a fost avertizată că a devenit o povară inacceptabilă pentru resursele noastre comune și de curând, cu două zile înainte de Ziua Belșugului, i s-a spus să se prezinte pentru anihilare. De atunci se ascunde printre prietenii din Domeniul Alternativ.

Octopăianjenul ghemuit se arcui brusc și sări în mulțime, foarte aproape de locul unde stăteau oamenii. Mulțimea se clătină din cauza impactului iar Ellie, care se afla cel mai aproape de locul în care se petrecea tentativa de evadare, se trezi aruncată la pământ în ambuscada care urmă. În mai puțin de un milet, poliția, cu ajutorul lui Archie și al mai multor tineri care se înmatriculau, puse din nou stăpânire pe fugară.

— Neprezentarea pentru anihilare este una dintre cele mai grave infracțiuni pe care le poate comite un octopăianjen, spuse polițistul. Ea se pedepsește prin anihilarea imediată, în momentul arestării.

Unul dintre polițiști scoase din traista de pe umăr niște creaturi asemănătoare cu viermii, care se foiau. Octodul infractor se zbătu puternic prima dată când cei doi polițiști încercară să-i introducă forțat în gură creaturile-viermi. Însă după ce fiecare polițist lovi de două ori cu bastonul octodul renegat, acesta se prăbuși între ei. Ellie, care între timp își recăpătase echilibrul, nu putu să-și reprime un țipăt de groază când creaturile intrară în gura octodului și acesta începu să regurgiteze. Moartea surveni repede.

Nici unul din oameni nu scoase o vorbă cât timp străbătură piața braț la braț cu Archie și Doctorul Blue, până la zona de parcare unde aștepta transportorul lor. Nicole era atât de uluită de cele văzute încât nici nu-și aminti să se uite la tabloul pe care i se păruse că vede desenat un chip omenesc.

În toiul nopții Nicole, care nu putea să doarmă, auzi un zgomot în camera de zi. Se ridică fără zgomot din pat și-și puse halatul. Ellie stătea pe divan, în întuneric. Nicole se așeză lângă fiica ei și-i luă mâna.

— Nu pot să dorm, mamă, spuse Ellie. Am revăzut totul în minte și n-are nici o logică. Mă simt ca și cum aș fi fost trădată.

— Știu, Ellie, spuse Nicole. Și eu simt același lucru.

— Credeam că îi *cunosc* pe octopăianjeni, spuse Ellie. Aveam încredere în ei… Credeam că ne sunt superiori în multe privințe, dar după cele văzute în seara asta…

— Nici unul dintre noi nu acceptă omorul, spuse Nicole. Chiar și Richard a fost îngrozit la început… Dar după ce ne-am culcat, mi-a spus că e sigur că scena de pe stradă a fost regizată cu grijă, în folosul tinerilor care se înmatriculează… A mai spus că ar trebui să avem grijă, să nu ne repezim să tragem prea multe concluzii sau să reacționăm emoțional la un incident izolat…

— Până acum n-am mai văzut cum o ființă inteligentă este omorâtă chiar sub ochii mei… Și ce crimă a comis? Că nu s-a prezentat pentru anihilare?

— Nu-i putem judeca așa cum i-am judeca pe oameni. Octopăianjenii sunt o specie total diferită, cu o organizare socială complet separată și care poate fi chiar mai complexă decât a noastră. Noi abia începem să-i înțelegem… Deja ai uitat că au vindecat-o pe Eponine de RV-41? Și că ne-au dat voie să ne folosim de tehnologia lor atunci când ne făceam griji cu privire la nașterea lui Marius?

— Nu, n-am uitat, răspunse Ellie. Rămase tăcută câteva secunde.

— Știi, mamă, acum mă simt la fel de frustrată cum eram adesea în Noul Eden, când mă tot întrebam cum pot ființele umane, care sunt capabile de atâtea lucruri bune, să tolereze un tiran ca Nakamura… Acum se pare că și octopăianjenii pot fi la fel de răi, în felul lor… Pretutindeni sunt atâtea contradicții… lucruri care se bat cap în cap…

Nicole își consolă fiica, îmbrățișând-o. *Nu există răspunsuri simple, iubita mea Ellie*, se gândi Nicole. Revăzu în minte esența incredibilelor întâmplări ale serii, inclusiv o imagine trecătoare a ceea ce crezuse a fi un chip omenesc într-o frescă a octopăianjenilor. *Și ce-a fost cu asta,bătrânico*? se întrebă ea. *Fața aia era cu adevărat acolo sau mintea ta obosită a creat-o ca să te deruteze*?

8

Max termină cu bărbieritul și-și spălă restul de cremă de ras de pe față. Apoi scoase dopul și apa dispăru din chiuveta de piatră. După ce se șterse bine pe față cu un prosop mic, se întoarse spre Eponine care stătea pe patul din spatele lui, alăptându-l pe Marius.

— Ei bine, franțuzoaico, spuse el râzând, trebuie să recunosc că sunt al naibii de emoționat. N-am mai cunoscut până acum un Optimizator Șef.

Se duse lângă ea.

— O dată, când eram în Little Rock la o consfătuire a fermierilor, am stat lângă guvernatorul statului Arkansas… Și atunci am fost puțin agitat.

Eponine zâmbi.

— Mi-e greu să mi te imaginez emoționat, spuse ea. Max rămase tăcut un timp, uitându-se la soția și fiul său.

Pruncul scotea niște gângureli dulci în timp ce mânca.

— Chiar îți face plăcere afacerea asta cu alăptatul, nu-i așa?

Eponine dădu din cap.

— E o plăcere care nu seamănă cu nimic din ce am cunoscut vreodată. Nici nu-ți pot descrie ce simt… nu știu cuvântul exact, poate cel mai aproape ar fi „comuniune”.

Max dădu din cap.

— Existența noastră e uimitoare, nu-i așa? Aseară, în timp ce-l schimbam pe Marius, mă gândeam cât de mult semănăm cu milioane de alte cupluri de oameni care-și răsfață primul copil… și totuși, chiar dincolo de ușa asta, e un oraș extraterestru condus de o specie care…

Nu-și termină gândul.

— Ellie s-a schimbat de săptămâna trecută, spuse Eponine. Și-a pierdut fața radioasă și vorbește mai mult de Robert…

— A îngrozit-o execuția, comentă Max. Mă întreb dacă femeile sunt din fire mai sensibile la violență. Îmi amintesc că după ce Clyde s-a căsătorit cu Winona și a adus-o la fermă, prima dată când ea ne-a văzut tăind doi porci, s-a făcut foarte albă la față… N-a spus nimic, dar niciodată n-a mai venit să se uite.

— Ellie nu prea vrea să vorbească despre seara aia, spuse Eponine mutându-l pe Marius la celălalt sân. Și asta nu-i stă deloc în fire.

— Ieri, Richard s-a întâlnit cu Archie ca să-i ceară componentele necesare ca să construiască translatori pentru noi ceilalți și l-a întrebat despre incident… Richard spunea că afurisitul de octod a fost șmecher ca un vulpoi și n-a răspuns direct. Nici măcar n-a vrut să confirme ce i-a spus doctorul Blue lui Nicole despre politica lor de lichidare.

— E destul de înspăimântător, nu-i așa? replică Eponine cu o strâmbătură. Nicole zicea că l-a pus pe doctorul Blue să repete de mai multe ori politica asta și chiar a încercat mai multe versiuni în engleză, în prezența lui, ca să fie sigură că a înțeles-o corect.

— E destul de simplu, până și pentru un fermier, spuse Max cu un rânjet forțat. Orice octopăianjen adult a cărui contribuție totală la resursele coloniei, într-o perioadă de timp dată, nu este cel puțin egală ca valoare cu resursele necesare întreținerii acestui individ, va fi trecut pe lista de lichidare. În cazul în care dezechilibrul nu este corectat într-o perioadă de timp prestabilită, octopăianjenul va fi lichidat la sfârșitul acelei perioade.

— După spusele doctorului Blue, Optimizatorii sunt cei care interpretează politica, spuse Eponine după o scurtă tăcere. Ei hotărăsc cât valorează fiecare lucru…

— Știu, spuse Max, întinzând mâna și mângâindu-și fiul pe spate, și cred că ăsta este unul din motivele care-i fac pe Richard și pe Nicole să fie neliniștiți cu privire la ziua de azi. Nimeni n-a spus nimic explicit, dar noi folosim de mult timp o grămadă de resurse și-i al naibii de greu de văzut cu ce contribuim…

Nicole băgă capul pe ușă.

— Max, ești gata? Toți ceilalți sunt aici, afară, lângă fântână.

Max se aplecă s-o sărute pe Eponine.

— O să vă descurcați, tu și Patrick, cu Benjy și copiii? întrebă el.

— Categoric, răspunse Eponine. Benjy nu e deloc o problemă, iar Patrick a petrecut atâta timp cu copiii încât a devenit expert în îngrijirea lor.

— Te iubesc, franțuzoaico, spuse Max.

În anticamera zonei de operare a Optimizatorului Șef erau cinci scaune pentru ei. Nicole le explică pentru a doua oară lui Archie și doctorului Blue cuvântul „birou”, însă cei doi octopăianjeni insistară că „zonă de operare” e o traducere mai bună în engleză a denumirii locului în care lucra Optimizatorul Șef.

— Uneori Optimizatorul Șef întârzie puțin, spuse Archie a scuză. Evenimentele neașteptate survenite în colonie o pot sili să se abată de la programul stabilit.

— Trebuie că se petrece ceva cu adevărat neobișnuit, îi spuse Richard lui Max. Punctualitatea este una din caracteristicile de bază ale speciei octopâienjenești.

Cei cinci oameni așteptară în tăcere întâlnirea, fiecare cufundat în propriile gânduri. Inima lui Nai bătea repede. Era și neliniștită și emoționată. Își amintea că simțise ceva asemănător pe vremea când era școlăriță, așteptând să fie primită de fiica regelui Thailandei, prințesa Suri, după ce câștigase premiul întâi la un concurs internațional.

După câteva minute, un octopăianjen le făcu semn să intre în camera alăturată, unde fură informați că într-o clipă vor sosi Optimizatorul Șef și câțiva consilieri ai ei. (Oamenii înțeleseră că Optimizatorul Șef era un octopăianjen femelă.) Noua încăpere avea ferestre transparente. De jur împrejurul lor vedeau activitate. Locul în care stăteau îi amintea lui Richard de secția de control dintr-o uzină nucleară sau dintr-o agenție de dirijare a zborurilor spațiale. Pretutindeni erau computere, monitoare și tehnicieni octopăianjeni. Richard puse o întrebare despre ceva ce se petrecea într-o zonă îndepărtată, dar înainte ca Archie să apuce să răspundă, în cameră intrară trei octopăianjeni.

Cei cinci oameni se ridicară într-un gest reflex. Archie îi prezentă pe Optimizatorul Șef, pe Optimizatorul Șef Adjunct pentru Orașul de Smarald și pe Optimizatorul Șef pentru Securitate. Fiecare dintre acești trei octopăianjeni le întinse oamenilor un tentacul și fură schimbate „strângeri de mână”. Archie le făcu semn oamenilor să ia loc; Optimizatorul Șef începu să vorbească imediat.

— Suntem la curent cu faptul că ați solicitat, prin intermediul reprezentantului nostru, să vi se permită să vă întoarceți în Noul Eden pentru a vă alătura din nou celorlalți membri ai speciei voastre de la bordul Ramei. N-am fost surprinși complet de această cerere, pentru că datele istorice pe care le-am colectat arată că majoritatea speciilor inteligente cu afectivitate puternică, după o perioadă de trai într-o comuniune extraterestră, încep să resimtă un sentiment de separare și tânjesc să se întoarcă într-o lume mai familiară… În dimineața asta am dori să vă furnizăm niște informații suplimentare care v-ar putea influența cererea de întoarcere în Noul Eden.

Archie îi rugă pe oameni să-l urmeze pe Optimizatorul Șef. Grupul trecu printr-o cameră asemănătoare cu cele două pe care le văzuseră înainte și intrară apoi într-o încăpere mare, dreptunghiulară, cu o duzină de ecrane răspândite pe toți patru pereții, la nivelul normal al privirii octopăianjenilor.

— Am început să monitorizăm îndeaproape tot ce se întâmplă în teritoriul vostru cu mult înainte să evadați, spuse Optimizatorul Șef după ce se adunară cu toții. În dimineața asta vrem să vă arătăm unele din evenimentele pe care le-am observat.

În clipa următoare, toate ecranele de perete se aprinseră. Pe fiecare se derula un fragment din viața cotidiană a oamenilor rămași în Noul Eden. Calitatea imaginilor nu era perfectă și nici un fragment nu ținea mai mult de câțiva mileți, conținutul imaginilor nu lăsa loc pentru nici o îndoială.

Timp de mai multe secunde, oamenii rămaseră fără grai. Stăteau înmărmuriți, cu privirile ațintite asupra imaginilor de pe pereți. Pe unul din ecrane văzură cum Nakamura, îmbrăcat ca un shogun japonez, ținea un discurs în fața unei mulțimi mari, în piața din Orașul Central. Ţinea în mână un desen mare, făcut de mână, reprezentând un octopăianjen. Deși filmul era mut, gesturile lui și reacția mulțimii arătau clar că Nakamura îndeamnă pe toată lumea la acțiune împotriva octopăianjenilor.

— Fir-aș al naibii, spuse Max, mutându-și ochii de la un ecran la altul.

— Uitați-vă aici, spuse Nicole. Este El Mercado din San Miguel.

În cel mai sărac dintre cele patru sate din Noul Eden, vreo zece „duri” albi și asiatici, legați la cap cu banderole de karateka, snopeau în bătaie patru tineri, negri și mulatri, sub ochii a doi polițiști din Noul Eden și ai unei mulțimi îndurerate alcătuită din aproximativ douăzeci de săteni. După bătaie, bioții Tiasso și Lincoln luară trupurile frânte și însângerate și le puseră într-o căruță mare, pe trei roți.

Pe un alt ecran apărea o mulțime de oameni bine îmbrăcați, în majoritate albi și orientali, care soseau la o petrecere sau un festival în cazinoul Vegas al lui Nakamura. Lumini strălucitoare îi îmbiau spre cazinou, pe care o reclamă uriașă proclama „Ziua Aprecierii Cetățenilor” și anunța că fiecare participant la petrecere va primi o duzină de bilete la loterie gratis, pentru a sărbători ocazia. Două postere mari înfățișându-l pe Nakamura, zâmbitor și purtând cămașă albă și cravată, flancau reclama.

Un monitor de pe peretele din spatele Optimizatorului Șef arăta interiorul pușcăriei din Orașul Central. O nouă infractoare, o femeie cu o coafură multicoloră, era băgată într-o celulă în care se găseau deja alte două

deținute. Părea că nou venita se plânge de înghesuială, dar polițistul o împinse în celulă și râse. Când polițistul se întoarse la biroul său, pe peretele din spatele lui se văzură două fotografii, una a lui Richard și cealaltă a lui Nicole, sub fiecare fiind scris cu litere mari de tipar cuvântul RECOMPENSĂ.

Octopăianjenii așteptară răbdători cât timp ochii oamenilor se mutară de la un ecran la altul. *„Cum* dracu'?" întreba întruna Richard, clătinând din cap. Apoi ecranele se stinseră brusc.

— Am adunat un total de patruzeci și opt de secvențe pentru a vi le arăta azi, spuse Optimizatorul Șef, toate extrase din observațiile făcute în ultimele opt zile în Noul Eden. Optimizatorul pe care voi îl numiți Archie va primi un catalog al secvențelor, care au fost clasificate după locație, timp și descrierea evenimentului. Puteți sta aici cât vreți ca să le priviți, să discutați între voi și să puneți întrebări celor doi octopăianjeni care v-au însoțit aici… Dacă, la sfârșit, doriți să luați iarăși legătura cu mine, voi face așa încât să vă pot sta la dispoziție.

Apoi Optimizatorul Șef plecă, urmat de cele două ajutoare. Nicole se așeză pe un scaun. Era palidă și părea cuprinsă de slăbiciune. Ellie se duse la ea.

— Te simți bine, mamă? întrebă Ellie.

— Așa cred, răspunse Nicole. Imediat după ce imaginile au început să se deruleze, am simțit o durere ascuțită în piept — probabil din cauza surprizei și emoției — dar acum m-a lăsat.

— Vrei să mergi acasă, să te odihnești? întrebă Richard.

— Glumești? replică Nicole cu zâmbetul ei caracteristic. N-aș rata ocazia să văd acest spectacol nici de-ar fi să cad moartă în mijlocul lui.

Se uitară timp de aproape trei ore la filmele mute. Din ele rezulta clar că în Noul Eden nu mai există libertatea individului și că majoritatea coloniștilor se zbat pentru o existență sărăcăcioasă. Nakamura își consolidase dominația asupra coloniei și zdrobise toată opoziția. Dar colonia pe care o guverna el era populată în majoritate de cetățeni mohorâți și nefericiți.

La început, toți oamenii se uitară împreună la aceleași secvențe, dar după ce le derulară pe primele trei sau patru, Richard sugeră că e grozav de ineficient să urmărească toți fiecare fragment, pe rând.

— Vorbești ca un adevărat optimizator, spuse Max, care totuși era de acord cu Richard.

Exista un fragment în care apărea scurtă vreme Katie. Era o scenă de noapte târzie în Vegas. În fața unuia din cluburi, prostituatele de stradă își făceau meseria. Katie se apropie de una dintre femei, vorbi ceva cu ea, apoi dispăru din imagine. Richard și Nicole comentară între ei că, în imagine, Katie arăta foarte slabă, chiar sfrijită. Îi cerură lui Archie să reia de mai multe ori fragmentul.

Alt fragment era dedicat în întregime spitalului din Orașul Central. Privitorii nu avură nevoie de cuvinte ca să înțeleagă că exista o penurie de medicamente vitale, că personalul era insuficient și că aparatura începea să se deterioreze. O scenă deosebit de elocventă arăta o femeie tânără, de proveniență mediteraneană, probabil grecoaică, murind după o dureroasă întrerupere de sarcină. Camera de nașteri era luminată cu lumânări, iar echipamentul de monitorizare care i-ar fi putut identifica problemele zăcea deconectat inexplicabil de la curent, lângă pat.

Robert Turner apărea pretutindeni în secvența cu spitalul. Prima dată când îl văzu trecând pe holuri, Ellie izbucni în lacrimi. Plânse pe durata întregului fragment, apoi ceru să-l mai vadă o dată și încă o dată. Abia a treia oară făcu oarecare comentarii.

— Arată tras la față și epuizat de muncă, spuse ea. N-a învățat niciodată să aibă grijă de el.

Când văzu că oamenii sunt cu toții istoviți emoțional și nimeni nu mai cere reluarea vreunui fragment, Archie îi întrebă dacă doresc să discute din nou cu Optimizatorul Șef.

— Nu acum, spuse Nicole, dând glas părerii tuturor. N-am avut timp să asimilăm ce am văzut.

Nai întrebă dacă puteau să ia cu ei acasă unele fragmente.

— Aș vrea să le revăd mai pe îndelete, spuse ea. Și ar fi grozav dacă le-am putea arăta lui Patrick și Eponine.

Archie răspunse că îi pare rău, dar fragmentele pot fi vizionate numai în unul din centrele de comunicare ale octopăianjenilor.

Pe drumul de întoarcere în zona lor, Richard discută cu Archie și-i arătă octopăianjenului ce bine funcționează translatorul. Richard terminase ultimele teste în ziua precedentă întâlnirii cu Optimizatorul Șef. Translatorul putea traduce fie dialectul normal al octopăianjenilor, fie limba anume adaptată pentru spectrul vizual al oamenilor. Archie recunoscu că e impresionat.

— Apropo, spuse Richard mai tare, astfel încât să-l audă toți compatrioții, cred că n-avem prea multă șansă să ne spui *cum* ați reușit să obțineți toate acele fragmente video din Noul Eden, nu-i așa?

Archie răspunse fără să ezite.

— Cuadroizi de imagini zburători, spuse el. Un gen mai avansat. Mult mai mici.

Nicole traduse pentru Max și Nai.

— Fir-aș al dracului, bombăni Max în surdină, apoi se ridică și se duse la celălalt capăt al mașinii, clătinând cu putere din cap.

— Nu l-am văzut niciodată pe Max atât de sobru și de încordat, îi spuse Richard lui Nicole.

— Nici eu, răspunse ea.

Se plimbau, ca să facă mișcare, la o oră după ce luaseră cina cu familia și prietenii. Un licurici singuratic ținea ritmul cu ei în timp ce parcurgeau de mai multe ori drumul din fundătură până la piața din celălalt capăt al străzii.

— Crezi că Max se va răzgândi în privința plecării? întrebă Richard ocolind din nou fântâna.

— Nu știu, spuse Nicole. Cred că e și acum în stare de șoc, într-un fel… Detestă faptul că octopăianjenii pot să urmărească tot ce facem. De asta insistă ca el și familia lui să se întoarcă în Noul Eden, chiar dacă ceilalți rămân aici.

— Ai avut ocazia să discuți cu Eponine între patru ochi?

— Alaltăieri a venit cu Marius, chiar după somnul de prânz. În timp ce-i puneam micuțului niște medicamente pe urticaria de la scutec, Eponine m-a întrebat dacă i-am pomenit lui Archie despre faptul că vor să plece… Părea înspăimântată.

Intrară în pas vioi în piață. Fără să se oprească, Richard scoase o batistă și-și șterse sudoarea de pe frunte.

— Totul s-a schimbat, spuse atât pentru sine, cât și pentru Nicole.

— Sunt convinsă că totul face parte din planul octopăianjenilor, spuse Nicole. Nu cred că ne-au arătat înregistrările acelea video doar ca să ne demonstreze că toate merg prost în Noul Eden. *Au știut* cum vom reacționa după ce vom fi avut timp să pătrundem *adevărata* semnificație a celor văzute.

Cei doi se îndreptară în tăcere spre căminul lor temporar. La următorul ocol în jurul fântânii, Richard spuse:

— Așadar, ei observă tot ce facem, inclusiv conversația asta?

— Bineînțeles, răspunse Nicole. Ăsta a fost mesajul fundamental pe care ni l-au transmis octopăianjenii lăsându-ne să vedem secvențele video… Nu putem avea secrete. Fuga iese din discuție. Suntem cu totul în puterea lor… Chiar dacă voi sunteți de altă părere, eu tot nu cred că octopăianjenii intenționează să ne facă rău… Cred că s-ar putea chiar să ne lase să ne întoarcem în Noul Eden… Până la urmă.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, spuse Richard. Ar însemna că au irosit degeaba o grămadă de resurse, o situație hotărât dezavantajoasă… Nu, eu am certitudinea că octopăianjenii tot mai încearcă să-și dea seama care e locul potrivit pentru noi în sistemul lor general.

Richard și Nicole iuțiră pasul în tura finală. Când terminară, se opriră la fântână și băură apă.

— Cum te simți? întrebă Richard.

— Bine, răspunse Nicole. Nu mă doare nimic, nu gâfâi. Ieri m-a consultat doctorul Blue și n-a găsit nimic patologic. Inima mea e doar bătrână și slăbită… Trebuie să mă aștept să mai am din când în când probleme.

— Mă întreb ce loc special vom ocupa în lumea octopăianjenilor, spuse Richard câteva minute mai târziu, în timp ce se spălau pe față.

Nicole îi aruncă o privire soțului ei.

— Oare nu tu râdeai de mine acum câteva luni când făceam presupuneri cu privire la motivele lor?… Cum poți acum să fii atât de sigur că înțelegi ce încearcă octopăianjenii să înfăptuiască?

— Nu sunt sigur, spuse Richard zâmbind larg. Dar e firesc să presupui că o specie superioară e măcar înzestrată cu logică.

Richard o trezi pe Nicole în toiul nopții.

— Îmi pare rău că te deranjez, iubito, dar am o problemă.

— Ce anume? întrebă Nicole, ridicându-se în capul oaselor.

— E jenant, spuse Richard. De asta n-am pomenit de ea mai devreme… A început chiar după Ziua Belșugului… M-am gândit că o să dispară, dar săptămâna asta durerea a devenit de nesuportat.

— Haide, Richard, treci la subiect, spuse Nicole, puțin iritată că fusese trezită din somn. Despre ce durere vorbești?

— De fiecare dată când urinez, am o senzație de arsură. Nicole încercă să-și înăbușe un căscat în timp ce se gândea.

— Și urinezi mai frecvent? întrebă ea.

— Da… de unde ai știut?

— Cred că Achile a fost ținut de prostată când a fost cufundat în Styx, spuse Nicole. Este cu certitudine cea mai slabă componentă din anatomia bărbatului… Întoarce-te pe burtă și lasă-mă să te examinez.

— *Acum*? întrebă Richard. Nicole râse.

— Dacă tot m-ai trezit dintr-un somn profund din cauza durerii, poți măcar să strângi din dinți cât îmi verific eu diagnosticul instantaneu.

Doctorul Blue și Nicole ședeau împreună în casa octopăianjenului. Pe un perete erau proiectate patru cadre. Doctorul Blue spuse:

— Imaginea din extrema stângă de tot prezintă tumoarea așa cum arăta în acea primă dimineață de acum zece zile, când mi-ai cerut să confirm diagnosticul tău. Al doilea cadru este o imagine mult mărită a unei perechi de celule prelevate din tumoare. Anomaliile celulare — ceea ce voi numiți cancer — sunt marcate cu pete albastre.

Nicole zâmbi stins.

— Mi-e puțin greu să-mi reorganizez gândirea, spuse ea. Nu folosești culorile pentru „boală” când descrii problema lui Richard — numai cuvântul din limba ta pe care eu îl înțeleg ca „anomalie”.

Doctorul Blue răspunse:

— Pentru noi, boala e ca o perturbare cauzată de un agent extern, precum o bacterie sau un virus ostil. O neregularitate în chimia celulară care conduce la fabricarea de celule nepotrivite e o cu totul altă problemă. În medicina noastră, regimurile de tratament sunt complet diferite pentru cele două cazuri. Acest cancer din corpul soțului tău e mai strâns înrudit cu bătrânețea, generic vorbind, decât cu o boală ca pneumonia sau gastroenterita.

Doctorul Blue întinse un tentacul spre a treia imagine.

— Imaginea asta arată tumoarea acum trei zile, după ce substanțele chimice special purtate de agenții noștri microbiologici au fost dispersate cu grijă la locul anomaliei. Tumoarea a început deja să dea înapoi pentru că producția de celule maligne a fost oprită. În ultima imagine, luată azi dimineață, prostata lui Richard arată iarăși normal. Toate celulele canceroase inițiale au murit și n-au fost produse altele noi.

— Așa că acum va fi bine? întrebă Nicole.

— Probabil, răspunse doctorul Blue. Nu putem fi absolut siguri pentru că încă nu avem atâtea date cât ne-ar plăcea despre ciclul de viață al celulelor voastre. Celulele voastre au câteva caracteristici unice — cum au întotdeauna speciile care au cunoscut o evoluție deosebită de a oricăror ființe examinate anterior de noi — care ar putea permite o recidivă a anomaliei. Totuși, bazându-mă pe experiența noastră cu multe alte creaturi vii, aș spune că este puțin probabil să apară o nouă tumoare de prostată.

Nicole îi mulțumi colegului său octopăianjen.

— A fost incredibil! spuse ea. Ce minunat ar fi dacă cunoștințele voastre medicale ar putea fi transportate înapoi pe Pământ.

Imaginile dispărură de pe perete. Doctorul Blue spuse:

— S-ar crea și multe probleme sociale, dacă am înțeles bine ceea ce mi-ai spus despre planeta voastră natală. Dacă membrii speciei voastre n-ar muri de pe urma bolilor sau anomaliilor celulare, speranța de viață ar crește considerabil… Specia noastră a cunoscut o transformare similară după Epoca de Aur a biologiei din istoria noastră, când durata de viață a octopăianjenilor s-a dublat în doar câteva generații…

Abia după ce Optimizarea a fost ferm implantată ca structură de guvernământ, s-a atins un echilibru social. Avem o mulțime de dovezi că, fără o politică sănătoasă de anihilare și reînnoire, o colonie de ființe aproape nemuritoare ar cunoaște haosul într-o perioadă de timp relativ scurtă. Interesul lui Nicole se deșteptă brusc.

— Pot aprecia ce spui, cel puțin din punct de vedere intelectual. Dacă toți trăiesc veșnic sau aproape veșnic, iar resursele sunt finite, populația va depăși în scurt timp resursele de hrană și spațiul vital disponibile. Dar trebuie să recunosc, mai ales ca persoană în vârstă, că fie și numai ideea unei „politici de anihilare” mă înspăimântă.

— În istoria noastră timpurie, spuse doctorul Blue, societatea noastră era structurată cam ca a voastră, aproape toată puterea de decizie aflându-se în mâna membrilor mai în vârstă ai speciei. De aceea, după ce speranța de viață a crescut în mod dramatic, a fost mai ușor să se restricționeze reînnoirea decât să se rezolve problema dificilă a anihilărilor planificate. Totuși, după o perioadă de timp relativ scurtă, societatea îmbătrânită a început să stagneze. Așa cum ar explica Archie sau oricare optimizator bun, coeficientul de „osificare” a coloniilor noastre a devenit atât de mare încât, în cele din urmă, *toate* ideile noi au fost respinse. Aceste colonii geriatrice

s-au prăbușit, în principal din cauză că n-au fost în stare să facă față condițiilor în schimbare ale universului din jurul lor.

— Așadar, aici intervine Optimizarea?

— Da, răspunse doctorul Blue. Dacă fiecare individ îmbrățișează ideea că bunăstarea întregii colonii trebuie să prevaleze, atunci se vede imediat că anihilările planificate sunt un element vital al soluției optime. Archie ar putea să-ți arate cantitativ ce dezastruos este, din punctul de vedere al coloniei ca un întreg, să irosești cantități imense din resursele colective pentru acei cetățeni a căror contribuție potențială în viitor este relativ scăzută. Colonia are de câștigat cel mai mult prin investirea în acei membri care au înainte o viață lungă și sănătoasă și, prin urmare, o probabilitate mare de a restitui investiția.

Nicole îi repetă octopăianjenului unele fraze, doar pentru a se asigura că a înțeles corect. Apoi rămase tăcută timp de doi-trei nileți. În cele din urmă spuse:

— Presupun că, deși bătrânețea vă este întârziată atât prin amânarea maturității sexuale, cât și prin uimitoarele voastre posibilități medicale, la un moment dat, conservarea vieții unui octopăianjen bătrân devine prohibitiv de costisitoare.

— Exact, răspunse doctorul Blue. Noi putem lungi viața unui individ aproape la infinit. Totuși, există trei factori majori care fac ca prelungirea suplimentară a vieții să nu fie deloc eficientă pentru colonie. În primul rând, cum ai menționat, costul efortului de a prelungi viața crește dramatic când fiecare subsistem biologic sau organ începe să funcționeze sub eficiența maximă. În al doilea rând, când un octopăianjen începe să-și dedice tot mai mult timp procesului de a rămâne pur și simplu în viață, cantitatea de energie cu care el ar putea contribui la bunăstarea coloniei scade considerabil. În al treilea rând, deși timp de un număr de ani după ce vioiciunea mentală și capacitatea de a învăța încep să scadă, înțelepciunea acumulată compensează din plin puterea redusă a creierului, vine un moment în viața fiecărui octopăianjen când simpla greutate a experienței trecute îngreunează extrem de mult orice încercare de a învăța ceva nou. Optimizatorii sociologi au dovedit acest aspect controversat încă de acum mulți ani. Chiar și la un octopăianjen sănătos, această fază a vieții, numită de Optimizatorii noștri Instalarea Flexibilității Limitate, semnalează o capacitate redusă de a contribui la bunăstarea coloniei.

— Așadar, Optimizatorii stabilesc când e timpul lichidării?

— Da, și nu știu exact cum fac ei asta. Mai întâi există o perioadă de probă, în timpul căreia octopăianjenul e trecut pe lista de lichidare și i se dă timp ca să-și îmbunătățească balanța netă. Această balanță, dacă am înțeles explicațiile lui Archie, este calculată pentru fiecare octopăianjen prin compararea contribuției pe care o aduce cu resursele necesare întreținerii lui. Dacă balanța nu se îmbunătățește, se programează anihilarea.

— Și cum reacționează cei selectați pentru anihilare? întrebă Nicole, cutremurându-se fără să vrea când își aminti că ea însăși se confruntase cu condamnarea la moarte.

— În moduri diferite, răspunse doctorul Blue. Unii, mai ales cei care au fost bolnavi, acceptă că nu sunt în stare să redreseze balanța nesatisfăcătoare și-și plănuiesc moartea într-un mod organizat. Alții cer consultanță de optimizare și solicită sarcini noi, cu o mai mare probabilitate de a le permite să-și realizeze cotele de contribuție… Asta a făcut Hercule chiar înainte de sosirea voastră.

Nicole rămase fără glas un moment. Simți un fior de gheață pe șira spinării.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat cu Hercule? întrebă ea în cele din urmă, adunându-și curajul.

— A fost dojenit aspru pentru că nu i-a asigurat lui Nikki o protecție corespunzătoare de Ziua Belșugului, spuse doctorul Blue. Apoi i s-au încredințat alte sarcini și Optimizatorul de Lichidare l-a informat că practic nu există nici o cale de a se redresa în urma evaluării foarte negative a muncii lui recente… Hercule a solicitat anihilarea imediată.

Nicole icni. Îl revăzu în amintire pe prietenul octopăianjen stând în fundătură și jonglând cu multe mingi, spre încântarea copiilor. *Și acum Hercule e mort*, gândi ea. *Din cauză că nu și-a făcut treaba. E un lucru crud, nemilos*!

Nicole se ridică și-i mulțumi încă o dată octopăianjenului. Încercă să-și spună că trebuie să se bucure de vindecarea lui Richard și că n-ar trebui s-o preocupe moartea unui octopăianjen relativ neînsemnat. Dar imaginea lui Hercule continuă să o obsedeze. *Ei sunt o specie cu totul diferită*, își spuse. *Nu-i judeca după standardele umane*.

Pe punctul de a pleca din casa doctorului Blue, Nicole simți dintr-o dată o dorință copleșitoare de a ști mai multe despre Katie.

— Doctore Blue, spuse ea, stând în ușă. Aș vrea să-ți cer o favoare. Nu știu dacă să ți-o cer ție sau lui Archie… Nu știu nici măcar dacă ceea ce

vreau e posibil.

Octopăianjenul o întrebă care era favoarea.

— După cum știi, spuse Nicole, mai am o fiică. Trăiește în Noul Eden. Am văzut-o într-una din secvențele video pe care ni le-a arătat Optimizatorul Șef luna trecută… Aș vrea foarte mult să știu ce se întâmplă în viața ei.

9

A doua zi, în timpul unei conversații, Archie îi spuse lui Nicole că cererea ei de a vedea imaginile video nu poate fi îndeplinită. Cu toate acestea, Nicole continuă să insiste, profitând de orice prilej favorabil când era singură cu Archie sau cu doctorul Blue. Din cauză că nici unul dintre octopăianjeni nu afirmase vreodată că imaginile din viața lui Katie în Noul Eden nu există în arhivele lor, Nicole era convinsă că datele video sunt disponibile. Vederea acelor date deveni o obsesie pentru ea.

— Azi am discutat cu doctorul Blue despre Jamie, îi spuse Nicole lui Richard într-o noapte, în pat. Jamie a hotărât să se instruiască pentru a deveni optimizator.

— Asta e bine, spuse Richard somnoros.

— I-am spus doctorului Blue că e norocoasă, ca tutore, să poată participa la evenimentele din viața copilului ei… Apoi mi-am exprimat din nou îngrijorarea că știm atât de puține despre ce s-a întâmplat cu Katie… Richard, spuse Nicole cu un glas ușor ridicat, Doctorul Blue *nu* mi-a spus azi că n-am voie să văd înregistrările video cu Katie. Crezi că asta semnalează o schimbare în atitudinea lor? Că le-am înfrânt rezistența?

La început, Richard nu răspunse. După câteva înghionteli din partea lui Nicole, se ridică în capul oaselor.

— Nu putem dormi, măcar noaptea asta, fără să mai discutăm despre Katie și afurisitele alea de înregistrări video ale octopăianjenilor? Doamne, Nicole, de două săptămâni numai despre asta vorbești! Îți pierzi echilibrul…

— Ba nu, îl întrerupse Nicole. Pur și simplu sunt îngrijorată în privința sorții fiicei noastre. Sunt convinsă că octopăianjenii au multe, multe fragmente de înregistrare din viața ei. Tu nu vrei să știi…

— Bineînțeles că vreau, spuse Richard, oftând din greu. Dar am vorbit deja despre asta de nenumărate ori. Ce câștigăm dacă discutăm iar, la ora asta?

— *Ți-am spus*. Azi am sesizat o posibilă schimbare în atitudinea lor. Doctorul Blue nu…

— Am auzit, o întrerupse Richard țâfnos, și nu cred că asta înseamnă ceva. Probabil că doctorul Blue s-a săturat, ca și mine, de subiectul ăsta.

Richard clătină din cap.

— Uite ce e, Nicole, micul nostru grup se destramă… Avem nevoie disperată de puțină înțelepciune și echilibru mintal din partea ta. Max bombăne zilnic că octopăianjenii i-au invadat intimitatea, Ellie e de-a dreptul lugubră, cu excepția rarelor momente când Nikki o face să zâmbească, iar acum, în mijlocul tuturor problemelor ăstora, Patrick a anunțat că el și Nai vor să se căsătorească… Dar tu ai ajuns atât de obsedată de Katie și de imaginile video încât nici măcar nu ești în stare să dai cuiva un sfat.

Nicole îi aruncă o privire aspră și se întinse pe spate. Nu-i răspunse la ultimul comentariu.

— Te rog să nu fii bosumflată, Nicole, spuse Richard după un minut. Îți cer doar să fii la fel de obiectivă cu privire la comportamentul tău, cum ești cu acțiunile celorlalți.

— Nu sunt bosumflată, răspunse Nicole, și nu-i ignor pe ceilalți. Și oricum, de ce trebuie să fiu eu întotdeauna cea răspunzătoare de fericirea micii noastre familii? De ce nu poate juca și altcineva, din când în când, rolul mamei tuturor?

— Pentru că nimeni altcineva nu e ca tine, spuse Richard. Tu ai fost întotdeauna prietena cea mai bună a tuturor.

— Ei bine, acum am obosit. Și am o problemă a mea, o „obsesie”, cum spui tu… Apropo, Richard, lipsa ta de interes mă dezamăgește. Am crezut mereu că fiica noastră, Katie, e preferata ta…

— Ești nedreaptă, Nicole, zise Richard repede. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să știu că lui Katie îi merge totul bine… Dar am alte treburi pe cap…

Timp de aproape un minut, nici unul dintre ei nu spuse nimic. Apoi Richard vorbi pe un ton mai blând:

— Spune-mi ceva, dragă. De ce a devenit Katie importantă așa, subit? Ce s-a schimbat? Nu-mi amintesc să fi fost atât de îngrijorată, incredibil de îngrijorată în privința lui Katie mai înainte.

— Aceeași întrebare mi-am pus-o și eu, spuse Nicole. Și n-am un răspuns clar. Dar am visat-o pe Katie foarte mult în ultimul timp, chiar înainte s-o văd în secvența video, și simt o nevoie puternică de a sta de vorbă cu ea… De asemenea, după ce doctorul Blue mi-a povestit despre moartea lui Hercule, primul meu gând a fost că *trebuie* să o văd pe Katie

înainte să mor… Nu știu de ce și nu știu nici ce vreau să-i spun, dar relația între noi două îmi pare și-acum teribil de incompletă…

În dormitor se lăsă iarăși o tăcere lungă.

— Îmi pare rău că am fost cam insensibil mai înainte, spuse Richard.

Nu-i nimic, Richard, se gândi Nicole. *Nu e prima dată. Și nici ultima.Chiar și cele mai bune căsnicii au breșe în comunicare*.

Nicole se miră să-l vadă pe Archie apărând atât de devreme dimineața. Patrick, Nai, Benjy și copiii tocmai plecaseră spre clasa de alături. Ceilalți adulți încă nu terminaseră micul dejun când octopăianjenul apăru în sufrageria familiei Wakefield.

Max se purtă grosolan.

— Scuze, Archie, dar nu primim musafiri — cel puțin nu din ăia pe care-i putem vedea — înainte de cafeaua de dimineață, sau ce poșircă-i asta pe care o bem zilnic la micul dejun.

Octopăianjenul se întoarse să plece, dar Nicole se ridică de la masă.

— Nu-l lua în seamă pe Max, spuse ea, e permanent prost dispus.

Max sări de pe scaun, ținând în mână o cutie în care mai rămăseseră niște cereale. Azvârli conținutul în aer, mai întâi într-o direcție, apoi în alta, după care închise bine cutia și i-o întinse lui Archie.

— Servește niște *cuadroizi*, spuse el cu un glas puternic. Dacă nu cumva s-au mișcat mai repede decât mine.

Archie nu replică. Ceilalți oameni se simțeau stânjeniți, rușinați. Max se întoarse la locul său de la masă, lângă Eponine și Marius.

— La naiba, Archie, spuse el privindu-l pe octopăianjen, bănuiesc că foarte curând ai să mă însemnezi cu o pereche de puncte din alea verzi. Sau poate, în loc de asta, o să mă anihilezi?

— *Max*! strigă Richard. Ai depășit limita… Gândește-te măcar la nevasta și la fiul tău.

— De o lună de zile numai la asta mă gândesc, prietene. Și știi ce, Richard? Băiatul ăsta de fermier din Arkansas nu-și imaginează ce poate să facă pentru a schimba…

Glasul i se stinse. Brusc, dădu cu pumnul într-un scaun.

— *Ei, drăcia dracului*! țipă el. Mă simt atât de inutil! Marius începu să plângă. Eponine plecă de la masă cu copilul și Ellie se duse s-o ajute. Nicole îl luă pe Archie în hol, lăsându-i pe Richard și Max singuri. Richard se aplecă peste masă.

— Cred că știu ce simți, prietene, spuse el cu blândețe, și sunt de partea ta… Dar nu ne vom îmbunătăți deloc situația insultându-i pe octopăianjeni.

Max se uită arțăgos la Richard.

— Cu ce schimbă asta lucrurile? Suntem prizonieri aici, asta-i evident. Am permis ca fiul meu să se nască într-o lume în care va fi veșnic prizonier. Ce fel de tată sunt?

În timp ce Richard încerca să-l liniștească pe Max, Nicole primea de la Archie vestea pe care o aștepta de multe săptămâni. Octopăianjenul îi spuse:

— Am obținut permisiunea să folosești azi biblioteca de date. Am compilat din fișierele noastre o serie de secvențe video care o înfățișează pe fiica ta Katie.

Nicole îl puse pe Archie să repete culorile ca să se asigure că a înțeles corect.

Archie și Nicole nu vorbiră cât timp transportorul îi duse fără escală prin Orașul de Smarald, către clădirea înaltă care adăpostea biblioteca octopăianjenilor. Nicole nu dădu atenție nici celor ce se petreceau pe stradă. Propriile emoții și gândul la Katie o absorbiseră complet. Revedea în minte, unul după altul, momentele cheie din viața ei când Katie era copil. În cea mai lungă secvență a amintirilor, retrăi atât groaza, cât și bucuria pe care le simțise cu ani în urmă când coborâse în adăpostul octopăianjenilor pentru a-și căuta fiica dispărută, în vârstă de patru ani. *Tu dispăreai mai mereu, Katie*, se gândi Nicole. *Niciodată n-am putut să te țin în siguranță*.

Nicole își simți inima bătând cu furie când, în cele din urmă, Archie o conduse într-o cameră în care nu erau decât un scaun, un birou mare și un ecran de perete. Archie îi atrase atenția că trebuie să stea pe scaun, apoi spuse:

— Înainte să-ți arăt cum să folosești aparatura, vreau să-ți spun două lucruri. În primul rând, vreau să răspund oficial, ca optimizator pentru grupul vostru, solicitării unora dintre voi de a se întoarce alături de ceilalți membri ai speciei voastre, din Noul Eden.

Archie făcu o pauză. Nicole se adună. Îi venea greu să și-o scoată din minte, temporar, pe Katie, dar știa că trebuie să se concentreze pe deplin asupra informațiilor pe care i le va comunica Archie. Ceilalți vor vrea să le reproducă totul cuvânt cu cuvânt. Câteva clipe mai târziu, Archie spuse:

— Mă tem că e cu neputință ca vreunul dintre voi să plece în viitorul apropiat. Nu am libertatea să-ți spun decât că Optimizatorul Șef a luat în considerare personal subiectul, într-o ședință importantă de conducere și că cererea voastră a fost respinsă din motive de securitate.

Nicole era înmărmurită. Nu se așteptase la o asemenea veste, categoric nu în acest moment. Le spusese tuturor că ea crede că li se va da voie…

— Așadar, Max a avut dreptate, spuse ea, luptându-se cu lacrimile care amenințau să izbucnească. Suntem prizonierii voștri.

— Trebuie să interpretezi singură decizia, spuse Archie. Dar îți voi spune că, din câte am înțeles eu din limba voastră, termenul „prizonier", pe care Max l-a folosit atât de des în ultimul timp, nu mi se pare potrivit.

— Atunci dă-mi un cuvânt *mai potrivit* și niște explicații în plus, spuse Nicole mânioasă, ridicându-se de pe scaun. Știi ce vor spune ceilalți…

— Nu pot, răspunse Archie. Am transmis mesajul nostru integral.

Nicole se plimba cu pași mari prin cameră, emoțiile ei pendulând de la furie la deprimare. Știa cum va reacționa Max. Chiar și Richard și Patrick îi vor aduce aminte că se înșelase. *Dar de ce nu vor să ne explice*? se gândi Nicole. *Treaba asta nu le stă în fire*. Simțind un mic junghi în inimă, Nicole se trânti pe scaun.

— Și care e al doilea lucru pe care vrei să mi-l spui? întrebă ea în cele din urmă.

— Am lucrat personal cu inginerii de date ca să pregătim secvențele video pe care urmează să le vezi, spuse Archie. Din câte știu eu despre ființele umane și despre voi mai ales, cred că acest material îți va provoca multă durere… Aș vrea să te mai gândești dacă ții neapărat să-l vezi.

Archie își alesese cu grijă formularea, fără îndoială pentru că înțelegea cât de importante sunt pentru Nicole acele înregistrări video. Mesajul era limpede. *Ceea ce voi vedea îmi va provoca durere*, se gândi ea. *Dar oare am de ales? Între nimic și durere, voi alege durerea*.

Nicole îi mulțumi lui Archie pentru grija lui și-l informă că vrea oricum să vadă înregistrările video. Archie împinse mai aproape de birou scaunul pe care stătea ea, apoi îi arătă lui Nicole cum să acceseze datele. Octopăianjenii traduseseră codul de timp în numere umane; existau patru viteze cu care puteau fi derulate imaginile, acoperind patru ordine octale de mărime, de la o optime din timpul real până la de șaizeci și patru de ori viteza normală.

Archie spuse:

— Avem datele aproape complete despre Katie pe o perioadă de cel puțin șase luni, socotite după stilul vostru. Procesul nostru normal de administrare a datelor include filtrarea și comprimarea datelor mai vechi, în funcție de importanța lor. Fișierele despre Katie arată majoritatea evenimentelor majore din ultimii ani, dar, înainte de asta, sunt destul de sărace.

Când Nicole accesă cele mai recente date și văzu fața lui Katie apărând pe ecran, simți că Archie o bate ușurel pe umăr.

— Poți să folosești locul ăsta toată ziua de azi, îi spuse octopăianjenul când ea se întoarse, dar numai atât… Cum cantitatea de date disponibilă este enormă, îți sugerez să folosești vitezele mari pentru a localiza evenimentele interesante.

Nicole trase adânc aer în piept și se întoarse spre ecran.

Simțea că nu mai poate plânge. Avea ochii umflați, aproape închiși de cât plânsese. Deja o urmărise pe Katie injectându-și kokomo de cel puțin șase ori, dar văzându-și fata cum își leagă iar pe braț cordonul de cauciuc și-și înfige acul în vena umflată, ochii i se umplură de lacrimi fierbinți.

Ceea ce văzuse în aproape zece ore era cu mult mai rău decât cele mai cumplite închipuiri ale ei, atât de rău încât se simțea total distrusă. În ciuda faptului că toate imaginile erau mute, lui Nicole îi fu ușor să înțeleagă ce viață duce Katie. În primul rând, fiica ei era dependentă de droguri în ultimul hal. De cel puțin patru ori pe zi, mai ales dacă lucrurile mergeau bine, Katie se retrăgea în apartamentul ei elegant, fie singură, fie cu prietenii și folosea elegantele ustensile pentru droguri pe care le păstra într-o cutie mare, lăcuită, în garderoba ei.

Katie era fermecătoare imediat după injectarea drogului. Prietenoasă, amuzantă, plină de energie și încredere în sine. Dar dacă efectul drogului trecea înainte să se termine petrecerea, Katie se transforma rapid într-o scorpie urlătoare și sfârșea în multe seri singură cu acul în apartamentul ei.

Slujba oficială a lui Katie consta în supravegherea și coordonarea prostituatelor din Vegas. În această funcție, era responsabilă și cu recrutarea de noi talente. La început, inima frântă a lui Nicole nu vru să creadă ce-i spuneau ochii. Dar o secvență lungă și sordidă, care arăta la început cum Katie se împrietenește cu o adolescentă hispanică fermecătoare dar săracă din San Miguel și se sfârșea câteva zile mai târziu arătând fata, acum magnific îmbrăcată și plină de bijuterii, devenită concubina temporară a

unuia din șefii zaibatsu ai lui Nakamura, o forță pe Nicole să admită că fiica ei nu avea pic de moralitate sau scrupule.

După mai multe ore petrecute privind imaginile, Archie intră și-i oferi ceva de mâncare. Nicole refuză. Știa că în starea agitată în care se afla stomacul ei n-ar fi putut să rețină nici pic de mâncare.

De ce se uita de atâta timp? De ce nu alegea să întrerupă pur și simplu comenzile și să plece din cameră? Mai târziu avea să-și pună ea însăși aceleași întrebări. Ulterior, Nicole trase concluzia că, după primele câteva ore, începuse să caute, cel puțin subconștient, semne de speranță în viața lui Katie. Nu-i stătea în fire să accepte fără crâcnire că fiica ei e coruptă până-n măduva oaselor. Nicole dorea cu disperare să vadă în acele înregistrări video ceva care să sugereze că viitorul lui Katie putea fi astfel.

Până la urmă, Nicole găsi în viața nefericită a lui Katie două elemente care arătau că, într-o bună zi, fiica ei se va putea rupe de modul de viață autodistructiv — cel puțin așa voia să creadă. În timpul cumplitelor crize de depresie, care surveneau cel mai des când provizia de droguri era pe terminate, pe Katie o apuca furia și spărgea tot ce găsea în apartament. În afară de fotografiile înrămate ale lui Richard și Patrick. Către sfârșitul acestor crize frenetice, cu puterile sleite, Katie lua întotdeauna cele două fotografii de pe scrin și le punea cu blândețe pe pat. Apoi se întindea lângă fotografii și plângea douăzeci-treizeci de minute. Pentru Nicole, acest comportament repetitiv era un indiciu că lui Katie îi mai rămăsese puțină dragoste pentru familia ei.

Celălalt motiv de optimism, în mintea lui Nicole, îl constituia Franz Bauer, căpitanul de poliție care era partenerul stabil al lui Katie. Nicole n-avea pretenția să înțeleagă relația lor bizară (într-o noapte se certau cumplit și obscen, iar în următoarea Franz îi citea lui Katie poezii de Rainer Maria Rilke, ca preludiu la multele ore de sex energic, fără sfârșit) dar credea că poate afirma, pe baza înregistrărilor, că Franz o iubește pe Katie în felul lui ciudat și că nu e de acord cu dependența ei de droguri. De fapt, în timpul uneia din certurile lor, Franz luase provizia de droguri a lui Katie și amenințase că o aruncă în toaletă. Katie o luase razna cu totul și-l atacase cu sălbăticie pe Frank, cu o perie de păr.

Nicole continuă să se uite, oră după oră, într-o încercare de a înțelege viața tragică a fiicei sale. Pe măsură ce timpul trecea și Nicole ajunse la niște secvențe din perioada incipientă de dependență de droguri a lui Katie, descoperi că fiica ei avusese relații sexuale cu însuși Nakamura și că tiranul

Noului Eden o aprovizionase în mod regulat cu droguri în perioada în care fuseseră parteneri de sex.

La această vreme, Nicole era deja năucă și atât de epuizată emoțional încât nu mai avea putere să se miște. Când, în sfârșit, opri comenzile, își puse capul pe birou, mai plânse câteva minute, apoi adormi. Archie o trezi patru ore mai târziu și-i spuse că e timpul să se întoarcă acasă.

Era întuneric. Mașina stătea în piață de zece minute, dar Nicole încă nu coborâse. Archie stătea lângă ea.

— N-am cum să-i povestesc lui Richard ce am văzut, spus ea uitându-se la octopăianjen. O să fie complet distrus.

— Înțeleg, spuse cu simpatie Archie. Acum înțelegi de ce ți-am sugerat să nu te uiți la înregistrări.

— Ai avut dreptate, spuse Nicole, retrăgându-și încet mâna de pe bara verticală și pregătindu-se resemnată să coboare din mașină, dar acum e prea târziu. Nu pot să-mi șterg din minte imaginile alea oribile.

— Mi-ai spus mai devreme că din înregistrările video reiese clar că Patrick știa ceva despre viața pe care o duce Katie, înainte de fuga lui din Noul Eden și că a preferat să vă ascundă, ție și lui Richard, detaliile cele mai rele. Ţi-ai încălca principiile personale dacă ai proceda în aceeași manieră?

— Archie, îți mulțumesc că mi-ai citit gândurile, spuse Nicole, bătându-l pe umăr pe octopăianjen și aproape zâmbind. Începi să ne cunoști foarte bine.

— Și în societatea noastră întâmpinăm probleme în privința adevărului, comentă Archie. Unul din principiile de bază pentru noii optimizatori este să spună tot timpul adevărul. Se acceptă să tăinuiești informații, spune politica, dar nu să transmiți informații false. Cei mai tineri optimizatori sunt foarte zeloși în a spune adevărul, fără să țină cont de consecințe… Uneori, adevărul și compasiunea nu sunt compatibile.

— Sunt de acord cu tine, înțeleptul meu prieten extraterestru, spuse Nicole oftând din greu. Și acum, după o zi care, pot spune cu certitudine, a fost una din cele mai rele din viața mea, am în față nu una, ci două sarcini foarte dificile. Trebuie să-i spun lui Max că nu poate părăsi Orașul de Smarald și trebuie să-l informez pe soțul meu, Richard, că fiica lui preferată e dependentă de droguri și șefa târfelor. Sper că undeva în acest corp bătrân

și epuizat există forța necesară de a împlini aceste două îndatoriri așa cum se cuvine.

Richard dormea când Nicole ajunse acasă. Simțindu-se recunoscătoare că nu trebuie să explice nimic chiar atunci, își puse cămașa de noapte și se urcă încetișor în pat. Dar nu putu să adoarmă. Mintea îi sărea întruna de la imaginile cumplite pe care le văzuse în timpul zilei la ceea ce avea să-i spună lui Richard și celorlalți.

În starea ei crepusculară, Nicole se văzu dintr-o dată stând pe o terasă din Roma alături de tatăl ei, în piața în care, cu opt sute de ani în urmă, fusese arsă pe rug Ioana D'Arc. Nicole era iarăși adolescentă, ca atunci când tatăl ei o dusese la Rouen să vadă încheierea ceremoniei grandioase dedicate Ioanei D'Arc. Căruța trasă de boi în care era Ioana intra în piață și lumea striga.

— Tată, spuse adolescenta Nicole, strigând pentru a se face auzită prin larmă, ce pot să fac s-o ajut pe Katie?

Tatăl ei nu auzi întrebarea. Își concentrase toată atenția asupra Fecioarei din Orleans, sau mai bine zis asupra fetei franțuzoaice care interpreta rolul Ioanei. Nicole se uită cum fata cu ochi limpezi și pătrunzători, așa cum se spune că avea Ioana, era legată de stâlp. În timp ce unul dintre epitropi îi citea condamnarea la moarte, fata începu să se roage încetișor.

— Ce fac cu Katie? spuse iarăși Nicole.

Nici un răspuns. Publicul din jurul ei, de pe terasă, icni când se dădu foc mormanelor de lemne care o înconjurau pe Ioana. Flăcările cuprinseră repede baza uriașului rug; Nicole se ridică în picioare, o dată cu mulțimea. Auzea clar rugăciunile Sfintei Ioana, invocând binecuvântarea lui Iisus.

Flăcările se apropiară de fată. Nicole privi chipul adolescentei care schimbase istoria și un fior rece o trecu pe șira spinării.

— *Katie*! țipă ea *Nu! Nu*!

Nicole încerca disperată să găsească o cale de ieșire din mulțime, dar era blocată din toate părțile. N-avea cum să ajungă la fiica ei cuprinsă de flăcări.

— *Katie! Katie*! țipă din nou Nicole, luptându-se înnebunită să-și croiască drum prin mulțimea din jur.

Simți cum o cuprind niște brațe. Îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama că visase. Richard se uita la ea alarmat. Înainte ca Nicole să apuce să spună ceva, în dormitor intră Ellie, în halat.

— Te simți bine, mamă? întrebă ea. Mă duceam să văd dacă Nikki e învelită și te-am auzit strigând-o pe Katie…

Nicole se uită mai întâi la Richard, apoi la Ellie. Închise ochii. Încă mai vedea fața chinuită a lui Katie, strâmbată de durere, chiar deasupra flăcărilor. Deschise iar ochii și-și privi soțul și fiica.

— Katie e foarte nefericită, spuse ea și izbucni în lacrimi. Cei doi nu reușeau nicicum s-o consoleze. De fiecare dată când începea să le povestească detalii din ceea ce văzuse, izbucnea iar în plâns.

— Mă simt atât de frustrată, atât de neajutorată! spuse Nicole când, în sfârșit, se putu controla. Katie e într-o situație groaznică și nu putem face absolut nimic ca s-o ajutăm.

Nicole renunță la tentativa plănuită de a-și îndulci relatarea și le povesti viața lui Katie fără să omită nimic, în afara celor mai perverse escapade sexuale. Veștile îi uluiră și-i întristară pe Richard și pe Ellie.

— Nu știu cum ai reușit să stai acolo și să te uiți atâtea ore, spuse Richard la un moment dat. Eu aș fi ieșit după câteva minute.

— Katie e pierdută, pierdută cu desăvârșire, spuse Ellie, clătinând din cap.

Câteva minute mai târziu Nikki intră în dormitor, căutân-du-și mama. Ellie o îmbrățișă pe Nicole și o duse pe Nikki înapoi la culcare.

— Richard, îmi pare rău că am fost atât de zdruncinată, spuse Nicole după câteva minute.

— E de înțeles, spuse Richard. Cred că ai avut o zi absolut oribilă.

Nicole își șterse ochii pentru a mia oară.

— Îmi amintesc că o singură dată din viața mea am mai plâns așa, spuse ea, reușind să schițeze un zâmbet slab. Aveam cincisprezece ani. Într-o zi, tata mi-a spus că se gândește s-o ceară de soție pe englezoaica cu care se întâlnea. Mie nu-mi plăcea de ea — era o femeie distantă și rece — dar m-am gândit că nu se cade să-i spun ceva negativ tatălui meu… Oricum, am fost distrusă. Mi-am luat rățoiul preferat, Dunois, și am fugit la eleșteul nostru din Beauvois. Am vâslit până în mijlocul eleșteului, am pus vâslele în barcă și am plâns câteva ore.

Timp de câteva minute domni tăcerea. Apoi Nicole se aplecă spre Richard și-l sărută.

— Îți mulțumesc că m-ai ascultat. Aveam nevoie de sprijin.

— Nici pentru mine nu e ușor, zise Richard. Dar cel puțin eu *n-am văzut-o* pe Katie, așa că…

— O, Doamne, îl întrerupse Nicole. Era să uit… Azi Archie mi-a spus că nici unuia dintre noi nu i se permite să se întoarcă în Noul Eden. A spus că e o chestiune de securitate… Max o să fie furios.

— Nu-ți face griji acum, spuse Richard cu blândețe. Încearcă să dormi puțin. Vorbim dimineață despre asta.

Nicole se cuibări în brațele lui Richard și adormi.

— Din motive de *se-cu-ri-ta-te*! urlă Max. Ce dracu înseamnă asta?

Patrick și Nai se ridicară concomitent de la masa cu micul dejun.

— Lăsați mâncarea, le spuse Nai copiilor, făcându-le semn să o urmeze. Putem să mâncăm în clasă niște fructe și cereale.

Kepler și Galileo nu se grăbiră să plece. Simțeau că se va discuta ceva important. Abia când Patrick dădu ocol mesei și se îndreptă spre ei, își împinseră scaunele și se ridicară.

Benjy primi permisiunea să rămână, după ce-i promise lui Nicole că nu le va spune copiilor nimic din ce se vorbea. Eponine plecă de la masă, ca să-l alăpteze pe Marius într-un colț al camerei.

— Nu știu ce înseamnă asta, îi spuse Nicole lui Max, după plecarea copiilor. Archie n-a vrut să dezvolte subiectul.

— Ei bine, treaba asta e *al dracului* de minunată! spuse Max. Nu putem pleca, dar lunecoșii ăia de prieteni ai tăi nici măcar nu vor să ne spună de ce… N-ai cerut să-l vezi pe Optimizatorul Șef, atunci, pe loc? Nu crezi că ne datorezi o explicație?

— Ba da, cred, răspunse Nicole. Și poate că ar trebui să cerem cu toții o altă audiență la Optimizatorul Șef… Îmi pare rău, Max, dar nu m-am descurcat prea bine… Eram pregătită să văd imaginile video cu Katie și, îți spun cu toată sinceritatea, anunțul lui Archie m-a prins cu garda lăsată.

— Fir-ar să fie, Nicole, spuse Max, nu te condamn pe tine… Oricum, întrucât Eponine, Marius și cu mine suntem singurii care mai vrem să ne întoarcem în Noul Eden, e sarcina *noastră* să contestăm această decizie… Mă îndoiesc că Optimizatorul Șef a văzut vreodată în carne și oase un pui de om în vârstă de două luni.

Restul conversației de la micul dejun se concentră în mare măsură asupra lui Katie și asupra celor văzute de Nicole în ziua precedentă în secvențele video. Familia expuse esența vieții nefericite a lui Katie fără prea multe amănunte.

Patrick se întoarse, anunțând că cei mici erau deja ocupați cu lecțiile.

— Nai și cu mine am discutat despre o mulțime de lucruri, spuse el, adresându-se tuturor celor de la masă. În primul rând, Max, am vrea să te rugăm să fii puțin mai atent cu comentariile tale negative despre octopăianjeni, în fața copiilor… Mai nou le este foarte frică atunci când Archie sau doctorul Blue sunt prin preajmă și cred că reacția lor se bazează pe ceea ce au auzit de la noi.

Max se zburli și dădu să răspundă.

— Te rog, Max, adăugă Patrick repede, știi că-ți sunt prieten… Să nu ne certăm pentru asta. Doar gândește-te la ce ți-am spus și nu uita că s-ar putea să stăm cu toții aici, la octopăianjeni, mult timp… În al doilea rând, continuă el, Nai și cu mine suntem de părere, mai ales în lumina celor aflate în dimineața asta, că micuții ar trebui să învețe limba octopăianjenilor. Vrem să înceapă cât mai curând cu putință… Credem că avem nevoie de Ellie sau mama, plus un octopăianjen sau doi, nu doar să predea, ci și să re-familiarizeze copiii cu gazdele lor extraterestre… Hercule nu mai vine de două luni… Mamă, te rog, vrei să vorbești cu Archie despre asta?

Nicole dădu din cap și Patrick se scuză, spunând că trebuie să se întoarcă în clasă.

— Pat-rick a devenit un pro-fe-sor bun, spuse Benjy. E foar-te răb-dă-tor cu mine și cu copiii.

Nicole zâmbi în sinea ei și-și privi fiica. *Ţinând cont de toate, copiii noștri s-au dovedit a fi buni. Ar trebui să fiu recunoscătoare pentru Patrick, Ellie și Benjy și să nu mă îmbolnăvesc de grijă pentru Katie*.

Într-un colț al dormitorului ei, Nai Watanabe își termină meditația și rosti rugăciunile budiste de dimineață care făceau parte din rutina ei zilnică încă de când era copil, în Thailanda. Traversă camera de zi, în drum spre celălalt dormitor ca să-i trezească pe gemeni și, spre marea ei surpriză, îl găsi pe Patrick dormind pe canapea. Era îmbrăcat și cititorul ei electronic zăcea pe burta lui.

Îl scutură cu blândețe.

— Trezește-te, Patrick, spuse ea. E dimineață… Ai dormit toată noaptea aici.

Patrick se trezi repede și-și ceru scuze. În timp ce pleca, îi spuse lui Nai că are mai multe subiecte de discutat cu ea, despre budism, firește, dar bănuiește că pot fi amânate pentru un moment mai convenabil. Nai zâmbi

și-l sărută ușor pe obraz, apoi îi spuse că ea și băieții vor veni la micul dejun într-o jumătate de oră.

E atât de tânăr și de serios, își spuse Nai, uitându-se în urma lui. *Și chiar îmi face mare plăcere compania lui… Dar îl poate înlocui cineva vreodată pe Kenji, ca soț al meu*?

Nai trecu în revistă noaptea precedentă. După ce gemenii adormiseră, ea și Patrick avuseseră o discuție lungă și serioasă. Patrick insistase pentru o căsătorie grabnică. Ea răspunsese că nu vrea să fie zorită și va accepta fixarea unei date anume numai când se va simți complet împăcată cu ideea. Atunci Patrick întrebase stingherit dacă, pe durata așteptării, era posibilă o „interacțiune mai sexuală”. Nai îi reamintise că i-a spus de la început că, până la nuntă, nu vor fi decât sărutări. Pentru a nu-i răni sentimentele, Nai îl reasigurase că-l consideră foarte atrăgător fizic și că, evident, așteaptă cu nerăbdare să facă dragoste după căsătorie dar, din motivele pe care le discutaseră de zeci de ori, deocamdată trebuie să se abțină de la „interacțiunea sexuală”.

În restul serii, cei doi discutaseră fie despre gemeni, fie despre budism. Nai își exprimase îngrijorarea că viitoarea lor căsătorie ar putea să aibă un impact negativ asupra lui Galileo, mai ales că băiatul se erija deseori în protector al mamei sale. Patrick îi spusese lui Nai că nu crede că frecventele lui ciocniri cu Galileo aveau vreo legătură cu gelozia.

— Băiatul nu poate să sufere autoritatea, spusese Patrick, și se opune disciplinei… Kepler, pe de altă parte…

De câte ori, în ultimii șase ani, s-a întâmplat să înceapă cineva un comentariu cu fraza „Kepler, pe de altă parte…”? se gândi Nai. Își aminti de vremea când Kenji trăia încă și băieții abia începeau să meargă. Galileo cădea în mod constant și se izbea de obiecte. *Kepler, pe de altă parte*, era atent și călca sigur. Nu cădea aproape niciodată.

Uriașii licurici încă nu aduseseră zorile în Orașul de Smarald. Nai își lăsă mintea să hoinărească în voie, cum făcea adeseori după o meditație plină de pace. Își atrase atenția că, în ultimul timp, face multe comparații între Kenji și Patrick. *Nu e cinstit din partea mea*, își spuse ea. *Nu mă pot mărita cu Patrick până n-am să încetez de tot să mai fac asta*.

Se gândi iarăși la noaptea precedentă. Zâmbi când își aminti discuția însuflețită despre Buddha. *Patrick încă mai are o naivitate de copil, un idealism pur*, își spuse Nai. *E unul din lucrurile care-mi plac cel mai mult la el*.

— Admir atât filosofia de bază a lui Buddha, cât și modul în care o abordează, spuse Patrick. Zău că da… Dar am câteva probleme… De exemplu, cum poți venera un om care-și părăsește soția și fiul și pleacă pentru a deveni cerșetor… Cum rămâne cu responsabilitatea lui față de familie?

— Tu scoți gestul lui Buddha din contextul istoric, răspunsese Nai. În primul rând, acum două mii șapte sute de ani, în India de Nord, să fii călugăr cerșetor itinerant era un mod de viață acceptabil. În fiecare sat existau câțiva, în orașe erau mulți. Când un om voia să caute „adevărul", primul lui pas normal era să se lepede de tot confortul material… În plus, ai uitat că Buddha provenea dintr-o familie foarte înstărită. Nici nu se punea problema ca soția și fiul lui să n-aibă mâncare, adăpost, îmbrăcăminte sau orice altceva ținând de strictul necesar.

Discutaseră vreo două ore, apoi se sărutaseră un timp, după care Nai se dusese la culcare singură. Când Nai îi șoptise noapte bună din prag, Patrick se întorsese deja la lecturile lui despre budism.

Licuricii aduseră zorile în orașul octopăianjenilor. *Ce greu este să explici relevanța budismului cuiva care nu a văzut niciodată Pământul*! se gândi Nai. *Chiar și aici, în această lume ciudată, extraterestră, printre stele, dorința tot mai provoacă suferință și ființele umane tot mai caută pacea spirituală. De asta, unele elemente ale budismului, ale creștinismului și ale altor mari religii de pe Pământ vor dăinui atâta timp cât vor exista oameni, indiferent unde s-ar afla ei*.

10

Richard sări din pat mai entuziasmat ca de obicei și începu să sporovăiască.

— Urează-mi noroc, îi spuse el lui Nicole în timp ce se îmbrăca. Archie a spus că vom fi plecați toată ziua.

Nicole, care se deștepta foarte lent și detesta de-a binelea orice gen de activitate în primele ore ale dimineții, se întoarse pe o parte și încercă să se bucure de ultimele câteva clipe de odihnă. Deschise puțin un ochi, văzu că încă era întuneric și-l închise la loc.

— N-am mai fost atât de emoționat de când am adus acele ultime două îmbunătățiri translatorului, spuse Richard. Știi că octopăianjenii vorbesc serios când spun că vor să mă pună la treabă… Încearcă doar să găsească sarcina potrivită pentru mine.

Richard ieși din dormitor pentru câteva minute. După zgomotele care veneau din bucătărie, Nicole își dădu seama că Richard își pregătește micul dejun. Se întoarse mâncând un fruct mare și roz care devenise preferatul lui. Rămase în picioare lângă pat, ronțăind zgomotos.

Nicole deschise încet ochii și se uită la soțul ei. Oftă.

— Presupun că aștepți să spun ceva.

— Da, spuse el. Ar fi drăguț dacă am schimba câteva remarci plăcute înainte să plec. În definitiv, s-ar putea ca ziua asta să fie cea mai importantă pentru mine, de când am sosit în Orașul de Smarald.

— Ești convins că Archie intenționează să-ți găsească o slujbă? întrebă Nicole.

— Absolut, răspunse Richard. Ăsta e scopul zilei de azi. Urmează să-mi arate unele din cele mai complexe sisteme inginerești ale lor și să încerce să determine unde anume pot fi folosite cel mai bine talentele mele… Cel puțin asta mi-a spus ieri după amiază.

— Dar de ce pleci atât de devreme? întrebă Nicole.

— Pentru că sunt foarte multe de văzut, cred… Oricum, dă-mi o sărutare. Archie o să apară în câteva minute.

Nicole îl sărută pe Richard îndatoritoare și închise iarăși ochii.

Banca de Embrioni era o clădire mare, dreptunghiulară, situată în extrema sudică a Orașului de Smarald, foarte aproape de locul unde se sfârșea Platoul central. La mai puțin de un kilometru depărtare față de bancă, un set de trei scări, fiecare cu zeci de mii de trepte, urca spre cupola polară sudică. Deasupra Băncii de Embrioni, în semiîntunericul Ramei, se întrevedeau structurile fortificate, impozante ale Marelui Corn, cu cei șase sateliți ai lui cu vârfuri ascuțite, fiecare mai mare decât orice construcție de pe planeta Pământ.

Richard și Archie încălecaseră pe un struțozaur la periferia Orașului de Smarald. Însoțiți de o escortă și trei licurici, trecuseră prin Domeniul Alternativ în doar câteva minute. Afară, în întinderile sudice ale tărâmului octopăianjenilor, erau foarte puține clădiri. În ciuda lanurilor de cereale ocazionale, cea mai mare parte a teritoriului prin care călătoreau în drumul lor spre sud îi amintea lui Richard, chiar și în lumina chioară, de Semicilindrul Nordic din Rama II, înainte să fi fost construite cele două habitate.

Richard și prietenul său octopăianjen intrară în Banca de Embrioni pe două uși foarte groase care dădeau direct într-o sală mare de conferințe. Acolo, Richard fu prezentat mai multor octopăianjeni, care îi așteptau în mod evident vizita. Richard își folosi translatorul, iar octozii citiră mișcarea buzelor lui, însă trebuia să aibă grijă să vorbească clar, pentru că ei nu erau nici pe departe atât de familiarizați cu limba oamenilor, ca Archie.

După câteva scurte formalități, unul dintre octopăianjeni îi conduse la o serie de panouri de control care găzduiau echivalentul tastaturilor de comandă, alcătuite din benzi de culoare.

— Aici avem stocați aproape zece milioane de embrioni, spuse octopăianjenul ca introducere, reprezentând peste o sută de mii de specii distincte și de trei ori pe atâta hibrizi. Durata lor normală de viață variază de la jumătate de terț până la câteva milioane de zile, sau aproximativ zece mii de ani de-ai voștri. Dimensiunile lor la vârsta adultă variază de la o fracțiune de nanometru până la mărimi aproape cât clădirea asta. Fiecare embrion este depozitat în ceea ce credem a fi condiții aproape optime pentru conservarea lui. În realitate, totuși, este nevoie de numai aproximativ o mie de medii distincte — combinații de temperatură, presiune și substanțe chimice ambientale — pentru a acoperi gama de condiții necesare… De asemenea, clădirea asta adăpostește un imens sistem de administrare și monitorizare a datelor. Acest sistem urmărește în mod automat condițiile

din fiecare mediu individual și monitorizează prima parte a dezvoltării celor câteva mii de embrioni care sunt mereu în germinare activă. Sistemul are niște aparate automate de detectare și corectare a erorilor, o structură de avertizare cu doi parametri și afișaje care pot arăta situația și/sau cataloga informațiile, atât pe pereții de aici, cât și în oricare zonă de cercetare de la etajele superioare.

Richard își chinuia mintea, încercând să înțeleagă mai clar scopul Băncii de Embrioni. *Ce concept fantastic*! se gândi el. *Octopăianjenii depozitează aici toți germenii speciilor de plante și animale de care s-ar putea să aibă vreodată nevoie pentru vreun scop anume*.

Octopăianjenul conducător spuse:

— Testarea este continuă, atât pentru a se asigura integritatea sistemelor de depozitare și conservare, cât și pentru furnizarea de specimene pentru activitățile de inginerie genetică. La orice oră, aproximativ două sute de octopăianjeni biologi sunt angrenați în mod activ în experiențele biologice care se desfășoară aici. Scopul acestor numeroase experiențe este să producă forme de viață modificate, care să îmbunătățească eficiența societății noastre…

Richard îl întrerupse.

— Îmi poți arăta un exemplu de experiment genetic? întrebă el.

— Categoric, răspunse octopăianjenul.

Se duse repede la panoul de control și, cu trei tentacule, apăsă un șir de butoane colorate.

— Cred că ești familiarizat cu una din principalele noastre metode de generare a energiei, spuse el în timp ce pe perete apărea o imagine video. După cum știi, principiul de bază e foarte simplu. Creaturile marine circulare generează și stochează în corpurile lor sarcini electrice. Noi captăm aceste sarcini cu ajutorul unei plase de sârmă, de care animalele trebuie să se lipească pentru a ajunge la hrana lor. Cu toate că acest sistem este foarte satisfăcător, inginerii noștri au arătat că el ar putea fi îmbunătățit în mod substanțial dacă s-ar putea modifica întrucâtva comportamentul creaturii… Uită-te la acest prim-plan cu o jumătate de duzină de creaturi marine generatoare de energie. Observă că în timpul acestei scurte secvențe de film, fiecare animal va trece prin trei sau patru cicluri de încărcare-descărcare. Care trăsătură a acestor cicluri ar fi de prim interes pentru un inginer de sistem?

Richard urmări cu atenție imaginea. *Bănuții de nisip sunt slab luminați după descărcare*, se gândi el, *dar își recapătă întreaga strălucire într-un timp relativ scurt*.

Întrebându-se dintr-o dată dacă nu cumva e supus unui fel de test, Richard spuse:

— Presupunând că strălucirea este un indicator al sarcinii stocate, sistemul ar putea fi făcut mai eficient prin creșterea frecvenței hrănirii.

— Exact, răspunse octopăianjenul conducător.

Archie îi transmise rapid un mesaj octodului gazdă, care se încheie înainte ca Richard să apuce măcar să-și aţintească telescopul asupra translatorului său. Între timp, pe perete apăru o altă mașinărie.

— Aici sunt trei variante genetice ale creaturilor circulare marine, care în clipa de față sunt supuse testării și evaluării. Primul candidat la înlocuire este cel din stânga. Acest prototip se hrănește aproximativ de două ori mai des decât creaturile folosite în prezent; totuși, prototipul are un dezechilibru metabolic care îi mărește semnificativ susceptibilitatea la bolile transmisibile. În prezenta evaluare sunt cântăriți toți factorii…

Richard fu condus de la o demonstrație la alta. Archie îl însoți tot timpul, dar la fiecare nou exemplu li se alătura altă echipă de specialiști octopăianjeni pentru mini-prelegerea pregătită și discuția de grup care urma întotdeauna. Una din prezentări se concentra pe relația dintre Banca de Embrioni, marea grădină zoologică ce ocupa un teritoriu considerabil în Domeniul Alternativ și bariera de păduri care forma un cerc complet în jurul Ramei, la mai puțin de un kilometru la nord de Orașul de Smarald. Prezentatorul spuse:

— Toate speciile care trăiesc în ținutul nostru sunt fie în simbioză activă, sub observație temporară într-un areal izolat — în grădina zoologică, în pădure sau, în cazul vostru, chiar în Orașul de Smarald — fie supuse experimentării aici, la Banca de Embrioni.

După o lungă plimbare pe mai multe coridoare, Richard și Archie participară la o ședință în care cinci sau șase octopăianjeni evaluau recomandarea de înlocuire a unui întreg lanț simbiotic alcătuit din patru specii. Acest lanț era responsabil de producerea unei substanțe gelatinoase care ameliora semnificativ apariția unei maladie de lentilă des întâlnită la octopăianjeni. Richard ascultă fascinat comparația între parametrii de test ai simbiozei nou propuse — resurse consumate, ritm de reproducere,

interacțiunile necesare cu octopăianjenii, coeficienții de eroare și predictibilitatea comportamentului — și sistemul existent. În urma ședinței se hotărî ca, într-una dintre cele trei „zone” de fabricație, noua simbioză să fie implementată pe o perioadă de câteva sute de zile, după care decizia avea să fie rediscutată.

La mijlocul zilei de muncă, Richard și Archie fură programați să rămână singuri o jumătate de tert. La cererea lui Richard, își luară mâncarea și băutura la pachet, încălecară pe struțozaur, rechiziționară o pereche de licurici și ieșiră în frigul și întunericul din Platoul Central. Când, în cele din urmă, descălecă, Richard se plimbă cu brațele întinse, privind vastitatea Ramei.

— Pe cine dintre voi preocupă semnificația tuturor acestora sau măcar încearcă s-o descifreze? îl întrebă Richard pe Archie.

Octopăianjenul răspunse că nu înțelegea întrebarea.

— Ba da, ai înțeles, ființă vicleană, spuse Richard zâmbind. Doar că această perioadă de timp a fost, evident, prevăzută de Optimizatorii voștri pentru un alt gen de conversație între noi… Dar, Archie, nu vreau să discut cu tine despre alegerea mea de a lucra într-un anume departament tehnic din Banca de Embrioni, ca să-mi aduc „contribuția” care să justifice „resursele” necesare întreținerii mele… Vreau să vorbim despre ceea ce se petrece în *realitate* aici. De ce ne aflăm noi — oamenii, sesilele, avianii și voi, cu toată menajeria voastră — pe această uriașă și misterioasă navă spațială care se îndreaptă spre steaua pe care noi oamenii o numim Tau Ceti?

Archie răspunse abia după vreo treizeci de secunde.

— Membrilor speciei noastre li s-a spus, în timp ce erau la Baza de Tranzit, în același timp cu voi, că nu știu ce inteligență superioară catalogheză formele de viață din galaxie, punând un accent deosebit pe speciile capabile de călătorii spațiale. Noi am adunat o colonie tipică, așa cum ni s-a cerut, și am instalat-o în acest vehicul Rama astfel încât să poată fi realizate observațiile detaliate necesare, privitoare la specia noastră.

— Deci nici voi, octopăianjenii, nu știți mai multe decât știm noi, oamenii, despre *cine* sau *ce* se află în spatele acestui plan măreț?

— Nu, răspunse Archie. De fapt, probabil că știm mai puține. Nici unul dintre octopăianjenii care au stat un timp la Baza de Tranzit nu face parte din colonia noastră. După cum ți-am spus, acel contingent de octopăianjeni din Rama II era o specie diferită, inferioară. Singurele informații la prima mână care există la bordul acestei nave spațiale provin de la tine, de la

familia ta și ce date comprimate or exista în interiorul acelui mic volum de material sesil pe care încă îl mai păstrăm în grădina noastră zoologică.

— Și asta-i tot? întrebă Richard. Nici unul dintre voi nu pune întrebări?

— Am fost instruiți de tineri să nu ne pierdem timpul cu probleme despre care nu putem obține date semnificative, replică Archie.

Richard rămase tăcut pe moment.

— De unde știți voi atât de multe despre aviani și sesile? întrebă el apoi, brusc.

— Îmi pare rău, Richard, spuse Archie după o scurtă pauză, dar acum nu pot discuta cu tine acest subiect… După cum ai presupus, sarcina mea pentru această perioadă de prânz este să mă asigur dacă ai fi sau nu încântat să accepți o însărcinare tehnică la Banca de Embrioni și, dacă da, care din multele zone pe care le-ai văzut azi ți se pare mai interesantă.

— Deh, a fost un tur pe cinste! spuse Richard, râzând, apoi adăugă: Da, Archie, totul e fascinant, mai ales ce numesc eu departamentul enciclopedic. Cred că mi-ar plăcea să lucrez acolo — în felul ăsta mi-aș putea extinde puținele cunoștințe de biologie… Dar de ce-mi pui acum întrebarea asta? N-o să avem și alte „demonstrații” după prânz?

— Ba da, răspunse Archie. Dar programul de după-amiază vizează în principal aspectele complexe. Aproape jumătate din Banca de Embrioni este alocată microbiologici. Coordonarea acestei activități e mai complexă și include comunicarea cu morfii pitici. Ne e greu să ni te imaginăm lucrând în vreunul din acele departamente.

Dedesubtul principalului laborator de microbiologic se afla un subsol în care se putea intra numai cu permis special. Când Archie menționă că în acel subsol al Băncii de Embrioni sunt produse mari cantități de cuadroizi de imagine zburători, Richard se milogi, practic, să vadă și el procesul. Trebui să aștepte mai mulți fengi, stând degeaba, în timp ce Archie obținea permisiunea de a vizita „pepiniera” de cuadroizi.

Alți doi octopăianjeni îi călăuziră de-a lungul unei succesiuni de rampe către zona subterană.

— Pepiniera a fost intenționat construită mult sub nivelul subsolului, pentru o mai bună izolare și protecție, îi spuse Archie lui Richard. Mai avem trei spații similare împrăștiate pe domeniul nostru.

Doamne sfinte! spuse Richard în sinea sa când ieși, împreună cu cei trei octopăianjeni care-l însoțeau, pe o platformă suspendată deasupra unei

vaste pardoseli dreptunghiulare. Recunoscu pe loc ceea ce vedea. La mai mulți metri sub ei, în jur de o sută de morfi pitici împrăștiați prin spațiul amenajat executau sarcini necunoscute. Din tavan atârnau opt rețele dantelate, dreptunghiulare, făcute din zăbrele, fiecare cu o lungime de aproximativ cinci metri și o lățime de doi metri, plasate simetric prin cameră. Chiar sub fiecare rețea se afla un obiect oval, mare, cu exteriorul întărit. Aceste opt obiecte semănau cu niște nuci uriașe și erau înconjurate de o împletitură ca din viță groasă.

— Am mai văzut așa ceva cu mulți ani în urmă, spuse Richard emoționat. Sub New York. A fost chiar înainte de prima mea întâlnire cu unul dintre verii voștri. Și Nicole, și eu am tras o sperietură cumplită.

— Cred că am citit ceva despre acel incident, spuse Archie. Înainte să le aducem pe Ellie și Eponine în Orașul de Smarald, am studiat toate dosarele vechi privitoare la specia voastră. Unele date au fost comprimate, așa că nu erau multe amănunte…

— Îmi amintesc de incidentul ăla de parcă a fost ieri, îl întrerupse Richard. Pusesem doi roboți miniaturali într-un mic metrou și ei au dispărut în tunel. Au ajuns într-o zonă ca asta și, după ce s-au cățărat pe o împletitură ca asta, au fost vânați și capturați de un văr de-al vostru…

— Nu încape îndoială că roboții au nimerit într-o pepinieră de cuadroizi, sau creșă, dacă vrei. Octozii aceia au reacționat ca s-o apere. E foarte simplu…

Archie îi făcu semn inginerului cu rol de ghid că e timpul să-și susțină prezentarea.

— Reginele cuadroide își petrec perioada de gestație în compartimente speciale care se află în imediata vecinătate a etajului principal, spuse inginerul octod. Fiecare regină depune mii de ouă. Când numărul ouălor depuse ajunge la câteva milioane, ele sunt adunate și puse într-unui din acele containere ovale. Interiorul containerelor este menținut la o temperatură foarte înaltă, care reduce semnificativ timpul de dezvoltare a cuadroizilor. Ţesătura groasă din jurul containerelor absoarbe excesul de căldură, astfel încât condițiile de lucru să fie acceptabile pentru morfii pitici care supraveghează creșa.

Richard asculta doar pe jumătate atent, căci mintea lui se concentra asupra unui moment petrecut cu mulți ani în urmă. *Acum totul e limpede*, își spuse el. *Metroul acela micuț era pentru morfii pitici*.

— …Sondele de monitorizare din interiorul containerelor identifică exact momentul când cuadroizii sunt gata să roiască. Cu câțiva fengi înainte de deschiderea automată a ovalelor, grinzile de deasupra sunt impregnate cu agenții chimici corespunzători. Primele zboară noile regine, atrase de aceste substanțe chimice. Le urmează roiul dezlănțuit al masculilor, care formează nori negri, vizibili, în ciuda dimensiunilor lor minuscule. Cuadroizii sunt recoltați de pe grinzi și intră imediat în procesul de instruire în masă.

— Foarte elegant, spuse Richard. Dar am o întrebare simplă: *de ce* acceptă cuadroizii să colecteze imagini pentru voi?

Archie răspunse:

— Ca să-ți răspund pe scurt, cuadroizii au fost prelucrați genetic, de-a lungul mai multor mii de ani, să fie receptivi la directivele noastre. Noi, sau mai degrabă morfii noștri pitici specialiști, vorbesc limbajul chimic pe care-l folosesc cuadroizii pentru a comunica între ei. Dacă fac ce li se cere, cuadroizii primesc hrană. Dacă muncesc satisfăcător o perioadă lungă de timp, li se permit plăcerile sexului.

— Dintr-un roi dat, ce procent de cuadroizi urmează instrucțiunile voastre?

— Rata eșecului pentru prima imagine e cam de zece la sută, răspunse octopăianjenul inginer. O dată ce s-a stabilit tiparul comportamental și ciclul de răsplată a fost reîntărit, rata eșecului scade spectaculos.

— Al naibii de impresionant! spuse Richard, cu admirație. Cred că biologia asta e mai complexă și mai importantă decât m-am gândit eu vreodată.

Pe drumul de întoarcere în Orașul de Smarald, Richard și Archie discutară despre punctele forte și slăbiciunile sistemelor tehnice biologice comparativ cu cele ne-biologice. Conversația se dovedi predominant filosofică, esoterică, fără multe concluzii clare. Totuși, căzură de acord asupra faptului că funcția enciclopedică, reprezentată în principal de stocarea, manipularea și prezentarea vastelor cantități de informații, era îndeplinită mai eficient de sistemele nebiologice.

Când ajunseră aproape de orașul în formă de dom, lumina verde se stinse brusc. Noaptea se lăsase din nou asupra centrului domeniului octopăianjenilor. La scurt timp după aceea apăru o pereche suplimentară de licurici, pentru a-i da struțozaurului mai multă lumină.

Fusese o zi lungă și Richard era foarte obosit. Când intrară la periferia Domeniului Alternativ, lui Richard i se păru că vede ceva zburând în întuneric, în dreapta lui.

— Ce s-a întâmplat cu Timmy și Tammy? întrebă el.

— Amândoi s-au împerecheat și au mai mulți urmași, răspunse Archie. Puii lor sunt îngrijiți la grădina zoologică.

— Aș putea să-i văd? întrebă Richard. Mi-ai spus o dată, acum câteva luni, că ar fi posibil, într-o bună zi, să-i văd…

— Cred că da, răspunse Archie după o scurtă tăcere. Deși grădina zoologică este o zonă cu acces restricționat, complexul avian se află foarte aproape de intrare.

Ajunseră la prima structură mare din Domeniul Alternativ; Archie descălecă și intră în clădire. Când se întoarse, îi spuse ceva struțozaurului.

— Am obținut permisiunea doar pentru o vizită scurtă, spuse Archie.

Struțozaurul ieși din aleea principală și începu să-și croiască drum pe potecile mai mici ale comunității. Richard făcu cunoștință cu administratorul grădinii zoologice, care îi duse cu un vehicul până la un complex aflat la doar o sută de metri de intrarea în grădina zoologică. Timmy și Tammy erau amândoi acolo. Îl recunoscură imediat pe Richard; sporovăitul și țipetele lor de plăcere umplură întunericul. Avianii îl prezentară pe Richard puilor din grupul lor. Tinerii se arătară extrem de timizi în prezența primei ființe umane pe care o vedeau. Richard, cuprins de emoții puternice, mângâia burțile catifelate ale prietenilor săi extratereștri, amintindu-și de zilele în care el fusese singurul lor protector, în adăpostul subteran din New York.

Își luă rămas bun de la aviani și se urcă în vehicul împreună cu Archie și administratorul grădinii zoologice. La jumătatea drumului spre intrarea grădinii zoologice auzi un sunet care-l alertă și-i făcu pielea de găină. Rămase perfect nemișcat și concentrat. Sunetul se repetă chiar înainte ca vehiculul să se oprească.

— Nu se poate să mă fi înșelat, îi spuse cu insistență Richard lui Nicole. L-am auzit de două ori. Nu există sunet care să semene cu plânsul unui copil, al unui pui de om.

— Eu nu pun la îndoială vorbele tale, Richard, spuse Nicole. Încerc doar să exclud în mod logic orice alte posibile surse ale sunetului pe care l-ai auzit. Puii de aviani au un țipăt aparte, care ar putea semăna puțin cu

plânsul unui prunc… și, la urma urmei, te aflai într-o grădină zoologică. Putea fi alt animal.

— Nu, spuse Richard. Știu ce am auzit. Am trăit suficient alături de copii și am auzit destule plânsete la viața mea.

Nicole zâmbi.

— Acum s-au inversat rolurile, nu-i așa, iubitule? Mai ții minte ce mi-ai răspuns când ți-am spus că am văzut un chip de femeie în fresca aceea, în seara când am fost să vedem piesa octopăianjenilor? M-ai luat peste picior și mi-ai spus că sunt „absurdă”, dacă-mi amintesc bine.

— Așadar, care-i explicația? Oare octopăianjenii au răpit și alți oameni din Avalon? Fără ca incidentul să fie făcut public? Dar cum ar fi putut…

— I-ai spus ceva lui Archie? întrebă Nicole.

— Nu. Eram prea uluit. La început m-a uimit faptul că nici el, nici administratorul grădinii zoologice n-au făcut nici un comentariu, dar pe urmă mi-am amintit că octopăianjenii sunt surzi.

Amândoi rămaseră tăcuți câteva clipe.

— Tu nu trebuia să auzi plânsul ăla, Richard. Din nebăgare de seamă, gazdele noastre aproape perfecte au făcut o greșeală de nedorit.

Richard râse.

— Bineînțeles că octopăianjenii înregistrează conversația asta. Până mâine, vor ști că *noi* știm…

— Să nu le spunem nimic celorlalți, deocamdată, zise Nicole. Poate că octopăianjenii se vor hotărî să ne împărtășească secretul lor… Apropo, când începi lucrul?

— Când vreau, răspunse Richard. I-am spus lui Archie că mai întâi am de terminat niște treburi proprii.

— S-ar părea că ai avut o zi fascinantă, spuse Nicole. Pe-aici a fost liniște. Un singur lucru mai aparte. Patrick și Nai au stabilit data nunții… De mâine în trei săptămâni.

— Poftim?! De ce nu mi-ai spus mai devreme? Nicole râse.

— N-am avut ocazia… De când ai intrat pe ușă ai vorbit întruna despre plânsetele de la grădina zoologică, aviani și cuadroizi și Banca de Embrioni… Știam din experiență că n-am nici o șansă să-ți dau vestea până nu te liniștești.

— Ei bine, soacră mare, cum te simți? întrebă Richard după câteva secunde.

— Una peste alta, sunt foarte mulțumită, răspunse Nicole. Știi ce simt pentru Nai… Doar că momentul și locul mi se par ciudate pentru a începe o căsnicie.

11

Stăteau în camera de zi a familiei Wakefield, așteptând mireasa. Patrick își frângea nervos mâinile.

— Ai răbdare, tinere, spuse Max, traversând camera și cuprinzându-l pe Patrick în brațe. O să vină… Orice femeie vrea ca în ziua nunții să arate mai bine ca niciodată.

— Eu n-am vrut, spuse Eponine. De fapt, nici nu mai țin minte cum eram îmbrăcată la nunta mea.

— Ba eu țin bine minte, franțuzoaico, spuse rânjind Max. Mai ales sus, în iglu. Din câte-mi amintesc, majoritatea timpului ai fost în costumul în care te-ai născut.

Eponine râse. Nicole intră în cameră și anunță:

— Vine peste câteva minute. Ellie o ajută la ultimele retușuri. Unde sunt Archie și doctorul Blue? întrebă ea uitându-se în jur.

— Au dat o fugă până la ei acasă, răspunse Ellie, care intrase în urma lui Nicole. Au un cadou special pentru mireasă.

— Nu-mi place să-i am prin preajmă pe octopăianjenii ăia, spuse Galileo pe un ton nesuferit. Îmi dau fiori.

— De săptămâna viitoare, Galileo, spuse Ellie cu blândețe, în clasa voastră se va afla aproape tot timpul un octopăianjen… El vă va ajuta să le învățați limba…

— Nu vreau să învăț limba lor! spuse sfidător băiatul. În timp ce Ellie ieșea din nou, Max se duse lângă Richard.

— Cum merge treaba, amice? Nu prea te-am văzut în ultimele două săptămâni.

— E absolut fascinant, spuse Richard cu entuziasm. Lucrez la un proiect enciclopedic — îi ajut să proiecteze un nou set de programe care să afișeze toate informațiile vitale despre sutele de mii de specii aflate în Banca de Embrioni. Octopăianjenii acumulează o enormă bogăție de date în urma testelor pe care le efectuează, dar când vine vorba de administrarea acelor date în mod eficient sunt surprinzător de limitați, în sensul că nu dispun de cunoștințe tehnice de administrare prea avansate. Chiar ieri, de exemplu, am început să lucrez la niște date recente, obținute în urma testelor, despre un

set de agenți microbiologici care, în taxonomia octopăianjenilor, sunt clasificați după gama plantelor și animalelor pentru care ei sunt letali…

Richard se opri. Archie și doctorul Blue intrară ducând împreună o cutie înaltă de aproximativ un metru, învelită într-un pergament de-al lor. Octopăianjenii așezară darul într-un colț al camerei și rămaseră în picioare lângă perete. Un moment mai târziu apăru Ellie, fredonând marșul nupțial de Mendelssohn. Nai venea în urma ei.

Mireasa lui Patrick era îmbrăcată în rochia ei de mătase thailandeză, împodobită cu flori galbene și negre strălucitoare, pe care octopăianjenii i le dăduseră lui Ellie. Ea le prinsese pe rochie cu ace cu gămălie, în locuri strategice. Patrick se ridică și rămase în picioare lângă Nai, în fața mamei lui.

Nicole fusese rugată să oficieze ceremonia și s-o facă în mod cât mai simplu. În timp ce se pregătea să înceapă, Nicole se trezi cu mintea inundată dintr-o dată de amintirile altor nunți din viața ei. Îi văzu pe Max și Eponine, pe Michael O'Toole și fiica ei, Simone, pe Robert și Ellie… Nicole se cutremură involuntar când amintirea zgomotului de împușcături veni nepoftită în mintea ei. *Încă o dată*, se gândi Nicole, străduindu-se să revină la prezent, *ne-am adunat cu toții aici*.

Abia putea să vorbească. Sentimentele o copleșeau. *Asta e ultima nuntă la care particip*, se gândi ea, cât pe ce s-o spună cu glas tare. *Nu va mai fi alta*.

O lacrimă i se rostogoli pe obrazul stâng.

— Te simți bine, Nicole? întrebă șoptit veșnic sensibila Nai.

Nicole dădu din cap și zâmbi.

— Prieteni, spuse Nicole, ne-am adunat cu toții astăzi pentru a fi martori la oficierea cununiei lui Patrick Ryan O'Toole cu Nai Buatong Watanabe. Să formăm un cerc în jurul lor, braț la braț, pentru a ne arăta dragostea pe care le-o purtăm și sprijinul pentru căsătoria lor.

Cercul prinse formă; Nicole le făcu semn celor doi octopăianjeni, care-i cuprinseră cu tentaculele pe oamenii de lângă ei.

— Patrick, spuse Nicole cu glas scăzut, o iei de soție și parteneră pe această femeie, Nai, promițând s-o iubești și s-o respecți până la sfârșitul vieții?

— Da, spuse Patrick.

— Și tu, Nai, continuă Nicole, îl iei de soț și partener de viață pe acest bărbat, Patrick, promițând să-l iubești și să-l respecți până la sfârșitul vieții?

— Da, spuse Nai.

— Atunci vă declar soț și soție.

Patrick și Nai se îmbrățișară și toată lumea aclamă. Proaspeții căsătoriți o îmbrățișară pe Nicole.

— Ai discutat vreodată cu Patrick despre sex? îl întrebă Nicole pe Richard, după ce petrecerea se termină și oaspeții se împrăștiară.

— Nu, răspunse Richard. S-a oferit Max… Dar nu cred că era nevoie. La urma urmei, Nai a mai fost măritată… Doamne, dar ai fost tare emoționată în seara asta. De ce?

Nicole zâmbi.

— Mă gândeam la alte nunți, Richard. A lui Simone cu Michael, a lui Ellie cu Robert…

— Pe asta aș vrea s-o uit, spuse Richard. Din multe motive.

— În timpul ceremoniei credeam că plâng din cauză că asta e probabil ultima nuntă la care particip. Dar mai târziu, în timpul petrecerii, m-am gândit la altceva. Richard, te-a deranjat vreodată faptul că noi doi n-am avut o ceremonie oficială?

— Nu, spuse Richard, clătinând din cap. Am avut o ceremonie cu Sarah și mi-a ajuns…

— Da, Richard, *tu* ai avut o nuntă. Eu n-am avut niciodată. Am născut copii zămisliți cu trei tați diferiți, dar n-am fost nici măcar o dată mireasă.

Richard rămase tăcut câteva clipe.

— Și crezi că de asta plângeai?

— Poate, răspunse Nicole. Nu știu sigur.

Nicole începu să se plimbe prin cameră; Richard era adâncit în gânduri.

— Ai văzut ce statuie superbă a lui Buddha i-au dat lui Nai octopăianjenii? spuse ea. O măiestrie artistică desăvârșită… Cred că Archie și doctorul Blue chiar s-au distrat la petrecere. Mă întreb de ce a venit Jamie să-i ia atât de devreme…

— Ai vrea să ai o ceremonie de nuntă? întrebă Richard, dintr-o dată.

Nicole râse.

— La vârsta noastră? Suntem bunici deja.

— Totuși, dacă asta te-ar face fericită…

— Mă ceri în căsătorie, Richard Wakefield?

— Așa cred. N-aș vrea să fii nefericită din cauză că n-ai fost niciodată mireasă.

Nicole traversă camera și-și sărută soțul.

— S-ar putea să fie amuzant, spuse ea. Dar să nu plănuim nimic până nu-i vedem pe Patrick și Nai așezați la casa lor. N-aș vrea să le fur luminile rampei.

Richard și Nicole porniră spre dormitor braț la braț, dar, uluiți, dădură peste Archie și doctorul Blue.

— Trebuie să veniți chiar acum cu noi, spuse Archie. E o urgență.

— *Acum*? întrebă Nicole. La ora asta?

— Da, spuse doctorul Blue. Numai voi doi. Optimi-zatorul Șef vă așteaptă… Ea vă va explica totul.

Primul gând al lui Nicole fu că această convocare avea legătură cu plânsul de copil pe care Richard îl auzise după prima vizită la Banca de Embrioni. Era copilul bolnav? Pe moarte, poate? Atunci de ce nu se duceau direct la grădina zoologică, aflată în afara domului, pe Domeniul Alternativ?

Optimizatorul Șef și echipa ei îi așteptau într-adevăr. În cameră erau două scaune. De îndată ce Richard și Nicole se așezară, octopăianjenul conducător începu să vorbească în culori.

— Suntem pe cale să ne confruntăm cu o criză majoră, una care, din nefericire, ar putea duce la un război între speciile noastre.

Făcu semn cu un tentacul și, pe perete, începură să apară imagini video.

— Azi, în zori, două elicoptere au început să transporte trupe de oameni din insula New York spre cel mai nordic sector al domeniului nostru, în imediata apropiere a Mării Cilindrice. Datele pe care le-am obținut cu ajutorul cuadroizilor indică faptul că specia voastră se pregătește să lanseze un atac împotriva noastră și, mai mult decât atât, că Nakamura, conducătorul vostru, a convins populația umană că noi suntem dușmanii voștri. A obținut sprijinul Senatului pentru război și, într-o perioadă de timp relativ scurtă, a creat un arsenal care ar putea cauza daune substanțiale coloniei noastre.

Optimizatorul Șef se opri cât timp Richard și Nicole se uitară la imaginile video care arătau cum în Noul Eden sunt fabricate bombe, aruncătoare de flăcări și mitraliere.

— In ultimele patru zile, grupuri mici de oameni au întreprins misiuni de recunoaștere la sol, iar cele două elicoptere, misiuni similare în aer. Aceste misiuni de recunoaștere au pătruns spre sud până la pădurea barieră

și au acoperit întreaga suprafață cilindrică a teritoriului nostru. În regiunea cercetată de oameni se află aproape treizeci la sută din rezervele noastre de hrană, energie și apă. Nu au avut loc lupte, căci noi n-am opus nici o rezistență activităților de explorare. Totuși, am plasat indicatoare în locuri cheie, folosind ceea ce cunoaștem din limba voastră, pentru a-i informa pe soldații oameni că întregul Semicilindru sudic este tărâmul unei alte specii avansate, dar pașnice și pentru a le cere să se întoarcă în regiunea lor. Indicatoarele noastre au fost ignorate… Acum două zile s-a petrecut un incident neplăcut. În timp ce se recoltau grânele dintr-unul din marile noastre lanuri, un elicopter a survolat zona, a aterizat în apropiere și din el au coborât patru soldați. Fără să fie provocați în vreun fel, oamenii ăștia au executat cele trei animale care se ocupau cu recoltarea — aceleași creaturi cu șase brațe pe care voi doi le-ați văzut în prima vizită făcută pe domeniul nostru — și au dat foc lanului de cereale. De la acel incident, am schimbat mesajul de pe indicatoare: am arătat în mod clar că orice alt comportament similar va fi considerat un act de război. Cu toate acestea, acțiunile din zorii zilei de azi ne arată fără putință de tăgadă că avertismentele noastre n-au fost luate în seamă și că specia voastră are de gând să pornească un conflict pe care nu-l poate câștiga. Azi mă gândeam să fac publică declarația de război, un eveniment extrem de grav într-o colonie de octopăianjeni, cu ramificații la toate nivelele societății noastre. Totuși, înainte de a face gestul ireversibil, m-am consultat cu alți octopăianjeni pentru părerile cărora am cel mai mare respect… Cei mai mulți membri ai echipei mele au fost în favoarea declarației de război, nevăzând nici o cale de a-i convinge pe semenii voștri că un conflict cu noi ar însemna un dezastru pentru ei. Însă octopăianjenul pe care voi îl numiți Archie a făcut echipei mele o propunere care credem că are o cât de mică probabilitate de reușită. Deși analiștii în domeniul statistic ne spun că totuși războiul este rezultatul cel mai probabil, principiile noastre ne impun să facem tot ce este cu putință pentru a evita războiul… Întrucât propunerea lui Archie aduce cu sine implicarea și cooperarea voastră, v-am chemat în această seară aici.

Optimizatorul Șef se opri din vorbitul în culori și se deplasă repede spre marginea camerei. Richard și Nicole se uitară unul la celălalt.

— Translatorul tău a reușit să prindă tot ce s-a spus? întrebă Nicole.

— Cea mai mare parte, răspunse Richard. Am înțeles esența situației… Ai vreo întrebare? Sau ar trebui să le spunem să continue cu propunerea lui Archie?

Nicole dădu din cap în direcția lui Archie și prietenul lor veni în mijlocul camerei, după care spuse:

— M-am oferit să negociez personal cu conducătorul oamenilor, în încercarea de a opri acest conflict înainte ca el să se transforme într-un război total. Totuși, pentru a înfăptui acest lucru, am nevoie de puțin ajutor. Dacă apar dintr-o dată în tabăra soldaților oameni, ei mă vor ucide. Și chiar dacă n-ar face-o, n-ar avea cum să înțeleagă ce le spun eu. Așa că trebuie să mă însoțească un om care înțelege limba noastră, pentru a traduce limbajul culorilor, căci altfel nu poate fi inițiat nici un dialog cu sens…

După ce Richard și Nicole îi spuseră Optimizatorului Șef că nu au nimic împotriva ideii avansate de Archie, cei doi oameni și colegul lor octopăianjen fură lăsați singuri pentru a discuta amănuntele. Ideea lui Archie era simplă. El și Nicole vor intra împreună în tabăra de lângă Marea Cilindrică și vor cere o întâlnire cu Nakamura și ceilalți conducători ai oamenilor. La acea întâlnire, Archie și Nicole vor explica faptul că octopăianjenii sunt o specie iubitoare de pace, care nu ridică pretenții teritoriale în partea de nord a Mării Cilindrice. Archie le va cere oamenilor să-și retragă tabăra și să înceteze survolările. Dacă era nevoie, ca o dovadă de bunăvoință din partea octopăianjenilor, Archie va oferi provizii de hrană și apă pentru a-i ajuta pe oameni să depășească dificultățile prin care treceau în acea perioadă. Astfel se va stabili o relație permanentă între cele două specii, înțelegerea fiind validată prin semnarea unui tratat.

— Doamne sfinte! exclamă Richard, după ce termină de tradus comentariile lui Archie. Și eu o credeam *pe Nicole* idealistă!

Archie nu înțelese remarca lui Richard. Nicole îi explică răbdătoare octopăianjenului că era puțin probabil ca liderii Noului Eden să fie atât de rezonabili cum presupunea Archie.

— Este întru totul posibil, spuse ea pentru a sublinia cât de periculoasă e propunerea lui Archie, să ne omoare *pe amândoi*, înainte ca măcar să fim lăsați să spunem ceva.

Archie insistă că propunerea lui are șanse să fie acceptată până la urmă, pentru că era clar în interesul oamenilor care trăiau în Noul Eden.

Frustrat, Richard spuse:

— Uite ce e, Archie, ce spui tu pur și simplu nu ține. Există multe ființe umane, printre care și Nakamura, care nu dau doi bani pe binele coloniei. De fapt, bunăstarea comună nici măcar nu-i un factor în funcția obiectivă a

subconștientului, ca să folosesc termenii tăi, care le guvernează comportamentul. Lor nu le pasă decât de ei înșiși. Cântăresc fiecare decizie în funcție de măsura în care le va spori sau nu puterea ori influența personală. În istoria noastră, liderii și-au distrus deseori propriile țări sau colonii în încercarea de a-și păstra puterea.

Octopăianjenul era încăpățânat.

— Ceea ce descrii tu pur și simplu nu poate fi adevărat în raport cu o specie avansată, insistă Archie. Legile fundamentale ale evoluției indică în mod clar că acele specii care pun pe primul plan binele grupului vor supraviețui celor în care individul deține supremația… Voi sugerați că ființele umane sunt un fel de aberație, o ciudățenie a națiunii care încalcă…

Nicole îl întrerupse.

— Toate astea sunt foarte interesante, dar avem o chestiune mai presantă. Trebuie să schițăm un plan de acțiune care să nu aibă lacune… Richard, dacă nu-ți place planul lui Archie, ce propui?

Richard reflectă câteva momente înainte de a vorbi.

— Eu cred că Nakamura a angajat Noul Eden în această acțiune împotriva octopăianjenilor din multe motive, unul fiind înlăturarea criticilor la adresa eșecului guvernării sale. Nu cred că el poate fi întors din drum, decât dacă cetățenii se pronunță într-o măsură copleșitoare împotriva războiului și, îmi pare rău să spun, dar nu cred că *asta* se va întâmpla, decât în cazul în care coloniștii sunt convinși că războiul va fi un dezastru.

— Așadar, tu crezi că amenințările sunt necesare? întrebă Nicole.

— Ca un minim. Părerea mea e că o demonstrație de forță militară făcută de octopăianjeni ar fi perfectă, spuse Richard.

— Mă tem că lucrul ăsta e imposibil, cel puțin în circumstanțele actuale, spuse Archie.

— De ce? întrebă Richard. Optimizatorul Șef vorbea cu încredere despre câștigarea oricărui război care ar putea avea loc. Dacă ați ataca și ați distruge în întregime tabăra aia…

— Acum *tu* nu ne înțelegi *pe noi*, spuse Archie. Pentru că războiul sau orice alt conflict care poate duce în mod deliberat la decese este o cale foarte ineficientă de rezolvare a disputelor, colonia noastră are reglementări foarte stricte în privința acțiunilor ostile. În societatea noastră s-au instituit măsuri de control astfel încât războiul să fie ultima soluție posibilă… De exemplu, noi nu avem armată permanentă și nici stocuri de arme… Și mai există și alte metode de restricționare. Toți optimizatorii care participă la

luarea unei decizii de declarare a războiului, ca și toți octopăianjenii angajați într-un conflict armat, sunt lichidați imediat după război.

— Poftim??? exclamă Richard, nevenindu-i să creadă. Așa ceva nu e cu putință!

— Ba da, este, spuse Archie. După cum îți imaginezi, acești factori împiedică semnificativ angajarea noastră în ostilități care nu au un caracter de apărare. Optimizatorul Șef știe că și-a semnat propria condamnare la moarte acum două săptămâni, când a autorizat începerea pregătirilor de război. Toți cei optzeci de octopăianjeni care lucrează acum în Domeniul de Război vor fi lichidați, fie când acest război se termină, fie când amenințarea războiului a depășit în mod oficial… Eu însumi, întrucât am luat parte la discuțiile de azi, voi fi trecut pe lista de lichidare, dacă se declară războiul. Richard și Nicole rămaseră fără grai.

— Pentru un octopăianjen, continuă Archie, singura justificare posibilă pentru un război este amenințarea fără echivoc a însăși supraviețuirii coloniei. O dată ce amenințarea este identificată și recunoscută, specia noastră cunoaște o metamorfoză și trece la război, luptând fără milă, până când amenințarea este cu desăvârșire înlăturată sau colonia noastră este distrusă… Cu multe generații în urmă, unii optimizatori foarte înțelepți și-au dat seama că, din punct de vedere psihic, acei octopăianjeni angajați în ucidere sau în plănuirea uciderii erau atât de perturbați de experiențele prin care trecuseră, încât deveneau un obstacol semnificativ în calea funcționării pașnice a coloniei. De asta au fost legiferate normele privitoare la lichidare.

Richard și Nicole rămaseră tăcuți, chiar și după ce Archie termină de vorbit. În cele din urmă, Richard dădu să-i ceară lui Archie să iasă din cameră pentru a putea vorbi între patru ochi cu soția sa, dar își aminti repede de omniprezenții cuadroizi.

— Dragă Nicole, spuse el în sfârșit, planul lui Archie nu mi se pare foarte bun, din mai multe motive. În primul rând, eu ar trebui să merg cu el, și nu tu…

Când Nicole dădu să-l întrerupă, Richard îi făcu semn să tacă.

— Te rog să mă asculți până la capăt, spuse el. În toată căsnicia noastră, dar mai ales de când am plecat de la Baza de Tranzit, tu ai fost mereu luptătoarea, ți-ai pus mereu la bătaie timpul și energia pentru binele familiei sau al coloniei… Acum e rândul meu… În plus, de data asta cred că eu sunt mai potrivit pentru misiunea propusă. Eu îi pot speria mai ușor pe semenii

noștri, descriind loviturile nimicitoare pe care le pot primi de la octopăianjeni…

— Dar tu nu vorbești bine limba lor, protestă Nicole. Fără translatorul tău…

— M-am gândit și la asta, spuse Richard. Și cred că ar trebui ca Ellie și Nikki să vină cu Archie și cu mine. În primul rând, dacă avem un copil printre noi, probabilitatea să fim uciși de trupele din avangardă se reduce semnificativ. În al doilea rând, Ellie vorbește fluent limba octopăianjenilor și mă poate ajuta dacă translatorul meu se dovedește necorespunzător. În al treilea rând, și acesta e poate motivul cel mai important, singura crimă pe care Nakamura și acoliții lui le-o pot atribui octopăianjenilor este răpirea lui Ellie. Dacă ea apare în fața lor, sănătoasă și plină de laude la adresa inamicului extraterestru, efortul de război va fi subminat.

Nicole se încruntă.

— Nu-mi place ideea ca Nikki să meargă cu voi… E mult prea periculos. Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă fetița pățește ceva…

— Nici eu, spuse Richard. Dar nu cred că Ellie va merge fără ea… Nu există planuri *bune*, Nicole… Vom fi nevoiți să alegem varianta cea mai puțin problematică.

În timpul unei pauze survenită în conversație, Archie li se adresă în culori.

— Argumentele lui Richard sunt excelente, îi spuse octopăianjenul lui Nicole. Și mai e un motiv pentru care este preferabil ca tu să rămâi aici în Orașul de Smarald: restul oamenilor rămași aici vor avea nevoie de talentul tău de conducător în zilele grele care ne așteaptă.

Mintea lui Nicole galopa nebunește. Nu se așteptase ca Richard să se ofere să plece el.

— Vrei să spui, Archie, că ești de acord cu propunerile lui Richard, inclusiv să le luați pe Ellie și Nikki cu voi?

— Da, răspunse octopăianjenul.

Nicole se întoarse spre soțul ei.

— Dar, Richard, știu bine cât de tare urăști ceea ce numești „rahatul politic”. Ești sigur că te-ai gândit bine?

Richard dădu afirmativ din cap. Nicole ridică din umeri.

— În regulă, atunci, spuse ea. Să vorbim cu Ellie. Dacă ea e de acord, se cheamă că avem un plan.

Optimizatorul Șef consideră că propunerea amendată avea unele șanse de succes, dar ținu să amintească fiecăruia că, pe baza analizei făcute de octopăianjeni, exista totuși o mare probabilitate ca atât Archie, cât și Richard să fie uciși. Nicole simți că-i stă inima în loc când traduse atenționarea liderului octopăianjen. Nimic din ceea ce spunea Optimizatorul Șef nu constituia o noutate pentru Nicole, însă era atât de implicată în planuri și discuții încât nu conștientiza pe deplin posibilele rezultate ale deciziei lor.

Nicole vorbi foarte puțin cât timp factorii de decizie căzură de acord asupra unui orar de bază. Când îl auzi pe Richard spunând că Archie și el, cu sau fără Ellie și Nikki, vor părăsi Orașul de Smarald a doua zi, la un tert după ivirea zorilor, Nicole se cutremură. *Mâine, viețile noastre se vor schimba din nou*, se gândi ea.

În drumul de întoarcere în zona lor rămase tăcută. În timp ce Richard și Archie discutau despre tot felul de lucruri, Nicole se lupta cu propria-i frică tot mai mare. O voce interioară, una pe care n-o mai auzise de mulți ani, îi spunea că a doua zi îl va vedea pe Richard pentru ultima oară. *O fi asta vreo reacție ciudată din partea mea*? se întrebă ea critic. *Mă deranjează să-l las pe Richard să fie el eroul*?

Forța premoniției creștea, în ciuda încercărilor lui Nicole de a o combate. Își aminti o noapte cumplită cu mulți, mulți ani în urmă, petrecută în dormitorul ei din căsuța din Chilly-Mazarin. Se trezise țipând dintr-un coșmar intens, violent. „Mama a murit!” strigase la acea vreme fetița de zece ani.

Tatăl ei încercase s-o liniștească și-i explicase că mama era doar plecată în vizită la familia ei de pe Coasta de Fildeș. Telegrama care anunța moartea mamei ei avea să sosească șapte ore mai târziu.

În timpul ăsta, Richard spunea:

— Dacă nu aveți stocuri de arme și soldați instruiți, cum naiba vă puteți pregăti de război destul de repede ca să vă apărați?

— Asta nu pot să-ți spun, răspunse Archie. Dar, crede-mă, știu sigur că la această oră, un conflict între speciile noastre poate avea ca rezultat anihilarea civilizației umane de pe Rama.

Nicole nu-și putea liniști sufletul chinuit. Deși își tot repeta că exagerează, teama premonitorie nu se micșora. Își întinse mâna și-l luă pe Richard de mână. El își împreună degetele cu ale ei și continuă să discute cu Archie.

Nicole îl privi atentă. *Sunt mândră de tine, Richard, dar sunt și înspăimântată*. Își simți ochii umezi de lacrimi. *Și încă nu-s pregătită să-ți spun adio*.

Era foarte târziu când Nicole se duse la culcare. O trezise cu blândețe pe Ellie, fără să-i deranjeze pe Nikki și pe gemenii Watanabe, care dormeau în casa familiei Wakefield pentru ca Patrick și Nai să-și petreacă singuri noaptea nunții. Bineînțeles că Ellie avusese multe întrebări. Richard și Nicole îi explicaseră planul, inclusiv toate lucrurile importante pe care le aflaseră de la Archie și de la Optimizatorul Șef în acea seară. Ellie se arătase speriată, dar în cele din urmă fusese de acord ca ea și Nikki să-i însoțească a doua zi pe Richard și Archie.

Nicole nu putea să adoarmă. După ce se răsuci de pe o parte pe alta timp de o oră, avu o succesiune de vise scurte, haotice. În ultimul vis, avea iar șapte ani și se afla pe Coasta de Fildeș, în mijlocul ceremoniei poro. Era în apă, pe jumătate goală, iar leoaica dădea târcoale elețeului. Mica Nicole trase adânc aer în piept și se scufundă în apă. Când ieși la suprafață, pe mal, unde fusese leoaica, stătea Richard. La început Richard era tânăr și-i zâmbea, dar îmbătrâni rapid sub ochii ei și redeveni același Richard aflat în acel moment în pat, lângă ea. Auzi la ureche glasul lui Omeh. „Privește cu atenție, Ronata", spunea glasul. „Și nu uita…"

Se trezi. Richard dormea liniștit. Nicole se ridică în capul oaselor și bătu în perete o dată. În ușă apăru un licurici, luminând puțin dormitorul. Nicole se uită lung la soțul ei. Îi privi părul și barba încărunțite de bătrânețe, și și le aminti când erau negre. Își aminti cu duioșie ardoarea și umorul lui din perioada în care îi făcuse curte în New York. Făcu o grimasă, inspiră adânc, își sărută degetul arătător și-l puse pe buzele lui Richard. Acesta nu se mișcă. Nicole mai studie câteva minute fiecare trăsătură a feței soțului ei. Lacrimile îi curgeau pe obraji și cădeau de pe bărbie pe cearceafuri.

— Te iubesc, Richard, spuse ea.

Război pe Rama

1

RAPORT Număr 319

Momentul transmisiei: 156 307 872 574.2009
Timpul de la Alerta de Gradul Unu: III.9766
Mențiuni: Baza de Tranzit 23-419
Nava spațială 947
Călători spațiali 47 249 (A & B)
32 806
2 666

În timpul ultimului interval, structura și ordinea comunităților care călătoresc prin spațiu în interiorul navei spațiale au continuat să se dezintegreze. În ciuda avertismentelor octopăianjenilor (călător spațial # 2 666) și a încercărilor lăudabile făcute de ei spre a evita un conflict la scară largă cu oamenii (# 32 806), acum este și mai probabil ca un război dezastruos între cele două specii, în urma căruia ar putea rămâne numai câțiva supraviețuitori, să aibă loc în următoarele câteva intervale. Drept urmare, situația întrunește toate condițiile cerute de o intervenție de gradul doi.

Activitatea de intervenție anterioară a fost declarată un eșec, în primul rând din cauză că cea mai agresivă dintre cele două specii, oamenii, este esențialmente insensibilă la întreaga gamă de tehnici subtile de intervenție. Numai câțiva oameni au răspuns la multele încercări de modificare a comportamentului lor ostil și cei care într-adevăr au reacționat, nu au putut să oprească genocidul comis de guvernanții lor asupra avianilor și sesilelor (# 47 294-A & B).

Oamenii sunt organizați în maniera rigidă, ierarhică observată adesea la speciile aflate în stadiul imediat anterior călătoriilor spațiale. Ei continuă să fie dominați de o conducere al cărei unic obiectiv este păstrarea puterii personale. Bunăstarea comunității umane și chiar supraviețuirea ei sunt subordonate perpetuării unui sistem politic care le oferă actualilor lideri ai oamenilor autoritate deplină. Ca atare, este puțin probabil ca amenințarea

extinderii conflictului dintre oameni și octopăianjeni să poată fi evitată prin apeluri la logică.

Un mic grup de oameni, incluzând aproape întreaga familie care a locuit la Baza de Tranzit timp de peste un an, locuiește în continuare în principalul oraș al octopăianjenilor. Interacțiunea acestor oameni cu gazdele lor a demonstrat posibilitatea ca aceste două specii să trăiască în armonie. De curând, o delegație mixtă alcătuită din trei reprezentanți ai acestui grup de oameni și un octopăianjen a hotărât să facă un efort concentrat pentru a preveni un război total interspecii, prin contactarea directă a liderilor coloniei umane. Totuși, probabilitatea ca această delegație să aibă succes este foarte mică.

Până acum, octopăianjenii nu au întreprins nici o acțiune vădit ostilă, însă au început procesul de pregătire pentru un război împotriva oamenilor. Deși vor lupta numai dacă hotărăsc că supraviețuirea comunității lor este în pericol, posibilitățile biologice avansate ale octopăianjenilor fac ca rezultatul unui astfel de război să fie dinainte știut.

Ce nu se cunoaște sigur este modul în care vor reacționa oamenii o dată ce conflictul ia amploare și ei suferă pierderi grele. Este posibil ca războiul să se termine repede și, cu timpul, cele două comunități supraviețuitoare să ajungă din nou într-o situație de oarecare echilibru. Totuși, pe baza datelor disponibile obținute prin observarea oamenilor, nu e deloc de neglijat posibilitatea ca această specie să continue lupta până când majoritatea sau toți membrii ei vor pieri. Un astfel de rezultat ar distruge orice rămășițe ale uneia sau chiar ale ambelor specii călătoare prin spațiu din navă. Pentru a preîntâmpina un astfel de rezultat dezavantajos pentru proiect, se recomandă luarea în considerare a unei intervenții de gradul doi.

2

Pe Nicole o trezi zgomotul făcut de cei trei copii care se jucau în camera de zi. În timp ce-și îmbrăca halatul de casă, Ellie veni la ușa dormitorului și o întrebă dacă n-a văzut cumva păpușa preferată a micuței Nikki.

— Cred că e sub patul ei, răspunse Nicole.

Ellie se întoarse la împachetat. Ncole îl auzi pe Richard în baie. *Nu mai durează mult*, se gândea când nepoata ei apăru dintr-o dată în ușă.

— Eu și cu mami plecăm, Nonni, spuse zâmbind fetița. Ne ducem să-l vedem pe tati.

Nicole desfăcu brațele și fetița alergă la ea, să fie îmbrățișată. Cuprinse fetița strâns în brațe și începu să-i mângâie părul.

— Știu, iubito, spuse ea. O să-mi fie dor de tine, Nikki. Câteva clipe mai târziu, ambii gemeni Watanabe dădură buzna în cameră.

— Mi-e foame, doamnă Wakefield, spuse Galileo.

— Și mie, adăugă Kepler.

Cu părere de rău, Nicole îi dădu drumul nepoatei ei și se îndreptă spre ușă.

— În regulă, băieți, spuse ea. Micul vostru dejun va fi gata în câteva minute.

Când cei trei copii aproape terminaseră de mâncat, la ușă sosiră Max, Eponine și Marius.

— Știi ceva, unchiule Max? spuse Nikki înainte ca Nicole să apuce măcar să-i salute pe soții Puckett. Mă duc să-l văd pe tati.

Cele patru ore zburară repede. Richard și Nicole explicară totul de două ori, mai întâi lui Max și lui Eponine, iar apoi proaspeților căsătoriți, care încă mai radiau de pe urma plăcerilor din noaptea nunții. Pe măsură ce se apropia momentul plecării lui Richard, Ellie și Nikki, emoția și energia ce caracterizaseră conversația de-a lungul dimineții începură să dispară. Nicole simțea un gol în stomac. *Relaxează-te și zâmbește*, își spuse ea. *Ai să faci despărțirea și mai grea dacă ești tristă*.

Max fu primul care își luă rămas bun.

— Vino încoace, prințeso, și dă-i unchiului Max o sărutare, îi spuse el lui Nikki.

Fetița se supuse ascultătoare. Apoi Max se îndreptă de spate și se duse la Ellie, care stătea de vorbă cu mama ei, în cealaltă parte a camerei.

— Ai grijă de fetița asta, Ellie, spuse el îmbrățișând-o, și nu-i lăsa pe nemernici să-și impună punctul de vedere.

Max dădu mâna cu Richard, apoi îi chemă pe gemenii Watanabe să plece împreună cu el. Atmosfera din cameră se modifica repede. În ciuda faptului că-și promisese să rămână calmă, Nicole simți un val de panică atunci când își dădu seama subit că mai erau doar câteva minute până la despărțire. Patrick, Nai, Benjy și Eponine urmară exemplul lui Max și-i îmbrățișară pe cei trei care plecau.

Nicole încercă s-o mai îmbrățișeze o dată pe Nicole, dar fetița fugi afară, să se joace cu gemenii. Ellie își luă rămas bun de la Eponine și se întoarse spre mama ei.

— O să-mi fie dor de tine, mamă, spuse ea veselă. Te iubesc foarte mult.

Nicole se strădui să-și păstreze echilibrul emoțional.

— N-aș fi putut avea o fiică mai bună, spuse ea.

În timp ce cele două se îmbrățișau, Nicole îi spuse încet lui Ellie la ureche:

— Ai grijă, sunt o mulțime de lucruri în joc…

Ellie se desprinse din îmbrățișare și-și privi mama în ochi.

— Știu, mamă, spuse ea serioasă, și asta mă înspăimântă. Sper să nu dezamăgesc…

— N-ai să dezamăgești, spuse cu degajare Nicole, bătându-și fiica pe umeri. Doar să nu uiți ce spunea greierele lui *Pinocchio*.

Ellie zâmbi.

— „Întotdeauna să-ți lași conștiința să-ți fie călăuză”.

— A venit Archie! o auziră pe Nikki strigând.

Se uită în jur, după soțul ei. *Unde e Richard*? se întrebă ea speriată. *Nu mi-am luat rămas bun*. O văzu ca prin ceață pe Ellie îndreptându-se spre ușă cu două rucsacuri. Nicole abia mai putea respira. Îl auzi pe Patrick întrebând „Unde e unchiul Richard?” și un glas răspunse din birou: „Sunt aici, în spate”. Nicole o luă la fugă pe hol, spre birou. Richard ședea pe podea, înconjurat de componente electronice și de propriul bagaj desfăcut. Nicole rămase în prag o clipă, ținându-și respirația.

Richard o auzi în spatele lui și se întoarse.

— O, bună, iubito, spuse el cu nonșalanță. Încă nu m-am dumirit câte componente de rezervă ar trebui să iau pentru translatorii mei.

— A venit Archie, spuse încet Nicole. Richard se uită la ceas.

— Cred că e timpul să plecăm, spuse el.

Culese o mână de componente electronice și le îndesă în rucsac. Apoi se ridică și se îndreptă spre Nicole.

— Unchiule Richard! strigă Patrick.

— Vin! strigă Richard. Doar un minut.

Nicole începu să tremure în clipa în care Richard o cuprinse în brațe.

— Hei, e în ordine, spuse el. Am mai fost despărțiți. Frica lui Nicole devenise atât de puternică încât nu putea să vorbească. Încercă cu disperare să fie curajoasă, dar era imposibil. Știa că-și atinge soțul pentru ultima dată.

Îl luă pe Richard pe după gât și-l trase ușor spre ea ca să-l poată săruta. Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Voia să oprească timpul în loc, voia ca acest ultim moment să dureze o veșnicie. Ochii ei fotografiară chipul lui Richard; îl sărută cu blândețe pe buze.

— Te iubesc, Nicole, spuse el.

Preț de o clipă, ea nu crezu că-i va putea răspunde.

— Și eu te iubesc, reuși să articuleze în cele din urmă. Richard își ridică rucsacul pe umăr și-i făcu cu mâna.

Nicole rămase în prag, uitându-se în urma lui. Auzi în minte glasul lui Omeh: „Nu uita”.

Lui Nikki nu-i venea să creadă cât e de norocoasă. Acolo, în fața ei, chiar în dreptul porților Orașului de Smarald îi aștepta un struțozaur, exact cum îi spusese Archie. Se foi nerăbdătoare în timp ce maică-sa îi încheia fermoarul la haină.

— Pot să-l hrănesc, mamă? întrebă ea. Pot? Pot? Richard o ajută pe Nikki să încalece pe struțozaur.

— Mulțumesc, Boobah, spuse fetița cuibărindu-se confortabil în adâncitură.

— Sincronizarea a fost pusă la punct cu foarte mare atenție, le spuse Archie lui Richard și Ellie în timp ce înaintau pe poteca din pădure. Vom ajunge în tabără când toți soldații se așază la micul dejun. În felul ăsta ne va vedea toată lumea.

— Cum vom ști precis când să ne facem apariția? întrebă Richard.

— Cu ajutorul unor cuadroizi din câmpiile din nordul îndepărtat. De îndată ce primii soldați s-au trezit și încep să se miște pe-afară, pe lângă corturi, Timmy, prietenul tău avian va zbura pe deasupra lor, purtând un

anunț scris privitor la sosirea noastră iminentă. Mesajul nostru va indica faptul că vom fi precedați de licurici și că vom flutura un steag alb, așa cum ai propus tu.

Nikki observă niște ochi ciudați uitându-se la ei din întunecimea pădurii.

— Nu-i așa că e amuzant? o întrebă pe maică-sa. Ellie nu răspunse.

Archie opri struțozaurul la aproximativ un kilometru la sud de tabăra oamenilor. Lanternele și celelalte lumini din afara corturilor înșirate departe, în fața lor păreau niște stele licărind în noapte.

— Cam în momentul ăsta, Timmy ar trebui să arunce mesajul nostru în tabără, spuse Archie.

Timp de aproape un tert înaintară cu grijă în întuneric, nevrând să folosească licuricii ca nu cumva să fie observați prea devreme. Nikki dormea liniștită, cu capul în poala mamei ei. Richard, octopăianjenul și Ellie erau încordați. Înainte de a se opri, Richard întrebase:

— Ce facem dacă soldații trag în noi, înainte să apucăm să spunem ceva?

— Facem stânga-împrejur și ne retragem cât de repede putem, răspunse Archie.

— Și dacă vin după noi cu elicoptere și reflectoare?

— Dacă aleargă cât de repede poate, struțozaurul va ajunge la pădure în aproape patru vodeni.

Timmy se întoarse la grup și raportă, cu un scurt sporovăit la care Archie răspunse în culori, că și-a îndeplinise misiunea. Apoi Richard și Timmy își luară rămas bun. Câteva clipe mai târziu, în timp ce Timmy se îndepărta în zbor spre Orașul de Smarald, doi licurici se aprinseră lângă potecă și apoi se îndreptară spre tabăra oamenilor. Richard conducea procesiunea ținând în mâna dreaptă un steag alb, iar la vreo cincizeci de metri în spatele lui venea struțozaurul care-i ducea în spate pe Ellie, Archie și copilul adormit.

Când grupul ajunse la circa patru sute de metri de tabără, Richard îi văzu pe soldați prin binoclu. Aceștia stăteau în picioare, uitându-se în direcția lor. Richard numără douăzeci și șase cu totul, inclusiv trei cu puștile în poziție de tragere și alți doi care scrutau întunericul prin binoclu.

Conform planului, Ellie, Archie și Nikki descălecară când ajunseră la vreo două sute de metri de tabără. Struțozaurul fu expediat înapoi în Orașul

de Smarald, după care porniră toți patru spre soldați. Nikki protestă la început când o treziră, căci nu-și făcuse somnul, dar percepând importanța cererii mamei ei de a nu face zgomot, se potoli. Archie mergea între cei doi adulți. Nikki o ținea de mână pe mama ei și fugea ca să țină pasul cu cei mari.

— Alo, voi de colo! strigă Richard când consideră că poate fi auzit. Venim cu gânduri pașnice.

Flutură cu putere steagul alb.

— Eu sunt Richard Wakefield. Împreună cu mine se află fiica mea, Ellie, nepoata mea, Nikki și un reprezentant al octopăianjenilor.

Probabil că era o priveliște uimitoare pentru soldați, căci nici unul dintre ei nu mai văzuse până atunci un octopăianjen. În timp ce licuricii pluteau deasupra capetelor soldaților, Richard și grupul său ieșiră din întunericul raman. Unul dintre soldați făcu un pas înainte și spuse:

— Sunt căpitanul Enrico Pioggi, comandantul acestei tabere… În numele forțelor armate ale Noului Eden, accept capitularea voastră.

Din cauză că anunțul iminentei lor sosiri fusese transmis în tabără cu nici o jumătate de oră mai devreme, corpul de comandă din Noul Eden nu avusese timp să întocmească un plan cu privire la prizonieri. De îndată ce raportase că un grup format dintr-un bărbat, o femeie, un copil și un octopăianjen extraterestru se apropie într-adevăr de tabăra lui, căpitanul Pioggi luase din nou legătura prin radio cu comandamentul frontului din New York și ceruse instrucțiuni. Colonelul însărcinat cu campania îi spusese „să lege prizonierii” și „să rămână pe recepție pentru ordine ulterioare”.

Richard anticipase că nici un ofițer nu va întreprinde vreo acțiune hotărâtoare până nu va fi consultat Nakamura însuși. În timpul lungii lor călătorii pe struțozaur, îi spusese lui Archie că era important să folosească timpul pe care-l vor avea la dispoziție printre soldații din tabără pentru a începe să combată propaganda răspândită de guvernul Noului Eden.

Prizonierii fură percheziționați, după care soldații curioși începură să se înghesuie în jurul lor; Richard spuse cu glas puternic:

— Această ființă este ceea ce noi numim un octopăianjen. Toți octopăianjenii sunt foarte inteligenți — în unele privințe, mai inteligenți decât noi; în Semicilindrul Sudic, care se întinde de aici până la cupola polară sudică, trăiesc aproximativ cincisprezece mii de octopăianjeni.

Familia mea și cu mine trăim în ținutul lor de peste un an, la propria noastră alegere, aș putea să adaug, și am descoperit că octopăianjenii sunt ființe morale și iubitoare de pace. Fiica mea Ellie și cu mine am venit împreună cu acest reprezentant al octopăianjenilor, căruia noi îi spunem Archie, pentru a încerca să găsim o cale de a opri o confruntare militară între speciile noastre.

— Nu ești soția doctorului Robert Turner? întrebă un soldat. Cea pe care au răpit-o octopăianjenii?

— Ba da, eu sunt, spuse Ellie cu un glas limpede. Numai că n-am fost răpită în adevăratul sens al cuvântului. Octopăianjenii voiau să stabilească o cale de comunicare cu noi și nu reușeau. Pe mine m-au luat pentru că au crezut că am capacitatea de a le învăța limba.

— Ființa asta *vorbește*? întrebă cu neîncredere alt soldat.

Până în acel moment, Archie stătuse tăcut, așa cum fusese stabilit. Toți soldații se holbară uluiți când benzile de culoare începură să izvorască din marginea din dreapta a fantei lui și să i se rotească în jurul capului.

— Archie vă salută, traduse Ellie. Vă roagă pe fiecare să înțelegeți că nici el, nici vreun alt membru al speciei lui nu vor să vă facă rău. Archie mai vrea să vă informez că știe să citească de pe buze și că va răspunde bucuros la orice întrebare din partea voastră.

— Treaba asta e pe bune? întrebă un soldat.

Între timp, căpitanul Pioggi stătea frustrat deoparte, relatându-i colonelului din New York, prin radio, ceea ce se petrecea sub ochii lui.

— Da, domnule, spunea el, culori pe cap… culori diferite, domnule, roșu, albastru, galben… ca niște dreptunghiuri, dreptunghiuri în mișcare, dau ocol capului lui și apoi apar altele… Cum ați spus, domnule?… Femeia, nevasta doctorului, domnule… se pare că ea știe ce înseamnă culorile… Nu, domnule, nu sunt deloc litere colorate, doar dungi, fâșii colorate… Chiar acum, domnule, extraterestrul vorbește cu soldații… Nu, domnule, ei nu folosesc culori… Conform spuselor femeii, octopăianjenul știe să citească de pe buze… ca o persoană cu handicap auditiv, domnule… aceeași tehnică, bănuiesc; în tot cazul, el răspunde apoi în culori și nevasta doctorului traduce… Nici un fel de armă, domnule… o mulțime de jucării, haine, obiecte cu aspect ciudat despre care prizonierul Wakefield spune că sunt componente electronice… Jucării, domnule, am spus jucării… fetița are o mulțime de jucării în rucsacul ei… Nu, aici nu avem scanner… Foarte bine, domnule… aveți idee cât s-ar putea să așteptăm, domnule?

La vremea când căpitanul Pioggi primi în sfârșit ordin să-i trimită pe prizonieri la New York cu un elicopter, Archie îi impresionase profund pe toți soldații din tabără. Începuse demonstrația uluitoarelor sale capacități mentale înmulțind în gând numere cu cinci și șase cifre.

— De unde știm noi că octopăianjenul ăsta chiar dă răspunsul corect? întrebă un soldat tânăr. Că doar ne-arată un șirag de culori și-atât.

— Omule, răspunse Richard râzând, n-ai verificat tu adineauri, pe calculatorul locotenentului, că numărul rostit de fiica mea e corect? Crezi că *ea* a calculat în gând rezultatul?

— A, da, răspunse tânărul. Înțeleg ce vrei să spui. Ceea ce-i copleși cu adevărat pe soldați fu extraordinara memorie a lui Archie. La îndemnul lui Richard, un soldat scrise pe o foaie de hârtie o înșiruire de câteva sute de numere și apoi îi citi lui Archie fiecare număr, pe rând. Octopăianjenul le repetă prin intermediul lui Ellie fără să facă nici măcar o greșeală. Unii soldați se gândiră că la mijloc poate fi un truc, că poate Richard îi transmitea cumva lui Archie semnale luminoase. Totuși, când Archie repetă performanța în condiții minuțios controlate, toate îndoielile se risipiră.

La primirea ordinului de transportare a prizonierilor la New York, atmosfera din tabără era relaxată și prietenească. Prima parte a planului lor reușise mai bine decât și-ar fi putut imagina. Totuși, Richard nu se simțea excesiv de încrezător când urcară la bordul elicopterului pentru a traversa o porțiune din Marea Cilindrică.

Stătură în New York numai în jur de o oră. Gărzi înarmate întâmpinară prizonierii la locul de aterizare a elicopterului din piața vestică, le confiscară rucsacurile în ciuda protestelor lui Richard și Ellie și-i expediară în Port. Richard, cu Nikki în brațe, abia dacă avu timp să admire zgârie-norii lui preferați, care se înălțau deasupra capului, în întuneric.

Iahtul care-i purtă peste jumătatea nordică a Mării Cilindrice era similar cu bărcile de plăcere pe care Nakamura și acoliții lui le foloseau pe Lacul Shakespeare. În timpul traversării, nici unul dintre gardieni nu le adresă vreun cuvânt. Nikki le adresă mai multe întrebări, dar văzând că nu primește nici un răspuns, îi șopti lui Richard chicotind:

— Boobah, oamenii ăștia nu știu să vorbească?

Un vehicul tip electrocar îi aștepta pe un doc construit de curând pentru a sprijini noile activități din Noul Eden și a Semicilindrului Sudic. Cu prețul unor eforturi și cheltuieli considerabile, oamenii practicaseră o deschizătură

în zidul-barieră sudic, într-o zonă adiacentă habitatului aviano-sesil și construiseră un complex vast de docuri.

Richard se întrebă la început de ce grupul lor nu este dus direct în Noul Eden, cu elicopterul. După câteva calcule mentale rapide, conchise în mod corect că, din cauza uriașei înălțimi a zidului-barieră, a cărui limită superioară pătrundea considerabil în regiunea în care gravitatea artificială cauzată de rotația navei spațiale Rama începea să scadă substanțial, precum și din cauza lipsei probabile de piloți talentați, exista o limită maximă de altitudine până la care aveau voie să zboare elicopterele construite în grabă. *Asta înseamnă că oamenii trebuie să-și transporte trupele și personalul auxiliar fie prin acest doc, fie pe calea șanțului cu apă și prin tunelul de dedesubtul celui de-al doilea habitat*, își spuse Richard urcând în electrocar.

Electrocarul era condus de un biot Garcia. În fata și în spatele lor mergeau alte două vehicule similare, în ambele aflându-se oameni înarmați. Străbătură în viteză Platoul Central cufundat în beznă. Richard stătea în față, lângă șofer iar Archie, Ellie și Nikki, în spate. Richard se întorsese în scaun și cu intenția de a-i aminti lui Archie cele cinci tipuri de bioți din Noul Eden, dar Garcia îl întrerupse.

— Prizonierul Wakefield trebuie să se uite drept înainte și să tacă.

— Nu e puțintel caraghios? întrebă Richard voios. Biotul Garcia își luă mâna dreaptă de pe volan și-l izbi cu putere pe Richard peste față, cu dosul palmei. Forța loviturii îl făcu pe Richard să se clatine.

— Privirea înainte și gura închisă, repetă biotul. Această bruscă manifestare de violență o făcu pe Nikki să plângă. Ellie încercă s-o liniștească și să o facă să tacă.

— Mami, nu-mi place șoferul, spuse fetița. Zău că nu-mi place.

Intrară în habitat printr-un punct de control. În Noul Eden era noapte. Archie și cei trei oameni fură transbordați într-un alt electrocar, deschis de data asta, condus de un alt biot Garcia. Richard remarcă imediat că în Noul Eden era aproape la fel de frig ca în exteriorul habitatului, pe Rama. Electrocarul se hurducăia pe drumul aflat într-o stare jalnică. În locul unde fusese cândva stația de tren pentru satul Positano, vehiculul coti spre nord. Cincisprezece-douăzeci de oameni stăteau în jurul focurilor aprinse pe platforma de beton care înconjura vechea gară, iar alți trei sau patru dormeau întinși sub cutii de carton și haine vechi.

— Ce fac oamenii ăia, mami? întrebă Nikki.

Ellie nu răspunse, căci biotul Garcia se întoarse repede, cu o privire ostilă.

În față se vedeau deja luminile de neon ale Vegasului când electrocarul coti la stânga, pe o alee rezidențială dintr-un sector împădurit care făcuse parte, cândva, din Pădurea Sherwood. Vehiculul se opri brusc în fața unei case mari, clădită în stilul unui conac. Doi orientali înarmați cu pistoale și pumnale se apropiară de electrocar, le făcură semn pasagerilor să coboare și apoi expediară biotul.

— Veniți cu noi, spuse unul dintre bărbați.

Archie și tovarășii săi oameni intrară în casă și fură duși pe o scară lungă, într-un subsol fără ferestre.

— Aveți mâncare și apă pe masă, spuse al doilea bărbat și începu să urce scara.

— Stai puțin, spuse Richard. Rucsacurile noastre… avem nevoie de rucsacurile noastre.

— Vă vor fi returnate de îndată ce conținutul lor va fi fost verificat cu atenție, spuse tăios omul.

— Și când îl putem vedea pe Nakamura? întrebă Richard.

Bărbatul ridică din umeri, cu chipul lipsit de orice expresie, apoi o luă repede pe scări în sus.

3

Zilele treceau foarte încet. La început, Richard, Ellie și Nicole nu avură nici un punct de reper pentru măsurarea timpului, dar curând aflară că octopăianjenii au un ceas interior minunat de precis, calibrat și îmbunătățit prin educație, în perioada copilăriei. După ce-l convinseră pe Archie să adopte unitățile de măsură pentru timp utilizate de oameni (Richard recursese la obișnuitul său citat, „Când ești la Roma…” pentru a-l convinge pe Archie să renunțe, cel puțin temporar, la terții, vodenii, fengii și nileții lui) descoperiră, uitându-se pe furiș la ceasul digital al gardianului care le aducea apă și mâncare, că ceasul intern al lui Archie greșea cu cel mult zece secunde în douăzeci și patru de ore.

Nikki se distra întrebându-l întruna pe Archie cât e ceasul. Ca urmare, după observări repetate, Richard și chiar și Nikki învățară expresiile în culorile folosite de Archie pentru a se referi la timp și la numerele mici. De fapt, pe măsură ce zilele treceau, conversațiile regulate din subsol îl ajutară pe Richard să-și îmbunătățească în mod semnificativ cunoștințele de limbă octopăienjenească. Deși nu se pricepea la fel de bine ca Ellie să interpreteze benzile de culoare, după o săptămână Richard conversa cu Archie fără a mai avea nevoie de serviciile de translator ale lui Ellie.

Oamenii dormeau pe saltele japoneze așezate direct pe podea. Archie se ghemuia lângă ei în puținele ore pe care le petrecea dormind în fiecare noapte. O dată pe zi, unul din cei doi orientali le completa proviziile. Richard nu uita niciodată să le amintească gardienilor că tot mai așteaptă să-și recapete rucsacurile și că vor o întrevedere cu Nakamura.

După opt zile, spălarea de fiecare zi cu buretele la chiuveta din subsol nu-i mai mulțumi. Richard întrebă dacă pot avea acces la un duș și ceru și niște săpun. Câteva ore mai târziu, o albie mare de rufe fu coborâtă pe scări. Oamenii se îmbăiară pe rând, deși Nikki se arătă la început surprinzător de reticentă să se dezbrace în fața lui Archie. După baie, Richard și Ellie se simțiră suficient de bine pentru a fi puțin mai optimiști.

— N-are cum să tăinuiască la nesfârșit existența noastră, spuse Richard. Prea mulți soldați ne-au văzut… și nu se poate ca ei să nu spună nimic, indiferent ce ordine a dat Nakamura.

— Sunt sigură că vor veni curând după noi, zise și Ellie cu seninătate.

La sfârșitul celei de-a doua săptămâni de închisoare, optimismul lor temporar dispăruse deja. Richard și Ellie începeau să-și piardă speranța. Pe deasupra, Nikki devenea foarte obraznică, le spunea mereu că se plictisește și se plângea că n-are nimic de făcut. Ca să nu se mai plictisească, Archie începu să-i spună povești. „Legendele” lui (Archie avusese o lungă discuție cu Ellie despre semnificația exactă a cuvântului înainte să accepte termenul) o încântară pe fetiță. Traduse de Ellie, frazele semănau cu acelea pe care copilul le asocia deja cu basmele de la culcare.

— A fost odată ca niciodată, demult, pe vremea Înaintașilor… începea Archie o poveste, iar Nikki chițăia de plăcere.

— Cum arătau Înaintașii, Archie? întrebă fetița după o astfel de poveste.

— Legendele nu spun, răspunse Archie. Așa că poți să-ți creezi în minte orice imagine vrei despre ei.

— Povestea asta e adevărată? îl întrebă Nikki pe Richard cu altă ocazie. Octopăianjenii chiar n-ar fi călătorit niciodată în spațiu dacă nu i-ar fi ajutat Înaintașii?

— Așa spun legendele, răspunse Archie. Ele spun că aproape toate cunoștințele pe care le-am dobândit până acum vreo cincizeci de mii de ani ni le-au oferit Înaintașii.

într-o noapte, după ce Nikki adormi, Richard și Ellie îl întrebară pe Archie care era originea legendelor.

— Ele circulă de zeci de mii de ani de-ai voștri, spuse octopăianjenul. Primele însemnări atestate privitoare la specia noastră conțin multe din poveștile pe care vi le-am spus zilele astea… Există mai multe opinii diferite referitor la cât de adevărate sunt legendele… Doctorul Blue crede că sunt esențialmente reale și, probabil, opera unui maestru povestitor al cărui geniu n-a fost recunoscut la vremea lui.

— Dacă legendele pot fi crezute, spuse Archie ca răspuns la o altă întrebare a lui Richard, acum foarte mulți ani, noi, octopăianjenii eram creaturi marine simple, a căror evoluție naturală a condus la un grad minim de inteligență și conștiință de sine. Înaintașii au fost cei care ne-au descoperit potențialul prin deslușirea structurii noastre genetice și tot ei ne-au modificat de-a lungul mai multor generații, făcându-ne să devenim așa cum eram când a survenit Marea Calamitate.

— Ce anume s-a întâmplat cu înaintașii? întrebă Ellie.

— Există multe povești, unele contradictorii. Toți sau aproape toți Înaintașii care trăiau pe planeta noastră de origine au fost probabil uciși în

Marea Calamitate. Unele legende sugerează că avanposturile lor coloniale din jurul stelelor apropiate au supraviețuit mai multe sute de ani, dar că până la urmă au sucombat și ele. O legendă spune că Înaintașii au continuat să trăiască în alt sistem solar, mai favorabil, și au devenit forma de inteligență dominantă din galaxie. Noi nu știm. Tot ce se știe în mod sigur este că porțiunea de uscat a planetei noastre originare a fost de nelocuit vreme foarte îndelungată și că atunci când civilizația octopăienjenească s-a aventurat din nou să iasă din apă, nici un Înaintaș nu mai era în viață.

Cu trecerea zilelor și apoi a săptămânilor, grupul celor patru din subsol își creă propriul ritm diurn. În fiecare dimineață, înainte ca Nikki și Ellie să se trezească, Archie și Richard discutau despre o gamă largă de subiecte care-i interesau pe amândoi. La această dată, Archie citea fără greșeală de pe buze, iar Richard înțelegea atât de bine explicația culorilor octopăianjenului, încât rareori i se întâmpla să-l roage să repete ce spusese.

Multe conversații erau despre știință. Pe Archie îl fascina mai ales istoria științei la specia umană. El voia să știe ce descoperiri fuseseră făcute și când, ce anume determinase omenirea să investigheze fenomenul cheie și să facă experimente și la ce modele incorecte sau care concurau între ele în explicarea fenomenelor s-a renunțat ca urmare a noilor cunoștințe acumulate.

— Așadar, războiul a fost de fapt cel care a accelerat dezvoltarea aeronauticii și a fizicii nucleare la specia voastră, spuse Archie, într-o dimineață. Ce chestie uimitoare!… N-ai cum să-ți dai seama cât e de uluitor pentru mine să experimentez, chiar și indirect, procesul vostru progresiv de descoperire a fenomenelor și legilor naturii… Noi avem o istorie complet diferită. La început, specia noastră era absolut ignorantă. La scurt timp după aceea a fost creat un nou tip de octopăianjen, unul care nu numai că gândea, ci și observa lumea și înțelegea ce vede. Creatorii și mentorii noștri, înaintașii, aveau deja explicații la toate. Sarcina noastră ca specie era foarte simplă. Învățam ce puteam de la protectorii noștri. Firește, habar n-aveam de încercările și erorile pe care le implică știința. De fapt, n-aveam nici cea mai mică idee despre cum evoluează componentele culturii. Tehnica uimitoare a înaintașilor ne-a permis să sărim peste sute de milioane de ani de evoluție… Nu mai e nevoie să-ți spun că eram total nepregătiți să ne purtăm de grijă după Marea Calamitate. Conform legendelor noastre cu un conținut mai istoric, principala noastră activitate intelectuală în următoarele

câteva sute de ani a constat în a acumula și a înțelege cunoștințele Înaintașilor, atâtea câte am găsit sau ne-am amintit. În acest răstimp, cum binefăcătorii noștri nu se mai aflau printre noi ca să ne ofere îndrumări morale, societatea noastră a regresat. Am traversat o perioadă foarte lungă de timp în care s-a pus problema dacă noii octopăianjeni inteligenți creați de înaintași lor supraviețui sau nu…

Pe Richard îl copleșea ideea de „specie tehnologic derivată”. Într-o dimineață, minunându-se iar de această descoperire, îi spuse lui Archie:

— Nu mi-aș fi imaginat că ar putea exista o specie călătoare prin spațiu care să nu fi descifrat de una singură legile gravității și să nu fi dedus, printr-o lungă serie de experimente, elementele esențiale ale fizicii, cum ar fi caracteristicile spectrului electromagnetic. Îți stă mintea-n loc!… Dar acum că înțeleg ce-mi spui, pare foarte firesc. Dacă specia A, care este o specie avansată, călătoare prin spațiu, întâlnește specia B, inteligentă dar undeva mai jos pe scara tehnologiei, e perfect logic să presupui că, după contact, specia B va sări peste treptele de cunoaștere care le despart…

— Desigur, cazul nostru a fost și mai neobișnuit, explică Archie în aceeași dimineață. Paradigma pe care o descrii este absolut firească și, după cum arată atât istoria cât și legendele noastre, s-a întâmplat foarte frecvent. Dintre speciile de călători spațiali sunt mai numeroase cele cu tehnologie derivată, cum spui tu, decât cele care au evoluat în mod natural. Să luăm, de exemplu, avianii și sesilele. Simbioza lor s-a dezvoltat fără vreo intervenție din exterior și exista deja de mii de ani într-un sistem solar din apropierea planetei noastre natale când o misiune de explorare inițiată de înaintași i-a vizitat pentru prima oară. Însă după întâlnirea cu înaintașii și după ce au văzut prima navă spațială din viața lor, ei au cerut și au primit tehnologia necesară zborului cosmic… Situația noastră este generic diferită și, categoric, „derivată” în mult mai mare măsură. Dacă legendele noastre spun adevărul, la vremea când noi, octopăianjenii, nici măcar nu ajunseserăm la conștiința de sine, înaintașii călătoreau deja prin spațiu. La acea vreme, noi nu eram în stare să concepem nici măcar ideea de planetă, cu atât mai puțin cea de spațiu cosmic. Ființele avansate cu care ne împărțeam lumea ne-au decis soarta. Înaintașii au recunoscut potențialul din structura noastră genetică. Folosindu-și cunoștințele și priceperea tehnică, ne-au îmbunătățit, ne-au dăruit intelectul, ne-au împărtășit informațiile lor și au creat o cultură avansată pornind de la o specie care probabil n-ar fi evoluat niciodată de una singură…

Ca urmare a conversațiilor regulate de dimineața, între Richard și Archie se formă o legătură strânsă. Nederanjați de nimeni, cei doi aveau posibilitatea să-și împărtășească iubirea nețărmurită pentru cunoaștere. Fiecare sporea înțelegerea celuilalt și astfel își îmbogățeau reciproc admirația pentru minunile universului.

Nikki se trezea aproape întotdeauna înaintea lui Ellie. La scurt timp după ce fetița își termina micul dejun, grupul intra în a doua etapă a programului zilnic. Deși, din când în când, Nikki juca diverse jocuri cu Archie, cea mai mare parte a dimineții și-o petrecea într-un fel de școală adaptată condițiilor. Avea trei profesori. Nikki știa puțin să citească, făcea adunări și scăderi elementare, vorbea cu bunicul ei despre știință și natură și avea ore de morală și etică cu Archie. De asemenea, învățase alfabetul octopăianjenilor și câteva fraze simple. Nikki prindea foarte repede limbajul culorilor, fapt pe care ceilalți îl atribuiră atât genelor modificate cât și inteligenței ei înnăscute.

— Tinerii noștri petrec un număr semnificativ din orele de școală discutând și interpretând studii de caz care ridică probleme critice de morală, le spuse Archie lui Richard și Ellie într-o dimineață, în timpul unei discuții despre educație. Pentru exemplificare se aleg situații din viața reală — dar faptele reale pot fi puțin modificate, pentru a face subiectele mai interesante; tinerilor octopăianjeni li se cere să aprecieze acceptabilitatea diferitelor soluții posibile. Lucrul acesta se face în discuții deschise.

— Treaba asta are ca scop acomodarea copiilor voștri, de la o vârstă fragedă, cu conceptul de Optimizare? întrebă Richard.

— Nu chiar, răspunse Archie. Noi încercăm să-i pregătim pe tineri pentru adevăratele sarcini ale vieții, adică pentru interacțiunea regulată cu ceilalți, care presupune multe alegeri de ordin comportamental. Fiecare tânăr este încurajat cu tărie să folosească studiile de caz pentru a-și forma propriul sistem de valori. Cunoașterea nu poate exista în vid, credem noi. Ea are o semnificație adevărată numai atunci când face parte integrantă dintr-un mod de viață…

Studiile de caz ale lui Archie îi ofereau lui Nikki probleme de etică simple, dar elegante. În primele opt lecții discutară despre minciună, corectitudine, prejudecată și egoism. Răspunsurile fetiței la diverse situații atrăgeau deseori exemple din propria viață.

— Galileo face sau spune întotdeauna ce crede că-i va ajuta să obțină ceea ce vrea el, remarcă Nikki în timpul unei lecții, dovedind că înțelege

principiul fundamental ridicat de cazul în discuție. Pentru Galileo, ce vrea *el* e mai important decât orice altceva… Kepler e altfel. El nu mă face niciodată să plâng…

După-amiaza, Nikki dormea. În acest timp, Richard, Ellie și Archie discutau adesea asemănările și deosebirile dintre cele două specii. Într-o zi, după o discuție însuflețită despre cum ar trebui să se poarte ființele sensibile și inteligente cu acei membri ai comunității care manifestă un comportament antisocial, Ellie spuse:

— Dacă am înțeles bine, societatea voastră e mult mai puțin tolerantă decât a noastră… Există în mod clar un „mod de viață preferat" pe care-l promovează comunitățile voastre. Acei octopăianjeni care nu îmbrățișează acel model preferat nu sunt doar ostracizați de timpuriu, ci și împiedicați să participe la multe din activitățile mai profitabile și „lichidați" după o durată de viață mai scurtă decât cea normală…

— În societatea noastră, replică Archie, e întotdeauna limpede care lucruri sunt acceptabile și care nu; nu apar confuzii, cum se întâmplă în societatea voastră. Astfel, indivizii *noștri* aleg cunoscând pe deplin consecințele… În paranteză fie spus, Domeniul Alternativ nu seamănă cu închisorile voastre, ci este un loc unde octopăianjenii, ca și alte specii, pot trăi fără înregimentarea și optimizarea necesare dezvoltării continue și supraviețuirii coloniei. Unii alternativi trăiesc până la adânci bătrâneți și sunt foarte fericiți… Societatea voastră, cel puțin din câte am observat, pare să nu înțeleagă neconcordanța fundamentală dintre libertatea individuală și binele comun. Cele două trebuie să fie echilibrate cu grijă. Nici un grup nu poate supraviețui decât dacă ceea ce este bine pentru comunitate în general depășește în importanță libertatea individuală… Să luăm, de exemplu, alocarea resurselor. Cum poate să justifice o ființă cât de cât inteligentă acumularea și îngrămădirea de cantități uriașe de bunuri materiale în posesia câtorva indivizi, când ceilalți nu au nici măcar hrană, îmbrăcăminte și alte lucruri strict necesare?…

În subsol, Archie nu mai avea momente de reticență și de evitare a răspunsurilor, cum se întâmplase uneori în Orașul de Smarald. Vorbea deschis despre toate aspectele civilizației sale, de parcă misiunea comună pe care o întreprindea cu tovarășii săi oameni l-ar fi eliberat de toate constrângerile. Oare Archie transmitea în mod conștient un mesaj celorlalți oameni care, aproape sigur, monitorizau conversația? Poate. Dar cât din conversație puteau înțelege oamenii lui Nakamura, când ei nu cunoșteau

deloc limbajul culorilor? Nu, părea mai probabil că Archie își dădea seama, mai bine decât oricare dintre oameni, că se află la un pas de moarte și voia ca ultimele sale zile să fie cât mai stimulatoare și mai pline de sens.

într-o noapte, înainte ca Richard și Ellie să se culce, Archie spuse că are să le comunice ceva „personal”.

— Nu vreau să vă alarmez, dar am consumat aproape toată provizia de barrican din depozitul meu de asimilare. După cum știți, dacă mai rămânem mult timp aici și barricanul se termină, voi intra în procesul de maturizare sexuală. După informațiile noastre, aceasta înseamnă că voi deveni mai agresiv și mai posesiv. Sper să nu fiu…

— Nu-ți face griji în privința asta, spuse Richard râzând. Am mai avut de-a face cu adolescenți. În mod sigur pot să mă descurc cu un octopăianjen care nu mai are un temperament perfect.

într-o dimineață, gardianul care le aducea mâncarea și apa îi spuse lui Ellie să se pregătească de plecare împreună cu fetița.

— Când plecăm? întrebă Ellie.

— În zece minute, răspunse gardianul.

— Unde mergem? se interesă ea. Gardianul dispăru pe scări fără să spună nimic.

În timp ce-și dădea toată silința să-și aranjeze ținuta proprie și pe cea a lui Nikki (aduseseră numai trei schimburi de haine cu ele și întâmpinaseră greutăți cu spălatul lor), Ellie recapitulă cu Richard și Archie ce va spune dacă va avea ocazia să-l întâlnească pe Nakamura sau pe vreun alt colonel din conducere. Tatăl ei o trase într-un colț și-i spuse repede, în șoaptă:

— Nu uita: deși e bine să spui că octopăianjenii sunt o specie iubitoare de pace, nu vom putea opri războiul decât dacă-l convingem pe Nakamura că nu poate câștiga un conflict armat. Trebuie pus accentul pe faptul că dispun de o tehnică mult mai avansată decât a noastră.

— Dar dacă-mi cer amănunte?

— Nu e de așteptat ca tu să cunoști detalii. Spune-le că eu le pot furniza toate amănuntele.

Ellie și Nikki fură duse cu electrocarul în Orașul Central, la spitalul coloniei. Pătrunseră înăuntru prin intrarea de urgență și apoi intrară într-un cabinet mic, steril, cu două scaune, un divan sau pat folosit pentru consultații și ceva aparatură electronică. Așteptară singure zece minute, după care doctorul Robert Turner intră în cabinet. Arăta foarte bătrân.

— Bună, Nikki, spuse el zâmbind și se aplecă, cu brațele întinse. Vino să-l îmbrățișezi pe tata.

Fetița ezită o clipă, apoi traversă camera în fugă spre tatăl ei. Robert o ridică și o învârti.

— Mă bucur tare mult să te văd, Nikki, spuse el.

Ellie se ridică și așteptă. După câteva secunde, Robert își puse fiica la loc pe podea și se uită la soția lui.

— Ce mai faci, Ellie? întrebă el.

— Bine, răspunse ea, simțindu-se dintr-o dată stânjenită. *Tu* ce mai faci, Robert?

— Cam la fel.

Se întâlniră în mijlocul camerei și se îmbrățișară. Ellie încercă să-l sărute cu tandrețe, dar abia dacă-l atinse cu buzele, căci el se feri. Ea îi simți trupul încordat.

— Ce este, Robert? întrebă Ellie cu blândețe. Ce s-a întâmplat?

— Muncesc din greu, ca de obicei, răspunse el. Se duse lângă patul de consultații.

— Ellie, vrei să-ți scoți hainele și să te întinzi aici? Vreau să mă asigur că ești sănătoasă.

— Chiar în clipa asta? întrebă ea cu neîncredere. Înainte ca măcar să fi discutat ce s-a întâmplat cu noi în lunile în care am stat despărțiți?

— Îmi pare rău, Ellie, spuse Robert cu o urmă de zâmbet. Sunt foarte ocupat astă-seară. Spitalul duce o lipsă cumplită de personal. I-am convins să-ți dea drumul promițându-le…

Ellie înconjurase patul și stătea foarte aproape de soțul ei. Întinse mâna și o luă pe a lui.

— Robert, spuse ea încetișor, sunt soția ta. Te iubesc. Nu ne-am văzut de peste un an. Nu se poate să nu ai un minut…

În ochii lui apărură lacrimi.

— Ce-i, Robert? Spune-mi.

Pe Ellie o cuprinse brusc frica. *S-a însurat cu altcineva*, se gândi ea, intrând în panică.

— Ce s-a întâmplat *cu tine*, Ellie? replică el dintr-o dată, cu glas puternic. Cum ai putut să le spui soldaților ăia că n-ai fost răpită, că octopăianjenii nu sunt ostili?… Ai făcut din mine subiect de batjocură. Fiecare cetățean al Noului Eden m-a auzit, la televizor, descriind momentul acela cumplit în care ai fost răpită… Amintirile mele sunt oribil de vii…

Ellie făcuse un pas înapoi în clipa în care Robert izbucnise. Stătea acolo și-l asculta ținându-l de mână și-și dădu seama cât era de neliniștit.

— Robert, am spus lucrurile acelea pentru că încercam, și încerc și acum, să fac tot ce pot pentru a împiedica un conflict între noi și octopăianjeni… Îmi pare rău dacă spusele mele te-au îndurerat.

— Octopăianjenii ți-au spălat creierul, Ellie, spuse cu amărăciunea Robert. Am știut asta de îndată ce oamenii lui Nakamura mi-au arătat rapoartele. Cumva, au făcut ceva cu mintea ta, în așa fel încât să pierzi contactul cu realitatea.

Nikki începuse să scâncească în clipa în care Robert ridicase glasul. Nu înțelegea de ce se ceartă părinții ei, dar își dădea seama că lucrurile nu stau deloc bine. Începu să plângă și se agăță de piciorul mamei sale.

— Nu-i nimic, Nikki, spuse liniștitor Ellie. Tatăl tău și cu mine stăm de vorbă, atâta tot.

Când Ellie ridică privirea, văzu că Robert ține în mâini o bonetă transparentă pe care o scosese dintr-un sertar. Spuse nervoasă:

— Așadar, ai de gând să-mi faci un EEG ca să te asiguri că n-am devenit una de-a lor?

— Nu-i de glumă, Ellie, răspunse Robert. EEG-urile mele au fost toate ciudate de când m-am întors în Noul Eden. Nu-mi pot explica lucrul ăsta și nici neurologul spitalului nu poate. El spune că n-a mai văzut așa schimbări radicale în activitatea creierului unui individ decât în cazurile de traumatism sever.

— Robert, spuse Ellie, luându-i iar mâna. Octopăianjenii ți-au introdus în memorie un sistem microbiologic de blocare când ai plecat. Ca să te protejeze… Asta ar putea explica în parte undele tale cerebrale anormale.

Robert se uită mult timp la Ellie fără să vorbească.

— Pe tine te-au răpit, spuse el. Mie mi-au umblat la creier. Cine știe ce i-au făcut fiicei noastre… Cum poți să le iei apărarea?

Ellie fu supusă la EEG; rezultatele nu arătară nici o anomalie și, de asemenea, nici o diferență majoră față de testele de rutină la care fusese supusă în perioada de început a coloniei. Robert păru sincer ușurat. Apoi îi spuse lui Ellie că Nakamura și guvernul se pregătesc să retragă toate acuzațiile la adresa ei și că o vor lăsa să se întoarcă acasă cu Nikki, sub arest temporar la domiciliu, desigur, dacă ea le va furniza informații despre

octopăianjeni. Ellie se gândi câteva minute, apoi acceptă. Robert zâmbi și o îmbrățișă vioi.

— Bun, spuse el. Vei începe mâine… Îi anunț chiar acum. Richard o avertizase pe Ellie în timpul călătoriei pe struțozaur că Nakamura ar putea să încerce să o folosească în vreun fel, cel mai probabil ca să justifice continuarea pregătirilor de război. Ellie știa că, acceptând de ochii lumii să ajute guvernul Noului Eden, se angajează pe o pistă foarte primejdioasă. Cufundându-se în cada cu apă fierbinte, își spuse: *Trebuie să fiu atentă să nu spun nimic care să-i incrimineze pe Richard sau Archie. Altfel le-aș oferi trupelor lui Nakamura un avantaj incorect într-un posibil război*.

La început, vechiul ei dormitor îi păru lui Nikki străin, dar după ce se jucă o oră cu câteva jucării familiare, păru foarte mulțumită. Intră în baie și rămase lângă cadă.

— Când vine tati acasă? o întrebă ea pe Ellie.

— Târziu, iubito, răspunse Ellie. După ce te culci.

— Îmi place camera mea, mami, spuse Nikki. E mult mai frumoasă decât subsolul ăla vechi.

— Mă bucur, răspunse Ellie.

Fetița zâmbi și ieși din baie. Ellie inspiră adânc. *N-ar fi ajutat la nimic dacă refuzam şi ne întorceam în închisoare*, își spuse ea.

4

Katie auzi interfonul sunând înainte să-și termine machiajul. Trase un fum din țigara care ardea în scrumieră ea și apăsă pe buton.

— Cine e? întrebă ea.

— Eu, veni răspunsul.

— Ce cauți aici în mijlocul zilei?

— Am niște vești importante, spuse căpitanul Franz Bauer. Dă-mi drumul sus.

Katie trase adânc din țigară și o strivi în scrumieră. Se ridică și se privi în oglinda mare. Își aranjă puțin părul și auzi imediat bătaia în ușă.

— Sper, pentru binele tău, că e ceva important, spuse Katie dându-i drumul în cameră, astfel ai încurcat-o. În câteva minute am o ședință disciplinară cu două dintre fete și nu vreau să întârzii.

Franz rânji.

— Le-ai prins din nou dosind bani?… Doamne, Katie, nu mi-ar plăcea deloc să fii șefa mea.

Katie se uită nerăbdătoare la Franz.

— Ei bine? spuse ea. Ce era atât de important ca să nu poată fi spus la telefon?

Franz începu să se plimbe prin camera de zi. Încăperea era decorată cu gust, cu o canapea în alb și negru, două scaune asortate și mai multe *objets d'art* interesante atât pe mesele din capăt, cât și pe măsuța de cafea.

— Există oare posibilitatea ca apartamentul tău să fie înțesat de microfoane?

— Tu să-mi spui asta, domnule căpitan de poliție. Zău, Franz, adăugă Katie uitându-se la ceas, n-am…

— Există un raport demn de crezare conform căruia tatăl tău se află în Noul Eden chiar în clipa de față.

— *Poftim*??? exclamă Katie. Cum se poate?

Era înmărmurită. Se așeză pe canapea și întinse mâna după altă țigară de pe masa de cafea.

— Un locotenent de-al meu e bun prieten cu unul dintre paznicii tatălui tău. A aflat că Richard și o creatură din aia, un octopăianjen, se află închiși în subsolul unei clădiri particulare, nu departe de aici.

Katie traversă camera și ridică receptorul telefonului.

— Daria, spune-le lui Lauren și Atsuko că întâlnirea de azi se amână… A apărut ceva… Reprogramează-le pentru mâine după-amiază la două… O, așa e, am uitat… La naiba!… Bine, atunci la unsprezece dimineață… Nu, unsprezece *treizeci*, nu vreau să mă scol mai devreme decât e nevoie.

Katie se întoarse pe canapea și luă țigara. Trase din ea cu sete și suflă fumul în aer, deasupra capului.

— Vreau să știu tot ce ai auzit despre tata.

Franz o informă pe Katie că, potrivit surselor sale, tatăl ei împreună cu sora ei Ellie, cu nepoata acesteia și un octopăianjen apăruseră pe neașteptate, ducând un steag alb, în tabăra militară de la marginea sudică a Mării Cilindrice, în urmă cu aproximativ două luni. Erau foarte relaxați și chiar glumiseră cu soldații, povesti Franz. Tatăl și sora ei le spuseseră soldaților că au venit împreună cu un reprezentant al octopăianjenilor ca să vadă dacă se poate evita, pe calea negocierilor, un conflict armat între cele două specii. Nakamura ordonase ca întreaga afacere să fie ținută secretă și-i dusese…

Katie se plimba cu pași mari prin cameră. Spuse emoționată:

— Tata trăiește și, mai mult decât atât, e *aici*, în Noul Eden… Ţi-am spus vreodată, Franz, că tata e categoric cel mai deștept om din toți câți au trăit vreodată?

— De vreo zece ori, spuse Franz râzând. Nu-mi imaginez cum poate fi cineva mai deștept decât tine.

Katie își flutură mâna.

— Pe lângă el, eu sunt o cretină… Întotdeauna a fost un scump. *Orice* aș fi făcut, mă ierta imediat.

Se opri din mers și trase din țigară. Ochii îi scânteiau când suflă fumul.

— Franz, *trebuie* să-l văd… Trebuie neapărat să-l văd.

— Imposibil, Katie. Nimeni nu trebuie nici măcar să știe că e aici. Aș putea fi concediat sau, mai rău, dacă cineva află vreodată că eu ți-am spus…

— Te implor, Franz, spuse Katie traversând camera și apucându-l de umeri. Știi că detest să cer favoruri… dar lucrul ăsta e foarte important pentru mine.

Franz era încântat că, pentru prima dată, Katie îi cerea *lui* ceva. Însă nu o minți când afirmase că e imposibil.

— Katie, tot nu înțelegi. În jurul casei există tot timpul paznici înarmați. Întregul subsol e înțesat cu instrumente de supraveghere audio și video. Pur și simplu, nu există nici o cale.

— *Întotdeauna* se poate găsi o cale, dacă scopul e destul de important, spuse Katie.

Băgă mâna pe sub cămașa lui și începu să-i ciupească sfârcul drept.

— Mă iubești, Franz, nu-i așa?

Îl sărută, pătimașă, continuând să se joace cu sfârcul lui.

— Bineînțeles că te iubesc, Katie, spuse Franz, deja foarte ațâțat. Dar nu sunt nebun.

Katie se duse hotărâtă în dormitor și se întoarse în mai puțin de un minut, cu două teancuri de bancnote.

— Franz, am de gând să-mi văd tatăl, spuse ea aruncând banii pe măsuța de cafea. Iar tu ai să mă ajuți… Poți mitui pe cine vrei cu banii ăștia.

Franz rămase impresionat. Suma părea mai mult decât suficientă.

— Și pentru mine ce-ai să faci? întrebă el aproape în glumă.

— Ce-am să fac pentru tine? Ce-am să fac pentru tine? Îl luă de mână și-l duse în dormitor.

— Și acum, căpitane Bauer, spuse ea răspicat, scoate-ți toate hainele și întinde-te pe spate. Ai să vezi ce-am să fac pentru tine.

Apartamentul lui Katie avea o cameră de toaletă, lipită de dormitor. Ea intră în cămăruță și închise ușa. Luă o cheie, descuie o cutie mare, ornamentată și scoase una din seringile pe care le pregătise mai devreme. Își ridică rochia și-și legă strâns un garou în jurul coapsei. Așteptă până putu să vadă limpede un vas de sânge pe coapsa tumefiată toată, apoi introduse cu îndemânare acul. După ce împinse tot lichidul, așteptă câteva secunde s-o învăluie fantastica euforie, după care dezlegă bandajul.

— Și eu ce fac până vii?

— Îl găsești pe Rilke în cititorul meu electronic, iubitule, și-n germană, și-n engleză. Vin în câteva minute.

Katie zbura. Începu să fredoneze o melodie de dans, aruncă seringa și puse garoul în cutie. Își scoase toate hainele, oprindu-se de două ori să-și admire trupul în oglindă, și le puse grămadă pe taburet. Apoi deschise un sertar mare al mesei de toaletă și scoase o eșarfă de legat la ochi.

Intră în dormitor. Privirea admirativă a lui Franz îi învălui trupul suplu.

— Uită-te bine, Franz, pentru că asta e tot ce ai să vezi în după-amiaza asta.

Katie îl acoperi cu trupul ei gol și-l sărută de câteva ori în timp ce-i lega eșarfa la ochi. Se asigură că eșarfa e bine strânsă și apoi sări din pat.

— Și-acum ce se întâmplă? întrebă Franz.

— Așteaptă și-ai să vezi, spuse Katie pe un ton aţâţător, în timp ce răscolea printr-un sertar mare de la baza comodei.

Sertarul conținea o întreagă colecție de ustensile sexuale, incluzând instrumente electronice ajutătoare de tot felul, frânghii și alte accesorii înrudite, măști, diverse substitute de organe genitale. Katie alese o sticluță cu loțiune, un flacon cu o pudră albă și niște mărgele înșirate pe un șnur subțire.

Încă fredonând și râzând în sinea ei, Katie veni lângă Franz în pat și începu să-i mângâie pieptul cu degetele. Îl sărută provocator, cu trupul lipit de al lui, apoi se ridică. După ce-și turnă loțiunea în palme și le frecă bine, Katie îi desfăcu picioarele, i se așeză pe abdomen cu spatele la fața lui și începu să aplice loțiunea pe acea parte excesiv de sensibilă a trupului bărbatului.

— Mmmm, murmură Franz când loțiunea caldă începu să-și facă efectul. E minunat.

Katie presăra pudra pe organele lui genitale, apoi îl încălecă foarte încet. Franz era în extaz. Katie se legănă înainte și înapoi, într-un ritm ușor, timp de câteva minute. Când își dădu seama că Franz se apropie de apogeu, se opri temporar din mișcare, băgă mâna pe sub fesele lui și-i introduse mărgelele în anus. Apoi se mai legănă de două-trei ori și se opri din nou.

— Nu te opri acum! strigă Franz.

— Repetă după mine, spuse Katie, chicotind, mișcându-se încetișor înainte și înapoi. Promit…

— Orice, țipă Franz, numai nu te opri iar.

— Promit, continuă ea, că în următoarele zile Katie Wakefield își va vedea tatăl.

Franz repetă promisiunea și Katie îl răsplăti. În clipa când el intră în orgasm, ea trase șiragul de mărgele; Franz urlă cât îl ținură plămânii, ca un animal în pădure.

Lui Ellie nu-i plăceau cei doi anchetatori. Amândoi erau indivizi seci, fără umor, care o tratau cu dispreț total. La un moment dat, în prima zi de interogatoriu, spuse exasperată:

— Treaba asta n-o să meargă, domnilor, dacă insistați să-mi puneți iar și iar aceleași întrebări… Am înțeles că mi se cere să furnizez unele informații despre octopăianjeni… Întrebările care mi-au fost puse până acum și pe care mi le puneți iarăși i-au vizat numai pe mama mea și pe tatăl meu.

— Doamnă Turner, spuse primul bărbat, guvernul încearcă să adune toate informațiile despre acest caz. Tatăl și mama dumitale au evadat amândoi de mulți…

— Uite ce e, îl întrerupse Ellie, v-am spus deja că nu știu absolut nimic despre cum, când sau chiar de ce au plecat părinții mei din Noul Eden. Nici n-am cunoștință dacă octopăianjenii i-au ajutat în vreun fel să evadeze… Acum, dacă nu sunteți dispuși să schimbați linia interogatoriului…

Cel de-al doilea bărbat o fulgeră din priviri:

— Nu dumneata decizi, doamnă, care sunt întrebările potrivite în această anchetă. Poate nu înțelegi gravitatea situației dumitale. Vei fi scoasă de sub acuzație, o acuzație foarte gravă aș putea adăuga, *numai* dacă vei coopera total cu noi.

— Și ce acuzație mi se aduce? întrebă Ellie. Sunt curioasă… N-am mai fost infractoare.

— Poți fi acuzată de înaltă trădare, spuse primul bărbat. De faptul că ai ajutat și sprijinit în mod deliberat inamicul într-o perioadă de ostilități declarate.

— E absurd! răspunse Ellie, înspăimântată totuși. Habar n-am despre ce vorbiți.

— Negi faptul că, în perioada pe care ai petrecut-o la extratereștri, le-ai dat cu generozitate informații despre Noul Eden, informații care ar putea fi utile în timpul unui război?

— Bineînțeles că le-am dat, spuse Ellie râzând nervos. Le-am spus cât de multe am putut despre colonia noastră. Și ei au făcut la fel. Octopăianjenii ne-au împărtășit informații de același fel.

Ambii bărbați scriau de zor în carnetele lor, cu furie. *Cum au ajuns așa* ? se întrebă Ellie dintr-o dată. *Cum se poate transforma un copil curios și vesel într-un astfel de adult sumbru și ostil? Mediul e de vină sau ereditatea*?

— Ascultați, domnilor, spuse Ellie după ce i se puse următoarea întrebare. Din punctul meu de vedere, așa nu se mai poate. Aș vrea să cer o pauză și să-mi organizez gândurile. Poate chiar am să-mi fac câteva

însemnări înainte să reluăm… Eu mi-am închipuit că discuțiile vor decurge cu totul altfel, mult mai relaxat…

Cei doi bărbați fură de acord să facă o pauză. Ellie porni pe hol, spre locul unde Nikki stătea cu o bonă asigurată de guvern.

— Puteți pleca acum, doamnă Adamo, spuse Ellie. Am luat o pauză de masă.

Nikki văzu îngrijorarea de pe chipul lui Ellie.

— Oamenii ăia au fost scârboși cu tine, mami? întrebă ea. Ellie zâmbi.

— S-ar putea spune asta, Nikki. În mod sigur, s-ar putea spune asta.

Richard termină ultima tură de mers pe perimetrul subsolului și se îndreptă spre chiuveta din colțul camerei. Se opri mai întâi la masă și luă o gură de apă. Archie rămase nemișcat pe podea, după salteaua lui Richard.

— Bună dimineața, spuse Richard în timp ce se ștergea de transpirație cu o bucată de pânză. Ești gata pentru micul dejun?

— Nu mi-e foame, răspunse octopăianjenul în culori.

— Eu trebuie să mănânc *ceva*, spuse Richard cu voioșie. Sunt de acord cu tine că mâncarea e groaznică, dar nu pot supraviețui numai cu apă.

Archie nu se mișcă și nici nu spuse nimic. În ultimele zile, chiar de când provizia de barrican i se terminase, octopăianjenul nu fusese un tovarăș prea grozav. Richard nu mai reușea să-l atragă în obișnuita lor conversație stimulatoare și începuse să-și facă griji în privința sănătății octopăianjenului. Puse niște cereale într-un castron, le stropi cu apă și duse castronul prietenului său.

— Poftim, spuse el cu blândețe, încearcă să mănânci puțin.

Archie ridică două tentacule și luă castronul. Începu să mănânce; o undă de un portocaliu aprins țâșni din fanta lui și se deplasă până la mijlocul unui tentacul, apoi dispăru.

— Ce-a fost asta? întrebă Richard.

— O expresie emoțională, răspunse Archie. Răspunsul său fu însoțit de alte răbufniri neregulate de culoare. Richard zâmbi.

— Bine, bine, dar ce fel de emoție?

După o lungă pauză, benzile de culoare ale lui Archie începură să arate mai ordonat.

— Cred că ai putea s-o numești depresie, spuse octopăianjenul.

— Asta se întâmplă când termini barricanul?

Archie nu răspunse. În cele din urmă, Richard se întoarse la masă și-și pregăti un castron mare cu cereale. Apoi se întoarse și se așeză pe podea, lângă Archie.

— Ai putea să vorbești despre asta, spuse încetișor Richard. Tot nu avem altceva de făcut.

După mișcarea lichidului din lentila lui Archie, Richard își dădu seama că octodul îl studiază cu atenție. Până la urmă, în timp ce Richard mânca, Archie începu să vorbească.

— În societatea noastră, femelele și masculii tineri care trec prin procesul de maturizare sexuală sunt luați din mediul lor cotidian de viață și plasați într-un alt mediu extrem de corespunzător, cu indivizi care au mai trecut prin acest proces. Ei sunt încurajați să descrie ce simt și primesc asigurări că emoțiile noi și complexe pe care le trăiesc sunt absolut normale. Acum înțeleg de ce e necesar un astfel de program de îngrijire și înțelegere permanentă.

Archie se opri o clipă și Richard zâmbi înțelegător.

— În aceste ultime câteva zile, continuă octopăianjenul, mi s-a întâmplat, pentru prima dată de când eram foarte mic, ca emoțiile mele să nu accepte dominația minții. În timpul instruirii pentru a deveni optimizatori, am fost învățați cât este de important ca, ori de câte ori avem de luat o hotărâre, să parcurgem cu grijă toate dovezile disponibile și să înlăturăm orice prejudecată care s-ar fi putut datora reacțiilor emoționale personale. Sentimentele intense pe care le am în prezent nu pot fi alungate.

Richard râse.

— Te rog să nu mă înțelegi greșit, Archie, nu râd *de tine*, dar ceea ce tu ai descris adineauri în fraze tipic octopăienjenești, majoritatea oamenilor simt *tot* timpul. Foarte puțini dintre noi reușesc să-și controleze „reacțiile emoționale personale” așa cum le-ar plăcea… Știi, asta s-ar putea să fie prima dată când ne-ai putea înțelege cu adevărat.

— E cumplit, spuse Archie. Simt în același timp o senzație de pierdere — mi-e dor de Doctorul Blue și de Jamie — și o mânie puternică față de Nakamura, pentru faptul că ne ține prizonieri… Mă tem că revolta mă va împinge să fac vreun gest ineficient.

— Dar de regulă, emoțiile pe care le descrii tu n-au legătură, cel puțin la oameni, cu sexualitatea, spuse Richard. Barricanul acționează și ca un fel de tranchilizant, inhibând toate sentimentele?

Archie își termină micul dejun și abia apoi răspunse:

— Tu și cu mine suntem creaturi foarte diferite… Îmi amintesc prima discuție despre oameni la întrunirea Optimizatorilor, chiar după ce ai evadat din teritoriul vostru sau, cum spunem noi, ai încălcat integritatea lui… În mijlocul întrunirii, Optimizatorul Șef a subliniat faptul că noi nu trebuie să privim specia voastră prin prisma speciei *noastre*. Noi trebuie să observăm cu atenție, a spus ea, să obținem date și să le corelăm în mod logic, fără să le colorăm cu propria noastră experiență… Presupun că toate acestea echivalează cu o negare, într-un sens, a ceea ce sunt pe cale să-ți spun. Totuși, părerea mea personală, bazată pe activitatea mea de observare a oamenilor, este că dorința sexuală constituie forța motrice din spatele *tuturor* emoțiilor puternice la specia voastră… La noi, octopăianjenii, maturitatea sexuală se instalează în mod discontinuu și brusc. Trecem de la starea complet asexuată la sexualitate într-un timp foarte scurt. La oameni, procesul este mult mai lent și mai subtil. Hormonii sexuali sunt prezenți în cantități variabile, încă din stadiul de fetus. Eu susțin, și i-am spus și Optimizatorului Șef, că este posibil ca *toate* emoțiile voastre necontrolabile să-și aibă originea în acești hormoni sexuali. Un om fără pic de sexualitate ar putea fi capabil de gândire eficientă la fel ca un octopăianjen.

— Ce idee interesantă! spuse Richard cu entuziasm, ridicându-se și începând să se plimbe cu pași mari. Așadar tu sugerezi că, de pildă, dacă un copil nu vrea să-și împartă cu altul jucăria, aceasta are o oarecare legătură cu sexualitatea?…

— Poate, răspunse Archie. Poate că Galileo își exersează posesivitatea sexualității de adult atunci când refuză să-și împartă o jucărie cu Kepler… În mod sigur, devotamentul copilului uman față de părintele de sex opus premerge atitudinii adultului…

Archie se opri, căci Richard se întorsese cu spatele și mergea mai repede prin cameră.

— Scuză-mă, spuse el peste câteva minute, întorcându-se și așezându-se din nou pe podea, lângă octopăianjen. Tocmai mi-a trecut prin cap ceva la care m-am gândit în treacăt în dimineața asta, mai devreme, când discutam despre controlarea emoțiilor… Mai ții minte o conversație anterioară în care tu ai respins ideea unui Dumnezeu personal, spunând că e o „aberație evoluționistă” necesară tuturor speciilor în dezvoltare ca o punte temporară în tranziția de la prima fază a cunoașterii la Era Informației? Spune-mi, schimbările recente ți-au modificat în vreun fel atitudinea privitoare la Dumnezeu?

O explozie de benzi multicolore, pe care Richard o recunoscu imediat ca fiind râs, se revărsă peste jumătatea superioară a corpului octopăianjenului.

— Voi oamenii sunteți total preocupați de această noțiune de Dumnezeu. Chiar și cei ca tine, Richard, cei care nu cred, își petrec o grămadă de timp gândindu-se la acest subiect sau discutându-l… După cum ți-am explicat cu luni în urmă, noi octopăianjenii prețuim cel mai mult informația, așa cum ne-au învățat Înaintașii… Nu dispunem de informații verificabile despre vreun Dumnezeu, mai ales despre unul care să fie implicat în vreun fel în problemele cotidiene ale universului…

— N-ai înțeles întrebarea mea, sau poate n-am formulat-o destul de precis, îl întrerupse Richard. Eu vreau să știu dacă, în noua ta stare, mai emoțională, înțelegi de ce alte ființe inteligente și-ar putea crea un Dumnezeu personal, ca un instrument care să le ofere confort sufletesc și, de asemenea, să explice toate acele lucruri pe care ele nu le pot înțelege.

Archie râse din nou cu răbufniri de culoare.

— Ești foarte deștept, Richard, spuse octopăianjenul. Vrei ca eu să confirm ceea ce crezi *tu*, și anume că Dumnezeu e un concept afectiv, născut dintr-un dor arzător ce nu se deosebește prea tare de dorința sexuală. Prin urmare, și Dumnezeu derivă din hormonii sexuali… Nu pot merge atât de departe. N-am suficiente informații. Însă pot spune, bazându-mă pe zbuciumul meu din aceste ultime câteva zile, că acum înțeleg aceste cuvinte, „dor arzător”, care înainte nu aveau nici un înțeles pentru mine…

Richard zâmbi. Era mulțumit. Discuția lor semăna cu cele pe care le purtau zilnic înainte ca provizia de barrican a lui Archie să se fi terminat… Spuse dintr-o dată:

— Ar fi grozav, nu-i așa, dacă am putea vorbi cu toți prietenii noștri din Orașul de Smarald.

Archie știa ce sugerează Richard. Amândoi avuseseră grijă să nu pomenească de cuadroizi și nici măcar să facă aluzie la faptul că octopăianjenii au un sistem de culegere a informațiilor. Nu voiau să-i alerteze pe Nakamura și gărzile lui. Acum, în timp ce Richard privea în tăcere, în jurul capului lui Archie începură să izvorască benzi de culoare. Cu toate că octopăianjenul nu mai folosea limbajul derivat care fusese pus la punct pentru comunicarea cu oamenii, Richard reuși să înțeleagă esența transmisiei.

După ce îl salută oficial pe Optimizatorul Șef și-și ceru iertare pentru insuccesul misiunii lor, Archie trimise două mesaje personale, unul scurt lui Jamie și unul mai lung doctorului Blue, în răbufniri de culori care ieșeau din stilul obișnuit, cumpătat al mesajelor lui Archie. Richard, care ajunsese să-și cunoască bine tovarășul de captivitate în cele două luni de stat împreună, se simți fascinat și înduioșat de această minunată manifestare de emoții neinhibate.

Când Archie termină, Richard veni la el și-i puse o mână pe spate.

— Te simți mai bine acum? întrebă el.

— În unele privințe, răspunse Archie. Dar, în același timp, mă simt și mai rău. Acum sunt mai conștient decât înainte că s-ar putea să nu-i mai revăd pe doctorul Blue și pe Jamie…

Richard îl întrerupse.

— Uneori îmi imaginez ce i-aș spune lui Nicole dacă aș putea vorbi cu ea la telefon.

Rosti foarte corect cuvintele, exagerând mișcările buzelor. „Mi-e foarte dor de tine, Nicole, și te iubesc din toată inima”.

Richard nu avea vise prea vii. De aceea, era puțin probabil ca sunetele externe să fie încorporate într-un vis în desfășurare. Când auzi ceva ce i se păru a fi un târșâit de picioare deasupra lui în toiul nopții, se trezi repede. Archie dormea. Richard se uită în jur și își dădu seama că lumina de serviciu din zona toaletei era stinsă. Alarmat, își trezi tovarășul octopăianjen.

— Ce este? întrebă Archie în culori.

— Am auzit sus ceva neobișnuit, șopti Richard.

Se auzi cum ușa care dădea spre scara de la subsol se deschide încet. Richard auzi în vârful scării un pas ușor, apoi altul. Își încordă vederea, dar nu văzu nimic în semiîntuneric.

— E o femeie și un polițist, spuse Archie, care avea capacitatea de a vedea în infraroșu. S-au oprit o clipă pe a treia treaptă.

O să fim omorâți, își spuse Richard. Simți că-l cuprinde o frică puternică și se trase mai aproape de Archie. Auzi ușa de la subsol închizându-se încet, apoi pași care coborau treptele.

— Unde sunt acum? întrebă el în șoaptă.

— La baza scării, spuse Archie. Vin… Cred că femeia este…

Richard auzi un glas ce părea să vină din trecut.

— Tată! Unde ești, tată? *Dumnezeule! E Katie*!

— Aici, Katie, răspunse Richard prea tare. Aici, repetă el încercând să-și stăpânească emoția.

Fasciculul unei lanterne foarte mici se plimbă pe peretele din spatele saltelei lui și în cele din urmă poposi pe fața lui bărboasă. Câteva clipe mai târziu, Katie se împiedică de Archie și căzu pur și simplu în brațele tatălui ei.

Îl sărută și-l îmbrățișă cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Richard era atât de uluit de eveniment, încât la început nu fu în stare să răspundă la nici una din întrebările lui Katie.

— Da… da, mă simt bine, spuse el în cele din urmă. Nu-mi vine să cred că ești tu… Katie, o, Katie… O, da, masa aia cenușie de acolo, pe care ai lovit-o cu picioarele acum un minut, e prietenul și tovarășul meu de închisoare, octopăianjenul Archie…

Puțin mai târziu, Richard schimbă pe întuneric o strângere de mână cu un bărbat pe care Katie îl prezentă doar „prietenul meu”.

— Nu avem mult timp, spuse Katie în grabă după câteva minute de conversație despre familie. Am scurtcircuitat sistemul de înaltă tensiune din întreagă zonă rezidențială și nu mai durează mult până-l repun în funcțiune.

— Deci, o să evadăm? întrebă Richard.

— Nu, răspunse Katie. În mod sigur v-ar prinde și v-ar ucide… Am vrut doar să te văd… Când am auzit zvonul că ești ținut undeva în Noul Eden… Oh, tată, ce dor mi-a fost de tine! Te iubesc atât de mult…

Richard își luă fiica în brațe și o ținu strâns; ea plângea. *E atât de slabă*, se gândi el, *ca o fantomă*.

— Și eu te iubesc, Katie, spuse Richard. Luminează-ți fața… lasă-mă să-ți văd ochii frumoși.

— Nu, tată, spuse Katie, îngropându-și fața la pieptul lui. Arăt bătrână și consumată… Vreau să mă ții minte așa cum eram. Am avut o viață grea…

— E puțin probabil să vă mai țină mult aici, domnule Wakefield, o întrerupse glasul de bărbat din întuneric. Aproape toată lumea din colonie a auzit povestea apariției voastre în tabăra soldaților.

— Te simți bine, tată? întrebă Katie după o scurtă tăcere. Ești hrănit cum trebuie?

— Mă simt bine, Katie… dar n-am vorbit nimic despre tine. Ce faci? Ești fericită?

— Am fost iarăși promovată, spuse Katie repede. Și noul meu apartament e frumos… ar trebui să-l vezi… și am un prieten care ține la mine…

— Mă bucur foarte mult, spuse Richard, în timp ce Franz îi amintea lui Katie că e timpul să plece. Ai fost întotdeauna cea mai deșteaptă dintre copii… meriți să fii fericită.

Katie începu dintr-o dată să hohotească și-și lăsă capul pe pieptul tatălui ei.

— Tată, o, tată, spuse ea printre lacrimi, te rog, ține-mă în brațe.

Richard își luă fiica în brațe.

— Ce este, Katie? întrebă el cu blândețe.

— Nu vreau să te mint. Lucrez pentru Nakamura, mă ocup de prostituate. Și sunt dependentă de droguri… Complet dependentă de droguri.

Katie plânse mult timp. Richard o ținea strâns și o bătea ușurel pe spate.

— Dar te iubesc cu adevărat, tată, spuse Katie când, în cele din urmă, înălță capul. Întotdeauna te-am iubit și te voi iubi întotdeauna… Îmi pare cumplit de rău că te-am dezamăgit.

— Katie, trebuie să plecăm acum, spuse Franz cu fermitate.

Katie își sărută în grabă tatăl și-i mângâie cu afecțiune barba, pentru ultima dată.

— Ai grijă de tine, tată, spuse ea. Și nu renunța să speri. La lumina lanternei, cei doi vizitatori traversară încăperea, îndreptându-se spre scară.

— La revedere, tată, spuse Katie.

— Te iubesc, Katie, spuse Richard auzind pașii fiicei sale pe scări.

5

Octopăianjenul de pe masă era inconștient. Nicole îi întinse doctorului Blue micul container de plastic pe care-l ceruse acesta și-l urmări cum aruncă creaturile micuțe pe lichidul negru-verzui care acoperea rana deschisă. În mai puțin de un minut, lichidul dispăru și colegul ei octopăianjen cusu cu dibăcie incizia, folosind primii cinci centimetri de la trei din tentacule.

— Ăsta e ultimul pe ziua de azi, spuse doctorul Blue în culori. Ca întotdeauna, Nicole, îți mulțumesc pentru ajutor.

Trecură împreună din sala de operații într-o cameră alăturată. Nicole încă nu se obișnuise cu procesul curățării. Inspiră adânc, apoi își scoase halatul de protecție și-și introduse brațele într-un bol mare plin cu zeci de animale argintii micuțe, subțiri. Nicole se luptă să-și învingă repulsia în timp ce creaturile se cățărau pe brațele și mâinile ei.

— Știu că partea asta nu e plăcută pentru tine, spuse doctorul Blue, dar acum că bombardamentele au contaminat principala rezervă de apă, chiar că nu avem de ales… Nu ne putem asuma riscul ca una din substanțele de aici să fie toxică pentru tine.

— La nord de pădure e distrus totul? întrebă Nicole în timp ce doctorul Blue se curăța și el.

— Aproape, răspunse octopăianjenul. Și se pare că inginerii oameni au terminat de modificat elicopterele. Optimizatorul Șef se teme că vor face primul zbor deasupra pădurii într-o săptămână sau două.

— Și n-ați primit nici un răspuns la mesajele pe care le-ați trimis?

— Absolut nici unul… Știm că Nakamura le-a citit… dar au capturat și ucis ultimul mesager lângă uzina electrică… În ciuda faptului că octopăianjenul ducea un steag alb.

Nicole oftă. Își aminti ceva ce spusese Max în seara precedentă, când ea își exprimase uimirea privitor la faptul că Nakamura ignorase toate mesajele. „Bineînțeles că le ignoră!” strigase mânios Max. „Omul ăsta nu știe decât de forță… Toate mesajele alea tâmpite spun că octozii vor pace și că vor fi forțați să se apere dacă oamenii nu încetează… Amenințările care urmează n-au nici un sens. Ce să creadă Nakamura când trupele și elicoptere lui se mișcă nestingherite, distrugând tot ce văd?… Optimizatorul

Șef n-a învățat nimic despre oameni? Octopăianjenii trebuie să se angajeze într-o bătălie cu armata lui Nakamura…”

„Ei nu tratează așa lucrurile”, răspunsese Nicole. „Nu e felul lor. Nu se implică în confruntări minore și nici în războaie limitate. Luptă numai atunci când le este amenințată supraviețuirea… Au explicat cu mare grijă toate astea în mesaje și l-au îndemnat în mod repetat pe Nakamura să stea de vorbă cu Richard și Archie…” Culorile emanate de doctorul Blue o readuseră pe Nicole la prezent.

— Îl aștepți pe Benjy? întrebă octopăianjenul. Sau te duci direct la centrul administrativ?

Nicole se uită la ceas.

— Cred că plec acum. De regulă îmi ia două ore ca să asimilez toate datele cuadroidale din ziua precedentă… Se întâmplă atâtea!… Te rog să-i spui lui Benjy să le transmită celorlalți că voi fi acasă la cină.

Câteva minute mai târziu, ieși din spital și se îndreptă spre centrul administrativ. Deși era ziuă, străzile Orașului de Smarald erau aproape pustii. Nicole trecu pe lângă trei octopăianjeni mergând grăbiți pe cealaltă parte a drumului și pe lângă o pereche de bioți crabi, care nu se încadrau deloc în peisaj. Doctorul Blue îi spusese lui Nicole că bioții crabi fuseseră recrutați pentru colectarea gunoiului din Orașul de Smarald.

Orașul s-a schimbat foarte mult de la decretarea stării de război, se gândi Nicole. *Majoritatea octozilor mai vârstnici sunt acum în Domeniul de Război. Și până acum o lună,când mai toate creaturile de întreținere au fost mutate altundeva, n-am văzut nici un singur biot. Max crede că, de fapt, multe dintre ele au fost anihilate din cauza scăderii drastice a resurselor. Max întotdeauna crede despre octopăianjeni ce e mai rău*.

Deseori, după lucru, Nicole mergea cu Benjy până la stația de transport. Fiul ei dădea și el o mână de ajutor la spital, unde lipsa de personal era acută. Pe măsură ce Benjy devenea tot mai conștient de ceea ce se petrecea în Orașul de Smarald, lui Nicole îi era tot mai greu să ascundă gravitatea situației în care se aflau.

— De ce oa-me-nii noștri lup-tă împotriva octo-pă-ian-je-ni-lor? întrebase Benjy cu o săptămână în urmă. Octozii nu vor să facă rău…

— Coloniștii din Noul Eden nu-i înțeleg pe octopăianjeni, răspunsese Nicole. Și nu vor să-i lase pe Archie și unchiul Richard să le explice.

— Atunci ei sunt mai proști decât mine, spusese mohorât Benjy.

Doctorul Blue și ceilalți angajați din spitalul octopăianjenilor erau foarte impresionați de Benjy. La început, când se oferise să dea o mână de ajutor, octopăianjenii avuseseră rezerve căci se îndoiau că poate face mare lucru, date fiind aptitudinile lui limitate. Totuși, după ce Nicole îi explica o sarcină simplă și el o repeta în fața ei, Benjy nu făcea nici o greșeală. Cu corpul lui tânăr și puternic, era deosebit de util la munci grele, lucru valoros acum când foarte multe dintre creaturile mai mari nu se mai aflau prin preajmă.

În timp ce Nicole se îndrepta spre centrul administrativ, cu mintea plină de gânduri plăcute legate de Benjy, imaginea lui Katie îi apăru brusc în minte și se alătură imaginii fiului ei retardat. În gând, Nicole își plimbă privirea de la o imagine la alta. Oftă. *Ca părinți, ne-am concentrat prea mult timp pe potențialul intelectual și extrem de puțin pe celelalte calități, mai concrete. Cel mai mult contează nu câtă inteligență are copilul, ci ce se decide să facă cu ea… Benjy a reușit mai bine decât ne-am fi așteptat noi vreodată, în principal datorită calităților sale lăuntrice… Cât despre Katie, nici în cele mai negre coșmaruri ale mele…*

Nicole își întrerupse șirul gândurilor când intră în clădire. Un paznic octopăianjen o salută fluturându-și un tentacul și ea îi zâmbi. Când ajunse la obișnuita cameră de vizionare, constată cu mirare că Optimizatorul Șef o aștepta. Liderul octopăianjen spuse:

— Am vrut să profit de acest prilej atât ca să-ți mulțumesc pentru contribuția pe care o aduci în această perioadă dificilă, cât și pentru a te asigura că familia și prietenii tăi de aici, din Orașul de Smarald, vor fi tratați și îngrijiți ca și cum ar fi membrii speciei noastre, indiferent ce se întâmplă în următoarele câteva săptămâni.

Optimizatorul Șef dădu să iasă din cameră.

— Să înțeleg că situația se deteriorează? întrebă Nicole.

— Da, răspunse octopăianjenul. De îndată ce oamenii vor zbura pe deasupra pădurii, vom fi nevoiți să recurgem la represalii.

După plecarea Optimizatorului Șef, Nicole se așeză în fața consolei pentru a parcurge datele adunate de cuadroizi în ziua precedentă. Nu avea acces la toate informațiile din Noul Eden, dar avea voie să acceseze imaginile care prezentau activitățile cotidiene ale tuturor membrilor familiei sale. Nicole putea să vadă zilnic ce se petrecea în subsolul în care se aflau Richard și Archie, cum se acomodau Ellie și Nikki din nou cu Noul Eden și ce se întâmpla în lumea lui Katie.

Pe măsură ce timpul trecea, Nicole se uita din ce în ce mai puțin la Katie. Era pur și simplu prea dureros pentru ea. În schimb, îi făcea mare plăcere să se uite la nepoata ei, Nikki, mai ales în după-amiezile în care fetița se ducea pe terenul de joacă din Beauvois ca să se joace cu ceilalți copii din sat. Deși filmările erau mute, Nicole aproape că auzea aievea țipetele de încântare și veselie care acompaniau țopăiala micuței Nikki și a celorlalți copii cu o minge de fotbal.

Nicole era foarte îngrijorată din cauza lui Ellie. În ciuda eforturilor eroice pe care le făcea, fiica ei nu reușea deloc să-și readucă la viață căsnicia. Robert rămăsese retras în munca lui, de care se folosea pentru a nu privi în față emoțiile nimănui, nici măcar pe cele proprii. Era un părinte responsabil, dar reținut cu Nikki, arătând doar rareori un sentiment de plăcere autentică. Nu făcea dragoste cu Ellie și nu voia să vorbească despre acest subiect; îi spusese doar că „nu e pregătit" când ea, înlăcrimată, abordase subiectul, la trei săptămâni după revenirea în Noul Eden.

În timpul lungilor ședințe de vizionare solitară, Nicole se întreba adesea dacă e posibil, ca părinte, să-ți vezi copilul în dificultate și să nu te întrebi ce ai fi putut face ca să-i ușurezi viața. *Rolul de părinte este o aventură fără nici un rezultat garantat*, se gândi Nicole cu inima strânsă, în timp ce o urmărea pe Ellie plângând noaptea pe tăcute. *Un singur lucru știi în mod sigur: că nu te vei convinge niciodată că ai făcut destul*.

Întotdeauna îl lăsa pe Richard la urmă. Deși nu reușise să se scuture de premoniția că nu-și va mai atinge niciodată soțul, nu permitea acelui sentiment să-i umbrească bucuria zilnică pe care o simțea când îi urmărea viața din subsol. Îi plăceau mai ales conversațiile lui Archie, cu toate că de multe ori îi era greu să citească de pe buzele lui. Discuțiile lor îi aminteau lui Nicole de zilele de după evadarea ei din închisoare și din Noul Eden, când ea și Richard discutau ore întregi despre orice. De fiecare dată după ce se uita la Richard, Nicole avea moralul mai ridicat și se simțea mult mai capabilă să facă față propriei singurătăți.

Reîntâlnirea dintre Richard și Katie o luă prin surprindere. Nu urmărise destul de îndeaproape viața lui Katie ca să știe că fiica ei și Franz au reușit să conceapă un plan pentru o scurtă vizită la Richard. Cum imaginile cuadroidale acopereau și porțiunea infraroșie a spectrului, Nicole văzu întâlnirea chiar mai bine decât participanții înșiși. Gestul lui Katie o mișcă adânc, iar faptul că fiica ei și-a recunoscut pe neașteptate dependența de droguri o impresionă și mai mult. Nicole își aminti o afirmație pe care o

citise undeva: *Primul pas spre depășirea unei probleme este să recunoști existența problemei în fața cuiva pe care îl iubești*.

În transportorul aproape pustiu cu care se întorcea în enclava oamenilor din Orașul de Smarald, Nicole avea lacrimi în ochi. Dar erau lacrimi de fericire. În ciuda faptului că lumea din jurul ei se transforma în haos, se simțea pentru prima dată optimistă în privința lui Katie.

Patrick și gemenii erau afară când Nicole coborî din transportor în capătul străzii. Apropiindu-se, îl auzi pe Patrick încercând să rezolve una din nenumăratele dispute ale băieților.

— El trișează *mereu*, spunea Kepler. I-am spus că n-am să mă mai joc cu el și m-a lovit.

— Minte, răspunse Galileo. L-am lovit pentru că s-a strâmbat la mine… Kepler nu știe să piardă. Dacă nu poate să câștige, crede că poate să iasă din joc când vrea el.

Patrick îi despărți pe cei doi băieți și, ca pedeapsă, îi trimise să stea lângă colțurile opuse ale casei. Apoi își întâmpină mama cu o sărutare și o îmbrățișare.

— Am vești mari, spuse Nicole, zâmbindu-i fiului ei. Richard a avut azi un vizitator surpriză: Katie!

Bineînțeles că Patrick vru să cunoască toate detaliile întâlnirii dintre sora lui și Richard. Nicole rezumă repede și concis ceea ce văzuse, recunoscând că se simte încurajată de mărturisirea lui Katie că e dependentă de droguri.

— Nu te lua prea mult după gestul ei, o admolestă Patrick. Katie pe care o cunosc eu ar muri mai degrabă decât să renunțe la prețiosul ei kokomo.

Patrick se întorsese și tocmai se pregătea să le spună gemenilor că-și puteau relua jocul când două rachete țâșniră spre cer și explodară în globuri de lumină roșie, strălucitoare, chiar sub cupolă.

— Veniți, băieți, strigă Patrick. Trebuie să intrăm în casă. E pentru a treia oară azi, îi spuse apoi lui Nicole.

— Doctorul Blue a spus că vor stinge luminile din oraș în clipa în care vreun elicopter se ridică la douăzeci de metri deasupra pădurii. Octopăianjenii nu vor să riște cu nici un chip ca poziția Orașului de Smarald să fie descoperită.

— Crezi că Archie și unchiul Richard au vreo șansă să-l întâlnească pe Nakamura? întrebă Patrick.

— Mă îndoiesc, răspunse Nicole. Dacă avea de gând să stea de vorbă cu ei, o făcea până acum.

Eponine și Nai o întâmpinară pe Nicole și o îmbrățișară. Cele trei femei discutară pe scurt despre camuflaj. Eponine îl ținea pe șold pe micul Marius, devenit un copil gras și vesel care saliva întruna, abundent. Îi șterse fața cu o pânză pentru ca Nicole să-l poată săruta.

— Aha, spuse Max în spatele ei, Regina Încruntaților îl sărută pe Prințul Băloșilor.

Nicole se întoarse și-l îmbrățișă pe Max.

— Ce-a fost chestia asta cu Regina Încruntaților? întrebă ea. Max îi întinse un pahar în care era un lichid limpede.

— Poftim, Nicole, vreau să bei asta. Nu-i tequila, dar e cel mai bun înlocuitor pe care l-au putut fabrica octopăianjenii după descrierea mea… Sperăm cu toții să-ți regăsești simțul umorului înainte de a termina de băut.

— Fii serios, Max, spuse Eponine. N-o face pe Nicole să creadă că suntem toți implicați… La urma urmei, a fost ideea *ta*. Patrick, Nai și cu mine am fost de acord cu tine în privința unui singur lucru: în ultimul timp, Nicole este foarte serioasă.

— Și-acum, doamna mea, spuse Max ridicând paharul și ciocnind cu Nicole, vreau să propun un toast… În cinstea noastră, a tuturor, care nu avem absolut nici un control asupra viitorului propriu. Fie să ne iubim și să râdem până la sfârșit, indiferent unde și când va veni.

Nicole nu-l mai văzuse pe Max beat de dinainte de a intra la închisoare. La insistențele lui, luă o mică înghițitură. Băutura îi arse gâtul și esofagul și îi umezi ochii. Conținea foarte mult alcool.

— Diseară, înainte de cină, spuse Max deschizând brațele într-un gest teatral, o să spunem glume de fermă… Asta ne va asigura mult trebuincioasa relaxare. Tu, Nicole des Jardins Wakefield, ca lider al nostru prin exemplu personal dacă nu prin alegeri, vei intra prima în scenă.

Reușind să schițeze un zâmbet, Nicole protestă.

— Dar eu nu știu nici o glumă de fermă.

Eponine se simți ușurată să vadă că purtarea lui Max n-o jignise pe Nicole.

— Nu-i nimic, Nicole, spuse ea, nici unul dintre noi nu știe… În schimb știe Max destule pentru noi toți.

— A fost odată ca niciodată, începu Max câteva clipe mai târziu, un fermier din Oklahoma care avea o nevastă grasă pe nume Whistle[1]. I se

spunea Whistle pentru că, atunci când făceau dragoste și ea ajungea la orgasm, închidea ochii, își țuguia buzele și scotea un fluierat prelung.

Max râgâi. Gemenii chicotiră. Nicole își făcu griji că poate nu se cuvenea ca băieții să audă povestea lui Max, dar Nai stătea lângă copiii ei și râdea cu ei. *Relaxează-te*, își spuse Nicole. *Chiar că ai devenit Regina Încruntaților*.

— într-o noapte, continuă Max, fermierul și Whistle au avut un mare tămbălău — adică ceartă, băieți — și ea s-a dus la culcare devreme, spumegând. Fermierul a rămas singur la masă, bând tequila. După o vreme începu să-i pară rău că fusese așa o javră de om și se apucă să-și ceară scuze cu glas tare… Coana Whistle, care acum era supărată foc că bărbatul ei o trezise, știa că după ce termina băutura o să intre în dormitor și-o să încerce să-și pecetluiască scuzele cu o partidă de amor sălbatic. În timp ce fermierul golea sticla de tequila, Whistle se furișă afară din casă, se duse la țarcul porcilor și se întoarse în casă cu cea mai tânără și mai mică dintre purcele. Când, mai târziu, fermierul beat intră împleticindu-se în dormitorul cufundat în beznă, cântând unul din cântecele lui preferate, Whistle îl urmărea dintr-un colț iar purceaua era în pat. Fermierul își scoase toate hainele, sări sub cearceaf, apucă purceaua de urechi și o sărută pe rât. Purceaua guiță și fermierul se dădu înapoi. „Whistle, dragostea mea, spuse el, ai uitat să te speli pe dinți în seara asta?” Nevastă-sa țâșni din colț și începu să-l bată în cap cu o mătură…

Toată lumea râdea. Max era atât de amuzat de propria glumă, încât nu mai putea să stea drept. Nicole se uită în jur. *Max are dreptate*, se gândi ea. *Avem nevoie de așa ceva. Ne facem prea multe griji*.

— …Frate-meu Clyde, spuse Max, știa mai multe glume cu fermieri decât oricine. Cu ele a cucerit-o pe Winona, sau cel puțin așa pretindea el. Clyde obișnuia să-mi spună că „o femeie care râde e deja cu o mână pe chiloți…” Când ne duceam cu băieții la vânătoare de rațe, nu împușcam nici măcar o zburătoare amărâtă. Clyde începea să ne spună povești, iar noi râdeam și beam… După un timp, uitam de ce ne treziserăm cu noaptea-n cap ca să mergem și să stăm în frig…

Max se opri din vorbit și timp de o clipă în cameră se lăsă liniștea.

— La naiba! spuse el apoi. Preț de câteva minute mi-am imaginat că sunt iar în Arkansas.

Se ridică și clătină din cap.

— Nici măcar nu știu în ce direcție e Arkansas sau la câte miliarde de kilometri… Uneori, când visez, am impresia că visul e realitate. Cred că sunt în Arkansas. Apoi, când mă trezesc, sunt buimac și, preț de câteva secunde, am impresia că viața pe care o trăim aici, în Orașul de Smarald, e un vis.

— Același lucru mi se întâmplă și mie, spuse Nai. Acum două nopți am visat că-mi fac meditația de dimineață în casa familiei mele din Lampun. În timp ce-mi recitam mantra, Patrick m-a trezit. Mi-a spus că vorbeam în somn. Totuși, preț de câteva secunde, n-am știut cine e bărbatul de lângă mine… A fost înspăimântător!

— În regulă, spuse Max după o tăcere prelungită și se întoarse către Nicole. Cred că suntem pregătiți pentru veștile zilei. Ce ai să ne spui?

— Imaginile video de azi au fost foarte ciudate, răspunse zâmbind Nicole. În primele câteva minute am fost sigură că am intrat în altă bază de date… Vedeam ba un porc, ba un pui, ba un fermier beat din Oklahoma încercând să curteze o ființă tânără și dulce… În ultima serie de imagini, fermierul ăla încerca să bea tequila, să mănânce pui fript și să facă dragoste cu iubita lui, toate în același timp… ceea ce îmi amintește că puiul arăta bine. Îi mai este și altcuiva foame?

6

— Cred că spusele Optimizatorului Șef ne-au liniștit oarecum, îi spuse Nicole doctorului Blue. Firește, Max are îndoieli… El nu crede că grija față de noi va reprezenta o prioritate de gradul întâi dacă situația devine cu adevărat disperată.

— Asta e foarte puțin probabil, răspunse octopăianjenul. Orice nouă intensificare a ostilităților va fi întâmpinată printr-o ripostă masivă… Mulți octopăianjeni lucrează de aproape două luni la planurile noastre de război.

— Am înțeles eu bine că toți membrii speciei voastre care sunt implicați în proiectarea și purtarea acestui război vor fi anihilați când războiul se termină?

— Da, răspunse doctorul Blue. Dar nu toți vor muri imediat… Vor fi înștiințați că au fost trecuți pe lista de anihilare… Noul Optimizatorul Șef va stabili programul exact al anihilărilor, în funcție de nevoile coloniei și de ritmul completării.

Nicole și doctorul Blue luau masa la spital. Își petrecuseră dimineața încercând fără succes să salveze viața a două creaturi utilitare cu șase brațe, aruncate în aer de grenadele soldaților oameni în timp ce lucrau într-unui din puținele lanuri de cereale rămase pe partea de nord a pădurii.

În timp ce mâncau, un biot centiped trecea pe holul învecinat. Doctorul Blue observă expresia mirată de pe fața lui Nicole.

— Când am venit pe Rama, înainte de a pune la punct întregul grup de animale utilitare, am folosit pentru sarcini de rutină bioții disponibili… Acum avem iarăși nevoie de ajutorul lor.

— Dar cum le dați instrucțiuni? întrebă Nicole. Noi n-am reușit deloc să comunicăm cu ei.

— Programarea lor se face la fabricare… În primele zile n-a trebuit decât să le cerem ramanilor să modifice programarea conform nevoilor noastre specifice, folosind o tastatură ca aceea pe care o aveați în adăpostul vostru… De asta sunt aici toți bioții — pentru ca pasagerii de la bord să-i transforme în servitori utili.

Ei bine, Richard, își spuse Nicole, *uite o chestiune care ne-a scăpat cu totul. De fapt,nici nu cred că ne-a trecut vreodată prin cap ideea asta…*

— …Am vrut ca așezarea noastră de aici din Rama să nu se deosebească de celelalte colonii, așa că, de îndată ce n-am mai avut nevoie de bioți, am cerut ca ei să fie scoși de pe domeniul nostru din Rama.

— Și de atunci n-ați mai avut nici un contact cu ramanii?

— Nu prea, răspunse doctorul Blue. Însă ne-am menținut capacitatea de a lua legătura cu fabricile de înaltă tehnologie de sub suprafață, în primul rând pentru a putea solicita fabricarea anumitor materii prime pe care nu le avem în depozitele noastre…

Dinspre coridor se deschise o ușă și intră un octopăianjen care vorbi repede cu doctorul Blue în limba lor, folosind benzi de culoare foarte înguste. Nicole recunoscu cuvintele „permisiune” și „în după-amiaza asta”, dar cam atât. După ce vizitatorul plecă, doctorul Blue îi spuse lui Nicole că are o surpriză pentru ea.

— Astăzi, una dintre reginele noastre va depune ouă. Cei care au grijă de ea estimează că asta se va întâmpla în mai puțin de un tert. Optimizatorul Șef mi-a aprobat cererea de a fi de față și tu… Din câte știu, ești singurul străin, în afară de Înaintași, desigur, care a avut vreodată privilegiul de a asista la o depunere de ouă… Cred că ți se va părea foarte interesant.

În timpul călătoriei spre Domeniul Reginei, aflat într-un sector al Orașului de Smarald pe care Nicole nu-l mai vizitase până atunci, doctorul Blue îi aminti câteva din cele mai neobișnuite aspecte ale reproducerii octopăianjenilor.

— În vremuri normale, fiecare dintre cele trei regine din colonia noastră este fertilizată o dată la trei sau cinci ani și numai o mică parte din ouăle fertilizate este lăsată să ajungă la maturitate. Totuși, din cauza pregătirilor de război, Optimizatorul Șef a declarat recent un Eveniment de Completare. Toate cele trei regine ale noastre produc acum numărul maxim de ouă. Ele au fost fertilizate de masculii deveniți războinici, acei octopăianjeni aleși pentru a purta războiul care au trecut recent prin tranziția sexuală. Această activitate este foarte importantă întrucât ea asigură, cel puțin simbolic, continuitatea genetică a fiecăruia dintre acești octopăianjeni în colonie… Nu uita că ei știu, de îndată ce sunt desemnați ca războinici, că vremea anihilării nu e prea departe.

Ori de câte ori cred că avem multe în comun cu octopăianjenii, văd ceva foarte bizar care-mi reamintește cât de diferiți suntem, se gândi Nicole. *Dar, după cum ar spune Richard, cum ar putea să fie altfel? Ei sunt produsul unui proces care nouă ne este total străin*.

— … Să nu te alarmeze mărimea reginei… și, te rog, în nici o împrejurare să nu exprimi altceva decât încântare față de ceea ce vezi. Când am sugerat să participi la depunerea de ouă, un membru din personalul Optimizatorului Șef a obiectat, spunând că n-ai cum să apreciezi pe deplin ceea ce vezi. Alți membri au fost îngrijorați de faptul că s-ar putea să manifești neplăcere sau chiar dezgust și astfel să distragi atenția celorlalți octopăianjeni participanți de la eveniment…

Nicole îl asigură pe doctorul Blue că nu va face nimic necuvenit în timpul ceremoniei. Se simțea chiar flatată că fusese inclusă în activitate și era deosebit de emoționată când mijlocul de transport opri în afara zidurilor groase ale Domeniului Reginei.

Clădirea în care intră cu doctorul Blue avea formă de dom și era construită din blocuri de piatră albă. Interiorul avea o înălțime de aproximativ zece metri și ocupa o suprafață la nivelul solului de vreo trei mii cinci sute de metri pătrați. Chiar lângă ușă, în zona atriumului, era o hartă mare și un mesaj scris în culori, prin care se indica unde anume va avea loc depunerea de ouă. Nicole îi urmă pe doctorul Blue și alți câțiva octopăianjeni de-a lungul a două rampe și apoi pe un coridor lung. La capătul coridorului cotiră la dreapta și intrară într-un balcon cu vedere spre o podea dreptunghiulară lungă de cincisprezece metri și lată de cinci sau șase metri.

Doctorul Blue o duse pe Nicole în rândul din față, unde o balustradă înaltă de un metru împiedica publicul să cadă pe podeaua aflată la patru metri dedesubt. In spatele lor, cele cinci rânduri înălțate se umplură repede. Peste drum un alt balcon, unde stăteau în jur de șaizeci de octopăianjeni.

Uitându-se în jos, Nicole văzu un bazin cu apă asemănător cu un canal, care se întindea pe toată lungimea podelei și apoi dispărea sub o arcadă, la dreapta. De fiecare parte a bazinului erau pasarele înguste. Însă pe partea opusă, pasarela se extindea într-o platformă lată de trei metri, adică până în peretele de piatră care mărginea în stânga încăperea mare. În acest perete, pictat în diferite culori și forme, se aflau înfipte vreo sută de vergele sau spițe de argint care ieșeau un metru în afară. Nicole remarcă imediat asemănarea dintre perete și coridorul vertical în formă de butoi prin care ea și prietenii ei coborâseră în adăpostul octopăianjenilor de sub New York.

La mai puțin de zece minute după ce balcoanele se umplură, Optimizatorul Șef intră pe o ușă de la nivelul inferior, se duse pe pasarela de lângă bazin și ținu o scurtă cuvântare. Doctorul Blue îi lămuri lui Nicole

părțile din discurs pe care ea nu reuși să le interpreteze. Optimizatorul Șef aminti privitorilor că nu se cunoaște ora exactă a depunerii ouălor, dar că e posibil ca regina să fie gata să intre în sală peste câțiva fengi. După ce făcu unele comentarii despre importanța completării în continuitatea coloniei, Optimizatorul Șef ieși.

Începu așteptarea. Nicole își petrecu timpul uitându-se la octopăianjenii din balconul de vizavi de ea și încercând să „tragă cu urechea” la conversația lor. Înțelegea câte ceva din discuțiile lor, dar nu tot. Își spuse că mai are mult până să le cunoască foarte bine limba.

În cele din urmă, ușile mari din capătul din stânga al celei mai îndepărtate pasarele se deschiseră și regină intră greoaie. Era imensă, înaltă de cel puțin șase metri, cu un corp gigantic, umflat, deasupra celor opt tentacule lungi. Se opri pe platformă și spuse ceva publicului. Culori vii se revărsau în jurul întregului ei corp, creând un spectacol fascinant. Nicole nu înțelegea ce spune regina, pentru că nu putea urmări succesiunea exactă a culorilor care țâșneau din fantă.

Regina se întoarse încet către perete, întinzându-și tentaculele și începu procesul laborios de a se cățăra pe spițe. Răbufniri dezordonate de culori îi împodobiră corpul pe tot parcursul cățărării. Nicole presupuse că regina exprima anumite stări sufletești, poate durere și oboseală. Uitându-se iar la celălalt balcon, Nicole observă că orice conversație încetase.

Când, în cele din urmă, ajunse în mijlocul peretelui, regina își înfășură toate cele opt tentacule în jurul spițelor și-și expuse burta de culoare crem. De când lucra în spital. Nicole se obișnuise cu anatomia octopăianjenilor, dar nu-și imaginase niciodată că țesuturile moi de pe abdomenul lor se pot dilata într-o așa măsură. Sun privirile lui Nicole, regina începu să se legene ușor, înainte și înapoi. Manifestarea de emoții colorate continuă. Culorile atinseră intensitatea maximă când din partea inferioară a corpului reginei țâșni un gheizer de lichid negru-verzuliu, urmat imediat de o imensă revărsare de obiecte albe de diverse mărimi conținute într-un lichid vâscos, gros.

Nicole era stupefiată. Sub ea, vreo zece octopăianjeni aflați de o parte și de alta a bazinului măturau în grabă lichidul și câteva ouă de pe pasarele căzură în apă. Alți opt octozi turnau în bazin conținutul necunoscut al unor containere uriașe. Apa era acum amestecată cu sânge de octopăianjen, ouă și lichidul foarte vâscos expulzat o dată cu ouăle. În mai puțin de un minut, tot lichidul din bazin se scurse pe sub arcadă, la dreapta.

Regina nu-și schimbase încă poziția. După ce în bazinul de sub ei începu să curgă iar apă curată, toate lentilele se întoarseră spre la regină. Nicole era uluită de cât de mult se împuținase deja octopăianjenul. Estimă că regina trebuie să fi pierdut jumătate din greutatea corporală în fracțiunea de secundă în care masa de ouă și lichidele însoțitoare i se revărsaseră din corp. Regina sângera încă și doi octopăianjeni de mărime normală se cățăraseră pe perete, s-o îngrijească. În acest punct, Doctorul Blue o bătu pe Nicole pe umăr, indicând că e timpul să plece.

Stând singură într-una din camerele mici din spital, Nicole revedea iar și iar în minte scena depunerii ouălor. Nu se așteptase ca evenimentul s-o afecteze atât de mult din punct de vedere emoțional. Când se întoarseră la spital, Doctorul Blue îi explicase că vasele golite în nămolul din bazin erau pline cu animale mititele care aveau să caute și să omoare anumiți embrioni. În felul ăsta, spuse el, octopăianjenii controlau componența exactă a generației următoare, inclusiv numărul de regine, de octopăianjeni care depozitează hrana, de morfi pitici și toate celelalte forme ale speciei.

Mama din Nicole se chinuia să înțeleagă cum era să fii o regină octopăianjen în timpul depunerii ouălelor. Într-un fel nedefinit, Nicole se simțea legată de creatura mamut care se cățărase pe spițe. În clipa de depunere a ouălelor simțise că mușchii genitali i se contractă și-și aminti atât durerea, cât și extazul celor șase nașteri ale ei. *Oare ce are procesul nașterii, de unește toate creaturile care l-au trăit*? se întrebă ea.

Își aminti o conversație avută demult, pe Rama II, după ce Simone și Katie se născuseră, când ea încercase să-i explice lui Michael O'Toole cum e să dai naștere unui copil. După ore de discuție, Nicole ajunsese la concluzia că asta e o experiență care nu poate fi transferată în mod adecvat de la o persoană la alta. *Lumea se împarte în două grupe: cei care au trăit procesul nașterii și cei care nu l-au trăit*, spusese ea la vremea aceea. Acum, la o distanță de zeci de ani și miliarde de kilometri, voia să adauge un corolar la observația precedentă. *Femeile care sunt mame au în mod fundamental mai multe în comun cu mamele din alte specii decât cu oamenii care n-au născut niciodată*.

Continuând să reflecteze la scena la care fusese martoră, Nicole se simți copleșită de dorința de a lua legătura cu regina octopăianjen pentru a afla ce gândise și simțise acea mamă inteligentă înainte și în timpul depunerii ouălelor. Simțise regina, în mijlocul durerii și minunației momentului,

seninătatea revelației, avusese oare o viziune a urmașilor și urmașilor urmașilor ei continuând, în viitorul neprevăzut, miraculosul ciclu al vieții? Simțise oare o pace adâncă și inefabilă în clipele imediat următoare depunerii ouălelor, o pace cum nu mai cunoscuse vreodată?

Nicole știa că dialogul pe care și-a imaginat că l-ar purta cu regina nu poate avea loc. Închise ochii din nou, încercând să reconstituie exact exploziile de culoare pe care le văzuse pe corpul reginei înainte și după eveniment. Oare aceste succesiuni de culori le spuneau celorlalți octopăianjeni ce simte regina? Oare erau capabili octopăianjenii, cu limbajul lor în culori atât de bogat, să transmită sentimente complexe precum extazul mai bine decât oamenii cu limbajul lor vorbit, mai limitat?

Nu-și putea răspunde. Își dădea seama că dincolo de pereții camerei o așteaptă o mulțime de sarcini, dar nu era pregătită să pună capăt momentului de solitudine. Nu voia ca emoțiile puternice pe care le simțea să fie diluate de cerințele vieții de zi cu zi.

Pe măsură ce timpul trecea, Nicole începu să simtă și o mare singurătate. La început nu făcu legătura dintre sentimentul de singurătate și evenimentul la care asistase. Totuși, era foarte conștientă că simte dorința puternică de a vorbi cu un prieten apropiat, de preferință cu Richard. Voia să împartă cu cineva ce văzuse și simțise în Domeniul Reginei. În izolarea ei, își aminti dintr-o dată câteva versuri dintr-o poezie a Benitei Garcia care i se părură relevante. Deschise computerul portabil și, după o scurtă căutare, găsi întreaga poezie.

În clipele de îndoială adâncă sau aprigă durere,
Când viața proprie mă copleșește,
Mă uit pretutindeni în jur și caut
Suflete înrudite care știu ce eu nu știu,
Suflete care au tăria să minimalizeze
Ceea ce pe mine mă face să tremur, să plâng,
să mă întunec
Ele îmi spun că nu pot trăi cum vreau eu
Dacă sentimentele îmi guvernează rațiunea.
Trebuie să mă controlez înainte de a acționa
Sau să accept ceea ce îndur de mult,
Brutalele zile în care mă simt pierdută și oarbă.
Au fost momente, nu multe, dar au fost,
Când cineva venea cu-acel balsam liniștitor
Ce-mi alina necazul ori durerea.
Dar anii m-au învățat o regulă simplă
În mine trebuie să închid țipetele,
Indiferent ce diavoli trebuie înfrânți acolo,
Lecțiile învățate vor rămâne.
Mergem singuri pe ultimul drum.
Nici o mână nu ne poate ajuta în acea zi a morții.
E mai bine să învățăm, cât timpul ne este încă prieten,
Să avem încredere în noi înșine și să ne cruțăm forțele.

Nicole citi poemul de mai multe ori. Imediat după aceea își dădu seama că e complet epuizată. Puse capul pe singurul birou din cameră și adormi.

Doctorul Blue o bătu ușurel pe umăr pe Nicole cu un tentacul. Nicole se mișcă și deschise ochii.

— Dormi de aproape două ore, spuse octopăianjenul. Te-am așteptat la centrul administrativ.

— Ce se petrece? întrebă Nicole, frecându-se la ochi. De ce am fost așteptată?

— Nakamura a ținut un discurs important în Noul Eden. Optimizatorul Șef vrea să discute cu tine.

Nicole sări repede de pe scaun, apoi se rezemă cu mâna pe birou. În câteva secunde, amețeala îi trecu.

— Îți mulțumesc din nou pentru tot, doctore Blue. Plec într-un minut.

7

— Chiar nu sunt de părere s-o lăsăm pe Nikki să urmărească discursul, spuse Robert. În mod sigur o va speria.

— Ceea ce va spune Nakamura îi va afecta viața în aceeași măsură ca pe a noastră, răspunse Ellie. Dacă vrea să se uite, cred că ar trebui s-o lăsăm… La urma urmei, Robert, *a trăit* cu octopăianjenii…

— Dar ea n-are cum să înțeleagă ce înseamnă toate astea, ripostă Robert. N-are nici măcar patru ani.

Problema rămase nerezolvată. Cu câteva minute înainte ca dictatorul Noului Eden să apară la televizor, conform programului, Nikki veni la mama sa, în camera de zi.

— Eu n-am să mă uit, pentru că nu vreau ca tu și tata să vă certați, spuse fetița.

O cameră din palatul lui Nakamura fusese transformată în studio de televiziune. Din acest studio obișnuia tiranul să se adreseze cetățenilor Noului Eden. Ultimul său discurs îl ținuse cu trei luni în urmă, când anunțase că în Semicilindrul Sudic vor fi desfășurate trupe care să se confrunte cu „amenințarea extraterestră”. Televiziunea și ziarele controlate de guvern dădeau cu regularitate știri de pe front, unele dintre ele inventând „rezistența puternică” opusă de octopăianjeni, însă acesta avea să fie primul comentariu public al lui Nakamura despre situația războiului din sud.

Pentru acest eveniment, Nakamura le poruncise croitorilor săi să-i facă un nou costum de shogun, cu tot cu sabie și pumnal ornamentate. Le spusese ajutoarelor sale că vrea să apară în ținută marțială pentru a accentua rolul său de „conducător războinic și protector” al coloniștilor. În ziua difuzării discursului, servitorii îl ajutară să-și pună o pereche de corsete strâmte și grele, menite să contribuie la imaginea de războinic puternic și amenințător.

Domnul Nakamura vorbea stând în picioare și privind direct la cameră. Pe parcursul întregului discurs, expresia încruntată nu-l părăsi nici o clipă.

— Am făcut cu toții sacrificii în ultimele luni pentru a-i sprijini pe curajoșii noștri soldați să ducă lupte la sud de Marea Cilindrică, împotriva unui inamic extraterestru hain și necruțător. Acum serviciul nostru de spionaj ne informează că acești octopăianjeni, care v-au fost descriși în

detaliu de doctorul Robert Turner după curajoasa lui evadare, pun la cale un atac de proporții împotriva Noului Eden, în viitorul apropiat. În acest moment de cumpănă din istoria noastră, trebuie să fim de două ori mai hotărâți și să rămânem uniți în fața agresorului extraterestru… Generalii noștri de pe front ne recomandă să pătrundem dincolo de pădurea barieră care protejează în mare parte domeniul octopăianjenilor și să le distrugem proviziile și armamentul înainte să apuce să-și lanseze atacul. Inginerii noștri, care au lucrat zi și noapte pentru supraviețuirea coloniei, au adus flotei noastre de elicoptere modificări care vor permite realizarea acestui lucru. Vom lovi în viitorul apropiat. Îi vom convinge pe extratereștri că nu ne pot ataca fără să se teamă de consecințe. Între timp, războinicii noștri au terminat de luat în stăpânire întreaga zonă din Rama cuprinsă între Marea Cilindrică și pădurea barieră. În timpul luptelor aprige, am ucis multe sute de dușmani și am distrus instalații de apă și energie. Am suferit pierderi modeste, în primul rând datorită superbelor noastre planuri de luptă și eroismului soldaților noștri. Dar nu trebuie să devenim excesiv de încrezători în noi înșine și să ne culcăm pe o ureche. Dimpotrivă, avem toate motivele să credem că încă nu ne-am confruntat cu acel Detașament al Morții, corp de elită de care doctorul Turner a auzit vorbindu-se în timp ce era ținut prizonier. Suntem convinși că acest Detașament al Morții se va afla în avangarda extratereștrilor, dacă nu ne mișcăm repede pentru a preîntâmpina un atac asupra Noului Eden. Nu uitați, timpul nu se află de partea noastră. Trebuie să lovim acum și să lovim cu toată forța, pentru a le distruge capacitatea de război… Mai e un subiect scurt pe care aș vrea să vi-l aduc la cunoștință în această seară. De curând, trădătorul Richard Wakefield și un însoțitor octopăianjen s-au predat soldaților noștri din sud. Ei spun că reprezintă comandamentul militar al octopăianjenilor și au venit să discute despre pace. Eu bănuiesc că la mijloc e un truc, un fel de cal troian, însă este de datoria mea, ca lider, să conduc o audiere în următoarele câteva zile. Fiți liniștiți, vă asigur că nu voi negocia securitatea noastră. Vă voi face cunoscut rezultatul acestei audieri de îndată ce ea va fi încheiată.

— Dar, Robert, spuse Ellie, știi că multe din lucrurile spuse de el sunt *minciuni*… Nu există nici un Detașament al Morții, iar octopăianjenii n-au opus nici o rezistență. Cum poți să nu spui nimic? Cum poți să-i lași să-ți atribuie afirmații pe care nu le-ai făcut niciodată?

— Totul e politică, Ellie, răspunse Robert. Toată lumea știe. Nimeni nu crede cu adevărat…

— Dar asta e și mai rău. Nu vezi ce se întâmplă? Robert se pregăti să iasă din casă.

— Unde te duci acum? întrebă Ellie.

— Înapoi la spital, răspunse Robert. Am de făcut vizita. Lui Ellie nu-i venea să creadă. Rămase locului câteva clipe, uitându-se lung la soțul ei. Apoi izbucni.

— *Ăsta* e răspunsul tău! strigă ea. Meseria, ca de obicei. Un nebun anunță un plan care e extrem de probabil să ducă la moartea noastră, a tuturor, iar tu ai treabă, ca de obicei… Cine ești tu, Robert? Nu-ți pasă de nimic?

Robert veni mânios spre ea.

— Să nu începi iar cu falsa ta moralitate! N-ai întotdeauna dreptate, Ellie, și nu știi sigur că vom fi omorâți. S-ar putea ca planul lui Nakamura să reușească…

— Te amăgești singur, Robert. Te faci că nu bagi de seamă ce se petrece și-ți spui că atâta timp cât mica ta lume nu e afectată, totul o să fie în regulă. Te înșeli, Robert. Te înșeli teribil. Iar dacă tu nu vrei să faci nimic în privința asta, voi face *eu*.

— Și ce vei face? întrebă Robert cu glasul ridicat. Vei spune lumii că scârboșii ăia de octopăianjeni sunt pașnici? Nimeni nu te crede, Ellie… Și să-ți mai spun ceva: în clipa în care ai să deschizi gura, ai să fii arestată și judecată pentru trădare. Te vor omorî, Ellie, exact cum au să-l omoare pe tatăl tău… Asta vrei? Să nu-ți mai vezi niciodată fiica?

Ellie recunoscu amestecul de furie și durere din ochii lui Robert. *Nu-l cunosc*, îi trecu ei prin minte. *Cum poate fi cel din fața mea același om care și-a petrecut mii de ore îngrijind pacienți incurabili? Treaba asta nu are logică*.

Ellie preferă să nu mai spună nimic.

— Acum am să plec, spuse în cele din urmă Robert. Mă întorc pe la miezul nopții.

Ea se duse în partea din spate a casei și deschise ușa camerei lui Nikki. Din fericire, fetița dormea adânc. Ellie se întoarse în camera de zi, profund deprimată. Își dorea mai mult ca niciodată să fi rămas în Orașul de Smarald. Dar nu rămăsese, așa că ce putea să facă acum? *Ar fi fost atât de ușor dacă n-ar fi trebuit să mă gândesc la Nikki*, își spuse Ellie.

Clătină încetișor din cap, apoi dădu frâu liber lacrimilor pe care și le stăpânise.

— Spune-mi, cum arăt? întrebă Katie făcând o piruetă în fața lui Franz.

— Frumoasă, seducătoare, răspunse el. Nu te-am văzut niciodată arătând mai bine ca acum.

Purta o rochie neagră, simplă, mulată pe trupul ei subțire, cu câte o fâșie albă în lateral pentru a-i accentua conturul corpului. Avea un decolteu amplu care punea în valoare colierul de aur și diamante, dar nu atât de amplu încât să fie indecent.

Katie se uită la ceas.

— Bun, spuse ea. Pentru prima dată, n-o să întârzii.

Se duse la masă și aprinse o țigară. Franz, cu uniforma proaspăt călcată și pantofii perfect lustruiți, o urmă pe Nikki la canapea și spuse:

— Atunci cred că avem timp pentru surpriza mea.

Îi întinse o cutiuță de catifea.

— Ce-i asta?

— Deschide-o.

Înăuntru era un inel cu diamante, un *solitaire*.

— Katie, spuse stângaci Franz, vrei să te măriți cu mine? Katie se uită la el, apoi își feri privirea. Trase încet din țigară și suflă fumul în sus.

— Sunt măgulită, Franz, spuse ea, ridicându-se și sărutându-l pe obraz, zău că sunt… dar n-o să meargă.

Închise cutiuța și i-o înapoie.

— De ce? întrebă Franz. Nu mă iubești?

— Ba da, te iubesc… cred… dacă sunt capabilă de un atare sentiment… Dar, Franz, am mai vorbit despre asta. Nu sunt genul de femeie cu care să te însori.

— De ce nu mă lași *pe mine* să hotărăsc asta, Katie? De unde știi tu ce „gen de femeie” îmi trebuie?

— Uite ce e, Franz, spuse Katie, oarecum agitată, aș prefera să nu discutăm acum… Cum spuneam, mă simt foarte măgulită… dar sunt deja nervoasă, am emoții pentru audierea tatălui meu și știi bine că nu mă descurc prea grozav cu mai multe lucruri importante în același timp.

— Întotdeauna găsești un motiv ca să nu discutăm despre asta, spuse Franz supărat. Dacă mă iubești, cred că merit o explicație. Acum.

Ochii lui Katie îl fulgerară.

— Vrei *acum* o explicație, căpitane Bauer… Foarte bine, ți-o voi oferi… Urmează-mă, te rog.

Katie îl conduse în camera de toaletă.

— Stai acolo, Franz, și uită-te foarte atent.

Katie băgă mâna în scrin. Scoase o seringă și un tub de cauciuc negru. Puse piciorul drept pe taburetul de la masa de toaletă și-și ridică rochia mai sus de vânătăile de pe coapsă. Franz întoarse instinctiv capul.

— Nu, spuse Katie, întinzând mâna și întorcându-i capul din nou spre ea. Nu-ți feri privirea, Franz… Trebuie să mă vezi așa cum sunt.

Își lăsă în jos jartiera și legă tubul în locul ei. Ridică privirea ca să se asigure că Franz privește. În ochii ei se citea durere.

— Nu înțelegi, Franz? Nu mă pot mărita cu tine, pentru că sunt deja măritată cu acest drog magic care nu mă dezamăgește niciodată… Nu pricepi?… N-ai cum să concurezi cu kokomo.

Katie înfipse acul seringii într-o venă și așteptă câteva secunde extazul.

— S-ar putea să fie bine câteva săptămâni sau chiar luni, spuse Katie, vorbind mai repede, dar mai devreme sau mai târziu nu-mi vei mai fi de ajuns… Iar vechiul meu prieten de nădejde te va înlocui în inima mea.

Șterse cu un șervețel cele două picături de sânge și puse seringa în chiuvetă.

— Fruntea sus, spuse Katie, bătându-l ușurel pe obraz. Nu ți-ai pierdut partenera de pat… Voi fi tot aici pentru lucrurile perverse la care am putea visa împreună…

Franz se întoarse și băgă în buzunar cutiuța neagră. Katie se duse la masă și trase ultimul fum din țigara care ardea în scrumieră.

— Și acum, căpitane Bauer, trebuie să asistăm la o audiere.

Audierea se ținea în sala de bal de la etajul întâi al palatului lui Nakamura. De-a lungul pereților fuseseră puse în jur de șaizeci de scaune, pe patru rânduri, pentru „invitații speciali”. Nakamura, îmbrăcat cu același costum japonez cu care apăruse cu două zile în urmă la televizor, stătea într-un jilț mare, cu broderii, deasupra unei platforme înălțate la un capăt al sălii. Lângă el stăteau în picioare două gărzi de corp, tot în ținută de samurai. Sala de bal era în întregime decorată în stilul japonez din secolul al șaisprezecelea, întărind imaginea pe care se străduia Nakamura să și-o creeze, aceea de atotputernic shogun al Noului Eden.

Richard și Archie, cărora li se spusese doar cu patru ore înainte de a părăsi subsolul că audierea va avea loc în ziua aceea, fură introduși în sală de trei polițiști și li se ordonă să se așeze pe niște perne mici pe podea, la douăzeci de metri în fața lui Nakamura. Katie observă că tatăl ei arată obosit și foarte bătrân. Rezistă impulsului de a alerga să vorbească cu el.

Un funcționar anunță începerea audierii și le aduse aminte tuturor spectatorilor că nu au voie să vorbească și nici să intervină în vreun fel pe parcursul procedurii. Imediat după anunț, Nakamura se ridică și coborî greoi cele două trepte late care legau scaunul său de platforma înălțată.

Cu glas aspru, plimbându-se în sus și-n jos pe platformă, spuse:

— Guvernul Noului Eden a convocat această audiere pentru a stabili dacă reprezentantul inamicului extraterestru este pregătit, în numele speciei lui, să accepte capitularea necondiționată pe care noi o pretindem ca o condiție necesară a încetării ostilităților dintre noi. Dacă fostul cetățean Wakefield, care poate să comunice cu extraterestrul, este în stare să-l convingă că dă dovadă de înțelepciune dacă acceptă cererea noastră, suntem pregătiți să fim indulgenți. Ca răsplată pentru contribuția sa la încheierea acestui conflict teribil, vom comuta sentința de condamnare la moarte a domnului Wakefield în închisoare pe viață. Trebuie să precizez că cererile noastre includ preluarea întregului arsenal de război al extratereștrilor, precum și ocuparea și administrarea tuturor ținuturilor lor…

Nakamura ridică glasul.

— Dacă totuși acest trădător condamnat și complicele lui extraterestru s-au predat trupelor noastre victorioase ca parte a unui complot viclean de a ne submina voința colectivă de a-i pedepsi pe extratereștri pentru atacurile agresive asupra noastră, atunci ne vom folosi de cei doi pentru a transmite inamicului nostru un mesaj clar, prin puterea exemplului. Vrem ca liderii extratereștri să știe că cetățenii Noului Eden rămân neclintiți în hotărârea de a se opune scopurilor lor expansioniste.

Până în acest moment, Nakamura se adresase întregii audiențe. Acum se întoarse cu fața la cei doi prizonieri izolați în mijlocul sălii de bal.

— Domnule Wakefield, extraterestrul de lângă dumneavoastră are autoritatea de a vorbi în numele speciei lui?

Richard se ridică.

— După știința mea, da, răspunse el.

— Și este pregătit acest extraterestru să ratifice actul de capitulare necondiționată care v-a fost arătat?

— Noi am primit documentul abia acum câteva ore și n-am avut timp să discutăm întregul lui conținut. I-am explicat lui Archie părțile cele mai importante, dar încă nu știu…

— Trag de timp! tună Nakamura, adresându-se auditoriului și fluturând în aer bucata de hârtie. Această singură foaie conține toate clauzele capitulării.

Se întoarse cu fața la Richard și Archie.

— Întrebarea cere un răspuns simplu, spuse Nakamura. Da sau nu?

În jurul capului lui Archie începură să se rotească benzi de culoare și un murmur străbătu publicul. Richard se uită la colegul său octopăianjen, îi puse în șoaptă o întrebare, apoi interpretă răspunsul acestuia. Se uită la Nakamura.

— Octopăianjenul vrea să știe exact ce se întâmplă dacă actul este ratificat, spuse Richard. În document nu se specifică ce evenimente vor avea loc și în ce ordine.

Nakamura se gândi câteva clipe.

— În primul rând, toți soldații extratereștri trebuie să se prezinte în fața trupelor noastre aflate acum în sud, cu arme cu tot, și să se predea. În al doilea rând, guvernul extraterestru trebuie să ne predea un inventar complet al tuturor bunurilor existente pe domeniul său. În al treilea rând, trebuie să-i anunțe pe toți membrii speciei lor că le vom ocupa colonia și că toți extratereștrii trebuie să coopereze în toate privințele cu soldații și cu cetățenii noștri.

Richard și Archie avură altă conversație scurtă.

— Ce se va întâmpla cu toți octopăianjenii și cu animalele care susțin societatea lor? întrebă Richard.

— Li se va permite să-și reia viața normală, cu unele restricții, firește. Ţinuturile ocupate vor fi guvernate de cetățenii și legile noastre.

— Atunci sunteți dispuși să scrieți un amendament sau o anexă la acest document de capitulare, prin care să se garanteze viața și siguranța tuturor octopăianjenilor, precum și a celorlalte animale, cu condiția ca ei să nu încalce nici una din legile promulgate în teritoriul ocupat?

Ochii lui Nakamura se îngustară.

— Cu excepția acelor extratereștri care sunt găsiți răspunzători de războiul agresiv pe care l-au lansat împotriva noastră, voi garanta personal siguranța acelor octopăianjeni care se supun legilor ocupației… Dar astea sunt amănunte. Nu-i nevoie să fie scrise în documentul de capitulare.

De data asta, Richard și Archie se angajară într-o discuție lungă. De pe marginea sălii, Katie urmărea îndeaproape chipul tatălui ei. La început i se păru că el nu e de acord cu octopăianjenul, dar mai târziu Richard păru îmblânzit, aproape resemnat. Părea că tatăl ei memorează ceva…

Pauza lungă în desfășurarea audierii îl irita pe Nakamura. Oaspeții speciali începeau să șușotească între ei. În cele din urmă, Nakamura vorbi iar.

— Bine, spuse el. Care e răspunsul vostru?

Culorile încă se mai roteau în jurul capului lui Archie. În cele din urmă, benzile dispărură și Richard făcu un pas înspre Nakamura. Ezită un moment înainte de a vorbi.

— Octopăianjenii vor pace, spuse el încet, și ar vrea să găsească o cale de a pune capăt acestui conflict. Dacă n-ar fi o specie morală, poare ar accepta să ratifice acest act de capitulare, doar pentru a câștiga timp. Dar octopăianjenii nu sunt așa. Prietenul meu extraterestru, pe care îl cheamă Archie, n-ar încheia un acord în numele speciei lui decât dacă ar fi sigur că tratatul este drept pentru colonia lui și că tovarășii săi octopăianjeni îl vor onora.

Richard făcu o pauză.

— N-avem nevoie de un discurs, spuse nerăbdător Nakamura, ci doar de răspunsul la întrebare.

Richard continuă cu un glas mai puternic.

— Octopăianjenii ne-au trimis pe Archie și pe mine să negociem o pace onorabilă, *nu* o capitulare necondiționată. Dacă Noul Eden nu dorește să negocieze și să încheie o înțelegere care să respecte integritatea domeniului octopăianjenilor, atunci ei nu au de ales… *Vă rog* să înțelegeți, strigă Richard uitându-se la invitații de pe ambele margini ale sălii, dacă octopăianjenii intră în luptă *cu adevărat*, nu puteți câștiga. Până acum ei n-au opus deloc rezistență. Trebuie să vă convingeți conducătorii să se angajeze în discuții *echilibrate*…

— Luați-i pe prizonieri! ordonă Nakamura.

— … altfel veți pieri cu toții. Octopăianjenii sunt mult mai avansați decât noi. Credeți-mă că știu ce spun. Trăiesc la ei de mai mult de…

Un polițist îl lovi pe Richard în cap și acesta căzu la podea, sângerând. Katie sări de pe scaun, dar Franz o ținu cu ambele brațe. Cei doi prizonieri fură scoși din sală, Richard ținându-se de cap.

Richard și Archie se aflau într-o celulă mică, la secția de poliție din Hakone, nu departe de palatul lui Nakamura.

— Ce-ți mai face capul? întrebă Archie, în culori.

— E mai bine, cred, răspunse Richard. Deși continuă să se umfle.

— Acum ne vor omorî, nu-i așa? întrebă Archie. Richard ridică din umeri.

— N-ar câștiga mare lucru cu asta… Oricum, ție ar trebui să ți se mulțumească. Dacă nu te ofereai, acum erai bine, sănătos în Orașul de Smarald.

Richard se duse la chiuveta din colț, să spele cârpa pe care o ținea pe rana de la cap.

— Nu mi-ai spus tu că majoritatea oamenilor cred în viața de apoi? întrebă Archie după ce Richard se întoarse lângă el.

— Ba da. Unii cred că ne reîncarnăm și începem altă viață, într-un alt trup omenesc sau chiar în trup de animal. Mulți cred că dacă ai dus o viață corectă primești o răsplată, o viață eternă într-un loc frumos, tihnit, numit Rai…

— Și tu, Richard, ce crezi? îl întrerupse Archie. Richard zâmbi și se gândi câteva clipe înainte de a răspunde.

— Întotdeauna am crezut că acel ceva din noi care este unic și ne definește personalitatea dispare în momentul morții. O, sigur, poate că substanțele noastre chimice sunt reciclate și ajung în corpul altor ființe vii, dar nu există o continuitate reală a ceea ce unii oameni numesc suflet… Râse. Totuși, în momentul ăsta, când partea rațională a minții mele spune că s-ar putea să nu mai am mult de trăit, o voce dinlăuntrul meu mă imploră să cred în basmele alea despre viața de apoi… Ar fi ușor, recunosc… Dar o asemenea convertire de ultim moment ar fi în contradicție cu felul în care am trăit atâția ani…

Richard se duse încet spre partea din față a celulei. Puse mâinile pe gratii și se uită pe coridor câteva secunde, fără să vorbească.

— Octopăianjenii ce cred că se întâmplă după moarte? întrebă el încet, întorcându-se cu fața spre colegul său de celulă.

— Înaintașii ne-au învățat că fiecare viață este un interval finit, cu început și sfârșit. Nici o făptură în parte, deși un miracol, nu e prea importantă în schema generală a lucrurilor. Importante sunt continuitatea și reînnoirea, spuneau Înaintașii. În concepția lor, fiecare dintre noi e nemuritor, nu pentru că o parte din individul în sine trăiește veșnic, ci

pentru că fiecare viață devine o verigă vitală, fie genetic, fie cultural, fie ambele, în nesfârșitul lanț al vieții. Când Înaintașii ne-au scos din ignoranță, ei ne-au învățat să nu ne temem de moarte, ci să mergem de bună voie în sprijinul reînnoirii ce va să vină.

— Așadar, tu nu simți nici teamă, nici tristețe, pe măsură ce ți se apropie moartea?

— Așa ar fi ideal, răspunse Archie. Acesta este modul acceptat de a privi moartea în societatea noastră… Totuși, e mult mai ușor dacă, la vremea anihilării, te afli înconjurat de prieteni și de alți indivizi care reprezintă reînnoirea pe care moartea ta o va face posibilă.

Richard îl cuprinse pe Archie cu brațul.

— Noi ne avem doar unul pe altul, prietene, spuse el. Plus conștiința faptului că am încercat împreună să oprim un război care, probabil, va face mii de victime. Nu pot exista multe cauze…

Se opri când auzi ușa de la coridor deschizându-se. Căpitanul secției de poliție și un om de-al lui se dădură la o parte în timp ce patru bioți, doi Garcia și doi Lincoln, toți purtând mănuși, veniră pe hol spre celula prizonierilor. Nici un biot nu vorbi. Un Garcia deschise ușa și intrară toți patru în celulă, peste Richard și Archie. Câteva clipe mai târziu, lumina se stinse, preț de câteva secunde se auzi zgomotul unei încăierări, Richard țipă și un corp se izbi de gratiile celulei. Apoi se lăsă liniștea.

— Ei haide, Franz, spuse Katie deschizând ușa secției de poliție. Nu te teme să faci uz de funcția ta. El e doar un căpitan local. N-o să-ți spună că n-ai voie să-i vezi pe prizonieri.

Intrară în secție la câteva secunde după ce cei doi ofițeri închiseră ușa de la sectorul cu celule în urma bioților.

— Căpitane Miyazawa, spuse Franz pe cel mai oficial ton, sunt căpitanul Franz Bauer de la centru… Am venit să vizitez prizonierii.

Polițistul răspunse:

— Am ordine stricte de la cea mai înaltă autoritate să nu las pe *nimeni* în acel sector al celulelor, căpitane Bauer.

Camera se cufundă brusc în întuneric.

— Ce se petrece? întrebă Franz.

— Probabil a sărit o siguranță, răspunse căpitanul Miyazawa. Westermark, du-te afară și verifică tablourile de siguranță.

Franz și Katie auziră un țipăt. După un timp care păru o veșnicie, auziră cum se deschide ușa de la sectorul celulelor, apoi zgomot de pași. Tocmai când lumina se aprinse, trei bioți dispăreau pe ușa din față a secției. Katie alergă la ușă.

— Privește, Franz! țipă ea. Sânge, au sânge pe haine. Se răsuci în loc, înnebunită.

— Trebuie să-l vedem pe tata.

Pe coridor, Katie le-o luă înainte celor trei ofițeri.

— O, Doamne! țipă ea când se apropie de celulă și-și văzu tatăl zăcând pe podea, lângă gratii.

Pretutindeni era sânge.

— A murit, Franz! se tângui ea. Tata a murit!

8

Nicole mai văzuse de două ori imaginile video. În ciuda ochilor umflați și a epuizării nervoase, întrebă dacă le mai poate vedea o dată. Doctorul Blue îi întinse o cană de apă.

— Ești sigură? întrebă octopăianjenul.

Nicole dădu din cap. *Încă o dată nu e prea mult*, se gândi ea. *Vreau să păstrez veșnic în minte fiecare cadru, oricât de oribil ar fi*.

— Te rog să pornești de la audiere, ceru Nicole. Viteză normală până intră bioții în sectorul celulelor. Apoi redu viteza la o optime.

Richard n-a vrut să fie erou, se gândea Nicole în timp ce pe ecran se derula scena audierii. *Nu era stilul lui. S-a dus cu Archie numai ca să nu trebuiască să mă duc eu*. Se crispă când paznicul îl lovi pe Richard și acesta se prăbuși la podea. *Planul a fost lipsit de speranță de la început*, își spuse ea în timp ce, pe ecran, polițiștii îi scoteau pe Richard și pe Archie din palatul lui Nakamura. *Eu știam. De ce n-am vorbit deschis, după premoniția pe care am avut-o* ?

Nicole îl rugă pe doctorul Blue să deruleze mai repede înregistrarea video, până la minutele de la final. *Cel puțin s-au sprijinit unul pe altul la sfârșit*, se gândi ea în timp ce Richard și Archie purtau ultima lor conversație. *Și Archie a încercat să-l apere*…Cei patru bioți apărură pe ecran; înregistrarea se derulă mai lent. Nicole văzu cum mirarea din ochii lui Richard se preschimbă în frică la intrarea bioților în celulă.

Când lumina se stinse, calitatea imaginii se schimbă. Imaginile în infraroșu luate de cuadroizi semănau mai mult cu negativele foto, scoțând în evidență nivelurile de căldură din fiecare cadru. Bioții arătau straniu. În imaginile în infraroșu, ochii păreau să le iasă din cap.

În clipa în care celula se cufundă în beznă, un biot Garcia îl apucă pe Richard de gât. Ceilalți trei își scoaseră mănușile, dând la iveală degete cu vârfuri ascuțite și tăioase și palme cu muchia ascuțită ca un pumnal. Patru din puternicele tentacule ale lui Archie se încolăciră în jurul biotului care încerca să-l sugrume pe Richard. În timp ce biotul se prăbușea grămadă pe podeaua celulei, ceilalți trei îl atacară cu furie pe Archie. Richard încercă să-l ajute. Un biot Lincoln își repezi cu sălbăticie mâna în gâtul lui Archie și aproape că-l decapită. Richard țipă când se trezi împroșcat de lichidul din

corpul octopăianjenului. După ce-l scoaseră pe Archie din luptă, cei trei bioți rămași se repeziră asupra lui Richard, străpungându-i de nenumărate ori corpul cu vârfurile ca niște pumnale ale degetelor lor. Richard se izbi de gratiile celulei și alunecă pe podea. Sângele lui și sângele lui Archie, de culori diferite în imaginile infraroșii, curgeau laolaltă, formând o baltă pe podeaua celulei.

Înregistrarea video continua, dar Nicole nu mai vedea nimic. Înțelegea pentru prima dată că Richard, soțul ei, singurul prieten adevărat apropiat pe care-l avusese în viața ei de adult, era mort cu adevărat. Pe ecran, Franz o conducea pe coridor pe Katie, zguduită de hohote de plâns, apoi imaginea se întrerupse. Nicole nu se mișcă. Stătea încremenită, privind fix înainte, la ecranul alb. N-avea lacrimi în ochi, corpul ei nu tremura, părea foarte stăpână pe sine. Și totuși nu se putea mișca.

În camera de vizionare se aprinse o lumină slabă. Doctorul Blue era tot lângă ea.

— Nu cred că în primele două dați mi-am dat seama… spuse încet Nicole, mirată că glasul ei părea să vină de foarte departe… adică, eram probabil în stare de șoc… poate că încă mai sunt…

Nu putu să continue. Respira cu greu.

— Ai nevoie de un pahar cu apă și puțină odihnă, spuse doctorul Blue.

Richard a fost ucis. Richard e mort…

— Da, te rog, spuse slab Nicole. *N-am să-l mai văd niciodată. N-am să mai vorbesc niciodată cu el*. Apă rece, dacă ai. *L-am văzut murind. O dată. De două ori. De trei ori. Richard e mort*.

Mai era un octopăianjen în camera de vizionare. El și doctorul Blue discutau, dar Nicole nu reuși să le urmărească replicile în culori. Doctorul Blue îi duse paharul cu apă la buze, dar Nicole nu putu să bea. *Richard a fost ucis*. În jurul ei se făcu beznă.

Cineva o ținea de mână. Era o mână caldă, plăcută, care o mângâia cu blândețe. Deschise ochii.

— Bună, mamă, spuse încetișor Patrick. Te simți mai bine?

Nicole închise iar ochii. *Unde sunt*? se întrebă ea. Apoi își aminti. *Richard e mort. Cred că am leșinat*.

— Îhî, îngână ea.

— Vrei puțină apă? întrebă Patrick.

— Da, te rog, șopti ea.

Glasul ei suna ciudat. Încercă să se ridice și să bea apa. Nu reuși.

— Ușurel, spuse Patrick. Nu-i nici o grabă.

Mintea ei începu să lucreze. *Trebuie să le spun*, se gândi ea. *Richard și Archie sunt morți. Vin elicopterele. Trebuie să avem mare grijă să protejăm copiii*.

— Richard, reuși ea să spună.

— Știm, mamă, răspunse Patrick.

De unde știu ei? se întrebă Nicole. *Eu am rămas singura de aici care știe să citească culorile*…

— Octopăianjenii s-au chinuit mult să aștearnă totul în scris. Engleza lor nu e perfectă, dar am înțeles perfect ce vor să ne spună… Ne-au spus și despre război…

Bine, se gândi Nicole. *Ei știu. Pot să dorm*. De undeva din mintea ei mai răzbătea și acum un ecou. *Richard e mort*.

— Din când în când aud bombe, dar din câte-mi dau seama, nici una nu a lovit încă domul până acum. Poate că nu și-au dat seama unde e orașul.

Era vocea lui Max.

— De afară, totul pare cufundat în beznă. Au îngroșat cupola, iar pe străzi nu e deloc lumină.

— Probabil că bombele lovesc Domeniul Alternativ, spuse Max. Octozii n-ar avea cum să-i ascundă existența.

— Ce fac octopăianjenii? întrebă Patrick. Știm măcar dacă ripostează contraatacând?

— Nu știm sigur, dar nu-mi vine să cred că încă ard gazu' și nu fac nimic.

Nicole auzi pași ușori pe hol.

— Băieții au început să manifeste simptome puternice de claustrofobie, spuse Nai. Crezi că ar fi bine să-i las să se joace afară?… Acum o jumătate de oră s-au dat semnale luminoase de încetare a pericolului.

— Nu văd de ce să nu-i lași, spuse Patrick. Dar spune-le să intre în casă dacă văd un semnal sau aud bombe.

— Mă duc și eu afară, cu ei, spuse Nai.

— Nevastă-mea ce face? întrebă Max.

— Citește cu Benjy, răspunse Nai. Marius doarme.

— Spune-i să vină să stea cu noi câteva minute.

Nicole se întoarse pe cealaltă parte. Se gândi să se ridice, dar se simțea foarte obosită. Începu să viseze cu ochii deschiși, amintindu-și frânturi de copilărie. *Ce-ți trebuie să fii prințesă*? îl întrebă mica Nicole pe tatăl ei. *Fie un tată rege, fie un soț prinț*, răspunse el; zâmbi și o sărută. *Atunci sunt deja prințesă*, îi spuse ea. *Căci tu, pentru mine, ești rege*…

— Cum se simte Nicole? întrebă Eponine.

— Azi dimineață s-a mișcat din nou. Doctorul Blue spunea în bilet c-o să se poată ridica diseară sau mâine. Și mai spune că atacul nu a fost grav, că inima nu i-a fost afectată iremediabil și că răspunde bine la tratament.

— Pot s-o văd acum? întrebă Benjy.

— Nu, Benjy, răspunse Eponine. Încă se mai odihnește.

— Octopăianjenii au fost cu adevărat grozavi, nu-i așa? spuse Patrick. Chiar și-n toiul războiului și-au făcut timp să ne scrie un mesaj atât de complet…

— Au reușit să mă convertească și pe mine, zise Max. N-aș fi crezut vreodată că așa ceva e cu putință.

Așadar, am avut un atac de inimă, se gândi Nicole. *Nu m-am prăbușit doar din cauză că Richard*… la început nu putu termina fraza… *din cauză că a murit*. Plutea într-o zonă crepusculară între vis și trezie; auzi un glas cunoscut strigând-o. *Tu ești, Richard*? întrebă ea emoționată. *Da, Nicole*, răspunse el. *Unde ești? Vreau să te văd*, spuse ea și chipul lui apăru dintr-un nor pe ecranul visului ei. *Arăți grozav*, spuse ea, *te simți bine? Da*, răspunse Richard, *dar trebuie să vorbesc cu tine. Ce este, iubitule*? întrebă Nicole. *Trebuie să mergi înainte fără mine*, spuse el, *trebuie să fii un exemplu pentru ceilalți*. Chipul lui începu să se modifice o dată cu formele norilor. *Bineînțeles*, spuse Nicole, *dar unde te duci*? Nu-l mai vedea. *La revedere*, spuse glasul. *La revedere, Richard*, răspunse Nicole.

Când se trezi iar, avea mintea limpede. Se ridică în capul oaselor și se uită în jur. Era întuneric, dar își dădu seama că se află în camera ei din Orașul de Smarald. Nu auzea nici un zgomot. Presupuse că e noapte. Dădu așternutul la o parte și-și trecu picioarele peste marginea patului. *Până acum e bine*, se gândi ea. Se ridică foarte încet. Își simțea picioarele fără vlagă.

Pe noptieră era un pahar cu suc. Nicole făcu doi pași, ținându-se cu mâna dreaptă de pat, și luă paharul. Sucul era delicios. Mulțumită de sine,

porni spre dulap, să-și ia niște haine. Totuși, după câțiva pași ameți și se îndreptă înapoi spre pat.

— Mamă, tu ești? îl auzi pe Patrick și-i văzu silueta în prag.

— Da, Patrick, răspunse ea.

— Ia să facem puțină lumină aici, spuse Patrick. Ciocăni în perete și un licurici zbură în mijlocul camerei.

— Doamne sfinte, de ce te-ai dat jos din pat?

— Nu pot să zac o veșnicie.

— Dar ar trebui s-o iei mai ușor la început, spuse Patrick, venind lângă ea și ajutând-o să ajungă la pat.

Ea îl apucă de braț.

— Ascultă-mă, fiule. N-am nici cea mai mică intenție să fiu invalidă și nici să fiu tratată ca o invalidă. În câteva zile, cel mult o săptămână, am să fiu iarăși ca înainte.

— Da, mamă, spuse Patrick cu un zâmbet îngrijorat.

Doctorul Blue era încântat de felul cum își revenea Nicole. După patru zile reuși să meargă, chiar dacă încet; cu puțin ajutor din partea lui Benjy izbuti să parcurgă tot drumul până la stația de transport și înapoi.

— Nu te forța prea mult, îi spuse doctorul Blue în timpul unei consultații de seară. Te descurci grozav, dar încă-mi mai fac griji…

După ce octopăianjenul termină, chiar pe când se pregătea să iasă din cameră, Max intră și anunță că la ușa din față așteaptă doi octopăianjeni. Doctorul Blue ieși în grabă și se întoarse după câteva minute cu Optimizatorul Șef și un membru al echipei sale.

Optimizatorul Șef își ceru mai întâi scuze pentru faptul că venise pe neașteptate și nu așteptase ca Nicole să-și revină complet.

— Însă acum ne găsim într-o situație de urgență și am considerat că trebuie să luăm imediat legătura cu tine, spuse octopăianjenul lider.

Nicole simți că i se accelerează pulsul și încercă să se calmeze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Probabil ai băgat de seamă că în ultimele câteva zile n-au mai fost bombardamente, spuse Optimizatorul Șef. Oamenii au oprit temporar atacurile cu elicoptere pe perioada cât evaluează ultimatumul nostru… Acum cinci zile am dus același mesaj scris la fiecare din cele trei tabere militare. Mesajul spunea că nu mai putem tolera bombardamentele și că vom face uz de superioritatea noastră tehnologică pentru a lansa un atac decisiv dacă ostilitățile nu încetează imediat… Ca o ilustrare a capacităților

noastre tehnice, am inclus în mesaj o relatare amănunțită, nilet cu nilet, a tot ce au făcut Nakamura și Macmillan pe parcursul a două zile lucrătoare din săptămâna trecută… Liderii oamenilor au fost înnebuniți. Au bănuit că am mituit, cumva, un înalt funcționar din guvern și că acum le cunoaștem și toate planurile de război. Macmillan a recomandat acceptarea cererii noastre de încetare a focului și retragerea din teritoriul nostru. Nakamura s-a înfuriat. L-a dat afară pe Macmillan și a reorganizat structura comandamentului. În particular, a recunoscut în fața șefului securității că o retragere i-ar ruina poziția în colonie… Alaltăieri, cineva i-a sugerat lui Nakamura că s-ar putea ca fiica ta Ellie să aibă cunoștință de modul în care ne-am obținut informațiile. A fost dusă la palat și interogată de însuși Nakamura. La început oarecum cooperantă, Ellie a recunoscut că în anumite domenii noi suntem mai avansați decât oamenii. A mai spus că este convinsă că ne stă în putere să obținem informații despre evenimentele din Noul Eden fără să folosim spioni sau alte mijloace convenționale de culegere de informații… Pentru că a fost atât de sinceră, Nakamura a fost convins că Ellie știe mai multe decât a spus. Timp de patru ore i-a pus întrebări despre multe subiecte, inclusiv despre capacitatea noastră militară și geografia domeniului nostru. Ellie a evitat cu istețime să dezvăluie informații vitale — de exemplu, nici n-a pomenit de Orașul de Smarald — și a răspuns în mod repetat că n-a văzut niciodată vreo armă sau vreun soldat. Nakamura n-a crezut-o. În cele din urmă a pus să fie aruncată în închisoare și bătută. De atunci, Ellie tace în mod sfidător, în ciuda tratamentului aspru la care e supusă.

Optimizatorul Șef se opri. Nicole pălise foarte tare când i se descrisese tratamentul aplicat lui Ellie. Se întoarse către doctorul Blue.

— Să continuu? întrebă octopăianjenul lider.

Max și Patrick stăteau în prag. Firește, ei nu înțelegeau ce spunea Optimizatorul Șef, dar vedeau paloarea feței lui Nicole. Patrick păși în cameră.

— Mama mea a fost foarte bolnavă… spuse el.

— E în regulă, spuse Nicole, făcându-i semn să nu se amestece. Continuă, te rog, îi spuse ea Optimizatorului Șef.

— Nakamura e convins acum, și i-a convins și pe principalii săi locotenenți, că amenințarea noastră e o cacealma. El crede că, deși în unele domenii dispunem de tehnologie foarte avansată, nu deținem capacitate militară… În ultima lui ședință de comandament, cu doar trei terți în urmă,

a aprobat un plan de a ne bombarda până ne vor determina să capitulăm, folosind toată puterea de foc disponibilă… De aceea am conchis cu părere de rău că trebuie să ripostăm. Dacă nu trecem acum la acțiune, supraviețuirea coloniei noastre ar putea fi în pericol. Înainte de a veni la tine am autorizat implementarea Planului de Război numărul 41, una din ripostele noastre de forță medie. Acest plan nu urmărește anihilarea coloniștilor din Noul Eden, dar va fi destul de devastator pentru a pune capăt rapid războiului. Analiștii noștri estimează că vor muri între douăzeci și treizeci la sută din oameni…

Optimizatorul Șef se opri când văzu expresia de durere de pe fața lui Nicole. Nicole ceru ceva de băut.

— Ne este permis să știm mai multe detalii despre atacul vostru? întrebă ea încet, după ce bău paharul cu apă.

— Am ales un agent microbiologic, foarte asemănător din punct de vedere chimic cu o enzimă, care intervine în reproducerea celulară la specia voastră. Oamenii tineri și sănătoși, sub patruzeci de ani, au sistemul imunitar destul de puternic pentru a face față atacului violent al agentului. Oamenii mai bătrâni sau bolnavi vor muri rapid. Celulele lor nu se vor mai putea reproduce cum trebuie și corpul lor va înceta pur și simplu să mai funcționeze… Am folosit sânge, piele și alte celule luate de la voi toți de aici, din Orașul de Smarald, pentru a ne verifica predicțiile teoretice. Suntem absolut siguri că tinerii nu vor fi afectați.

— Specia noastră consideră că războiul biologic e imoral, spuse Nicole după o scurtă pauză.

— Cunoaștem faptul că în sistemul vostru de valori unele tipuri de război sunt mai acceptabile decât altele, spuse Optimizatorul Șef. Pentru noi, orice fel de război e inacceptabil. Noi luptăm numai dacă este absolut necesar. Nu credem că pentru cei morți contează dacă au fost uciși de o bombă, o mitralieră, o armă nucleară sau un agent biologic… Pe lângă asta, trebuie să ripostăm cu armele de care dispunem.

Urmă o lungă tăcere. Nicole oftă și clătină din cap. În cele din urmă spuse:

— Cred că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru faptul că ne-ai spus ce se întâmplă în acest război stupid, chiar dacă spectrul atâtor morți este foarte înspăimântător. Mi-aș dori să existe altă soluție…

Cei trei octopăianjeni se pregătiră de plecare. Max și Patrick se repeziră să-i pună întrebări lui Nicole înainte ca vizitatorii să fi ieșit măcar din casă.

— Stați așa, spuse Nicole extenuată. Mai întâi chemați-i și pe ceilalți. Vreau să explic numai o dată ce mi-au spus octopăianjenii.

Nicole nu putea să doarmă. Oricât se străduia, nu putea să nu se mai gândească la oamenii care aveau să moară în Noul Eden.

Și ce se va întâmpla cu Katie și Ellie? se întrebă Nicole. *Dacă octopăianjenii au făcut o greșeală*? Și-o imagină pe Ellie așa cum o văzuse ultima dată, în casa ei, cu soțul și fiica ei. Își aminti certurile dintre Ellie și Robert. Chipul lui obosit, uzat, i se fixă în minte. *O, Doamne, Robert*! se gândi ea. *El e în vârstă, și nu se îngrijește deloc*.

Nicole se zvârcolea în pat, frustrată de propria neputință. În cele din urmă se hotărî să se ridice. *Mă întreb dacă e prea târziu*. Se gândi iarăși la Robert. *Nu sunt de acord cu el. Nici măcar nu-s sigură că-i este un soț bun lui Ellie. Totuși, e tatăl lui Nikki*.

Mintea ei începu să întocmească un plan. Se dădu jos din pat, se duse la dulap, își luă niște haine și se îmbrăcă. *S-ar putea să nu reușesc să-i ajut, dar cel puțin voi ști că am încercat*, se gândi ea.

Nicole avu mare grijă să nu facă zgomot pe hol. Nu voia să-i trezească pe Patrick sau pe Nai, care, de când cu atacul ei de inimă, dormeau în camera lui Ellie. *Ei m-ar face să mă întorc în pat*.

Afară, în Orașul de Smarald, era aproape la fel de întuneric ca în casă. Nicole rămase în prag, încercând să-și acomodeze ochii cu întunericul suficient de bine ca să găsească ușa casei de alături. În cele din urmă distinse niște umbre. Făcu cinci pași, apoi se opri și se uită în jur. În câteva minute ajunse în holul casei doctorului Blue.

Dacă am un pic de noroc, ar trebui să doarmă în a doua cameră pe dreapta, se gândi Nicole. Intră în camera de dormit a octopăianjenului și bătu ușor în perete. Un licurici lumină slab doi octopăianjeni îngrămădiți laolaltă. Doctorul Blue și Jamie dormeau cu corpurile lipite și cu tentaculele încâlcite într-un chip derutant. Nicole se apropie și-l atinse pe doctorul Blue pe creștet. Nici o reacție. A doua oară îl atinse puțin mai tare și lentila octopăianjenului începu să se miște.

— Ce cauți aici? întrebă în culori Doctorul Blue după câteva clipe.

— Am nevoie de ajutorul tău, răspunse Nicole. E vorba de ceva important.

Octopăianjenul se mișcă foarte încet, încercând să-și descâlcească tentaculele fără a-l deranja pe Jamie, dar nu reuși. Octopăianjenul mai tânăr

se trezi. Doctorul Blue îi spuse să se culce la loc și ieși în hol cu Nicole.

— Trebuia să fii în pat, spuse doctorul Blue.

— Știu, răspunse Nicole. Dar e ceva urgent. Trebuie să vorbesc cu Optimizatorul Șef și aș vrea să vii cu mine.

— La ora asta?

— Nu știu cât timp avem, spuse Nicole. Trebuie să discut cu Optimizatorul Șef înainte ca agentul biologic să înceapă să omoare oamenii din Noul Eden… Sunt îngrijorată pentru Katie și pentru Ellie și ai ei…

— Nikki și Ellie nu vor păți nimic. Iar Katie trebuie să fie destul de tânără, dacă am înțeles eu…

Nicole o întrerupse.

— Dar organismul lui Katie e la pământ din cauza drogurilor. Corpul ei funcționează, probabil, la fel ca al unui bătrân… iar Robert este epuizat din cauză că muncește tot timpul…

— Nu prea înțeleg, spuse Doctorul Blue. De ce vrei să vorbești cu Optimizatorul Șef?

— Să o rog fierbinte să le acorde lui Katie și Robert un tratament special, presupunând, firește, că Ellie și Nikki sunt în siguranță… Cu magia voastră biologică, trebuie să existe o cale de a-i singulariza și cruța… De asta vreau să vii cu mine — să-mi susții cauza.

Octopăianjenul nu spuse nimic timp de mai multe secunde.

— Bine, Nicole, am să merg cu tine. Deși cred că ar trebui să fii în pat, să te odihnești… Și mă îndoiesc că se poate face ceva.

— Îți mulțumesc foarte mult.

— Dar trebuie să-mi promiți ceva, spuse doctorul Blue în timp ce ieșeau din casă. Nu trebuie să te obosești prea tare în noaptea asta… Să-mi spui dacă te simți obosită.

— Ba chiar am să mă sprijin de tine, pe drum, zise Nicole zâmbind.

Deși sprijinită tot timpul de doctorul Blue cu două tentacule, Nicole obosi înainte se ajungă în stația de transport. Se opri să se odihnească. Zgomotele pe care le auzise, fără să le bage în seamă, deveniră mai puternice.

— Bombe, îi spuse Nicole octopăianjenului. O mulțime de bombe.

— Ni s-a spus să ne așteptăm la raiduri aeriene. Dar mă întreb de ce nu sunt flăcări…

Brusc, o parte din cupola de deasupra capetelor lor explodă într-o uriașă minge de foc. Câteva clipe mai târziu, Nicole auzi un zgomot asurzitor. Se

agăță cu toată puterea de doctorul Blue și se uită la infernul de deasupra. I se păru că vede în flăcări resturile unui elicopter. Din cer cădeau bucăți de cupolă cuprinse de foc, unele aterizând la nici un kilometru depărtare.

Nicole nu putea să respire. Doctorul Blue văzu încordarea de pe fața ei.

— N-am să reușesc să ajung, spuse Nicole.

Se agăță de octopăianjen cu toată forța care îi mai rămăsese.

— Trebuie să te duci la Optimizatorul Șef fără mine. Roag-o, ba nu, *implor-o* în numele meu să facă ceva pentru Katie și Robert… Spune-i că e o favoare personală… Pentru mine…

— Voi face tot ce pot, răspunse doctorul Blue. Dar mai întâi trebuie să te duc înapoi…

— *Mamă*! îl auzi Nicole pe Patrick strigând în spatele ei. Patrick alerga pe stradă în direcția lor. Doctorul Blue ajunse în stație și urcă în transportor. Nicole se uită în sus la cupolă tocmai când elicea elicopterului, prinsă în împletitura de viță cuprinsă de flăcări, căzu din cer și se făcu fărâme.

9

Katie aruncă seringa în chiuvetă și se privi în oglindă.

— Gata, spuse ea cu glas tare. Acum e mai bine… Nu mai tremur.

Purta aceeași rochie pe care o îmbrăcase la audierea tatălui ei. Tot cu o săptămână în urmă luase și decizia asta. Franz știa ce are de gând să facă, îi spusese și lui.

Se întoarse și se studie critic în oglindă. *Ce-i umflătura asta de pe brațul meu*? se întrebă ea. N-o observase înainte. Pe antebrațul drept, între cot și încheietura mâinii, era o umflătură de mărimea unei mingi de golf. O frecă. Umflătura era moale la pipăit, dar nici n-o durea, nici nu-i provoca mâncărimi decât dacă o atingea direct.

Katie ridică din umeri și intră în camera de zi. Hârtiile pe care le pregătise erau pe masa de cafea. Fumă o țigară în timp ce le puse în ordine, apoi le băgă într-un plic mare.

Apelul telefonic de la biroul lui Nakamura venise în acea dimineață. Vocea dulce de femeie îi spusese că Nakamura poate s-o primească la ora cinci după amiază. Când pusese receptorul în furcă emoțiile o copleșiseră. Aproape că renunțase să mai spere că va să reușească să-l vadă. Cu trei zile în urmă, când sunase să fixeze o întâlnire cu Nakamura pentru „a discuta despre afaceri comune”, secretara îi spusese că e foarte ocupat cu războiul și că nu programează întâlniri care nu au legătură cu acest subiect.

Katie se uită din nou la ceas. Mai era un sfert de oră până la ora cinci. De la apartamentul ei până la palat erau zece minute de mers pe jos. Luă plicul și deschise ușa apartamentului.

Așteptarea îi măcina încrederea în sine. Era deja ora șase și încă nu fusese primită în sanctuarul interior, partea în stil japonez a palatului în care trăia și lucra Nakamura. De două ori se duse la toaletă și, întorcându-se în anticameră, o întrebase pe fata din încăperea alăturată dacă mai are mult de așteptat. Fata îi răspunsese de două ori printr-un gest vag că nu știe.

În forul lăuntric al lui Katie se ducea o luptă. Efectul drogului kokomo începea să treacă și simțea apariția îndoielii. În timp ce fuma la toaletă încercase să-și uite neliniștea, gândindu-se la Franz. Își amintise ultima lor

noapte de dragoste. În privirea lui se citea o amărăciune grea când plecase. *În felul lui, mă iubește*, se gândi Katie.

Fata japoneză stătea în ușă.

— Acum poți intra, spuse ea.

Katie traversă anticamera și intră în partea principală a palatului. Își scoase pantofii, îi puse pe un raft și păși pe tata-mi în ciorapi. Escorta ei, o polițistă pe nume Marge, o întâmpină și-i spuse să o urmeze. Strângând în mână plicul cu hârtii, Katie merse în spatele polițistei zece-cincisprezece metri până la un paravan deschis de pe dreapta.

— Intră, te rog, spuse Marge.

În cameră aștepta altă polițistă, orientală, dar nu japoneză. La șold avea un pistol.

— Securitatea din jurul lui Nakamura-san este deosebit de strictă în seara asta, explică Marge. Te rog să-ți scoți toate hainele și bijuteriile.

— Toate hainele? întrebă Katie. Chiar și chiloții?

— Totul, spuse cealaltă femeie.

Hainele ei fură împăturite cu grijă și puse într-un coș marcat cu numele ei. Bijuteriile fură puse într-o cutie specială. Când Katie rămase complet goală, Marge o inspectă peste tot, inclusiv în părțile intime. Apoi îi dădu un chimono albastru cu alb și o pereche de papuci japonezi.

— Acum poți intra cu Bangorn în ultima anticameră, spuse Marge.

Katie își luă plicul și dădu să plece. Polițista orientală o opri.

— *Totul* rămâne aici, spuse ea.

— Dar e o întâlnire de afaceri, protestă Katie. Ceea ce vreau să discut cu domnul Nakamura se află în acest plic.

Cele două polițiste deschiseră plicul și scoaseră hârtiile. Ţinură în lumină fiecare hârtie, apoi o trecură printr-un fel de aparat de control. În cele din urmă puseră hârtiile la loc în plic și femeia pe nume Bangorn îi făcu semn lui Katie să o urmeze.

Ultima anticameră era la o distanță de încă cincisprezece metri pe hol. Katie trebui să stea din nou și să aștepte. Simțea că începe să tremure. *Cum oi fi crezut că treaba asta ar putea să meargă*? își spuse ea. *Ce proastă sunt*!

În timp ce aștepta, Katie începu să tânjească după puțin kokomo. Tânjea cu disperare. Nu-și amintea să mai fi dorit vreodată ceva cu atâta putere. De teamă că va începe să plângă, o întrebă pe Bangorn dacă poate merge iar la toaletă. Polițista o însoți. Katie a putu măcar să se spele pe față.

Când se întoarseră, în anticameră se afla Nakamura în persoană. Katie crezu că o să-i sară inima din piept. *Asta e*, îi spuse glasul interior. Nakamura purta un chimono galben cu negru, presărat cu flori în culori vii.

— Bună, Katie, spuse el cu un zâmbet pofticios. Nu te-am mai văzut de mult.

— Bună, Toshio-san, răspunse Katie cu glas sugrumat.

Îl urmă în biroul lui și se așeză cu picioarele încrucișate la o masă scundă. Nakamura stătea în fața ei. Bangorn rămase în cameră, retrasă discret într-un colț. *O, nu*, își spuse Katie văzând că polițista nu pleacă, *ce mă fac acum*? Un moment mai târziu i se adresă lui Nakamura, încercând să vorbească normal.

— M-am gândit că se impunea de mult un raport despre afacerea noastră.

Scoase documentul din plic.

— În ciuda faptului că economia merge prost, am reușit să ne creștem profitul cu zece la sută. În acest bilanț, spuse ea întinzându-i o pagină lui Nakamura, poți să vezi că, deși veniturile din Vegas sunt reduse, încasările locale, unde prețurile sunt mai mici, au crescut substanțial. Chiar și în San Miguel…

El se uită repede pe hârtie și apoi o puse pe masă.

— Nu-i nevoie să-mi arăți cifre, spuse Nakamura. Toată lumea știe ce femeie de afaceri grozavă ești.

Întinse mâna și luă din stânga lui o cutie mare, lăcuită.

— Performanța ta este absolut remarcabilă, spuse el. Dacă vremurile n-ar fi atât de grele, ai merita, fără doar și poate, o creștere mare de salariu… Dar în condițiile actuale, aș vrea să-ți ofer acest dar, ca simbol al aprecierii mele.

Nakamura împinse cutia pe masă, către Katie.

— Mulțumesc, spuse ea, admirând munții cu piscuri înzăpezite din intarsia de pe capac. Cutia era într-adevăr frumoasă.

— Deschide-o, spuse el, luând o bomboană învelită din bolul de pe masă.

Katie deschise cutia. Era plină cu kokomo. Un zâmbet autentic de încântare i se așternu pe chip.

— Mulțumesc, Toshio-san, spuse ea. Ești extrem de generos.

— Poți s-o testezi, spuse el, rânjind. Nu mă vei jigni.

Katie puse pe limbă puțin praf. Era de cea mai bună calitate. Fără să ezite, luă cu degetul mic o cantitate mai mare de praf, o duse la nara stângă, și-o acoperi pe cea dreaptă și inspiră adânc. Respiră încet, profund, în timp ce drogul își făcea efectul. Apoi râse.

— Pfiuuu! făcu Katie fără inhibiții. E grozav!

— Mă gândeam eu că o să-ți placă.

Nakamura aruncă neglijent învelitoarea bomboanei în micul coș de hârtii de lângă masă. *E pe undeva, pe acolo*, îl auzi Katie pe Franz în mintea ei. *Într-un loc care nu bate la ochi. Uită-te în coșul de hârtii. Uită-te după draperii*.

Dictatorul Noului Eden îi zâmbea peste masă.

— Mai e ceva? întrebă el. Katie inspiră adânc și zâmbi.

— Un singur lucru, spuse ea.

Se aplecă în față, își puse coatele pe masă și-l sărută pe buze. Un moment mai târziu simți pe umeri mâinile dure ale polițistei.

— Ăsta e un mic simbol al mulțumirilor mele pentru kokomo.

Nu-l judecase greșit; în ochi i se citea o poftă inconfundabilă. Nakamura o îndepărtă pe Bangorn cu un gest.

— Poți să ne lași singuri, îi spuse el polițistei ridicându-se. Vino încoace, Katie. Dă-mi un sărut adevărat.

Dând ocol mesei cu pași ca de dans, Katie se uită în micul coș de hârtii. În afară de învelitori de bomboane nu era nimic în el. *Bineînțeles*, se gândi ea. *Ar fi fost prea evident… Acum trebuie să-mi fac bine treaba*. Îl atâță pe Nakamura mai întâi cu un sărut, apoi cu încă unul. Limba ei îi gâdila buzele și limba. Apoi se trase deoparte repede, râzând. Nakamura dădu s-o urmeze.

— Nu, spuse ea, dându-se înapoi cu spatele spre ușă. Nu încă… abia începem.

Nakamura rămase pe loc și rânji.

— Uitasem ce talentată ești, spuse el. Fetele alea sunt norocoase că te au ca mentor.

— Doar un bărbat excepțional poate să scoată la suprafață tot ce e mai bun în mine, spuse Katie încuind și zăvorând ușa.

Ochii ei scotociră repede camera și poposiră pe un alt coș de hârtii, aflat în colțul îndepărtat. *Ăla ar fi un loc perfect*, își spuse ea emoționată.

— Ai de gând să stai acolo, Toshio, sau îmi dai ceva de băut? întrebă Katie.

— Cum să nu? spuse Nakamura îndreptându-se spre dulăpiorul pentru băuturi, din lemn sculptat, așezat sub singura fereastră. Whisky sec, nu-i așa?

— Ai o memorie fenomenală!

— Te țin minte foarte bine, spuse Nakamura în timp ce pregătea două băuturi. Cum aș putea uita toate jocurile alea, mai ales „prințesa și sclavul", preferatul meu… Ne-am distrat de minune un timp.

Până ai insistat să aduci și alte femei. Și dușuri aurii. Și lucruri și mai dezgustătoare. Mi-ai spus răspicat că numai eu nu-ți mai sunt de ajuns.

— Băiete, se răsti ea dintr-o dată pe un ton imperios, mi-e sete! Unde-i băutura mea?

Fața lui Nakamura se încruntă o clipă, apoi se destinse într-un zâmbet larg.

— Da, Înălțimea ta, spuse el, aducându-i băutura cu capul plecat.

Se înclină.

— Înălțimea voastră mai dorește ceva? întrebă el slugarnic.

— Da, răspunse Katie.

Luă băutura cu mâna dreaptă și-o băgă pe cea stângă, agresiv, sub chimonoul lui Nakamura. Îl văzu închizând ochii. Îl sărută cu forță, continuând să-l atâțe. Brusc, se retrase. Sub privirea lui, Katie își scoase încet chimonoul. Nakamura înaintă. Katie întinse brațele.

— Și acum, băiete, ordonă ea, stinge luminile alea și întinde-te pe spate pe rogojină, lângă masă.

Nakamura se supuse. Katie se apropie de el.

— Ei bine, spuse ea pe un ton mai blând, ții minte ce-i trebuie prințesei tale, nu-i așa? Încet, foarte încet, fără nici o grabă.

Se lăsă în jos și îl dezmierdă.

— Cred că Musashi e aproape gata…

Katie îl sărută pe Nakamura, mângâindu-i cu degetele fața și gâtul.

— Acum închide ochii, îi șopti ea la ureche, și numără până la zece, foarte rar.

— Ichi, ni, san… începu el gâfâind.

Cu o iuțeală uimitoare, Katie traversă camera spre celălalt coș de hârtii. Dădu la o parte niște hârtii și găsi revolverul.

— … shi, go, ryoku…

Cu inima bătând cu furie, Katie luă arma, se întoarse și se îndreptă spre Nakamura.

— … shichi, hachi, kyu…

— Asta e pentru ce i-ai făcut tatălui meu, spuse Katie, apăsându-i pe frunte țeava revolverului.

Apăsă pe trăgaci exact în clipa când Nakamura deschidea uimit ochii.

— Și asta e pentru ce mi-ai făcut mie, spuse ea trăgând trei gloanțe în organele lui genitale, într-o succesiune rapidă.

Gărzile sparseră ușa în câteva secunde. Dar ea fu mai rapidă.

— Iar asta, Katie Wakefield, spuse ea cu glas tare vârând în gură țeava revolverului, este pentru ce ți-ai făcut tu singură.

Ellie se trezi când auzi cheia răsucindu-se în lacătul de la celula ei.

— Tu ești, Robert? întrebă ea.

— Da, Ellie.

Robert intră în celulă tocmai când ea se ridica. O cuprinse în brațe și o îmbrățișă impetuos.

— Sunt atât de bucuros că te văd! spuse el. Am venit de îndată ce Hans mi-a spus că paznicii au abandonat secția de poliție.

Robert își sărută soția nedumerită.

— Îmi pare îngrozitor de rău, Ellie. M-am înșelat cum nu se poate mai rău.

Lui Ellie îi trebuiră câteva secunde ca să se adune.

— Au *abandonat* secția de poliție? De ce, Robert? Ce se petrece?

— E haos total, răspunse el mohorât, părând complet distrus.

— Ce vrei să spui, Robert? întrebă Ellie, brusc înspăimântată. Sper că nu i s-a întâmplat ceva lui Nikki!

— Ei nu i s-a întâmplat nimic… Dar oamenii mor cu duiumul… Și nu știm de ce… Ed Stafford s-a prăbușit acum o oră și a murit înainte să apuc măcar să-l consult… E un fel de epidemie monstruoasă.

Octopăianjenii, se gândi Ellie. *În cele din urmă, octopăianjenii au ripostat*. Își ținu soțul lipit de ea; el plângea. După câteva secunde se desprinse.

— Îmi pare rău, Ellie… E atâta harababură… Tu te simți bine?

— Da, Robert… Nimeni nu m-a mai interogat sau torturat de câteva zile. Dar unde e Nikki?

— E acasă, cu Brian Walsh. Îl mai ții minte pe Brian, prietenul lui Patrick, nu-i așa? Mă ajută să am grijă de Nikki de când ai plecat… Bietul de el, alaltăieri, când s-a trezit, și-a găsit ambii părinți morți.

Ellie și Robert ieșiră din secția de poliție. Robert vorbea continuu, sărind de la un subiect la altul, dar Ellie reuși să înțeleagă câte ceva din vorbăria lui aproape incoerentă. După spusele lui Robert, doar în ultimele două zile se înregistraseră în Noul Eden peste trei sute de decese inexplicabile. Iar sfârșitul nu se întrezărea.

— E ciudat, bombăni el. Numai un copil a murit… Cele mai multe victime erau în vârstă.

În fața secției de poliție din Beauvois, o femeie disperată, la vreo treizeci și cinci de ani, îl recunoscu pe Robert și se agăță de el.

— Trebuie să vii cu mine, doctore, imediat! țipă ea cu un glas strident. Soțul meu e în stare de inconștiență… Stătea cu mine la masă, mânca și a început să se plângă că îl doare capul. Când m-am întors de la bucătărie zăcea pe podea… Mă tem că a murit.

— Vezi, spuse Robert, întorcându-se spre Ellie.

— Du-te cu ea și apoi la spital, dacă trebuie. Eu mă duc acasă, să am grijă de Nikki. Te așteptăm.

Îl sărută pe obraz. Dădu să-i spună ceva despre octopăianjeni, dar se răzgândi.

— Mami, mami! strigă Nikki. Mi-a fost dor de tine, mami.

Fetița veni în fugă pe hol și sări în brațele lui Ellie.

— Și mie mi-a fost dor de tine, îngerul meu, spus Ellie. Ce făceai?

— Mă jucam cu Brian, răspunse Nikki. E un om foarte bun. Îmi citește și mă învață totul despre numere.

Brian Walsh, un bărbat trecut cu puțin de douăzeci de ani, apăru pe hol ținând în mână o carte pentru copii.

— Bună ziua, doamnă Turner. Nu știu dacă mă mai țineți minte…

— Bineînțeles că te țin minte, Brian. Și spune-mi Ellie… Vreau să-ți mulțumesc că ai avut grijă de Nikki…

— O fac bucuros, Ellie. E un copil grozav… Mă face să uit multe lucruri dureroase…

— Robert mi-a spus de părinții tăi, îl întrerupse Ellie. Îmi pare nespus de rău.

Brian clătină din cap.

— A fost atât de straniu! Amândoi se simțeau perfect în seara precedentă, când s-au dus la culcare. Arătau atât de împăcați…

Ochii i se umeziră. Se întoarse și scoase batista, ca să-și șteargă ochii.

— Mai mulți prieteni de-ai mei spun că epidemia asta, sau ce-o fi, a fost provocată de octopăianjeni. Crezi că s-ar putea să fie așa?

— Posibil, spuse Ellie. I-am împins prea departe.

— Și o să murim *toți*? întrebă Brian.

— Nu știu, răspunse Ellie. Zău că nu știu.

Preț de câteva clipe domni o tăcere stânjenitoare.

— Ei bine, cel puțin sora ta ne-a scăpat de Nakamura, spuse dintr-o dată Brian.

Ellie fu sigură că n-a auzit bine.

— Ce tot spui, Brian? întrebă ea.

— N-ai auzit?… Acum patru zile Katie l-a asasinat pe Nakamura și apoi s-a sinucis.

Ellie încremeni. Se uită lung la Brian, nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Tati mi-a spus ieri de mătușa Katie, îi zise Nikki mamei sale. A spus că a vrut să fie el cel care-mi spune.

Ellie nu putea rosti o vorbă. Capul i se învârtea. După un timp reuși să-i spună la revedere lui Brian și să-i mulțumească încă o dată. Apoi se așeză pe canapea. Nikki se cocoță lângă mama ei și-și puse capul în poala lui Ellie. Stătură mult timp așa, fără să vorbească.

— Cum s-a simțit tatăl tău cât am fost eu plecată? întrebă în cele din urmă Ellie.

— În general bine, răspunse fetița. În afară de gâlmă.

— Care gâlmă?

— De pe umăr. E mare cât pumnul meu. Am văzut-o când se bărbierea, acum trei zile. A spus că e probabil o înțepătură de păianjen.

10

— Benjy și cu mine plecăm la spital, anunță Nicole. Ceilalți nu-și terminaseră încă micul dejun.

— Te rog, Nicole, stai jos, spuse Eponine. Termină-ți cel puțin cafeaua.

— Mulțumesc, ești drăguță, dar am promis că azi ne ducem devreme. Doctorul Blue ne așteaptă. Sunt mulți răniți în urma raidului de ieri.

— Dar muncești prea mult, mamă, spuse Patrick. Și nu dormi suficient.

— Faptul că muncesc mult mă ajută, spuse Nicole. Așa n-am timp să mă gândesc…

— Să mergem, ma-ma, spuse Benjy intrând în cameră și întinzându-i lui Nicole haina.

În timp ce Nicole se îmbrăca, Benjy le zâmbi și le făcu cu mâna gemenilor care erau neobișnuit de liniștiți. Galileo făcu o strâmbătură ciudată; Benjy și Kepler râseră.

— Încă nu și-a permis să jelească moartea lui Katie, spuse încetișor Nai îndată ce Nicole ieși. Asta mă îngrijorează. Mai devreme sau mai târziu…

— Îi este frică, Nai, spuse Eponine. Poate de un alt atac de inimă. Poate chiar pentru sănătatea ei mintală… Nicole n-a depășit încă faza de negare.

— Iar ai început cu afurisita aia de psihologie, franțuzoaico, spuse Max. Să nu-ți faci griji pentru Nicole… E mai tare decât oricare dintre noi. O s-o plângă pe Katie când o să fie pregătită.

— Mama n-a mai fost în camera de vizionare de la atacul de inimă pe care l-a suferit. Când doctorul Blue i-a spus despre asasinat și sinuciderea lui Katie, am fost convins că mama o să vrea să vadă înregistrarea video… s-o vadă pe Katie pentru ultima dată… Sau cel puțin să vadă ce face Ellie…

— Omorându-l pe nemernicul ăla, sora ta a făcut cel mai bun lucru din viața ei, comentă Max. Orice s-ar spune în rest despre ea, a avut curaj.

— Katie avea multe calități deosebite, spuse cu tristețe Patrick. Era deșteaptă foc, putea să fie fermecătoare… doar că a ales altă cale.

Pentru scurt timp, la masă se lăsă tăcerea. Eponine se pregătea să spună ceva când la ușa din față se văzu o lumină strălucitoare.

— Mă duc să-l duc pe Marius alături, spuse ea. Iar încep raidurile.

Nai se întoarse spre Galileo și Kepler.

— Terminați repede, băieți… ne întoarcem în casa aia specială pe care ne-a făcut-o unchiul Max.

Galileo se schimonosi.

— Nu iar! se plânse el.

Nicole și Benjy abia ajunseseră la spital când primele bombe începură să cadă prin cupola zdrențuită. Raidurile puternice aveau loc zilnic. Mai mult de jumătate din tavanul Orașul de Smarald se dusese. Bombele căzuseră în aproape toate sectoarele orașului.

Doctorul Blue îi întâmpină și-l trimise imediat pe Benjy în zona de primire.

— E îngrozitor, îi spuse lui Nicole octopăianjenul medic. Numai ieri au fost peste două sute de morți.

— Ce se întâmplă în Noul Eden? întrebă Nicole. Aș fi crezut că până acum…

— Agenții microbiologici lucrează ceva mai încet decât era prevăzut, răspunse Doctorul Blue. Dar în sfârșit au impact. Optimizatorul Șef spune că raidurile ar trebui să înceteze într-o zi sau două, cel mult. În prezent întocmește împreună cu echipa sa planurile pentru faza următoare…

— Cu siguranță, coloniștii nu vor continua războiul, spuse Nicole străduindu-se să nu se gândească prea mult la ce se petrecea în Noul Eden. Mai ales că Nakamura a murit.

— Noi considerăm că trebuie să fim pregătiți pentru orice situație, spuse doctorul Blue. Dar, firește, sper să ai dreptate.

În timp ce mergeau împreună pe coridor, îi abordă un alt octopăianjen doctor, unul pe care Benjy îl botezase Penny din cauza semnului rotund, semănând cu o monedă din Noul Eden, pe care îl avea chiar lângă fantă, în dreapta. Penny îi descrise doctorului Blue scenele cumplite la care fusese martor în primele ore ale acelei dimineți în Domeniul Alternativ. Întrucât Penny folosea fraze foarte simple în culori, Nicole înțelegea cea mai mare parte din spusele octopăianjenului.

Penny îl informă pe Doctorul Blue că trebuie să trimită imediat personal medical și provizii pentru ajutorarea răniților din Domeniul Alternativ. Doctorul Blue încercă să-i explice că nu exista personal suficient nici pentru pacienții din spital.

— M-aș putea duce eu cu Penny pentru câteva ore, dacă asta ajută la ceva, spuse Nicole.

Doctorul Blue se uită la ea.

— Ești sigură că te simți în stare, Nicole? Am înțeles că acolo situația e sinistră.

— Pe zi ce trece mă simt mai în putere, răspunse Nicole. Și vreau să fiu acolo unde pot fi cel mai mult de folos.

Doctorul Blue îi spuse lui Penny că Nicole îl va ajuta în Domeniul Alternativ timp de maxim un tert, cu condiția ca Penny să-și asume responsabilitatea de a o aduce înapoi la spital. Penny acceptă și-i mulțumi lui Nicole că s-a oferit să ajute.

La scurt timp după ce urcară în transportor, Penny îi explică lui Nicole ce se întâmplă în Domeniul Alternativ.

— Răniții sunt duși în clădirile rămase intacte, unde sunt examinați, li se administrează medicamente de urgență dacă e necesar, apoi sunt programați pentru transportarea la spital… Situația se înrăutățește pe zi ce trece. Mulți dintre alternativi au renunțat deja să mai spere.

Restul călătoriei fu la fel de deprimant. La lumina celor câțiva licurici împrăștiați, Nicole văzu pretutindeni ruine. Pentru a deschide poarta de la sud, paznicii trebuiră să dea la o parte cu forța vreo douăzeci de alternativi, câțiva dintre ei răniți, care cereau zgomotos să intre în oraș. După ce transportorul trecu în cealaltă parte, spectacolul devastării deveni și mai deprimant. Teatrul în care Nicole și prietenii ei asistaseră la piesa moralizatoare era o ruină. Mai mult de jumătate din structurile de lângă Districtul Artelor fuseseră spulberate. Nicole începu să se simtă rău. *Nu credeam că e atât de cumplit*, se gândi ea. Pe neașteptate, o bombă explodă pe capota transportorului.

Nicole se trezi aruncată în stradă. Amețită, se ridică încet. Mașina fusese retezată în două bucăți contorsionate. Penny și ceilalți octopăianjeni erau îngropați sub sfărâmături. Nicole încercă să ajungă la Penny, dar până la urmă își dădu seama că e imposibil. Altă bombă explodă în apropiere. Nicole își apucă trusa medicală, care fusese azvârlită în stradă, lângă ea, și porni împleticit pe o uliță laterală, în căutarea unui adăpost.

Un octopăianjen zăcea nemișcat în mijlocul uliței. Nicole se aplecă și-și scoase lanterna. Lentila octopăianjenului era încremenită. Îl întoarse pe o parte și văzu imediat rana de la spatele capului. O mare cantitate de materie albă, încrețită se scursese din rană pe jos. Nicole se cutremură și aproape se sufocă. Se uită repede în jur după ceva cu care să acopere octopăianjenul

mort. O bombă lovi o clădire aflată la doar douăzeci de metri depărtare. Nicole se ridică și plecă mai departe.

Găsi o magazie mică pe partea dreaptă a uliței, dar era deja ocupată de cinci sau șase animale mici, asemănătoare cu cârnații polonezi. O alungară, unul dintre ei urmărind-o furios vreo treizeci de metri. În cele din urmă, animalul plecă și Nicole se opri să-și tragă sufletul. Timp de câteva minute se examină și, spre marea ei uimire, descoperi că nu avea decât câteva vânătăi izolate.

Bombardamentul încetă pe moment. Domeniul Alternativ era cufundat într-o liniște stranie. În fața lui Nicole, la vreo sută de metri, un licurici plutea deasupra unei clădiri care părea neavariată. Nicole văzu doi octopăianjeni, dintre care unul clar rănit, intrând în clădire. *Ăsta trebuie să fie unul din spitalele lor temporare*, se gândi Nicole. Porni într-acolo.

Câteva clipe mai târziu, Nicole sesiză un zgomot ciudat în vecinătate, abia perceptibil. La început mintea ei nu-l înregistră, dar când îl auzi a doua oară se opri brusc. Simți un fior rece pe șira spinării. *Ăsta e un plâns de copil*, își spuse ea, rămânând absolut nemișcată. Câteva secunde nu mai auzi nimic. *Oare mi s-a părut*? se întrebă Nicole.

Își încordă privirea și se uită în semiîntunericul din jur, dar mai cu seamă în dreapta, de unde i se păruse că venea plânsul. Reuși să vadă un gard de sârmă împletită, înclinat mult pe o parte, la vreo patruzeci de metri de intersecția uliței cu o alta. Se uită din nou la clădirea din apropiere.

Octopăianjenii au sigur nevoie de mine acolo, se gândi ea. *Dar cum aș putea să nu*… Plânsul răsună în noapte, mai clar de data asta, cu amplitudine oscilantă — tânguirea tipică puilor de om.

Porni în grabă spre gardul atârnând într-o rână. În dreptul lui, pe pământ zăcea un indicator în culori, rupt. Nicole îngenunche și luă o bucată din indicator. Recunoscu culorile folosite de octopăianjeni pentru „grădina zoologică” și bătăile inimii i se accelerară. *Richard a auzit plânsul când a fost la grădina zoologică*, își aminti ea.

În stânga ei, la o distanță de aproximativ un kilometru, se produse o explozie, apoi alta, mult mai aproape. Elicopterele se întorseseră pentru un nou raid. Urletul copilului devenise continuu. Nicole porni în direcția plânsului, dar înainta încet. Îi era greu să izoleze plânsul de zgomotul produs de explozii.

O bombă explodă în fața ei, la mai puțin de o sută de metri. În tăcerea care urmă, Nicole nu mai auzi nimic. *Oh, nu*, strigă inima ei, *nu acum! Sunt atât de aproape*. Încă o explozie în depărtare, urmată de o altă perioadă de liniște. Își aminti că-i spusese lui Richard: *S-ar putea să fie vreun animal. Poate că undeva în universul ăsta există o creatură care scoate sunete ca acelea ale copiilor speciei noastre*.

Nicole nu mai auzea decât propria răsuflare. *Ce-ar trebui să fac acum*? se întrebă ea. *Să continuu cercetarea în speranța că poate, cumva… sau să mă întorc*?

Revenirea plânsului strident îi întrerupse gândurile. Nicole înaintă cu grijă. *Nu*, își spunea ea întruna, cu inima sfâșiată de plânsul disperat. *Nimic nu poate semăna cu sunetele astea*. Pe dreapta uliței înguste era un gard rupt. Nicole trecu prin el. În umbrele din fața ei văzu o mișcare.

Copilașul care plângea stătea pe jos, lângă forma neînsuflețită a unui om adult, probabil mama lui. Femeia zăcea cu fața în jos. Avea jumătatea inferioară a corpului acoperită cu sânge. După ce se convinse repede că femeia e într-adevăr moartă, Nicole întinse mâinile cu gingășie și luă în brațe copilul cu păr negru. Uimit de acest gest, copilașul se zbătu în brațele ei și slobozi în noapte un urlet puternic. Nicole îl lipi de umărul ei și îl bătu ușurel pe spate.

— Gata, gata, spuse ea în timp ce copilul continua să zbiere, totul o să fie bine.

În lumina slabă, Nicole putu să vadă că hainele ciudate ale copilului, două fâșii de pânză groasă de sac cu găuri decupate în locurile corespunzătoare, erau mânjite de sânge. În ciuda protestelor și a zvârcolirilor copilului, Nicole îl examină repede. În afară de o rană la picior și de mizeria care-i acoperea întreg corpul, fetița părea să fie teafără. Nicole estimă că are în jur de un an.

Cu mare blândețe, Nicole așeză fetița pe o bucată de cârpă curată, luată din trusa medicală. Se apucă s-o curețe, simțind cum fetița tresare puternic ori de câte ori exploda o bombă în apropiere. Încercă să o liniștească oarecum, cântându-i „Cântecul de leagăn” al lui Brahms. În timp ce Nicole îi pansa rana de la picior, fetița se opri din plâns și o privi lung cu ochii ei imenși, surprinzător de albaștri. Nu se împotrivi deloc nici chiar atunci când Nicole luă un tampon umed și începu să-i curețe murdăria de pe piele. Totuși, puțin mai târziu, când Nicole o ștergea pe sub „cămașa” din pânză

de sac și, spre uimirea ei, dădu peste o bucată de sfoară petrecută ca un colier pe după gâtul copilului, fetița începu iar să zbiere.

Nicole luă în brațe copilul care plângea și se ridică. *Precis îi e foame*, se gândi Nicole, uitându-se în jur după o baracă sau un adăpost. *Trebuie să fie ceva de mâncare pe undeva pe aici*. La vreo cincisprezece metri, sub o stâncă mare, unde în mod clar fusese o zonă împrejmuită înainte de începerea bombardamentelor, Nicole găsi o cratiță mare cu apă, niște obiecte mici al căror scop îi era necunoscut, un așternut improvizat pentru dormit și alți câțiva saci din care se făcea îmbrăcămintea mamei și a copilului. Dar nimic de mâncare. Nicole încercă fără succes să facă fetița să bea apă din cratiță. Apoi îi veni altă idee.

întorcându-se la mama moartă, Nicole constată că Încă-i mai rămăsese în sâni puțin lapte. Era clar că femeia murise de curând. Îi ridică partea superioară a corpului, se așeză pe pământ în spatele ei și-o sprijini. Apoi puse fetița la sânul mamei sale și o urmări cum suge.

Copilul sugea cu lăcomie. La un moment dat, explozia unei bombe lumină trăsăturile femeii. Era același chip pe care Nicole îl văzuse în fresca din Piața Meșteșugarilor. *Așadar, nu mi s-a părut*, se gândi ea.

Când termină de supt, fetița adormi. Nicole o înfășură într-un sac și o puse ușurel pe pământ. Apoi se apucă să cerceteze în amănunt femeia moartă. După rănile adânci din partea de jos a abdomenului și din coapsa dreaptă, Nicole presupuse că două schije mari ale aceleiași bombe străpunseseră corpul femeii, iar sângele pierdut îi provocase moartea. În timp ce examina rana din coapsă, Nicole simți o protuberanță ciudată în fesa femeii. Curioasă, ridică puțin de la pământ cadavrul și pipăi cu degetele umflătura și zona din jurul ei. Umflătura părea să se datoreze unui obiect dur implantat sub piele.

Nicole scoase din trusa medicală un foarfece mic și făcu o incizie într-o margine a umflăturii. Scoase un obiect care, în lumina slabă, părea să fie din argint. Avea forma și mărimea unui trabuc mic, de doisprezece până la cincisprezece centimetri lungime și diametrul de aproximativ doi centimetri. Nicole învârti nedumerită obiectul în mână, încercând să-și dea seama ce putea fi. Era incredibil de neted. *Probabil e un fel de obiect de identificare pentru grădina zoologică*, se gândi ea și în acel moment o bombă explodă în apropiere, trezind-o pe fetița adormită.

În direcția Orașului de Smarald, bombele se îndeseau tot mai mult. În timp ce liniștea copilul, Nicole se gândi ce să facă mai departe. O minge

mare de foc țâșni spre cer când o bombă produse o explozie și mai mare la sol. În lumina temporară, Nicole văzu că se află în vârful unui deal mic, foarte aproape de marginea părții construite a Domeniului Alternativ. Platoul Central începea la doar o sută de metri spre vest.

Nicole se ridică ținând fetița pe umăr. Era aproape epuizată.

— O să mergem acolo, afară, departe de bombe, îi spuse cu glas tare copilașului, arătând spre Platoul Central.

Aruncă în trusa medicală obiectul cilindric și înșfăcă doi saci curați. Îi luă o oră să ajungă cu fetița și sacii grei într-un loc din Platoul Central care i se păru destul de departe de bombe. Se întinse pe spate, cu copilul pe piept și se înveli cu sacii. Adormi în câteva clipe.

Mișcările copilului o treziră. Nicole visase că stătea de vorbă cu Katie, dar nu-și putu aminti ce anume își spuneau. Se ridică și schimbă fetița, folosind o cârpă curată din trusa ei medicală. Copilul se uită curios la Nicole cu ochii lui mari și albaștri.

— Bună dimineața, fetițo, indiferent cine ești, spuse Nicole veselă.

Pentru prima dată, copilul îi zâmbi.

Nu mai era complet întuneric. În depărtare, ciorchini de licurici luminau Orașul de Smarald, iar găurile din cupolă lăsau lumina să se răsfrângă asupra zonei înconjurătoare din Rama. *Probabil că războiul s-a terminat*, se gândi Nicole, *sau cel puțin raidurile. Altfel n-ar fi atât de multă lumină în oraș*.

Nicole puse cu grijă copilul pe un sac curat, apoi se ridică și se întinse.

— Ei bine, noua mea prietenă, să vedem ce aventuri ne rezervă ziua de azi.

Fetița o zbughi de-a bușilea de pe sac în țărâna de pe Platoul Central. Nicole o ridică și o puse în mijlocul sacului. Fetița se târî din nou spre țărână.

— Stai acolo, micuțo, spuse Nicole râzând și ridicând-o iar. Îi era greu să-și adune lucrurile și să țină, totodată, copilul în brațe. Până la urmă reuși și porni încet către civilizație. Erau la vreo trei sute de metri de cele mai apropiate clădiri ale Domeniului Alternativ. În timp ce mergea, Nicole hotărî să se ducă mai întâi la spital să-l caute pe Doctorul Blue. Presupunând că nu se înșela și războiul se sfârșise sau măcar încetase temporar, Nicole plănui să-și petreacă dimineața încercând să afle tot ce se putea despre copil. Își formulă întrebările în gând. *Cine au fost părinții*

fetiței și cu cât timp în urmă au fost răpiți din Noul Eden? Era supărată pe octopăianjeni. *De ce nu mi-ați spus că sunt și alte ființe umane în Orașul de Smarald*? avea de gând să-l întrebe pe Optimizatorul Șef. *Si cum poți justifica felul în care i-ați tratat pe acest copil și pe mama sa*?

Fetița nu voia să stea liniștită în brațele lui Nicole. Simțind că obosește, Nicole hotărî să se oprească pentru a se odihni. În timp ce copilul se juca în țărână, Nicole se uită la dezastrul din fața ei, atât din Domeniul Alternativ, cât și din partea Orașului de Smarald pe care o putea vedea în depărtare. Tristețea îi năpădi sufletul. *Pentru ce toate astea*? se întrebă ea. În minte îi apăru imaginea lui Katie, dar o dădu la o parte, preferând să se joace cu copilul. Cinci minute mai târziu auziră un șuierat.

Sunetul venea din cer, din Rama însăși. Nicole sări în picioare. Pulsul i se acceleră. Simți o ușoară durere în piept, dar nimic nu i-ar fi putut diminua emoția.

— Privește, îi strigă fetiței, privește acolo, la sud!

În îndepărtata calotă sudică, mănunchiuri de raze de lumină colorate jucau în jurul vârfului Marelui Corn, masiva spirală care se înălța în jurul axei de rotație a navei spațiale cilindrice. Mănunchiurile de raze se uniră și formară un inel roșu în apropierea vârfului spiralei. După câteva clipe, acest uriaș inel roșu pluti încet spre nord, în lungul axei Ramei. În jurul Marelui Corn dansară alte culori care formară un al treilea inel, de culoare portocalie, ce porni în cele din urmă după inelul roșu, tot către nord, pe cerul Ramei.

Șuieratul continuă. Nu era aspru și nici strident. Pentru Nicole era aproape muzical.

— O să se întâmple ceva, îi spuse Nicole cu entuziasm fetiței, ceva bun!

Fetița habar n-avea ce se petrece, dar râse cu poftă când Nicole o ridică și o aruncă spre cer. Și pentru ea inelele erau fascinante. Acum, un inel galben și unul verde traversau cerul negru al Ramei, iar cel roșu din fruntea procesiunii ajunsese la Marea Cilindrică.

Nicole aruncă din nou copilul în aer. De data asta, colierul de sfoară de la gâtul fetiței ieși de sub veșmânt și cât pe ce să-i zboare peste cap. Nicole prinse fetița și o îmbrățișă.

— Aproape că uitasem de colierul tău, spuse Nicole. Acum că avem puțină lumină, pot să mă uit la el?

Fetița chicoti când Nicole îi trase peste cap colierul de sfoară. De partea de jos era prinsă o bucățică de lemn cu diametrul de aproximativ patru

centimetri, pe care era sculptat conturul unui bărbat cu brațele ridicate, înconjurat din toate părțile de flăcări. Nicole mai văzuse cu mulți ani în urmă o sculptură în lemn similară, pe biroul lui Michael O'Toole din camera lui de pe nava *Newton. Sfântul Michel de Siena*, își spuse Nicole, întorcând pe partea cealaltă „medalionul".

Pe spate era imprimat cu grijă, cu litere mici, cuvântul „Maria".

— Asta trebuie să fie numele tău, îi spuse Nicole fetiței. Maria… Maria.

Fetița nu dădu nici un semn de recunoaștere a numelui, ba chiar începu să se încrunte. Nicole râse și o mai aruncă o dată în aer.

După câteva minute, Nicole puse iar jos copilul care se zvârcolea. Maria se duse imediat de-a bușilea în țărână. Nicole stătea cu un ochi la Maria și cu celălalt la inelele colorate de pe cerul Ramei. Acum se puteau vedea toate cele opt inele: albastru, maro, roz și purpuriu peste Semicilindrul Sudic și primele patru în linie pe cer în partea de nord. În timp ce inelul roșu dispărea în calota nordică, în vârful Marelui Corn se forma alt inel roșu.

Exact ca acum mulți, mulți ani, se gândi Nicole. Dar mintea ei nu se concentra în întregime asupra inelelor. Căuta prin memorie, străduindu-se să-și amintească toate persoanele dispărute din Noul Eden și înregistrate ca atare. Își aminti că fuseseră câteva accidente pe Lacul Shakespeare și din când în când dispăruse câte un pacient din spitalul de boli nervoase de la Avalon… *Dar cum putea să dispară un cuplu așa, pur și simplu? Și unde era tatăl Mariei*? Nicole voia să le pună multe întrebări octopăianjenilor.

Inelele ametitoare continuau să plutească deasupra capului ei. Nicole își aminti acea zi specială de demult, când Katie, care avea pe atunci zece sau unsprezece ani, fusese atât de încântată de uriașele mele de pe cer încât țipase de bucurie. *A fost întotdeauna un copil total lipsit de inhibiții*, se gândi Nicole, neputându-se abține. *Râsul ei era atât de total, atât de autentic… Katie avea un potențial uriaș*.

Ochii lui Nicole se umplură de lacrimi Și le șterse și, cu un mare efort, se concentră asupra Mariei. Fetița stătea jos, mâncând fericită țărână de pe Platoul Central.

— Nu, Maria, spuse Nicole, atingând cu blândețe mânuțele copilului. Asta e mizerie.

Fețișoara frumoasă a fetiței se schimonosi și Maria începu să plângă. *La fel ca și Katie*, se gândi Nicole imediat. *Nu suporta să-i spun „Nu"*.Amintirile legate de Katie îi inundară mintea. Nicole își văzu fiica

mai întâi bebeluș, apoi adolescentă precoce la Baza de Tranzit și, în cele din urmă, femeie tânără, în Noul Eden. Durerea de inimă care însoțea imaginile fiicei sale pierdute o copleși. Lacrimile îi curgeau pe obraji și trupul i se cutremura de hohote.

— O, Katie! urlă Nicole. *De ce? De ce? De ce*?

Își îngropă fața în mâini. Maria se oprise din plâns și se uita ciudat la Nicole.

— E în regulă, Nicole, spuse un glas în spatele ei. Totul se va sfârși curând.

Nicole se gândi că mintea îi joacă feste. Se întoarse încet. Vulturul se apropia cu brațele întinse.

Al treilea inel roșu ajunse în calota nordică; în jurul Marelui Corn nu mai erau lumini colorate.

— Așadar, când inelele se termină, se vor aprinde toate luminile? îl întrebă Nicole pe Vultur.

— Ce memorie bună! spus el. S-ar putea să ai dreptate. Nicole o ținea iar pe Maria în brațe. Sărută cu blândețe copila pe obraz și aceasta zâmbi.

— Mulțumesc pentru fetiță, spuse Nicole. E minunată… și înțeleg ce îmi spui.

Vulturul se întoarse cu fața la Nicole.

— Despre ce vorbești? întrebă el. Noi n-avem nici o legătură cu copilul.

Nicole cercetă ochii albaștri misterioși ai extraterestrului. Niciodată nu văzuse niște ochi care să exprime atât de multe lucruri. Însă își pierduse exercițiul de a-i descifra privirile. O tachina privitor la Maria? Sau vorbea serios? De bună seamă, nu era doar o pură întâmplare faptul că descoperise copilul atât de curând după sinuciderea lui Katie…

Ești prea rigidă în gândire, și-l aminti pe Richard spunându-i la Baza de Tranzit. *Doar pentru că Vulturul nu seamănă din punct de vedere biologic cu noi, nu înseamnă că nu e viu. E robot, da, de acord, dar e mult mai deștept decât noi… și mult mai subtil…*

— Să înțeleg că-n tot timpul ăsta ai stat ascuns pe Rama? întrebă Nicole câteva clipe mai târziu.

— Nu, răspunse Vulturul fără să dea detalii. Nicole zâmbi.

— Mi-ai spus deja că n-am ajuns la Baza de Tranzit sau într-un loc echivalent și am convingerea că n-ai trecut pe aici într-o vizită mondenă… Ai să-mi spui *de ce* te afli aici?

— Aceasta e o intervenție de gradul doi, spuse Vulturul. Ne-am hotărât să întrerupem procesul de observare.

— În regulă, spuse Nicole, punând copilul jos, înțeleg ideea… dar ce anume se va întâmpla?

— Toată lumea va adormi, răspunse Vulturul.

— Și după ce ne trezim? întrebă Nicole.

— Nu pot să-ți spun decât că toată lumea va adormi. Nicole făcu doi-trei pași în direcția Orașului de Smarald și ridică brațele spre cer. Se mai vedeau doar trei inele, și ele departe, deasupra Semicilindrului Nordic.

— Doar din curiozitate — nu mă plâng, înțelegi… spuse Nicole cu o urmă de sarcasm.

Se opri și se întoarse cu fața la Vultur.

— De ce n-ați intervenit mai devreme? *Înainte* să se întâmple toate astea (arătă cu brațul spre Orașul de Smarald)? *Înainte* să moară atâția…

Vulturul nu răspunse imediat.

— Nu le poți avea pe amândouă, Nicole, spuse el în cele din urmă. Nu poți avea în același timp și liberul arbitru și o binevoitoare putere superioară care să te apere de tine însuți.

— Scuză-mă, spuse Nicole cu o expresie de nedumerire pe față. Am pus cumva, din greșeală, o întrebare religioasă?

— Nu chiar, răspunse Vulturul. Tu trebuie să înțelegi că obiectivul nostru este să punem la punct un catalog complet al tuturor speciilor care călătoresc prin spațiu în această regiune a galaxiei. Noi nu judecăm pe nimeni. Noi suntem savanți. Nu ne pasă dacă sunteți predispuși din fire la autodistrugere. Totuși, *ne pasă* dacă rezultatele probabile ale proiectul *nostru* în viitor nu mai justifică importantele resurse pe care le-am alocat.

— Poftim? Vrei să spui că nu interveniți pentru a opri vărsarea de sânge, ci din alte motive?

— Da, răspunse Vulturul. Însă am să schimb subiectul, din cauză că timpul nostru este extrem de limitat. Luminile se vor aprinde peste două minute. La un minut după aceea veți adormi… Dacă dorești să-i transmiți ceva fetiței…

— *O să murim*? întrebă Nicole, brusc înspăimântată.

— Nu imediat, răspunse Vulturul. Dar nu pot garanta că toată lumea va supraviețui perioadei de somn.

Nicole se lăsă pe jos, lângă fetiță. Maria băgase în gură alt bulgăraș de pământ și se murdărise pe buze și în jurul gurii. Nicole îi șterse fața cu mare

blândețe și-i dădu să bea apă dintr-o ceașcă. Spre mirarea ei, Maria sorbi din apă, vărsând-o pe bărbie.

Nicole zâmbi; fetița chicoti. Gâdilă fetița sub bărbie cu un deget. Chicotele Mariei se transformară în râs, râsul pur, magic, neinhibat al copilului mic. Sunetele erau atât de frumoase și o înduioșară atât de profund pe Nicole, încât ochii i se umplură de lacrimi. Se gândi: *Dacă ăsta e ultimul sunet pe care mi-e dat să-l aud, foarte bine…* Brusc, Rama se umplu de lumină. Era un spectacol uluitor. Marele Corn și cei șase sateliți ai lui, prinși de masivele întărituri plutitoare, dominau cerul deasupra lor.

— Patruzeci și cinci de secunde? îl întrebă Nicole pe Vultur.

Pasărea-om extraterestră dădu din cap. Nicole întinse mâinile și ridică fetița.

— Știu că nimic din ce ți s-a întâmplat de curând nu are nici o logică, Maria, spuse Nicole ținând fetița în poală, dar vreau să știi că deja ești deosebit de importantă în viața mea și te iubesc foarte mult.

Ochii fetiței aveau o uimitoare expresie de înțelepciune. Se aplecă și puse capul pe umărul lui Nicole. Timp de câteva secunde, Nicole nu știu ce să facă. Apoi începu s-o bată ușurel pe Maria pe spate și să cânte încetișor.

— Culcă-te… și te odihnește… fie-ți somnul binecuvântat…

Întoarcerea la Baza de Tranzit

1

Visele veniră înaintea luminii. Erau vise disparate, imagini la întâmplare care se asociau uneori în grupaje scurte, fără legătură între ele și fără vreun scop aparent. În primele vise de care își aducea aminte erau culori și modele geometrice. Nu-și amintea când începuseră. La un moment dat își spusese pentru prima oară: *Sunt Nicole. Se vede că n-am murit*. Dar asta fusese cu mult timp în urmă. De atunci văzuse în minte scene întregi și chipuri de oameni. Pe unele le recunoscuse. *Acela este Omeh*, își spusese ea. *Acela e tata*. De fiecare dată când se trezise, se simțise tot mai tristă. Richard apăruse în ultimele câteva vise. Și Katie. *Amândoi sunt morți*, își amintise Nicole. *Au murit înainte să adorm*.

Când deschise ochii, nu văzu nimic. Era beznă totală. Treptat deveni tot mai conștientă de ceea ce o înconjura. Coborî mâinile pe lângă corp și pipăi textura moale a materialului spumos. Se întoarse foarte ușor pe o parte. *Probabil mă aflu în imponderabilitate*, își spuse Nicole, mintea ei începând să funcționeze din nou după ani de latență. *Dar unde mă aflu*? se întrebă înainte de a adormi iar.

Data următoare când se trezi, Nicole reuși să vadă o sursă de lumină în capătul containerului închis în care era culcată. Își scoase labele picioarelor din spuma albă și le ținu în dreptul luminii. Era încălțată cu papuci curați. Întinse un picior să vadă dacă poate atinge sursa de lumină, dar aceasta era prea departe.

Nicole își duse mâinile în fața ochilor. Lumina era atât de slabă încât nu vedea decât un contur întunecat al tuturor degetelor, fără detalii. În container nu era destul loc pentru a se putea ridica în capul oaselor, dar dacă se proptea într-o mână, putea atinge capacul cu cealaltă. Nicole apăsă spuma moale cu degetele. Dedesubt era o suprafață tare, lemn sau poate chiar metal.

Mișcarea, chiar și atât de puțină, o epuiză. Respira repede și pulsul îi crescuse. Mintea îi deveni mai activă. Își amintea cu claritate momentele dinainte de a adormi pe Rama. *Vulturul a venit chiar după ce am găsit copilaşul acela, în Domeniul Alternativ… Aşadar, unde mă aflu acum? Şi cât am dormit*?

Auzi un ciocănit ușor în container și se lungi la loc în spumă. *A venit cineva. Întrebările mele vor primi răspuns în curând*. Capacul containerului se ridică încet. Nicole își feri ochii de lumină. Văzu fața Vulturului și-i auzi glasul.

Cei doi stăteau împreună într-o cameră mare. Totul era alb: pereții, tavanul, masa rotundă și mică din fața lor, ba chiar și scaunele, ceașca, bolul și lingura. Nicole luă încă o lingură din supa caldă. Avea gust de supă de pui. În stânga ei, lângă perete se afla containerul alb în care dormise. În cameră nu mai existau alte obiecte.

— … În jur de șaisprezece ani cu totul, timpul călătorului, bineînțeles, spunea Vulturul.

Timpul călătorului, se gândi Nicole. *Aceiași termeni i-a folosit și Richard…*

— N-am reușit să vă întârziem îmbătrânirea la fel de eficient ca data trecută. Am făcut pregătirile oarecum în grabă.

În ciuda imponderabilității, lui Nicole i se părea că orice gest fizic îi cere un efort uriaș. Mușchii ei stătuseră inactivi foarte multă vreme. Vulturul o ajutase să se târâie cei câțiva pași dintre container și masă. Mâinile îi tremuraseră puțin când băuse apă și mâncase supa.

— Deci acum am în jur de optzeci de ani? îl întrebă pe Vultur cu un glas șovăitor pe care abia dacă-l recunoștea.

— Mai mult sau mai puțin, răspunse Vulturul. Mi-ar fi imposibil să-ți stabilesc o vârstă semnificativă.

Nicole se uită repede la însoțitorul ei, așezat de cealaltă parte a mesei. Vulturul arăta la fel ca întotdeauna. Ochii lui de un albastru intens, așezați de pe o parte și de cealaltă a pliscului cenușiu, proeminent, nu-și pierduseră nimic din intensitatea misterioasă. Penele din creștetul capului erau tot de un alb pur, contrastând puternic cu penele de un cenușiu închis de pe față, gât și spate. Cele patru degete de la fiecare mână, de un alb-crem și fără pene, erau ca ale unui copil.

Nicole își studie pentru prima dată propriile mâini. Erau zbârcite și aveau pete maronii, petele bătrâneții.

— Tu nu îmbătrânești niciodată? îl întrebă ea pe Vultur.

— Nu, răspunse el. Cel puțin nu în sensul în care folosiți voi cuvântul… Sunt întreținut cu regularitate, iar subsistemele care dau semne de degradare sunt înlocuite.

— Deci tu nu mori niciodată. El ezită o clipă.

— Nu e chiar așa. Ca toți membrii grupului meu, am fost creat pentru un anume scop. Dacă nu mai e nevoie să exist și nu pot fi programat rapid pentru a îndeplini o nouă funcție necesară, voi fi dezenergizat.

Nicole începu să râdă, dar se stăpâni.

— Scuză-mă, știu că nu e de râs… dar cuvântul pe care l-ai ales mi se pare ciudat. „Dezenergizat" e…

— E cuvântul potrivit, spuse Vulturul. În interiorul meu se găsesc mai multe surse micuțe de energie, precum și un sistem sofisticat de distribuire a energiei. Toate elementele de forță sunt în esență modulare și, prin urmare, transferabile de la unul din noi la altul. Dacă eu nu mai sunt necesar, elementele pot fi scoase și folosite la altă ființă.

— Ca un transplant de organe, spuse Nicole, terminând apa din ceașcă.

— Oarecum, răspunse Vulturul. Apropo de organe… În timpul somnului îndelungat, inima ta a încetat de două ori să mai bată, a doua oară chiar după ce am ajuns aici, în sistemul Tau Ceti… Am reușit să te ținem în viață cu medicamente și stimulare mecanică, dar inima ta este acum extrem de slăbită… dacă vrei să ai o viață activă o perioadă apreciabilă de timp, va trebui să te gândești să-ți înlocuiești inima.

— De asta m-ai lăsat acolo (Nicole arătă spre container) atât de mult?

— Ăsta a fost un motiv, răspunse Vulturul.

Îi explicase deja lui Nicole că majoritatea pasagerilor de pe Rama se treziseră mult mai devreme, unii chiar cu un an în urmă și că trăiau în condiții aglomerate în alt loc, nu prea departe.

— Ne-a preocupat și cât de confortabil te-ai simți în steaua de mare transformată… Am renovat acea navă spațială în grabă, așa că nu există prea multe comodități… De asemenea, am ținut cont și de faptul că tu ești de departe cel mai în vârstă supraviețuitor uman.

Asta așa e, își spuse Nicole. *Atacul octopăianjenilor i-a ucis pe toți care aveau peste patruzeci de ani…Eu sunt singura persoană bătrână care a mai rămas în viață*.

Vulturul se opri o clipă din vorbit. Când Nicole se uită iar la extraterestru, ochii lui fascinanți păreau să exprime o emoție.

— În plus, tu ești deosebită pentru noi… ai jucat un rol cheie în această străduanie.

Dintr-o dată, continuând să se uite în ochii hipnotici al Vulturului, Nicole se întrebă: *E posibil oare ca această creatură electronică să aibă*

sentimente?A avut Richard dreptate când a susținut că nu există nici un aspect al umanității noastre care, până la urmă, să nu poate fi reprodus pe calea tehnicii?

— … Ţi-am amânat trezirea cât de mult am putut, spunea Vulturul, pentru a reduce durata de timp pe care va trebui s-o petreci în condiții mai puțin decât ideale… Acum însă ne pregătim să intrăm în altă fază a operațiunilor noastre… După cum vezi, camera asta a fost golită cu mult timp în urmă. În opt sau zece zile vom începe să demontăm pereții. Până atunci ar trebui să-ți revii suficient…

Nicole întrebă iar de familia și prietenii ei.

— După cum ți-am spus mai înainte, toți au supraviețuit somn îndelungat. Totuși, adaptarea la traiul în locul numit de prietenul tău Max Grand Hotel nu a fost ușoară pentru nimeni. Oamenilor care s-au aflat cu tine în Orașul de Smarald, plus micuța Maria și Robert, soțul lui Ellie, li s-au repartizat inițial două camere mari, alăturate, într-una din secțiunile stelei de mare. Li s-a spus că aranjamentul este doar temporar și că până la urmă vor fi transferați în încăperi mai bune. Cu toate astea, Robert și Galileo nu s-au putut adapta cu succes condițiilor neobișnuite din Grand Hotel.

— Ce s-a întâmplat cu ei? întrebă alarmată Nicole.

— Amândoi au fost transferați, din motive sociologice, într-o altă zonă, mult mai adaptată, a navei spațiale. Robert a fost mutat primul. A intrat într-o stare depresivă gravă la scurt timp după ce s-a trezit din somnul lung și n-a mai reușit să iasă din ea. Din păcate, a murit cam acum patru luni… Galileo se simte bine din punct de vedere fizic, dar comportamentul lui rămâne antisocial…

La aflarea veștii morții lui Robert, Nicole simți o tristețe adâncă. *Biata Nikki*, se gândi ea imediat, *n-a avut ocazia să-și cunoască tatăl cu adevărat… Ellie, căsnicia ta nu s-a dovedit a fi ce ai sperat*.

Rămase tăcută, gândindu-se la Robert Turner. *Ai fost un om complicat, talentat și devotat muncii tale. Totuși, la nivel personal, te-ai dovedit surprinzător de inadaptabil. Poate că o parte vitală din tine a murit cu mult timp în urmă… în sala aceea de tribunal din Texas, pe o planetă numită Pământ*.

Nicole clătină din cap.

— Cred că energia pe care am depus-o pentru a-i salva pe Katie și pe Robert de agenții octopăianjenilor a fost un efort inutil.

— Nu chiar, răspunse Vulturul simplu. Pentru tine a fost foarte important.

Nicole zâmbi și se uită la colegul ei extraterestru. *Ei bine, atotștiutorul meu prieten*, se gândi ea înăbușindu-și un căscat, *trebuie să recunosc că mă bucur să mă aflu iar în compania ta… N-oi fi tu însuți viu, dar cu siguranță te pricepi la ființele vii*.

— Dă-mi voie să te ajut să te întorci în pat, spuse Vulturul. Ajunge cât ai stat trează pentru prima dată.

Nicole era foarte mulțumită de ea. Reușise în sfârșit să înconjoare complet perimetrul camerei fără a se opri.

— Bravo, spuse Vulturul, apărând lângă ea. Faci progrese uriașe. Nici n-am crezut că ai să mergi atât de bine într-un timp atât de scurt.

— Acum am nevoie de niște apă, spuse Nicole zâmbind. Corpul ăsta bătrân transpiră abundent.

Vulturul îi dădu un pahar cu apă de pe masă. După ce bău, Nicole se întoarse către prietenul ei extraterestru.

— Ai de gând să respecți învoiala? întrebă ea. Ai o oglindă și-un rând de haine în geamantanul de colo?

— Da, am, răspunse Vulturul. Ba chiar am adus și cosmeticele pe care le-ai cerut… Dar mai întâi vreau să te consult, să văd cum răspunde inima ta la mișcare.

Ţinu în fața ei un aparat mic, negru și se uită la niște semne care apărură pe ecranul micuț.

— E bine, spuse el. Ba chiar excelent… Nici o neregulă. Doar un indiciu că inima ta muncește din greu, ceea ce e de așteptat la un om de vârsta ta.

— Pot să-l văd și eu? întrebă Nicole, arătând spre aparatul de monitorizare; Vulturul i-l dădu. Presupun că chestia asta primește semnale din interiorul corpului meu… dar ce anume sunt toți cârlionții ăștia și simbolurile ciudate de pe ecran?

— Ai în corp peste o sută de sonde micuțe, mai mult de jumătate fiind în zona inimii. Ele măsoară modul în care lucrează inima și celelalte organe ale tale și în plus reglează parametrii importanți precum circulația sângelui și distribuirea oxigenului. Unele sonde chiar suplimentează funcțiile biologice normale… Ceea ce vezi tu pe ecran este un rezumat al datelor din

intervalul de timp în care ai făcut mișcare. Ele au fost comprimate și transmise de procesorul din interiorul tău.

Nicole se încruntă.

— Poate că nu trebuia să întreb. Nu-i deloc plăcut să știu că am în mine atâtea chestii electronice.

— Sondele nu sunt chiar electronice, spuse Vulturul, cel puțin nu în sensul în care folosiți cuvântul voi, oamenii. Și sunt absolut necesare în acest moment al vieții tale. Fără ele n-ai fi supraviețuit nici măcar o zi…

Nicole se uită lung la Vultur.

— De ce nu m-ați lăsat să mor, pur și simplu? întrebă ea. Sau aveți un plan cu mine, care justifică toate eforturile? Mai am încă de îndeplinit vreun rol?

— Poate, spuse Vulturul, dar poate ne-am gândit că ți-ar plăcea să-ți vezi încă o dată familia și prietenii.

— Mi-e greu să cred că dorințele mele joacă un rol important în ierarhia valorilor voastre.

Vulturul nu răspunse. Se duse la geamantanul așezat pe podea, lângă masă și se întoarse cu o oglindă, o pânză umedă, o rochie simplă, albastră și o trusă de cosmetice. Nicole își scoase cămașa de noapte albă, se șterse peste tot cu pânza umedă și îmbrăcă rochia. Inspiră adânc în timp ce Vulturul îi întindea oglinda.

— Nu-s convinsă că sunt pregătită pentru asta, spuse ea cu un zâmbet stins.

Dacă nu s-ar fi pregătit mental mai întâi, Nicole nu și-ar fi recunoscut chipul în oglindă. Fața ei arăta ca o cuvertură făcută din petice, adică din umflături și zbârcituri. Părul, sprâncenele și genele erau acum în parte albe, în parte cărunte. Primul ei impuls fu să plângă, dar reuși să-și stăpânească lacrimile. *Dumnezeule*, se gândi ea, *sunt atât de bătrână… Chiar sunt eu asta*?

Călăuzită de memorie, studie trăsăturile din oglindă în căutarea urmelor tinerei fermecătoare care fusese odată. Ici și colo vedea elemente dintr-un chip care fusese considerat cândva frumos, dar ochiul trebuia să știe unde să se uite. Inima i se strânse când își aminti dintr-o dată un incident petrecut cu ani în urmă, când era adolescentă și mergea cu tatăl ei pe un drum de țară din apropierea casei lor din Beauvois. O bătrână sprijinită în baston venea înspre ei și Nicole își întrebase tatăl dacă pot să traverseze drumul ca s-o evite.

— De ce? întrebase tatăl ei.

— Pentru că nu vreau s-o văd de aproape, răspunsese Nicole. E bătrână și urâtă… Mă face să mă cutremur.

— Și tu ai să fii bătrână într-o zi, spusese tatăl ei, refuzând să traverseze drumul.

Sunt bătrână și urâtă, se gândi Nicole. *Și chiar mă cutremur văzându-mă*. Îi înapoie oglinda Vulturului.

— Tu m-ai avertizat, spuse ea melancolică. Poate că trebuia să te ascult.

— Bineînțeles că ești șocată, spuse Vulturul. Nu te-ai văzut de șaisprezece ani. Celor mai mulți oameni le este greu să se împace cu procesul îmbătrânirii chiar dacă îl urmăresc zi de zi.

Îi întinse trusa cosmetică.

— Nu, mulțumesc, spuse deprimată Nicole, refuzând trusa. Situația e fără speranță. Nici chiar Michelangelo n-ar putea să facă nimic cu fața asta.

— Cum vrei, spuse Vulturul. Dar m-am gândit că s-ar putea să vrei să apelezi la cosmetice înainte de sosirea vizitatorului tău.

— Un vizitator! exclamă Nicole în egală măsură alarmată și emoționată. O să am un vizitator… Cine?

Întinse mâna după oglindă și cosmetice.

— Cred că am să las să fie surpriză, spuse Vulturul. Vizitatorul tău va sosi în câteva minute.

Nicole se rujă și se pudră, își pieptănă părul cărunt și-și pensă sprâncenele. Când termină, aruncă o privire dezaprobatoare în oglindă.

— Cam asta-i tot ce pot să fac, spuse ea mai mult pentru sine decât pentru Vultur.

Câteva minute mai târziu, Vulturul deschise ușa de pe cealaltă parte a camerei și ieși. Se întoarse însoțit de un octopăianjen. Nicole văzu culoarea bleumarin revărsându-se din fanta acestuia.

— Bună, Nicole. Cum te simți? spuse octopăianjenul.

— *Doctore Blue*! țipă Nicole emoționată.

Doctorul Blue ținea aparatul de monitorizare în fața lui Nicole.

— Am să stau aici, cu tine până vei fi pregătită pentru transfer, spuse medicul octopăianjen. Vulturul are alte îndatoriri în momentul de față.

De-a lungul micului ecran alergau benzi de culoare.

— Nu înțeleg, spuse Nicole, uitându-se în jos la aparat. Când Vulturul a folosit chestia asta, pe ecran apăreau numai cârlionți și alte simboluri

ciudate.

— Acela era limbajul lor tehnic pentru scopuri speciale, spuse doctorul Blue. Incredibil de eficient, mult mai bun decât limbajul nostru în culori… Dar, firește, eu nu-l cunosc. De fapt, acest aparat este multilingvistic. Există chiar și un modul de engleză.

— Și cum comunici cu Vulturul când nu sunt eu prin preajmă? întrebă Nicole.

— Folosim amândoi culori, răspunse doctorul Blue. Ele îi parcurg fruntea de la stânga la dreapta.

— Glumești, spuse Nicole încercând să și-l imagineze pe Vultur cu culori pe frunte.

— Deloc, răspunse octopăianjenul. Vulturul este uimitor. Sporovăiește și țipă cu avianii, miaună și șuieră ca mirmipisicile…

Nicole nu mai văzuse până acum cuvântul „mirmipisică” în limbajul culorilor. Când ceru lămuriri, doctorul Blue îi spuse că în Grand Hotel trăiau acum șase dintre ciudatele creaturi și că alte patru erau pe cale să iasă din cantalupii în germinare.

— Cu toate că toți octopăianjenii și oamenii au dormit în timpul lungului voiaj, cantalupii au fost lăsați să se dezvolte, devenind mirmipisici și apoi materie sesilă, explică doctorul Blue. Deja sunt la următoarea generație.

Doctorul Blue puse aparatul pe masă.

— Deci care-i verdictul pentru azi, doctore? întrebă Nicole.

— Prinzi putere, răspunse doctorul Blue. Dar ești în viață numai datorită tuturor sondelor suplinitoare care au fost introduse în corpul tău. La un moment dat va trebui să te gândești să…

— … Să-mi înlocuiesc inima… știu, spuse Nicole. Poate părea ciudat, dar ideea nu-mi surâde prea tare… nu știu exact de ce sunt împotriva ei… Poate fiindcă n-am înțeles încă pentru ce să mai trăiesc… Știu că dacă Richard mai era în viață…

Se opri. Preț de o clipă se văzu iar în camera de vizionare, urmărind cadrele cu ultimele secunde din viața lui Richard. De când se trezise, nu se gândise la acel moment.

— Te deranjează dacă te întreb ceva foarte personal? întrebă Nicole.

— Deloc, răspunse octopăianjenul.

— Am urmărit împreună moartea lui Richard și Archie și am fost atât de distrusă încât n-am mai știut de mine… Archie a fost omorât în același

timp; el era partenerul tău de o viață. Totuși, tu ai stat lângă mine și mi-ai oferit alinare… Moartea lui Archie nu te-a întristat, nu te-a făcut să simți că ai pierdut ceva?

Doctorul Blue nu răspunse imediat.

— Noi octopăianjenii suntem educați de la naștere să controlăm ceea ce oamenii numesc emoții. Sigur, alternativii sunt foarte susceptibili la sentimente. Dar aceia dintre noi care…

— Cu tot respectul cuvenit, îl întrerupse Nicole cu blândețe, eu nu ți-am pus o întrebare clinică, așa, ca de la medic la medic. Era o întrebare ca între prieteni.

În jurul capului octopăianjenului apăru o scurtă răbufnire de stacojiu, apoi alta albastră, fără legătură între ele.

— Da, am avut un sentiment de pierdere, spuse doctorul Blue. Dar știam că va veni, ori atunci, ori mai târziu. Când Archie s-a alăturat efortului de război, anihilarea lui a devenit certă… În plus, datoria mea în acel moment era să te ajut.

Ușa camerei se deschise și intră Vulturul. Extraterestrul căra o cutie mare plină cu mâncare, îmbrăcăminte și echipament divers. O informă pe Nicole că i-a adus costumul spațial și că în viitorul apropiat se va aventura în afara mediului controlat în care se afla în acel moment.

— Doctorul Blue spune că știi să vorbești în culori, spuse în glumă Nicole. Vreau să-mi arăți.

— Ce vrei să spun? replică Vulturul în benzi de culoare înguste care porneau din partea stângă a frunții și se derulau spre dreapta.

— Ajunge, spuse Nicole râzând. Ești cu adevărat uimitor.

Nicole stătea în picioare pe podeaua fabricii uriașe și se uita lung la piramida din fața ei. În dreapta, la mai puțin de un kilometru, un grup de bioți pentru scopuri speciale, între care o pereche de buldozere mamut, construiau un munte înalt.

— De ce faceți toate astea? întrebă Nicole în microfonul micuț din cască.

— Aceste lucruri fac parte din ciclul următor, răspunse Vulturul. Am stabilit că aceste construcții îmbunătățesc considerabil probabilitatea de a obține ce vrem de la experiment.

— Așadar, știți deja ceva despre noii călători spațiali?

— Nu cunosc răspunsul la întrebarea ta, spuse Vulturul. N-am nici o însărcinare asociată cu viitorul Ramei.

— Dar înainte ne-ai spus că se fac schimbări doar dacă este absolut necesar…

— Nu pot să te ajut, spuse Vulturul. Hai, urcă în electrocar, doctorul Blue vrea să se uite mai de aproape la munte.

Octopăianjenul arăta ciudat în costumul spațial. De fapt, Nicole râsese zgomotos când îl văzuse prima dată pe doctorul Blue acoperit cu o țesătură albă care i se mula ca o mănușă pe corp și pe cele opt tentacule. Pe cap, doctorul Blue avea o cască transparentă prin care se puteau citi ușor culorile.

În timp ce electrocarul traversa terenul plat în drum spre munte, Nicole îi spuse octopăianjenului, care stătea lângă ea:

— Am fost uimită când am ieșit prima dată… Nu, uimită nu-i un cuvânt destul de puternic… Tu și Vulturul mi-ați spus că ne aflăm într-o fabrică și că Rama este pregătită pentru alt voiaj, dar nu m-am așteptat la toate astea.

— Piramida a fost construită în jurul tău în timp ce dormeai, interveni Vulturul din față, de la volan. Fără să-ți tulbure mediul. Dacă nu reușeam să facem asta, ar fi fost nevoie să te trezim mult mai devreme.

— Pe tine nu te uimește toată afacerea asta? întrebă Nicole, cu fața la doctorul Blue. Nu te întrebi ce fel de ființe au conceput acest proiect măreț? Și au creat și o inteligență artificială precum Vulturul? Aproape imposibil de imaginat…

— Pentru noi nu e atât de greu, spuse octopăianjenul. Nu uita că am cunoscut de la început ființe superioare. Noi existăm ca ființe inteligente numai pentru că Înaintașii ne-au modificat genele. N-am avut în istoria noastră o perioadă în care să considerăm că suntem la apogeul vieții.

— Nici noi nu vom mai avea, îngână Nicole. Istoria omenirii, indiferent cum va evolua de aici înainte, este profund și irevocabil modificată.

— Poate că nu, spuse Vulturul. Baza noastră de date indică faptul că unele specii nu sunt influențate în mod semnificativ de contactul cu noi. Experimentele noastre sunt concepute în așa fel încât să ia în considerare posibilitatea asta. Contactul are loc într-un interval de timp finit și numai cu un procent mic din populație. Nu există interacțiune continuă, decât dacă specia supusă studiului acționează în mod deschis pentru a o cere… Mă îndoiesc că, în momentul de față, viața pe Pământ diferă mult de cea care ar

fi fost dacă nici o navă spațială Rama n-ar fi vizitat sistemul vostru solar. Nicole se aplecă în scaun.

— Știi sigur asta? întrebă ea. Sau doar bănuiești? Vulturul răspunse evaziv.

— Bineînțeles că apariția Ramei v-a schimbat istoria spuse el. Multe evenimente importante nu s-ar fi petrecut dacă n-ar fi avut loc nici un contact. Dar peste o sută sau cinci sute de ani… Cât de diferit va fi atunci Pământul de ceea ce ar fi fost…

— Dar punctul de vedere al oamenilor *trebuie* să se fi schimbat, îl întrerupse Nicole. Cunoașterea faptului că în univers există, sau cel puțin a existat într-o epocă anterioară, o inteligență suficient de avansată pentru a construi o navă robot interstelară de dimensiunile unui oraș foarte mare, nu poate fi considerată o informație fără importanță… Ea creează o nouă perspectivă pentru întreaga experiență umană. Religia, filozofia, chiar și principiile fundamentale ale biologiei trebuie să fie revizuite în prezența…

Vulturul o întrerupse.

— Mă bucur să constat că optimismul și idealismul tău au supraviețuit cel puțin într-o mică măsură în toți acești ani… Amintește-ți, totuși, că în Noul Eden oamenii *știau* că trăiesc într-un spațiu anume construit pentru ei de extratereștri. Au aflat, de la tine și de la alții, că sunt continuu sub observație. Și cu toate astea, când le-a devenit clar că extratereștrii, indiferent cine ar fi fost ei, nu intenționează să se amestece în activitatea zilnică a oamenilor, existența acelor ființe avansate a devenit irelevantă.

Electrocarul ajunse la baza muntelui.

— Am vrut să vin aici din curiozitate, spuse doctorul Blue. După cum știți, nu aveam munți în ținutul nostru din Rama. Și nici în regiunea unde mi-am trăit copilăria, pe planeta mea natală, nu erau mulți… Mă gândeam că ar fi plăcut să stai în vârf…

— Am rechiziționat unul dintre buldozerele mari, spuse Vulturul. Călătoria spre pisc va dura numai zece minute… Pe alocuri s-ar putea să vă sperie cât de abrupt e urcușul, dar nu e nici un pericol atâta timp cât aveți centurile de siguranță.

Nicole nu era prea bătrână ca să savureze urcușul spectaculos. Buldozerul, mare cât o clădire administrativă, nu avea scaune prea confortabile pentru pasageri, iar unele denivelări erau foarte pronunțate, dar priveliștile care se deschideau în fața lor pe măsură ce urcau meritau din

plin neplăcerile. Muntele avea peste un kilometru înălțime și cam zece kilometri la bază, pe circumferința aproximativ rotundă. Când buldozerul parcurse un sfert din distanța până în vârf, Nicole putu să vadă clar piramida în care stătea. Mai departe, în toate direcțiile, orizontul era punctat cu construcții izolate al căror scop nu-l cunoștea.

Așadar, totul reîncepe, se gândi Nicole. *Această Rama reconstruită va intra curând în alt set de sisteme solare. Oare ce va găsi? Cine sunt călătorii spațiali care vor păși după noi pe acest teren? Sau vor urca acest munte*?

Buldozerul se opri pe un platou aflat foarte aproape de vârf și cei trei pasageri coborâră. Priveliștea îți tăia respirația. Uitându-se la peisaj, Nicole își aminti cât se minunase în prima ei călătorie pe Rama, când se afla în funicularul cu scaune și privea vasta lume extraterestră care se întindea în fața ei. *Îți mulțumesc că m-ai ținut în viață*, îi spuse ea în gând Vulturului. *Ai avut dreptate. Chiar și numai această experiență și amintirile pe care mi le declanșează sunt motive mai mult decât suficiente pentru a merge mai departe*.

Nicole se întoarse și privi muntele. Văzu ceva mic, de culoare roșie, intrând și ieșind în zbor în niște desișuri aflate la doar douăzeci de metri distanță. Se duse acolo și prinse cu mâna unul din obiectele zburătoare. Acesta avea mărimea și forma unui fluture. Aripile îi erau decorate cu un model fantezist, fără simetrie sau tipar. Îi dădu drumul și apoi prinse altul. Modelul de pe al doilea fluture raman era total diferit, dar tot bogat în culori.

Vulturul și doctorul Blue veneau în spatele ei. Nicole le arătă ce are în mână.

— Bioți zburători, spuse Vulturul, fără vreun alt comentariu.

Nicole se minună din nou de micuța creatură. *În fiecare zi se întâmplă ceva uimitor*, și-l aminti ea pe Richard spunând. *Și astfel ni se amintește mereu ce bucurie e să fii în viață*.

2

Nicole abia își terminase baia când cei doi bioți intrară în cameră. Unul era crab, iar celălalt semăna cu un uriaș camion-jucărie. Crabul își folosi cleștii puternici și o uimitoare combinație de ustensile ajutătoare pentru a tăia în bucăți manevrabile containerul de dormit al lui Nicole. Bucățile fură apoi depozitate pe platforma camionului. În drum spre ieșirea din cameră, mai puțin de un minut mai târziu, crabul înhăță cada albă și toate scaunele rămase și le stivui peste bucățile de pe platforma camionului. Apoi apucă masa și și-o puse pe spate, după care dispăru din camera goală, pe urmele biotului camion.

Nicole își aranjă rochia.

— N-am să uit niciodată prima oară când am văzut un biot crab, le spuse celor doi tovarăși ai ei. L-am văzut pe un ecran uriaș, în centrul de control al misiunii Newton, cu mulți, mulți ani în urmă. Toți am fost îngroziți.

— Așadar, astăzi e ziua cea mare, spuse în culori doctorul Blue câteva clipe mai târziu. Ești pregătită să te muți la Grand Hotel?

— Probabil că nu, răspunse Nicole zâmbind. Din ce mi-ați spus tu și Vulturul deduc că m-am bucurat de ultimele momente de singurătate.

— Familia și prietenii tăi sunt foarte emoționați că au să te vadă, spuse Vulturul. I-am vizitat ieri și le-am spus că vii… Ai să stai cu Max, Eponine, Ellie, Marius și Nikki. Patrick, Nai, Benjy, Kepler și Maria stau alături… După cum ți-am povestit săptămâna trecută, Patrick și Nai o tratează pe Maria ca pe propria lor fiică… Ei știu întreaga poveste despre cum ai salvat-o pe Maria în timpul bombardamentelor…

— Nu știu dacă „salvat” e chiar cuvântul potrivit, spuse Nicole, amintindu-și cu claritate ultimele ore din vechea navă spațială Rama. Am luat-o pentru că nu era nimeni care să aibă grijă de ea. Oricine ar fi făcut același lucru.

— I-ai salvat viața, spuse Vulturul. La nici o oră după ce ai părăsit grădina zoologică cu fetița în brațe, trei bombe mari au distrus complexul și două din sectoarele învecinate. Dacă n-ai fi găsit-o, Maria ar fi fost omorâtă cu certitudine.

— Acum e o tânără frumoasă și inteligentă, spuse doctorul Blue. Am întâlnit-o o dată, în trecere, acum câteva săptămâni. Ellie spune că Maria e incredibil de energică. După spusele ei, Maria se scoală prima și se culcă ultima.

La fel ca și Katie, nu se putu abține Nicole să se gândească. *Cine ești tu, Maria*? se întrebă ea. *Și de ce ai fost trimisă în viața mea chiar în acel moment*?

— … Ellie mi-a mai spus că Maria și Nikki sunt nedespărțite, spunea doctorul Blue. Studiază împreună, mănâncă împreună și vorbesc neîncetat despre toate… Nikki i-a povestit Mariei totul despre tine.

— Cum așa? întrebă Nicole zâmbind. Nikki nu avea nici patru ani ultima dată când am văzut-o. Copiii speciei noastre nu reține amintiri din primii lor ani de viață…

— Ba reține categoric dacă-și petrec următorii cincisprezece ani dormind, spuse Vulturul. Și Kepler și Galileo au amintiri foarte clare din primii lor ani… Dar putem vorbi despre toate astea în timpul călătoriei. Acum e vremea să plecăm.

Vulturul îi ajută pe Nicole și pe doctorul Blue să-și pună costumele spațiale. Apoi ridică geamantanul cu lucrurile lui Nicole.

— Am băgat aici, lângă haine, trusa ta medicală, precum și cosmeticele pe care le-ai folosit în aceste ultime zile, spuse el.

— Trusa mea medicală? întrebă Nicole și râse. Doamne, aproape uitasem… O aveam la mine când am găsit-o pe Maria, nu-i așa?… Mulțumesc.

Cei trei ieșiră din camera aflată la nivelul inferior al marii piramide și trecură pe sub arcada înaltă a intrării în clădire. Afară, în lumina strălucitoare din fabrică, îi aștepta electrocarul.

— Ne va lua cam o jumătate de oră să ajungem la ascensoarele de mare viteză, spuse Vulturul. Naveta noastră este parcată la Doc, la nivelul cel mai de sus.

În timp ce electrocarul se îndepărta, Nicole se întoarse și se uită în spate. În spatele piramidei se afla muntele înalt pe care îl urcaseră cu trei zile înainte.

— Chiar n-ai nici o idee de ce există bioții fluturi? întrebă Nicole în microfonul din cască.

— Nu, răspunse Vulturul. Misiunea mea se limitează la ciclul vostru.

Nicole continuă să se uite în urmă. Electrocarul trecu pe lângă un set de stâlpi înalți, zece sau douăsprezece în total, legați între ei cu sârmă la vârf, la mijloc și la bază. *Toate astea vor face parte din noua Rama*, se gândi Nicole. Brusc, îi trecu prin minte că era pe punctul de a părăsi pentru ultima dată lumea Ramei. O cuprinse un puternic sentiment de tristețe. *Ăsta a fost căminul meu*, își spuse ea, *și-l părăsesc pentru totdeauna*.

Fără să se întoarcă, îl întrebă pe Vultur:

— Aș putea să văd câteva din celelalte părți ale Ramei înainte de a o părăsi pentru totdeauna?

— Pentru ce?

— Nu știu sigur… răspunse Nicole. Poate doar ca să zăbovesc o oră în plus printre amintirile mele.

— Cele două calote și Semicilindrul Sudic au fost deja complet remodelate. Nu le-ai recunoaște. Marea Cilindrică a fost golită și înlăturată. Chiar și New York-ul e în curs de demontare.

— Dar încă nu-i complet distrus, nu-i așa? întrebă Nicole.

— Nu, încă nu, răspunse Vulturul.

— Atunci putem merge acolo, te rog, doar puțin?

Te rog, fă-i pe plac unei bătrâne, spuse în gând Nicole. *Chiar dacă nici ea însăși nu înțelege de ce*.

— Bine, spuse Vulturul, dar o să întârziem. New York-ul e în altă parte a fabricii.

Stăteau pe un parapet aproape de vârful unuia din zgârie-norii înalți. Cea mai mare parte a New York-ului dispăruse, uluitoarea putere a bioților masivi transformând clădirile în mormane de moloz. Nu mai rămăseseră decât douăzeci sau treizeci de clădiri în jurul unei piețe.

— Sub oraș erau trei adăposturi, îi explică Nicole octopăianjenului. Unul pentru noi, unul pentru aviani și al treilea ocupat de verii tăi… Eram jos în adăpostul avianilor când Richard a venit să mă salveze…

Se opri. Își dădu seama că doctorul Blue mai auzise o dată povestea și-și aminti că octopăianjenii nu uitau niciodată nimic.

— Te deranjează?

— Te rog să continui, spuse doctorul Blue.

— Cât timp am stat pe insula asta, nici unul dintre noi n-a știut că se poate intra într-unele din clădirile astea. Nu-i uimitor? O, ce mult aș vrea ca Richard să mai fi fost în viață, ca să-i fi văzut fața când Vulturul a deschis

ușa octoedrului… Ar fi fost foarte șocat… În tot cazul, Richard s-a întors pe Rama să mă caute… Și pe urmă ne-am îndrăgostit unul de altul și am găsit soluția să fugim de pe insulă, cu ajutorul avianilor… A fost o perioadă formidabilă…

Nicole făcu un pas înainte, apucă balustrada cu ambele mâini și se uită în jur. În minte, vedea New York-ul așa cum fusese. *Acolo erau fortificațiile. Dincolo de ele era Marea Cilindrică… iar undeva în mijlocul acelor grădini urâte de metal erau magazia și puțul în care era să mor*.

Lacrimile veniră pe nepregătite. I se prelinseră din ochi și i se rostogoliră pe obraji. Nicole nu se întoarse. *Acolo, sub acel sol, s-au născut cinci dintre cei șase copii ai mei*, se gândi ea. *Chiar în afara adăpostului nostru l-am găsit pe Richard, după doi ani de dispariție. Era în comă*.

Amintirile îi veneau în minte una după alta, fiecare aducând o ușoară durere de inimă și un nou potop de lacrimi. Nu le putea opri. Pe rând, se vedea coborând în adăpostul octopăianjenilor pentru a o salva pe Katie, simțea emoția și euforia de a zborului peste marea Cilindrică, legată cu un ham de cei trei aviani. *Până la urmă trebuie să murim*, se gândi Nicole ștergându-și ochii cu dosul mâinii, *pentru că la un moment dat în creierul nostru nu mai rămâne loc pentru noi amintiri*.

În timp ce se uita la New York-ul demolat, transformându-l în minte în ceea ce fusese cândva, Nicole își aminti cu claritate o epocă și mai de demult din viața ei. Își aminti o seară rece de toamnă târzie din Beauvois, din ultimele ei zile pe Pământ, chiar înainte ca ea și Genevieve să plece la schi la Davos. Nicole stătea cu tatăl și cu fiica ei în fața căminului din vila lor. În seara aceea Pierre fusese foarte melancolic. Le împărtășise lui Nicole și Genevieve multe momente deosebite din vremea în care o curtase pe mama lui Nicole.

Mai târziu, la culcare, Genevieve își întrebase mama:

— De ce vorbește bunicul atât de mult despre ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă?

— Fiindcă, pentru el, asta e important, răspunsese Nicole.

Iertați-mă, spuse în gând Nicole, continuând să privească zgârie-norii din fața ei. *Iertați-mă, voi, toți vârstnicii ale căror povești le-am ignorat. N-am vrut să fiu nepoliticoasă, nici condescendentă.Pur și simplu nu înțelegeam ce înseamnă să fii bătrân*.

Nicole oftă, inspiră adânc și se întoarse.

— Te simți bine? întrebă doctorul Blue. Nicole dădu din cap.

— Îți mulțumesc pentru asta, îi spuse ea, cu glasul tremurând. Acum sunt gata de plecare.

Nicole văzu luminile de îndată ce mica lor navetă ieși din hangar. Deși îi despărțeau de ele peste o sută de kilometri, luminile reprezentau deja o priveliște magnifică pe fundalul de beznă și stele îndepărtate.

Vulturul explică:

— Această Bază de Tranzit are un vârf în plus, formând un tetraedru perfect. Baza de Tranzit din apropierea lui Sirius pe care ați vizitat-o voi nu avea un Modul al Cunoașterii.

Nicole se uită pe fereastra navetei, ținându-și răsuflarea. Construcția iluminată care se rotea încet în depărtare părea ireală, ca o plăsmuire a imaginației ei. În vârfuri erau patru sfere mari, legate una de alta prin șase coridoare de transport liniare. Toate sferele aveau exact aceeași mărime. Toate cele șase linii subțiri de legătură aveau aceeași lungime. De la distanța asta, luminile individuale din interiorul Bazei de Tranzit transparente se combinau într-un tot, astfel încât întreaga construcție părea o mare torță tetraedrică în întunecimea cosmosului.

— E frumoasă, spuse Nicole, negăsind alte cuvinte care să exprime uimirea și admirația pe care le simțea.

— Ar trebui s-o vezi de pe puntea de observație din zona noastră de locuit, spuse doctorul Blue. E amețitoare. Ne aflăm destul de aproape pentru a putea vedea diferitele lumini din interiorul sferelor și chiar pentru a urmări vehiculele care se deplasează în lungul coridoarelor de transport… Mulți dintre cei care stau la Grand Hotel petrec ore întregi pe punte și se distrează făcând supoziții despre activitățile reprezentate de mișcarea luminilor din interior.

Nicole simți că i se face pielea ca de găină în timp ce privea în tăcere Baza de Tranzit. Auzi un glas îndepărtat, glasul Francescăi Sabattini, rostind o poezie pe care o învățase pe de rost în școală.

„Tigrule! Tigrule! lumină aprinsă
În pădurile nopții,
Ce mână, ce ochi nemuritor
Ți-ar putea descrie teribila simetrie?”

Cel care l-a creat pe Miel te-a creat oare și pe tine? se întrebă Nicole în timp ce tetraedrul de lumină continua să se rotească. Își aminti o conversație

avută într-o noapte târziu cu Michael O'Toole când stăteau la Baza de Tranzit din apropiere de Sirius. „După experiența asta trebuie să-l descătușăm pe Dumnezeu", spusese Michael. „Și să înlăturăm toate limitele pe care i le atribuim în mod homocentrist… Dumnezeul care i-a creat pe arhitecții Bazei de Tranzit probabil că se amuză de jalnicele noastre încercări de a-L defini în termeni pe care noi, oamenii, îi putem înțelege cu ușurință."

Baza de Tranzit o fascina pe Nicole. Chiar și de la această distanță, diferite aspecte pe care le prezenta tetraedrul în timp ce se rotea încet erau hipnotizante. Sub ochii ei, construcția ajunse într-o poziție în care unul dintre cele patru triunghiuri echilaterale care formau fețele ei goale se afla într-un plan perpendicular pe direcția de zbor a navetei. Cele patru vârfuri, care în realitate erau la vreo treizeci de kilometri în spatele planului, pe partea opusă lui Nicole, păreau un nod de lumină în mijlocul triunghiului orientat spre ea.

Naveta își schimbă brusc direcția și Baza de tranzit nu se mai văzu. În schimb, Nicole în depărtare văzu o stea galbenă, solitară.

— Aceea este Tau Ceti, îi spuse Vulturul, o stea care seamănă foarte mult cu Soarele vostru.

— Pot să te întreb de ce e așezată această Bază de Tranzit aici, în vecinătatea lui Tau Ceti?

— Este un amplasament temporar optim, menit să sprijine activitățile noastre de colectare de date în această parte a galaxiei, răspunse Vulturul.

Nicole îl înghionti pe doctorul Blue.

— Se întâmplă ca inginerii voștri să vorbească uneori într-un jargon neinteligibil, în culori? întrebă ea zâmbind. Gazda noastră tocmai ne-a oferit un non-răspuns.

— Noi, ca specie, suntem mai umili decât voi, răspunse octopăianjenul. Probabil că și asta se datorează relației noastre cu Înaintașii. N-avem pretenția că suntem capabili să înțelegem totul.

— Am vorbit foarte puțin despre ai tăi de când m-am trezit, se scuză Nicole, simțindu-se dintr-o dată egocentrică. Totuși, îmi amintesc că mi-ai spus că fostul vostru Optimizator Șef și echipa ei, precum și toți cei care au purtat războiul, au fost anihilați sistematic. Noua conducere se descurcă bine?

— Mai mult sau mai puțin, având în vedere dificultatea situației noastre, răspunse doctorul Blue. Jamie lucrează în eșaloanele inferioare ale noii

conduceri și e ocupat aproape tot timpul. N-am reușit să ajungem cu adevărat la un oarecare echilibru în colonia noastră, din cauză că există fricțiuni constante în afară.

— Dintre care cele mai multe sunt provocate de oamenii de la bord, adăugă Vulturul. N-am discutat până acum subiectul ăsta, Nicole, și poate că e timpul s-o facem… Ne-a surprins neputința semenilor tăi de a se adapta la traiul în comun cu alte specii. Numai foarte puțini dintre ei s-au împăcat cu ideea că alte specii pot fi la fel de importante și capabile ca ei.

— Eu ți-am spus asta la scurt timp după ce ne-am cunoscut, cu ani în urmă, spuse Nicole. Ţi-am atras atenția că, din multe motive istorice și sociologice, oamenii reacționează în moduri foarte diferite la ideile și conceptele noi.

— Știu că mi-ai spus, dar ne-a indus în eroare experiența cu tine și familia ta, răspunse Vulturul. Până să trezim toți supraviețuitorii, ajunsesem la concluzia provizorie că evenimentele petrecute în Noul Eden, când oamenii agresivi au preluat controlul, au fost o anomalie care poate fi explicată printr-o alcătuire aparte a coloniei. Acum, după un an de observare a interacțiunilor de la Grand Hotel, am concluzionat, că într-adevăr, pe Rama am avut de a face cu un eșantion tipic de oameni.

— S-ar părea că voi avea de înfruntat o situație neplăcută, spuse Nicole. Mai sunt și alte lucruri pe care trebuie să le știu înainte să ajungem?

— Nu prea, răspunse Vulturul. Acum avem totul sub control. Sunt convins că tovarășii tăi îți vor împărtăși detaliile cele mai importante din experiența lor… În plus, situația actuală este temporară, iar această fază aproape că s-a încheiat.

Doctorul Blue spuse:

— La început, toți supraviețuitorii din Rama au fost împrăștiați prin steaua de mare. În fiecare rază era un număr de oameni, un număr de octopăianjeni și câteva dintre animalele noastre utilitare cărora li s-a permis să supraviețuiască datorită rolului vital pe care-l au în structura noastră socială. Toate astea s-au schimbat câteva luni mai târziu, în principal din cauză că oamenii au continuat să se comporte agresiv… Acum fiecare specie locuiește într-o singură regiune…

— Segregare, spuse cu mâhnire Nicole. Asta e una din caracteristicile definitorii ale speciei mele.

— Acum, interacțiunile dintre specii au loc numai în cafenea și-n alte încăperi comune din centrul stelei de mare, spuse Vulturul. Totuși, mai mult

de jumătate din oameni nu-și părăsesc raza decât ca să mănânce, și chiar și atunci evită cu grijă interacțiunile cu celelalte specii… Din punctul nostru de vedere, ființele umane sunt uluitor de xenofobe. În baza noastră de date nu există prea multe exemple de călători spațiali care să fie atât de retrograzi din punct de vedere sociologic ca specia ta.

Naveta schimbă direcția și magnificul tetraedru apăru din nou în câmpul lor vizual. Acum era mult mai aproape. Puteau să distingă mai multe surse de lumină individuale, atât în interiorul sferelor cât și în liniile de transport lungi și subțiri care le legau. Nicole se uită la frumusețea din fața ei și oftă din greu. Conversația cu Vulturul și Doctorul Blue o deprimase. *Poate că Richard avea dreptate*, se gândi ea, *poate că omenirea nu poate fi schimbată decât dacă i se şterge memoria cu totul şi o ia de la început, într-un mediu nou,cu un sistem operațional îmbunătățit*.

Pe măsură ce naveta se apropia de steaua de mare, Nicole simțea și mai puternic golul din stomac. Își spuse să nu-și facă griji pentru lucruri prostești, cu toate astea nu se simțea deloc bine din cauza înfățișării ei. Se uită în oglindă și-și refăcu machiajul. Nu reuși să-și alunge neliniștea. *Sunt bătrână*, se gândi ea. *Copiii mă vor considera urâtă*.

Steaua de mare nu era nici pe departe la fel de întinsă ca Rama. Nicole înțelese ușor de ce era atât de aglomerată în interior. Vulturul îi explicase că intervenția reprezentase o soluție pentru situații neprevăzute și, ca urmare, Rama sosise la Baza de Tranzit cu câțiva ani mai devreme decât fusese inițial programat. Steaua de mare, o navă spațială scoasă din uz care scăpase cumva procesului de reciclare, fusese transformată într-un hotel temporar care să-i găzduiască pe ocupanții Ramei până puteau fi mutați în altă parte.

— Deci tu n-ai să vii cu mine? îl întrebă Nicole pe Vultur.

— Nu, răspunse el. Am treabă la Baza de Tranzit.

— Te voi însoți eu pe puntea de observație, până la intrarea în raza oamenilor, spuse doctorul Blue. După aceea trebuie să te descurci singură. Din fericire, camera voastră nu e departe de intrarea în rază.

Vulturul rămase în navetă, iar Nicole și doctorul Blue coborâră. Pasărea-om extraterestră le făcu cu mâna în semn de rămas bun, iar Nicole și octopăianjenul intrară în sas. După câteva minute intrară într-un vestiar mare, unde-i întâmpină robotul cunoscut ca Marele Bloc.

— Bine ai venit, Nicole des Jardins Wakefield, spuse uriașul robot. Ne bucurăm că în sfârșit ai sosit… Te rog să-ți lași costumul spațial pe banca din apropiere.

Marele Bloc, înalt de trei metri fără un pic, lat de aproape doi metri și construit din blocuri paralelipipedice asemănătoare cuburilor cu care se jucau copiii oamenilor, arăta exact ca robotul care supraveghease testele la care Nicole și familia ei fuseseră supuși la Baza de Tranzit de lângă Sirius, cu ani în urmă, înainte de întoarcerea lor în sistemul solar. Marele Bloc spuse cu glasul lui mecanic:

— Deși sunt sigur că nu vei crea probleme, vreau să-ți amintesc că toate comenzile date de mine sau de unul dintre roboții similari mai mici trebuie urmate fără ezitare. Menirea noastră este să păstrăm ordinea în această navă spațială… Acum, vă rog să mă urmați.

Marele Bloc se răsuci, pivotând pe articulațiile de la jumătatea trupului și porni rulând pe singurul lui picior cilindric.

— Această încăpere mare este numită puntea de observație, spuse octopăianjenul. În mod obișnuit este cea mai frecventată dintre camerele comune. Am golit-o temporar în seara asta, pentru a-ți fi mai ușor să ajungi la camera ta.

Doctorul Blue și Nicole se opriră un minut în fața uriașei ferestre care dădea spre Baza de Tranzit. Priveliștea era cu adevărat spectaculoasă, dar Nicole nu-și putea concentra atenția pe frumusețea și simetria superbei arhitecturi extraterestre. Era nerăbdătoare să-și vadă familia și prietenii.

Marele Bloc rămase pe puntea de observație, iar Nicole și însoțitorul ei octopăianjen porniră pe holul lat care înconjura nava spațială. Doctorul Blue îi explică lui Nicole cum să localizeze și să identifice locurile în care opreau micile tramvaie. De asemenea, octopăianjenul o informă pe Nicole că oamenii erau în a treia rază, în oricare direcție o lua de la stația navetei, iar octopăianjenii în cele două raze aflate imediat lângă stație, în sensul acelor de ceasornic.

— Raza a patra și a cincea sunt proiectate diferit. Acolo trăiesc toate ființele care sunt puse sub pază.

— Să înțeleg că Galileo se află într-un fel de închisoare? întrebă Nicole.

— Nu chiar, răspunse Doctorul Blue. Doar că în acea parte a stelei de mare sunt mult mai mulți roboți mai mici.

Coborâră împreună din tramvai după ce străbătură jumătate din circumferința interioară a stelei de mare. Când ajunseră la intrarea razei

locuită de oameni, doctorul Blue ținu aparatul de monitorizare în fața lui Nicole și citi culorile de pe ecran. Pe baza datelor inițiale pe care le văzu, octopăianjenul folosi cilii de pe dosul unui tentacul pentru a cere mai multe informații.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Nicole.

— Inima ta a avut câteva palpitații în ultima oră, răspunse octopăianjenul. Am vrut să verific amplitudinea și frecvența aritmiilor.

— Sunt foarte emoționată, spuse Nicole. La oameni e normal ca emoțiile să producă variații de ritm cardiac.

— Știu, spuse doctorul Blue, dar Vulturul mi-a dat instrucțiuni să am mare grijă.

Câteva secunde, octopăianjenul nu mai spuse nimic în culori și studie datele de pe ecran.

— Cred că e în regulă, spuse el în cele din urmă, dar dacă simți cea mai mică durere în piept sau respiri sacadat, nu ezita să apeși pe butonul de urgență din camera ta.

Nicole îl îmbrățișă pe doctorul Blue.

— Îți mulțumesc foarte mult. Ai fost minunat.

— Mi-a făcut plăcere, spuse doctorul Blue. Sper ca totul să meargă bine… Camera ta are numărul patruzeci și unu, pe holul ăsta, cam a douăzecea ușă pe stânga. Tramvaiul oprește din cinci în cinci camere.

Nicole trase adânc aer în piept și se întoarse. Tramvaiul mai mic o aștepta. Porni într-acolo și, după ce se mai uită o dată la doctorul Blue și-i făcu cu mâna, urcă în tramvai. Un minut sau două mai târziu ajunse în fața unei uși obișnuite pe care era scris cu vopsea numărul patruzeci și unu.

Bătu la ușă. Ușa se deschise imediat și cinci fețe zâmbitoare o întâmpinară.

— Bine-ai venit la Grand Hotel, spuse Max cu un zâmbet larg și cu brațele deschise. Intră și îmbrățișează un băiat de fermier din Arkansas.

De îndată ce păși în cameră, Nicole simți o mână pe a ei.

— Bună, mamă, spuse Ellie.

Nicole se întoarse și se uită la fiica ei cea mică. Ellie încărunțea la tâmple, dar avea ochii la fel de limpezi și scânteietori ca totdeauna.

— Bună, Ellie, spuse Nicole, izbucnind în plâns.

Erau doar primele lacrimi pe care avea să le verse în timpul celor câteva ore ale reîntâlnirii.

3

Încăperea lor era pătrată, cu latura de aproximativ șapte metri. Mai dispuneau de o cameră de baie cu chiuvetă, duș și toaletă și de o debara alăturată mare, deschisă, în care se aflau toate hainele și celelalte lucruri ale lor. Când venea ora de culcare, scoteau din debara rogojinile de dormit, care erau rulate zilnic și le întindeau pe podea.

În prima noapte, Nicole dormi între Ellie și Nicole, în timp ce Max, Eponine și Marius dormiră în cealaltă parte a camerei, lângă singurele lor piese de mobilier: masa și cele șase scaune. Nicole fusese atât de istovită încât adormise imediat, înainte ca lumina să se stingă și ceilalți să-și fi terminat pregătirile de culcare. După ce dormi fără vise vreo cinci ore, Nicole se trezi brusc, neștiind la început unde se află.

Culcată, înconjurată de întuneric și tăcere, Nicole se gândi la evenimentele din seara precedentă. În timpul reîntâlnirii fusese atât de copleșită de emoții încât nu avusese timp cu adevărat să-și clarifice reacțiile. Imediat după ce Nicole intrase în cameră, Nikki se dusese alături să-i cheme pe ceilalți. În următoarele două ore, în camera aglomerată fuseseră unsprezece oameni, cel puțin trei sau patru vorbind concomitent. Pe parcursul celor două ore, Nicole vorbise cu fiecare persoană în parte, dar îi fusese imposibil să discute ceva în profunzime.

Cei patru tineri, Kepler, Marius, Nikki și Maria fuseseră foarte timizi. Maria, ai cărei uimitori ochi albaștri contrastau puternic cu pielea arămie și părul negru, lung, îi mulțumise îndatoritoare pentru faptul că o salvase. De asemenea, recunoscuse politicoasă că nu are nici un fel de amintiri din perioada de dinainte de a adormi. Nikki fusese emoționată și rezervată în timpul scurtului tete-à-tete cu bunica ei. Lui Nicole i se păruse că detectează o oarecare frică în ochii lui Nikki, dar Ellie îi spusese mai târziu că ce văzuse ea era probabil uimire și respect, căci se spuseseră despre ea atâtea povești încât Nikki considera că întâlnește o legendă vie.

Cei doi băieți fuseseră politicoși, dar rezervați. În timpul serii, Nicole îl văzu o dată pe Kepler privind-o foarte intens, din cealaltă parte a camerei. Nicole își spuse că era primul om cu adevărat bătrân pe care-l vedeau băieții. *Bărbații tineri, mai ales, au probleme în a se confrunta cu femeile*

bătrâne și zbârcite, se gândi Nicole. *Asta le spulberă fanteziile despre membrele sexului opus*.

Benjy o întâmpinase cu o îmbrățișare lipsită de inhibiții. O ridicase de la podea în brațele lui puternice și țipase de bucurie.

— Ma-ma, ma-ma, spusese el învârtind-o în aer. Benjy părea să se simtă foarte bine. Nicole descoperise cu mirare că părul i se rărise la tâmple și că arăta ca un unchi. Mai târziu își spusese că înfățișarea lui Benjy nu era chiar atât de surprinzătoare, întrucât avea în jur de patruzeci de ani.

Patrick și Ellie o primiseră foarte călduros. Ellie arăta foarte obosită, dar spusese că e din cauză că avusese o zi plină. Îi explicase că și-a asumat sarcina de a stimula activitățile sociale mixte la Grand Hotel.

— Atâta lucru pot să fac și eu, întrucât vorbesc limba octopăianjenilor, spusese Ellie. Sper că-mi vei da o mână de ajutor de îndată ce-ți recapeți forțele.

Patrick îi vorbise încet despre îngrijorarea lui cu privire la Nai.

— Situația asta a lui Galileo o distruge, mamă, spusese fiul ei. E furioasă din cauză că acele capete pătrate, cum le zicem noi, l-au luat pe Galileo din zonele normale de trai fără multe explicații și fără ceea ce noi am numi „procesul corespunzător”. Mai e supărată și pentru că n-are voie să stea cu el mai mult de două ore pe zi… Sunt convins că o să-ți ceară ajutorul.

Nai se schimbase. Scânteia și blândețea îi dispăruseră din ochi și era anormal de negativistă, lucru care ieși la iveală chiar de la primele vorbe.

— Nicole, trăim aici în cel mai rău tip de stat polițienesc, spusese Nai. Mult mai rău decât sub Nakamura. După ce te instalezi, am să-ți povestesc multe lucruri.

Max Puckett și adorabila lui soție franțuzoaică, Eponine, îmbătrâniseră și ei la fel ca ceilalți, dar era limpede că dragostea pe care și-o purtau reciproc și dragostea amândurora pentru fiul lor, Marius, îi susținea în fiecare zi. Eponine ridicase din umeri când Nicole o întrebase dacă o deranjau condițiile de trai, mai precis înghesuiala.

— Nu prea, răspunsese ea. Nu uita că în copilărie am trăit într-un orfelinat din Limoges… În plus, sunt fericită că trăiesc și că-i am pe Max și pe Marius. Mulți ani nici nu m-am gândit că am să trăiesc suficient de mult ca să am păr cărunt.

Cât despre Max, el rămăsese aceeași făptură țâfnoasă, nestăpânită. Încărunțise și el foarte tare și nu mai avea pasul atât de săltăreț. Dar Nicole

își dădu seama, din ochii lui, că-i place propria viață.

— E un tip cu care mă întâlnesc în mod regulat în fumoar și care e un mare admirator al tău, îi spusese Max lui Nicole în timpul serii. El a scăpat, cumva, de epidemie, deși nevasta lui a murit… În tot cazul, rânjise el, m-am gândit să vă fac lipeala de îndată ce ai puțin timp liber… E puțin mai tânăr ca tine, dar mă îndoiesc că asta va fi o problemă…

Nicole îl întrebase pe Max despre problemele dintre oameni și octopăianjeni.

— Știi, spusese Max, o fi avut loc războiul acum cincisprezece sau șaisprezece ani, dar din cauza somnului prelungit, oamenii n-au nici un fel de amintire din toți anii ăștia, care să le înmoaie supărarea. Fiecare a pierdut pe cineva, un prieten, o rudă sau un vecin în epidemia aia oribilă. Și oamenii nu pot uita prea ușor că octopăianjenii au cauzat-o.

— Ca răspuns la agresiunea armatei oamenilor, spusese Nicole.

— Dar cei mai mulți oameni nu văd lucrurile așa. Poate că ei cred propaganda lui Nakamura și nu istoria „oficială” a războiului, pe care ne-a prezentat-o prietenul tău Vulturul la scurt timp după ce am fost mutați aici… Adevărul e că majoritatea oamenilor îi urăsc pe octopăianjeni și se tem de ei. În ciuda eforturilor disperate ale lui Ellie, doar vreo douăzeci la sută au făcut oarece încercări să se amestece cu octozii sau să învețe ceva despre ei. Cei mai mulți oameni stau în raza noastră… Din păcate, înghesuiala din camere nu ajută la diminuarea problemei.

Nicole se întoarse pe o parte. Ellie dormea cu fața la ea. Pleoapele ei zvâcneau. *Visează*, se gândi Nicole. *Sper că nu pe Robert*… Se gândi iar la reîntâlnirea cu familia și prietenii. *Cred că Vulturul știa ce făcea ținându-mă în viață… Chiar dacă nu are pentru mine o sarcină anume… Atâta timp cât mă țin pe picioare și nu devin o povară, pot fi de ajutor aici*.

— Asta va fi prima ta experiență importantă de la Grand Hotel, îi spusese Max lui Nicole. De câte ori mă duc la cantină, îmi amintesc de Ziua Belșugului din Orașul de Smarald… Or fi fascinante creaturile alea ciudate care au venit o dată cu octopăianjenii, dar mă simt mult mai bine când nu le văd prin preajmă.

— Nu putem aștepta până e perioada noastră, tată? întrebă Marius. Iguanele o sperie pe Nikki. Se holbează la noi cu ochii ăia galbeni și scot niște cloncănituri tare scârboase când mănâncă.

— Fiule, tu și Nikki puteți aștepta, dacă vreți, până se face ora noastră de masă. Nicole vrea să mănânce cu *toți* rezidenții. Pentru ea e o chestie de principiu… Mama ta și cu mine o vom însoți pentru a ne asigura că învață regulile cafenelei.

— Nu vă faceți griji pentru mine, spuse Nicole. Sunt sigură că Ellie sau Patrick…

— Prostii, o întrerupse Max. Eponine și cu mine suntem încântați să te însoțim… În plus, Patrick s-a dus cu Nai la Galileo, Ellie e în sala de recreere iar Benjy citește cu Kepler și Maria..

— Apreciez faptul că înțelegi, Max, spuse Nicole. Pentru mine e important să arăt atitudinea potrivită, mai ales la început… Vulturul și doctorul Blue nu prea mi-au vorbit despre detaliile problemei…

— Nu-i nevoie să te explici. De fapt, aseară, după ce ai adormit, i-am spus franțuzoaicei că sunt sigur că vei vrea să te amesteci printre ceilalți. Nu uita, te cunoaștem foarte bine, adăugă Max râzând.

După ce li se alătură și Eponine, ieșiră pe holul aproape pustiu. Câțiva oameni mergeau în direcția opusă centrului stelei de mare, iar un bărbat și o femeie stăteau la intrarea în razǎ.

Cei trei așteptară trei minute sosirea tramvaiului. Pe când se apropiau de ultima oprire, Max se aplecă spre Nicole.

— Cei doi care stau la intrarea în razǎ n-o fac doar ca să le treacă timpul, spuse el. Amândoi sunt mari activiști în Consiliu… Foarte încăpățânați și agresivi.

Nicole luă brațul oferit de Max la coborâre.

— Ce vor? întrebă ea în șoaptă, în timp ce perechea porni către ei.

— Nu știu, mormăi repede Max, dar vom afla destul de curând.

— Bună ziua, Max… Bună, Eponine, spuse bărbatul, un om solid, la vreo patruzeci de ani.

Se uită la Nicole și zâmbi larg — un zâmbet de politician.

— Dumneata trebuie să fii Nicole Wakefield, spuse el, întinzând mâna. Toți am auzit foarte multe despre dumneata. Bine ai venit… Bine ai venit… Eu sunt Stephen Kowalski.

— Iar eu sunt Renee du Pont, spuse femeia, înaintând și întinzându-i la rândul ei mâna lui Nicole.

După ce schimbară câteva amabilități, domnul Kowalski îl întrebă pe Max ce făceau ei trei.

— O ducem pe doamna Wakefield la masă, răspunse simplu Max.

— E încă ora când se mănâncă la comun, spuse bărbatul cu un alt zâmbet larg și se uită la ceas. De ce nu mai așteptați patruzeci și cinci de minute să venim și noi cu voi?… Noi suntem în Consiliu, știi, și am vrea foarte mult să vorbim cu doamna Wakefield despre activitățile noastre… Cu siguranță Consiliul va vrea s-o cunoască în viitorul foarte apropiat.

— Mulțumim pentru ofertă, Stephen, spuse Max. Dar nouă ne e foame. Vrem să mâncăm acum.

Domnul Kowalski se încruntă.

— În locul tău, Max, eu n-aș face asta, spuse el. În momentul de față există multă tensiune… După incidentul acela de ieri din bazinul de înot, Consiliul a votat în unanimitate să boicoteze toate activitățile colective din următoarele două zile… Emily s-a înfuriat din cale-afară că Marele Bloc i-a impus lui Garland o perioadă de probă și n-a luat nici o măsură disciplinară împotriva octopăianjenului vinovat…

Asta e a patra oară la rând când capetele pătrate au decis împotriva noastră.

— Fii serios, Stephen, spuse Max. Am auzit povestea aseară, la cină… Garland era tot în bazin la cincisprezece minute *după* ce timpul alocat nouă expirase… El s-a luat de octod.

— A fost o provocare deliberată, interveni Renee du Pont. În bazin erau numai trei octopăianjeni… Nu exista nici un motiv ca unul dintre ei să se afle pe culoarul unde înota Garland.

— În plus, spuse Stephen, după cum am discutat aseară în Consiliu, amănuntele acestui incident anume nu constituie principala noastră preocupare. Esențialul este că le-am transmis un mesaj atât capetelor pătrate, cât și octopăianjenilor, astfel încât să știe că suntem uniți, ca specie… Consiliul urmează să se întrunească din nou diseară în ședință specială pentru a întocmi o listă de revendicări…

Max începea să se înfurie.

— Îți mulțumim că ne ții la curent, Stephen, spuse el cu bruschețe. Acum, dacă te dai la o parte, am vrea să mergem la masă.

— Faceți o greșeală, spuse domnul Kowalski. Veți fi singurii oameni din cantină… Bineînțeles că diseară, la întrunirea Consiliului, vom face cunoscută această conversație.

— N-aveți decât, spuse Max.

Max, Eponine și Nicole ieșiră în coridorul principal care forma un inel în jurul miezului central al stelei de mare.

— Ce este Consiliul? întrebă Nicole.

— Un grup, auto-numit aș putea adăuga, care pretinde că-i reprezintă pe toți oamenii, răspunse Max. La început erau doar o pacoste, dar în ultimele câteva luni chiar au început să aibă ceva putere… Ba chiar au recrutat-o și pe biata Nai în rândurile lor, oferindu-se să ajute la rezolvarea problemei cu Galileo.

Marele tramvai opri la vreo douăzeci de metri în dreapta lor și din el coborâră două iguane. Doi roboți cuboizi, care stătuseră discret la margine, intrară pe coridor între oameni și animalele ciudate cu dinți înfricoșători. În timp ce iguanele treceau pe lângă ei, Nicole își aduse aminte de atacul asupra lui Nikki de Ziua Belșugului.

— Ce caută ele aici? îl întrebă Nicole pe Max. Aș fi zis că sunt prea turbulente și distrugătoare…

— Marele Bloc și Vulturul le-au explicat oamenilor că iguanele sunt esențiale pentru producerea acelei plante, barrican, fără de care societatea octozilor ar fi dată peste cap… N-am înțeles toate detaliile explicației biologice, dar îmi amintesc că ni s-a spus că ouăle proaspete de iguană sunt o verigă vitală în proces… Vulturul a accentuat în repetate rânduri că aici, în Grand Hotel, păstrează doar numărul minim de iguane.

Cei trei erau aproape de intrarea în cantină.

— Iguanele au provocat multe necazuri? întrebă Nicole.

— Nu chiar, răspunse Max. Pot fi periculoase, după cum știi, dar dacă dai la o parte toate prostiile spuse de Consiliu ajungi la concluzia că au fost numai câteva incidente în care iguanele au atacat fără să fie provocate… Cele mai multe altercații au fost pornite de la oameni… Galileo al nostru a omorât într-o seară în cantină două iguane, în timpul unei răbufniri violente.

Max remarcă reacția puternică a lui Nicole la ultimul lui comentariu.

— Nu vreau să bat toba, dar afacerea asta cu Galileo chiar ne-a dezbinat mica familie… I-am promis lui Eponine că am să te las să vorbești mai întâi cu Nai.

Roboții bloc mai mici erau construiți după același model general ca Marele Bloc. O duzină serveau mâncarea în cantină, și alți șase sau opt stăteau prin sala de mese. Când intrară Nicole și prietenii ei, în cantină se aflau patru sau cinci sute de octopăianjeni, inclusiv doi „ghiftuiți” uriași și vreo optzeci de morfi pitici care mâncau pe podea, în colț. Mulți dintre ei se întoarseră și se uitară la Max, Nicole și Eponine, care treceau pe la linia de

servire. Zece iguane, așezate nu departe de linie, se opriră din mâncat și-i priviră pe oameni cu circumspecție.

Nicole fu surprinsă de varietatea mâncării. Alese pește, cartofi, niște fructe de-ale octopăianjenilor și mierea lor cu gust de portocală.

— De unde vine toată mâncarea asta proaspătă? îl întrebă pe Max în timp ce se așezau la o masă lungă și goală.

Max arătă în sus.

— Steaua asta de mare are un al doilea nivel. Acolo se obține hrana pentru toți… Mâncăm foarte bine, deși Consiliul s-a plâns de lipsa cărnii.

Nicole luă câteva înghițituri din mâncare. Aplecându-se peste masă, Max șopti:

— Cred că ar trebui să-ți spun că o pereche de octopăianjeni se îndreaptă spre tine.

Nicole se întoarse. Într-adevăr, se apropiau doi octopăianjeni. Cu coada ochiului îl văzu și pe Marele Bloc îndreptându-se în grabă spre masa lor.

— Bună, Nicole, spuse în culori primul octopăianjen. Sunt unul din asistenții doctorului Blue de la spitalul din Orașul de Smarald… Voiam doar să-ți urez bun venit și să-ți mulțumesc din nou pentru că ne-ai ajutat…

Nicole căută zadarnic un semn distinctiv la octopăianjen.

— Îmi pare rău, spuse ea pe un ton prietenos, nu reușesc să te localizez mai precis…

— Îmi spuneai Milky, spuse octopăianjenul, pentru că la vremea aceea mă refăceam după o operație la lentilă…

— A, da, îl întrerupse Nicole zâmbind. Acum îmi amintesc de tine… N-am avut noi într-o zi la masă o discuție lungă despre bătrânețe? Din câte-mi amintesc, îți venea greu să crezi că noi oamenii rămânem în viață indiferent dacă suntem utili sau nu, până murim din cauze naturale.

— Așa este, răspunse Milky. Ei bine, nu vreau să vă deranjez de la masă, dar prietenul meu a dorit foarte mult să te cunoască.

— Și să-ți mulțumesc că ai fost atât de corectă în toate, adăugă însoțitorul lui Milky. Doctorul Blue spune că ai fost un exemplu pentru noi toți.

Alți octopăianjeni începură să se ridice de la locurile lor și să se alinieze în spatele primilor doi. Pe majoritatea capetelor se vedeau culorile care însemnau „Mulțumesc”. Nicole era profund mișcată. La sugestia lui Max, se ridică și vorbi șirului de octopăianjeni.

— Vă mulțumesc pentru primirea călduroasă, spuse ea. Vă sunt foarte recunoscătoare pentru asta… Sper să am prilejul să vorbesc cu fiecare în parte cât timp trăim aici împreună.

Ochii lui Nicole alunecară în dreapta șirului de octopăianjeni și le văzu pe Ellie și pe Nikki.

— Am venit cât de repede am putut, spuse Ellie venind la masă și sărutându-și mama pe obraz. Trebuia să fi știut… adăugă ea cu un zâmbet slab.

O îmbrățișă cu forță pe Nicole.

— Te iubesc, mamă. Și mi-a fost tare, tare dor de tine.

— I-am explicat Consiliului că abia ai sosit și nu înțelegi pe deplin semnificația boicotului, spuse Nai. Cred că au fost mulțumiți.

Nai deschise ușa și Nicole intră după ea în zona spălătoriei. Folosind drept model mașinile de spălat și uscătoarele pe care le văzuseră în Noul Eden, extratereștrii care echipaseră în grabă Grand Hotel construiseră o spălătorie nu departe de cantină. Nai alese intenționat mașinile de pe latura îndepărtată, ca să poată discuta în particular cu Nicole.

Începând să sorteze rufele, Nai spuse:

— Te-am rugat să vii astăzi cu mine pentru că vreau să discut cu tine despre Galileo…

Se opri, luptându-se cu sine.

— Iartă-mă, Nicole, sentimentele mele pe tema asta sunt foarte puternice… Nu sunt sigură…

— E în regulă, Nai, spuse Nicole cu blândețe. Înțeleg… Nu uita că și eu sunt mamă.

— Sunt disperată, Nicole, continuă Nai. Am nevoie de ajutorul tău… Nimic din ce s-a întâmplat în viața mea, nici chiar uciderea lui Kenji, nu m-a afectat ca situația asta… Neliniștea pentru fiul meu mă consumă… Nici măcar medicamentele nu reușesc să-mi dea un dram de liniște.

Nai împărțise rufele în trei grămezi. Le băgă în trei mașini de spălat și se întoarse la Nicole.

— Ascultă, eu recunosc prima că purtarea lui Galileo n-a fost perfectă… După somnul cel lung, când am fost mutați aici, s-a acomodat foarte greu cu ceilalți… Nu voia să participe la orele pe care Patrick, Ellie, Eponine și cu mine le-am stabilit pentru copii, iar când a acceptat, nu voia să-și facă deloc temele… Era ursuz, dificil și ciufut cu toată lumea în afară de Maria… N-a

vrut niciodată să discute cu mine despre ce simțea… Singurul lucru care părea să-i facă plăcere era să se ducă la sala de recreere ca să facă exerciții de dezvoltare a mușchilor… A devenit foarte mândru de forța lui fizică.

Nicole nu spuse nimic. Așteptă ca Nai să continue.

— Galileo nu e o persoană *rea*, Nicole, spuse Nai pe un ton de scuză. E foarte derutat… A adormit la vârsta de șase ani și s-a trezit la douăzeci și unu de ani, cu corpul și dorințele unui bărbat tânăr…

Se opri. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Cum te puteai aștepta să știe cum să se poarte? spuse Nai cu greutate.

Nicole întinse brațele, dar Nai nu răspunse gestului.

— Am încercat, dar n-am fost în stare să-l ajut, continuă Nai. Nu știu *ce* să fac… Și mă tem că acum e prea târziu…

Nicole își aminti propriile nopți de nesomn din Noul Eden, când plânsese adesea de neputință din cauza lui Katie.

— Înțeleg, Nai, spuse ea cu blândețe. Înțeleg foarte bine.

— O dată, doar o singură dată, continuă Nai după o pauză, am văzut în treacăt ce se află sub platoșa aceea rece pe care o poartă cu atâta mândrie… Era în toiul nopții, după povestea cu Maria, când el s-a întors de la ședința cu Marele Bloc. Eram afară pe coridor, doar noi doi, și el se văita și se dădea cu capul de perete. „Nu voiam să-i fac rău, mamă, trebuie să mă crezi!” a strigat el. „O iubesc pe Maria… Pur și simplu, nu m-am putut opri.”

— Ce s-a întâmplat între Galileo și Maria? întrebă Nicole când Nai făcu iar o pauză de câteva secunde. N-am auzit povestea.

Nai se arătă surprinsă.

— O, eram convinsă că cineva ți-a povestit deja, spuse ea și ezită o clipă. La vremea respectivă, Max a spus că Galileo a încercat s-o violeze pe Maria și că poate ar fi reușit dacă nu s-ar fi întors Benjy în cameră și nu l-ar fi ridicat cu forța de pe fată… Mai târziu, Max a recunoscut în fața mea că poate a exagerat folosind cuvântul „viol”, dar că în mod categoric Galileo „sărise peste cal”… Fiul meu mi-a spus că Maria l-a încurajat, cel puțin la început și că se lăsaseră pe podea în timp ce se sărutau… După spusele lui Galileo, ea a participat cu entuziasm până el a început să-i tragă chiloții în jos… Atunci a început lupta…

Nai încercă să se calmeze.

— Restul poveștii, indiferent cine o spune, nu e prea plăcut… Galileo recunoaște că a lovit-o pe Maria de mai multe ori, după ce ea a început să

țipe, și că a ținut-o la podea și a continuat să-i tragă chiloții… El încuiase ușa. Benjy a spart-o cu umărul și s-a aruncat cu toată forța asupra lui Galileo… Din cauza zgomotului și a distrugerilor provocate, la fața locului a apărut Marele Bloc, precum și mulți privitori…

Ochii lui Nai se umplură de lacrimi.

— Trebuie să fi fost îngrozitor, spuse Nicole.

— În noaptea aceea, viața mea s-a spulberat, spuse Nicole. Toată lumea îl condamna pe Galileo. Când Marele Bloc i-a impus o perioadă de probă și l-a trimis înapoi în familie, Max, Patrick și chiar Kepler, fratele lui, au considerat că pedeapsa e prea blândă. Iar când eu am sugerat că poate, doar poate, frumoasa Maria e și ea parțial răspunzătoare pentru cele întâmplate, toată lumea mi-a spus că sunt „subiectivă” și „nu văd realitatea”… Maria și-a jucat rolul perfect, continuă Nai cu un sarcasm nedisimulat în glas. Mai târziu a recunoscut că se sărutase de bună voie cu Galileo — se mai sărutaseră de două ori până atunci, a spus ea — dar a susținut că începuse să spună „nu” *înainte* ca el s-o tragă pe podea. Imediat după incident, Maria a plâns o oră. Abia putea să vorbească. Toți bărbații au încercat să o liniștească, inclusiv Patrick. Toți erau convinși că Maria e neprihănită chiar înainte ca ea să spună ceva.

Se auziră niște sonerii, semn că mașinile încheiaseră ciclul spălării. Nai se ridică încet, se duse la mașini, scoase rufele și le băgă în două uscătoare.

— Cu toții am fost de acord ca Maria să se mute alături, cu Max, Eponine și Ellie, reluă Nai. Credeam că timpul va vindeca rănile. M-am înșelat. Toți din familie îl ostracizau pe Galileo, în afară de mine. Kepler nici măcar nu voia să vorbească cu fratele lui. Patrick era politicos dar distant… Galileo s-a retras și mai adânc în carapacea lui, n-a mai participat deloc la ore și a început să-și petreacă tot timpul în sala de forță… Cam acum cinci luni am abordat-o pe Maria și am implorat-o, efectiv, să-l ajute pe Galileo… A fost umilitor, Nicole. Eu, o femeie adultă, cerșind favoruri de la o adolescentă… Mai întâi îi întrebasem pe Patrick, Eponine și Ellie, pe fiecare în parte, dacă vor să vorbească în locul meu cu Maria. Numai Ellie a făcut efortul de a interveni și, după încercare, m-a informat că rugămintea trebuie să vină direct de la mine. În cele din urmă, Maria a acceptat să stea de vorbă cu Galileo, spuse Nai cu amărăciune, dar numai după ce m-a forțat să ascult o tiradă despre faptul că încă se simte „violată” de atacul lui Galileo. De asemenea, a precizat că întâlnirea trebuie să fie precedată de

scuze sincere, în scris, din partea lui Galileo, și că eu trebuie să fiu de față la discuția lor, pentru a preveni eventualele neplăceri.

Nai clătină din cap.

— Te întreb pe tine, Nicole, cum Dumnezeu *a putut* o fată în vârstă de șaisprezece ani, dintre care a petrecut trează numai doi, să devină atât de sofisticată? Cineva a sfătuit-o cum să se poarte; bănuiesc că e vorba de Max și Eponine. Maria *voia* să mă umilească și să-l facă pe Galileo să sufere cât mai mult cu putință. În mod sigur a reușit.

— Știu că pare puțin probabil, spuse Nicole, dar am cunoscut oameni cu daruri înnăscute incredibile, care știu instinctiv, de la o vârstă foarte fragedă, cum să se poarte în orice situație posibilă. Poate că e și cazul Mariei.

Nai îi ignoră comentariul.

— Întâlnirea a decurs foarte bine. Galileo a fost cooperant. Maria i-a acceptat scuzele scrise. În următoarele câteva săptămâni, ea părea să se dea peste cap pentru a-l include pe Galileo în activitățile tinerilor… Dar el era tot un străin în grupul lor, un outsider. Mi-am dat seama de asta. Și bănuiesc că și el… Apoi, într-o zi, în cantină, tinerii se aflau împreună — noi ceilalți mâncaserăm devreme și ne întorseserăm deja în camerele noastre — și două iguane s-au așezat în celălalt capăt al mesei lor. După spusele lui Kepler, iguanele s-au purtat scârbos în mod intenționat. Și-au vârât capetele în castroane, sorbind zgomotos viermii ăia care se zvârcolesc și care le plac lor atât de mult, apoi au început să se holbeze la fete, mai ales la Maria, cu ochii lor galbeni. Nikki a spus că nu-i mai e foame și Maria a fost de acord cu ea… În acel moment, Galileo s-a ridicat de la locul lui, a făcut doi pași înspre iguane și le-a spus: „Hâș, valea!” sau ceva asemănător. Văzându-le că nu se mișcă, a mai făcut un pas în direcția lor. O iguană a sărit la el. Galileo a apucat-o de gât și a scuturat-o cu furie. I-a frânt gâtul și iguana a murit. L-a atacat și a doua iguană, înfigându-și colții puternici în antebrațul lui. Până să apară capetele pătrate și să intervină, Galileo a izbit iguana de masă până a omorât-o.

Nai termină povestea cu un calm surprinzător.

— Galileo a fost scos de acolo. După trei ore, Marele Bloc a venit în camerele noastre și ne-a informat că Galileo va fi ținut permanent în altă parte a navei spațiale. Când am întrebat de ce, șeful capetelor pătrate mi-a spus același lucru pe care mi-l spune și atunci, de fiecare dată când îl întreb: „Am hotărât că purtarea fiului tău este inacceptabilă.”

Alte sonerii anunțară că ciclul de uscare se încheiase. Nicole o ajută pe Nai să împăturească rufele pe masa lungă.

— Am voie să-l văd numai două ore pe zi, spuse Nai. Cu toate că Galileo e prea mândru ca să se plângă, îmi dau seama că suferă… Consiliul l-a trecut pe Galileo pe listă ca fiind una dintre cele cinci ființe umane care au fost „reținute” fără o justificare corespunzătoare, dar nu știu dacă revendicările lor sunt luate în serios de capetele pătrate.

Nai se opri din împăturitul rufelor și puse o mână pe brațul lui Nicole.

— De asta te rog să mă ajuți, spuse ea. În ierarhia extratereștrilor, Vulturul are un rang mai înalt decât Marele Bloc. Este evident că Vulturul acordă mare atenție spuselor tale… Ai vrea, te rog, de dragul meu, să vorbești cu el despre Galileo?

— Așa e bine, îi spuse Nicole lui Ellie, luându-și lucrurile din debara. Trebuia de la început să stau în cealaltă cameră.

— Am discutat despre asta înainte să vii, spuse Ellie. Dar atât Nai, cât și Maria au spus că e bine ca fata să se mute înapoi alături, ca să poți sta tu aici cu Nikki și cu mine.

— Cu toate astea…

Nicole își puse hainele pe masă și se uită la fiica ei.

— Știi, Ellie, sunt aici doar de câteva zile, dar mi se pare extraordinar de ciudat cât de absorbită e lumea de fleacurile de zi cu zi ale vieții… Și nu vorbesc numai despre Nai și problemele ei. Oamenii cu care am stat la taclale la cantină sau în celelalte camere comune își petrec un procent uimitor de mic din timp discutând despre ceea ce se petrece *cu adevărat* aici. Numai doi oameni mi-au pus întrebări despre Vultur. Iar aseară, pe puntea de observație, eram vreo douăsprezece persoane care ne uitam la acel tetraedru uluitor, dar nimeni n-a vrut să discute despre *cine* l-o fi construit și cu ce scop.

Ellie râse.

— Ceilalți sunt deja de un an aici, mamă. Ei au pus toate întrebările astea cu mult în urmă, timp de multe săptămâni, dar n-au primit nici un răspuns mulțumitor. Stă în firea omului ca, atunci când nu poate răspunde la o întrebare de necuprins, să o lase la o parte până obține informații noi. Ellie luă lucrurile mamei ei.

— Le-am spus tuturor să te lase singură ca să tragi un pui de somn. În următoarele două ore nu va intra nimeni în cameră. *Te rog*, mamă,

folosește-te de acest prilej ca să te odihnești… Când Doctorul Blue a plecat aseară, mi-a spus că inima ta dă semne de oboseală, în ciuda tuturor sondelor de suplinire.

— Sunt sigură că domnul Kowalski nu s-a bucurat că un octopăianjen a intrat în raza noastră, spuse Nicole.

— I-am explicat situația. La fel și Marele Bloc. Nu-ți face griji din pricina asta.

— Îți mulțumesc, Ellie, spuse Nicole și-și sărută fiica pe obraz.

4

— Ești gata, mamă? întrebă Ellie, intrând pe ușă.

— Cred că da, spuse Nicole. Cu toate că nu mă simt deloc în largul meu. În afară de partida de ieri cu tine, Max și Eponine, n-am mai jucat bridge de ani întregi.

Ellie zâmbi.

— Nu contează cât de bine joci, mamă. Am discutat aseară despre asta.

Max și Eponine așteptau pe hol, în stația de tramvai.

— Ziua de azi va fi foarte interesantă, spuse Max după ce-o salută pe Nicole. Mă întreb câți dintre ceilalți se vor arăta.

Cu o seară în urmă, Consiliul votase prelungirea boicotului cu încă trei zile. Deși Marele Bloc răspunsese listei de revendicări, ba chiar îi convinsese pe octopăianjeni, de opt ori mai numeroși decât oamenii, să le cedeze oamenilor din timpul lor petrecut în zonele comune, Consiliul considerase că multe răspunsuri tot nu erau satisfăcătoare.

La întrunirea Consiliului se mai discutase și metodele de a impune boicotul. Unii dintre cei mai protestatari participanți voiau să se instituie pedepse pentru cei care ignorau boicotul. Întrunirea se încheiase cu o înțelegere conform căreia Consiliul avea să „se ocupe în mod activ” de acei oameni care continuau să ignore recomandările Consiliului de a evita interacțiunile cu celelalte specii.

Tramvaiul din coridorul principal era aproape pustiu. În primul vagon se aflau vreo șase octopăianjeni, iar în al doilea patru octozi și două iguane. Nicole și prietenii ei erau singurii oameni din tramvai.

— Acum trei săptămâni, spuse Ellie, înainte să înceapă această ultimă rundă de tensiuni, la turneul săptămânal de bridge aveam douăzeci și trei de mese. Mă gândeam că facem progrese mari. Aveam în medie cinci-șase intrați pe săptămâni. Oameni.

În timp ce tramvaiul opri și urcă încă o pereche de octopăianjeni, Nicole întrebă:

— Ellie, cum Dumnezeu ți-a venit ideea acestor turnee de bridge? Când mi-ai spus prima dată că jucați cărți cu octopăianjenii am crezut că nu ești în toate mințile.

Ellie râse.

— La început, la scurt timp după ce ne-am instalat aici, am știut că va fi nevoie de o activitate organizată pentru a încuraja interacțiunile. Oamenii nu aveau să se ducă așa, pur și simplu, la un octopăianjen și să înceapă o conversație, nici măcar însoțiți de mine sau de un cap pătrat pe post de interpret… Jocurile păreau un mod destul de bun de a stimula amestecarea… Un timp a mers, dar a devenit repede evident că nu există joc la care chiar și cei mai pricepuți oameni să se poată pune cu octopăianjenii. Nici măcar cu handicapuri…

— La sfârșitul lunii trecute, o întrerupse Max, am jucat șah cu amicul tău, doctorul Blue. Mi-a dat la începutul jocului patru mutări avans și tot mi-a curățat tabla! A fost foarte demoralizant…

— Lovitura finală a fost primul nostru turneu de scrabble, continuă Ellie. Octopăianjenii au luat toate premiile, deși s-au folosit exclusiv cuvinte în engleză! Atunci mi-am dat seama că trebuia să vin cu un joc în care oamenii și octopăianjenii să nu joace unii *împotriva* celorlalți… Bridge-ul s-a dovedit perfect. Fiecare pereche e compusă dintr-un om și un octopăianjen. Nu-i nevoie ca partenerii să vorbească între ei. Am pregătit cărți convenționale în ambele limbi, și chiar și cel mai prost om poate să învețe într-o ședință numerele octozilor de la unu la șapte și simbolurile pentru cele patru suite… A mers extraordinar de bine.

Nicole clătină din cap.

— Eu tot mai cred că ești nebună, spuse ea zâmbind. Cu toate că, recunosc, ai și o urmă de geniu.

În sala complexului de recreere rezervată jocurilor de cărți se aflau numai paisprezece oameni la ora la care era programată începerea turneului de bridge. Ellie rezolvă bine situația, hotărând să aibă loc două concursuri separate, unul pentru „perechi mixte”, cum le spunea ea, și unul numai pentru octopăianjeni.

Doctorul Blue era partenerul lui Nicole. Căzură de acord să liciteze cu cinci cărți principale și se așezară la masa de lângă ușă. Din cauză că scaunele pentru octopăianjeni erau mai înalte decât cele pentru oameni, Nicole și partenerul ei stăteau ochi în ochi. Sau, mai bine zis, ochi în lentilă.

Nicole nu fusese niciodată o jucătoare de bridge excepțională. Învățase să joace la Universitatea din Tours, când tatăl ei, îngrijorat că n-are destui prieteni, o încurajase să se implice în activități extrașcolare. Mai jucase ceva bridge și în Noul Eden, unde jocul fusese la modă în primul an după colonizare. Totuși, în ciuda unui oarecare fler înnăscut pentru joc, Nicole

considerase întotdeauna că bridge-ul consumă prea mult timp, și că are de făcut alte lucruri, mult mai importante.

Încă de la început, Nicole își dădu seama că doctorul Blue, la fel ca toți ceilalți octopăianjeni care veniseră la masă cu partenerii lor oameni să joace cealaltă partidă a turneului, era un jucător de cărți formidabil. La a doua mână, doctorul Blue jucă un „trei fără atu” deosebit de greu, făcând apel la finețurile unui jucător profesionist.

— Bine jucat, spuse Nicole când partenerul ei realiză contractul și o levată în plus.

— E foarte simplu, o dată ce știi unde sunt toate cărțile, răspunse în culori doctorul Blue.

Era fascinant să-i urmărești pe octopăianjeni „mânuind” cărțile. Luau cărțile de pe masă cu ultimele două articulații ale unui singur tentacul, ajutându-se de cili, firește, iar apoi le țineau în fața lentilei cu trei tentacule, câte unul la margini și altul la mijloc. Pentru a pune o carte pe masă, octopăianjenul folosea tentaculul care era mai aproape de cartea respectivă.

Între mâini, Nicole și doctorul Blue se angajau în obișnuita lor conversație însuflețită. Doctorul Blue tocmai îi spunea lui Nicole că noul Optimizator Șef era nedumerit de ultima acțiune a Consiliului, când ușa sălii de joc se deschise și intrară trei oameni, urmați de Marele Bloc și un „cap pătrat” mai mic.

Femeia din frunte, pe care Nicole o recunoscu — Emily Bronson, președinta Consiliului — se uită prin sală și apoi se îndreptă spre masa lui Nicole. Tocmai se făcuse o mutare: Ellie și doctorul Blue fuseseră înlocuiți de octopăianjenul Milky și partenera lui, o femeie cu o înfățișare plăcută, între două vârste, pe nume Margaret.

— Vai, Margaret Young, sunt uimită că te văd aici, spuse Emily Bronson. Probabil n-ai auzit că aseară Consiliul a prelungit boicotul.

Cei doi bărbați care intraseră în sală cu doamna Bronson, dintre care unul era Garland, cel cu incidentul de la bazinul de înot, o urmaseră la masa lui Nicole. Toți trei stăteau în picioare lângă Margaret.

— Emily… îmi pare rău, răspunse Margaret cu ochii în jos. Dar știi cât de mult îmi place bridge-ul.

— Aici sunt în joc mai multe, replică Emily Bronson.

Ellie se ridicase de la o masă alăturată și acum apela la Marele Bloc să pună capăt discuției care întrerupsese jocul. Dar Emily Bronson i-o luă înainte.

— Voi toți, spuse ea cu glas puternic, dați dovadă de lipsă de loialitate aflându-vă aici. Dacă plecați acum, Consiliul va trece cu vederea acest lucru. Dacă totuși rămâneți aici după ce ați fost avertizați…

Marele Bloc interveni și o informă pe doamna Bronson că ea și prietenii ei strică într-adevăr jocul. Cei trei se întoarseră să plece; mai mult de jumătate dintre jucătorii oameni se ridicară să plece și ei.

— E absurd! spuse un glas cu o claritate și o forță uluitoare.

Nicole stătea în picioare, rezemându-se cu o mână de masă.

— Așezați-vă la loc, spuse ea pe același ton. Nu vă lăsați terorizați de o instigatoare.

Toți jucătorii de bridge se întoarseră la locurile lor.

— Gura, babo! zise mânioasă Emily Bronson. Asta nu te privește pe tine.

Marele Bloc o escortă, împreună cu însoțitorii ei, afară.

— Nu aveți nici o idee, nu-i așa, doamnă Wakefield, ce sunt obiectele astea?

— Pot doar să fac presupuneri, la fel ca tine, Maria, răspunse Nicole. Probabil că sunt articole care aveau un înțeles anume pentru mama ta. La vremea respectivă am crezut că cilindrul de argint implantat sub pielea mamei tale era vreun fel de identificator folosit în grădina zoologică, dar cum nimeni din personalul administrativ al grădinii zoologice n-a supraviețuit bombardamentului, e foarte puțin probabil să putem verifica ipoteza mea.

— Ce este o „ipoteză”? întrebă fata.

— O presupunere sau o explicație pentru ceva ce s-a întâmplat, când nu există suficiente dovezi care să ducă la răspunsuri certe. Apropo, trebuie să recunosc că engleza ta este absolut impresionantă.

— Mulțumesc, doamnă Wakefield.

Stăteau împreună în holul comun aflat chiar lângă puntea de observație și beau suc de fructe. Cu toate că Nicole se afla deja de o săptămână în Grand Hotel, aceasta era prima dată când discuta în particular cu fata pe care o găsise cu șaisprezece ani în urmă printre ruinele grădinii zoologice a octopăianjenilor.

— Mama mea chiar era frumoasă? întrebă Maria.

— Era izbitoare, țin minte, deși n-am văzut-o prea bine la lumina slabă. Părea să aibă părui, tenul și ochii la fel ca tine și era de talie medie. Să fi

avut treizeci și cinci de ani, poate mai puțin.

— Și tata? întrebă Maria.

— N-am văzut nimic care să-i confirme existența, răspunse Nicole. Firește, date fiind împrejurările, n-am cercetat cu atenție… Este posibil ca el să fi umblat prin Domeniul Alternativ în căutare de ajutor. Bombele culcaseră la pământ gardul care împrejmuia locul vostru. În dimineața următoare, când ne-am trezit, mi-am făcut griji că poate tatăl tău te caută, dar mai târziu, judecând după ceea ce văzusem în adăpostul vostru, m-am convins că tu și mama ta trăiați singure.

— Așadar, ipoteza dumneavoastră este că tata murise deja? întrebă cu timiditate Maria.

— Nu, nu neapărat, răspunse Nicole. N-aș fi atât de categorică… Doar că nu părea să mai fi locuit și altcineva în adăpostul vostru de câtva timp.

Maria luă o gură de suc și, timp de câteva minute, la masă domni tăcerea.

— Într-una din serile trecute, când stăteam de vorbă cu Max și Eponine, mi-ați spus, doamnă Wakefield, că presupuneți că octopăianjenii au răpit-o pe mama sau poate pe ambii mei părinți, cu mult timp înainte, dintr-un loc numit Avalon… N-am priceput bine ce spuneați…

Nicole îi zâmbi Mariei.

— Îți apreciez politețea, Maria, spuse ea. Dar cum faci parte negreșit din familie, poți să-mi spui Nicole… Avalon era o așezare în afara Noului Eden, în frigul și întunericul din Platoul Central. La început, guvernul coloniei a creat așezarea pentru a-i ține acolo în carantină pe cei care aveau un virus mortal numit RV-41. După ce a fost construit Avalonul, dictatorul Noului Eden, un bărbat pe nume Nakamura, a convins Senatul că Avalonul e un loc perfect și pentru alți oameni „anormali”, inclusiv cei care protestau împotriva guvernului, cei bolnavi mintal sau retardați…

— Pare să nu fi fost un loc foarte plăcut, comentă Maria. *Benjy a stat acolo mai mult de un an*, se gândi Nicole. *Nu vorbește niciodată despre asta*. Începu să se simtă vinovată că nu petrecuse destul timp numai cu Benjy de când se trezise. *Dar el nu s-a plâns nici măcar o dată*.

Nicole trebui să facă un efort ca să fie atentă la conversația cu Maria. *Nouă, bătrânilor, ne fug gândurile*, își zise ea. *Pentru că multe lucruri pe care le vedem și le auzim ne trezesc amintiri*.

— Am făcut deja unele verificări, spuse Nicole. Din păcate, tot personalul administrativ din Avalon a murit în război… Le-am descris-o pe

mama ta câtorva oameni care au stat destul de mult în Avalon, dar nici un om nu-și amintește de ea.

— Crezi că era bolnavă psihic? întrebă Maria.

— E posibil, răspunse Nicole. Poate că n-o să știm niciodată cu certitudine… Întâmplător, colierul tău este cel mai bun indiciu pe care-l avem cu privire la identitatea mamei tale. Era în mod clar o adeptă a ordinului Bisericii Catolice înființat de Sfântul Michael de Siena… Ellie spune că mai sunt câțiva michaeliți la bord… Am de gând să stau de vorbă cu ei când…

Nicole se opri și se întoarse spre puntea de observație, unde se stârnise agitație. Câțiva oameni și un grup mare de octopăianjeni arătau pe fereastră și gesticulau frenetic. Doi oameni o luară la fugă spre coridorul principal, probabil pentru a-i aduce și pe alții să vadă ce vedeau ei.

Nicole și Maria se sculară de la masă, urcară treptele spre punte și se uitară pe fereastra mare. În depărtare, dincolo de tetraedrul de lumini, o navă spațială uriașă, plată pe partea superioară, asemănătoare cu un avion de transport, se apropia de Baza de Tranzit. Nicole și Maria se uitară în tăcere cum noua navă spațială devine tot mai mare.

— Ce e asta? întrebă Maria.

— Habar n-am, răspunse Nicole.

Puntea de observație se umplu rapid. Ușile se deschideau întruna pe măsură ce alți oameni, octopăianjeni, iguane și chiar o pereche de aviani intrau în sală. Mulțimea începu să le împingă pe Nicole și Maria.

Vehiculul cu partea superioară plată era extrem de lung, mai lung și decât coridoarele de transport care conectau sferele Bazei de Tranzit. Pe suprafața lui erau răspândite mai multe „băsici” transparente. Transportorul uriaș se opri în apropierea unuia dintre vârfurile sferice ale Bazei de Tranzit; din el ieși un tub lung și transparent care intră etanș în sferă.

Puntea era în fierbere. Creaturile de toate felurile se împingeau, căutând să ajungă mai aproape de fereastră. Nicole simți că nu mai are aer și încercă să se dea la o parte din mulțimea înghesuită. Fu împinsă în toate direcțiile și se pierdu de Maria. Un val puternic o prinse dintr-o parte și o izbi de perete. Simți o durere ascuțită în șoldul stâng în urma impactului. Poate că ar fi fost călcată în picioare în învălmășeala care se creă, dacă Marele Bloc și alți roboți n-ar fi intrat în mulțime să restabilească ordinea.

Nicole se simțea foarte rău când Marele Bloc ajunse la ea. Durerea din șold era insuportabilă. Nu putea să meargă.

— Asta e doar o latură a bătrâneții, spuse Vulturul. Trebuie să fii mai atentă.

El și Nicole se aflau singuri în cameră. Ceilalți se duseseră la micul dejun.

— Nu-mi place să fiu fragilă, spuse Nicole. Și nu-mi place nici să stau și să nu fac nimic, de teamă să nu pățesc ceva.

— Șoldul ți se va vindeca, spuse Vulturul. Dar o să mai dureze. Ai noroc că nu e fracturat. La vârsta ta, un șold fracturat poate face dintr-un om un invalid pe viață.

— Mulțumesc pentru cuvintele de liniștire, spuse Nicole. Bău puțină cafea. Stătea întinsă pe rogojină, cu capul sprijinit de mai multe perne.

— Dar am vorbit destul despre mine… Să trecem la lucruri mai importante… Ce e cu nava aia spațială plată?

— Ceilalți oameni au început deja să-i spună transportor, spuse Vulturul. E un nume foarte potrivit.

Urmă o scurtă tăcere.

— Ei, haide, nu face pe misteriosul cu mine, spuse Nicole. Zac aici, îndopată cu doctorii, și tot mă doare… N-ar trebui să-ți scot informațiile cu cleștele.

— Această fază a operațiunii se va încheia curând, spuse extraterestrul. Unii dintre voi vor fi transferați în transportor, iar ceilalți se vor muta la Baza de Tranzit.

— Și ce se va întâmpla pe urmă? întrebă Nicole. Și cum se hotărăște cine și unde merge?

— Asta încă nu pot să-ți spun, dar îți voi spune că tu ai să mergi la Baza de Tranzit… Dar dacă dezvălui cuiva ceea ce tocmai ți-am împărtășit, pe viitor n-am să-ți mai dau nici o informație în avans… Vrem ca tranziția să decurgă în ordine…

— Voi vreți întotdeauna ca lucrurile să fie ordonate… și, drept să-ți spun, mi-ai dat informații tare importante.

— Tu știi mai mult decât oricine.

— Mare scofală, bombăni Nicole și mai luă o gură de cafea. Apropo, nu aveți la Baza de Tranzit vreun doctor magician care să-și treacă bagheta fermecată peste contuzia asta și s-o facă să dispară?

— Nu, dar îți putem da un șold nou, dacă vrei, răspunse Vulturul. Sau un pseudo-șold, cum cred că l-ai numi tu.

Nicole clătină din cap și gemu când își schimbă poziția pentru a pune ceașca de cafea pe podea.

— E groaznic să fii bătrân, spuse ea.

— Îmi pare rău, spuse Vulturul, pregătindu-se să plece. Am să trec pe la tine ori de câte ori am să pot…

— Înainte să pleci, mai am o treabă cu tine… Nai mi-a cerut să te rog să intervii în favoarea lui Galileo… Ar vrea ca el să revină în familie.

— Asta nu mai are importanță acum, spuse Vulturul în timp ce pleca. În patru sau cinci zile nu veți mai fi aici… La revedere, Nicole. Să nu încerci să mergi — folosește scaunul cu rotile pe care ți l-am adus. Șoldul nu ți se va vindeca decât dacă n-ai să-ți lași greutatea pe el.

5

Era dimineață devreme, înainte ca majoritatea oamenilor să se fi trezit. Nicole se afla de o jumătate de oră pe holul lung, exersând comenzile de pe brațul scaunului cu rotile. Era surprinsă că scaunul se poate deplasa atât de repede și silențios. În timp ce trecea pe lângă o serie de săli de conferințe de pe coridor, Nicole se întrebă ce gen de tehnică avansată conținea cutia metalică sigilată de sub scaunul ei. *Lui Richard i-ar fi plăcut la nebunie căruciorul ăsta*, se gândi ea. *Probabil că ar fi încercat să-l desfacă în bucăți*.

Nicole trecu pe lângă câțiva oameni care mergeau repede pe hol, într-o tentativă de înviorare matinală. Râse în sinea ei când doi dintre ei se dădură repede la o parte, făcându-i loc. *Probabil că arăt foarte ciudat*, se gândi ea, *o bătrână cu părul cărunt vâjâind pe hol într-un scaun cu rotile*.

Întoarse chiar după ce trecu pe lângă micul tramvai, în care o mână de oameni se duceau să ia micul dejun. Nicole continuă să apese pe butonul de accelerație de pe brațul scaunului, până ce ajunse să meargă mai repede decât tramvaiul. Oamenii din tramvai se holbau uluiți la ea în timp ce-i depășea. Nicole le zâmbi și le făcu cu mâna. Totuși, câteva minute mai târziu, când la o sută de metri în fața ei se deschise o ușă și două femei ieșiră brusc pe coridor, își dădu seama că nu e în siguranță dacă merge atât de repede. Încetini, amuzată de fiorul de plăcere pe care i-l dăduse viteza.

Apropiindu-se de camera ei, Nicole îl văzu pe Vultur în capătul razei, acolo unde aceasta dădea în inelul care înconjura centrul stelei de mare. Se duse la el.

— S-ar părea că te distrezi, spuse Vulturul.

— Așa e, răspunse Nicole râzând. Scaunul ăsta e o jucărie formidabilă. Aproape că m-a făcut să uit de durerea din șold.

— Ai dormit bine azi noapte? întrebă Vulturul.

— Mult mai bine, mulțumesc, răspunse Nicole. Am dormit pe o parte, cu șoldul lovit în sus, așa cum ne-am înțeles. Nu știu ce mi-ai dat, dar mi-a făcut bine.

Merseră prin zona inelară până la rampa care ducea la holul sau camera de ședere de lângă puntea de observație. Vulturul îi făcu semn să urce

rampa. În cameră stăteau vreo zece octopăianjeni. Vulturul și Nicole aleseră un loc retras.

— Transportorul aproape și-a terminat sarcina la Baza de Tranzit, spuse Vulturul. Peste douăzeci de ore va face o scurtă oprire în apropierea acestui vehicul, pentru a mai lua câțiva pasageri… Voi anunța după masa de prânz cine va trece în Transportor.

Extraterestrul se întoarse și se uită la Nicole cu ochii lui de un albastru intens.

— S-ar putea ca unora dintre oameni să nu le placă anunțul meu… După ce s-a luat decizia ca specia voastră să fie împărțită în două grupuri, mi-am dat seama imediat că va fi imposibil ca împărțirea să se facă în așa fel încât să mulțumească pe toată lumea… Aș vrea să mă ajuți să realizez acest lucru cu cât mai puține probleme.

Nicole studie fața și ochii extraordinari ai însoțitorului său extraterestru. Își aminti că mai văzuse cândva o expresie asemănătoare pe fața Vulturului. *Demult, la Baza de Tranzit, când mi-a cerut să înregistrez acel mesaj video*.

— Și ce trebuie să fac? întrebă Nicole.

— Am hotărât să acordăm acestui proces un grad de flexibilitate. Cu toate că toți indivizii de pe lista de transfer în Transportor *trebuie* să accepte mutarea, vom permite ca unii dintre cei care sunt destinați să meargă la Baza de Tranzit să solicite reconsiderarea situației lor. Cum între cele două vehicule nu vor exista interacțiuni, n-am vrea să forțăm, în cazul unor puternice legături sentimentale, de exemplu, să…

Nicole îl întrerupse:

— Vrei să spui că această divizare ar putea să despartă pe viață unele familii?

— Da, ar putea, răspunse Vulturul. În câteva cazuri, un soț va trece în transportor, iar celălalt soț va merge la Baza de Tranzit. Tot așa, există și unele cazuri în care părinții vor fi despărțiți de copiii lor…

— Doamne! exclamă Nicole. Cum naiba poți decide tu, sau oricine altcineva, în mod arbitrar, să desparți un soț și o soție care au ales să trăiască împreună, și să te mai aștepți și să fie fericiți?… O să ai noroc dacă nu se iscă o revoltă pe scară largă după ce faci anunțul.

Vulturul ezită câteva secunde.

— Procesul nostru nu are nimic arbitrar, spuse în cele din urmă extraterestrul. Timp de mai multe luni am studiat cu grijă marele volum de date privitoare la fiecare creatură care trăiește în prezent în steaua de mare.

Înregistrările includ și informații complete din toți anii petrecuți în Rama… Cei care au fost desemnați pentru transferul în Transportor nu întrunesc, dintr-un motiv sau altul, criteriile necesare mutării la Baza de Tranzit.

— Și care anume sunt criteriile alea? întrebă repede Nicole.

— Pot să-ți spun acum doar că Baza de Tranzit va presupune un mediu de viață caracterizat prin interacțiunea dintre specii… Acei indivizi cu adaptabilitate limitată au fost trecuți pe lista pentru Transportor.

După câteva secunde, Nicole spuse:

— Din ceea ce spui, am impresia că unii oameni din Grand Hotel au fost respinși din anumite motive, n-au fost găsiți „acceptabili”…

— Dacă-ți înțeleg bine formularea, o întrerupse Vulturul, tu insinuezi că împărțirea în cele două grupuri este făcută în baza meritelor. Nu e chiar așa. Noi suntem convinși că majoritatea celor din fiecare grup vor fi, pe termen lung, mai fericiți în mediul pentru care au fost destinați.

— Chiar și fără soți sau copii? întrebă Nicole încruntată. Uneori mă întreb dacă ați observat cu adevărat ce motivează specia umană. „Legăturile sentimentale”, ca să folosesc vorbele tale, sunt de regulă cel mai important element component al fericirii oamenilor…

— Știm, spuse Vulturul. Am revăzut în mod special fiecare caz în care familiile vor fi despărțite în urma transferului și, ca urmare, am făcut unele modificări. După judecata noastră, divizările de familii care au rămas, și care nu-s atât de multe pe cât s-ar putea înțelege din discuția asta, sunt toate susținute de datele obținute pe durata procesului de observare.

Nicole se uită lung la Vultur și clătină din cap cu putere.

— De ce nu s-a pomenit niciodată până acum de această divizare?… În toate discuțiile despre transferul iminent n-ai sugerat, nici măcar o dată, că urmează să fim împărțiți în două grupuri…

— Ne-am decis abia de curând. Amintește-ți că intervenția noastră în evenimentele din Rama ne-a obligat să ne revizuim planurile inițiale și să adoptăm un regim neprevăzut. O dată ce a devenit clar că se va impune o oarecare divizare, n-am vrut să tulburăm starea de spirit a…

— Aiurea! îl întrerupse brusc Nicole. Nu cred o clipă asta. *Ai știut* de mult ce urmează să faci… Pur și simplu n-ai vrut să auzi nici o obiecție…

Folosind comenzile de pe brațul scaunului, Nicole se întoarse cu spatele la Vultur.

— Nu, spuse ea cu fermitate, n-am să-ți fiu complice în problema asta… Și sunt supărată pentru că mi-ai compromis integritatea,

nespunându-mi adevărul mai înainte…

Apăsă pe butonul de accelerație și porni spre coridorul principal.

— Nu pot face nimic ca să te răzgândești? întrebă Vulturul, urmând-o.

Nicole se opri.

— Într-un singur caz te-aș ajuta… Explică diferențele dintre cele două moduri de viață și lasă pe fiecare individ din fiecare specie să decidă singur unde să trăiască.

— Mă tem că nu putem face asta, spuse Vulturul.

— Atunci nu conta pe mine, spuse Nicole punând din nou în mișcare căruciorul.

Nicole ajunse la ușa camerei ei într-o stare de spirit proastă.

— Mama și Patrick vă caută pe-afară, spuse Kepler văzând-o intrând pe ușă. Erau îngrijorați că nu v-au găsit pe hol.

Benjy ieși din baie, înfășurat doar într-un prosop.

— Bună, ma-ma, spuse el cu un zâmbet larg. Observă expresia de nemulțumire de pe fața lui Nicole și veni repede lângă ea.

— Ce s-a întâm-plat? întrebă el. Te-ai rănit iar?…

— Nu, Benjy, spuse Nicole. N-am pățit nimic. Doar că am avut o discuție tulburătoare cu Vulturul.

— Des-pre ce? întrebă Benjy, luându-i mâna.

— Am să-ți spun mai târziu, răspunse Nicole după o scurtă ezitare. După ce te îmbraci.

Benjy zâmbi și-și sărută mama pe frunte înainte de a se întoarce în baie. Golul din stomac pe care Nicole îl simțise în timpul conversației cu Vulturul reveni. *O, Dumnezeule*, se gândi ea brusc, *nu Benjy! Vulturul va încerca precis să-mi spună că vom fi despărțiți de Benjy*. Își aduse aminte de comentariul Vulturului legat de „adaptabilitatea limitată” și intră în panică. *Nu acum. Te rog, nu acum, după tot acest timp*.

Nicole se gândi la un moment anume din anii trecuți, când familia ei fusese pentru prima dată la Baza de Tranzit. Ea era singură în dormitor. Benjy intrase ezitant ca să afle dacă e bine venit pentru a se alătura familiei în călătoria de întoarcere în sistemul solar. Fusese extrem de fericit că nu va fi despărțit de mama sa. *Deja a suferit destul*, își spuse Nicole, amintindu-și de trimiterea lui Benjy la Avalon în timp ce ea se afla în închisoarea din Noul Eden. *Vulturul trebuie să știe asta, dacă a studiat cu adevărat toate datele*.

În ciuda încercărilor de a-și păstra calmul, Nicole nu reuși să înăbușe amestecul de teamă și neputință care o cuprindea. *Aș fi preferat să mor în somn*, se gândi ea cu amărăciune, temându-se de ce era mai rău. *Nu pot să-i spun adio lui Benjy acum. I-ar frânge inima. Și mie*.

O lacrimă solitară i se rostogoli pe obraz.

— Vă simțiți bine, doamnă Wakefield? întrebă îngrijorat Kepler.

— Da, Kepler, mulțumesc, răspunse Nicole ștergându-și fața cu dosul mâinii. Noi, bătrânii, suntem foarte emotivi.

Se auzi o bătaie în ușă. Kepler se duse să deschidă. Patrick și Nai intrară în cameră urmați de Vultur.

— Mamă, l-am găsit pe acest prieten al tău pe hol, spuse Patrick după ce o sărută. Ne-a spus că ați avut o discuție… Nai și cu mine eram îngrijorați…

Vulturul veni lângă Nicole.

— Mai era un subiect pe care voiam să-l discut cu tine, spuse el. Ai putea să vii cu mine afară două minute?

— Cred că n-am de ales, răspunse Nicole. Dar n-am să mă răzgândesc…

Un tramvai plin trecu pe lângă ei tocmai când ieșeau din cameră.

— Despre ce e vorba? întrebă nerăbdătoare Nicole.

— Voiam să te informez că toate manifestările speciei sesile, precum și avianii rămași fac parte din grupul care este transferat în Transportor în seara asta. Dacă, așa cum mi-ai spus o dată în timpul unei scurte conversații pe care am avut-o după ce te-ai trezit aici, tot mai vrei să interacționezi cu sesila pentru a experimenta ce ți-a descris Richard…

— Spune-mi mai întâi altceva, îl întrerupse Nicole, apucându-l de braț cu o forță surprinzătoare. Benjy și cu mine vom fi despărțiți în această scindare pe care ai de gând s-o anunți în după-amiaza asta?

Vulturul ezită câteva secunde.

— Nu, nu veți fi despărțiți, spuse el în cele din urmă. Dar n-am voie să-ți dau detalii…

Nicole scoase un oftat de ușurare.

— Îți mulțumesc, spuse ea simplu, reușind să schițeze un zâmbet.

Urmă o tăcere prelungită. Apoi Vulturul zise:

— N-ai să mai ai acces la sesile după…

— Da, da, spuse Nicole. E o idee grozavă. Îți mulțumesc foarte mult… Mi-ar plăcea să-i prezint unei sesile omagiile mele… După ce iau micul

dejun, bineînțeles.

Roboții mai mici erau mult mai vizibili în raza care găzduia avianii și sesilele. Raza era împărțită în mai multe sectoare prin intermediul unor pereți care se înălțau de la podea până în tavan. Capetele pătrate păzeau intrările și ieșirile acestor sectoare și, de asemenea, erau postate în fiecare stație de tramvai.

Avianii și sesilele trăiau în partea din fund a razei, în ultimul separeu. Când Vulturul și Nicole ajunseră acolo, intrarea era păzită de un robot și un avian. Vulturul sporovăi și țipă ca răspuns la o serie de întrebări puse de avian. După ce intrară, o mirmipisică se apropie de ei și începu să comunice cu Vulturul în rafale de sunete de înaltă frecvență care ieșeau dintr-un mic orificiu circular situat sub ochii ei ovali, de un maro închis, lăptos. Nicole se minună de acuratețea răspunsului fluierat al Vulturului. De asemenea, se uită fascinată cum a doua pereche de ochi ai mirmipisicii, aflată în vârful a două coarne ca de melc înălțate deasupra frunții, lungi de aproximativ doisprezece centimetri, continua să pivoteze și să supravegheze spațiul din jur. După ce încheiară conversația, creatura cu șase picioare, asemănătoare cu o furnică uriașă atunci când stătea nemișcată, o luă la fugă pe hol cu viteza și grația unei feline.

— Ele știu cine ești, spuse Vulturul. Sunt încântate că ai venit în vizită.

Nicole se uită la însoțitorul ei.

— De unde mă cunosc? întrebă ea. Am văzut doar ocazional câteva și n-am comunicat…

— Pentru ființele din specia asta, soțul tău e un zeu… Dacă n-ar fi fost el, nici una dintre ele nu era aici. Te cunosc din imaginile din memoria lui…

— Cum e posibil? întrebă Nicole. Richard a murit acum șaisprezece ani…

— Dar amintirea perioadei cât a stat la ele este păstrată cu grijă în memoria lor colectivă, spuse Vulturul. Fiecare mirmipisică iese din cantalupul ei cu cunoștințe importante despre elementele cheie ale culturii și istoriei speciei… Procesul embrionar care are loc în cantalup nu asigură doar hrana fizică pentru ființa în creștere și dezvoltare, ci în plus transferă informații vitale direct în creierul mirmipisicii fără experiență.

— Vrei să spui că aceste creaturi își încep educația *înainte* de a se naște? Și că în cantalupii pe care îi mâncam pe vremuri se găsesc stocate

cunoștințe care sunt implantate, cumva, în mințile mirmipisicilor nenăscute?

— Exact, răspunse Vulturul. Nu văd de ce ești atât de uimită. Din punct de vedere fizic, aceste creaturi nu sunt nici pe departe atât de complicate ca specia ta. La oameni, procesul de dezvoltare embrionară este mult mai subtil și mai complicat decât al lor. Nou-născuții voștri sosesc pe lume cu un bagaj uluitor de calități și aptitudini fizice. Totuși, pruncii voștri depind de ceilalți membri ai speciei atât pentru supraviețuire, cât și pentru educație. Mirmipisicile se nasc „mai deștepte" și prin urmare mai independente, dar au un potențial mult mai mic de dezvoltare intelectuală.

Auziră amândoi un sunet strident venind de la o mirmipisică aflată la vreo cincizeci de metri pe coridor.

— Ne cheamă, spuse Vulturul.

— Richard nu mi-a spus că aceste creaturi conservă informații de la generație la generație, spuse Nicole punându-și în mișcare scaunul cu rotile.

— Nu știa, spuse Vulturul. Și-a dat seama care este ciclul lor metamorfic și că mirmipisicile transferă informații unei rețele neurale, sau pânze de păianjen, sau cum s-o numi manifestarea finală… Dar nici n-a bănuit că elementele cele mai importante ale acestor informații colective sunt și ele stocate în cantalupi și transferate generației următoare… Fără doar și poate, e un mecanism de supraviețuire foarte puternic.

Nicole se simțea fascinată de ceea ce auzea. *Ce-ar fi dacă și copiii oamenilor s-ar putea naște cunoscând deja elementele esențiale ale istoriei și culturii noastre*? se gândi ea. *Dacă ceva precum placenta ar conține, informă comprimată, suficiente informații… Sună imposibil, dar se poate. Dacă cel puțin o creatură poate face așa ceva, atunci, până la urmă…*

— Ce cantitate de informații e transmisă prin cantalupi la nou născuții speciei? întrebă Nicole în timp ce se apropiau de mirmipisică.

— Aproximativ o miime din unu la sută din informațiile prezente într-un specimen pe deplin matur, ca acela în care a stat Richard. Principala funcție a manifestării finale a speciei este să manevreze, să proceseze și să comprime datele într-un pachet, pentru includerea în cantalupi. Încă mai studiem cum anume funcționează acest proces de administrare a datelor… Rețeaua neurală pe care o vei întâlni în câteva minute a fost inițial doar o felie subțire de materie, conținând date critice comprimate cu ajutorul a ceea ce trebuie să fie un algoritm genial… Noi am estimat că în micul cilindru pe care l-a adus Richard în New York cu ani în urmă se afla un

conținut de informații echivalent cu capacitatea de memorare a o sută de creiere de oameni adulți.

— Uimitor! spuse Nicole, clătinând din cap.

— Și ăsta e numai începutul, spuse Vulturul. Fiecare din cei patru cantalupi cărați de Richard avea propriul set de date comprimate, cu mici diferențe, aș adăuga. Ei au germinat toți, transformându-se în mirmipisici în grădina zoologică a octopăianjenilor. Rețeaua neurală conține acum și toate acele experiențe… Cred că te așteaptă o adevărată aventură.

Nicole opri scaunul cu rotile.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme toate astea? Aș fi putut să petrec mai mult timp…

— Mă îndoiesc, o întrerupse Vulturul. Prioritatea ta era să restabilești legăturile cu propria ta specie… Nu cred să fi fost pregătită pentru asta mai devreme.

— Mă manipulezi controlând ceea ce văd și trăiesc, spuse Nicole fără ranchiună.

— Poate, răspunse Vulturul.

În mod surprinzător, Nicole se simți cuprinsă de teamă când întâlni de aproape rețeaua neurală. Vulturul și ea se aflau într-o încăpere foarte asemănătoare cu cea în care locuia Nicole în raza ocupată de oameni. În spatele lor, lângă perete, stăteau două mirmipisici. Rețeaua sau țesătura sesila ocupa cam cincisprezece la sută din cameră, în spate, în colțul din dreapta. În mijlocul materialului alb, dens și moale era un gol exact cât să încapă Nicole și scaunul ei cu rotile. La cererea Vulturului, Nicole își suflecă mânecile cămășii și-și ridică fusta până deasupra genunchilor. Apoi, cu oarecare emoție, spuse:

— Presupun că ea se așteaptă să intru în acel spațiu, ca apoi să-și înfășoare filamentele în jurul corpului meu.

— Da, spuse Vulturul. O mirmipisică i-a spus să-ți dea drumul când ai să-i ceri. Eu voi sta tot timpul aici, dacă asta te liniștește cât de cât.

Nicole încă mai ezita să intre în rețea.

— Richard mi-a spus că e nevoie de mult timp ca să înceapă adevărata comunicare…

— Asta nu va fi o problemă acum, răspunse Vulturul. În mod sigur, printre informațiile stocate în felia inițială se găseau și date privitoare la metodele care pot fi folosite pentru a comunica eficient cu ființele umane.

— Bine atunci, spuse Nicole trecându-și cu nervozitate mâna prin păr, uite că intru. Urează-mi noroc.

Își dirijă scaunul în golul din rețeaua ca de bumbac, apoi apăsă pe butonul care oprea alimentarea cu energie. În mai puțin de un minut, creatura o înconjură. Nicole nu mai vedea nici măcar conturul Vulturului. Încercă să se liniștească. *Nu-mi va face rău*, își spuse ea în timp ce simțea cum primele sute, apoi mii de firicele se prind de brațele, picioarele, capul și gâtul ei. Așa cum se aștepta, densitatea cea mai mare a firelor era în jurul capului ei. Își aminti ce-i spusese Richard. *Filamentele erau incredibil de subțiri, dar cred că dedesubt aveau părți foarte ascuțite. Nici măcar nu mi-am dat seama că se înfipseseră bine în straturile exterioare ale pielii mele până n-am încercat să desprind unul*.

Nicole se uită lung la o anume masă de fire aflată cam la un metru distanță în fața ei. În timp ce acest ganglion înainta încetișor înspre ea, celelalte elemente din țesătura delicată își schimbau poziția. O trecu un fior rece pe șira spinării. Mintea ei acceptă, în sfârșit, că rețeaua care o înconjura era o ființă vie. După doar câteva momente apărură imaginile.

Își dădu seama imediat că sesila îi citea memoria. Prin minte îi trecură fulgerător imagini din propriul trecut, nici una zăbovind suficient de mult pentru a provoca o emoție. Imaginile veneau în ordine — o amintire din copilărie, ceva legat de pădurea din spatele casei ei din suburbia pariziană Chilly-Mazarin era urmată de o imagine a Mariei râzând cu poftă la o poveste spusă de Max. *Ăsta e stadiul transferului de date*, se gândi Nicole amintindu-și analiza pe care o făcuse Richard timpului petrecut în rețeaua neurală. *Creatura îmi copiază memoria într-a ei. Într-un ritm foarte rapid*. Se întrebă fugitiv ce naiba avea să facă sesila cu toate imaginile din memoria ei. Apoi, brusc, cu ochii minții, îl văzu extrem de clar pe Richard într-o încăpere mare care avea pe pereți o frescă uriașă, incompletă. Viziunea deveni un set de imagini în mișcare. Fiecare cadru în parte avea o claritate uluitoare. Nicole avea senzația că se uită la un televizor color amplasat undeva în creierul ei. Vedea până și detaliile picturii murale. Sub ochii ei, o mirmipisică îi îndrepta lui Richard atenția spre anumite teme. De jur împrejurul camerei, alte douăsprezece mirmipisici schițau sau pictau secțiunile neterminate ale frescei.

Opera de artă era superbă. Ea fusese creată pentru a-i da lui Richard informații despre cum putea el să ajute specia extraterestră să supraviețuiască. O parte a frescei alcătuia un manual de biologie, care

explica în imagini cele trei manifestări ale speciei (cantalup, mirmipisică și sesila sau rețeaua neurală) și relațiile dintre ele. Imaginile pe care le vedea Nicole erau atât de vii încât se simțea transportată în camera în care fusese Richard. De aceea, fu uimită când filmul pe care-l urmărea în minte trecu brusc la niște imagini pe sărite, fără legătură, ca apoi să prezinte tabloul despărțirii dintre Richard și ghidul său mirmipisică.

Richard și mirmipisica se aflau într-un tunel de la baza cilindrului maro. Filmul zăbovi fermecător asupra fiecărui detaliu al acestei despărțiri. Bărbosul Richard arăta incomodat de cei patru cantalupi grei pe care-i ducea, plus cele două ouă pieloase de avian și cilindrul cu materie sesilă din rucsacul din spate. Dar chiar și Nicole, văzând hotărârea din ochii lui Richard în timp ce ieșea din habitatul mirmipisicesc condamnat la pieire, înțelese de ce el era un mare erou pentru această specie. *Și-a riscat viața pentru a le salva de la dispariție*, se gândi ea.

Alte imagini îi inundară mintea, scene din grădina zoologică a octopăianjenilor evocând evenimentele de după germinarea cantalupilor duși de Richard în New York. Nicole nu se uită prea atentă la aceste imagini, în ciuda clarității lor. Se gândea tot la Richard. *De când m-am trezit aici, nu mi-am permis să mă las cuprinsă de dorul de tine,pentru că am considerat că ar fi fost o dovadă de slăbiciune. Acum, văzându-ți chipul cu atâta claritate și amintindu-mi tot ce ne-a legat, îmi dau seama cât e de caraghios să-mi impun să nu mă gândesc la tine. Dacă le supraviețuim celor pe care i-am iubit, de ce n-ar fi o sursă de plăcere perfect acceptabilă evocarea părților luminoase ale acelei iubiri*?

O imagine reprezentând trei ființe umane — un bărbat, o femeie și un bebeluș — trecu fulgerător prin mintea lui Nicole, atrăgându-i atenția. Mai că strigă cu voce tare: *Stai așa! Dă înapoi. Vreau să văd asta*. Rețeaua neurală nu îi citi mesajul; continuă să deruleze imagini. Nicole lăsă la o parte gândurile legate de Richard și se concentră cu atenție asupra imaginilor care apăreau pe ecranul televizorului din creierul ei.

Peste nici un minut văzu din nou acel trio, trecând cu administratorul grădinii zoologice al octopăianjenilor prin fața zonei care adăpostea mirmipisicile. Maria era în brațele mamei sale. Tatăl ei, un bărbat frumos și brunet cu tâmplele încărunțite, își târâia un picior de parcă ar fi fost rupt. *Nu l-am mai văzut niciodată pe bărbatul ăsta*, se gândi Nicole. *L-aș fi ținut minte*.

Nu mai apărură alte imagini cu Maria sau cu părinții ei. Succesiunea de tablouri care gonea prin mintea lui Nicole arătă transferarea mirmipisicilor în alt loc, departe de grădina zoologică și de Orașul de Smarald, cu ceva timp înainte de începerea bombardamentelor. Nicole presupuse că ultimele secvențe care-i erau arătate avuseseră loc în timpul când oamenii și octopăianjenii din Rama dormeau. *Nu mult după aceea*, se gândi Nicole, *dacă înțelegem corect ciclul lor de viață, cele patru mirmipisici care au rezultat din cantalupii lui Richard au devenit materie sesilă. Cu toate aceste amintiri în stare intactă*.

Tablourile din mintea ei se schimbară total. Acum Nicole vedea niște imagini despre care era încredințată că provin de pe planeta natală a sesilelor. Își aminti că Richard îi descrisese aceste imagini cât stătuseră în New York, după evadarea ei din Noul Eden.

Nicole își pusese în mod intenționat mâna dreaptă lângă blocul de comenzi de pe brațul scaunului cu rotile, atunci când intrase în rețea. Apăsă pe butonul de pornire și apoi pe cel de mers înapoi; sesila înregistră imediat ușoara mișcare a scaunului. Imaginile încetară instantaneu și firele creaturii se retraseră.

6

A doua zi, cu o oră înaintea începerii perioadei de masă, o parte a unui perete din fiecare apartament din steaua de mare se transformă într-un mare ecran de televizor. Rezidenții fură informați că peste treizeci de minute se va face un anunț important.

În timp ce se uitau, Max îi spuse lui Nicole:

— Asta e numai a treia oară când avem un fel de transmisiune generală. Prima a fost imediat după ce am sosit aici, iar a doua când s-a decis să se recurgă la zone de locuit separate sau, astfel spus, la segregare.

— Ce-o să se întâmple acum? întrebă Marius.

— Bănuiesc că o să aflăm detaliile mutării, răspunse Max. Cel puțin, ăsta e zvonul dominant.

La ora anunțată, pe monitor apăru chipul Vulturului.

— Anul trecut, când ați fost treziți și mutați din Rama, spuse Vulturul, transmițând simultan același mesaj în culori care i se mișcau pe frunte, v-am spus că acest vehicul nu va fi căminul vostru permanent. Acum suntem pregătiți să vă transferăm în alte locații, unde condițiile voastre de trai vor fi considerabil mai bune.

Vulturul făcu o pauză de câteva secunde înainte de a continua.

— Nu toți veți fi transferați în același loc. Aproximativ o treime din actualii rezidenți ai stelei de mare se vor muta în Transportor, acea navă spațială plată, uriașă care staționează de aproape o săptămână în apropierea Bazei de Tranzit. În următoarele câteva ore, Transportorul își va termina treaba la Baza de Tranzit și se va deplasa în direcția aceasta. Aceia dintre voi care vă mutați în Transportor o veți face diseară, după cină… Restul veți fi transferați la Baza de Tranzit în următoarele trei sau patru zile. Nimeni nu va rămâne aici, pe steaua de mare… Aș vrea să subliniez încă o dată că locuințele din ambele locuri vor fi excelente, cu mult superioare celor din acest vehicul.

Vulturul mai făcu o pauză de cincisprezece secunde, ca pentru a da timp auditoriului să reacționeze la ceea ce spusese, după care continuă:

— După încheierea acestui anunț, ecranele de televiziune din fiecare apartament vor afișa în mod repetat lista tuturor creaturilor de la bord, în ordinea numărului de apartament, și locul în care va fi transportat fiecare.

Citirea afișajelor va fi foarte simplă. Dacă numele vostru sau codul de identificare apare pe monitor cu litere negre pe fond alb, veți fi transferați în Transportor. Dacă numele e scris cu litere albe pe fond negru, veți rămâne aici câteva zile și apoi veți fi mutați la Baza de Tranzit… Pentru informarea voastră, în Transportor fiecare specie va avea propria zonă de locuit, de sine stătătoare — separată adică. Nu va exista amestec între specii, exceptând, bineînțeles, aranjamentele simbiotice necesare. Prin contrast…

— Asta ar trebui să-i încânte pe liderii Consiliului, comentă repede Max. De luni întregi se agită pentru separarea completă…

— … viața în Baza de Tranzit va implica activități comune și comunicare regulată între specii… În distribuirea indivizilor în celor două locații, am încercat să-l plasăm pe fiecare dintre voi în mediul care se potrivește cel mai bine cu personalitatea lui. Selecțiile au fost făcute cu grijă, pe baza observațiilor pe care le-am efectuat atât de aici, în steaua de mare, cât și în timpul pe care l-ați petrecut pe Rama… Este important să înțelegeți cu toții că *nu* va exista interacțiune între cele două grupuri după transferare. Pentru a fi sigur că-mi înțelegeți corect spusele, precizez că aceia care se mută diseară pe Transportor nu-i vor mai vedea *niciodată* pe cei care urmează să fie transferați la Baza de Tranzit… Dacă ați fot repartizați pentru Transportor, continuă Vulturul, trebuie să începeți imediat să vă faceți bagajele și să fiți gata de mutare înainte de a veni la cină. Dacă vă numărați printre cei care au fost destinați să se mute la Baza de Tranzit și considerați că repartizarea nu este corespunzătoare, puteți solicita reconsiderarea ei. Diseară, după ce toți rezidenții care au fost selectați să fie transferați în Transportor vor fi ajuns acolo, mă voi întâlni în cantină cu aceia care vor să meargă în Transportor și nu la Baza de Tranzit…. Dacă aveți întrebări, în următoarea oră mă voi afla la biroul cel mare din sala de lângă puntea de observație.

— Ce ți-a spus Vulturul? o întrebă Max.

— Același lucru pe care l-a spus altor douăzeci de oameni din sală care i-au pus aceeași întrebare, răspunse Nicole. Pentru cei repartizați pentru Transportor, nu e posibilă nici o schimbare… Vor fi reconsiderate numai cerințele celor programați pentru transferarea la Baza de Tranzit.

— În acel moment… ăăă, a cedat Nai? întrebă Eponine.

— Da, răspunse Nicole. Până atunci s-a ținut destul de bine. Când a venit la început în apartamentul nostru, după ce s-au afișat listele prima

dată, m-am gândit că e extraordinar de calmă… Probabil, la început a fost convinsă că repartizarea lui Galileo e o greșeală de redactare.

— Înțeleg cum trebuie să se simtă, spuse Eponine. Recunosc că și mie mi-a stat inima-n loc câteva clipe, până am văzut că toți ceilalți suntem pe lista de transfer pentru Baza de Tranzit.

— Pun pariu că Nai nu e singura supărată de felul în care s-au făcut repartizările, spuse Max.

Se ridică și începu să se plimbe prin cameră.

— Treaba asta chiar că e o mizerie, spuse el clătinând din cap. Ce ne-am fi făcut dacă Marius ar fi fost repartizat pentru Transportor?

— E simplu, răspunse repede Eponine. Am fi cerut amândoi să mergem cu fiul nostru.

— Da, spuse Max după un moment de gândire. Cred că ai dreptate.

— Asta discută acum Patrick și Nai, spuse Nicole. Le-au cerut tinerilor să iasă, ca să poată vorbi între patru ochi.

— Credeți că Nai poate face față acestui stres suplimentar atât de curând după… ăă… incident? întrebă Eponine.

— N-are de ales, spuse Max. Le-au mai rămas doar două ore ca să ia o decizie.

— Acum două ore mi s-a părut că se simte mult mai bine, spuse Nicole. E clar că sedativul ușor își făcuse efectul… Cred că pe Nai a speriat-o cel mai mult propria izbucnire.

— Chiar l-a atacat pe Vultur? întrebă Eponine.

— Nu… Un robot a imobilizat-o imediat după ce a țipat, spuse Nicole. Dar își pierduse controlul… ar fi putut face orice.

— Fir-ar a dracului de treabă! exclamă Max. Dacă cineva mi-ar fi spus cât am stat în Orașul de Smarald că Nai e capabilă de violență, i-aș fi spus…

Nicole îl întrerupse.

— Numai un părinte poate să înțeleagă sentimentele puternice pe care le are o mamă când e vorba de copilul ei. Nai se simțea frustrată de luni întregi… Nu-i aprob reacția, dar în mod sigur înțeleg…

Nicole se opri. Bătaia din ușă se repetă. Câteva secunde mai târziu, Patrick intră în cameră.

— Mamă, trebuie să vorbesc cu tine.

— Eu și Eponine ieșim pe hol, spuse Max. E bine așa?

— Mulțumesc, Max… Da, v-aș fi recunoscător, spuse Patrick cu greu.

Nicole nu-l mai văzuse atât de supărat.

— Nu știu ce să fac, spuse Patrick de îndată ce rămase singur cu Nicole. Totul se întâmplă atât de repede… nu cred că Nai judecă limpede, dar se pare că nu sunt în stare…

Glasul i se stinse.

— Mamă, ea vrea ca noi *toți* să solicităm reconsiderare. Toți. Tu, eu, Kepler, Maria, Max… Toți… Spune că altfel Galileo se va considera abandonat.

Nicole își privi fiul. Patrick mai avea puțin și plângea. *N-a trăit destul pentru a face față unei crize ca aceasta*, se gândi ea. *A fost treaz numai zece ani și ceva*.

— Ce face Nai acum? întrebă ea cu blândețe.

— Meditează, răspunse Patrick. Spunea că asta o va calma și-i va vindeca spiritul… Și-i va da tărie…

— Se așteaptă ca tu să ne convingi pe noi ceilalți?

— Da… Dar, mamă, Nai nici măcar nu s-a gândit că cineva ar putea să nu fie de acord cu propunerea ei. N-are nici o îndoială că asta trebuie să facem.

Durerea lui Patrick era evidentă.

— Tu ce crezi că ar trebui să facem? întrebă Nicole după o perioadă de tăcere.

— Nu știu, răspunse Patrick începând să se plimbe cu pași mari prin cameră. Ca toți ceilalți, de îndată ce lista a fost afișată, am remarcat că toți membrii activi ai Consiliului sunt transferați în Transportor, la fel și majoritatea oamenilor care au fost luați din camerele normale de locuit. Oamenii care ne plac și pe care îi respectăm, precum și majoritatea octopăianjenilor, merg la Baza de Tranzit… Dar o înțeleg pe Nai. Nu poate suporta gândul că Galileo va fi izolat, rupt definitiv de singurul sistem de sprijin pe care l-a cunoscut…

Ce-ai face în locul lui Nai? o întrebă pe Nicole un glas lăuntric. *Tu n-ai intrat în panică azi, când te-ai temut că ai putea fi despărțită de Benjy*?

— Vrei să vorbești cu ea, mamă, după ce termină meditația? o rugă Patrick. Pe tine te va asculta. Nai a spus întotdeauna că are mare respect pentru înțelepciunea ta.

— Vrei să-i spun ceva anume? întrebă Nicole.

— Spune-i… zise Patrick frângându-și mâinile, Spune-i că nu are ea căderea să decidă ce e mai bine pentru toți cei din grupul nostru. Ea trebuie

să se concentreze pe propriile hotărâri.

— E un sfat bun, spuse Nicole. Spune-mi, Patrick, te-ai hotărât ce ai să faci dacă Nai decide să meargă în Transportor și noi ceilalți nu o urmăm?

— Da, mamă, spuse încet Patrick. Voi merge cu Nai și Galileo.

Nicole își parcă scaunul cu rotile într-un colț în fața ferestrei de observație. Era singură, așa cum solicitase. După-amiaza fusese atât de plină de emoții încât se simțea secătuită. La început, Nicole se gândise că întâlnirea ei cu Nai a decurs foarte bine. Nai îi ascultase cu atenție sfaturile, fără să comenteze. De aceea rămase uluită o oră mai târziu când Nai, spumegând de mânie, o înfruntase de față cu Max, Eponine și Ellie. De fapt, îi înfruntase pe toți.

— Patrick mi-a spus că *nici unul* dintre voi n-o să meargă cu noi, spusese Nai. Acum văd cum îmi este răsplătit devotamentul constant din toți acești ani… Mi-am smuls băieții din căminul lor din loialitate față de voi, prietenii mei… I-am lipsit pe Galileo și Kepler de o copilărie normală din respect și admirație pentru tine, Nicole, modelul meu… Iar acum, când vă rog și eu o dată ceva…

— Ești nedreaptă, Nai, spuse cu blândețe Ellie. Noi toți te iubim și suntem profund tulburați de toată treaba asta… Am fi mers cu tine și Galileo dacă am fi considerat…

— Ellie, Ellie, o întrerupse Nai, căzând în genunchi în fața prietenei sale și izbucnind în lacrimi. Ai uitat toate orele pe care le-am petrecut cu Benjy în Avalon?… Da, recunosc că am făcut-o din proprie voință, dar crezi că m-aș fi dedicat atât de mult lui Benjy daca nu era fratele tău și dacă tu nu erai cea mai bună prietenă a mea?… *Te iubesc*, Ellie… Am nevoie de sprijinul tău… Te rog, te rog să vii cu mine. Măcar tu și Nikki…

Și Ellie plânsese. Înainte ca discuția să se termine. nimeni din cameră nu avea ochii uscați. La sfârșit, Nai își ceruse iertare de la fiecare.

Nicole inspiră adânc și se uită pe fereastră. Știa că are nevoie de o pauză. În timpul după-amiezii simțise de două ori dureri în piept. *Nici măcar sondele alea magice nu mă pot proteja dacă n-am eu grijă de mine*,se gândi ea.

Uriașul Transportor staționa acum la doar câteva sute de metri depărtare. Era o operă inginerească uluitoare, mult mai mare decât păruse când era lângă Baza de Tranzit. Nava spațială era parcată lateral, astfel încât pe fereastră se vedea numai o parte din ea. Suprafața de sus a Transportorului era un plan lung și plat, întrerupt pe alocuri doar de mici

grupuri de aparatură și niște cupole transparente sau bășici, cum fuseseră inițial numite, localizate conform unui model ordonat pe lungimea și lățimea planului. Unele cupole erau foarte mari. Una, chiar din fața ferestrei, se înălța la două sute de metri deasupra planului orizontal. Alte cupole erau foarte mici. Pe fereastra de observație se vedeau părți din unsprezece bășici transparente. După-amiaza, în timp ce Transportorul se apropia, fuseseră numărate șaptezeci și opt de cupole.

Burta Transportorului avea o suprafață externă de un gri metalic. Ea se întindea sub „avion” pe o distanță de aproximativ un kilometru, având fundul rotund și lateralele ușor înclinate. De la distanță, burta arăta insignifiantă comparativ cu vasta suprafață plată de cel puțin patruzeci de kilometri lungime și cincisprezece kilometri lățime. Totuși, de aproape se vedea limpede că interiorul structurii cenușii avea un volum enorm.

Sub privirea fascinată a lui Nicole, o indentație mică de pe suprafața laterală a burții cenușii începu să se lungească și deveni un tub rotund care se extindea în direcția opusă Transportorului. Tubul se apropie de steaua de mare și apoi, după câteva corecții minore de poziționare, fu conectat la sasul principal.

Nicole zâmbi în sinea ei. *Încă o zi incredibilă în uimitoarea mea existență*, se gândi ea. Își schimbă poziția scaunului și simți o durere vagă în șold. *Aș vrea să fi putut face ceva pentru Nai.Dar să ceri tuturor să se sacrifice pentru Galileo nu e soluția corectă*.

Simți o atingere pe braț și se întoarse. Era doctorul Blue.

— Cum te simți? întrebă în culori octopăianjenul.

— Acum, mai bine, răspunse Nicole. Dar mai devreme am avut niște momente proaste.

Doctorul Blue o scană pe Nicole cu aparatul de monitorizare.

— Au fost cel puțin două aritmii majore, îi spuse Nicole octopăianjenului. Mi le amintesc foarte clar pe amândouă.

Octopăianjenul doctor studie culorile de pe monitorul aparatului.

— De ce nu m-ai chemat? întrebă el.

— M-am gândit să te chem, răspunse Nicole. Dar s-au petrecut atâtea… Și mi-am închipuit că ai treburile tale…

Doctorul Blue îi dădu un flacon care conținea un lichid albastru deschis.

— Bea asta, spuse octopăianjenul. Îți va limita reacția cardiacă la stresul emoțional în următoarele douăsprezece ore.

— Noi doi vom rămâne împreună după plecarea Transportorului, nu-i așa?… N-am studiat foarte atent partea voastră de listă.

— Da, răspunse doctorul Blue. Un procent de optzeci și cinci la sută din membrii speciei voastre vor fi transferați la Baza de Tranzit. Mai mult de jumătate din octopăianjenii care se mută în Transportor sunt alternativi.

Nicole bău lichidul, apoi întrebă:

— Ce înțelegi din toată afacerea asta cu transferările?

— Noi bănuim că întreg experimentul ăsta a ajuns la un important punct de bifurcație și că cele două grupuri vor fi implicate în activități radical diferite.

Nicole spuse râzând:

— Nu-mi spui nimic precis.

— Nu, într-adevăr, răspunse octopăianjenul.

În cantină se adunară optzeci și patru de oameni și nouă octopăianjeni la ședința de reconsiderare stabilită de Vultur la cinci minute după ce ultimii rezidenți ai stelei de mare programați inițial pentru transferarea în Transportor plecară prin sas. La ședință aveau voie să participe numai cei care solicitaseră în mod oficial reconsiderarea repartizării. Mulți alți membri ai tuturor speciilor mai zăboveau încă pe puntea de observație sau în zonele comune, discutând despre plecare sau așteptând să afle rezultatul ședinței Vulturului.

Nicole se întorsese la postul ei de la fereastra de observație. Stătea în scaunul cu rotile, uitându-se lung la Transportor și reflectând la scenele la care fusese martoră în ultima oră. Cei mai mulți dintre oamenii care plecau aveau o dispoziție festivă, încântați în mod fățiș că nu vor mai trăi printre extratereștri. În pragul sasului fuseseră și câteva despărțiri triste, dar surprinzător de puține.

Galileo fusese lăsat să petreacă zece minute cu familia și prietenii în zona comună. Patrick și Nai îl asiguraseră pe tânăr, care nu prea manifestase vreo emoție, că ei și Kepler, care încă își făcea bagajul, i se vor alătura în Transportor înainte de sfârșitul serii.

Galileo părăsise printre ultimii oameni steaua de mare. Fusese urmat de un mic contingent de aviani și mirmipisici. Materia sesilă și cantalupii rămași fuseseră puși în coșuri mari, cărate de un grup de roboți bloc. *Probabil că n-am să mai văd niciodată vreun membru al speciei voastre*, se

gândise Nicole când avianul care încheia șirul se întorsese și scosese un țipăt de rămas bun adresat privitorilor.

În cantină, Vulturul începu ședința spunând:

— Fiecare dintre voi a solicitat să i se reconsidere repartizarea și să i se permită mutarea în Transportor și nu la Baza de Tranzit… La această oră vreau să vă explic alte două diferențe între mediul de viață din Transportor și cel din Baza de Tranzit. Dacă, după ce cântăriți aceste informații noi, tot mai doriți să vi se schimbe repartizarea, vă vom face pe plac… După cum v-am spus azi după-amiază, în Transportor speciile vor fi complet separate, nu se vor amesteca. Fiecare specie va fi izolată în habitatul său; mai mult decât atât, nu va exista nici un fel de intervenție din partea unei *alte inteligențe*, nici măcar a celei pe care o reprezint, în treburile fiecărei specii. Nici acum, nici altă dată. *Niciodată*. Fiecare specie din Transportor va fi pe cont propriu. Prin contrast, viața în lumea caracterizată prin interacțiunea speciilor de la Baza de Tranzit va fi supravegheată. Nu atât de strict cum a fost pe steaua de mare, totuși, supravegheată. Noi suntem încredințați că supravegherea atentă și monitorizarea sunt esențiale acolo unde trăiesc laolaltă specii diferite… Al doilea factor suplimentar este, poate, cel mai important dintre toți. În Transportor nu va exista reproducere. Toți indivizii care locuiesc în Transportor, din *toate* speciile, vor deveni sterili pe viață. Celor care trăiesc în Transportor li se vor asigura toate elementele necesare unei vieți lungi și fericite, dar nimeni nu va avea voie să se reproducă. Dimpotrivă, la Baza de Tranzit nu va exista nici o restricție privitor la reproducere… Vă rog să mă lăsați să termin, spuse Vulturul când mai mulți membri ai publicului încercară să-l întrerupă cu întrebări… mai aveți două ore să hotărâți… Dacă totuși vreți să fiți transferați în Transportor, nu trebuie decât să vă aduceți bagajele și să-i cereți Marelui Bloc să deschidă sasul…

Pe Nicole n-o surprinse faptul că, acum, Kepler nu mai voia să i se schimbe repartizarea și să meargă în Transportor. De la început tânărului îi fusese greu să se hotărască, și dacă solicitase reconsiderarea, o făcuse numai din loialitate față de mama sa. De atunci, cea mai mare parte a după-amiezii și-o petrecuse cu Maria, pe care se vedea bine că o adoră.

Kepler ceruse ajutorul întregii familii extinse în cazul unei certe cu mama sa, însă nu avu loc nici o dispută. Nai fu de acord că fiul ei nu trebuie lipsit de plăcerea de a fi tată. Ba chiar sugeră, cu mărinimie, că și Patrick

poate să-și reevalueze decizia, dar soțul ei răspunse repede că ea a trecut de vârsta la care să poată avea copii și, în plus, el era deja tată pentru Galileo și Kepler, în multe privințe.

Nicole, Patrick, Nai și Kepler fură lăsați singuri într-un apartament, pentru despărțirea finală. Fusese o zi a lacrimilor și a emoțiilor devastatoare. Toți patru erau epuizați emoțional. Două mame spuneau adio pentru totdeauna fiilor lor. Ultimele lor comentarii avură și ele o asemănare înduioșătoare. Nai îi ceru lui Nicole să-l călăuzească pe Kepler cu înțelepciunea ei. Nicole o rugă pe Nai să-i ofere în continuare lui Patrick dragostea ei necondiționată, lipsită de egoism.

Apoi Patrick ridică ambele bagaje și le aruncă pe umeri. În timp ce Nai și cu el ieșeau pe ușă, Kepler stătea lângă Nicole și o ținea de mână. Abia după ce ușa se închise, Nicole dădu drumul râului de lacrimi. *Adio, Patrick*, se gândi ea cu durere. *Adio Genevieve, Simone și Katie. Adio, Richard*.

7

Visele veneau unul după altul, uneori fără pauză. Henry râdea de ea pentru că e neagră, apoi un coleg de facultate îngâmfat o oprea să facă o greșeală gravă în timpul unei banale operații de amigdale. Nicole mergea pe o plajă cu nisip și deasupra capului ei atârnau nori negri. In depărtare, o siluetă tăcută, cu glugă, îi făcea semn să se apropie. *Asta-i Moartea*, își spuse Nicole în vis. Dar era o glumă sinistră. Când ajunse lângă siluetă și-i atinse mâna întinsă, Max Puckett își scoase gluga și izbucni în râs.

Se târa în genunchi într-o conductă de ciment întunecoasă, de sub pământ. Genunchii ei începuseră să sângereze. *Sunt aici*, spuse glasul lui Katie. *Unde ești*? întrebă Nicole frustrată. *Sunt în spa-te-le tău, ma-mă*, spuse Benjy. Apa începu să umple conducta. *Nu pot să-i găsesc. Nu pot să-i ajut*.

Nicole înotă cu dificultate. Curentul din conductă era puternic. O luă cu el, o scoase afară, deveni un pârâu într-o pădure. Hainele lui Nicole se agățară într-o tufă care atârna peste pârâu. Se ridică în picioare și se eliberă. Porni pe o potecă.

Era noapte. Auzea câteva păsărele și vedea luna deasupra prin câte o spărtură din coroanele copacilor înalți. Poteca șerpuia înainte și înapoi. Ajunse la o bifurcație. *Pe unde s-o iau*? se întrebă Nicole în vis. *Vino cu mine*, spuse Genevieve, ieșind din pădure și luând-o de mână. *Ce cauți aici*? spuse Nicole. Genevieve râse. *Aș putea să te întreb același lucru*.

Katie, tânără, venea pe potecă înspre ele. *Bună, mamă*, spuse ea, luând-o pe Nicole de cealaltă mână. *Te deranjează dacă merg cu tine? Deloc*, răspunse Nicole.

Pădurea se îndesea în jurul lor. Nicole auzi pași în spate și se întoarse din mers. Patrick și Simone îi întoarseră zâmbetul. *Aproape am ajuns*, spuse Simone. *Unde mergem*? întrebă Nicole. *Dumneavoastră trebuie să știți, doamnă Wakefield*, răspunse Maria. *Dumneavoastră ne-ați spus să venim*. Fata mergea acum alături de Patrick și Simone.

Nicole și cei cinci tineri intrară într-un luminiș. În mijloc ardea un foc de tabără. Omeh veni din cealaltă parte a focului și-i salută. După ce formară un cerc în jurul focului, șamanul își dădu capul pe spate și începu să cânte în senufo. Sub privirile lui Nicole, fața lui Omeh începu să se

cojească de piele, dezvăluindu-i craniul înspăimântător. Totuși incantația continua. *Nu, nu*, spuse Nicole. *Nu*.

— Ma-ma, spuse Benjy. Trezește-te, ma-ma… Visezi urât.

Nicole se frecă la ochi. Văzu o lumină în cealaltă parte a camerei.

— Cât e ceasul, Benjy? întrebă ea.

— E târziu, ma-ma, răspunse el zâmbind. Kepler a ple-cat cu ceilalți la mi-cul dejun… Am vrut să te lă-săm să dormi.

— Mulțumesc, Benjy, spuse Nicole mișcându-se ușor pe rogojină.

Simți durerea din șold. Se uită prin cameră și-și aduse aminte că Patrick și Nai plecaseră.' *Pentru totdeauna*, se gândi Nicole, luptându-se cu revenirea durerii.

— Vrei să faci un duș? întrebă Benjy. Aș putea să te-ajut să te dez-braci și să te duc în bra-țe la duș.

Nicole își privi fiul ei care începea să chelească. *Am greșit făcându-mi griji pentru tine*, se gândi ea. *Te-ai fi descurcat grozav fără mine*.

— Vai, Benjy, mulțumesc, spuse ea. Ar fi foarte plăcut.

— Am să în-cerc să fiu blând, spuse el descheind nasturii halatului mamei sale. Dar te rog să-mi spui dacă te doa-re.

După ce o dezbrăcă de tot, Benjy o luă în brațe și porni cu ea către duș. După doi pași se opri.

— Ce s-a întâmplat, Benjy? întrebă Nicole. Benjy zâmbi fâstâcit.

— N-am gân-dit pla-nul prea bine, ma-ma, spuse el. Trebuia mai întâi să po-tri-vesc apa.

Se întoarse, o așeză pe Nicole la loc pe rogojină și se duse la duș. Nicole auzi apa curgând.

— Po-tri-vit de fier-bin-te, nu-i așa? strigă el.

— Așa e, răspunse Nicole.

După câteva secunde, Benjy se întoarse și o ridică în brațe.

— Am pus două pro-soa-pe pe jos, ca să nu-ți fie prea ta-re sau prea frig, spuse el.

— Mulțumesc, fiule.

Benjy vorbi cu ea în timp ce Nicole stătea pe prosoapele de pe podea și lăsa apa înviorătoare să-i curgă pe corp. Îi aduse săpun și șampon când i le ceru. După ce termină, Benjy își ajută mama să se șteargă și să se îmbrace. Apoi o duse spre scaunul cu rotile.

— Apleacă-te, te rog, spuse Nicole când el o așeză în scaun.

Îl sărută pe obraz și-i strânse mâna.

— Îți mulțumesc pentru tot, Benjy, spuse ea neputând să-și rețină lacrimile care-i inundau ochii. Mi-ai fost de mare ajutor. Ai fost minunat.

Benjy stătea lângă mama sa, tot numai zâmbet.

— Te iu-besc, ma-ma. Sunt fe-ri-cit să te ajut.

— Și eu te iubesc, fiule, spuse Nicole, strângându-i iar mâna. Acum vii cu mine la micul dejun?

— Ăsta era pla-nul meu, spuse Benjy, continuând să zâmbească.

Înainte ca Nicole și Benjy să termine de mâncat, Vulturul veni spre ei în sala cantinei.

— Doctorul Blue și cu mine te vom aștepta în camera ta, spuse Vulturul. Vrem să-ți facem un consult fizic amănunțit.

Când Nicole și Benjy se întoarseră, în cameră fusese deja instalat un echipament medical sofisticat. Doctorul Blue injectă alte microsonde direct în pieptul lui Nicole și un alt set de sonde în regiunea rinichilor. Pe toată durata consultului, Vulturul și doctorul Blue conversară în limba în culori a octopăianjenilor. Benjy își ajută mama când i se ceru să se ridice sau să se miște. Era absolut fascinat de talentul Vulturului de a vorbi în culori.

— Cum ai în-vă-țat să faci asta? îl întrebă Benjy pe Vultur la un moment dat.

— Tehnic vorbind, n-am învățat nimic, răspunse Vulturul. Cei care m-au proiectat au adăugat la structura mea o pereche de subsisteme specializate, unul care să-mi permită să interpretez culorile octopăianjenilor, iar celălalt să facă pe fruntea mea modelele colorate.

— N-a tre-bu-it să mergi la școa-lă? insistă Benjy.

— Nu, spuse simplu Vulturul.

— Pro-iec-tan-ții tăi ar putea să fa-că asta și pentru *mine*? întrebă Benjy câteva clipe mai târziu, după ce Vulturul și doctorul Blue își reluară discuția despre starea lui Nicole.

Vulturul se întoarse și se uită la Benjy.

— Eu în-văț foarte greu, spuse acesta. Ar fi mi-nu-nat dacă ci-ne-va mi-ar băga pur și sim-plu ceva în cre-ier.

— Nu prea știm cum să facem asta, spuse Vulturul.

Când examenul medical se termină, Vulturul îi ceru lui Benjy să strângă toate lucrurile lui Nicole.

— Unde mergem? întrebă Nicole.

— La o plimbare cu naveta, spuse Vulturul. Vreau să discut cu tine în amănunt despre starea ta fizică și te duc într-un loc unde orice urgență poate

fi rezolvată rapid.

— Credeam că lichidul albastru și toate sondele alea din mine sunt suficiente…

— Vorbim mai târziu despre asta, o întrerupse Vulturul luând bagajul de la Benjy și mulțumindu-i pentru ajutor.

— Stai așa, să mă conving că am înțeles bine discuția din această ultimă jumătate de oră, spuse Nicole în microfonul din cască, în timp ce naveta se apropia de jumătatea drumului dintre steaua de mare și Baza de Tranzit. Inima mea nu mai rezistă decât cel mult zece zile, în ciuda tuturor minunilor voastre medicale, rinichii mei abia dacă mai funcționează, iar ficatul meu dă semne de deteriorare severă. Am rezumat corect?

— Da, spuse Vulturul.

Nicole schiță un zâmbet forțat.

— Ai și vreo veste bună?

— Mintea ta continuă să funcționeze admirabil, iar contuzia de la șold se va vindeca până la urmă, presupunând că nu te vor omorî alte boli înainte.

— Așadar, îmi propui să mă internez azi în echivalentul vostru de spital, acolo la Baza de Tranzit, și să mi se înlocuiască inima, rinichii și ficatul cu niște mașinării sofisticate care pot îndeplini aceleași funcții?

— S-ar putea să mai trebuiască înlocuite și alte organe, dacă tot facem o operație majoră, spuse Vulturul. Pancreasul tău are perioade când nu funcționează și întregul tău aparat sexual e scos din uz… Ar trebui să te gândești la o histerectomie totală.

Nicole clătină din cap.

— În ce punct își pierd toate astea noima? Indiferent ce faci acum, e doar o problemă de timp ca un alt organ să cedeze. Ce va urma? Plămânii mei? Sau poate ochii?… Mi-ai face un transplant de creier dacă n-aș mai putea gândi?

— Am putea să-ți facem, răspunse Vulturul.

Nicole rămase tăcută aproape un minut, apoi spuse:

— Poate că pentru tine nu prea are sens, pentru că în mod sigur nu e ceva ce aș putea numi „logic”, dar nu-mi prea surâde ideea de a deveni o ființă hibrid.

— Ce vrei să spui? întrebă Vulturul.

— În ce punct încetez să mai fiu Nicole des Jardins Wakefield? Dacă inima, creierul, ochii și urechile îmi sunt înlocuite cu niște mașinării, mai

sunt eu Nicole? Sau sunt altcineva, altceva?

— Întrebarea nu are nici o relevanță, spuse Vulturul. Ești doctor, Nicole. Gândește-te la cazul unui schizofrenic care trebuie să ia în mod regulat medicamente pentru modificarea funcțiilor creierului. Își mai păstrează persoana asta identitatea? Este aceeași întrebare filozofică, privită din altă perspectivă.

— Înțeleg ce vrei să spui, zise Nicole după altă tăcere scurtă. Dar asta nu-mi schimbă sentimentele… Îmi pare rău dar, dacă am de ales, și tu mi-ai dat de înțeles că am, refuz oferta… Cel puțin azi, în tot cazul.

Vulturul se uită lung la Nicole câteva secunde. Apoi introduse un alt set de parametri în sistemul de control al navetei. Vehiculul își schimbă direcția.

— Ne întoarcem în steaua de mare? întrebă Nicole.

— Nu imediat, răspunse Vulturul. Mai întâi vreau să-ți arăt ceva.

Extraterestrul scoase din punga de la brâu un tub mic care conținea un lichid albastru și un dispozitiv necunoscut.

— Te rog să-mi dai brațul. Nu vreau să mori înainte ca după-amiaza aceasta să se fi încheiat.

În timp ce se apropiau de Modulul de Locuit de la Baza de Tranzit, Nicole i se plânse Vulturului de modul „mai puțin cinstit” în care fusese rezolvată împărțirea rezidenților stelei de mare în două grupuri.

— Ca de obicei, spuse Nicole, nu poți fi acuzat că ai spus o minciună — doar că ai tăinuit informații vitale.

— Uneori, pentru noi nu există moduri bune de a îndeplini o sarcină. În acele cazuri alegem modul de acțiune cel mai puțin nesatisfăcător… Ce te așteptai să facem? Să le spunem de la început rezidenților că n-o să avem grijă de toți la nesfârșit, generație după generație? S-ar fi creat un haos… În plus, nu cred că apreciezi suficient tot ce-am făcut noi. Am salvat mii de ființe de pe Rama, dintre care majoritatea probabil că ar fi murit într-un conflict interspecii dacă nu interveneam noi… Nu uita că toate ființele, inclusiv cele repartizate pentru Transportor, vor avea voie să-și ducă viața până la sfârșit.

Nicole rămase tăcută. Încerca să-și imagineze cum avea să fie viața în Transportor fără reproducere. Mintea ei duse scenariul într-un posibil viitor îndepărtat, când nu vor mai rămâne doar câțiva indivizi.

— N-aș vrea să fiu ultimul om rămas în viață în Transportor, spuse ea.

— Acum vreo trei milioane de ani a existat în această parte a galaxiei o specie care, timp de aproape un milion de ani, a cunoscut prosperitatea. Membrii acestei specii erau ingineri formidabili și au construit unele din cele mai uimitoare clădiri văzute vreodată. Sfera lor de influență s-a extins rapid, până au ajuns să domine o regiune care acoperea mai mult de douăzeci de sisteme stelare. Era o specie era erudită, miloasă și înțeleaptă. Dar au făcut o greșeală fatală.

— Ce greșeală? întrebă curioasă Nicole.

— Genomul lor conținea mult mai multe informații decât al vostru. Reprezenta rezultatul a patru miliarde de a ani de evoluție naturală și era extrem de complicat. Primele lor experiențe de inginerie genetică, realizate atât pe alte specii, cât și pe ei înșiși, au avut un succes fără seamăn. Ei *credeau* că înțeleg ceea ce fac. Dar, fără știrea lor, încet dar sigur, robustețea genelor transmise de la o generație la alta se deteriora… Când în sfârșit au înțeles ce și-au făcut singuri, era prea târziu. Nu conservaseră nici un specimen „curat”, intact, din zilele de început, de dinainte de a fi început să-și modifice genele. Nu exista cale de întoarce. Nu puteau face nimic… Imaginează-ți că ești nu doar ultimul membru al grupului tău de pe o navă spațială izolată precum Transportorul, ci ultimul supraviețuitor al unei specii cu istorie, artă și cunoștințe bogate… Enciclopedia noastră conține multe povești de felul ăsta și fiecare cuprinde cel puțin o lecție intuitivă.

Naveta trecu printr-un port deschis în modulul sferic și se opri lângă un perete. Pe fiecare parte se activau automat brațe de oprire, pentru a ține vehiculul în loc. O rampă ducea de la navetă la o pasarelă care, la rândul ei, ducea spre centrul complexului de transport.

Nicole râse.

— Conversația noastră m-a absorbit atât de tare încât nici nu m-am uitat la modulul ăsta din afară.

— N-ai fi văzut multe lucruri noi, replică Vulturul. Apoi extraterestrul se întoarse spre Nicole, îi luă mâinile înmănușate și îi spuse ceva foarte neobișnuit.

— În mai puțin de o oră vei trăi ceva ce te va ului și-ți va stârni emoțiile. La început ne-am gândit ca această excursie să fie o surpriză totală. Dar, dată fiind starea slăbită a organismului tău, nu putem risca să te copleșească impactul emoțional… De aceea am hotărât să-ți spunem de la început ce vom face.

Nicole își simți pulsul accelerându-se. *Despre ce vorbește*? se întrebă ea. *Ce poate fi atât de neobișnuit*…?

— Vom urca într-un vehicul mic care ne va duce câțiva kilometri în acest modul. La capătul acestei scurte călătorii te vei reîntâlni cu fiica ta Simone și cu Michael O'Toole.

— *Poftim*?! strigă Nicole smulgându-și mâinile din ale Vulturului și punându-le pe cască. Am auzit bine? Ai spus că am să-i văd pe Simone și pe Michael?

— Da, răspunse Vulturul. Te rog, Nicole, încearcă să te liniștești…

— Dumnezeule! exclamă Nicole ignorându-i vorbele. Nu-mi vine să cred. Pur și simplu nu-mi vine să cred… Sper că nu e o glumă crudă…

— Te asigur că nu e…

— Dar cum se face că Michael e încă în viață? întrebă Nicole. Trebuie să aibă cel puțin o sută douăzeci de ani…

— L-am ajutat cu magia noastră medicală, cum o numești tu.

— O, Simone, *Simone*! strigă Nicole. E adevărat? Chiar e adevărat?

Lacrimile întârziaseră să apară, din cauza șocului. Acum îi curgeau șiroaie pe obraji. În ciuda durerii din șold, Nicole aproape sări de pe locul ei ca să-l îmbrățișeze pe Vultur.

— Mulțumesc, o, îți mulțumesc! Nici nu știi cât înseamnă asta pentru mine.

Vulturul ținu în loc scaunul lui Nicole în ascensorul cu care coborau în centrul principalului complex de transport. Ea aruncă o privire în jur. Stația era exact ca aceea pe care și-o amintea de la Baza de Tranzit din apropierea lui Sirius. Avea cam douăzeci de metri înălțime și era circulară. O jumătate de duzină de trotuare mobile înconjurau zona centrală, fiecare ducând într-un alt tunel boltit. Deasupra tunelelor, în dreapta, erau două structuri cu mai multe nivele.

— Trenurile care fac legătura între module pleacă de acolo, de sus? întrebă Nicole, amintindu-și călătoria făcută cu Simone și Katie când erau mici.

Vulturul dădu din cap. Împinse scaunul ei cu rotile pe unul din trotuarele în mișcare și părăsiră centrul stației. Parcurseră câteva sute de metri printr-un tunel, apoi trotuarul mobil se opri.

— Mașina noastră trebuie să fie chiar în dreapta, în primul coridor, spuse Vulturul.

Mica mașină, care se deschidea de sus, avea două locuri. Vulturul o ridică în brațe pe Nicole și o așeză pe un loc, apoi strânse scaunul cu rotile într-un pachet nu mai mare ca o servietă și-l puse într-un buzunar din exteriorul vehiculului. Curând după aceea, mașina porni prin labirintul de culoare fără ferestre, de un crem pal. Nicole era extraordinar de tăcută. Încerca să se convingă pe sine că-și va revedea în scurt timp fiica pe care o lăsase într-un alt sistem stelar cu foarte mulți ani în urmă.

Călătoria prin Modulul de Locuit părea interminabilă. La un moment dat se opriră și Vulturul îi spuse lui Nicole că poate să-și scoată casca.

— Suntem aproape? întrebă ea.

— Încă nu, dar ne aflăm deja în zona lor atmosferică. De două ori întâlniră extratereștri fascinanți, în vehicule care mergeau în direcția opusă, dar Nicole era prea emoționată ca să fie atentă și la altceva decât la ceea ce se petrecea în mintea ei. *Liniștește-te*, îi spuse un glas interior. *Nu fi absurd*, răspunse alt glas. *Sunt pe cale să-mi văd o fiică pe care n-am mai văzut-o de patruzeci de ani. N-am cum să rămân calmă*.

— … În felul ei, viața lor a fost tot atât de ieșită din comun ca a ta, spunea Vulturul. Diferită, firește, total diferită. Azi-dimineață devreme, când l-am dus pe Patrick să-i vadă…

— Ce-ai spus? întrebă brusc Nicole. Ai spus că Patrick i-a văzut azi dimineață? L-ai dus pe Patrick să-și vadă tatăl?

— Da, răspunse Vulturul. Întotdeauna am avut în plan această revedere, atâta timp cât totul mergea conform programului… De fapt, nici tu și nici Patrick nu i-ați fi văzut pe Simone, Michael și copiii lor…

— *Copii*! exclamă Nicole. Mai am și alți nepoți!

— … decât după ce vă veți fi instalat la Baza de Tranzit, dar când Patrick a solicitat reconsiderarea… Ei bine, ar fi fost lipsit de inimă să-l lăsăm să plece pentru totdeauna fără să-și vadă tatăl biologic…

Nicole nu se mai putu abține, se întoarse și-l sărută pe Vultur pe obrazul cu pene.

— Și Max spunea că nu ești decât o mașină rece. Cât s-a înșelat!… Îți mulțumesc… Îți mulțumesc în numele lui Patrick…

Tremura de emoție. În clipa următoare, nu mai putu să respire. Vulturul opri repede mașina.

— Unde mă aflu? întrebă Nicole, ieșind dintr-o ceață deasă.

— Suntem parcați chiar în interiorul zonei împrejmuite în care trăiesc Michael, Simone și copiii lor, spuse Vulturul. Suntem aici de aproximativ patru ore. Ai adormit.

— Am avut un atac de inimă? întrebă Nicole.

— Nu chiar… Doar o dereglare. M-am gândit să te duc imediat la spital, dar am decis să aștept până te trezești. În plus, am la mine majoritatea medicamentelor…

Vulturul se uită la ea cu ochii lui intens albaștri.

— Ce vrei, Nicole? întrebă el. Să-i vizitezi pe Simone și pe Michael, cum am plănuit, sau să mergi la spital? E alegerea ta, dar înțelege că…

— Știu, îl întrerupse Nicole oftând, trebuie să am grijă să nu mă agit prea mult… Vreau s-o văd pe Simone, chiar dacă ăsta e ultimul lucru din viața mea… Poți să-mi dai ceva care să mă calmeze, dar să nu mă facă apatică sau să mă adoarmă?

— Un sedativ slab te va ajuta, dacă te străduiești în mod conștient să-ți stăpânești emoțiile, spuse Vulturul.

— În regulă. Îmi voi da toată silința.

Vulturul băgă mașina pe un drum pavat, străjuit de copaci înalți. Nicole își aminti de toamna pe care o petrecuse în New England cu tatăl ei, în adolescență. Frunzele din copaci erau roșii, aurii și maro.

— E frumos, spuse ea.

Mașina se înscrise într-o curbă și trecu pe lângă un gard alb care împrejmuia o zonă cu iarbă. În țarc erau patru cai. Printre ei mergeau doi oameni, doi adolescenți.

— Tinerii sunt reali, spuse Vulturul. Caii sunt simulări. În vârful unui deal cu pantă lină era o casă albă, mare, cu două nivele și acoperiș negru. Vulturul trase pe aleea circulară și opri mașina. Un moment mai târziu, ușa casei se deschise și dinăuntru ieși o femeie înaltă, frumoasă, neagră ca tăciunele, cu părul încărunțit.

— *Mamă*! strigă Simone, luând-o la fugă spre mașină. Nicole abia avu timp să deschidă portiera că Simone se și aruncă în brațele mamei sale. Cele două femei se sărutară și se îmbrățișară plângând. Nici una nu putea vorbi.

8

— Vizita lui Patrick a fost dulce-amară, spuse Simone punând jos ceașca de cafea. A stat aici peste două ore, dar parcă au fost doar câteva minute.

Cei trei stăteau la o masă care dădea spre terenul unduitor care înconjura casa. Nicole se uita pe fereastră la scena idilică.

— În mare parte e o iluzie, firește, spuse Michael. Dar una foarte bună… dacă n-ai ști, ai crede că ești în Massachusetts sau în sud, în Vermont.

— Toată cina asta mi s-a părut un vis, spuse Nicole. Încă n-am acceptat că tot ce se întâmplă este adevărat.

— La fel am simțit noi aseară când ni s-a spus că în dimineața asta o să-l vedem pe Patrick, spuse Simone. Nici eu, nici Michael n-am închis un ochi toată noaptea.

Râse.

— La un moment dat eram convinși că vom întâlni un Patrick „fals” și ne gândeam ce întrebări să-i punem la care numai adevăratul Patrick să poată răspunde.

— Abilitatea lor tehnică este uluitoare, spuse Michael. Dacă voiau să creeze un Patrick robot și să-l dea drept individul autentic, ne-ar fi fost foarte greu să discernem adevărul.

— Dar n-au făcut-o, spuse Simone. Am știut din primele minute că e adevăratul Patrick…

— Cum ți s-a părut? întrebă Nicole. În zăpăceala din ultima zi, n-am avut ocazia să vorbesc prea mult cu el.

— Resemnat, în mare măsură, dar convins că a luat decizia corectă, spuse Simone. A spus că probabil vor trece săptămâni întregi până să-și clarifice emoțiile pe care le-a trăit în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Asta e valabil pentru noi toți, spuse Nicole. La masă se lăsă o scurtă tăcere.

— Ești obosită, mamă? întrebă Simone. Patrick ne-a povestit despre problemele tale de sănătate, iar în după-amiaza asta când am primit mesajul că întârziați…

— Da, sunt puțin obosită, spuse Nicole. Dar în mod sigur n-aș putea dormi… Cel puțin nu acum, imediat.

Își dădu scaunul cu rotile în spate.

— Aș vrea totuși să merg la toaletă.

— Sigur, spuse Simone sărind de la locul ei. Vin cu tine. Simone își însoți mama pe un hol lung, cu o podea care imita lemnul.

— Așadar, aici cu tine locuiesc șase copii, între care cei trei pe care i-ai purtat?

— Așa este, răspunse Nicole. Michael și cu mine am avut doi băieți și două fete prin „metoda naturală", cum ai numit-o tu… Primul băiat, Darren, a murit la șapte ani… E o poveste lungă. Dacă avem timp, am să ți-o spun mâine… Restul copiilor s-au dezvoltat din embrioni, în laboratoare…

Ajunseră la ușa toaletei.

— Știi câți copii au „dezvoltat" Vulturul și colegii lui? întrebă Nicole.

— Nu, răspunse Simone. Dar mi-au spus că mi-au prelevat din ovare peste o mie de ovule sănătoase.

În drumul de întoarcere în sufragerie, Simone îi spuse mamei sale că toți copiii care se născuseră prin „metoda naturală" trăiseră toată viața cu Michael și cu ea. Soții lor, care, firește, erau de asemenea produsul spermei lui Michael și al ovulelor ei, fuseseră selectați în urma unei tehnici de potrivire genetică pusă la punct de extratereștri.

— Așadar, căsătoriile astea au fost aranjate? întrebă Nicole.

— Nu chiar, răspunse Simone râzând. Fiecare copil natural a făcut cunoștință cu mai mulți posibili parteneri, care trecuseră toți prin selectarea genetică.

— Și n-ai avut probleme cu nepoții tăi?

— Nimic „semnificativ din punct de vedere statistic", ca să folosesc exprimarea lui Michael.

Când ajunseră în sufragerie, masa era goală. Michael le spuse că a mutat cafetiera și cestile în birou. Nicole îi urmă într-un birou mare, masculin, cu rafturi din lemn de culoare închisă și un foc arzând în cămin.

— Focul este real? întrebă Nicole.

— Bineînțeles că da, spuse Michael și se aplecă în fotoliul moale. Ai întrebat de copii și firește că vrem să-i cunoști, dar n-am vrut să te suprasolicităm…

— Înțeleg și sunt de acord cu voi, spuse Nicole luând o gură de cafea proaspătă. N-am fi avut o cină atât de tihnită și plină de informații dacă mai

erau de față alte șase persoane…

— Nu uita de cei paisprezece nepoți, spuse Simone. Nicole se uită la Michael și zâmbi.

— Iartă-mă, Michael, dar tu ești partea cea mai ireală a acestei seri, spuse ea. Ori de câte ori mă uit la tine îmi stă mintea în loc. Trebuie să fii cu patruzeci de ani mai bătrân decât mine, dar nu arăți nici cu o zi peste șaizeci, ba chiar pari categoric mai tânăr decât atunci când v-am lăsat la Baza de Tranzit. Cum e posibil?

— Tehnica lor este absolut magică, spuse Michael. Mi-au refăcut practic toate organele și sistemele. Inima, plămânii, ficatul, întreg aparatul digestiv și excretor și majoritatea glandelor endocrine mi-au fost înlocuite de mai multe ori cu echivalente funcționale mai mici și mai eficiente. Oasele, mușchii, nervii și vasele de sânge sunt toate susținute de milioane de implanturi microscopice care nu doar asigură îndeplinirea funcțiilor vitale ci și, în multe cazuri, întineresc pe cale biochimică celulele îmbătrânite. Pielea mea e făcută dintr-un material special pe care l-au perfectat abia de curând, material care are toate proprietățile pielii umane adevărate, dar nu îmbătrânește niciodată… O dată pe an mă duc la spitalul lor. Două zile sunt inconștient, dar când ies de acolo sunt efectiv un om nou.

— Te superi dacă te rog să vii aici și să mă lași să te ating? întrebă Nicole râzând. Înțelegi, desigur, că mi-e greu să cred ce spui.

Michael O'Toole traversă camera și îngenunche lângă scaunul cu rotile. Nicole întinse mâna și atinse pielea feței lui. Era netedă și suplă, ca a unui tânăr. Ochii lui erau vioi și limpezi.

— Și creierul tău, Michael? întrebă încetișor Nicole. Ce i-au făcut creierului tău?

El zâmbi. Nicole observă că n-avea nici un rid pe frunte.

— Multe, spuse Michael. Când a început să mă lase memoria, mi-au recondiționat hipotalamusul. Ba chiar i-au adăugat o mică structură de-a lor, ca să-mi dea o capacitate mai mare… Acum vreo douăzeci de ani mi-au instalat și ceea ce ei numesc „sistem operativ mai bun", ca să-mi ascută procesul gândirii…

Michael se afla la mai puțin de un metru de ea. Lumina focului se reflecta pe fața lui. Un noian de amintiri o năpădi dintr-o dată. Își aminti ce prieteni apropiați fuseseră în Rama, precum și momentele lor de intimitate din perioada în care Richard dispăruse și-l crezuseră pierdut. Îi atinse din nou fața.

— Și ești tot Michael O'Toole? întrebă ea. Sau au devenit altcineva, în parte om și în parte extraterestru?

El se ridică fără o vorbă și se întoarse pe fotoliu. Se mișca precum un atlet, nu ca un om în vârstă de peste o sută douăzeci de ani.

— Nu știu ce să-ți răspund, spuse el. Îmi amintesc limpede toate detaliile copilăriei mele din Boston și toate celelalte faze importante a vieții mele. Din câte știu, sunt tot același, mai mult sau mai puțin…

— Pe Michael continuă să-l intereseze extrem de mult religia, precum și creația, spuse Simone. Dar s-a schimbat puțin — pe toți ne-au schimbat experiențele trăite…

— Am rămas un romano-catolic devotat, spuse Michael, și încă-mi mai spun zilnic rugăciunile… Dar, firește, lucrurile pe care le-am văzut, Simone și ca mine, mi-au schimbat drastic concepția despre Dumnezeu și despre omenire… Credința mi s-a întărit… în principal datorită discuțiilor lămuritoare cu…

Se opri și se uită la Simone, care interveni:

— În primii ani, Michael și cu mine eram singuri la prima Bază de Tranzit, în apropiere de Sirius, a fost foarte greu… Vorbeam între noi, nu mai aveam pe nimeni altcineva… Eu eram o copilă, iar Michael un bărbat matur… Nu puteam să discut despre fizică, religie și multe alte subiecte preferate de el…

— N-au existat probleme majore, spuse Michael. Doar că amândoi ne simțeam singuri, într-un fel ciudat… Ce aveam împreună era formidabil… dar amândoi aveam nevoie de altceva, ceva în plus… Inteligența de la Baza de Tranzit, sau cum s-o numi puterea care avea grijă de noi, a sesizat situația. Și-a dat seama că nici Vulturul nu ne poate îndeplini toate nevoile individuale. Așa că a creat pentru fiecare dintre noi un tovarăș, într-un fel cam ca Vulturul.

— A fost o idee genială care a îndepărtat tensiunea emoțională care ne amenința căsnicia perfectă. Când Sfântul Michael…

— Dragă, te rog, lasă-mă pe mine să povestesc partea asta, o întrerupse Michael pe Simone. Într-o seară, la aproape doi ani după ce ați plecat, tu și ceilalți, Simone era în dormitor și o alăpta pe Katya, când am auzit o bătaie în ușă… Am presupus că era Vulturul… Când am deschis ușa, în prag stătea un bărbat cu părul negru, buclat și ochi albaștri, o reconstituire perfectă a Sfântului Michael de Siena. El m-a informat că Vulturul nu va

mai interacționa cu noi și că el va fi noul intermediar dintre mine și inteligența care guverna Baza de Tranzit…

Acum interveni Simone.

— Sfântul Michael a venit echipat cu cunoștințe vaste de istoria Pământului și catolicism și fizică și tot ce nu știam eu…

— *În plus*, spuse Michael, ridicându-se de pe fotoliu, era dispus să-mi răspundă la întrebările privitoare la ce se petrecea în jurul nostru la Baza de Tranzit… Nu că Vulturul n-ar fi fost dispus, dar Sfântul Michael se purta mult mai cald, mai apropiat. Ca și cum ei sau Dumnezeu l-ar fi trimis să-i fie tovarăș minții mele.

Nicole se uită de la Michael la Simone. Fața lui Michael era absolut radioasă. *Fervoarea religioasă nu l-a părăsit*, se gândi ea. *A fost doar redirecționată*.

— Și acest personaj, Sfântul Michael, mai e încă pe aici? întrebă Nicole, luând ultima gură de cafea.

— Categoric, spuse Michael. Pe Patrick nu i l-am prezentat — timpul a fost prea scurt, cum a spus Simone — dar vrem neapărat ca tu să-l cunoști.

Michael începu să se plimbe prin cameră, debordând dintr-o dată de energie.

— Mai ții minte întrebările alea ale lui Richard despre cine a construit Baza de Tranzit și Rama și în ce scop? Sfântul Michael cunoaște toate răspunsurile. Și explică totul atât de elocvent!

— Doamne sfinte, spuse Nicole cu o ușoară undă de sarcasm, personajul ăsta pare fantastic… Mult prea bun ca să fie adevărat… Când voi avea prilejul să-l cunosc pe Sfântul Michael?

— Chiar acum dacă vrei, spuse Michael cu nerăbdare.

— Bine, spuse Nicole, înăbușindu-și un căscat. Dar nu uita că-s o babă obosită, bolnavă și arțăgoasă… Nu pot să stau trează la nesfârșit.

Michael se duse cu pas vioi la ușa din capătul depărtat al biroului.

— Sfinte Michael, strigă el, vrei, te rog, să vii să o cunoști pe Nicole, mama lui Simone?

Câteva secunde mai târziu, în cameră intră un preot tânăr, abia trecut de douăzeci de ani. Sfântul Michael traversă încăperea și se opri lângă scaunul cu rotile al lui Nicole.

— Sunt încântat, spus el cu un glas care te vrăjea. De foarte mulți ani aud vorbindu-se de dumneata.

Nicole întinse mâna și-l studie cu atenție pe extraterestru. Nimic din ce vedea nu-i spunea că individul ăsta poate fi altceva decât o ființă umană. *Dumnezeule*, se gândi repede Nicole, *pe lângă tehnica fantastică au și un ritm de a învăța de-a dreptul uluitor*.

— Să lămurim de la bun început o treabă, îi spuse ea Sfântului Michael cu un zâmbet strâmb. Sunt prea mulți Michael aici. Eu *nu* am de gând să mă adresez ție cu Sfântul Michael, cum fac ceilalți. Nu e stilul meu. Să-ți spun doar Sfântul, sau Mike, sau chiar Mikey — ce preferi?

— Când sunt amândoi prin preajmă, eu îi spun soțului meu Michael cel Mare, spuse Simone. Se pare că merge.

— Bine, spuse Nicole. Cum spunea mereu Richard: „Când ești la Roma…” Ia loc, Michael, aici, lângă scaunul meu… Michael cel Mare te-a lăudat atât de mult încât nu vreau ca, din cauza auzului meu prost, să scap vreuna din perlele înțelepciunii tale.

— Mulțumesc, Nicole, spuse Sfântul Michael cu un zâmbet aparte. Michael și Simone au preamărit și virtuțile tale, dar se vede bine că vorbele lor au fost prea sărace ca să-ți descrie adecvat ascuțimea minții.

Are și personalitate, se gândi Nicole. *Oare minunile vor înceta vreodată*?

O oră mai târziu, după ce Simone o ajută să se culce în camera de oaspeți din capătul holului, Nicole stătea întinsă pe o parte, uitându-se către ferestre. Deși era foarte obosită, nu putea dormi. Mintea ei, prea activă, trecea în revistă iar și iar evenimentele zilei.

Poate ar trebui să sun și să cer ceva care să mă ajute să dorm, se gândi Nicole și întinse mâna automat spre butonul de pe noptieră. *Simone și Sfântul Michael ar veni dacă aș suna. El poate să facă tot ce poate Vulturul*.

Liniștită că într-adevăr poate solicita ajutor în caz că insomnia persista, Nicole se întoarse pe spate și dădu frâu liber minții.

Gândurile i se concentrară pe cele văzute și auzite de la sosirea în această enclavă izolată în care trăiau Michael, Simone și familia lor. Sfântul Michael îi explicase că acest pseudo New England era un mic sector din interiorul Modulului de Locuit al Bazei de Tranzit și că în vecinătate se mai aflau alte câteva sute de specii care erau rezidenți semipermanenți. Nicole întrebase de ce Michael cel Mare și Simone aleseseră o existență separată de ceilalți. Michael O’Toole răspunsese:

— Ani întregi am trăit într-un mediu cu multe specii. De fapt, atât în perioada când ni s-au născut cei patru copii naturali, cât și după nașterea lor, păream a fi întruna goniți din loc în loc pentru a ni se testa adaptabilitatea și compatibilitatea cu o gamă largă de alte specii de plante și animale… Sfântul Michael a confirmat ceea ce bănuiam noi la vremea respectivă, și anume că gazdele noastre ne expuneau în mod intenționat la o varietate de medii pentru a aduna mai multe informații despre noi…

Michael cel Mare se oprise o clipă, de parcă se lupta cu emoțiile.

— În acele zile de început, greutățile întâmpinate de noi pe plan psihic au fost imense. De îndată ce ne adaptam la un anume set de condiții de trai, ele se schimbau brusc… Încă mai cred că Darren n-ar fi murit dacă în acea lume subterană n-ar fi fost toate atât de ciudate… Iar altă dată era cât pe ce s-o pierdem și pe Katya, când avea numai doi ani și o creatură marină asemănătoare cu un calmar i-a luat curiozitatea drept un act de agresiune…

Intervenise Simone.

— După ce am fost adormiți a doua oară și transportați la această Bază de Tranzit, și Michael și eu ne simțeam epuizați după atâția ani de testare. Copiii erau deja adulți și începeau să-și formeze propriile familii. Am cerut puțină intimitate, și ni s-a acordat…

— Ieșim totuși în lumea de afară, dar interacționăm cu ființele exotice din sistemele solare îndepărtate pentru că așa vrem noi, nu pentru că ni s-ar impune, adăugase Michael. Sfântul Michael ne ține la curent cu tot ce fac creaturile mingi de baschet, cangurii care sar până la cer și broaștele țestoase zburătoare. El este fereastra noastră de informare spre restul Bazei de Tranzit.

Sfântul Michael este extraordinar, se gândi Nicole, *și mult mai avansat chiar și decât Vulturul. Răspunde cu mare siguranță la toate întrebările. Dar are ceva care mă pune pe gânduri… Oare toate răspunsurile precise despre Dumnezeu și originea și destinul universului sunt cu adevărat corecte? Sau Sfântul Michael a fost programat pe baza puternicei credințe religioase a lui Michael, să fie tovarășul lui perfect*?

Nicole se întoarse pe-o parte și se gândi la relația ei cu Vulturul. *Poate că sunt invidioasă pentru că Michael pare să fi învățat atât de multe… iar Vulturul nu e dispus sau nu e în stare să răspundă la întrebările mele… Dar cine e mai câștigat, copilul cu un mentor care știe și spune totul, sau cel al cărui profesor îl ajută să găsească propriile răspunsuri*?… *Nu știu… Nu*

știu… Dar ce a desenat Sfântul Michael pe planșă a fost al dracului de impresionant.

— Nu înțelegi, Nicole, sărise Michael cel Mare de pe scaunul său pentru a suta oară, noi toți participăm la marele experiment al lui Dumnezeu. Acest *întreg* univers, nu doar galaxia noastră, ci toate galaxiile care se întind până la capătul cerului, îi va furniza lui Dumnezeu o singură informație esențială… El caută perfecțiunea, căci o dată ce universul e pus în mișcare prin transformarea energiei în materie, acest mic set de parametri inițiali va evolua, de-a lungul miliardelor de ani și va ajunge la o armonie perfectă, o mărturie a iscusinței desăvârșite a Creatorului…

Lui Nicole îi fusese destul de greu să priceapă matematica superioară, dar în mod sigur înțelese esența diagramelor pe care le trasase Sfântul Michael pe planșa din birou.

— Așadar, în momentul de față, îi spusese Nicole extraterestrului cu păr buclat și ochi albaștri, există nenumărate alte universuri în evoluție, fiecare fiind întemeiat de Dumnezeu în condiții inițiale diferite, iar Dumnezeu v-a strecurat cumva pe tine, pe Vultur, Baza de Tranzit și Rama în *interiorul* acestui proces de evoluție pentru a dobândi informații? Iar scopul tuturor acestora lucruri este ca Dumnezeu să poată stabili o construcție matematică asociată cu creația care va produce întotdeauna un rezultat armonios?

— Exact, răspunsese Sfântul Michael arătând din nou spre diagramă. Imaginează-ți că acest sistem de coordonate pe care l-am desenat este o reprezentare simbolică, bidimensională a hipersuprafeței disponibile de parametri care definesc momentul creației, momentul în care energia se transformă pentru prima dată în materie. Orice aranjament sau vector reprezentând un anume set de condiții inițiale pentru un univers dat poate fi reprezentat ca un singur punct pe diagrama mea. Dumnezeu caută și a căutat mereu un set de condiții inițiale foarte special, dens, închis, localizat pe această hipersuprafață matematică. Acest set special pe care-l caută El are proprietatea că *oricare* din elementele lui, adică orice matrice de condiții pentru momentul creației aleasă din *interiorul* acestui set, va produce un univers care, până la urmă, va avea ca rezultat armonia.

Aici intervenise Michael O'Toole.

— Este aproape imposibil să creezi un univers în care toate ființele vor ajunge, în cele din urmă, să proclame slava lui Dumnezeu, spusese Michael cel Mare. Dacă nu există suficientă materie, explozia și inflația momentului creației are ca rezultat un univers ce se dilată veșnic, fără să existe

suficientă interacțiune a componentelor individuale în timpul evoluției pentru a produce și a întreține viața. Dacă există prea multă materie, atunci nu e destul timp ca viața și inteligența să se dezvolte pe deplin înainte ca gravitația să provoace Marea Criză, care pune capăt universului.

— Haosul îl încurcă și pe Dumnezeu însuși, explică Sfântul Michael. Haosul este rodul tuturor legilor fizicii care guvernează evoluția oricărui univers creat. El împiedică prezicerea cu acuratețe a rezultatelor proceselor la scară mare, astfel încât Dumnezeu nu poate, a priori, să calculeze pur și simplu ce se va întâmpla în viitor și, drept urmare, să izoleze prin metode analitice zonele de armonie… Pentru El, singurul mod posibil de a găsi ce caută este experimentarea…

— Structura ce se opune proiectului lui Dumnezeu este copleșitoare, adăugă Michael cel Mare. Pentru ca Dumnezeu să reușească, nu numai că viața și inteligența trebuie să evolueze pornind de la particulele subatomice brute pe care cataclismele stelare le transformă în atomi, ci mai mult: această viață trebuie să atingă un anume nivel de conștiință de sine în plan spiritual și un anume nivel de abilitate tehnică, astfel încât să poată transforma în mod activ totul în jur…

Așadar, se gândi Nicole în camera ei, *Dumnezeu este supremul proiectant, supremul inginer. El modelează momentul creației în așa fel încât, miliarde de ani mai târziu, ființele vii să confirme minunea creației…*

— Există ceva ce tot nu înțeleg, spusese Nicole către sfârșitul serii. De ce trebuie să creeze Dumnezeu atâtea universuri pentru a desfășura acest experiment? O dată ce existența unui rezultat armonios s-a verificat, sarcina nu devine ușoară? Nu pot fi multiplicate, pur și simplu, condițiile inițiale pentru acel univers?

— Asta nu e o problemă suficient de grea pentru Dumnezeu, răspunsese Sfântul Michael. Dumnezeu vrea să cunoască amploarea zonei de armonie din hipersuprafața parametrilor creației, plus toate caracteristicile matematice ale zonei… În plus, cred că încă nu-ți dai seama de amploarea problemei lui Dumnezeu. Numai o fracțiune minusculă din toate universurile posibile poate sfârși prin a fi armonioasă. Rezultatul natural al transformării energiei în materie este un univers fără viață sau, cel mult, având creaturi vremelnice agresive care sunt mai mult distructive decât constructive.

Chiar și o regiune mică de armonie într-un univers în evoluție este un miracol… De asta întregul proiect constituie așa o provocare pentru

Dumnezeu.

Michael cel Mare sărise din nou.

— Dumnezeu caută un univers care, înainte să moară în Marea Criză, atinge o armonie *totală*. Asta nu înseamnă doar că toate speciile din toate lumile conlucrează pentru binele comun, ci și că toate particulele subatomice ale creației Lui participă în mod activ la acea armonie… O vreme, nici eu n-am înțeles întreaga grandoare a acestei idei. Apoi Sfântul Michael mi-a povestit despre o specie care creează ființe vii din piatră și țărână, cum a făcut Dumnezeul nostru biblic, prin transmutarea și rearanjarea elementelor. Armonia totală impune ca speciile avansate, ca noi, să-și folosească uneltele tehnice pentru a transforma lucrurile neînsuflețite, fără viață, în creaturi care să contribuie la armonie…

Nicole își aminti că în acest punct al conversației anunțase că mintea ei e supraîncărcată și că vrea să meargă la culcare. Sfântul Michael o rugase să mai stea câteva minute, ca el să poată rezuma acea discuție pe care el o considera puțin dezorganizată.

— Întorcându-ne la prima ta întrebare, spusese Sfântul Michael, fiecare Bază de Tranzit face parte dintr-o inteligență ierarhică având menirea de a aduna informații din această galaxie. Cele mai multe galaxii, inclusiv Calea Lactee, au o singură superstație, pe care noi o numim Prim Monitor, localizată undeva în apropierea centrului galactic. Dumnezeu a creat setul de Prim Monitoare în același moment în care a luat ființă universul și apoi l-a folosit ca să afle cât mai multe cu putință despre procesul evolutiv. Bazele de Tranzit, Transportoarele și toate celelalte construcții tehnice pe care le-ai văzut au fost proiectate, la rândul lor, de Prim Monitor. Întreaga activitate, inclusiv ce s-a petrecut de când prima navă spațială Rama a intrat, cu ani în urmă, în sistemul vostru solar, are ca obiectiv perfecționarea, pentru uzul Creatorului, a criteriilor cantitative care vor permite ca universurile succesive să sfârșească într-o minunată armonie, în ciuda tendințelor haotice ale legilor naturii.

Nicole fluierase.

— Conversația asta a fost absolut năucitoare, spusese ea, activându-și scaunul cu rotile. Acum sunt epuizată.

Dar nu atât de epuizată încât să pot dormi, se gândi ea. *Cum ar putea dormi cineva după ce i s-a explicat scopul universului*? Nicole râse în sinea ei. *Nu pot să-mi închipui ce ar fi spus Richard după discuția asta… Fără îndoială, l-ar fi apreciat pe Sfântul Michael, dar ar fi avut sute de*

întrebări… Am fi făcut dragoste de îndată ce am fi intrat în camera asta și apoi am fi vorbit toată noaptea…

Căscă și se întoarse pe o parte. În timp ce adormea, în minte îi dansau universuri care se nășteau explodând.

9

Nicole se trezi odihnită și cu uimitor de multă energie. Dădu să apese pe butonul de lângă pat, dar se răzgândi. Reuși să se așeze în scaunul cu rotile, se duse la fereastră și trase draperiile.

Era o dimineață frumoasă. În stânga ei se afla un pârâu mic; și trei copii, probabil între opt și zece ani, aruncau pietre pe suprafața unei bălți mici formată de cursul normal al pârâului. În timp ce se uita pe fereastră la câmpiile și copacii și dealurile vălurite perfect simulate, Nicole se simți dintr-o dată tânără și plină de viață.

Poate că, la urma urmelor, ar trebui să-i las să mă repare, se gândi Nicole. *Să-mi înlocuiască toate părțile deteriorate și uzate… Aș putea trăi aici, cu Simone și Michael. Aș putea chiar să-i învăț pe strănepoții mei câteva lucruri…*

Cei trei copii plecară de lângă pârâu și o luară la fugă peste un câmp verde, spre țarcul cailor. Băiatul fugea cel mai repede, dar abia reuși s-o întreacă pe cea mai mică dintre fete. Cei trei râseră și chemară caii la gard.

— Băiatul e Zachary, spuse Michael cel Mare din spatele ei. Fetele sunt Colleen și Simone… Zachary și Colleen sunt copiii Katyei, Simone e copilul cel mare al lui Timothy.

Nicole nu-l auzise intrând în cameră. Se întoarse.

— Bună dimineața, Michael, spuse ea și se uită din nou pe fereastră. Toți copiii sunt superbi.

— Mulțumesc, spuse Michael venind la fereastră. Sunt un om foarte norocos. Dumnezeu m-a binecuvântat cu o viață fascinantă, plină de bogății incredibile.

Se uitară în tăcere la copii. Zachary încălecă un cal alb și începu să se dea mare.

— Mi-a părut rău să aud de moartea lui Richard, spuse Michael. Ne-a povestit ieri Patrick cum s-a întâmplat… Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine.

— Într-adevăr, răspunse Nicole. Între mine și Richard exista o prietenie minunată…

Se întoarse cu fața la el.

— Ai fi fost foarte mândru de el, Michael… În ultimii ani era alt om…

— Am bănuit, spuse Michael. Richard pe care-l știam nu s-ar fi oferit niciodată să-și riște viața, mai ales ca s-o salveze pe-a altora…

— Ar fi trebuit să-l vezi cu nepoata lui, Nikki, fetița lui Ellie. Erau nedespărțiți. El era „Boobah” al ei… A descoperit tandrețea prea târziu în viață…

Nicole nu putu să continue. O durere de inimă bruscă o copleși. Se duse cu scaunul la noptieră și luă o înghițitură de lichid albastru din sticlă.

Se întoarse la fereastră. Cei doi prieteni vechi se uitară din nou la copiii care se jucau. Fetele încălecaseră și ele și părea că au început un fel de joc.

— Patrick ne-a spus că Benjy a devenit un adult grozav, spuse Michael. Limitat în unele privințe, desigur, dar absolut remarcabil, ținând cont de capacitatea lui de bază și de perioadele lungi de somn… Ne-a spus că Benjy este un omagiu viu adus talentelor tale și că ai lucrat neobosit cu el, nelăsându-l niciodată să-și folosească handicapul ca pe o scuză…

Fu rândul lui Michael să-și simtă glasul sugrumat de emoții. Se întoarse spre Nicole cu ochii în lacrimi și-i luă mâinile.

— Nu știu dacă am să-ți pot mulțumi vreodată pentru că i-ai crescut pe cei doi băieți cu atâta grijă, mai ales pe Benjy.

— Sunt fiii noștri, Michael, spuse Nicole. Îi iubesc foarte mult.

Michael își șterse cu batista nasul și ochii.

— Simone și cu mine vrem să-i cunoști pe copiii noștri și pe nepoți, firește. Dar am căzut de acord că, mai întâi, trebuie să-ți spunem ceva… Nu știam exact cum ai să reacționezi… Totuși, n-ar fi cinstit să nu-ți spunem, pentru că astfel s-ar putea să nu înțelegi de ce copiii reacționează…

— Ce este, Michael? îl întrerupse Nicole zâmbind. E clar că ți-e greu să treci la subiect.

— Într-adevăr, spuse el, traversând camera și apăsând de două ori pe butonul de pe noptieră. Nicole, ce urmează să-ți spun e puțin cam delicat… Mai ții minte, aseară, când ți-am spus că și eu, și Simone am avut tovarăși extratereștri?

— Da, Michael, spuse Nicole.

Continua să se uite pe fereastră. Michael veni lângă ea și-i luă mâna. Afară, o femeie care se apropia de cincizeci de ani, cu trup atletic și pielea de un arămiu închis ieșise din casă și se îndrepta repede spre țarcul cailor. Silueta femeii și ținuta ei i se părură lui Nicole cunoscute. Copiii o văzură pe femeie, îi făcură cu mâna, și-și îndreptară caii spre ea.

Nicole îl auzi pe Zachary strigând-o pe femeie pe nume și, dintr-o dată, înțelese. Rămase ca trăsnită. Femeia se întoarse o fracțiune de secundă și Nicole se văzu pe sine, exact așa cum era când părăsise Baza de Tranzit, cu patruzeci de ani în urmă. Nu reuși să-și stăpânească emoția.

— De tine îi era cel mai dor lui Simone, spuse Michael ca răspuns la expresia uluită așternută pe chipul lui Nicole.

Așa că a fost foarte normal ca extratereștrii să-i modeleze o tovarășă după imaginea ta… E o simulare extraordinar de bună. Nu doar ca aspect fizic, asta poți vedea singură, ci și ca personalitate. Simone și cu mine eram uimiți, mai ales la început, ce copie perfectă au făcut. Extraterestra vorbea ca tine, mergea ca tine, ba și gândea ca tine… După o săptămână, Simone îi spunea „Mamă", iar eu îi spuneam „Nicole". De atunci e cu noi.

Nicole privea simularea propriei persoane fără să scoată o vorbă. *Expresia feței și chiar gesturile sunt corecte*, se gândi ea. Continuă să se uite fix la femeia care se apropia de casă cu cei trei copii.

— Simone s-a gândit că s-ar putea să te superi puțin sau poate chiar să te simți înlocuită, descoperind că această simulare a ta trăiește cu noi de atâția ani. Însă am asigurat-o că vei înțelege, doar că-ți va trebui ceva timp să te obișnuiești cu ideea… La urma urmei, din câte știu eu, nici o ființă omenească n-a fost înlocuită vreodată de o copie robot a ei…

Extraterestra Nicole ridică o fată și o învârti în aer. Apoi cei patru urcară treptele în fugă și trecură pragul casei.

Ei îi spun bunică, se gândi Nicole. *Ea poate să alerge, să călărească și să-i arunce în aer…Nu e zbârcită și imobilizată într-un scaun cu rotile*. O emoție care nu-i plăcea, autocompătimirea, începu să-și facă loc în ea. *Poate că lui Simone nici nu i-a fost atât de dor de mine*, își spuse ea. *„Mama" ei i-a fost alături în toți anii ăștia, fără să îmbătrânească, fără să ceară nimic…*

Nicole simți că e gata să plângă. Se adună.

— Michael, spuse ea, forțându-se să zâmbească, lasă-mă un minut să mă pregătesc pentru micul dejun.

— Sigur n-ai nevoie de ajutor? întrebă ei.

— Nu, nu… Mă descurc… Vreau doar să mă spăl pe față și să mă fardez puțin.

Lacrimile veniră la câteva secunde după ce ușa se închise. *Nici aici nu-i loc pentru mine*,își spuse Nicole. *Există deja o bunică, una mai bună decât aș putea fi eu vreodată, chiar dacă e doar un robot…*

În drumul de întoarcere la centrul de transport, Nicole nu vorbi aproape deloc. Rămase tăcută și după ce naveta părăsi Modulul de Locuit și ieși în spațiu.

— Nu vrei să vorbești despre asta, nu-i așa? spuse Vulturul.

— Nu prea, răspunse Nicole în microfonul din cască.

— Îți pare bine că te-ai dus? întrebă Vulturul după un timp.

— Oh, da… Absolut, răspuns ea. A fost una din cele mai impresionante experiențe din viața mea… Îți mulțumesc foarte mult.

Vulturul reglă viteza navetei astfel încât să se deplaseze încet. Uriașul tetraedru luminat domina priveliștea de dincolo de fereastră.

— Procedura de înlocuire ar putea fi realizată în după-amiaza asta, spuse Vulturul. La începutul săptămânii viitoare ai arăta mai tânără decât Michael cel Mare.

— Nu, mulțumesc, spuse Nicole. Urmă o altă perioadă lungă de tăcere.

— Nu pari prea fericită, spuse apoi Vulturul.

Nicole se întoarse și se uită la însoțitorul ei extraterestru.

— Ba sunt, spuse ea. Sunt fericită mai ales pentru Simone și Michael… E minunat că au o viață atât de împlinită…

Inspiră adânc.

— Poate că sunt doar obosită, spuse ea. S-au întâmplat atâtea într-un timp atât de scurt!

— Probabil că asta e, spuse Vulturul.

Nicole se cufundă în gânduri, revăzând metodic tot ce i se întâmplase de când se trezise. Prin minte îi trecură în goană fețele celor șase copii și paisprezece nepoți ai lui Simone și Michael. *Un grup frumos, dar fără multă variație*, își spuse ea.

Însă cel mai des îi apărea în minte o altă față, una pe care și-o amintea cu claritate din oglindă. Era de acord cu Simone și Michael că cealaltă Nicole seamănă incredibil de bine cu ea, că reprezintă un triumf al tehnologiei avansate. Însă nu fusese în stare să discute cu ei despre cât e de ciudat să faci cunoștință și să porți o conversație cu tine însăți la o vârstă mai tânără. Ce ciudat te simți știind că un robot te-a înlocuit în inima și mintea celor din familia ta.

Nicole urmărise în tăcere cum cealaltă Nicole și Simone se amuză de o ceartă pe care Simone o avusese cu ani în urmă cu surioara ei Katie, la Baza de Tranzit. În timp ce extraterestra reamintea detaliile întâmplării, se reîmprospăta și memoria lui Nicole. *Până și memoria ei e mai bună ca a*

mea… Ce soluție perfectă la problema îmbătrânirii și a morții!… *Să prinzi o persoană în floarea vieții, cu toate capacitățile intacte și s-o conservi pe vecie ca o legendă, cel puțin în ochii celor iubiți*.

— De unde știu eu sigur că acei Michael și Simone cu care am vorbit ieri și azi dimineață sunt oameni adevărați și nu doar simulări de o fidelitate chiar și mai înaltă decât cealaltă Nicole? îl întrebă Nicole pe Vultur.

— Sfântul Michael a spus că ai pus mai multe întrebări la obiect despre viața din trecut a lui Michael cel Mare, spuse Vulturul. N-ai fost mulțumită de răspunsuri?

— Dar acum o oră, în mașină, mi-am dat seama că unele informații puteau să fi fost luate din dosarul biografic al lui Michael din nava *Newton*, dosar la care știu că voi ați avut acces…

— De ce ne-am fi dat peste cap să te inducem în eroare? Am mai făcut noi așa ceva până acum?

— Câți alți copii ai lui Simone și Michael mai există? întrebă Nicole după câteva minute, schimbând subiectul.

— Aici, la această Bază de Tranzit, treizeci și doi, răspunse Vulturul. Și mai mult de o sută în alte locuri.

Nicole clătină din cap. Își aduse aminte de cronicile senufo. *„Și urmașii ei se vor răspândi printre stele”… Omeh ar fi încântat*, se gândi ea.

— Așadar, ați perfectat dezvoltarea extrauterină a oamenilor din ovule fertilizate?

— Mai mult sau mai puțin, răspunse Vulturul. Un timp domni din nou tăcerea.

— De ce nu mi-ai vorbi niciodată de Prim Monitoare? întrebă apoi Nicole.

— N-am avut voie, până te-ai trezit din somnul cel lung… Iar de atunci, n-a venit vorba.

— Tot ce-a spus Sfântul Michael despre Dumnezeu și haos și multiplele universuri este adevărat?

— Din câte știm noi, da, răspunse Vulturul. Cel puțin asta ni s-a programat în sisteme… Nici unul dintre noi cei de aici n-a văzut vreodată un Prim Monitor.

— Și e posibil ca toată povestea să fie un mit, creat de o inteligență superioară ierarhic ție, ca explicație oficială de oferit ființelor umane?

Vulturul ezită.

— Se poate și asta… N-am cum să știu.

— Ai ști dacă înainte ți-ar fi fost programată altă explicație în sistem?

— Nu neapărat, spuse Vulturul. Nu sunt singurul responsabil de ceea ce conține memoria mea.

Purtarea lui Nicole rămase neobișnuită. Își întrerupea perioadele lungi de tăcere pentru a pune, din senin, întrebări aparent fără legătură. La un moment dat întrebă de ce unele Baze de Tranzit aveau patru module, iar altele trei. Vulturul îi răspunse că Modulul Cunoașterii crea un tetraedru la fiecare a zecea sau a douăsprezecea Bază de Tranzit. Nicole vru să știe ce era atât de deosebit la Modulul Cunoașterii. Vulturul îi spuse că în acest modul se depozitau toate cunoștințele dobândite despre această parte a galaxiei.

— Este în parte bibliotecă, în parte muzeu și conține o cantitate uriașă de informații în diverse forme, spuse el.

— Ai fost vreodată în acest Modul al Cunoașterii? întrebă Nicole.

— Nu, dar actualele mele sisteme conțin o descriere completă a lui…

— Eu pot să merg acolo? întrebă Nicole.

— O ființă vie trebuie să aibă permisiune specială ca să intre în Modulul Cunoașterii, spuse Vulturul.

Când Nicole vorbi din nou, întrebă ce se va întâmpla cu oamenii care vor fi transferați peste o zi sau două la Baza de Tranzit. Vulturul îi explică răbdător că oamenii vor trăi în Modul de Locuit într-un mediu test împreună cu mai multe alte specii, că vor fi monitorizați îndeaproape și că printre ei s-ar fi putut sau nu să trăiască și Simone, Michael și familia lor.

Nicole luă decizia cu câteva minute înainte să ajungă la steaua de mare.

— Vreau să rămân aici numai la noapte, spuse ea încet. Ca să-mi pot lua rămas bun de la toți.

Vulturul se uită la ea cu o expresie curioasă.

— Apoi, mâine, continuă Nicole, dacă poți să obții permisiunea, vreau să mă duci la Modulul Cunoașterii… O dată ce părăsesc steaua de mare, vreau să mi se întrerupă toată medicația… Și nu vreau eforturi eroice dacă inima mea intră în agonie.

Nicole se uita drept înainte prin cască, pe fereastra navetei. *De bună seamă, e timpul potrivit*, își spuse ea. *Măcar de-aș avea curaj să nu șovăi*.

— Da, mamă, spuse Ellie. Înțeleg, zău că înțeleg… Dar sunt fiica ta. Te iubesc. Indiferent cât de logic ar putea să fie pentru tine, n-am cum să fiu fericită pentru că n-am să te mai văd niciodată.

— Și ce-ar trebui să fac? întrebă Nicole. Să-i las să mă transforme într-o femeie bionică, astfel încât să mă-nvârt pe-aici pe vecie? Și să fiu *la grande damme* a comunității, sentențioasă și plină de importanță? Ideea asta nu-mi surâde deloc.

— Dar toată lumea te admiră, mamă, spuse Ellie. Familia ta de aici te iubește și ai putea petrece mulți ani ajungând să cunoști întreaga familie a lui Simone și Michael… N-ai fi niciodată o povară pentru nici unul dintre noi…

— Nu asta e adevărata problemă, spuse Nicole.

Își întoarse scaunul cu fața la unul din pereții goi.

— Universul este în constantă înnoire, spuse ea atât pentru sine cât și pentru Ellie. Totul — indivizii, planetele, stelele, chiar și galaxiile — are un ciclu de viață, se naște și moare. Nimic nu durează veșnic. Nici chiar universul însuși… Schimbarea și înnoirea sunt o parte esențială a procesului general. Octopăianjenii știu bine acest lucru. De asta anihilările planificate fac parte integrantă din conceptul lor de completare.

— Dar, mamă, în afară de cazul în care e război, octopăianjenii îi trec pe lista de anihilare numai pe indivizii care nu mai contribuie la binele societății suficient pentru a justifica resursele cheltuite… Pe noi nu ne costă nimic să te ținem în viață… Iar înțelepciunea și experiența ta sunt încă valoroase.

Nicole se întoarse și zâmbi.

— Ești o femeie deșteaptă, Ellie, spuse ea. Și recunosc că există niște adevăruri în ceea ce spui. Însă treci cu vederea în mod deliberat două elemente cheie din decizia mea, pe care ți le-am explicat deja pe larg… Din motive pe care nici tu și nici altcineva nu le puteți înțelege, pentru mine e important să fiu în stare să-mi aleg singură momentul morții. Vreau să iau acea decizie *înainte* de a deveni o povară sau de a ieși din cursul evenimentelor, și cât mai am încă respectul familiei și al prietenilor mei. În al doilea rând, simt că n-am un loc definit în lumea de după transfer. De aceea nu pot justifica, în propria-mi minte, masiva intervenție fiziologică ce va fi necesară ca să pot să funcționez fără a fi o problemă pentru alții… Din foarte multe puncte de vedere, se pare că acum e un moment excelent să ies din scenă.

— Cum ți-am spus de la început, spuse Ellie, analiza ta rece, rațională, indiferent dacă e corectă sau nu, n-ar trebui să fie singurul considerent. Cum rămâne cu sentimentul pierderii pe care-l vom trăi Benjy, Nikki, eu și

ceilalți? Durerea noastră va fi cu atât mai mare cu cât știm că *acum*, moartea ta putea fi evitată…

— Ellie, unul din motivele pentru care m-am întors să-mi iau rămas bun de la tine și de la ceilalți a fost să încerc să diminuez sentimentul pierderii pe care l-ați putea avea după moartea mea…

— Mamă, o întrerupse Ellie, luptându-se cu lacrimile, noi nu suntem octopăianjeni, suntem oameni… Noi *jelim*. Suntem dezolați când cineva iubit moare. În mintea noastră știm că moartea e inevitabilă și că face parte din schema universală, cu toate astea plângem și avem o senzație acută de pierdere… Ai uitat ce-ai simțit tu când au murit Richard și Katie?… Ai fost devastată.

Nicole înghiți nodul din gât și se uită la fiica ei. *Știam că n-o să fie ușor*, se gândi ea. *Poate nu trebuia să mă întorc… Poate chiar ar fi fost mai bine dacă-l rugam pe Vultur să le spună tuturor că am murit de un infarct*.

— Știu că te-a supărat faptul că un robot extraterestru te-a înlocuit în familia lui Michael și Simone… Dar nu trebuie să exagerezi. Mai devreme sau mai târziu toți copiii și nepoții lor vor afla că nu poate exista înlocuitor pentru adevărata Nicole des Jardins Wakefield.

Nicole oftă. Simțea că pierde bătălia.

— Recunosc în fața ta, Ellie, că am simțit că nu mai e loc pentru mine în familia lui Michael și Simone. Însă nu e corect din partea ta să insinuezi că reacția mea la cealaltă Nicole este singurul sau principalul motiv al deciziei mele.

Nicole începea să se simtă sfârșită. Plănuise să vorbească mai întâi cu Ellie, apoi cu Benjy și la urmă cu restul grupului, înainte de a se culca. Discuția cu Ellie era mult mai grea decât se așteptase. *Dar ai fost realistă*? se întrebă pe sine Nicole. *Chiar ai crezut că Ellie o să spună „grozav, mamă, e logic, îmi pare rău să te văd plecând dar te înțeleg pe deplin”*?

Se auzi o bătaie în ușa apartamentului. Ușa se deschise și în prag apăru Vulturul. Se uită la cele două femei.

— Deranjez? Nicole zâmbi.

— Cred că suntem gata să facem o scurtă pauză, spuse ea.

Ellie se scuză și se duse la baie, iar Vulturul veni spre Nicole.

— Cum merge? întrebă el.

— Nu prea bine, răspunse Nicole.

— M-am gândit să trec pe aici ca să-ți spun că ți s-a aprobat cererea de a vizita Modulul Cunoașterii. Asta presupunând că rămâne valabil ceea ce

mi-ai spus în navetă…

Nicole se lumină.

— Bun, spuse ea. Acum nu-mi mai rămâne decât să-mi adun curajul ca să termin ce am început.

Vulturul o bătu pe spate.

— Poți s-o faci, spuse el. Ești omul cel mai formidabil pe care l-am întâlnit vreodată.

Capul lui Benjy odihnea pe pieptul ei. Nicole stătea întinsă pe spate, îmbrățișându-și fiul cu un braț. *Așadar, s-ar putea ca asta să fie ultima noapte din viața mea*, se gândi ea, toropită de somn. Simți cum urcă în ea un mic val de frică, dar îl alungă. *Nu mi-e frică de moarte,după tot ce am cunoscut deja*,își spuse ea.

Vizita Vulturului o întărise. Când reluase discuția cu Ellie, Nicole recunoscuse că Ellie are dreptate în multe privințe și că nu vrea să-și îndurereze familia și prietenii, dar afirmă că e hotărâtă să rămână la decizia ei. Nicole sublimase faptul că Ellie și Benjy, și într-o oarecare măsură și ceilalți, vor avea prilejul să-și dezvolte și mai mult personalitatea în absența ei, nemaiavând prin preajmă un personaj investit cu autoritate la care să poată apela.

Ellie îi spusese lui Nicole că e o „bătrână încăpățânată” dar că, din dragoste și respect, va încerca să-i fie un reazem în cele câteva ore rămase. De asemenea, Ellie o întrebase pe Nicole dacă intenționa să facă ceva anume pentru a-și grăbi moartea. Nicole râsese și-i spuse fiicei sale că nu va fi nevoie de nimic neobișnuit, întrucât Vulturul o asigurase că, fără medicație, inima ei va ceda în câteva ore.

Discuția cu Benjy nu fusese chiar atât de grea. Ellie se oferise să-i explice lui Benjy totul și Nicole acceptase. Benjy știa că mama lui e suferindă și nu știa că extratereștrii au capacitatea medicală de a-i rezolva problemele. Ellie îl asigurase pe Benjy că Max, Eponine, Nikki, Kepler, Marius și Maria vor face parte din lumea lui de zi cu zi.

Din restul grupului, numai Eponine avusese ochii în lacrimi când Nicole le adusese la cunoștință decizia ei. Max spusese că nu e luat total prin surprindere. Maria își exprimase părerea de rău că n-a petrecut mai mult timp cu femeia care „i-a salvat viața”. Kepler, Marius și chiar și Nikki fuseseră nesiguri pe ei și nu știuseră ce să spună.

Pregătindu-se de culcare, Nicole își promisese că dimineață, la prima oră, îl va căuta pe doctorul Blue și-și va lua rămas bun de la prietenul ei octopăianjen. Chiar înainte să stingă lumina, Benjy se apropiase de mama sa și o întrebase dacă poate să doarmă în brațele ei, „ca atunci când era mic”. Nicole acceptase; după ce Benjy se cuibări lângă ea, lacrimile îi inundară fața, umezindu-i urechile și rogojina de dedesubt.

10

Nicole se trezi devreme. Benjy se sculase deja și se îmbrăcase, dar Kepler încă mai dormea în celălalt capăt al camerei. Benjy o ajută răbdător pe Nicole să facă duș și să se îmbrace, cum făcuse și altădată.

Câteva minute mai târziu, Max intră în cameră. După ce-l trezi pe Kepler, se duse la Nicole și o luă de mână.

— Prietena mea, aseară n-am spus prea multe pentru că n-am găsit cuvintele potrivite… Chiar și acum, mi se par atât de aiurea…

Max își întoarse fața de la ea.

— La dracu', Nicole, spuse el cu glas tremurat, fără s-o privească. Știi ce simt pentru tine… ești o persoană frumoasă, frumoasă.

Se opri. În cameră se auzea doar zgomotul apei de la dușul lui Kepler. Nicole îi strânse mâna.

— Când aveam optsprezece ani, spuse Max ezitant întorcându-și fața spre ea, tata a murit de o formă rară de cancer la rinichi… Toți știam că se apropie momentul. Clyde, mama și cu mine l-am urmărit câteva luni cum se stinge încetul cu încetul… Dar tot nu-mi venea să cred că a murit, nici chiar după ce l-am pus în sicriu… S-a ținut o slujbă mică la cimitir, doar în prezența prietenilor de la fermele învecinate, plus un mecanic auto din De Queen, un bărbat pe nume Willie Townsend, care se îmbăta cu tata în fiecare seară de sâmbătă.

Max zâmbi și se relaxă. Îi plăcea foarte mult să povestească.

— Willie era un ticălos bun, burlac, dur ca oțelul pe dinafară, moale precum ceara pe dinăuntru… Regina liceului din De Queen îi dăduse papucii când era tânăr și de atunci n-a mai avut nici o iubită… În tot cazul, mama m-a întrebat dacă vreau să spun câteva vorbe „despre tata" la cimitir și am acceptat… Mi le-am scris, le-am memorat cu grijă, ba chiar am și exersat o dată, cu glas tare, în fața lui Clyde… Când a venit slujba, eram gata cu discursul meu… „Tatăl meu, Henry Allan Puckett, a fost un om grozav", am început eu. Apoi m-am oprit, după cum plănuisem și m-am uitat în jur. Willie deja se smiorcăia și se uita în pământ… Dintr-o dată am uitat tot ce trebuia să spun în continuare. Am stat cu toții în picioare acolo, în soarele fierbinte din Arkansas, un timp care mie mi s-a părut o veșnicie dar care, probabil, n-a depășit treizeci de secunde… Nu mi-am mai amintit

restul discursului. În cele din urmă, atât din disperare cât și de jenă, am spus: „O, la dracu'!" și Willie s-a băgat imediat cu un zgomotos „Amin"…

Nicole râdea.

— Max Puckett, nu există altul ca tine nicăieri în universul ăsta, spuse ea.

Max zâmbi larg.

— Aseară eram cu franțuzoaica în pat și discutam despre cealaltă Nicole pe care extratereștrii au creat-o pentru Simone și Michael, și Ep s-a întrebat dacă i-ar putea face și ei un robot Max Puckett. Îi plăcea ideea de a avea un soț perfect care să facă întotdeauna exact ce îi cerea ea… Chiar și noaptea… Am râs până ne-au durut coastele încercând să ne închipuim ce ar putea face sau nu robotul ăla în pat…

— Să-ți fie rușine, Max, spuse Nicole.

— De fapt, franțuzoaica a fost cea cu imaginația bogată… În tot cazul, am fost trimis aici într-un scop anume, să te informez că avem alături un mic dejun furnizat cu amabilitate de capetele pătrate, ca o încercare a noastră de a-ți spune la revedere sau de a-ți ura *„bon voyage"* sau ce e nimerit… Micul dejun va începe exact peste opt minute…

Nicole fu încântată să descopere că atmosfera de la micul dejun era destinsă și plăcută. În seara precedentă sublimase de mai multe ori că plecarea ei nu trebuie să fie prilej de durere, ci trebuie sărbătorită ca sfârșitul unei vieți minunate. Se părea că familia și prietenii ținuseră cont de vorbele ei, căci numai ocazional vedea o față tristă.

Ellie și Benjy o încadrau pe Nicole la masa lungă pusă de roboții bloc. Lângă Ellie stătea Nikki, apoi Maria și doctorul Blue. De cealaltă parte, Max și Eponine stăteau lângă Benjy, apoi urmau Marius, Kepler și Vulturul. În timpul mesei, Nicole observă cu mirare că Maria conversează cu doctorul Blue.

— Nu știam că știi să citești culorile, Maria, spuse Nicole cu un ton clar admirativ.

— Doar puțin, spuse fata, ușor stânjenită de compliment. M-a învățat Ellie.

— E grozav, comentă Nicole. Max spuse:

— Bineînțeles că adevăratul lingvist din acest grup este omul-pasăre de la capătul mesei… L-am văzut ieri vorbind chiar și cu iguanele, în clicuri și scârțâituri bizare.

— Uah, eu n-aș vorbi cu creaturile alea scârboase, interveni Nikki.

— Ele au un mod total diferit de a privi lumea, spuse Vulturul. Foarte simplu, foarte primitiv.

Eponine se aplecă peste masă și i se adresă direct Vulturului.

— Ce aș vrea eu să știu este ce trebuie să fac pentru a avea un tovarăș robot extraterestru numai al meu. Mi-ar plăcea unul care să arate ca Max, dar să nu fie țâfnos, și să aibă anumite calități îmbunătățite…

Toată lumea râse. Nicole zâmbi în sinea ei uitându-se în jurul mesei. *Așa e perfect*, se gândi ea. *Nu puteam să-mi doresc o despărțire mai plăcută*.

Doctorul Blue și Vulturul îi dădură lui Nicole o ultimă doză de lichid albastru în timp ce-și aranja lucrurile. Îi părea bine că poate să-și ia rămas bun în particular de la colegul ei octopăianjen.

— Îți mulțumesc pentru tot, spuse simplu Nicole, îmbrățișându-l.

— Ne vei lipsi tuturor, răspunse doctorul Blue în culori. Noul Optimizator Șef voia să organizeze o despărțire măreață, dar i-am spus că nu mi se pare nimerit… M-a rugat să-ți spun rămas bun în numele întregii noastre specii.

O însoțiră cu toții la sas. Avu loc ultima serie de îmbrățișări și zâmbete, apoi Vulturul și Nicole trecură prin sas. Nicole oftă când Vulturul o așeză în navetă și strânse scaunul cu rotile.

— Au fost grozavi, nu-i așa?

— Te iubesc și te respectă foarte mult, răspunse Vulturul.

După ce părăsiră steaua de mare, avură din nou în fața ochilor priveliștea formidabilului tetraedru de lumină care se rotea încet.

— Cum te simți? întrebă Vulturul.

— Ușurată și puțin înspăimântată.

— Era de așteptat.

— Cât crezi că mai am până să-mi cedeze inima? întrebă Nicole câteva clipe mai târziu.

— E greu de spus cu precizie.

— Știu, știu, spuse nerăbdătoare Nicole. Dar voi sunteți savanți… Trebuie să fi făcut calcule…

— Între șase și zece ore, spuse Vulturul.

În șase până la zece ore voi fi moartă, se gândi Nicole. Frica era acum mai palpabilă. Nu putea s-o înlăture complet.

— Cum e să fii mort? întrebă Nicole.

— Ne-am gândit că ai să pui întrebarea asta. Ni s-a spus că e la fel ca atunci când ești decuplat de la sursa de energie.

— Un nimic, pe vecie?

— Așa cred.

— Și actul morții în sine? întrebă Nicole. Are ceva deosebit?

— Nu știm, spuse Vulturul. Sperăm să ne împărtășești cât mai multe din cele ce vei simți.

Un timp zburară în tăcere. În fața lor, Baza de Tranzit devenea tot mai mare. La un moment dat, naveta își schimbă puțin direcția și în centrul ferestrei ei apăru Modulul Cunoașterii.

— Te superi dacă te întreb ceva? spuse Vulturul. Nicole se întoarse și-i zâmbi extraterestrului prin cască.

— Deloc. Sper că nu te-a apucat timiditatea tocmai acum la urmă.

— Nu voiam să-ți tulbur gândurile.

— De fapt, în momentul de față nu mă gândesc la nimic anume, spuse Nicole. Mintea mea plutește în derivă.

— De ce vrei să-ți petreci ultimele clipe în Modulul Cunoașterii?

Nicole râse.

— Asta este cea mai pre-programată întrebare pe care am auzit-o vreodată, spuse ea. Parcă-mi văd răspunsul stocat în vreun fișier din categoria „Moartea: Ființele Umane”, și alte categorii înrudite.

Vulturul nu spuse nimic.

— Când, cu ani în urmă, Richard și cu mine ne aflam izolați în New York și nu credeam să mai avem vreo șansă de evadare, discutam despre ce ne-ar fi plăcut să facem în ultimele momente dinaintea morții. Am fost de acord că prima alegere ar fi să facem dragoste. A doua alegere era să învățăm ceva nou, să trăim pentru ultima dată fiorul descoperirii…

— O idee foarte avansată, spuse Vulturul.

— Și practică. Dacă intuiția nu mă înșeală, acest Modul al Cunoașterii va fi atât de uluitor încât nici n-am să bag de seamă cum mi se duc ultimele clipe de viață… Chiar așa hotărâtă cum sunt, cred că m-ar copleși frica dacă n-aș avea o preocupare în care să mă implic activ în ultimele ore.

Modulul Cunoașterii umplea acum întreaga fereastră a navetei. Vulturul spuse:

— Înainte de a intra, vreau să-ți dau niște informații despre acest loc… Modulul sferic este alcătuit de fapt din trei domenii concentrice, separate, fiecare cu o menire anume. Regiunea de la exterior, care este și cea mai

mică, e concentrată pe cunoștințele legate de prezent sau aproape-prezent. În următoarea regiune, la interior, sunt stocate toate informațiile istorice despre această parte a galaxiei. Sfera mare interioară conține toate modelele de prezicere a viitorului, precum și scenarii pentru erele următoare…

— Parcă spuneai că n-ai fost înăuntru, spuse Nicole.

— N-am fost. Dar astă-noapte baza mea de date despre Modulul Cunoașterii a fost adusă la zi și extinsă…

În suprafața exterioară a sferei se deschise o ușă și naveta dădu să intre.

— Stai o clipă, spuse Nicole. Să înțeleg că, aproape sigur, n-am să mai ies vie din modulul ăsta?

— Da, răspunse Vulturul.

— Atunci vrei, te rog, să rotești vehiculul ăsta, încet, ca să arunc o ultimă privire la lumea din afară?

Naveta execută lent o manevră de rotire și Nicole se uită fix pe fereastră. Văzu în depărtare celelalte module ale Bazei de Tranzit, coridoarele de transport și, departe, steaua de mare în care familia și prietenii ei își făceau bagajele pentru transfer. Într-o anumită direcție, galbena stea Tau Ceti, atât de asemănătoare cu Soarele, era singurul obiect mare vizibil pe fereastră dar, în ciuda strălucirii ei și a luminii reflectate de Baza de Tranzit, Nicole putu să distingă totuși și alte câteva stele pe fondul negru al cosmosului.

Moartea mea nu va schimba nimic din această scenă, se gândi Nicole. *Vor fi doar doi ochi mai puțin ce să-i vadă splendoarea. Mai puțin cu o grupare de substanțe chimice evoluate până la înzestrarea cu conștiință, care să se întrebe ce înseamnă toate astea*.

— Mulțumesc, spuse Nicole. Acum putem să mergem înainte.

11

Vehiculele care intrau din spațiul în Modulul Cunoașterii, ca și metrourile care soseau din celelalte trei module, opreau într-o stație lungă și subțire localizată pe o parte a cercului de la nivelul intermediar, care înconjura complet uriașa sferă.

— Există numai două intrări, la o sută optzeci de grade una de alta, în fiecare din cele trei domenii concentrice ale Modulului Cunoașterii, spuse Vulturul, în timp ce un trotuar mobil îi purta în viteză prin cerc.

În dreapta lor era suprafața exterioară, transparentă a modulului. În stânga era un perete de culoare crem, fără ferestre.

— Am să pot să-mi scot în curând costumul și casca? întrebă Nicole.

— Da, după ce intrăm în expoziție, spuse Vulturul. Am ales un tur anume și în locurile acelea nu vei mai avea nevoie de costumul spațial.

— Așadar ai selectat deja ce o să vedem?

— Era inevitabil. Locul acesta e imens, mult mai mare decât un Semicilindru din Rama, și înțesat de informații… Am căutat să planific turul în funcție de ceea ce știam că te interesează și de timpul care ni s-a alocat… Dacă se dovedește că există și alte lucruri…

— Nu, nu, spuse Nicole. N-aș avea idee ce să cer. Sunt sigură că ai ales foarte bine…

Ajunseră într-un loc în care trotuarul mobil se opri. În stânga se deschidea un coridor larg.

— Apropo, spuse Vulturul, nu ți-am explicat că turul nostru se limitează la cele două regiuni din afară… Domeniul Prezicerilor ne este interzis.

— De ce? întrebă Nicole, activându-și scaunul cu rotile și pornind pe coridor alături de Vultur.

— Nu știu sigur, spuse el. Dar de fapt nu contează, dacă ara înțeles eu bine în ce scop te afli aici. În cele două domenii disponibile vor fi mai mult decât suficiente lucruri care să-ți dea o ocupație.

În fața lor se afla un perete înalt. Când Vulturul și Nicole se apropiară, o ușă lată se deschise în perete, spre interior, dând la iveală o cameră circulară, înaltă, având în mijloc o sferă cu diametrul de zece metri. Peretele și tavanul încăperii erau înțesate de mici grupări de accesorii tehnice sau

echipamente și multe marcaje ciudate. Vulturul îi spuse lui Nicole că n-are habar ce însemnau.

— Mi s-a spus doar că orientarea pentru vizita ta în acest domeniu trebuie să aibă loc în interiorul sferei din fața noastră.

Sfera strălucitoare era împărțită în două la mijloc. Jumătatea superioară a globului scobit se ridică doar atât cât Vulturul și Nicole să poată trece pe dedesubt în interiorul sferei. O dată ajunși înăuntru, jumătatea de sus a sferei reveni la poziția inițială, izolându-i complet de exterior.

Întunericul din interior ținu doar o secundă sau două. Apoi, lumini mici și împrăștiate luminară o parte a peretelui sferei.

— E decorat cu o grămadă de detalii, comentă Nicole.

— Noi privim acum o machetă a întregului domeniu, spuse Vulturul. Perspectiva este din interior, ca și cum ne-am afla chiar în centrul Modulului Cunoașterii și nici unul din cele două domenii exterioare n-ar exista. Vei observa că, prin felul în care sunt plasate obiectele în lungul suprafeței, nu numai în fața și în spatele nostru, ci și deasupra noastră și sub noi, nimic nu pătrunde în spațiul central gol dincolo de o distanță fixă. La acea distanță este localizat, în modulul *real*, peretele exterior al următorului domeniu concentric… Acum luminile îți vor arăta, pe machetă, unde vom merge în următoarele câteva ore.

În lumina dulce deveni vizibil dintr-o dată un sector mare din suprafața sferei, reprezentând cam treizeci la sută din aria totală.

Vulturul schiță un gest circular și spuse:

— Totul din regiunea luminată este legat de călătoria prin spațiu… Turul nostru se va limita la această porțiune a domeniului. Lumina roșie care clipește pe suprafața din fața noastră ne arată locul în care ne aflăm în prezent…

Sub ochii lui Nicole, un șir de lumini roșii se deplasă repede pe suprafață, oprindu-se într-un punct de deasupra capului ei unde era o imagine a Căii Lactee.

— Vom vizita mai întâi secțiunea de geografie, spuse Vulturul arătând spre locul în care se oprise șirul de lumini, apoi cea tehnică și la sfârșit cea de biologie… După o scurtă pauză vom trece în al doilea domeniu… Ai vreo întrebare înainte să pornim?

Urcară ceva ce părea a fi o rampă ascendentă, cu o mică mașină asemănătoare celei pe care o folosiseră în Modulul de Locuit în timpul

vizitei la Michael și Simone. Deși cărarea era luminată în fața și-n spatele lor, tot ce se afla în lateral de mașină rămânea cufundat în întuneric.

— Ce e în jurul nostru? întrebă Nicole după vreo zece minute de mers.

— În principal depozite de date, plus câteva exponate, răspunse Vulturul. Este întuneric ca să nu ți se distragă atenția în mod inutil.

În cele din urmă se opriră lângă altă ușă înaltă.

— Camera în care vei intra este cea mai mare din acest domeniu, spuse Vulturul așezând scaunul cu rotile al lui Nicole. În partea cea mai lată are o jumătate de kilometru. Înăuntru se găsește un model al galaxiei Calea Lactee. O dată intrați, vom sta pe o platformă mobilă pe care o putem comanda să ne ducă în oricare punct din cameră… Înăuntru o să fie mai tot timpul întuneric, iar deasupra noastră și sub noi vor fi imagini și structuri. S-ar putea să ai impresia că o să cazi, dar nu uita că ești în imponderabilitate…

Priveliștea văzută de pe platformă era spectaculoasă. Chiar și până să înceapă să se deplaseze spre centrul imensei încăperi, Nicole se simți copleșită. Întunericul din jurul lor era presărat cu lumini care reprezentau stele. Stele unice, combinații binare, combinații triple. Stele galbene, mici și staționare, stele uriașe roșii, stele albe pitice. Treceau chiar pe deasupra unei supernove care explodă. În orice loc, în orice direcție avea ceva diferit și fascinant de văzut.

După câteva minute Vulturul opri platforma.

— Mă gândeam să începem de aici, de pe un teritoriu unde ești familiarizată, spuse el.

Arătă o stea galbenă din apropiere cu ajutorul unui indicator cu multiple raze de lumină.

— Recunoști locul ăsta?

Nicole încă mai privea luminile fără sfârșit din toate direcțiile.

— Toate sutele de miliarde de stele din galaxie sunt reprezentate în camera asta?

— Nu, spuse Vulturul. Ceea ce vezi tu este numai o porțiune mare din galaxie… Am să-ți explic mai multe peste câteva minute, când o să mergem în partea superioară a camerei și ai să poți privi de sus planul galactic central… Te-am adus în acest loc din alt motiv.

Nicole recunoscu Soarele și constelația Centaurul, cea mai apropiată vecină a lui, ba chiar steaua lui Barnard și Sirius. Nu-și aminti numele

majorității celorlalte stele din vecinătatea Soarelui, dar reuși să localizeze altă stea solitară aflată nu prea departe.

— Aceea este Tau Ceti? întrebă ea.

— Da, răspunse Vulturul.

Tau Ceti pare atât de aproape de Soare, dar în realitate este foarte departe, se gândi ea. *Asta înseamnă că galaxia e mai mare decât ar putea cuprinde vreunul dintre noi cu mintea*.

Parcă citindu-i gândurile, Vulturul spuse:

— Distanța de la Soare la Tau Ceti este a zece mia parte din distanța de la un capăt la altul al galaxiei.

Nicole clătină din cap. Platforma începu să se îndepărteze de Soare și de Tau Ceti. *Nu mi-aș fi imaginat vreodată atâta imensitate*, se gândi Nicole. *Chiar și călătoriile mele au avut loc într-o regiune insignifiant de mică a cosmosului*.

Vulturul proiectă în dreapta platformei în mișcare un desen tridimensional sub forma unui corp geometric dreptunghiular. Manevrând dispozitivul negru pe care-l ținea în mână, mări și micșoră alternativ volumul paralelipipedului.

— Avem multe căi de a controla ce se proiectează în această cameră, spuse el. Cu acest dispozitiv putem să modificăm scara și să schimbăm rapid planul… Să-ți arăt. Să presupunem că pun lumina roșie aici, în mijlocul nebuloasei Orion. Asta marchează poziția inițială dorită a platformei. Apoi măresc această formă geometrică astfel încât să includă cam o mie de stele… Și acum, uite…

În cameră fu întuneric beznă preț de o secundă. Apoi, dintr-o dată, Nicole se simți iar copleșită, de data asta din cauza unui alt set de lumini. Ciorchinii de stele și stelele individuale erau mult mai clar definite. Vulturul îi spuse că întreaga cameră se află în acel moment în interiorul nebuloasei Orion și că latura cea mai lungă a camerei e echivalentă cu câteva sute de ani-lumină, în loc de șaizeci de mii de anilumină, ca înainte.

— Această zonă e o pepinieră stelară, unde se nasc stele și planete, explică Vulturul mișcând platforma spre dreapta. Aici, de exemplu, avem un sistem stelar pui, în primele stadii de formare, cu multe din caracteristicile pe care le avea sistemul vostru solar acum patru miliarde și jumătate de ani.

Înscrise una din stele într-un mic corp geometric și, câteva secunde mai târziu, încăperea se umplu de lumina unui soare tânăr. Nicole urmări o

uriașă furtună solară care se deplasa pe suprafața frământată.

Vulturul îndreptă platforma spre un corp ceresc mult mai mic, îndepărtat, din duzina de acumulări de materie ce putea fi identificată în regiunea din jurul soarelui tânăr. Planeta avea o suprafață lichidă, puțin roșcată. Sub ochii lor, un proiectil mare se prăbuși în lichidul fierbinte făcând să țâșnească jeturi de materie și stârnind valuri puternice în toate direcțiile.

— Conform datelor noastre statistice, spuse Vulturul, această planetă are o mare probabilitate de a produce viață după câteva miliarde de ani de evoluție, o dată ce această perioadă de bombardare și formare s-a încheiat. Va avea o stea unică, stabilă, o atmosferă cu suficiente variații climatice și toate ingredientele chimice necesare… Uite, stai cu ochii pe planeta asta. Eu am să activez un program care scanează rapid jumătatea de jos a tabelului lui Mendeleev și afișează datele cantitative privitoare la numărul relativ de atomi de fiecare tip care există în masa aia în fierbere…

Deasupra planetei-pui apăru o priveliște magnifică. Fiecare atom în parte conținut în masa planetei era indicat atât printr-o culoare anume cât și prin numărul de neutroni și protoni. Mărimea atomului arăta frecvența relativă a acestuia în amestec.

— Observă că densitatea de carbon, azot, fier și halogeni este semnificativă, spuse Vulturul. Aceștia sunt atomii vitali. Creați cu toții de o supernovă din vecinătate în trecutul nu prea îndepărtat, ei au îmbogățit posibilitățile structurale ale acestui corp ceresc în formare… Fără substanțe chimice complexe nu poate exista viață eficientă… De exemplu, dacă pe planeta voastră n-ar exista fierul pentru a constitui atomul central al hemoglobinei, sistemul de distribuire a oxigenului la multe forme de viață ar fi mult mai ineficient…

Așadar, procesul continuă, eră după eră, se gândi Nicole. *Din praful cosmic se formează stele și planete. Câteva planete conțin substanțele chimice corespunzătoare care să ducă, până la urmă, la apariția vieții și inteligenței. Dar ce organizează acest proces?Ce mână nevăzută face ca aceste substanțe chimice să devină cu timpul tot mai complexe și structurate, până ajung chiar la stadiul de conștiință de sine? Există vreo lege naturală, neformulată încă, potrivit căreia materia se formează după reguli stabilite*?

Vulturul îi explica probabilitatea extrem de scăzută ca viața să evolueze în sistemele solare care conțineau numai atomi simpli, precum hidrogenul și

heliul, și nici unul din atomii mai complecși, de ordin superior, produși de stelele care mureau în exploziile supernovelor. Nicole începu să se simtă copleșitor de insignifiantă. Tânjea după ceva la scară umană.

— Cât de mică poți să faci camera asta? întrebă ea.

— Scara cea mai mică este de 1 la 4096. La cealaltă extremă putem afișa o scenă intergalactică a cărei dimensiune maximă este de cincizeci de milioane de ani-lumină… Nu uita că avem un interes limitat față de activitatea din afara galaxiei.

— Am putea schimba planul astfel încât să vedem Pământul? întrebă Nicole cu emoție. Și să mă lași să zbor deasupra Franței?

— Da, cred că da, răspunse Vulturul după o scurtă ezitare. Deși nu era în plan…

— Ar însemna foarte mult pentru mine.

— Bine, spuse Vulturul. O să ne ia câteva secunde, dar o putem face…

Zborul începu deasupra Canalului Mânecii. Vulturul și Nicole stăteau de vreo trei secunde pe platformă în partea de sus a camerei întunecate când sub ei se produse o explozie de lumină. După ce ochii lui Nicole se obișnuiră în sfârșit cu lumina, recunoscu apa albastră de sub ei și coasta Normandiei. În depărtare, Sena se vărsa în Canal.

Îl rugă pe Vultur să oprească platforma deasupra gurii Senei și apoi s-o deplaseze încet către Paris. Vederea locurilor cunoscute o emoționă puternic. Își aminti de anii tinereții, când hoinărea liberă și fără griji prin această regiune împreună cu iubitul său tată.

Modelul de sub ei era superb, tridimensional. Faimoasa biserică din Rouen, în care Ioana D'Arc abdicase temporar de la principiile ei, avea înălțimea de jumătate de milimetru și lungimea de doi centimetri. Mai încolo, în direcția Parisului, Nicole văzu forma cunoscută a Arcului de Triumf înălțându-se de pe suprafața modelului.

Când ajunseră la Paris, platforma zăbovi câteva secunde deasupra arondismentului șaisprezece. Ochii lui Nicole poposiră asupra unei clădiri anume de sub ea. Vederea acelei clădiri îi aminti un moment deosebit de viu din adolescența ei. Auzi vocea tatălui ei, apropiindu-se de sfârșitul discursului susținut la primirea premiului Mary Renault. *Iubitei mele fiice Nicole și tuturor tinerilor din lume, le ofer o concluzie simplă la care am ajuns de-a lungul vieții mele. În viață există două lucruri neprețuite: învățătura și iubirea. Nimic altceva — nici faima, nici puterea, nici realizarea de dragul realizării — nu poate avea aceeași valoare durabilă*.

Imaginea tatălui ei îi umplu mintea. *Îți mulțumesc, papa. Îți mulțumesc că ai avut atât de bine grijă de mine după moartea mamei. Îți mulțumesc pentru tot ce m-ai învățat…*

Un dor puternic, dureros aduse lacrimi în ochii lui Nicole. Preț de o clipă se simți iar copil și vru cu disperare să discute cu tatăl ei despre moartea care se apropia. Încet, cu hotărâre, se luptă cu emoțiile care amenințau să o copleșească. *Nu asta voiam să simt în momentul de față*, își spuse ea cu greutate. *Voiam să las în urmă toate astea*.

Își întoarse privirea de la modelul Franței de sub ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Vulturul.

Nicole se forță să zâmbească.

— Vreau să văd altceva, spuse ea. Ceva spectaculos… și nou. Ce zici de un oraș al octopăianjenilor?

— Ești sigură?

— Da.

Încăperea se întunecă imediat. Două secunde mai târziu, când Nicole se întoarse cu fața la lumină, platforma zbura peste un ocean mare de un verde profund.

— Unde suntem? întrebă ea. Și unde mergem?

— În momentul de față ne aflăm la treizeci de ani-lumină de Soarele vostru, răspunse Vulturul, pe prima planetă oceanică pe care au colonizat-o octopăianjenii după dispariția Înaintașilor… Suntem deasupra mării, evident, la vreo două sute de kilometri de cel mai renumit oraș al octopăianjenilor.

Nicole simți un val de emoție în timp ce platforma se deplasa rapid deasupra mării. Vedea deja în depărtare conturul vag al unor clădiri. O clipă își imagină că e un călător spațial aventurier care ajungea pentru prima dată la această planetă, nerăbdător să vadă minunățiile fantasticelor orașe descrise de alți călători interstelari.

E minunat, se gândi Nicole. Își îndreptă atenția o clipă spre oceanul de sub ea.

— De ce e apa asta atât de verde? îl întrebă pe Vultur.

— Suprafața acestui ocean, până la un metru adâncime, formează un ecosistem bogat, dominat de un gen aparte de plantă capabilă de fotosinteză, ale cărei specii diverse, toate de culoare verde, asigură adăpost și hrană pentru zece milioane de creaturi… Unele plante acoperă o

suprafață de peste un kilometru pătrat… Acest domeniu a fost creat de Înaintași… Octopăianjenii l-au găsit și i-au adus îmbunătățiri…

Nicole ridică privirea și văzu că platforma, care se deplasa în viteză, ajunsese aproape în dreptul orașului. Sute de clădiri de mărimi și forme diverse se aflau răspândite dedesubtul lor. Cele mai multe clădiri din orașul octopăianjenilor erau construite pe uscat, dar existau și unele care păreau să plutească pe apă. Cea mai densă grupare de astfel de structuri se afla în lungul unei peninsule înguste. În capătul acelei peninsule se înălțau trei domuri uriașe, foarte apropiate, care dominau orizontul.

La periferia orașului era un cerc exterior, lat, alcătuit din opt domuri mai mici, fiecare fiind legat de domurile centrale printr-un sistem linear de transport. Fiecare din aceste domuri exterioare avea altă culoare. Aproape toate clădirile din sectorul de oraș care înconjura un dom exterior erau vopsite în aceeași culoare cu a domului. Pe suprafața oceanului, de exemplu, de la domul colorat într-un roșu aprins porneau simetric opt spițe roșii, subțiri, alcătuite din alte clădiri.

Toate clădirile orașului se aflau în interiorul cercului definit de cele opt domuri colorate. Lui Nicole îi plăcu foarte mult o structură ciudată de culoare maro care plutea pe apă. Părea să fie aproape la fel de mare ca uriașele domuri centrale. De deasupra, clădirea dreptunghiulară părea a fi alcătuită din douăzeci de straturi de dantelărie deasă, suprapuse, spațiile deschise fiind umplute cu materiale asemănătoare celor folosite de păsări pentru cuib.

— Ce este aceea? întrebă Nicole, arătând structura.

— Acești octopăianjeni sunt foarte avansați în microbiologie, răspunse Vulturul. Structura aceea, care pătrunde în ocean până la zece metri adâncime, conține peste o mie de habitate diferite pentru specii de mărimi microscopice… Ceea ce vezi este în esență o stație de aprovizionare, care conține populația în exces a fiecăreia din aceste specii de ființe micuțe. Octopăianjenii care au nevoie de unele din aceste creaturi vin aici și le iau.

Nicole rămaseră cu ochii ațintiți pe neobișnuita arhitectură de sub ea. În minte, se vedea mergând pe străzi, uitându-se cu uimire în jur la o varietate de creaturi mult mai mare chiar și decât menajeria pe care o întâlnise în Orașul de Smarald. *Vreau să merg acolo*, își spuse ea. *Vreau să văd*.

Îl rugă pe Vultur să deplaseze platforma chiar deasupra unuia din marile domuri verzi.

— Interiorul acestui dom seamănă cu Orașul de Smarald? întrebă ea.

— Nu chiar, răspunse Vulturul. Scara e cu totul alta… Tărâmul octopăianjenilor din Rama era un microcosmos comprimat. Complexele funcționale care pe planetele lor se aflau la distanțe de sute de kilometri unele de altele au trebuit să fie amplasate, din cauza spațiului limitat, în aproximativ același areal… În coloniile avansate ale rasei octopăianjenilor, de exemplu, alternativii nu au o comunitate chiar lângă porțile orașului, ci trăiesc pe o cu totul altă planetă.

Nicole zâmbi. *O planetă de alternativi*, se gândi ea. *Trebuie să fie o adevărată privelişte*.

— … Acest oraș adăpostește peste optsprezece milioane de octopăianjeni, dacă punem la socoteală varietățile morfologice, spunea Vulturul. De asemenea, este capitala administrativă a acestei planete. În interiorul porților orașului trăiesc aproape zece miliarde de creaturi, reprezentând cincizeci de mii de specii… Suprafața orașului este aproximativ echivalentă cu cea a orașului Los Angeles sau cu alte zone urbane mari de pe Pământul vostru…

Vulturul continuă să-i dea informații despre orașul octopăianjenilor aflat sub ei. Însă Nicole se gândea la altceva.

— Archie a trăit aici? întrebă ea, întrerupând monologul enciclopedic al însoțitorului ei extraterestru. Sau doctorul Blue sau alți octopăianjeni pe care i-am cunoscut?

— Nu, răspunse Vulturul. De fapt, ei n-au venit de pe planeta asta, nici măcar din acest sistem stelar… Octopăianjenii din Rama au venit dintr-un tip de colonie cunoscut sub numele de „colonie de graniță”, una special proiectată genetic pentru interacțiunea cu alte forme de viață inteligente…

Nicole clătină din cap și zâmbi. *Desigur*, își spuse ea, *trebuia să fi bănuit că sunt speciali*…

Era din ce în ce mai obosită. După alte câteva minute îi mulțumi Vulturului, spunându-i că îi ajunge cât a văzut din orașul octopăianjenilor. Într-o clipită, domurile, structura maro de dantelării suprapuse și marea de un verde intens dispărură. Vulturul duse platforma la loc în partea de sus a încăperii mari.

Dedesubtul lui Nicole, Calea Lactee era închisă într-un spațiu mic din centrul camerei.

— Universul este o succesiune de aglomerări și spații pustii, veșnic în expansiune, spuse Vulturul. Privește ce pustiu este în jurul Căii Lactee. Cu excepția celor doi Nori ai lui Magellan, care nu pot fi definiți ca galaxii,

Andromeda este cel mai apropiat vecin galactic al nostru. Dar ea e foarte departe. Distanța de-a curmezișul celei mai mari dimensiuni a Căii Lactee este doar a douăzecea parte din distanța până la Andromeda.

Nicole nu se gândea la Andromeda. Era absorbită de încântătoare cugetări filozofice despre viața pe planete diferite, despre orașe și despre posibila gamă de creaturi născute din atomi simpli care evoluează, cu sau fără ajutor din partea unor ființe superioare, ajungând până la conștiință de sine. Savură momentul, știind că, foarte curând, se va despărți de zborurile imaginației care-i îmbogățiseră atât de mult viata.

12

— Am stat atât de mult în acea expoziție încât cred că ar trebui să ne revizuim turul, spuse Vulturul după ce termină scanarea.

Stăteau alături, în mașină.

— Ăsta e un mod diplomat de a-mi spune că inima mea cedează mai repede decât te-ai așteptat? întrebă Nicole, forțându-se să zâmbească.

— Nu, nu chiar, spuse Vulturul. Am petrecut aproape de două ori mai mult timp decât plănuisem… Nu luasem în calcul, de exemplu, vizita deasupra Franței sau în orașul octopăianjenilor…

— Partea asta a fost minunată, spuse Nicole. Aș fi vrut să mai pot merge acolo, cu doctorul Blue ca ghid, și să aflu mai multe despre felul în care trăiesc ei….

— Așadar, ți-a plăcut mai mult orașul octopăianjenilor decât priveliștea spectaculoasă a stelelor?

— N-aș spune asta, răspunse Nicole. Totul a fost fantastic… Ceea ce am văzut mi-a reconfirmat că am ales locul potrivit ca să…

Nu termină fraza.

— Pe platformă mi-am dat seama că moartea nu e numai sfârșitul gândirii și al conștiinței, ci și sfârșitul simțirii… Nu știu de ce n-am înțeles lucrul ăsta mai devreme.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi Nicole întrebă cu seninătate:

— Unde mergem în continuare, prietene?

— Mă gândeam să mergem în secțiunea tehnică, unde poți vedea machetele Bazelor de Tranzit, ale Transportoarelor și ale altor nave spațiale, după care, dacă mai avem timp, am de gând să te duc în sectorul biologiei. Unii dintre nepoții tăi extrauterini trăiesc în regiunea aceea, într-unui dintre cele mai reușite habitate pământene ale noastre. Alături este un complex care adăpostește o comunitate a acelor stranii țipari sau șerpi acvatici pe care i-am întâlnit o dată, împreună, la Baza de Tranzit. Și există o expoziție taxonomică ce compară din punct de vedere fizic toți călătorii spațiali care sunt studiați în această regiune…

— Sună grozav, spuse Nicole și râse. Creierul uman e uimitor… Ia ghicește ce mi-a trecut prin minte: primele versuri ale poeziei lui Andrew Marvell, „Sfioasei sale amante”… „Destule locuri dac-am fi avut / A ta

sfială, doamnă, n-ar fi fost o crimă”… În tot cazul, voiam să spun că, întrucât nu avem o veșnicie la dispoziție, hai să mergem la expoziția cu Transportorul. Aș vrea să văd nava spațială în care vor trăi Patrick, Nai, Galileo și ceilalți… După aceea vom vedea cât timp ne-a mai rămas…

Mașina se puse în mișcare. Nicole remarcă pentru sine că Vulturul nu spuse nimic despre rezultatele scanării. Frica reveni, mai puternică.

Erau împreună pe suprafața plată a machetei Transportorului.

— Acesta este un model la scara unu la șaizeci și patru, așa că poți aprecia în oarecare măsură cât e de mare în realitate Transportorul, spuse Vulturul.

— Dumnezeule, planul ăsta trebuie să aibă aproape un kilometru lungime! spuse Nicole.

— Ai ghicit bine, spuse Vulturul. Partea superioară a Transportorului adevărat are circa patruzeci de kilometri lungime și cincisprezece kilometri lățime.

— Și fiecare din capsulele astea include un mediu diferit?

— Da, răspunse Vulturul. Atmosfera și celelalte condiții de mediu sunt controlate de echipamentul aflat aici pe suprafață, precum și de sistemele tehnice suplimentare care sunt jos, în corpul principal al navei spațiale… Fiecare habitat are propria viteză de rotație, pentru a se crea gravitația corespunzătoare. Dacă e nevoie, speciile pot fi despărțite în interiorul unei capsule prin pereți de compartimentare. Rezidenții stelei de mare au fost duși în același domeniu, pentru că se simt bine în condiții de mediu asemănătoare. Însă nu au acces unii în habitatul celorlalți.

Se deplasau pe o cărare printre capsule și amenajările pentru echipament. Nicole studie o protuberanța ovală care se ridica deasupra planului cu mai mult de cinci metri și remarcă:

— Unele din habitatele astea par prea mici și strâmte pentru a găzdui mai mult de câțiva indivizi…

— Există călători spațiali foarte mici, spuse Vulturul. Indivizii unei specii dintr-un sistem solar aflat nu prea departe de al vostru au doar un milimetru lungime. Cea mai mare navă spațială a lor nu e nici cât mașina asta.

Nicole încercă să-și imagineze un grup de furnici sau de afide inteligente, lucrând laolaltă la construcția unei nave spațiale.

— Și toate aceste Transportoare călătoresc de la o Bază de Tranzit la alta? întrebă ea, schimbând subiectul.

— În linii mari, da, răspunse Vulturul. Când într-o anumită capsulă nu mai există creaturi vii, habitatul respectiv este recondiționat la una din Bazele de Tranzit.

— Ca Rama, spuse Nicole.

— Într-un fel, dar cu multe diferențe semnificative. Noi studiem întotdeauna cu atenție speciile care se află într-o navă spațială de tip Rama. Încercăm să le plasăm într-un mediu cât mai apropiat de cel real, astfel încât să le putem observa în „condiții naturale”. Însă când nu mai avem nevoie de date referitoare la anumite creaturi, acestea sunt repartizate navelor de tip Transportor. De asta nu intervenim în problemele creaturilor respective…

— În afară de a preveni reproducerea… Apropo, în etica voastră, împiedicarea reproducerii este mai „umană” sau, mă rog, care-o fi echivalentul vostru pentru acest termen, decât anihilarea directă a creaturilor?

— Noi credem că da, răspunse Vulturul. Ajunseseră într-un punct de pe partea superioară a Transportorului unde cărarea se ramifica la stânga, ducând înapoi la rampele și culoarele Modulului Cunoașterii.

— Cred că am văzut tot ce mă interesa aici, spuse Nicole și ezită o clipă. Dar mai am câteva întrebări.

— Dă-i drumul, spuse Vulturul.

— Presupunând că modul în care a descris Sfântul Michael scopul Ramei și al Bazei de Tranzit este corect, oare nu perturbați, nu modificați voi înșivă procesul pe care-l studiați? Mie mi se pare că, fiind prezenți și interacționând…

— Ai dreptate, desigur, spuse Vulturul. Prezența noastră *chiar* afectează puțin cursul evoluției. Este o situație analogă principiului incertitudinii formulat de Heisenberg în fizică… Cu toate acestea, interacțiunile noastre pot fi gândite de Prim Monitor și luate în calcul la modelarea generală a procesului. Avem și reguli care reduc căile prin care am putea perturba evoluția naturală…

— Tare-aș fi vrut să fie și Richard cu mine ca să audă cum a explicat Sfântul Michael totul, spuse Nicole. Sunt convinsă că ar fi fost fascinat și, fără doar și poate, ar fi avut de pus niște întrebări excelente.

Vulturul nu răspunse. Nicole oftă.

— Așadar, ce urmează, Monsieur le Tour Director? întrebă ea.

— Masa de prânz, replică Vulturul. În mașină sunt câteva sandvișuri, apă și un delicios fruct de-al octopăianjenilor, care era preferatul tău.

Nicole râse și-și întoarse scaunul cu rotile spre cărare.

— Te gândești la toate, spuse ea.

— Richard nu credea în Rai, spuse Nicole în timp ce Vulturul termina altă scanare. Dar dacă și-ar fi putut construi propria viață de dincolo perfectă, în mod sigur ar fi inclus un loc ca acesta.

Vulturul studia ciudatele semne de pe monitorul din mâna lui.

— Cred că ar fi bine să sărim peste o parte din tur, spuse el, uitându-se la Nicole. Să mergem direct la cele mai importante expoziții din domeniul următor.

— E chiar atât de rău?

Nicole nu era surprinsă. Durerea intermitentă pe care o simțise în piept înainte de a vizita Franța și orașul octopăianjenilor devenise continuă.

Și frica devenise constantă. Era perfect conștientă de faptul că moartea nu e prea departe. *De ce ți-e frică*? se întrebă Nicole. *Poate fi nimicnicia chiar atât de rea*?

Vulturul îi spuse că nu mai au timp suficient pentru o orientare în domeniul al doilea. Intrară pe porțile celei de-a doua sfere concentrice și merseră vreo zece minute. Vulturul începu să-i dea explicații.

— In acest domeniu, accentul se pune pe modul în care toate se schimbă de-a lungul timpului. Există câte o secțiune separată pentru fiecare element care poate fi afectat de evoluția generală a galaxiei sau care poate să afecteze el însuși această evoluție. Cred că te va interesa acest prim exponat.

Încăperea semăna cu aceea în care văzuseră Calea Lactee, doar că era considerabil mai mică. Urcară din nou pe o platformă mișcătoare care le permitea să se deplaseze prin camera întunecată. Vulturul spuse:

— Ceea ce urmează să vezi necesită oarece explicații. În esență, este un rezumat al evoluției civilizațiilor călătoare prin spațiu, într-o regiune galactică ce conține Soarele vostru și alte circa zece milioane de sisteme stelare. Această regiune reprezintă aproximativ o zecime de miime din întreaga galaxie, dar ceea ce vei vedea este reprezentativ pentru galaxie ca un întreg… Nu vei vedea stele, planete sau alte structuri fizice, deși locațiile lor sunt luate în considerare la crearea modelului. Vei vedea în schimb lumini, fiecare reprezentând un sistem stelar în care o specie biologică a

devenit călător spațial, plasând pe orbita propriei planete cel puțin o navă spațială… Atâta timp cât sistemul stelar rămâne un centru viu pentru călătorii spațiali activi, lumina din acel loc va rămâne aprinsă… Am să încep prezentarea cu o secvență de acum aproximativ zece miliarde de ani, la scurt timp după apariția formațiunii care a devenit actuala Cale Lactee. Întrucât la început se înregistra o mare instabilitate și schimbări rapide, mult timp n-au apărut călători spațiali. De aceea, primele vreo cinci miliarde de ani, până la formarea sistemului vostru solar, am să le afișez rapid, cu o viteză de douăzeci de milioane de ani pe secundă… Ca punct de reper, să știi că Pământul va începe să se formeze după vreo patru minute de derulare. Atunci voi opri prezentarea.

Stăteau pe platforma din încăperea cea mare, Vulturul în picioare, iar Nicole în scaunul cu rotile. Exista o singură lumină slabă, pe platformă, care le permitea să se vadă. După ce se uită mai bine de treizeci de secunde la bezna totală din jurul ei, Nicole sparse tăcerea.

— Ai început? întrebă ea. Nu se întâmplă nimic.

— Exact, răspunse Vulturul. Noi am observat, urmărind alte galaxii, unele mult mai vechi decât Calea Lactee, că viața nu apare decât după ce galaxia „se așază” și se formează zone stabile. Viața necesită atât câteva stele constante într-un mediu relativ benign *cât și* evoluție stelară, care are ca rezultat crearea elementelor vitale din tabelul periodic, atât de importante în toate procesele biochimice. Dacă materia e alcătuită doar din particulele subatomice și atomii cei mai simpli, probabilitatea de apariție a oricăror forme de viață este extrem de redusă, iar cea a apariției ființelor capabile de călătorii spațiale, și mai redusă. Probabilitatea apariției vieții devine rezonabilă abia după ce stelele mari parcurg ciclul complet de viață și „fabrică” elemente mai complexe, ca azotul, carbonul, fierul și magneziul.

Sub ei pâlpâia din când în când o lumină, dar în cele patru minute de la început nu apărură mai mult de câteva sute de lumini împrăștiate și numai una ținu mai mult de trei secunde.

— Acum am ajuns la vremea formării Pământului și a sistemului solar, spuse Vulturul.

— O clipă, spuse Nicole. Vreau să mă asigur că am înțeles bine… Puțin mai înainte mi-ai arătat că, în prima jumătate a istoriei galactice, când nu existau Pământul și Soarele, în regiunea unde avea să se formeze în cele din urmă Soarele au apărut relativ puține specii călătoare prin spațiu. Iar dintre acele specii, aproape toate au avut o durată de viață mai mică de douăzeci

de milioane de ani și numai una a reușit să supraviețuiască șaizeci de milioane de ani.

— Foarte bine, spuse Vulturul. Acum am să mai adaug un parametru de afișaj… Dacă un călător spațial a reușit să iasă din sistemul stelar propriu și a stabilit o colonie permanentă în altul — lucru pe care voi oamenii nu l-ați făcut încă, acest lucru va fi prezentat pe ecran printr-o lumină de aceeași culoare, care apare și în celălalt sistem stelar. Astfel vom putea urmări răspândirea unei anume specii călătoare prin spațiu… Am să schimb și viteza de prezentare, la zece milioane de ani pe secundă…

După numai jumătate de minut, în colțul camerei se aprinse o lumină roșie. După șase sau opt secunde o înconjurară sute de alte lumini roșii. Străluceau toate cu atâta intensitate încât camera, cu lumina ei solitară ocazională, părea prin comparație întunecoasă și neinteresantă. Apoi, într-o fracțiune de scundă, câmpul de lumini roșii dispăru. Mai întâi se întunecă centrul rețelei roșii, lăsând grupuri mici de scântei împrăștiate în margine. În clipa următoare, toate luminile roșii dispăruseră.

Nicole privea luminile ce sclipeau în jur; mintea ei lucra cu viteză. *Asta trebuie să fie o poveste interesantă*, reflectă ea. *O civilizație răspândită printr-o regiune care conține sute de stele. Apoi, brusc, specia dispare… Lecția se impune de la sine. Căci totul are un început și un sfârșit… Nemurirea există numai ca un concept, nu ca realitate*.

Se uită prin cameră. Un tipar general repetitiv se dezvolta pe măsură ce în tot mai multe regiuni începeau să licărească lumini ocazionale, indicând apariția altor civilizații călătoare prin spațiu. Totuși, cei mai mulți călători spațiali dăinuiau în medie doar un moment scurt, mai puțin de o secundă; chiar și cei care se răspândeau și colonizau sistemele stelare alăturate ajungeau doar rareori în imediata vecinătate a unei lumini care semnala altă specie călătoare prin spațiu.

În partea noastră de galaxie au existat specii inteligente și capabile de călătorii în spațiu dinainte de a exista Pământul, se gândi Nicole… *Dar foarte puține dintre aceste creaturi avansate au cunoscut emoția contactului cu egalii lor… Așadar,singurătatea este și ea unul din principiile fundamentale ale universului… Cel puțin, ale acestui univers…*

După opt minute Vulturul îngheță din nou imaginea.

— Acum ne aflăm cu zece milioane de ani în urmă față de prezent. Pe Pământ, dinozaurii au dispărut de mult, distruși de neputința lor de a se adapta la schimbările de climă cauzate de impactul cu un mare asteroid…

Însă dispariția lor le-a permis mamiferelor să „înflorească”, iar una din liniile evolutive ale mamiferelor începe să arate semne de inteligență rudimentară…

Vulturul se opri. Nicole îl privea cu o expresie intensă, aproape dureroasă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă extraterestrul.

— Universul *nostru* va sfârși în armonie? întrebă Nicole. Sau vom fi unul din punctele de reper care-l ajută pe Dumnezeu să definească regiunea pe care o caută ca fiind *în afara* setului dorit?

— Ce te face să pui *acum* întrebarea asta?

— Prezentarea asta e un catalizator uimitor, răspunse Nicole. În mintea mea se conturează zeci de întrebări. Însă cum n-am timp pentru toate, m-am gândit să o pun mai întâi pe cea mai importantă. Uite, aici, după zece miliarde de ani de evoluție, luminile sunt foarte împrăștiate. Nici una din grupările existente n-a căpătat caracter permanent și nici n-a devenit prea răspândită, chiar și în această parte relativ mică a galaxiei. Dacă universul nostru o să sfârșească mai devreme sau mai târziu în armonie, aproape fiecare sistem stelar din fiecare galaxie ar trebui să fie luminat… Sau am înțeles eu greșit ce voia să spună Sfântul Michael prin armonie?

— Nu cred, răspunse Vulturul.

— Unde se află sistemul nostru solar în imaginea de acum? întrebă Nicole.

— Chiar acolo, spuse Vulturul folosind arătătorul-lanternă, iar apoi cercetă repede cu privirea restul încăperii.

— Așadar, acum zece milioane de ani existau circa șaizeci de specii călătoare prin spațiu care trăiau prin cele mai apropiate zece mii de sisteme solare vecine cu al nostru… Iar una dintre aceste specii, dacă am înțeles bine ce înseamnă acel ciorchine de lumini de un verde închis, s-a născut nu prea departe de noi și apoi s-a răspândit în douăzeci sau treizeci de sisteme stelare…

— Corect, spuse Vulturul.

Nicole privi lung grupul de lumini verzi. Marginea lui nu era la mai mult de cincisprezece-ani lumină de locul în care Vulturul arătase sistemul solar. Nicole îi făcu semn Vulturului să pornească din nou prezentarea, iar el îi spuse că viteza de derulare va fi de numai două sute de mii de ani pe secundă.

Luminile verzi se apropiară tot mai mult de Pământ, apoi dispărură brusc.

— Stop! strigă Nicole.

Vulturul îngheță imaginea și o privi mirat.

— Ce s-a întâmplat cu tipii ăia? întrebă Nicole.

— Ți-am povestit acum două zile despre ei, spuse Vulturul. S-au distrus singuri prin inginerie genetică.

Aproape că ajunseseră pe Pământ, se gândi Nicole. *Cât de mult s-ar fi schimbat întreaga istorie dacă ajungeau… Ar fi recunoscut imediat potențialul intelectual al strămoșilor omului care trăiau în Africa și, fără îndoială,ar fi făcut pentru ei ceea ce au făcut Înaintașii pentru octopăianjeni. Iar noi…*

Nicole văzu dintr-o dată în minte imaginea Sfântului Michael, explicând calm scopul universului în fața șemineului din biroul lui Michael și Simone.

— Aș putea să văd începutul? îl întrebă Nicole pe Vultur.

— Începutul cui?

— Începutul tuturor lucrurilor. Clipa în care s-a născut universul și s-a pus în mișcare întregul proces al evoluției.

— Se poate, spuse Vulturul după o scurtă pauză. N-avem cunoștințe despre ce a fost *înainte* de crearea acestui univers, continuă el un moment mai târziu, în timp ce stând alături de Nicole pe platformă în beznă totală. Totuși, presupunem că înainte de clipa creației a existat un fel de energie, căci ni s-a spus că materia acestui univers este un rezultat al transformării energiei.

Nicole se uită în jur.

— Pretutindeni beznă, spuse ea mai mult pentru sine. Și undeva în această beznă — dacă „undeva” are vreun înțeles — există energie. Și un Creator… Sau poate că energia era o *parte* a Creatorului?

— Nu știu, spuse Vulturul după altă pauză scurtă. Știm doar că soarta fiecărui element din univers a fost stabilită în acea clipă inițială. Felul în care acea energie s-a transformat în materie a definit miliarde de ani de istorie…

În timp ce Vulturul vorbea, o lumină orbitoare umplu încăperea. Nicole își întoarse fața de la sursa de lumină și-și acoperi ochii.

— Poftim, spuse Vulturul, întinzându-i o pereche de ochelari speciali.

— De ce ai făcut simularea atât de strălucitoare? întrebă Nicole după ce-și potrivi ochelarii.

— Pentru a indica, măcar într-o oarecare măsură, cum erau acele momente inițiale… Uite, spuse el arătând dedesubt, am oprit modelul la 10–40 secunde după momentul creației.

Universul există doar de un timp infinitezimal, totuși are deja o structură fizică bogată. Această cantitate incredibilă de lumină provine toată din acea porție micuță de supă cosmică de sub noi… Toată acea „substanță” care a format universul la început este complet străină de tot ce am putea recunoaște și înțelege. Nu există atomi, nu există molecule. Densitatea de quarcuri și leptoni era atât de mare încât un strop de „substanță” nu mai mare decât un atom de hidrogen ar cântări mai mult decât un ciorchine mare de galaxii din era noastră…

— Doar așa, din curiozitate, unde ne aflăm noi doi în acest moment? întrebă Nicole.

Vulturul ezită.

— Cel mai bun răspuns ar fi „nicăieri”, spuse el în cele din urmă. În scop ilustrativ aș putea spune că noi suntem în afara modelului universului. Dar ne-am putea afla în altă dimensiune. Bineînțeles că tot spațio-timpul care va deveni mai târziu universul nostru este conținut în acel mic volum care produce uluitoarea lumină. Temperatura de acolo, dacă modelul ar fi fost o reprezentare autentică, ar fi de zece trilioane de trilioane de ori mai mare decât a celei mai fierbinți stele care va evolua în cele din urmă… Modelul nostru de aici a distorsionat și conceptele de mărime și distanță. În momentul în care voi porni din nou simularea începuturilor universului, vom fi copleșiți de explozia de radiații a acelei picături compacte… În timp ce are loc ceea ce cosmologii numesc Era Inflației, mărimea presupusă a acestei camere va crește și ea rapid. Dacă nu modificam scara, acum n-ai fi putut să vezi structura universului la 10–40 secunde fără un microscop fantastic de puternic.

Nicole se uită lung la sursa de lumină de sub ea.

— Așadar, acel glob minuscul de substanță fierbinte și grea a fost sămânța a tuturor lucrurilor? Din acea cantitate infimă de supă de particule subatomice au apărut marile galaxii pe care mi le-ai arătat în domeniul celălalt? Pare imposibil…

— Nu doar galaxiile acelea, spuse Vulturul. Potențialul pentru *întregul* cosmos se găsește în acea ciudată supă supraîncălzită…

Mica globulă începu dintr-o dată să crească într-un ritm uluitor. Nicole avu senzația că exteriorul globulei îi va atinge fața în orice clipă. În fața

ochilor ei se formau și dispăreau milioane de structuri bizare. Privea fascinată cum materia părea să-și schimbe natura de mai multe ori, trecând prin stări de tranziție la fel de ciudate și străine ca globula supraîncălzită dinainte.

— Am dat timpul înainte în model, spuse Vulturul câteva secunde mai târziu. Ceea ce vezi tu acolo, la aproximativ un milion de ani după creație, ar recunoaște orice student pasionat de fizică. S-au format niște atomi simpli — de pildă, trei tipuri de hidrogen, două de heliu. Litiul e cel mai greu atom cunoscut care există din abundență… Acum densitatea universului este echivalentă, în mare, cu cea a aerului de pe Pământ, iar temperatura a scăzut la un nivel relativ confortabil, o sută de milioane de grade.

Vulturul activă platforma și o ghidă printre lumini și ciorchini și filamente.

— Dacă am fi fost cu adevărat deștepți, am fi putut să ne uităm la toată această materie inițială și să anticipăm care „bucăți” vor deveni în cele din urmă ciorchini de galaxii… Cam pe la vremea asta a apărut primul Prim Monitor, singurul intrus în acest proces natural de evoluție… Mai devreme nu s-ar fi putut face nici o monitorizare, căci procesul este foarte sensibil… Orice observație efectuată, spre exemplu, în prima clipă a creației, ar fi distorsionat complet evoluția ulterioară.

Vulturul arătă o sferă metalică, micuță din centrul mai multor aglomerări uriașe de materie.

— Acel prim Prim Monitor a fost trimis de Creator, din altă dimensiune a universului timpuriu, în sistemul nostru de spațiu-timp în evoluție. Avea menirea să observe ce se petrece și să creeze, după nevoie, cu propria inteligență, celelalte sisteme de observare care să adune toate informațiile pertinente despre procesul general.

Nicole spuse încetișor.

— Așadar, Soarele, Pământul și fiecare ființă umană au rezultat din evoluția naturală imprevizibilă a acestui cosmos. Baza de Tranzit, Rama și chiar tu și Sfântul Michael sunteți rodul unei dezvoltări direcționate, proiectată inițial de acel prim Prim Monitor…

Se opri, se uită în jur, apoi se întoarse spre Vultur.

— Existența *ta* putea fi anticipată la scurt timp după momentul creației… Existența *mea*, ba chiar și existența omenirii au rezultat în urma unui proces atât de capricios din punct de vedere matematic încât n-ar fi

putut fi anticipate nici măcar acum o sută de milioane de ani, ceea ce reprezintă numai unu la sută din viața universului până în acest moment…

Nicole clătină din cap, apoi dădu din mână.

— Bun, spuse ea, ajunge… Am contemplat îndeajuns infinitul.

Marea încăpere începu să se întunece iar, cu excepția luminițelor de pe podeaua platformei.

— Ce este? întrebă Vulturul, văzând expresia de nefericire întipărită pe chipul lui Nicole.

— Nu sunt sigură, răspunse ea. Simt un fel de tristețe, de parcă aș fi trăit o mare pierdere personală… Dacă am înțeles bine toate astea, atunci fiecare om în parte e mult mai deosebit decât tine sau chiar decât Rama. Există foarte puține șanse să mai apară vreodată niște ființe care să ne semene măcar pe departe, în acest univers sau în oricare altul… Noi suntem unul din produsele reușite ale haosului. Tu sau alte creaturi care să-ți semene probabil că există în toate celelalte universuri pe care se presupune că le studiază Creatorul… După un moment de tăcere, Nicole continuă:

— După ce l-am cunoscut pe Sfântul Michael, mi-am imaginat că, în acea armonie pe care o caută Dumnezeu, trebuie să existe glasuri omenești… acum îmi dau seama că, din tot acest univers, numai pe planeta Pământ, cântecele noastre…

Nicole simți o durere ascuțită în piept. Se chinui să respire, convinsă preț de câteva clipe că sfârșitul va veni imediat.

Vulturul nu spuse nimic, dar o urmări cu atenție. Când în sfârșit Nicole își recăpătă respirația, ea vorbi scurt, întretăiat.

— Mi-ai spus… la masă… un loc intim… unde pot să-mi văd… familia și prietenii.

În mașină vorbiră puțin, în răstimpurile în care durerea se mai domolea. Amândoi știau că următorul atac va fi ultimul, fără ca vreunul să o spună.

Intrară într-o altă zonă din Modulul Cunoașterii. Era o încăpere perfect circulară, cu un mic spațiu delimitat în mijloc, unde Vulturul putea să stea alături de scaunul cu rotile al lui Nicole. Se duseră într-acolo și priviră cum niște personaje cu înfățișare omenească încep să interpreteze diferite evenimente din viața de adult a lui Nicole în fiecare din cele șase decoruri de teatru separate din jurul lor.

Verosimilul interpretărilor era uluitor. Întreaga familie a lui Nicole și toți prietenii ei arătau exact cum arătaseră la vremea când avuseseră loc

evenimentele, ba mai mult decât atât: toate scenele erau perfect reconstruite. Într-una din ele, Katie făcea surf în apropierea malului Lacului Shakespeare, râzând și fluturându-și mâna cu atitudinea îndrăzneață care o caracteriza. În altă scenă, Nicole privea o piesă jucată de mica trupă din Rama II cu ocazia comemorării a o mie de ani de la moartea lui Eleanor de Aquitania. Imaginea lui Simone la vârsta de patru ani și a lui Katie la doi ani, propria imagine alături de Richard când erau încă tineri și în putere îi umplură ochii de lacrimi.

Am avut o viață uluitoare, se gândi Nicole. Își deplasă scaunul în scena din Rama II și acțiunea se opri. Nicole se aplecă și ridică robotul TB pe care Richard îl crease pentru a distra fetițele. În mâna ei, robotul cântărea exact atât cât trebuia.

— Cum Dumnezeu ați făcut asta? întrebă ea.

— Tehnologie avansată, răspunse Vulturul. N-aș putea să-ți explic.

— Și dacă m-aș duce acolo, unde Katie face surf, aș simți apa dacă aș atinge-o?

— Absolut.

Nicole părăsi scena ținând în mâini pseudo-robotul. După plecarea ei se materializă alt TB și scena continuă. *Uitasem, Richard, de minunatele tale creații micuțe*, își spuse Nicole.

Inima ei îi mai oferi câteva minute de răgaz ca să savureze scenele extrase din propria viață. Simți iar fiorul momentului nașterii lui Simone, retrăi prima noapte de dragoste cu Richard la scurt timp după ce el o găsise în New York și revăzu fantasticele priveliști și creaturi care-i întâmpinaseră pe ea și pe Richard când porțile Orașului de Smarald li se deschiseseră pentru prima dată.

— Ai putea să reiei orice întâmplare din viața mea? întrebă Nicole, simțind dintr-o dată o gheară în piept.

— Da, dacă s-a petrecut după ce ai ajuns pe Rama și o pot găsi în arhive, răspunse Vulturul.

Nicole icni. Infarctul fatal se apropia tot mai mult.

— Te rog, spuse ea cu greutate, aș vrea să văd ultima mea discuție cu Richard, înainte să plece…

Nu mai durează mult,îi spuse un glas lăuntric. Strânse din dinți și încercă să se concentreze asupra scenei care apăruse brusc în fața ei. Richard îi explica personajului Nicole de ce trebuie să fie el cel care să-l însoțească pe Archie în Noul Eden.

— Înțeleg, spuse personajul Nicole pe scenă.

Înțeleg, își spuse adevărata Nicole. *Asta e cea mai importantă afirmație pe care o poate face cineva vreodată… cheia vieții este înțelegerea…Iar acum înțeleg că sunt o ființă muritoare căreia i-a sosit timpul să moară…*

Un alt val de durere intensă veni însoțit de amintirea unui vers dintr-o veche poezie latină: *„Timor mortis conturbat me”… dar nu-mi va fi frică, pentru că înțeleg*.

Vulturul o urmărea îndeaproape.

— Aș vrea să-i văd pe Richard și pe Archie, spuse ea cu greutate, ultimele lor clipe… în celulă… chiar înainte de venirea bioților.

Nu-mi va fi frică, pentru că înțeleg.

Camera se întunecă. Secundele treceau. Durerea era cumplită. *Nu-mi va fi frică…*

Lumina se aprinse iar. Richard și Archie erau în celulă, chiar în fața scaunului lui Nicole. Ea îi auzi pe bioți deschizând ușa de la holul blocului de celule…

— Oprește aici, te rog, articulă cu greutate Nicole. Chiar în stânga scenei cu Richard și Archie, copiii ei și doctorul Blue erau aliniați într-un tablou. Nicole se chinui să se ridice în picioare și parcurse cei câțiva metri pentru a fi printre ei. Atinse pentru ultima oară fețele pe care le iubea, cu lacrimile șiroind.

Pereții inimii ei începură să se năruie. Nicole intră împleticindu-se în scena din celula lui Richard și îmbrățișă reprezentarea soțului ei.

— Înțeleg, Richard, spuse ea.

Nicole se lăsă încet în genunchi. Se întoarse cu fața la Vultur.

— Înțeleg, spuse ea cu un zâmbet.

Iar înțelegerea e fericire, se gândi ea.

SFÂRȘIT

1

Fluier (lb. eng., n.tr.).